WOLFGANG
HOHLBEIN

ANUBIS

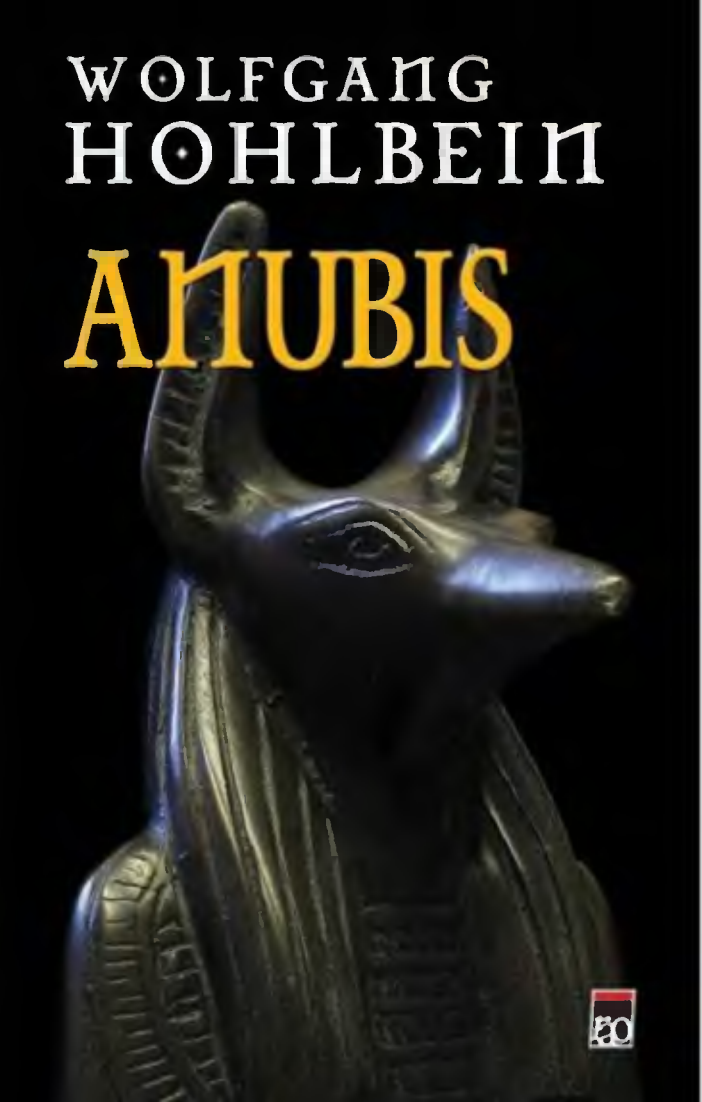

WOLFGANG HOHLBEIN

ANUBIS

rao international publishing company

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HOHLBEIN, WOLFGANG
Anubis / Wolfgang Hohlbein; trad.: Cornel Stoenescu. –
Bucureşti: RAO International Publishing Company, 2010
ISBN 978-973-103-995-4

I. Stoenescu, Cornel (trad.)

821.112.2-31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

WOLFGANG HOHLBEIN
Anubis
Copyright © 2005 by Verlagsgruppe Lübbe GmbH & Co.KG.
Bergisch Gladbach
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba germană
CORNEL STOENESCU

© RAO International Publishing Company, 2006
pentru versiunea în limba română

aprilie 2010

ISBN 978-973-103-995-4

Profesorul Mogens VanAndt își ura profesia. Dar nu întotdeauna fusese așa. Existase o vreme aflată, obiectiv vorbind, doar cu puțini ani în urmă, în percepera temporală personală a lui Mogens reprezentând totuși o eternitate, când o iubise, și de fapt în cele mai adânci unghere ale ființei sale încă o mai iubea. La drept vorbind, era greșit spus că își ura *profesia*. El ura ceea ce trebuia *să facă*.

Mogens VanAndt era născut belgian – mai exact flamand, după cum îl trăda și numele –, dar după educația primită și mod de viață era american, așa că nu mai putea surprinde pe nimeni că s-a dedicat cu o ușurință de invidiat noii sale sarcini pe care întâi o acceptase simplu, iar acum o ducea la îndeplinire cu acribie, aproape cu patimă. Toți care îl cunoscuseră în tinerețe îi preziseseră un mare viitor, profesorii fuseseră extrem de mulțumiți de el, și, de ar fi fost după prorocirile profesorilor lui de la universitate, ar fi trebuit să revină la facultate în cel mult cinci ani după absolvire, în calitate de coleg cu drepturi egale, iar numele lui ar figura deja acum într-o carte științifică și în nenumărate reviste de specialitate sau alte publicații de același gen.

Dar soarta decisese altfel.

Singurul loc unde îi apărea numele era pe cărțile de vizită aflate în niște portvizite uzate din piele de porc, care cunoscuseră timpuri mai bune, și pe o tăbliță inscripționată

neglijent pe ușa unui birouaș lipsit de ferestre din subsolul universității din Thompson; o universitate de care încă nimeni nu auzise, aflată într-un oraș necunoscut de oricine locuia la mai mult de șaptezeci de kilometri depărtare. Au existat zile – bănuia pe bună dreptate Mogens – în care nici măcar *locuitorii* din Thompson nu știau care era numele orașului lor. Ca să nu mai vorbim despre studenții așa-zisei *universități.*

Lemnul incandescent din cămin, despre care i se părea că abia îl pusese pe foc, era aproape complet carbonizat. VanAndt se ridică, se duse la micul coș împletit de lângă cămin și mai aruncă un lemn în flacăra gălbuie. Izbucni o ploaie de scântei care îl făcu pe Mogens să se retragă doi pași. Scânteile căzură pe podeaua cu urme de arsuri, dar totuși ceruită cu grijă. Profesorul se ridică, mai făcu un pas înapoi și aruncă o privire asupra pendulei vechi de lângă ușă. Era trecut de ora șase. Vizita anunțată întârzia.

De fapt, nu avea nici o importanță. VanAndt nu avea un alt program pentru această seară. În Thompson ar fi fost și imposibil. Localitatea cu trei mii de suflete nu oferea nici o posibilitate demnă de menționat de petrecere a timpului liber. Dispunea de obligatoriul *saloon,* care atât în ce privește aspectul, cât și publicul, era o relicvă din secolul trecut. Dar, pe de-o parte, profesorul detesta alcoolul, iar pe de altă parte, ceilalți îl socoteau un om excentric; în virtutea ambelor motive, o vizită la un asemenea stabiliment frecventat în cea mai mare parte de muncitori simpli și țărănime grosolană nu era recomandabilă. Pe lângă acesta, mai era un mic *drugstore* cu lactobarul aferent, ca și un cinematograf în care la sfârșit de săptămână rulau filme de la Hollywood vechi de șase luni. Ambele deveniseră puncte de întâlnire ale tineretului sătesc, așa că nici nu intrau în discuție pentru profesor.

Şi, în cele din urmă, mai exista un anumit stabiliment cu lumini roşii şi separeuri mici şi discrete, dar care nu erau nici pe departe atât de discrete cum ar fi trebuit, în schimb, erau cu certitudine mai mici decât ar fi fost de trebuinţă. Pe lângă acestea, personalul feminin nu corespundea câtuşi de puţin pretenţiilor lui Mogens, aşa că acesta prefera ca la câteva luni să se ducă în reşedinţa districtului aflată la o sută cincizeci de kilometri, pentru a vizita localul similar. Mai pe scurt, viaţa profesorului Mogens VanAndt decurgea într-un cadru foarte modest, ca să nu zicem plictisitor. Telegrama sosită cu două zile în urmă reprezenta întreruperea cea mai tulburătoare din ultimele luni a monotoniei lui cotidiene.

Cineva bătu la uşă. Surprins, Mogens se îndepărtă de cămin cu o mişcare mult prea energică. Inima începu să îi bată ceva mai repede, şi a trebuit să se stăpânească pentru a nu sări cu o grabă ce nu se cuvenea la uşă, ca să o deschidă brusc, ca şi cum nu ar fi un profesor titular, ci un băieţel de zece ani care în dimineaţa de Crăciun nu se putea abţine să nu dea buzna în camera de zi, pentru a vedea ce îi lăsase Moşul pe cămin. Dar trecuseră săptămâni de la Crăciun, iar Mogens nu mai avea zece ani, ci se apropia mai curând de patruzeci decât de treizeci de ani. Şi, în afară de asta, socotea că nu era recomandabil să arate vizitatorului cât de curios era cu privire la „oferta profesională" la care făcuse referire telegrama. Aşa că nu făcu doar eforturi conştiente pentru a se calma, ci chiar lăsă să se scurgă patru, cinci secunde înainte de a pune mâna pe clanţă şi a deschide uşa.

Lui Mogens îi veni foarte greu să îşi ascundă dezamăgirea. În uşă se afla nu un străin, ci miss Preussler, proprietăreasa casei – încă din seara sosirii lui, aceasta îi spusese: „Ziceţi-mi Betty, aşa îmi spun toţi aici", dar Mogens nu

fusese niciodată în stare de așa ceva, nici măcar în gând – și în loc de cuvintele cu grijă pregătite pentru a-și întâmpina oaspetele, îi scăpă doar un surprins: „Oh!"

Miss Preussler ridică mâna cu care tocmai se pregătea să mai bată o dată în ușă, îl amenință strengar cu arătătorul și – cum făcea de obicei, fără a-i cere permisiunea – se strecură pe lângă el în cameră.

– Oh? Este asta o modalitate de a întâmpina o prietenă, dragul meu profesor?

Mogens preferă să nu răspundă. Deja suporta cu greu insistențele supărătoare ale lui miss Preussler, pe care evident ea le considera expresia corespunzătoare a afecțiunii ce o simțea pentru el, dar astăzi era chiar prea mult.

– Bineînțeles că nu, răspunse el agitat și puțin cam nepotrivit. Doar că...

– ... Nu mă așteptați, știu, îl întrerupse miss Preussler în timp ce se întorcea spre el, ocazie cu care aruncă o privire rapidă și cercetătoare prin cameră, ceea ce nu îi scăpă în nici un caz lui Mogens.

Miss Preussler era omul cel mai ordonat și mai curat pe care îl întâlnise Mogens; și asta cu toate că el însuși prețuia curățenia mai mult decât orice. Astăzi privirea ei critică nu găsi nici cel mai mic fir de praf care să îi dea ocazia să se încrunte dezaprobator. Mogens tocmai își petrecuse o oră și jumătate pentru a face curat în cameră și a face să strălucească mobilierul vechi – în măsura în care cei cincizeci de ani ai acestuia mai permiteau asta.

– Așteptați o vizită, dragă profesore? continuă ea, după ce pândi în zadar câteva secunde un răspuns.

– Da, răspunse Mogens, s-a anunțat pe neașteptate un fost coleg. Desigur că v-aș fi informat, dar vestea a fost cu adevărat neașteptată. Nu am vrut să vă mai deranjez inutil. Și așa aveți destulă treabă.

În mod normal, o astfel de referire la activitatea care pentru miss Preussler însemna să se ocupe de o pensiune constând dintr-o cameră ocupată permanent și alte două care mai tot timpul erau goale, vânând fiecare urmă de praf sau altă murdărie ce ar fi comis sacrilegiul de a apărea în refugiul ei, ar fi fost suficientă pentru a redeveni îngăduitoare. Dar nu astăzi. Dimpotrivă, reacționă puțin supărată sau rănită; își desprinse ochii de la fața lui și-și trecu privirea peste telegrama aflată despăturită pe birou, dar cu partea scrisă în jos. Ceea ce Mogens citi în acest scurt moment în ochii ei îi fu de ajuns pentru a-și da seama că aceasta cunoștea prea bine conținutul telegramei.

Desigur că îl cunoștea. La ce altceva să se fi așteptat? Probabil că ea îl aflase înaintea *lui*. Thompson era o localitate mică, unde fiecare știa totul, și unde nimic nu se întâmpla fără ca să se transforme pe loc într-o informație la îndemâna tuturor. Totuși, constatarea îl supără atât de tare, încât pentru un moment depuse toate eforturile spre a nu îi adresa proprietăresei câteva vorbe usturătoare. Zâmbi doar și făcu un gest pe care miss Preussler îl putea lua drept un ridicat din umeri sau drept ce voia ea.

În câteva secunde, expresia persiflantă reveni în privirea lui miss Preussler, care-și ridică din nou degetul arătător pentru a-l amenința strengar.

– Dar, dragă profesore, este o dovadă de bună-creștere să minți o veche prietenă?

Lui Mogens îi stătea pe limbă să îi riposteze că singurul lucru adevărat din enunțul ei era termenul „veche", dar tocmai *asta* îi interzicea să facă buna lui creștere. Și nici nu era înțelept să strice relația cu miss Preussler. Cel puțin nu înainte de a afla cine era misteriosul lui vizitator și ce voia acesta de la el. De aceea nu răspunse nici la această întrebare.

Dar miss Preussler evident că nu era dispusă să cedeze atât de repede; lucru ce nu îl surprinse defel pe Mogens, pentru că, dacă exista ceva ce admira – chiar dacă în silă – la proprietăreasă, acel ceva era perseverența. Încă din prima zi, miss Preussler nu lăsase nici o îndoială că va încerca totul pentru a-l ademeni pe chiriașul cu aspect atrăgător și sportiv în patul ei moale și în îmbrățișarea ei probabil și mai moale, ceva la a cărei simplă *închipuire* Mogens simțea un fior rece pe șira spinării. Moliciunea postulată de către Mogens nu se baza nici pe departe pe pielea ei ca de alabastru sau pe natura ei blajină, ci mult mai mult pe mulțimea de kilograme acumulate în plus în toți anii cu care îl depășea ca vârstă. Mogens nu se interesase niciodată de vârsta ei, deoarece simpla întrebare ar fi creat între ei o intimitate pe care el nu o dorea, dar aprecia că ea s-ar fi putut apropia de vârsta mamei lui; chiar dacă nu avea vârsta acesteia, se *apropia* de ea.

Pe de altă parte, existau considerabile avantaje rezultate din nerespingerea energică a insistențelor lui miss Preussler. Uneori îl călca zdravăn pe nervi, dar era și ceva înduioșător în modul matern în care îi oferea, duminica, o bucată suplimentară de prăjitură sau îi alegea o porție deosebit de mare de carne spre a i-o pune în farfurie, ca și în faptul că totdeauna coșul cu lemne de foc de lângă cămin era plin; toate aceste lucruri nu mai erau de la sine înțelese pentru ceilalți clienți ai pensiunii. Deși protestantă convinsă, miss Preussler era împăcată și cu poziția lui radicală față de Biserică. Nu o aproba, dar o acceptase în mod tacit. Dacă cumva ar mai fi avut nevoie de încă o dovadă a faptului că miss Preussler, cu încâlceala ei de sentimente, era fără speranță îndrăgostită de el, măcar această atitudine l-ar fi lămurit.

În schimb, Mogens... nu se simțea neapărat oripilat de miss Preussler, dar nici atras. Era sigur că sentimentele ei

pentru el erau sincere, şi o dată ori de două ori chiar încercase să descopere în el însuşi o urmă de înclinaţie către ea, dar fără nici un succes. Faptul că accepta indiscutabilele avantaje ale simpatiei ei îl condamna nu doar la o permanentă conştiinţă încărcată, ci şi la un adevărat dispreţ faţă de sine însuşi, ceea ce accentua atitudinea negativă faţă de miss Preussler. Oamenii sunt, nu-i aşa? fiinţe complicate.

– Miss Preussler, începu el în timp ce încă mai cugeta asupra modului în care putea să o conducă afară pe cât posibil diplomatic, fără ca ea să-i taie din porţia de mâncare, eu nu cred că... Fără să vrea, miss Preussler îi veni în ajutor. Privirea ei de Argus descoperise un neruşinat intrus în templul curăţeniei în care îşi transformase casa; urmele de cenuşă tocmai expulzate din cămin. Fără a acorda nici cea mai mică atenţie cuvintelor lui Mogens, făcu o piruetă complicată în jurul propriei axe, executând simultan şi o flexiune; lui Mogens îi părea că, oarecum, se împrăştiase în toate părţile, pentru ca apoi să se materializeze din nou în făptura ei, dar mai mică. Cu o îndemânare ce putea proveni doar dintr-un exerciţiu practicat ani de zile, scoase din buzunarul şorţului o cârpă pentru praf şi cu iuţeala vântului îndepărtă de pe podea fulgii microscopici de cenuşă, apoi cu o mişcare de nu-ţi venea să-ţi crezi ochilor reveni la dimensiunea normală, privindu-l atât de radioasă pe Mogens, încât acestuia îi rămase în gât reprosul pe care avea de gând să i-l facă.

– Da, dragă profesore? Voiaţi să îmi spuneţi ceva?

– Nimic, murmură Mogens, nu era... nimic.

– Nu vă cred, răspunse miss Preussler.

Brusc deveni foarte serioasă. Făcu un pas către el, lăsă capul pe spate pentru a-l putea privi în faţă şi se apropie şi mai mult. Ochii ei exprimau ceva ce făcu ca în capul lui Mogens să răsune a alarmă o mulţime de clopoţei. El

expedie în ceruri o rugăciune scurtă ca miss Preussler să nu își fi schimbat tocmai în acest moment tactica și să fi decis să atace acum meterezele virtuții lui. Instinctiv deveni rigid. Dacă se va putea, se va retrage din fața ei, dar deja stătea cu spatele în ușă.

– Știu, este un moment nepotrivit ca să vă întreb, profesore, începu miss Preussler. În gând, Mogens îi dădu dreptate. Momentul era nepotrivit, indiferent de ce ar fi vrut ea să spună. Dar din păcate nu m-am putut abține să nu iau la cunoștință de conținutul acestei telegrame. Sunt... puțin îngrozită, ca să fiu cinstită.

– Da? abia suflă Mogens.

– Profesore, voi vorbi deschis, continuă miss Preussler și se apropie mai mult. Pieptul ei palpitând aproape că atingea pieptul lui Mogens, care putu constata că se parfumase proaspăt. Cu un iz cam penetrant, aducând puțin și a mucegai. Deja locuiți aici de peste patru ani. Însă încă din prima zi ați devenit pentru mine mai mult decât un oaspete obișnuit. Îmi este greu să mărturisesc, dar este adevărat că eu... o anume simpatie...

– Bineînțeles că am observat, miss Preussler, îi luă vorba din gură Mogens, care se și întreba dacă nu cumva făcuse o gravă greșeală. Numai că...

– Doar nu vă gândiți să plecați din Thompson, îl întrerupse miss Preussler. Vorbele fuseseră rostite însoțite de o respirație adâncă, care dovedea cât de dificil îi fusese să le spună. Bineînțeles că înțeleg că un bărbat de nivelul și pregătirea dumneavoastră este solicitat sub posibilități la o universitate ca a noastră. Este doar o facultate mică, unde nu se fac cercetări epocale. Totuși, ea oferă avantaje incontestabile. Viața decurge pe făgașe bine reglementate, și o femeie poate circula singură pe stradă și după lăsarea întunericului, fără să se teamă.

Mogens se întrebă câte argumente putea aduce miss Preussler în favoarea unui oraş care *nu* prezenta avantaje. Se întâmpla ceva foarte ciudat, la care miss Preussler cu siguranţă că nu se aşteptase şi de care ar fi fost profund îngrozită dacă ar fi ştiut: în timp ce ea continua să vorbească, să expună cele mai palide argumente pentru Thompson, vorbele ei aveau exact efectul contrar. Mogens înţelese brusc, ca rareori în cei patru ani care trecuseră, în ce situaţie fără de ieşire îl pusese *cu adevărat* soarta. Până acum luase în consideraţie doar faptul că aici în fond dispunea de tot ce avea nevoie ca să trăiască, dar acum devenise deodată conştient de faptul că luase în consideraţie doar *supravieţuirea,* nu şi viaţa. Şi încă ceva îi mai deveni extrem de clar: de fapt era ferm decis să accepte oferta interesantă din punct de vedere profesional despre care era vorba în telegramă.

Gândul lui zbură către acele vremuri care i se păreau infinit de îndepărtate, fără a fi aşa, când viitorul îi era atât de previzibil şi de strălucit şi se gândi cum arată acum acel viitor. Era unul din primii trei absolvenţi din promoţia sa la Harvard, ceea ce nu surprinsese pe nimeni, şi până în seara festivităţilor de absolvire fusese clar că avea în faţă un mare viitor. O singură seară, o singură *clipă* schimbaseră totul. Mogens încercase să dea vina doar pe soartă. Făcuse o greşeală, o greşeală de neiertat, dar nu era drept să plătească astfel pentru ea.

– ... Şi îmi este perfect clar, spunea miss Preussler în acel moment. Mogens tresări şi înţelese că ea nu încetase să vorbească despre nimic în tot acest timp, fără ca el să îşi poată aminti măcar un cuvânt spus de aceasta. Dar poate că... părerea mea este că ar fi posibil... aţi putea să luaţi în consideraţie transformarea relaţiei noastre într-un mod... personal. Ştiu că sunt mai în vârstă decât dumneavoastră, şi nici nu pot ţine pasul cu atributele fizice ale damelor

tinere, pe care le vizitați din când în când în reședința districtului, dar meritată încercat.

Ea amuți epuizată și puțin temătoare de reacția ce urma. Își deschisese în cele din urmă inima în fața lui, într-o modalitate foarte clară, aproape nemaipomenită pentru o femeie cum era ea, și normal că acum el nu se mai putea comporta ca și cum nu ar avea habar de adevăratele ei sentimente. Mogens era complet dezorientat. Faptul că miss Preussler avea cunoștință de sporadicele lui vizite în reședința districtului și de ce făcea acolo îl surprindea și era penibil pentru el. Dar mult mai mult era șocat de alte spuse ale ei. Prin cuvintele ei pusese capăt fulgerător și irevocabil statu-quoului construit cu atâta efort, în care viețuiau de ani de zile. În viitor totul va deveni mult mai complicat, poate chiar imposibil. „Lucrurile se repetă, gândi el trist. Câteva cuvinte, o singură exprimare negândită, și un viitor clar conturat devine un abis întunecat și plin de incertitudini." De data aceasta pierderea nu era nici pe departe atât de mare, și totuși situația era comparabilă. Cuvintele puteau pricinui incomensurabil mai multe pagube decât faptele.

– Sunteți șocat, nu? întrebă miss Preussler, după ce trecuseră câteva secunde fără ca el să răspundă. Era mâhnită, dar și jenată. Nu ar fi trebuit să spun aceste lucruri. Scuzați-mă, sunt o femeie proastă și bătrână, care...

– Miss Preussler, o întrerupse Mogens, nu este vorba despre așa ceva. Se străduia să pună în voce cât de multă liniște și blândețe era în stare, și apoi făcu ceva despre care știa că ar fi fost mai bine să nu-l facă, un lucru de care se ferise cu teamă în ultimii patru ani: întinse mâna și atinse ușor brațul lui miss Preussler.

La atingerea lui, ea se cutremură înfiorată și Mogens constată surprins că avea pielea foarte moale și plăcută la atingere. Continuă:

– Mă bucur că ați spus-o. Bineînțeles că sentimentele dumneavoastră față de mine nu mi-au fost străine. Vă asigur că nici dumneavoastră nu îmi sunteți indiferentă. Numai că... există ceva ce dumneavoastră nu știți despre mine.

– Dar asta știu, dragă profesore.

– Cum?

Mogens clipi mai des. Mâna lui se retrase involuntar de pe brațul ei.

– Chiar credeți că nu știam că un bărbat cu pregătirea dumneavoastră nu se ascunde într-un oraș ca Thompson fără motive temeinice? Ați avut motivele dumneavoastră pentru a nu preda la o mare universitate, acolo unde v-ar fi locul, după părerea mea. Dar nu vă faceți nici o grijă. Dacă nu vreți să vorbiți despre asta, accept. Nu v-aș pune niciodată nici măcar o întrebare.

Prin fața casei trecu o mașină. Zgomotul făcut de aceasta nu era foarte puternic, deoarece Mogens închisese ferestrele pentru a păstra căldura focului din cămin, dar înălță capul, se uită în direcția respectivă și flăcările din privirile lui miss Preussler se stinseră. Înțelesese că prețiosul moment se irosise și că probabil nu se va mai repeta niciodată. Mogens se simțea ușurat, dar în același timp îi era și milă. Miss Preussler se întoarse oftând, se duse la fereastră și privi afară.

– Vizitatorul dumneavoastră, spuse ea. După o secundă, pe un ton ușor schimbat adăugă: Musafirul are o mașină scumpă, trebuie să recunosc. Am să îi deschid ușa.

Ieși din cameră cu pași grăbiți, și la rândul lui Mogens se repezi la fereastră. Distanța la care trecură unul pe lângă altul era evident mai mare decât cea necesară.

Nu putu să recunoască bărbatul de care vorbise miss Preussler, căci exact în acest moment el ieșea din raza lui de vizibilitate, așa că rămase numai cu imaginea unei siluete

suple într-un costum elegant, dar în ce privea mașina, miss Preussler avea perfectă dreptate: era o mașină foarte mare, foarte elegantă și, mai ales, *foarte scumpă*. Un Buick albastru-închis, cu capota crem, care cu toată temperatura scăzută era strânsă, cu cauciucuri cu bandă albă și cu scaunele din piele. Un astfel de automobil trebuia să coste mai mult decât câștigase el în ultimii doi ani. Mogens deveni mai curios să îl cunoască pe expeditorul misterioasei telegrame.

Nu este de mirare că abia se putu stăpâni să nu dea fuga la ușă pentru a ieși nerăbdător în întâmpinarea oaspetelui său. În loc de asta, doar întredeschise ușor ușa. O auzea pe miss Preussler întreținându-se jos, în hol, cu vizitatorul, mult prea îndelungat și pe un ton prea intim, consideră el. Apoi pași grăbiți urcară treptele, iar Mogens închise ușa la loc repede și fără zgomot și reveni la fotoliul lui. Abia apucă să se așeze, că se auzi un ciocănit în ușă. Mogens se așeză picior peste picior, își mai netezi o dată hainele cu mâna și apoi strigă cu o voce hotărâtă:

– Intră!

Stătea cu spatele la intrare și intenționat nu se întoarse imediat ce auzi zgomotul ușii. Cineva făcu doi pași în interior, apoi o voce care îi păru ciudat de *cunoscută* întrebă:

– Profesorul VanAndt? Mogens VanAndt?

– Chiar el, răspunse Mogens și se întoarse încet în fotoliu. Cu ce vă pot fi... Simți cum i se urca sângele la cap. Pentru un moment i se opri respirația: Jonathan!

În fața lui se afla soarta. Omul vinovat de faptul că el vegeta în acest loc uitat de lume, în loc de a duce o viață plină de recunoaștere și bogăție, cum i se cuvenea. Nemesis personal.

Se schimbase. Cei nouă ani scurși lăsaseră urme și asupra lui. Mai luase câteva kilograme în greutate, și timpul lăsase

urme și pe fața sa, de parcă acești ani s-ar fi scurs dublu pentru el. Avea cearcăne întunecate sub ochi, schițate doar, dar vizibile, iar obrajii aveau o sclipire cenușie nesănătoasă, deși era ras penibil de minuțios. Fața lui Graves... arăta îmbătrânită. În ciuda costumului evident scump, înfățișarea lui era destul de mizeră.

Dar nu exista nici cea mai mică îndoială: în fața sa se afla omul pe care îl disprețuia cel mai mult din lumea aceasta, omul a cărui figură sperase că nu o va mai revedea niciodată: doctorul Jonathan Graves.

– Este bine că îți mai amintești numele meu, Mogens, spuse Graves. Zâmbi, mai făcu un pas pentru a intra în cameră și închise ușa cu piciorul în urma lui. Mă temeam că m-ai fi putut uita. În definitiv este așa de mult de atunci!

Mogens îl privea cu ochii mari. Strângea cu mâinile atât de puternic brațele fotoliului slăbit de vârsta înaintată, încât lemnul trosni. Vru să zică ceva, dar vocea nu îl ajută. Și chiar de nu ar fi fost așa, în capul lui era o asemenea vraiște, încât nu găsea cuvinte. Totul era tulbure în mintea sa. Apariția lui Graves parcă îi dăduse o palmă.

Graves se apropie de el, se propti în dreptul fotoliului rânjind prostește și spuse:

– Ei, nu fi așa de impetuos, dragul meu profesor! Înțeleg că te bucuri să mă revezi, dar entuziasmul tău este deja penibil.

– Ce... ce vrei? se bâlbâi Mogens.

Se sperie de modul în care suna propria voce.

– Dar, Mogens, prietenul meu vechi, rânji în continuare Graves, nu ai primit telegrama mea? Ar fi tare neplăcut, deși acum nu ar mai avea nici o importanță. Te-am întâlnit. Se retrase un pas, aruncă dezinvolt o privire prin cameră și cu o surprindere jucată apucă telegrama aflată pe masă.

Se pare că ai uitat doar momentul. Eşti acelaşi profesor distrat ce pe vremuri, nu?

– Ce... vrei... Jonathan? repetă Mogens. Fiecare cuvânt era parcă smuls. Îl dureau muşchii, niciodată nu mai fusese atât de încordat şi nici el nu îşi mai înţelegea propria reacţie. Ai venit ca să-ţi savurezi triumful?

Vorbele lui erau... prosteşti. Nici măcar nu *sunau* mânioase, ori cel puţin cătrănite, ci în urechile lui erau prosteşti şi ieftine ca un citat din romanele de duzină citite cu atâta plăcere de miss Preussler, el răsfoind câteva dintre ele pentru a înţelege de ce era ea fascinată, dar bineînţeles fără să ajungă la nici o concluzie. Dar nu se va lăsa antrenat în tonul familiar al interlocutorului; ar fi însemnat să se autodispreţuiască.

– Nu ai citit telegrama mea, profesore? întrebă Graves cu o surprindere mimată şi ridică din sprâncene.

– Am citit-o, ripostă Mogens. Pentru a treia oară: Ce vrei, Graves?

Graves mai rânji câteva momente, dar se pare că se sătură, căci deveni brusc serios, trase un scaun şi luă loc neinvitat.

– Aşadar, bine, Mogens. Să renunţăm la teatru. Îmi închipui cum te simţi şi îţi dau cuvântul meu că şi mie îmi era la fel de teamă de această clipă, cum îţi este şi ţie, dar am depăşit-o amândoi, nu?

Nu depăşiseră nimic, absolut nimic. În gândurile şi în simţămintele lui Mogens încă mai domnea o tulburare de nedescris, dar o mică, afurisită şi contemplativă parte a conştiinţei lui era foarte calmă, şi această parte din profesorul VanAndt nu înţelegea deloc propria lui reacţie. Presupusese că se va linişti treptat după ce trecuse peste prima spaimă provocată de întoarcerea lui Graves în viaţa lui, dar se părea că situaţia era exact invers. Tulburarea din spatele frunţii lui

dura, părând chiar că se amplifica, de parcă simpla prezență a lui Graves declanșa în el ceva ce îl făcea neputincios.

Mogens nu fusese niciodată un om violent, ci toată viața lui disprețuise profund violența. Dar acum aproape că se bucura de faptul că oroarea încă îl mai paraliza, căci altfel poate că s-ar fi năpustit la Graves pentru a-l lua la pumni. Dar așa nu putea face altceva decât să stea acolo și să se holbeze la omul care îi distrusese viața.

Ceea ce vedea, în condiții normale, mai mult ca sigur că l-ar fi surprins, pentru că Jonathan Graves avea o înfățișare foarte ciudată. Hainele lui erau scumpe, ca să nu spunem luxoase, și erau într-o stare perfectă. Pantofii lui, care trebuie să fi costat mai mult decât tot ce avea pe el Mogens, străluceau, dunga de la pantaloni părea o lamă de cuțit, iar pe reverul costumului lui la modă, la două rânduri, nu era nici cea mai mică urmă de praf. Un lanț scump pentru ceas îi orna vesta, și purta o cravată costisitoare din mătase, prinsă cu un ac împodobit cu un rubin mare aproape cât o unghie; Mogens nu se îndoia că piatra era veritabilă.

Toate acestea, în sine, nu îl surprindeau. Jonathan fusese totdeauna un filfizon cochet și, în plus, un teribil fanfaron. Ceea ce îl derutase profund pe Mogens, și în același timp îl înspăimântase într-un anumit sens, fusese Graves însuși. Nu putea exterioriza prin cuvinte simțămintele pe care le trezea în el vederea acestuia, dar aceste simțăminte erau inimaginabil de... intense. Era senzația că vedea ceva fals. Ceva care nu era doar fals, pentru că nu putea exista, fiind împotriva naturii și blasfemic.

Încercă să își alunge gândurile și să facă ordine în vraiștea din capul lui. Între simțămintele contradictorii stârnite de vederea lui Graves, își făcea loc tot mai mult furia cauzată de el însuși. Reacția lui fusese nu numai disproporționată, ci și nedemnă de un om de știință. În definitiv,

învățase să privească lucrurile așa cum erau ele și să evalueze faptele, nu emoțiile. Iar ceea ce îi provocase vederea lui Graves *putea* ține doar de emoțional. Avea senzația că examina un subiect decăzut, un... ceva depravat, bestial, care nici măcar nu mai merita denumirea de om și care provoca doar scârbă și aversiune.

Ceea ce nu reușiseră să facă eforturile lui conștiente au făcut aceste trăiri iraționale: mânia lui Mogens se evaporă pe loc și simți cum dispare și contracția mușchilor, și mai simți că își putea liniști și bătăile inimii. Poate pentru că înțelesese ce se petrecea în el. Jonathan Graves nu fusese niciodată un om plăcut, dar această reacție extremă îl nedreptățea pe el însuși. Era evident că nu era în stare să îl privească obiectiv pe Graves. În cei nouă ani care trecuseră încercase, cu mai mult sau mai puțin succes, să alunge din conștiința lui atât numele de Jonathan Graves, cât și simpla cunoaștere a existenței purtătorului acestui nume, dar acum își dădea clar seama cât de puțin succes avusese în realitate această încercare. Nu îl uitase niciodată pe Graves, nici măcar preț de o secundă. Ba dimpotrivă. Ceva din el îl făcea responsabil pe Graves pentru fiecare moment de decepție, pentru fiecare clipă de frustrare și pentru fiecare zi de amărăciune din cei nouă ani fără de sfârșit, așa că nu mai era în stare să îl considere o ființă umană.

Respiră zgomotos, își desprinse mâinile de pe speteaza fotoliului cu o mișcare gândit prelungită și îl privi cu hotărâre în ochi pe Graves; era ceva ce cu două, trei secunde mai înainte nu ar fi putut să facă.

– Te mai întreb încă o dată, Jonathan, ce cauți aici?

– Începe să devină plictisitor, Mogens, oftă Graves. Doar ai citit telegrama, nu? Credeam că a fost destul de explicit. Am venit pentru a îți oferi o slujbă.

– *Tu?*

Deși Mogens credea că își recăpătase complet autocontrolul, cuvântul aproape că fu strigat. Telegrama era vagă în privința detaliilor, dar spusele lui erau lipsite de orice îndoială. Faptul că Graves – tocmai Graves – îi oferea un loc de muncă era... grotesc!

– De ce nu? Graves pesemne că sesizase tonul isteric din vocea lui, dar îl ignora. Ceea ce însemna că în anii care se scurseseră Graves nu se schimbase câtuși de puțin. A fost și rămânea nerușinatul pe care îl cunoscuse cândva Mogens. Dacă există cineva care într-adevăr cunoaște capacitățile tale, dragul meu Mogens, acela sunt eu. Ori vrei să mă duci de nas, spunându-mi că în acest loc uitat de lume ai găsit o slujbă care corespunde capacităților tale?

– *Eu am* o slujbă, răspunse rece Mogens. Mulțumesc.

Graves scoase un sunet indefinit, care îi sună cumva neplăcut la ureche lui Mogens.

– Termină! Ne cunoaștem doar de atâta timp. Să nu ne mai mințim reciproc! M-am străduit să găsesc pe hartă acest cătun și m-am străduit și mai mult ca să cred că aici există o universitate!

– Pot să te asigur că există, răspunse Mogens.

Graves scoase un sunet disprețuitor și zise:

– Da, știu. O șandrama dărăpănată, care la prima pală de vânt se va prăbuși. Cea mai nouă carte din bibliotecă este de acum cincizeci de ani, și unii dintre așa-zișii studenți ai tăi sunt mai bătrâni decât tine. Îți pierzi zilele sortând hârtii prăfuite într-un beci fără ferestre, de care nimeni din această lume nu este interesat. Salariul îți ajunge cu chiu, cu vai pentru această locuință jalnică, și nici pe acesta nu îl primești regulat. Aici ești îngropat de viu, Mogens. Tu însuți te întrebi uneori dacă nu cumva chiar ai murit fără să bagi de seamă. Pufni din nou, apoi își băgă mâna în buzunarul hainei și scoase un portțigaret din argint.

Mogens remarcă abia acum că mai purta încă mănuşi negre din piele, fixe pe mână. M-am apropiat de adevăr sau am mai uitat câte ceva... oh, da, ai fost angajat doar pentru că voiau să se poată lăuda cu un academician de calibrul tău. Şi pentru că erai ieftin.

– Te-ai informat bine, Jonathan, spuse Mogens sec.

Ar fi fost lipsit de sens să nege. Şi jalnic. Nu numai faţă de Graves, ci şi faţă de el însuşi. Graves prezentase în numai câteva cuvinte cum nu se putea mai bine situaţia dezastruoasă în care se afla; şi în acelaşi timp mai brutal decât reuşise Mogens s-o descrie în sinea lui.

Degetele înmănuşate deschiseră portţigaretul, scoaseră o ţigară şi un ţigaret scump din baga, apoi închiseră portţigaretul. Pentru un moment Mogens vru să continue. Dar ceea ce observă îl deconcertă şi îl fascină în acelaşi timp. Degetele lui Graves se mişcau într-un mod nemaivăzut de el până atunci, pe care nu l-ar fi crezut posibil şi pe care nici măcar nu putea să îl descrie. Rapid, curgător, aparent independent, parcă ar fi urmat fiecare un model ce nu putea fi perceput, dar existent. Mâinile lui Graves păreau a fi mai mult entităţi cu proprie gândire decât anexe ale corpului său, care nu ascultau ordinele acestuia, ci păreau că se străduiau grăbite să vină în întâmpinarea dorinţelor sale.

– Bineînţeles că m-am informat, răspunse batjocoritor Graves. Degetele lui introduseră din nou portţigaretul în haină şi, cu aceleaşi mişcări ca de păianjen, făcură să apară o brichetă din aur. Nu fac trei mii şapte sute de kilometri fără să mă pregătesc. Deschise bricheta cu un ţăcănit şi acţionă rotiţa declanşatoare. Un uşor iz de benzină ajunse la Mogens, care spuse repede:

– Nu, te rog! Detest mirosul fumului rece.

Graves ţinu netulburat capătul ţigării în flacără şi trase adânc fum în piept.

– Nu va trebui să îl mai suporți mult, spuse el în timp ce fața îi dispărea încet în spatele fumului gros, ce îl scotea pe gură și pe nas. Dacă vom ajunge la un acord – lucru de care nu mă îndoiesc, pentru că, la fel ca până acum, te consider un bărbat foarte deștept – vei putea părăsi chiar astăzi cătunul acesta amărât și locuința aceasta jalnică.

Mogens fixa suspicios cu privirea țigara aprinsă din colțul gurii interlocutorului său; în principal pentru a nu mai fi nevoit să suporte priveliștea mâinilor lui, dar după o clipă nu mai fu sigur că făcuse o alegere bună. Din gura și din nările lui Graves încă ieșea fum cenușiu-închis, consistent, care îl înconjura cu nori deși, coborând ușor către podea, până când – cam la înălțimea genunchilor lui – să fie captați de curentul de aer al căminului și aspirați de flăcări. Nu se mișca și nici nu arăta a fum de țigară, găsea Mogens. Arăta mai curând ca și cum... Graves secreta o mucozitate cenușie, ce picura din gura și din nasul său și care se comporta ca un lichid mai ușor decât aerul.

– Te interesează? întrebă Graves când Mogens nu răspunse imediat, interpretându-i greșit tăcerea.

– Așa cum tocmai am spus, eu *am* un angajament, răspunse țeapăn Mogens.

Graves vru să răspundă, dar în acel moment cineva bătu la ușă și, mai înainte ca Mogens să poată reacționa, aceasta se deschise și intră miss Preussler. Mergea un pic strâmb, pentru că ținea în mâini o tavă, pe care se aflau o cană cu ceai și ceșcuțe fine din porțelan, apoi ea făcu o mișcare complicată în față și în lateral, pentru a apăsa clanța cu cotul. Piesele de porțelan de pe tavă zdrăngăniră ușor. Mogens era prea departe pentru a se ridica la timp și a o ajuta, iar Graves, aflat mai aproape, nu mișcă un deget. Se încruntă doar dezaprobator și o urmări cu privirea pe miss Preussler când aceasta trecu neîndemânatică prin fața lui

şi reuşi să pună povara nevătămată pe masă, mai mult din noroc decât ca urmare a îndemânării.

– M-am gândit că domnii ar dori poate ceva înviorător. Este ceai englezesc din cel mai bun. Şi câteva prăjiturele cu scorţişoară făcute de mine. Dumneavoastră vă plac atât de mult, profesore, nu?

Aruncând o privire asupra tăvii, Mogens constată că miss Preussler pusese cel mai bun serviciu al ei, porţelan de Meissen importat din Europa, şi probabil singura valoare din gospodăria ei, la care normal că ţinea ca la ochii din cap. Îl punea pe masă cel mult de Crăciun şi de 4 iulie. În plus mai era o farfurie cu prăjiturele în formă de stea, date cu zahăr alb. Dar el se înşelase; nu erau două cești, ci trei.

– Se stă de vorbă mai bine la o ceaşcă de ceai bun.

– Sunteţi foarte amabilă, zise Mogens şi arătă către Graves; Permiteţi-mi să vi-l prezint pe doctorul Jonathan Graves. Un fost coleg de facultate. Apoi arătă către miss Preussler: Dânsa este miss Preussler, proprietara locuinţei mele.

Graves încuviinţă doar din cap, fără a spune nimic. Miss Preussler zâmbi un moment, apoi mina ei îngheţă când dădu cu ochii de ţigara din colţul gurii lui Graves. Era de la sine înţeles că în casa ei fumatul era complet interzis. Ceva atât de murdar ca scrumul de ţigară nu ar fi admis niciodată în preajmă. Şi îi şi atrase politicos, dar fără echivoc, atenţia oaspetelui lui Mogens că dădea dovadă de o lipsă de tact de netolerat. Dar se petrecu ceva ciudat: Graves continuă să o privească cu ochii lui reci şi injectaţi, iar Mogens putu să vadă că miss Preussler fierbea de furie. În ochii ei apăru ceva ce el ar fi putut lua drept frică. Ea nu se dădu un pas înapoi din faţa lui Graves, dar atitudinea ei arăta că ar fi vrut să o facă.

Uşa se mişcă din nou. Miss Preussler nu o închisese bine, şi acum se întredeschisese puţin, şi în cameră intră o

pisică delicată, neagră ca pana corbului, singura vieţuitoare cu mai mult de două picioare pe care miss Preussler nu numai că o tolera în preajmă, dar pe care aproape o idolatriza. Este inutil să amintim că probabil era pisica cea mai curată din ţară, dacă nu din lume, care în toată viaţa ei nu *văzuse* un purice.

– Cleopatra! exclamă miss Preussler şi se întoarse parcă bucuroasă că acum i se putea adresa pisicii, şi nu sinistrului musafir al lui Mogens. Cine ţi-a dat voie să vii aici? Ştii doar că nu ai ce căuta în camerele oaspeţilor!

– Lăsaţi-o, miss Preussler, nu mă deranjează, spuse Mogens.

Chiar îi plăcea Cleopatra. Ea îl vizita mai des decât presupunea miss Preussler. Când întinse mâna către pisică, Cleopatra veni imediat la el şi, torcând, îşi frecă apoi capul de gamba lui, ceea ce o făcu pe miss Preussler să se încrunte îngândurată. Poate că priveliştea îi spunea ceva de ce nu fusese conştientă până acum. După câteva clipe îşi smulse privirea de la această priveliştе şi o îndreptă din nou spre Graves. Părea nesigură, şi Mogens înţelese că ea depunea eforturi să îl accepte pe musafir, care însă nu îi plăcea. De fapt, de ce i-ar fi plăcut ei, dacă lui nu îi plăcea?

– Sunteţi foarte amabilă, miss Preussler, repetă el. Vă mulţumesc.

Graves continua să tacă, în timp ce privirea lui miss Preussler deveni şi mai nesigură, rătăcind între cele trei ceşti de pe tavă şi faţa lui Graves. Aştepta să fie invitată să rămână, dar bineînţeles că sesizase nuanţa din vorbele lui Mogens. Aşa că nu mai ştia ce să facă. Buna-cuviinţă îi cerea să plece şi să îi lase singuri pe Mogens şi pe musafirul lui, dar curiozitatea ei era cel puţin tot atât de puternică, iar ea era ferm decisă să lupte pentru el. Poate că el se gândea să îşi lase destinul pe mâna ei. El nu era într-o dispoziţie

care să permită să discute obiectiv cu Graves, şi nici măcar nu era în stare să reflecteze asupra a ceea ce avea de zis.

Cleopatra luă decizia asupra ei. Dacă până acum se frecase torcând de piciorul lui Mogens, acum îl părăsi pe acesta, se întoarse şi se uită foarte atentă la Graves. Comportamentul i se modifică fundamental. Ciuli urechile, părul i se zbârli pe spinare, şi mişcarea cozii deveni nervoasă; toate erau semne de teamă sau de o foarte intensă precauţie. Se părea că Jonathan Graves nu trezea nimănui prea mari simpatii. Bucuria răutăcioasă a lui Mogens ţinu doar un moment, căci, în ciuda limbajului clar al corpului ei, pisica se îndrepta către Graves; cu grijă, dar hotărâtă. Scotea un gen de mârâit ce amintea mai curând de un câine decât de o pisică.

– Cleopatra?! se miră miss Preussler.

Pisica nu reacţionă la voce, deşi totdeauna o făcea, ci îşi continuă deplasarea către Graves şi, când ajunse la el, începu să îi adulmece pantofii lustruiţi cu atenţie. Graves suflă spre ea un nor de fum urât mirositor, dar Cleopatra nu se lăsă gonită. Ridică ochii apoşi către Graves, îşi îndepărtă picioarele şi îi boteză pantofii lui făcuţi pe comandă cu o porţie considerabilă de excremente urât mirositoare.

Miss Preussler scoase un sunet cu efect de-a dreptul comic, şi duse mâna la gură pentru a opri strigătul, iar Mogens căscă gura şi făcu ochii mari fără să vrea. Pentru o perioadă cât una sau două bătăi de inimă îi fu imposibil să creadă ceea ce vedea. Dacă nu ar fi fost putoarea bestială a excrementului pisicii, care se răspândi fulgerător în toată încăperea, ar fi fost convins că totul fusese doar o halucinaţie.

Miss Preussler scăpă totuşi un strigăt înăbuşit. Luă mâna de la gură şi apăsă cu ea pe zona inimii, iar faţa ei pierdu orice culoare. Singur Graves rămase complet pasiv. Nu numai că nu se clinti, dar atacul Cleopatrei nu îl făcu

nici să se încrunte sau să arunce o privire dezaprobatoare. Continuă să privească ţigaretul, suflă în aer un nor fin de fum şi scuturâ lejer scrumul pe pisică. Cleopatra scuipă ţâfnoasă, făcu un salt într-o parte şi o zbughi din încăpere miorlăind furioasă. Miss Preussler scoase un strigăt şi mai sonor şi se năpusti după ea.

– O persoană imposibilă, zise Graves. Nu a încercat să se culce cu tine?

Mogens se străduia să îl urmărească. Continua să fixeze cu privirea grămăjoara maronie şi puturoasă de pe pantofii lui Graves, care între timp se lăţea şi ajunse să picure pe covor. Graves părea că nici măcar nu observase. „Joacă teatru", îşi spuse Mogens. Nu putea exista altă explicaţie. Graves juca un rol exersat amănunţit, de la care nu îl putea abate nimic şi nimeni. Dar ce rol? Şi în ce scop?

– Ce spuneai? întrebă el buimac.

Depuse toate eforturile de care era în stare pentru a ridica privirea de pe pantofii lui Graves şi a o îndrepta către figura acestuia. Graves scotea mai departe fum cenuşiu. Un fir de salivă se prelingea din colţul stâng al gurii lui, lăsând o urmă sclipitoare pe bărbie, dar nu reacţiona nici la asta.

– Nu are importanţă, răspunse Graves. Deoarece în mod evident nu eşti dispus să savurezi împreună cu mine vechile amintiri, hai să vorbim despre oferta mea. Te interesează, ori nu te interesează?

Cu un nou efort, Mogens reuşi să se desprindă de senzaţia de scârbă produsă de Graves şi să se concentreze asupra motivului prezenţei acestuia.

– Dacă îmi amintesc bine, spuse el, până acum nu mi-ai făcut nici o ofertă concretă, pe care eu să o pot accepta sau respinge.

– Încă preferi calea mai complicată, nu? întrebă Graves, clătinând din cap. Bine, cum vrei tu. Sunt aici spre a-ţi oferi

o slujbă extrem de interesantă şi, în plus, deosebit de lucrativă. Din diverse motive, aici şi acum nu îţi pot da detalii, dar te asigur că vei fi mulţumit de ea. Este vorba despre o activitate care corespunde de o sută de ori mai bine capacităţilor şi intenţiilor tale decât ceea ce faci în cătunul acesta înconjurat de păduri seculare. Şi care, aşa cum am spus, este plătită excepţional. Ştiu că nu prea apreciezi banii, dar chiar şi un om cu necesităţi reduse, ca tine, are nevoie pe o durată mai îndelungată de mai mult decât dispui aici.

Ultimele două cuvinte le pronunţă dispreţuitor şi mai tare. Se ridică, trase cu putere din ţigară şi începu să se plimbe prin cameră cu paşi ce păreau *nelalocul* lor, gesticulând cu ambele mâini şi lăsând în urma lui, pe covor, pete maronii urât mirositoare.

– Cam puţine informaţii, spuse Mogens. Făcea eforturi să îşi controleze vocea. Îi venea tot mai greu să îl suporte pe Graves. Mirosul ţigării lui şi cel emanat de isprava pisicii se împleteau într-o putoare care treptat se concretizau într-un rău fizic resimţit de Mogens. Înghiţi de câteva ori, pentru a scăpa de gustul amar adunat sub limbă şi continuă tărăgănat: Părerea mea este că aştepţi din partea mea să cedez total şi să mă încred doar în cuvântul tău. De ce aş face-o? Din încredere? Tocmai *în tine?*

Regretă imediat ultimele trei cuvinte. Nu voia să expună în faţa lui Graves intensitatea sentimentelor lui faţă de el, cu toate că aceasta îi era cunoscută cu siguranţă. Graves nu insistă asupra aspectului, ci doar se opri un moment din mişcare şi îl privi aproape compătimitor:

– Mă deziluzionezi, profesore. Şi îmi jigneşti inteligenţa, dă-mi voie să o spun. Mogens, tu crezi cu adevărat că m-am străduit luni de zile să dau de tine şi apoi să străbat jumătate de ţară doar ca să mă cert prosteşte cu tine?

Clătină din cap. Mâna lui înmănușată duse țigara la gură și chipul îi dispăru iarăși după un nor de fum cenușiu și slinos. Mogens avu senzația ciudată că și părul lui Graves se mișca ireal, ca un cuib în care se răsuceau viermi sau șerpi. Dar și acest efect trebuia să fi fost produs de norul de fum cenușiu care îi înconjura capul.

– Nu știu ce să cred, spuse Mogens. După toate cele întâmplate între noi, te aștepți cumva să am *încredere* în tine?

– Atunci este de prisos orice întrebare din partea ta, dacă spun sau nu spun adevărul, ripostă Graves rânjind. Deodată dinții lui îi părură lui Mogens mult mai ascuțiți decât până acum. Aveau pete galbene, și în spatele lor se mișca ceva negru, care luase locul limbii lui și dădea să țâșnească afară. Pot să îți mai spun câte ceva, dar nu mult. Dacă îmi accepți oferta și mă însoțești, vei înțelege motivul tăcerii mele. Pentru moment îți pot spune că este vorba despre un proiect de cercetare de enormă importanță. Dacă vom avea succes – lucru de care nu mă îndoiesc nici un moment – vei beneficia de mai multă celebritate și recunoaștere decât îți poți închipui. Ce atâta șovăială? Dacă nu ai chef să evadezi din gaura asta, măcar gândește-te la această posibilitate. Vorbesc de o descoperire științifică cu adevărat importantă. Poate cea mai importantă descoperire din arheologia modernă. Ai fi pe deplin reabilitat, dacă numele va apărea legat de ea în nenumărate articole și cărți de specialitate. Ca să nu mai vorbim de cărțile de *istorie*.

– Ai găsit arca lui Noe? întrebă Mogens.

Vru să râdă, dar vocea îl trădă și scoase un sunet neplăcut, ce păru că atârnă în aer încă puțin după ce se stinse și care parcă mai răci atmosfera din cameră.

– Nu, răspunse serios Graves, aceasta a fost deja găsită acum mai bine de cinci ani.

– Asta... este o glumă.

Graves îl ignoră.

– Te interesează?

Mogens cugeta. Îndelung. Intens. Dar nu ajunse la nici un rezultat. Nu putea să aibă încredere în Graves, nu putea după ceea ce îi făcuse acesta. Pe de altă parte, ceea ce spusese acesta suna prea ademenitor, iar dincolo de vorbele lui Graves, Mogens simțea totuși adevărul. Ca și cum ceea ce relatase el ar fi avut o greutate care străbătea independent dincolo de ascunderea voită. În cele din urmă întrebă:

– De ce eu?

– Pentru că avem nevoie de cei mai buni. Faptul că ai fost tras aici pe linie moartă este o nedreptate strigătoare la cer. Nu are nici o importanță ceea ce s-a petrecut ori nu s-a petrecut mai înainte. Un om cu capacitatea ta nu își are locul aici. Este o crimă să irosești capacități cum este a ta!

– Compătimirea ta mă înduioșează, zise Mogens.

Graves făcu un gest de respingere cu mâna stângă înmănușată.

– Nu am venit să îți cer scuze, Mogens. Nu mă aștept să le poți accepta, deși eu privesc altfel decât tine evenimentele din acea nefericită seară. Am venit pentru că noi căutăm pentru proiectul nostru un colaborator bun, un om cu capacități speciale, și pentru că eu știu că poți face asta, Mogens. Nu am la dispoziție tot timpul din lume. Gândește-te la oferta mea, și decide-te!

Băgă mâna în buzunarul hainei și scoase un plic, pe care îl puse pe masă, în fața lui Mogens. În acest timp mănușile păreau să pulseze, ca și cum degetele i s-ar fi fluidizat și ar fi încercat să evadeze din închisoarea de piele neagră.

– În acest plic se află un bilet de tren, clasa întâi, până la San Francisco. Plus suma de cinci sute de dolari, care acoperă cheltuielile de călătorie și eventuale alte cheltuieli.

Dacă vei decide să refuzi oferta, poți reține suma. Dacă totuși o accepți – ceea ce sper sincer – în plic mai găsești un număr de telefon la care mă poți găsi. Dacă suni din gară, voi trimite într-o oră pe cineva să te ia.

Acestea fiind spuse, scoase din țigaret restul rămas din țigară, îl zvârli cu o mișcare sigură în flacăra din cămin și se îndreptă spre ușă fără a mai spune altceva. Dar înainte de a o deschide și a părăsi camera, se opri și spuse:

– Ah, încă ceva. În caz că te ajută la luarea deciziei: nu va trebui să lucrezi nemijlocit cu mine. Nu cred că ne vom vedea mai des de o dată, de două ori pe săptămână.

Și ieși.

Mogens privea ca paralizat plicul. De fapt nu se îndoise de seriozitatea ofertei lui Graves, deși acum înțelegea și mai puțin motivația venirii acestuia. Jonathan Graves era poate omul cel mai lipsit de scrupule pe care îl întâlnise cândva, dar nu era prost. O glumă atât de infantilă nu era genul lui. Și cinci sute de dolari reprezentau o sumă prea mare pentru a fi investită într-o glumă. Era mai mult decât câștiga el în trei luni la această așa-zisă universitate; și cam tot atât cât reușise să economisească în cei patru ani de exil voluntar.

Banii în sine nu contau. Se gândi la ei doar în măsura în care erau o dovadă a seriozității ofertei lui Graves. Infinit mai important era ceea ce însemna acest plic. Nimic altceva decât ieșirea din fundătura în care soarta și el însuși se vârâse.

Ușa se deschise și Mogens privi către ea aproape îngrozit de ideea că l-ar putea vedea pe Graves scuturat de râs, delectându-se în timp ce îi aducea la cunoștință că generoasa lui ofertă, ca și purtarea lui bizară fuseseră doar părți ale unei farse studențești târzii.

În locul lui Jonathan Graves își făcu apariția miss Preussler, înarmată cu o găleată zincată plină cu o leșie aburindă,

şorţ protector şi o mulţime de cârpe. Fără să scoată un cuvânt, trecu prin faţa lui Mogens, îngenunche şi începu să frece la una din urmele lăsate de Graves pe covor. Deşi îi întorsese spatele lui Mogens, el remarcă faptul că era roşie de ruşine şi jenă.

Brusc ea zise:

– Nici nu vă închipuiţi ce penibil mă simt, profesore.

– Nu trebuie, o încredinţă Mogens, dar miss Preussler părea că nu l-a auzit.

– Nu mi s-a mai întâmplat niciodată. Pur şi simplu nu înţeleg ce s-a petrecut cu Cleopatra. Nu a mai făcut niciodată aşa ceva, credeţi-mă!

În timp ce freca pata, mirosul creştea în intensitate. Ceea ce ajungea la nasul lui Mogens nu provenea doar de la excrementele pisicii, ci mai era ceva, ceva... sinistru, străin şi în acelaşi timp respingător, de parcă prezenţa lui Graves lăsase în urmă ceva care împuţea aerul din încăpere. Faţa lui miss Preussler se schimonosi de scârbă, ea scufundă cârpele în apă şi le stoarse cu grijă exagerată înainte de a le refolosi la frecat.

– Nu înţeleg ce a fost cu pisica, continuă ea, frecând petele tot mai vârtos, ca şi cum astfel ar fi putut şterge şi ruşinea adusă casei prin comportamentul nemaiauzit al Cleopatrei. Am să mă duc cu ea chiar mâine la veterinar şi voi cere să o examineze amănunţit.

– Miss Preussler, o întrerupse Mogens.

Proprietăreasa încetă să mai frece ca apucată pata, dar privi în gol cel puţin cinci, şase secunde înainte de a-şi ridica încet capul şi a-l privi aproape cu frică.

– Nu îi reproşaţi Cleopatrei nimic, continuă Mogens, dacă aş fi fost pisică, probabil că şi eu aş fi făcut acelaşi lucru.

Mogens se ridică, evită privirea complet uluită a lui miss Preussler şi se îndreptă cu paşi grăbiţi către fereastră,

pentru a o deschide și a mai scăpa de groaznicul miros. Dar mâna i se opri la jumătatea drumului. Jonathan ieșise între timp din casă și era acum pe punctul de a se strecura în limuzina decapotabilă. În sens propriu. Nici nu se gândi să deschidă portiera, pe care o escaladă cu o mișcare șerpuitoare ca de reptilă, și alunecă la volan. Fără să arunce o privire în sus, porni motorul și plecă.

– Vreți să deschideți fereastra, profesore? îl rugă miss Preussler. Mirosul este insuportabil. Doamne, voi avea nevoie de câteva luni pentru a-l elimina din covor. Nu pricep. Cleopatra trebuie să fi mâncat ceva stricat.

Mogens apucă mânerul ferestrei, dar încă ezita să o deschidă. Buickul lui Graves ajunse la capătul străzii, coti, și totuși mai avea senzația că lăsase în urmă ceva din el; ceva care pândea jos, în stradă, și care se va repezi să intre imediat ce va face greșeala de a deschide poarta fortăreței sale.

Ceea ce era bineînțeles o idee prostească de la cap la coadă.

Mogens alungă această idee puerilă, se apostrofă în gând și deschise fereastra smucind-o exagerat. Aerul rece pătrunse înăuntru, aducând cu el și puțină umezeală. Flăcările din cămin se înviorară în urma curentului de oxigen proaspăt, și în cameră se făcu deodată mai frig, dar șuvoiul rece ca gheața înlătură și mirosul; nu complet, dar făcu atmosfera suportabilă.

Miss Preussler trase cu putere aer în piept și, în genunchi, sprijinindu-se pe mâini, atacă o altă pată.

– Nici nu vă pot explica cât de penibil mă simt din cauza acestui incident, spuse ea. Pot doar să sper că nu a afectat prea mult tratativele dumneavoastră cu Mister Graves... deși, ca să fiu sinceră, nu îmi pot imagina că un om ca dumneavoastră ar putea măcar pentru un moment accepta ideea de a lucra împreună cu cineva ca acest Graves, și în plus la San Francisco! Domnule profesor VanAndt, credeți-mă:

știu ce spun. Verișoara decedatului meu soț era din California. Acolo oamenii sunt... ciudați. Acolo nu veți fi fericit.

Cu aceasta își găsea un răspuns și întrebarea dacă ascultase la ușă. Dar Mogens nu făcu nici o remarcă în acest sens. Nu îi luă în nume de rău mărturisirea. Poate că în locul ei nici el nu ar fi procedat altfel.

– Cum așa? întrebă el.

– Vă rog, domnule profesor! Miss Preussler își înfipse palmele în șoldurile generos tapițate, își îndreptă pieptul și îl privi cu reproș. Acest... *demon* nu este un bărbat de nivelul dumneavoastră, profesore! Îmi este greu să cred că ați fost odată prieten cu el!

– Nici nu am fost. Am studiat împreună, dar prieteni nu am fost niciodată.

– Nici nu mi-am putut închipui așa ceva, spuse ușurată miss Preussler. Doar nu vă gândiți să acceptați această ofertă, nu?

– Încă nu m-am hotărât, zise Mogens.

– Profesore, vă rog! Miss Preussler părea de-a dreptul îngrozită. Nu puteți face asta! Acest om este... nu este bun pentru dumneavoastră!

– De ce credeți asta? întrebă iritat Mogens.

Nu îl mira că Graves nu o dăduse gata pe miss Preussler. Dar era posibil ca și asupra ei să fi produs aceleași impresii negative? Și dacă era așa, de ce? Ea nu avea cum să fi contabilizat în aceeași măsură experiențele negative trăite de el cu Jonathan Graves. Dar în aceeași clipă în care își punea această întrebare, găsi și răspunsul la ea: dacă miss Preussler nutrea niște sentimente pentru el, desigur că Graves trebuia să îi apară ca un dușman natural. Se ivise din neant și amenința să i-l răpească.

– Eu... nu pot să mă exprim mai precis, murmură miss Preussler. Dar ceva din el îmi provoacă teamă. Este funest.

Nu am vrut să o spun atât de clar când era de față, dar ceva la acest doctor Graves mi se pare fals. Nu pot să îl descriu altfel. În prezența lui mă simt rău, ca să nu spun nimic și despre comportarea lui. Omul acesta este o *fiară!*

– Acum exageraţi, spuse Mogens. Zâmbi şi dădu să închidă fereastra, dar se răzgândi. Între timp în încăpere se făcuse neplăcut de frig, dar în aer mai persista un iz urât. Prefera să tremure, în loc să sufere din cauza mirosului. Ridicând din umeri, reveni la locul lui de lângă cămin şi, în timp ce se aşeza, îşi continuă fraza: Desigur că Graves nu este o prezenţă plăcută, dar a-l face fiară este totuşi prea mult.

– Firește, răspunse imediat miss Preussler. Scuzaţi-mă, am depăşit măsura. Acest om este numai...

Își căută un moment cuvintele, dar în cele din urmă ridică din umeri și găsi salvarea dedicându-se din nou curăţirii înverşunate a covorului.

Mogens privea gânditor plicul aflat pe masă în faţa lui. Banii păreau că îşi băteau joc de el, dar în acelaşi timp îl atrăgeau irezistibil. Reprezentau evadarea dintr-o viaţă care nu era viaţă, ci un gen de moarte treptată, imperceptibilă. Atunci, de ce şovăia? Poate pentru că o voce din adâncul lui îl avertiza să nu cedeze nici o secundă în faţa lui Graves?

Clătină din cap în tăcere. Propriul lui comportament nu îl mai mira, ci îl îngrozea de-a dreptul, căci nu mai putea fi explicat prin nimic. Nu ştiuse *cât de mult* îl ura pe Graves în realitate.

Mogens se aplecă într-o parte, îşi turnă o ceaşcă din ceaiul de care Graves nici nu se atinsese şi totodată mai umplu o ceaşcă.

– Vă rog să luaţi un moment loc în faţa mea, miss Preussler... *Betty.* Aş vrea să discut cu dumneavoastră.

Miss Preussler îl privi surprinsă, dar se ridică imediat și dădu să se așeze pe scaunul pe care înainte stătuse Graves, dar se răsuci și-și trase un alt scaun.

– Miss Preussler, trăiesc de patru ani sub acoperișul dumneavoastră, și în acești patru ani nu a existat nici o zi în care să nu fiu conștient de faptul că mă tratați cu totul deosebit, începu el.

Miss Preussler îl privea cu atenție, fără să îl înțeleagă, dar în privirea ei licărea o vagă speranță care îi demonstra lui Mogens că poate nu își alesese prea inteligent vorbele. Ea le înțelegea greșit, pentru că *voia* să le înțeleagă greșit. Dar el nu intenționa să îi comunice că rămânea aici, și poate chiar că avea de gând să cedeze avansurilor ei, dimpotrivă. Pentru a câștiga timp, apucă una dintre prăjiturile făcute de miss Preussler și mușcă din ea. În secunda următoare scuipă îmbucătura, aruncă restul prăjiturii pe o traiectorie înaltă și se luptă din răsputeri cu greața care îi explodase din stomac. Un gust indescriptibil de scârbos îi umplu gura. Mogens se chirci în scaunul lui, se înecă chinuitor și înghiți o porție de fiere amară, care i se ridicase din stomac. Asta îi agravă răul, cu care însă el continuă să se lupte, fie numai la gândul absurd că după toate cele întâmplate ar mai fi lipsit numai să îi vomite lui miss Preussler pe covor.

Miss Preussler îl fixa cu ochii larg deschiși, și toată culoarea pieri de pe chipul ei.

– Dar ce...? începu ea, dar își înghiți imediat cuvintele și apucă o prăjitură.

O rupse în două cu vârfurile degetelor și în același moment scoase un sunet gutural. Mogens făcu greșeala de a ridica privirea, ceea ce îi agravă și mai mult starea de rău când văzu ce se afla în interiorul prăjiturii.

Din steluța cu scorțișoară se scurse o masă mucilaginoasă și lipicioasă care forfotea și se târa constant, precum suprafața unui vulcan noroios în care explodau bule de gaz venit din adâncul pământului, ca și cum ceva viu se cățăra ca să iasă în libertate. Dacă văzuse vreodată în viața lui un aliment alterat, atunci acela era reprezentat de aceste steluțe cu scorțișoară. Numai gândul că tocmai *mușcase* din așa ceva îi multiplica răul.

– Dar... nu se poate, suspină miss Preussler. Nu este posibil! Am făcut prăjitura azi-dimineață! Cu ingrediente care erau proaspete când le-am cumpărat.

– Unul dintre ele trebuie să fi fost stricat, spuse cu efort Mogens.

Evita să își mai arunce privirea asupra cestii sale, pentru a nu vedea o eventuală surpriză ce l-ar fi așteptat și acolo. Stomacul i se revolta și așa destul.

– Eu... eu nu pricep nimic, bâigui miss Preussler. Asta este... este... Nu continuă, clătină din cap, aruncă în foc cele două jumătăți ale prăjiturii cu o mișcare plină de oroare și se ridică. Adăugă într-o încercare anemică de a mai destinde situația: Astăzi nu este ziua mea norocoasă. Trebuie să le arunc. După care mă voi duce la magazin, unde îi voi zice câteva vânzătoarei!

Luă farfurioarele cu prăjituri și din mers se mai întoarse o dată către el:

– În ultima oră s-a petrecut ceva nefericit. Totuși, sper că asta nu a afectat în nici un fel decizia dumneavoastră?

– Cu certitudine, nu, o asigură Mogens, dezlipindu-și cu un efort privirea de la farfuriile din mâinile lui miss Preussler și îndreptând-o din nou asupra plicului lăsat de Graves. Încă nu m-am decis, miss Preussler, dar vă asigur că nu voi lua o hotărâre pripită.

Patru zile mai târziu cobora din tren pe peronul gării din San Francisco și suna la numărul de telefon pe care i-l dăduse Graves.

Cu toate că Pacificul se întindea ca o oglindă ciocănită din cupru, lumina soarelui care apunea îl întâmpina cu sclipiri filigranate. Nu îl puteai privi mult timp, pentru că reflexele luminoase vii iritau retina, imaginea lor persistând și după ce închideai ochii și îți mutai privirea, întărind și mai mult senzația mișcării vagi din adâncurile uriașului ocean.

Încet, oceanul ieși din câmpul vizual. Spre dezamăgirea ascunsă a lui Mogens, nu traversară celebrele poduri, ci se îndreptară spre interiorul continentului. Mogens bănuia că nu va mai vedea oceanul înainte ca soarele să fi apus de tot – adică, cel mai târziu într-o jumătate de oră. Deja oceanul era ca o seceră de aramă în partea stângă, ce se topea tot mai mult cu fiecare kilometru pe care Fordul mare îl străbătea către est. Dar senzația lui era de ușurare, pe cât de inexplicabilă, pe atât de intensă. Poate pentru că sub suprafața de apă aparent imobilă ceva pândea, ceva ce el nu putea vedea, și de aceea *simțea* cu atât mai clar.

Mai cugetă câteva momente asupra acestor ciudate gânduri, apoi le alungă ridicând din umeri. Astfel de reflecții nu erau doar fără rost, ci erau de-a dreptul nedemne pentru un om ca el. Bineînțeles că sub suprafața oceanului era ceva. Oceanul clocotea de viața care cucerise într-o măsură mult mai mare decât pământul acest univers tăcut, în cea mai mare parte lipsit de lumină. Dar din uriașul număr al creaturilor stranii și probabil chiar ucigătoare care pândesc din necercetatele adâncuri nu era nici măcar una

de care ar fi trebuit să se teamă; cel puțin nu acum, când se afla într-o mașină ce se îndepărta de ocean cu cincizeci, șaizeci de kilometri la oră. Nervii începuseră să îi joace feste, care evident că vor deveni tot mai păcătoase pe măsură ce trecea timpul. Iar motivele le cunoștea.

Unul dintre ele – și fără îndoială că acesta atârna cel mai greu – era doctorul Jonathan Graves, pe care urma să îl revadă în mai puțin de o oră. În ultimele patru zile, Mogens nu se gândise la nimic mai mult decât la întâlnirea pe care o avea în față cu fostul lui coleg de facultate, și în aceste patru zile sentimentele lui oscilaseră de la o extremă la alta: ura nemăsurată față de omul care îi distrusese viața lua mereu locul disprețului – nu în mică măsură față de sine însuși, pentru că luase în considerație această ofertă nedemnă –, al încăpățânării copilărești și autocompătimirii celei mai profunde, până la gândul prin care încerca să se convingă singur că fusese rodul rațiunii lui: în cele din urmă nu avea nici o importanță de ce se găsea în situația în care se afla acum. Ceea ce conta era faptul că nu se afla într-o poziție care să îi permită să facă mofturi. Nu muști mâna care îți dă de mâncare, nici chiar dacă aceasta te lovise mai înainte.

– Nu mai durează mult, profesore.

Vocea tânărului care ședea în stânga lui Mogens, și care în spatele volanului solid al Fordului arăta atât de neajutorat și de pierdut pe cât se simțea însuși Mogens, îl smulse brusc, dar bine-venit din gândurile lui întunecate. Tânărul interpretase greșit privirea iritată a lui Mogens, căci ridică mâna dreaptă de pe volan și arătă cu ea în față, către un drum îngust care se ramifica din șoseaua lată, pentru a dispărea după câțiva metri printre mărăcinișuri dese și stânci eratice masive. Fără gestul tânărului șofer, probabil că Mogens nici măcar nu l-ar fi remarcat, atât era de îngust. Tânărul adăugă:

– Încă un kilometru jumate și am ajuns.

– Aha.

Răspunsul – asta-i era clar lui Mogens – trebuia să inducă o ușoară impolitețe, dacă nu chiar un afront clar. Dar șoferul era încă destul de tânăr pentru a nu sesiza ofensa mascată – sau voia să o ignore. Dimpotrivă, gesticulă și mai vârtos cu mâna, în timp ce începea să frâneze vehiculul.

Mogens urmări un moment, cu oarecare interes, manevrele ce i se păreau lipsite de sens. El nu învățase să conducă și nici nu simțea impulsul de a face așa ceva. Pragmaticul din el recunoștea utilitatea automobilului, și știa să aprecieze și faptul că pentru a străbate aceeași distanță cu calul ori cu o trăsură ar fi avut nevoie de cel puțin trei, patru ore. Dar automobilul în sine îi era suspect, ca să nu spunem neliniștitor. Probabil că asta i se trăgea de la cei patru ani petrecuți în Thompson. Timpul nu a fost atât de îndelungat pentru a fi depășit de progresul tehnic, pentru că și în acel loc izolat existau ziare prin intermediul cărora se putea menține la curent. Dar când coborâse din tren la San Francisco își dăduse seama că Thompson nu se afla în trecut, ci exista cumva alături de timp. Și acolo existau automobile, dar acestea rămăseseră corpuri străine, bizarerii la vederea cărora te opreai și întorceai capul, poate cu un zâmbet abia schițat ce voia să sugereze că era vorba despre o sminteală la modă, care cu siguranță nu va ține mult. San Francisco reprezenta exact contrariul. Și chiar dacă de o jumătate de oră se îndepărtau statornic de oraș, iar colinele domoale printre care călătoreau acum nu erau altfel decât cele care înconjurau localitatea Thompson, avea senzația nu numai că era o altă regiune, dar că se afla într-o altă lume, dacă nu chiar într-un alt univers.

– Sper că nu vă deranjează dacă drumul va deveni mai puțin neted, continuă șoferul. Mogens întrebă din priviri, iar tânărul cu bucle blonde lungi până la umeri făcu un

gest cu mâna, despre care Mogens crezu că nu ilustra chiar ceva ce nu era neted. Drumul traversează muntele. Există câteva hârtoape, dar nici o grijă, mă pricep.

– Şi şoseaua principală? întrebă şovăitor Mogens.

– Ocoleşte muntele treizeci de kilometri sau şi mai mult. Pe aici parcurgem doar un kilometru jumate, spuse tânărul ca şi cum răspunsul lui era perfect lămuritor.

Mogens renunţă să mai spună ceva; un astfel de răspuns – şi pe un astfel de ton – putea fi dat doar de cineva care nu era destul de vârstnic pentru a şti ce surprize neplăcute îţi pregătea uneori viaţa. Şi să discuţi cu cineva care dădea astfel de răspunsuri era absolut de prisos. Totuşi, după un moment de ezitare, întrebă:

– Trebuie să ne grăbim?

– Dumneavoastră aţi avut o zi obositoare, profesore. Am crezut că preferaţi să ajungem ceva mai devreme. Râse, dar cam nervos. În ochii lui albaştri, foarte clari, apăru pentru prima dată de când Mogens urcase în maşină umbra unei nesiguranţe, în timp ce aceştia îl examinau rapid, cu multă atenţie. Bineînţeles că pot...

– Nu, nu, este în regulă, îl întrerupse Mogens. Luaţi-o pe unde vreţi. Plec de la premisa că ştiţi ce faceţi, mister...?

– Tom, răspunse tânărul. Spuneţi-mi simplu, Tom. Şi mă puteţi tutui fără nici o grijă. De fapt mă numesc Thomas, dar nimeni nu îmi spune aşa. Nici doctorul Graves.

– Îl cunoşti pe doctor de mult, Tom?

Tom clătină din cap.

– Am crescut aici.

Între timp redusese viteza aproape la pas şi frâna în continuare până ce aproape că se opriră. Se auzi un scrâşnet când Tom împinse în faţă maneta pentru schimbarea vitezelor. Se vedea că făcea efort, apoi picioarele realizară din nou acele mişcări complicate, şi Fordul coti în unghi drept ieşind de

pe șoseaua asfaltată. Încă înainte ca roțile din spate să fi apucat să iasă de pe carosabilul neted, roata din față dreapta se prăbuși într-o gaură cu asemenea forță, încât nu numai că întreaga mașină se zgudui ca un animal împușcat în pântece, ci și dinții lui Mogens se loviră unii de alții atât de puternic, că acesta își stăpâni cu greu un geamăt. Instinctiv privi înainte, aproape convins că roata se rostogolea desprinsă, în față, ca o sfârlează. În loc de asta, Fordul ieși gâfâind din groapă și accelera.

– Scuzați-mă, spuse Tom precipitat când Mogens întoarse capul spre el. Ridică din umeri stingherit și încercă să afișeze un zâmbet plin de regrete, dar nu reuși altceva decât să pară un copil care tocmai subtilizase mașina tatălui pentru o tură fără aprobare. Adăugă: Uit mereu de blestemata asta de gaură făcută de iepuri!

Mogens își trecu limba peste dinți, așteptându-se să simtă gust de sânge, dar spre ușurarea lui se înșela. Maxilarul lui inferior zbârnâia de parcă primise un șoc electric, dar nu părea vătămat.

– Doar partea de început este atât de proastă, îl asigură Tom. Pentru că nu primi nici un răspuns – și luând insistenta tăcere a lui Mogens drept reproș, ceea ce nu era departe de adevăr –, adăugă rapid: După ce trecem de stâncile acelea, va fi mai bine.

De data aceasta privirea lui Mogens nu mai urmă direcția arătată. În loc de aceasta folosi prilejul ca pentru prima oară de la plecarea din San Francisco să îl examineze din privire atent pe tânărul șofer. Conștiința încărcată a lui Mogens se revoltă și el recunoscu față de sine însuși că până acum nu îl considerase pe Tom drept o persoană, ci mai mult îl privise ca pe un accesoriu al Fordului; o prelungire vie a mecanismului mașinii trimise de Graves pentru a-l lua. Îi ceru în gând iertare lui Tom și constată cât de tânăr

era acesta. Volanul masiv şi pedalele grele, care îi solicitau toată puterea, îl făceau să pară un copil, şi de fapt nu era departe de a fi ceea ce părea. Era subţirel şi lăsa impresia de fragilitate. Mogens îi aprecie vârsta cam la şaptesprezece ani. Părul buclat, lung până la umeri, îi conferea în plus o vulnerabilitate feminină, care răscoli şi mai puternic conştiinţa încărcată a lui Mogens când acesta se gândi la cele două valize preluate fără obiecţie de Tom de la peron şi aranjate în portbagajul Fordului. Ele conţineau toată averea lui pământească, şi pentru că aceasta era formată în mare parte din cărţi, valizele erau foarte grele.

– Ce vârstă ai, Tom? întrebă el.

Mogens observă că întrebarea îl puse în încurcătură pe şofer. Acesta nu răspunse imediat, ci mai întârzie câteva secunde, aparent concentrat asupra drumului din faţă, ce şerpuia printre hăţişuri, stânci şi iarbă maronie uscată. Mogens însuşi evită pe cât posibil să privească în aceeaşi direcţie. Pentru el era un mister cum reuşea tânărul să se orienteze. În ce îl privea pe el, drumul nici nu exista.

– Şaptesprezece, răspunse în cele din urmă Tom. După mai bine de o secundă şi după ce trase aer în piept stingherit, adăugă: Aproximativ.

– Aproximativ?

– Nu ştiu exact când sunt născut, mărturisi Tom. Cred că părinţii mei m-au lăsat într-un coş, pe treptele bisericii, când aveam cam un an. Oameni milostivi m-au adoptat şi mi-au apreciat vârsta. Făcu un gest de jenă, ca şi cum el personal ar fi fost vinovat că părinţii nu putuseră sau nu voiseră să îl îngrijească, şi adăugă: Şeriful Wilson a întreprins nişte cercetări, dar fără succes.

Mai întâi lui Mogens i se păru ciudat. Dar apoi îşi dădu seama unde se afla. Apropierea relativă la care se afla San Francisco cu mulţimea lui fremătândă de oameni, cu

industria în dezvoltare şi cu centrele industriale nu reuşeau să înşele asupra faptului că acest colţ de ţară se numea pe bună dreptate „Vestul Sălbatic". Legăturile feroviare, automobilele şi maşinile cu aburi în sine nu făcuseră automat din localnici oameni civilizaţi. Cel puţin nu din toţi.

– Şi acum lucrezi pentru Graves, constată el.

– De mai demult, răspunse Tom bucuros că putea schimba subiectul discuţiei. Schimbă din nou viteza şi angrenajul de sub picioarele lor scoase un zgomot de parcă ar fi încercat să pătrundă prin tabla subţire, pentru ca roţile dinţate maltratate să le găurească gambele. Tom râse: Sunt un fel de fată bună la toate. Sparg lemne, îndeplinesc diverse comisioane... Ce se nimereşte.

– Şi uneori iei de la gară vizitatori, care nu au ceva mai bun de făcut decât să te jignească, spuse Mogens.

Citi pe faţa lui Tom că din nou făcuse o greşeală. Era evident că tânărul nu sesizase scuza ascunsă în spatele acestor vorbe. Îl privi iritat un moment, pentru o clipă se concentră iarăşi asupra drumului şi, ridicând apoi din umeri, spuse:

– Nu prea des. Primim rar vizite, iar doctorul Graves comandă la o firmă de livrări tot ce ne trebuie.

– Şi cam ce vă trebuie?

– Nu prea multe, răspunse Tom, ridicând din nou din umeri. Alimente, din când în când câte o sculă... Ridică din umeri şi continuă: Săptămâna trecută au sosit câteva lăzi mari, dar erau uşoare. Cred că erau goale.

– Lăzi goale?

– Nişte lăzi foarte ciudate, confirmă Tom. Ca nişte sicrie, dar mult mai mari. Doctorul Graves a supravegheat personal descărcarea şi s-a ocupat ca ele să fie duse jos.

Mogens ciuli urechile.

– Jos?

– În sanctuarul doctorului.

– Te-a luat cu el acolo? Păi, atunci ai cunoștință despre ce a descoperit Graves.

Tom ezită un moment. Evită privirea lui Mogens și era evident cât de incomodat se simțea de faptul că Mogens aștepta tăcut răspunsul.

– Nu, spuse el în cele din urmă. Au găsit ceva acolo, într-o grotă, adânc sub pământ. Asta este tot ce știu. În afară de doctor au acces la locul săpăturilor doar cei mai apropiați colaboratori ai lui.

– Dar desigur că tu ai riscat o dată să arunci o privire, nu? insistă Mogens pe un ușor ton conspirativ.

Tom se răsuci din nou pe locul lui, dar lui Mogens îi era clar că de această dată folosise tonul corespunzător. Tinerii erau atât de ușor de manipulat...

– Nu am putut să văd mare lucru, mărturisi Tom. Odată doctorul a uitat să închidă și am riscat să arunc o privire. Erau statui.

– Statui?

– Statui mari, cioplite în stâncă, confirmă Tom. Și semne grafice. Poate și imagini. Se înfioră, ca și cum brusc ar fi simțit o adiere rece, deși în mașină era mai curând prea cald decât prea rece, și degetele lui se înfipseră mai bine în volan. Cum am zis, nu era mult de văzut, și nu puteam să stau mult. Doctorul Graves este foarte pedant în privința cercetărilor lui. Nu avem voie să discutăm despre acestea. Nici unul dintre cei care lucrează în tabără, și nici dintre ceilalți cercetători.

Cel puțin finalul i se păru lui Mogens foarte improbabil. Chiar dacă își petrecuse ultimii ani într-un exil voluntar, timpul petrecut printre colegii lui în ale cercetării nu era atât de îndepărtat încât să fi uitat tot. Oamenilor de știință le făcea plăcere să se laude cu descoperirile și cu progresele

lor, să povestească despre acestea oricui voia să îi asculte – și destul de des și celor care nu voiau.

Când observă îndoiala din privirea lui, Tom adăugă:

– Doctorul le-a interzis tuturor, și toți țin seama de asta. Eu nu vă pot spune despre ce este vorba, ci doar că au găsit ceva, și sunt pe punctul de a dezgropa ceea ce au găsit. Aruncă o privire nervoasă spre fața lui Mogens. Doar nu veți...

– Nici o grijă, îl liniști Mogens. Nu te dau de gol.

Tom făcu o mină ușurată.

– Mulțumesc. Este doar... eu cred că doctorul nu a vrut să fie lipsit de plăcerea de a vă arăta personal descoperirea lui. Este foarte mândru de acest lucru.

Lui Mogens îi venea greu să alăture cuvântul *plăcere* amintirii persoanei lui Jonathan Graves. Între timp își făcuse o imagine satisfăcătoare despre Tom, pentru a fi sigur că doar cu câteva fraze îl va convinge să spună mai multe. Dar acum, când nu îl mai privea pe tânărul șofer ca pe un simplu obiect de rechizită al acestei ultime etape a călătoriei lui, ci ca pe o persoană, nu voia să îl mai pună într-o situație jenantă. Mai ales că era vorba despre Graves. Dacă i-ar scăpa acestuia doar o remarcă, cu siguranță că tânărul ar avea de suferit.

– Se lucrează bine cu doctorul Graves? întrebă el.

Înainte de a răspunde, trăgând cu putere de volan, Tom ocoli un bolovan cât o roabă aflat în mijlocul drumului. Mogens nu fusese atent la drum, dar ar fi pariat, că cu o clipă mai înainte acesta nu era acolo.

– Nu aș putea să spun, zise în cele din urmă Tom.

– Cum așa? se miră Mogens. Nu lucrezi cu el de mult?

– Nimeni nu lucrează *cu* doctorul. În orice caz, nu direct. El este mai totdeauna singur în sanctuarul lui, iar restul timpului și-l petrece în baraca în care nimeni nu

are voie să intre. Şi răspunse la următoarea întrebare a lui Mogens înaintea ca acesta să fi apucat să o pună: Am fost o dată acolo. Peste tot sunt cărţi şi... obiecte ciudate. Nu ştiu ce semnificaţie au acestea.

În primul moment cuvintele lui – şi în şi mai mare măsură modul în care fuseseră spuse – îl făcură pe Mogens să simtă un fior rece pe spinare, dar apoi pe buzele lui apăru un zâmbet amuzat. Intimitatea creată între ei de această scurtă discuţie nu trebuia să îl facă să uite cu cine vorbea de fapt – şi anume cu un tânăr de la ţară, căruia probabil că i se părea înspăimântător tot ce avea o oarecare legătură cu ştiinţa. Mogens se decise să aştepte cu răbdare să vadă cu ochii lui despre ce era vorba.

Chiar dacă Tom se ferise să facă o anume afirmaţie, cunoştinţele pe care Mogens le avea despre oameni erau suficiente pentru a citi printre rânduri. Cu puţină pricepere şi prevedere câştigase – cel puţin ipotetic – un aliat, chiar înainte de a-l revedea pe Graves.

Împăcat în acest fel oarecum cu modul în care evolua până acum călătoria, Mogens se rezemă de speteaza scaunului şi încercă să guste restul drumului, în măsura în care porţiunea aproape necirculabilă permitea lucrul acesta. Tom spusese totuşi adevărul: călătoria nu a mai durat mult. Treptat se înseră, şi umbrele tot mai întunecate, ca şi lumina care căpăta o nuanţă tot mai roşie, făceau ca peisajul înconjurător să apară mai ireal şi într-un mod greu de exprimat mai înspăimântător. Drumul care cu siguranţă nu fusese construit pentru automobile, ci pentru care cu boi sau pentru copitele caprelor, obişnuite cu căţăratul, şerpuia tot mai abrupt, şi, deşi se părea că Tom cunoştea drumul ca pe buzunarele propriei veste, trebui ca o dată ori de două ori să oprească şi să dea puţin înapoi pentru a găsi o cale mai bună.

În cele din urmă reușiră să o scoată la capăt; Fordul urcă o creastă îngustă, mai rulă câțiva metri și se opri când Tom apăsă pe frână și în același timp împinse în față maneta schimbătorului de viteze. Profesorul vru să întrebe ce se întâmplă, dar privirea lui o urmări pe cea a lui Tom și înțelese de ce oprise șoferul. Drumul urma o bună bucată creasta, apoi urca și mai abrupt muntele, așa că Mogens nici măcar nu avu curajul să își imagineze cum va arăta restul drumului. Dar dincolo, la mai puțin de un kilometru distanță, înconjurând din trei părți muntele pe care tocmai îl urcaseră, se afla un orășel tipic acestei părți a țării. Mogens nu mai fusese aici, dar bineînțeles că în ultimele zile se informase în măsura posibilităților limitate oferite de un oraș ca Thompson. Localitatea părea a se rezuma la o singură stradă, care urma conturul neregulat al flancului muntelui și, privită de jos, probabil că părea dreaptă ca trasă cu linia. Clădirile erau mici, marea lor majoritate cu un singur nivel; doar către centru se ridicau câteva case mai înalte, ale căror fațade îi puteau înșela pe cei care în trecere le onorau cu o privire fugară, dar uitându-te la ele de la înălțimea crestei, aspectul meschin al clădirilor era și mai evident. Spre surprinderea sa, Mogens descoperi chiar și clădirea unei stații de cale ferată, împreună cu turnul de apă obligatoriu. Dar nici urmă de șine. Punându-i întrebarea firească lui Tom, acesta ridică din umeri și afișă un rânjet strâmb.

– Calea ferată către San Francisco este doar la o distanță de câțiva kilometri, dar exact pe cealaltă parte, spuse el. Probabil că primarul din vremea aceea s-a gândit că, dacă face gara, legătura cu linia se rezolvă de la sine.

– Dar nu s-a rezolvat.

– Nu. Dar acestea se întâmplau înainte de a mă naște eu. Pe atunci, aici existau mulți lucrători la calea ferată.

Unii dintre ei au rămas, dar cei mai mulți au plecat, după ce a devenit clar că nu va fi nici o gară.

Explicația lui Tom părea dată într-o doară, și chiar așa era; era ceva de care auzise, ceva ce se petrecuse înainte de venirea lui pe lume și care nu îl afecta. Totuși, pentru o clipă, Mogens avu o ciudată senzație de tristețe în timp ce privea mica localitate, care și de la distanță emana dezolare. Nu îi cunoștea pe oamenii de acolo, de jos, nu le împărtășea soarta și nu avea nici posibilitatea de a face ceva pentru ei, și totuși era mai impresionat decât crezuse în primul moment. Această localitate era moartă dinainte de a fi apucat să trăiască cu adevărat, doar pentru că un oarecare decisese dintr-o trăsătură de condei că mica clădire a gării nu își va realiza nicicând menirea. În plus, unul dintre cele mai mari orașe ale țării era practic în imediata vecinătate. Cât de apropiată era uneori viața tumultoasă de decăderea treptată!

Își alungă gândurile și printr-un gest îi dădu de înțeles lui Tom că putea să continue drumul. Când ajunseră pe creastă, în spatele lor rămăseseră umbrele înserării care se cățărau neîndurătoare după ei și care probabil că îi vor ajunge înainte de a intra ei în oraș. Lui Mogens i-ar fi plăcut să vadă la lumina zilei locul săpăturilor despre care îi vorbise Tom, însă își spuse că era posibil să nu reușească.

Tom manevră schimbătorul de viteze zgomotos și mașina se puse în mișcare. Cu puțin înainte de a trece de creastă, Mogens mai întoarse o dată capul și privi înapoi, către vest. Oceanul dispăruse aproape complet. Chiar și de aici, de sus, părea o bandă arămie, lată abia de un deget, în fața orizontului care se întuneca. Dar simți o ușurare ciudată, pe care în primul moment nici el nu și-o putu explica. Deși partea rațională a gândirii lui încă ezita să dea vreo importanță acestor senzații neliniștitoare, în minte îi

apăreau imagini de creaturi bizare care trăiau în abisurile mării și priveau lacome în întunericul nesfârșit care învăluia lumea lor de la începuturi.

De vină trebuia să fie Graves, decise el. În ultimele patru zile nu trecuse o oră în care să nu se fi gândit cel puțin o dată la bizara revedere din Thompson. În acest timp revăzuse câte ceva din ceea ce gândise despre Graves și despre schimbările lugubre legate de el. Desigur că Jonathan Graves nu fusese niciodată un om plăcut, nici măcar pe vremea când Mogens mai credea că avea în el dacă nu un prieten, măcar unul din acei colegi de studenție între care se lega o camaraderie. Dar a-i contesta umanul din el era deja prea mult.

Nervii îi jucaseră o festă, și după toate cele întâmplate nici nu era de mirare. Mogens își scuză aceste momente inițiale de rătăcire intelectuală și în același timp își rechemă la ordine gândurile. Nu îi va permite lui Graves să pună stăpânire pe simțămintele lui și în ultimă instanță pe gândirea lui.

Ceea ce nu îl împiedică să respire ușurat când mașina începu să coboare, huruind, povârnișul și când oceanul dispăru din vedere.

Tom, care îi auzise oftatul de ușurare, îl interpretă greșit și spuse:

– Ce a fost mai greu tocmai a trecut, nu vă temeți.

Mogens înghiți răspunsul care îi stătea pe limbă. Tom putea să creadă liniștit că ceea ce îi dăduse bătaie de cap fusese drumul pe terenul impracticabil; poate că asta a contribuit ca distanța dintre ei să se mai micșoreze puțin. Mogens era suficient de realist pentru a nu se lăsa înșelat de comportamentul lejer al lui Tom; în spatele siguranței de sine voit afișate, se ascundea exact contrariul. Lui Mogens nu îi scăpaseră falseturile din vocea acestuia. Dincolo de respectul cu care vorbea despre Graves, se ascundea o bună parte

de teamă, și în spatele degajării manifestate față de el nu era altceva decât respect. Mogens întâlnise nenumărați Tom în anii petrecuți la Universitatea din Thompson. Tinerei care se străduiau să se dea siguri de sine, grozavi, dar care în realitate tremurau de frică doar când vedeau umbra unui profesor. Fără nici o îndoială că Tom salutase ocazia ca pentru câteva ore să evadeze din monotonia activității zilnice, să plece la oraș cu mașina, dar de asemenea era neîndoielnic că trăia cu inima bătându-i mai tare la gândul întâlnirii cu un profesor în carne și oase. Mult mai mult decât pentru studenții în devenire, care an de an, în veșnic aceleași costume, cu veșnic aceleași geamantane uzate, cu veșnic aceleași glume – și totdeauna cu aceeași teamă insuficient tăinuită în privire – apărându-i în față, ivirea lui Mogens trebuie să îi fi provocat o suferință aproape fizică. Pentru studenții lui, el era fără îndoială o persoană respectabilă – chiar dacă prea mulți dintre ei își dădeau osteneala să nu îl facă să o simtă – totuși era cineva la al cărui statut puteau să ajungă într-o zi, cel puțin unii dintre ei. În schimb, unui tânăr simplu de la țară, care nu știa exact nici câți ani avea și care cu oarece probabilitate nu se împăca grozav nici cu cititul și scrisul, el trebuia să îi fi apărut ca un sol dintr-o lume situată la infinită depărtare de a lui, în care el nu va putea niciodată să pătrundă. Mogens se întreba câtă energie îl costase pe Tom să rămână atât de liniștit pe timpul întregii călătorii și literalmente să nu îi clănțăne dinții în gură de teamă. În ce privea convingerea sa că în apropierea lui Graves va avea amarnică nevoie de orice aliat, îi prindea poate bine să câștige încrederea lui Tom.

– Conduci excepțional, Tom. Mă tem că trebuie să recunosc faptul că eu personal nu aș fi reușit să mă descurc atât de bine pe acest drum groaznic.

Tom îl privi neîncrezător.

– Vreți să mă flatați, profesore!

– În nici un caz. Mogens clătină din cap spre a-și întări spusele și continuă: Eu nu am fost niciodată un conducător auto deosebit. Vin dintr-un oraș mic. Acolo nu merita să ai o mașină. Nici măcar nu sunt sigur că mai știu.

– Ce să știți? întrebă Tom.

– Să conduc mașina.

– Glumiți, așa ceva nu se uită.

Realitatea era că Mogens nu învățase să conducă niciodată, dar față de Tom nu voia să meargă până acolo încât să recunoască aceasta.

– Probabil că nu. Totuși, îmi lipsește exercițiul.

– Înțeleg, spuse Tom. Dumneavoastră aveți desigur lucruri mai importante de făcut.

– Și asta.

Deja regreta că abordase tema. Dar socotea că făcuse totuși mai bine decât să se confrunte cu acele gânduri și simțăminte trezite de vederea oceanului. Și pentru a nu îi mai oferi lui Tom ocazia să pună alte întrebări de acest fel, se aplecă demonstrativ în față, lăsând privirea să îi alunece asupra micii localități de care părea că nu se apropiaseră nici cât o câtime, deși se scursese mai mult de un minut de când Tom pornise mașina. Și nu arăta nici cât de cât mai puțin dezolantă. Mogens recunoscu că până acum nu se gândise o clipă la viitorul lui domiciliu; aceasta pentru că fusese ferm convins că în orice loc din lume trebuia să fie mai bine decât în Thompson. Însă între timp nu mai era chiar atât de convins că făcuse un schimb bun. Dacă pe lume exista un loc comparabil cu Thompson în privința aspectului dezolant, acela se găsea aici.

Mogens își alungă și acest gând din minte. Nu știa nimic despre acest oraș; nu îi cunoștea nici măcar numele. Era absolut nedrept să emită la prima vedere o judecată – și încă

una dură – asupra acestuia. Iar Mogens trăise în viața sa prea multă nedreptate pe propria piele pentru a proceda la rândul lui la fel.

Apoi zări ceva ce îi reținu atenția: de-a lungul drumului care ieșea din oraș, la șapte, opt kilometri, văzu un ansamblu de pete mici, albe, simetrice; erau probabil corturi.

– Acolo este tabăra? întrebă el.

Tom clătină din cap. Întrebarea părea că îl amuzase.

– Nu, sunt ceilalți. Cârtițele, în orice caz așa le spune doctorul Graves.

– Cârtițele?

– Geologi. Tom arătă cu capul către ansamblul de pete mici, rectangulare de la orizont, dar de data aceasta – spre ușurarea lui Mogens – nu mai luă mâinile de pe volan. Sunt aici de mai bine de un an. Nu știu exact ce fac acolo, dar odată l-am auzit pe doctor spunând că aici se unesc două plăci continentale. Un moment se încruntă, după care adăugă: Falia San Andreas, cred.

– Da... așa este, murmură, surprins, Mogens.

Era mai puțin șocat de cele auzite, și mai mult de faptul că aceste vorbe ieșiseră din gura lui Tom. Poate că și pe șoferul lui aproape copil îl judecase la fel de greșit și de preconceput cum făcuse și cu viitorul lui domiciliu.

– Și ce fac acolo? întrebă.

De această dată răspunsul lui Tom fu doar un ridicat din umeri. Apoi acesta spuse:

– Nu știu. Nu avem deloc de-a face cu ei. O dată a fost unul dintre ei în tabăra noastră, ca să vorbească cu doctorul, dar nu a stat mult. Nu știu despre ce a fost vorba, dar apoi doctorul Graves s-a supărat foarte tare.

– Nu prea îți place doctorul Graves, nu-i așa? întrebă brusc Mogens.

Tom nu se uită la el.

– Îl cunosc prea puțin pentru a-mi permite o judecată.

Un moment între ei se așternu o tăcere neplăcută. Apoi Mogens își drese glasul și zise:

– Scuză-mă, Tom! Nu am intenționat să te pun într-o situație penibilă.

Tom zâmbi nervos.

– Nici nu ați făcut-o. Doctorul Graves mi-a spus că veți pune această întrebare. Nu mă deranjază.

Mogens se gândi că era poate timpul să schimbe subiectul. Întrebă:

– Câți colaboratori are doctorul Graves? Cu excepția ta.

– Trei, răspunse Tom. Când sesiză privirea surprinsă a lui Mogens, adăugă cu un gest de întărire a celor spuse: Uneori mai angajăm pe câte cineva din oraș. Dar numai dacă altfel nu se poate. Doctorul Graves nu dorește străini în tabără.

Poate că lucrurile stăteau invers, gândi Mogens – nu își imagina că ar exista prea mulți străini care să îl suporte mult timp pe Graves. Dar nu spuse nimic.

Fordul continua să se hurducăie din cauza gropilor săpate de iepuri și a bolovanilor, așa că în restul drumului până la șosea Mogens fu atât de scuturat, că îi trecu cheful nu numai de a mai pune întrebări, ci și de a se mai gândi la ceva. În cele din urmă, cu o ultimă zdruncinătură care aproape îi întoarse stomacul pe dos, mașina reveni pe șoseaua asfaltată și Mogens răsuflă ușurat.

– Asta a fost, spuse Tom pe un ton prea vesel după părerea lui Mogens. Acum mai avem doar câțiva kilometri.

– Păi, nu spuneai mai înainte că este vorba doar de un kilometru jumate? bombăni Mogens.

– Până la limita orașului. Dar am câștigat cu certitudine o jumătate de oră. Șoseaua ocolește muntele. Ajungem imediat.

Cu tot tonul de o veselie de nezdruncinat al lui Tom și cu tot zâmbetul lui ștrengăresc care se tot lățea, Mogens simți că buna dispoziție din mașină se eroda simțitor. Îl apreciase greșit pe Tom, dar la fiecare încercare de a-și drege greșeala, înrăutățea și mai mult situația. Ar fi poate mai bine să își țină gura în restul drumului.

Pentru a nu pierde și mai mult teren în fața până acum potențialului său aliat, se întoarse demonstrativ într-o parte și cercetă cu atenție împrejurimile. Localitatea corespundea și de aproape celor promise de la distanță: casele erau simple – ca să nu spunem sărăcăcioase și îi lăsau lui Mogens o impresie ciudată... de teamă. Cuvântul i se părea absurd în acest context, dar nu găsi altul mai potrivit. Dacă vreodată văzuse o înșiruire de clădiri ce se înghesuiau unele în altele ca o turmă de animale speriate, atunci acestea corespundeau cel mai bine descrierii. Raportată la vastul ținut care le înconjura, înghesuiala apăsătoare a construcțiilor simple din lemn și cărămidă îi părea de două ori mai amenințătoare. Un fior rece îi trecu pe spinare. Dacă ideea nu i s-ar fi părut total absurdă, ar fi zis că acest oraș se temea de ceva.

Pe ascuns, Mogens răsuflă ușurat când orașul rămase în urma lor. Ultima clădire de pe partea dreaptă a drumului era un vechi grajd pentru închiriat, ceea ce lui Mogens i se părea cam neobișnuit; din ce știa el, în mod normal astfel de clădiri se găseau mai curând în centru. Când trecură prin dreptul acestuia, Mogens avu senzația neplăcută că fusese atins de o adiere de gheață; ceea ce bineînțeles că era imposibil, mai ales că geamurile mașinii erau închise. Încercă să scape de astfel de gânduri atât de ridicole, dar nu reuși. În timp ce clădirea construită din lemn pe care anii îl coloraseră în cenușiu rămânea în urma lor, se întoarse și privi înapoi, și din nou simți fiorul ca de gheață. Ideea era mai grotesc decât înainte, dar pentru un moment avu

oribila senzație că era fixat de o privire rea, cercetătoare, care părea să trezească în el o teamă amenințătoare.

– Ați auzit povestea? întrebă Tom.

– Nu. Care poveste?

Tom ridică din umeri și privi fugar în oglinda retrovizoare înainte de a răspunde; ca și cum ar fi vrut să se convingă că nu îi urmărea nimic. Pentru că v-ați uitat așa la clădirea aceea... o chestie urâtă. Au scris și ziarele din Frisco. S-a soldat cu câțiva morți, dar nu știu exact ce s-a întâmplat, veni el în întâmpinarea întrebării pe care putea să o pună Mogens. Oamenii nu vorbesc despre asta.

Mogens nu spuse nimic, dar se gândi. Desigur că Tom știa ce fel de crimă se săvârșise în acea clădire; ca oricine de pe aici. Mogens trăise destul de mult într-un oraș mic, ca să știe că într-o astfel de localitate nu existau secrete. Fără îndoială că Tom făcea parte din acei oameni care nu vorbeau despre ceea ce se întâmplase acolo...

– În față este cimitirul, zise brusc Tom. Tabăra se află de cealaltă parte. Mai avem puțin și ajungem.

– La cimitir? se miră Mogens.

Tom încuviință repede din cap.

– Puțin mai în spate, confirmă el. Priviți, pariez că un astfel de cimitir nu ați mai văzut.

Părea că privea concentrat în față, dar lui Mogens nu îi scăpă faptul că pe ascuns îl urmărea atent cu coada ochiului. Evident că îi furnizase lui Mogens nu numai o informație, ci și un cuvânt-cheie, și acum aștepta reacția corespunzătoare.

Mogens privi în dreapta, unde în amurgul ce se lăsa tot mai rapid apăru un zid din piatră nelucrată, în mare parte acoperit de ierburi și mărăcini. Nu i se păru nimic neobișnuit, cu excepția faptului că pentru un oraș atât de

mic cimitirul părea prea mare. Dar în cele din urmă îi făcu lui Tom plăcerea şi îl întrebă:

– De ce?

Tom râse.

– Doctorul spune că ar fi singurul cimitir din lume care se întinde pe două continente. Făcu un gest cu capul către zidul pe care acum îl aveau în stânga lor. Mogens îşi corectă aprecierea privind dimensiunile cimitirului, care se întindea încă o bucată bună de teren. Falia San Andreas trece pe sub el. Am auzit doi geologi din tabără discutând despre asta.

Mogens se gândi la faptul că acest lucru se întâmplase deşi geologii din tabăra cu corturi nu aveau contacte cu vecinii lor. Pe lângă asta, el remarcă din nou uşurinţa cu care Tom pronunţa acest complicat cuvânt, în care unii dintre studenţii lui din Thompson se cam împiedicau. Trecu sub tăcere şi aceasta, dar îşi propuse ca în zilele următoare să se intereseze mai amănunţit cu privire la Tom.

Imediat după ce trecură de zidul cimitirului, drumul deveni mai prost şi după vreo şapte sute de metri se transformă într-un fel de potecă bătătorită, care lui Mogens îi păru mai dificilă decât drumul pietros pe care traversaseră muntele. Îi aruncă o privire piezişă lui Tom, pe care acesta o ignoră.

Drumul dispăru complet. Aveau în faţă doar un perete de mărăciniş ce părea de netrecut, spre care Tom se îndrepta fără a mai reduce din viteză.

– Hm... Tom, începu Mogens.

Tom zâmbi fără a mai reacţiona şi în alt mod şi nu micşoră viteza. Fordul intră în mărăciniş şi Mogens se ţinu instinctiv de scaun, aşteptând zgomotul de lemn rupt şi de geam spart.

În loc de asta, masca solidă a radiatorului înlătură doar câteva ramuri, și în față le apăru o suprafață liberă, mare, asimetrică, pe care o mână de barăci mici, din lemn, se înghesuiau în jurul unui loc în centrul căruia se înălța un cort scund și alb. La mică distanță de acestea erau stivuite bârne, scânduri geluite și alte materiale de construcție, iar dincolo de barăci Mogens descoperi trei automobile; printre ele un autocamion cu un oblon ridicat, lăsând să se zărească niște lăzi lungi din lemn. Acestea erau probabil „sicriele" de care pomenise Tom. Nici urmă de ființă umană.

În timp ce Tom conduse abil Fordul ocolind clădirile și îl parcă lângă celelalte automobile, Mogens se mai întoarse o dată pe locul lui și privi înapoi. Spărtura din hățiș se închisese după trecerea lor. Nici nu se mai vedea drumul. Ce spusese Tom? Că doctorul Graves nu dorea străini în tabără.

– Am ajuns, zise Tom degajat și coborî.

În timp ce Mogens se străduia să dea de cap sistemului de deschidere a portierei, Tom ocolise deja mașina și deschise el portiera. Mogens zâmbi încurcat, dar băiatul fu destul de diplomat să nu scoată nici un cuvânt referitor la presupusa sa inabilitate, ci doar se retrase doi pași și arătă către cea mai îndepărtată baracă:

– Acolo, în spate, veți sta dumneavoastră. Duceți-vă fără nici o grijă, bagajul vi-l aduc eu.

Mogens se gândi cu un ușor sentiment de vinovăție la cele două valize grele, pline ochi, din portbagajul Fordului, dar se întoarse răspunzând cu o mișcare a capului și se îndreptă spre baraca indicată.

Deși drumul fusese uscat, pământul pe care mergea era atât de jilav, încât tălpile pantofilor se scufundau în el plescăind, și se înfioră ușor când, ieșind din protecția oferită de mașină, fu învăluit de o undă de aer rece. Și oare nu tremura încet pământul sub picioarele sale, de parcă ceva

mare se mișca în adâncurile Terrei, ceva imemorabil aflat pe punctul de a se trezi dintr-un somn de o veșnicie...?

Mogens își scutură capul, râse de propriile lui gânduri smintite și plecă repede mai departe. Pașii lui produceau același plescăit, care acum nu îl mai înspăimânta, ci îl făceau să se gândească cu oarecare supărare la pantofii noi de piele, pe care era posibil ca acum să îi deterioreze definitiv.

Dispoziția i se înrăutățea pe măsură ce se apropia de baraca arătată de Tom. Era minusculă, să tot fi avut cel mult latura de doi, trei metri și – cel puțin pe cele două laturi pe care le putea vedea Mogens – avea o singură fereastră îngustă, prevăzută cu un oblon greu. Și ușa lăsa impresia de deosebită masivitate, și – ca și oblonul ferestrei – avea două despicături verticale, de două degete lățime, cam la înălțimea ochilor, care păreau niște creneluri de fortăreață. Împreună cu cele două grinzi care se îmbinau între ele, cu acoperișul solid și ușa masivă îl duceau pe Mogens cu gândul la un mic fort. Ca și celelalte, această baracă pesemne că era mai veche decât crezuse până acum. Era posibil ca această tabără să dateze din vremea în care locuitorii ei trebuiau să se apere de atacurile băștinașilor, pentru că fiecare din această jumătate de duzină de barăci lăsa impresia unei deosebite capacități de apărare.

Mogens deschise ușa și intră aplecat, pentru a nu da cu capul de rama joasă a ușii. Când îl ridică avu parte de o surpriză.

Interiorul era aranjat mult mai bine decât se așteptase – și înainte de toate era *mai luminos*. Sub tavan atârna o lustră cu patru becuri electrice și mirosea plăcut a săpun și a cafea proaspăt făcută. Mobilierul era spartan, dar acceptabil. Se compunea dintr-un pat surprinzător de lat, care se părea că tocmai fusese așternut, masă, scaune, ca și un raft plin cu cărți și încă ceva care pe Mogens îl surprinse

de-a dreptul: chiar lângă poliţa cu cărţi era un pupitru înalt şi delicat. Trecuse mult timp de când Mogens fie şi doar *văzuse* aşa ceva, dar pe vremea în care el studiase, prefera ca la o asemenea piesă de mobilier să lucreze în picioare. Graves pesemne că îşi amintise de acest lucru. Evident că punea mare preţ în a-i face prezenţa cât mai plăcută. Dar acest gând mai mult îi strică dispoziţia lui Mogens, în loc de a i-o favoriza. Nu era pregătit să îi ofere lui Jonathan Graves nici o şansă să se reabiliteze în ochii lui.

La asta se adăugau pantofii lui distruşi.

Mogens privi mai întâi urmele neregulate brune şi lipicioase lăsate de paşi pe podeaua proaspăt ceruită, apoi privi pantofii pătaţi din piele de căprioară. Ceea ce văzu îi aminti de un anume incident petrecut acum patru zile, legat de Graves şi de Cleopatra, pisica lui miss Preussler.

– Nu vă faceţi probleme, profesore, se auzi o voce în spatele lui, se întâmplă permanent, chiar şi în miezul verii. Este din cauza terenului. Nivelul apei freatice este atât de sus, încât practic stăm pe un burete.

Aproape îngrozit, Mogens se întoarse şi se trezi faţă în faţă cu un bărbat cărunt de vreo cincizeci de ani, care îi ajungea cel mult până la bărbie, dar care cântărea de două ori mai mult decât el. În ciuda acestei corpolenţe şi a impresiei de neajutorare corespunzătoare, acesta intrase în baracă în aşa fel încât Mogens nu auzise nici cel mai mic zgomot. Acum se afla la doi paşi de el, radios ca un Moş Crăciun care, din neatenţie, îşi răsese barba şi îi întindea o mână cărnoasă, cu degete boante.

– Mercer, se recomandă el vesel, doctor Basil Mercer. Dar puteţi uita liniştit de „doctor". Dumneavoastră trebuie să fiţi profesorul VanAndt.

Mogens ezită un moment să strângă mâna întinsă a lui Mercer; nu îi plăcea să dea mâna cu cineva, mai întâi

pentru că era de părere că gestul era cam neigienic și apoi deoarece i se părea că acest gest crea deseori o intimitate nelalocul ei între oameni de cele mai multe ori complet străini. Totuși, Mercer avea în el ceva atât de simpatic, încât ezitarea dură doar o fracțiune de secundă, după care strânse mâna oferită.

– Numai dacă treceți cu vederea „profesor", doctore Mercer, spuse el zâmbind. VanAndt.

Mercer făcu o strâmbătură exagerată.

– Găsesc că „profesor" este atunci mult mai simplu. Aveți un nume olandez?

– Nu, belgian, răspunse Mogens, o glumă pe care nu o mai făcuse din timpul studenției. În această parte a lumii mai nimeni nu știa că mica Belgie se compunea la rândul ei din două grupuri etnice care perseverau fiecare pe linia susținerii identității culturale proprii. Unii dintre cei cărora li se prezentase astfel reacționaseră dezorientați, socotind în sinea lor că era originar din Transilvania și că trebuia să fie un descendent direct din Vlad Țepeș.

Mercer îl surprinse din nou.

– Un flamand! spuse el vesel. Bun venit în Lumea Nouă!

De data aceasta fața lui Mogens se schimonosi.

– Sunt doar născut în Europa. Cea mai veche amintire a mea este cea a unei curți interioare murdare din Philadelphia.

– Păi, atunci ar fi trebuit să ne cunoaștem, zise Mercer.

– Sunteți din Philadelphia? întrebă Mogens.

– Nu. Mercer râse ironic și adăugă: Dar nici nu am fost vreodată în Europa.

Mogens râse și el, dar destul de silit, pentru că zâmbetul lui Mercer mai persistă doar câteva clipe până când îi dădu drumul mâinii lui Mogens, își drese glasul și făcu o jumătate de pas înapoi.

– Bine, zise acesta. După ce am dat suficient greș cu urarea de bun venit, vom trece mai departe și vă voi prezenta restul echipei.

– Colegii dumneavoastră? presupuse Mogens.

Mercer ridică degetul mare al mâinii stângi și spuse:

– Un coleg. Și o colegă. Suntem aici doar patru – acum cinci cu dumneavoastră. Gesticulă agitat cu o mână, apoi continuă: Să mergem, profesore. Singura doamnă din compania noastră abia așteaptă să vă cunoască.

Mogens se uită în jur, dar Mercer preveni obiecția.

– Această suită de lux nu face picioare, zise el. Pe lângă asta, Tom nu vă va despacheta lucrurile. Este un băiat plăcut, dar un adevărat maestru în descoperirea de pretexte pentru a se eschiva de la o treabă.

Mogens se resemnă, deoarece Mercer avea dreptate: viitoarea lui locuință nu făcea picioare, și el însuși era curios să își cunoască noii colegi și să afle, în sfârșit, de ce se afla aici.

Așa că îl urmă pe Mercer când acesta ieși pe ușă și o luă spre stânga. Se așteptase ca ghidul lui să se îndrepte către una dintre celelalte barăci, care – cu excepția uneia, situată separat, vizibil mai mare – nu se deosebeau de a lui, dar Mercer o luă direct către cortul ridicat în mijlocul taberei.

În timp ce îl urma, Mogens simți din nou cât de ciudat se comporta pământul sub picioarele lui. Nu erau doar pleoscăitul produs de pași. Se gândi la ceea ce Mercer tocmai îi spusese: avea într-adevăr senzația că mergea pe un burete uriaș. Iar explicația lui Mercer nu făcea senzația mai acceptabilă, ci dimpotrivă.

Mercer intră primul în cort, trăgând prelata de o parte cu mâna stângă și în același timp avertizându-l cu mâna dreaptă să fie atent, avertisment care se dovedi extrem de util. În fața lor se căsca în pământ o gaură rotundă de doi

metri diametru, din care răsărea capătul unei scări înguste, din lemn. Nu exista nici o balustradă sau vreo altă amenajare cu scop de securitate, iar când Mogens se aplecă înfiorat și privi în jos, își dădu seama că puțul avea pe puțin zece metri în adâncime.

– Te obișnuiești, spuse Mercer, căruia nu îi scăpase fiorul resimțit de Mogens. Sper că nu aveți rău de înălțime.

– Nu știu, răspunse sincer Mogens. Ca arheolog lucrez rar la înălțimi.

– După câteva zile nu veți mai fi afectat, îl asigură Mercer. Acesta apucă scara, își săltă corpul voluminos pe prima treaptă și coborî trei, patru trepte înainte de a se opri și a arunca o privire prin care îl invita pe Mogens să îl urmeze. Nici o grijă, profesore, zise el ironic, scara este stabilă. Marfă americană, bună.

Mogens zâmbi de complezență, dar nu se clinti până când Mercer nu ajunse cam pe la jumătatea puțului, când apucă șovăielnic scara și căută cu piciorul prima treaptă. Scara scârțâia sub greutatea lui Mercer, dar nu acesta era adevăratul motiv pentru care șovăia. Realitatea era că la întrebarea pusă de Mercer nu răspunsese chiar sincer.

Mogens avea rău de înălțime. Se simțea rău chiar și la simpla contemplare a unei clădiri înalte, și până și folosirea scării cu doar trei trepte pentru rafturile bibliotecii universității îi provoca suferință fizică. Trebuia să își adune toate puterile pentru a urca pe scară și a coborî după Mercer. Mâinile și genunchii îi tremurau când ajunse jos lângă Mercer și respira greu, de parcă alergase un kilometru de frica morții. Rămase câteva secunde cu ochii închiși și aștepta să i se mai potolească bătăile inimii.

– Te obișnuiești, repetă Mercer când Mogens redeschise ochii și privi în jur cu inima încă bătându-i rapid.

Vorbele erau aceleași, dar tonul era altul. Mogens simți o reală compasiune, poate chiar o urmă de îngrijorare.

– Eram doar... puțin surprins, răspunse el nervos. Nu mă așteptam la așa ceva.

Mercer îl mai privi o clipă scrutător și, tușind ușor, schimbă subiectul:

– De acum se merge numai orizontal. Veniți!

Mogens mai aruncă o privire jenată în jur înainte de a-l urma pe ghid. Puțul, care sus era rotund, având un diametru de vreo șapte picioare, jos se lărgea asimetric, având o suprafață aproape dublă. O parte a pereților era din rocă cenușie, mâncată de timp. Consistența restului nu o putea determina, căci acolo pereții erau acoperiți cu scânduri, printre care ici și colo țâșneau firișoare de apă, care se uneau pe podea în băltoace uleioase. Mogens își privi încruntat pantofii. Noroiul care îl deranjase până acum dispăruse, în schimb aceștia erau uzi leoarcă.

– Mă tem că este vina mea, zise Mercer pe un ton care exprima un regret sincer. Ar fi trebuit să vă avertizez. Dar noi eram atât de obișnuiți cu asta...

Ridică din umeri.

– Nu... face nimic, răspunse Mogens. Ceea ce era o prostie. Pantofii cu care era încălțat erau nu doar cei mai buni pantofi ai lui, dar erau și *singurii*. Unde duce acest gang? întrebă el, făcând și gestul corespunzător către un tunel înalt de doar un metru și jumătate, întărit cu grijă cu scânduri și bârne de grosimea unui braț.

La capătul lui pâlpâia o lumină slabă, gălbuie.

– Aici avem peste tot curent electric, spuse Mercer, căruia nu îi scăpase privirea surprinsă a lui Mogens. Graves a procurat un generator care alimentează întreaga tabără, atât la suprafață, cât și în subteran. Încuviință cu seriozitate din cap și adăugă: Despre bunul doctor se poate spune orice, dar când face ceva, o face bine.

– Ce i se poate reproșa? se interesă Mogens.

În loc de a răspunde, Mercer doar rânji, se aplecă în față oftând și pătrunse în tunel. Mogens trebui să-și ascundă la rândul lui un rânjet, remarcând mersul neajutorat de rață la care plafonul jos îl obliga pe corpolentul Mercer și, înainte de a-l urma, lăsă între ei o distanță convenabilă; măcar din motive de estetică. Șezutul voluminos al lui Mercer umplea tunelul în fața lui ca o lună plină, iar spinarea lui încovoiată atingea plafonul, așa că pe drum doctorul ofta și pufnea ca o locomotivă îmbătrânită, care se chinuia să lupte cu o pantă prea grea. Din când în când, așchii de lemn sau pietricele se desprindeau din plafonul dublat doar parțial, și acesta era un motiv pentru care lui Mogens i se părea recomandabil să păstreze o distanță pentru siguranță – căci purta nu numai unica pereche de pantofi, ci și cel mai bun costum al său.

Slavă Domnului, tunelul nu era foarte lung. După vreo trei duzini de pași, Mercer se îndreptă pufnind. Ieși apoi și Mogens din tunel, într-un spațiu neașteptat de mare, iluminat ca ziua de câteva becuri electrice.

În primul moment clipi de câteva ori, orbit de lumina puternică, și descoperi doar contururi. Alte două ori trei siluete, probabil ceilalți colegi de care pomenise Mercer.

– Veniți, profesore! Mercer gesticula aprins. Vă prezint restul bandei!

Mogens mijì ochii pentru a le da posibilitatea să se obișnuiască cu iluminatul aproape lipsit de umbre, apoi se îndreptă și el netezindu-și cu ambele mâini costumul șifonat. Nu pentru că din el ar mai fi rămas prea mult de salvat; ci pentru că se simțea obligat ca și într-o astfel de văgăună murdară să nu își piardă din demnitate.

Mercer se dusese la o masă din lemn plină cu aparatură, cărți și obiecte dezgropate, căreia Mogens îi aruncă doar

o privire fugară înainte de a se îndrepta către cele două persoane aflate în spatele ei și care îl priveau fiecare în cu totul alt fel. Era vorba despre un bărbat suplu, cu înfățișare aproape ascetică, cam de aceeași etate cu Mogens, și de o femeie sensibil mai în vârstă, cu păr cărunt, care îl examina cu o expresie pe care Mogens ar fi catalogat-o drept ostilă, dacă ar fi găsit măcar un motiv pentru aceasta.

– Îmi permiteți? Mercer arătă cu brațul către bărbatul ascetic. Doctorul Henry McClure.

McClure înclină imperceptibil capul, afișând un zâmbet tot atât de puțin vizibil, dar sincer, căruia Mogens îi răspunse cu o înclinare a capului.

– Doctor Suzan Hyams, continuă Mercer, indicând-o cu gestul corespunzător pe femeia cărunță.

Reacția ei fu pe măsura privirii cu care îl măsurase pe Mogens: fața i se schimonosi într-o mină a cărei semnificație Mogens nu o putu desluși, dar care în nici un caz nu era *prietenoasă,* și economisi chiar și imperceptibila înclinare a capului de care beneficiase din partea lui McClure.

Mogens o tratã totuși cu cel mai amical surâs al său, înainte de a întoarce o privire întrebătoare către Mercer:

– Graves...?

– Doctorul se scuză, interveni McClure brusc. Va veni mai târziu. Între timp, Suzan și cu mine vă putem arăta totul.

Mogens era dezamăgit. Nu că l-ar fi bucurat revederea cu Graves, dar ținuse să scape de acest moment; și mai bănuia că această întârziere era doar o parte a planului lui Graves de a-i sublinia neputința în propriii lui ochi.

– Să mă conduceți? întrebă el. Privi în jur. Pentru început ar fi suficient să îmi explice cineva despre ce este vorba aici.

– Exact de aceea vă propusesem să vă conduc, profesore, spuse Mercer. Ar simplifica lucrurile. Și ar fi mai rapid, credeți-mă!

Mogens își mai plimbă o dată privirea pe fețele lui McClure și Hyams, apoi ridică din umeri și se concentră asupra mesei din lemn în spatele căreia se postaseră cei doi. Era o masă cu adevărat mare, ale cărei dimensiuni îl făcură pe Mogens să se întrebe cum de coborâseră aici acest monstru Mercer și colegii lui. Placa ei era groasă cam de un țol și măsura trei pe șapte picioare, dacă nu mai mult, totuși aproape că se îndoia sub greutatea cărților, uneltelor, instrumentelor științifice și a altor obiecte. În ciuda luminii aproape neplăcut de puternice, Mogens nu a putut să își dea seama de la prima privire despre ce era vorba, căci majoritatea lucrurilor erau acoperite cu pânză sau așezate în așa fel încât li se vedea doar partea din spate. Întinse mâna pentru a apuca unul dintre obiectele dezgropate, dar Mercer dădu imediat energic din cap și chiar întinse mâna ca pentru a-l împiedica.

– Nu ne stricați plăcerea, dragă profesore, spuse el, zâmbind. Aici avem atât de rar ocazia să ne lăudăm cu descoperirile noastre, încât am dori să gustăm acest moment din plin.

În primul moment reacția lui Mogens fu de iritare, dar zări licărirea din ochii lui Mercer și, aproape împotriva voinței lui, trebui să zâmbească. Pentru un om cu o reputație științifică precum a lui Mercer, după părerea lui Mogens îi lipsea seriozitatea, dar în purtarea sa stupidă se strecura în același timp o amabilitate datorită căreia lui Mogens îi era imposibil să se supere pe el.

– Bine. Despre ce este vorba?

McClure se îndepărtă un pas de masă și în același timp se întoarse pe jumătate, și Mercer făcu și el gestul lui tipic cu mâna în aceeași direcție. Urmărind din privire direcția, descoperi o altă galerie, spre ușurarea sa mult mai înaltă, care din cealaltă parte a grotei conducea în adâncul

pământului. Accesul era blocat de o ușă meșterită grosolan din șipci, care în nici un caz nu lăsa impresia de soliditate. Însuși Mogens, a cărui constituție era mai curând slăbuță, nu ar fi avut probleme să treacă de ea.

Mercer și McClure se îndreptară către ea, în timp ce Hyams nu se clinti, ci îi urmări doar cu o privire întunecată.

– Nu ne însoțiți, draga mea? întrebă Mercer.

– Am treabă, răspunse scurt Hyams, arătând demonstrativ către masa plină. Doctorul Graves vrea traducerea până diseară.

– Cu siguranță că el nu o să vă ia ca... începu Mercer, dar nu duse fraza până la capăt, ci se rezumă la un ridicat din umeri și un oftat ușor, înainte de a se întoarce spre a-și continua drumul.

Deschise în tăcere ușa din șipci – Mogens remarcă faptul că aceasta nu dispunea nici măcar de o încuietoare – intră și îi așteptă și pe Mogens și pe McClure.

– Nu i-o luați în nume de rău, spuse McClure. De fapt, Suzan este foarte prietenoasă. Doar că acum... traversează o perioadă grea.

Mogens avea certitudinea că acesta voise să spună cu totul altceva, așa că ridică doar din umeri și privi mai atent în jur. Și această galerie era iluminată electric, chiar dacă aici lumina nu era atât de puternică precum în grota cea mare din care tocmai veneau. La distanțe de cincisprezece, douăzeci de pași, de tavan erau atârnate becuri în a căror lumină gălbuie li se înfățișa o priveliște de-a dreptul incredibilă.

– Dar asta este... Mogens oftă adânc, făcu doi pași rapizi prin fața lui Mercer și a lui McClure către perete și privirea lui alunecă neîncrezătoare pe stânca cenușie.

Ceea ce vedea era... imposibil!

– Știam că are să vă placă, spuse bucuros Mercer.

Mogens nici nu îi auzi cuvintele. Se holbă la peretele din fața lui, la priveliștea de neînchipuit, ridică brațul și îl lăsă din nou jos, ca și cum i-ar fi fost teamă că imaginea ar plesni ca un balon de săpun dacă o atingea. Întoarse debusolat capul și privi când la Mercer, când la McClure.

– Este... o glumă, nu? murmură el.

– În nici un caz, răspunse Mercer.

Acesta strălucea ca un căluț de turtă dulce, iar McClure zâmbea cu o nemărginită mândrie. Bineînțeles că nu era o glumă. Asta făcând complet abstracție de faptul că nici cel mai infantil glumeț din lume nu și-ar fi permis o asemenea cheltuială pentru o glumă de care *să nu afle* nimeni. Ceea ce vedea era adevărat.

Pe cât era de adevărat, pe atât era de imposibil. Peretele din fața lui era înțesat de imagini. Unele pictate cu culori puternice, stridente, cărora lumina electrică pală le răpea cea mai mare parte a intensității cu care fără nici o îndoială erau înzestrate, dar în majoritate erau săpate adânc în piatră, imagini create cu o eternitate în urmă, *pentru* eternitate.

Era acolo imaginea unei creaturi uriașe, cu cap de câine, cu pielea neagră ca tăciunele și ochi ca jarul, alături se aflau Bastet cu cap de pisică și Isis, mai departe Sobek cel cu chip de crocodil, Seth, Aton și Amon-Ra... Pe bucata de perete care măsura vreo douăzeci de pași, pe care Mogens o putea cuprinde cu privirea, se desfășura o adevărată horă de zeități egiptene și faraoni. Multe dintre siluete îi erau complet necunoscute lui Mogens, multe lăsau o impresie de... fals, ca și cum ar fi fost făcute după același model, dar de un alt artist, provenit din altă școală, cu tradiții complet diferite, dar multe îi erau lui Mogens atât de familiare, că îl treceau fiori de gheață unul după altul. Întinse din nou mâna, din nou nu cuteză și își retrase degetele.

– Ei...? îl îmboldi Mercer. A reuşit surpriza?

Mogens tăcea. Nu putea să spună nimic. Pierdut, privea pe rând la Mercer, la reliefurile de pe perete şi la picturi, la McClure, şi din nou la inimaginabilele imagini din faţa sa.

– Asta... asta este...

– ... Încă nu este cel mai grozav lucru, îi luă cuvintele din gură Mercer. Îşi agita mâinile prin aer, de parcă încerca să alunge muşte. Veniţi, dragul meu.

Îl luă de braţ pe Mogens şi îl trase pur şi simplu după el.

Mogens era deja prea perplex pentru a se mai supăra pe familiaritatea stângace a lui Mercer. Îl urmă fără nici o rezistenţă pe noul său coleg, care îl apucase de mână ca pe un copil şi îl trăgea după el. Totul din el îi striga să se smulgă, să se întoarcă la perete şi să privească imposibilele imagini, imposibilul care totuşi se desfăşura adevărat şi real în faţa lui, săpat în piatra veche de milioane de ani şi putând fi atins. Pesemne că visa. În perioada studenţiei – şi în anii de după – Mogens întâlnise mai mult de o situaţie improbabilă, şi totuşi ceea ce se petrecea acum era cu totul altceva. Era ceva ce nu putea fi, pentru că nu *avea* cum să fie.

Dar *era.*

Tunelul avea cu siguranţă o sută de paşi, dacă nu mai mult, şi cobora în pantă uşoară adânc în pământ. Pentru că erau doar puţine becuri, alternau zone de lumină suficientă cu zone de semiobscuritate unde figurile cioplite şi pictate păreau că se trezesc la viaţă.

Mogens avea impresia că auzea şoapte şi murmure ciudate, care treptat creşteau în intensitate pe măsură ce pătrundeau mai în adânc, dar erau desigur doar în imaginaţia lui. Fantezia îi juca feste, dar nu mai era de mirare.

Tunelul lua sfârşit în faţa unei alte uşi, care de data aceasta era din bare masive de fier şi era prevăzută cu un lacăt nou-nouţ, rezistent, ce lăsa impresia că putea să facă

față și unui atac cu arzătorul autogen. Dar care nu era încuiat. Când Mercer trase de una din barele de fier de grosimea degetului mare, grilajul se deschise cu un scârțâit ușor, și pășiră în încăperea din spatele lui.

Și în cu totul alt timp.

Spațiul era pătrat, avea latura de cel puțin douăzeci de metri și o înălțime de mai mult de cinci metri. Și pereții de aici erau plini cu imagini splendide și lucrări în relief, care prezentau motive din lumea zeilor și a faraonilor egipteni, dar Mogens nu le aruncă decât o privire fugară.

Ceea ce văzuse afară ca pictură murală, acum avea în față tridimensional și supradimensionat. În dreapta și în stânga intrării în cadrul căreia rămăseseră, se ridicau două statui ale lui Horus, mai înalte decat un stat de om, din alabastru lustruit, cu ciocul aurit și cu ochi din rubine mari cât pumnul, care păreau sinistru trezite la viață de lumina becurilor electrice. Chiar în fața lui Mogens, dominând întreg centrul spațiului, era o barcă mare a morților, din lemn negru strălucitor, plină în întregime cu picturi artistice, care la proră și la pupă era împinsă de două statui ale lui Anubis, înalte de peste doi metri – stăpânul și păzitorul lumii morților, cu corp de om și cap de șacal, cu ochi din pietre prețioase ce păreau că ardeau din interior. Barca stătea pe un uriaș bloc paralelipipedic ce părea a fi din aur pur. Era flancată de două care de luptă în mărime naturală împreună cu conducătorii lor și cu caii minunați înhămați, din marmură lustruită, iar de-a lungul pereților erau înșirate statui în mărime naturală ale unor zeități egiptene și ale unor făpturi fabuloase. Nu toate îi erau cunoscute lui Mogens, dar erau la fel de reale. Mogens nu era egiptolog, chiar dacă manifestase interes pentru egiptologie, dar nici asta nu schimba nimic din șocul descoperirii făcute: se aflau într-o cameră mortuară egipteană!

– Ce ziceți, am promis prea mult? întrebă Mercer.

Mogens nu putu să răspundă. Vru cel puțin să dea din cap, dar nici asta nu reuși. Stătea pur și simplu nemișcat, incapabil să se urnească, nici măcar ca să clipească, iar pentru un moment nu putu nici să respire. Îl auzi și pe McClure spunându-i ceva, dar nu îi înțelese cuvintele și nu putu nici să se concentreze sau să gândească ceva clar.

– Asta... asta este...

– Impresionant, nu?

Inima lui Mogens începu să pulseze cu disperare când una din statuile în mărime naturală se trezi din rigiditatea ei milenară și coborî de pe piedestalul ei cu un pas greoi. Lumina electrică se răsfrângea în ochii imenși, sclipitori, lipsită de orice sentiment omenesc, smulgea din semiîntunericul veșnic gheare teribile și imprima mișcărilor fluente ale făpturii asemnănătoare unui animal de pradă ceva amenințător, care depășea cu mult limitele vizibilului.

Apoi lugubra făptură făcu un al doilea pas, care o situă în plinătatea luminii becurilor, și Mogens își dădu seama de greșeala sa și în ultima clipă își stăpâni strigătul înăbușit. Nu era un demon egiptean milenar, ci nimeni altul decât doctorul Jonathan Graves; acesta nici nu coborâse de pe un soclu, ci ieșise din umbra unei statui din piatră, în spatele căreia stătuse nevăzut. În loc de gheare îngrozitoare, Mogens recunoscu deja știutele mănuși din piele neagră, iar sclipirea nemiloasă a feței lui se datora luminii reflectate de niște ochelari fără ramă fixați în spatele urechilor cu două benzi de cauciuc. Dar ușurarea simțită de Mogens nu era totuși deplină. Himera redevenise om, dar nu se mișca precum un om, ci părea mai curând că se infiltra în realitate într-un mod șerpuitor, funest.

Cel care puse capăt vrăjii fu Mercer:

– Doctore Graves, cinste gustului dumneavoastră deosebit pentru apariții dramatice, dar ar trebui să vă gândiți că există și oameni mai slabi de inimă!

Graves râse; era un sunet behăit, neplăcut, reflectat fragmentat de către pereții pictați.

– În cazul acesta nu sunteți departe de adevăr, dragul meu doctor, spuse el. Oricum, aici suntem într-un mormânt.

Dacă Mogens s-ar fi îndoit de identitatea celui aflat în fața sa, această remarcă ar fi înlăturat orice îndoială. Dar nu se îndoise. În fața lui se afla Jonathan Graves, și nu un demon răsărit din străfundurile timpurilor pentru a-l distruge.

Dar constatarea nu îl făcu să se simtă cumva mai bine.

– Jonathan, spuse el istovit.

Nu era neapărat un salut elocvent, ci era ceva mai mult. Mogens nu era în stare să pună în cuvinte propria situație. Se simțea... răpus. Omul de știință din el insista neimpresionat, considerând că ceea ce vedea era imposibil, dar ochii lui susțineau contrariul.

– Mogens. Pe fața lui Graves apăruse o expresie pe care în urmă cu un minut Mogens ar fi susținut că era de neimaginat în fizionomia acestui om: un surâs cinstit, absolut natural. Fără să îl onoreze pe Mercer – care se încrunta gânditor, încercând inutil să descâlcească observația lui – măcar cu o privire, se îndreptă către profesor, îi întinse mâna înmănușată și adăugă: Mă bucur că ai venit. Mai exact, nu m-am îndoit nici o clipă, dar, ca să fiu sincer, în ultimele două zile am fost cam nervos. Dar acum ești aici.

VanAndt strânse automat mâna întinsă, și minuscula parte capabilă încă să raționeze din conștiința lui înregistră faptul că strângerea de mână a lui Graves era cu totul altfel decât se așteptase, adică nu era buretoasă și nu provoca furnicături neplăcute, de parcă sub pielea neagră a mănușii

nu s-ar fi aflat doar piele, mușchi și os, ci și altceva, care se târa viu, nenatural, care încerca permanent și insistent să evadeze din închisoarea reprezentată de mâna umană; era o strângere de mână absolut normală, chiar una plăcută, fermă și parcă trezind încredere. Chiar într-un astfel de moment de tulburare intelectuală și emoțională, Mogens înțelese că nu putea să treacă peste ceea ce era. Ceva din el nu era pregătit să accepte la Graves nici măcar un gest banal, cum era o simplă strângere de mână.

– Eu sunt... începu el neîndemânatic, însă nu continuă, ci termină cu un neajutorat ridicat din umeri.

– Ești puțin surprins, îmi dau seama de asta, interveni Graves. Și trebuie să mărturisesc că aș fi fost profund dezamăgit dacă nu ar fi fost așa.

Mogens încă nu putea să răspundă. Ar fi trebuit ca șocul să mai cedeze, dar în realitate nu se întâmpla așa. Senzația de ireal care îl cuprinsese devenea tot mai puternică. De când Jonathan Graves intervenise atât de direct în viața lui, tot ce se întâmpla avea ceva dintr-un coșmar; iar acum acest vis părea să ia trăsături evident absurde. Se găseau într-un templu egiptean, adânc sub pământ, la *nici șaptezeci de kilometri de San Francisco!*

– Asta este... de neimaginat, izbucni el în cele din urmă.

– Dar, după cum vezi, este adevărat, rânji Graves. Acesta dădu drumul mâinii lui Mogens, se trase înapoi și făcu un gest de invitare: Bun venit în imperiul meu, dragă profesore!

„Imperiul meu?" Mogens înregistră această formulare doar secundar. Se străduia să își desprindă privirea de la incredibila privelițte și să se concentreze asupra lui Graves, dar nu reușea.

– Sunt... profund impresionat, murmură el.

Nu era ceea ce voia Graves să audă, dar în capul lui domnea încă haosul iremediabil.

– Poate că ar trebui să mă duc să iau coniacul ascuns de Suzan la locul ei de muncă, spuse Mercer. Bunul profesor arată de parcă ar avea nevoie de o înghiţitură zdravănă.

– Asta... nu va fi necesar, zise greoi Mogens. Mulţumesc.

– Profesorul urăşte alcoolul, spuse Graves. Cel puţin aşa era odată. Şi cred că nu s-a schimbat ceva aici, nu? Aşteptă câteva momente în zadar un răspuns, ridică din umeri şi se întoarse către Mercer: Mulţumesc, doctore. Dumneavoastră şi doctorul McClure vă puteţi acum întoarce la treburile voastre. Preiau eu restul.

Mercer vru să spună ceva, dar se mulţumi cu un oftat resemnat şi ridică din umeri, în timp ce McClure se întoarse fără comentarii şi plecă. Se părea că Graves îşi stăpânea bine oamenii.

Graves nu aşteptă doar până când cei doi plecară şi traseră după ei grilajul, ci şi până când zgomotul paşilor lor de-abia se mai auzea şi în cele din urmă dispăru complet. Când se întoarse către Mogens, pe chip avea o altă expresie. Zâmbea ca şi până atunci, dar zâmbetul nu mai era al unui elev stupid, ci doar un zâmbet; dar în ochii lui... ceva pândea.

Mogens încercă să îşi pună ordine în gânduri. Ceea ce vedea era prea important pentru ca simţămintele lui personale faţă de Graves să mai aibă vreo importanţă sau să îi tulbure capacităţile sale de judecată. Inspiră adânc, îşi îndreptă umerii şi se sili nu numai să reziste privirii lui Graves, ci şi să răspundă zâmbetului lui. Spre propria surprindere, reuşi.

– Trebuie să îţi cer scuze, Jonathan, începu el după ce îşi drese vocea. Nici eu însumi nu ştiu exact la ce mă aşteptam, dar acestea...

– Nu te așteptai la asta, știu, răspunse Graves. Aș fi fost extrem de surprins dacă ar fi fost altfel. Zâmbetul dispăru complet de pe fața lui, făcând loc unei mine foarte serioase. Și eu trebuie să îmi cer scuze pentru purtarea mea plină de mister. Dar acum, după ce știi despre ce este vorba, desigur că înțelegi că nu puteam face nici măcar o aluzie; și mie mi-a fost greu.

Mogens încuviință din cap. Nu mai erau necesare alte explicații, dar Graves continuă totuși:

– Fără îndoială că îți imaginezi ce consecințe catastrofale ar atrage un singur cuvânt scăpat opiniei publice. Gesticulă iarăși cu mâinile, dar nu tot atât de aprins ca până atunci. Dar destul cu asta, Mogens! Hai, te conduc eu mai departe. Pe buzele lui reapăru fugar același rânjet stupid. Adăugă: Bănuiesc că în sinea ta arzi de curiozitate.

Aceasta corespundea adevărului, așa că Mogens încuviință doar din cap; dar mai era ceva. Indubitabil va mai dura mult până când intelectul lui își va reveni de la acea recunoaștere a imposibilului cu care se confruntase, dar în același timp și senzația irealității care îl cuprinsese începea să devină tot mai profundă. Îl urmă fără să protesteze pe Graves, dar ca și până acum îi venea greu să se concentreze asupra explicațiilor și afirmațiilor lui. Poate că în acest fel îi făcea o mare nedreptate. Mogens nu era nici egiptolog și nici nu fusese interesat de aceste probleme mai mult decât era normal. Totuși, explicațiile lui Graves îl fermecau. Nu privise la ceas, dar trebuie să se fi scurs mai mult de o oră de când Graves îi prezenta „imperiul lui", cu o incomensurabilă mândrie de proprietar, și în acest interval de timp Mogens află despre mitologia Vechiului Egipt și auzi mai multe nume de zeități, stăpânitori și demoni decât în toți anii petrecuți la universitate. Nu înțelese nici jumătate din ceea ce Graves îi explica cu mândria lui de

explorator științific, și din jumătatea înțeleasă uită o bună parte încă înainte ca expunerea improvizată a lui Graves să ajungă la jumătate.

După ce îi vorbi despre fiecare statuie, după ce îi explică fiecare profil sculptat în piatră și sensul multora dintre hieroglifele existente acolo, Graves concluzionă:

– Vezi, Mogens, nu am exagerat câtuși de puțin atunci când am vorbit despre importanța descoperirii mele – și se corectă imediat – descoperirii *noastre*.

– Dar aici! Mogens scutură capul în ciuda a tot ce auzise în ultima oră, la fel de buimăcit ca în primul moment. Pe continentul nord-american! Asta este...

Nu putu să continue. Deși nu era domeniul lui, îl apuca amețeala numai gândindu-se la efectul zguduitor pe care această descoperire îl va stârni în lumea de specialitate, dacă se va dovedi autentică. Și bineînțeles că era autentică. Asta fără a mai lua în considerație că toate acestea depășeau posibilitățile celui mai smintit glumeț al lumii, și oricine se putea gândi că o falsificare la aceste dimensiuni nu putea avea nici cea mai mică șansă de succes, când fără îndoială că întreaga lume științifică de specialitate se va arunca asupra ei scotocind acribic după cel mai mic indiciu de fals ori șmecherie – așa că pur și simplu trebuia ca acest templu să fie autentic. Putea să simtă vârsta pereților înconjurători, respirația mileniilor care se scurseseră prin fața ochilor statuilor dăltuite în mărime naturală. Aici nimic nu era fals. Și în același timp aici nimic nu era în regulă. Simțea că Graves încă nu îi spusese totul. Cu toată abundența științifică a celor expuse în prezentarea făcută de Graves asupra fantasticei lui descoperiri, acesta îi ascunsese ceva important, poate că lucrul cel mai important. Un secret mult mai mare, probabil și mai amenințător, care pândea din vremuri imemorabile ascuns sub suprafața vizibilă a lucrurilor.

– Știu ce vrei să spui, și crede-mă că la fel mi s-a întâmplat și mie când am văzut pentru prima dată această încăpere. Graves clătină din cap, ca pentru a înăbuși din față o obiecție pe care Mogens nici nu o ridicase. Dar este foarte posibil ca locuitori din vechiul Egipt să fi ajuns cu multă vreme în urmă pe coastele acestui ținut. Nu uita că imperiul faraonilor a existat pe parcursul a mai multor milenii! Există teorii – desigur contestate, accept, dar există – conform cărora cultura vechilor locuitori din America de Sud își are originile într-un popor mult mai vechi, a cărui obârșie este necunoscută. Gândește-te doar la asemănările dintre piramidele maya și cele ale vechiului Egipt. Iar Mexicul nu este chiar așa departe de aici. Gesticula din nou agitat cu ambele mâini. Dar ce vorbesc eu! Suzan îți poate explica totul mult mai bine.

– Doctor Hyams?

Graves continuă să se agite atât de violent, încât era cât pe-aici să îi sară ochelarii de pe nas. Ciudat: Mogens nu își amintea ca Graves să fi folosit vreodată ochelari.

– Este egiptolog, și încă unul foarte bun, zise Graves.

– Ceea ce mă determină să pun următoarea întrebare, spuse Mogens și făcu un gest amplu, și anume: Aici totul este extrem de interesant, ca să nu zic senzațional, dar ce vrei de la mine? Eu sunt arheolog, dar Vechiul Egipt nu este tocmai domeniul în care sunt specializat, și, pe lângă asta, dispui deja de o specialistă în acest domeniu.

– Un corifeu, ca să fiu mai exact, confirmă Graves. Doctor Hyams face parte dintre mințile cele mai luminate din acest domeniu.

Și desigur, gândi Mogens, era oricum numai fericită nu, de apariția unui nou specialist pe lângă Graves. Crezu că acum înțelegea mai bine ostilitatea nemotivată din privirea lui Hyams; ceea ce nu însemna însă că se simțea mai bine.

– Bineînțeles că tu ai dreptate, Mogens, continuă Graves. Există un motiv al prezenței tale aici. Și este chiar un motiv foarte concret. Dar s-a făcut târziu. Ai avut o zi epuizantă și trebuie să fii obosit și flămând. Îți voi explica încă o mulțime de lucruri, dar pentru moment ajunge.

Se făcuse deja de mult întuneric, când ajunseră la suprafață. Mogens era atât de copleșit de mulțimea impresiilor și a gândurilor, încât își mai reveni abia când deschise ușa barăcii lui. Aici îl aștepta o nouă surpriză. Lumina electrică, a cărei existență îl surprinsese deja plăcut, era decuplată și în locul ei lumina caldă și confortabilă era răspândită de o lampă cu petrol cu abajur galben și de o jumătate de duzină de lumânări. Pe masă se afla o pânză albă, și cineva – probabil Tom – aranjase pe ea veselă albă de porțelan și pahare. Nici nu apucase Mogens să-și dea jos pardesiul și haina, că ușa din spatele lui se deschise din nou și intră Tom, împovărat cu o tavă cu castroane aburinde și cu o cană cu cafea proaspăt preparată, pe care o așeză fără comentarii pe masă, în fața lui Mogens.

– Luați loc, profesore, spuse el după ce termină. Vă pun masa imediat.

Mogens era mult prea zăpăcit ca să protesteze și se supuse în tăcere. Din ce în ce mai surprins privea cum Tom, cu o îndemânare care i-ar fi făcut cinste oricărui chelner dintr-un restaurant de clasă îi servea masa, dar scutură dezaprobator din cap când acesta apucă sticla cu vin și vru să toarne în pahar.

– Te rog, nu.

Tom păru în primul moment debusolat, apoi pe fața lui se ivi o expresie spășită:

– Oh, da, am uitat. Dumneavoastră nu beți alcool. Vă rog să mă scuzați!

– Nu face nimic. Mogens făcu un gest către masa supraaglomerată. Extraordinar! Ai lucrat în gastronomie?

Tom negă cu o mișcare a capului și continuă să îngrămădească pe farfurie carne, sos și cartofi prăjiți crocant. Singur mirosul și era suficient ca lui Mogens să îi lase gura apă. Brusc simți cât îi era de foame; singura masă servită astăzi fusese micul dejun abundent pregătit de dimineață, la despărțire, de miss Preussler, și acum era trecut bine de ora opt. Trebuia să se stăpânească să nu năvălească asupra furculiței și cuțitului. Stomacul îi chiorăia, ceea ce era jenant. Dar Tom zâmbea doar.

– Sper să vă placă. Nu sunt un bucătar profesionist.

– Dacă mâncarea este gustoasă doar o parte din cât de bine arată va fi indiscutabil cea mai gustoasă masă a mea din ultimii ani, răspunse Mogens.

Tom zâmbi măgulit, dar făcu un gest întrebător spre ușă.

– De-ar fi numai asta... Mai trebuie să mă ocup și de ceilalți.

– Faci asta de unul singur?

Mogens spera ca Tom să nu îi fi sesizat dezamăgirea. Sperase ca în cursul mesei să poată discuta puțin cu tânărul, pentru ca pe această cale să poată obține poate un răspuns la una sau alta dintre întrebările pe care Graves nu îi dăduse posibilitatea să le pună.

– Cam așa ceva, răspunse măgulit Tom. Și munca îmi face plăcere. M-am gândit să deschid un restaurant în oraș, după ce lucrările se încheie aici. Dar până atunci mai este.

– A spus asta doctorul Graves? se interesă Mogens. Că va mai dura mult?

Cât de inofensiv suna întrebarea, păru că îl puse în încurcătură pe Tom. Acesta ezită un moment, apoi răspunse:

– Vă rog să mă scuzați, profesore, dar doctorul Graves ne-a interzis să discutăm în afara galeriilor despre orice are legătură cu munca noastră.

– Bine, Tom, bine. Nu am vrut să te pun într-o situație dificilă.

Tom clătină nervos din cap.

– Eu... eu voi veni mai târziu ca să strâng masa. Dacă aveți nevoie de ceva, deschideți pur și simplu ușa și strigați-mă.

Plecă repede, pentru a nu îi da posibilitatea lui Mogens să mai pună vreo întrebare stânjenitoare. Profesorul se eliberă și de ultimele gânduri care îl priveau pe Jonathan Graves și descoperirea sa pe cât de senzațională, pe atât de înspăimântătoare, și se concentră asupra mesei.

După primele îmbucături își dădu seama că era cel mai bun prânz pe care îl avusese de ani de zile în afara locuinței lui miss Preussler; ar fi făcut față oricărei comparații cu bucătăria unui restaurant de hotel de clasă. Era evident că talentele ascunse ale lui Tom depășeau cunoștințele necesare șofatului. Deși Tom îi servise o porție mai mult decât îndestulătoare, o mâncă în întregime și șterse cu pâine și ultima picătură de sos.

După ce termină de mâncat, o senzație plăcută de epuizare puse stăpânire pe el. Pentru o clipă privirea îi poposi asupra patului abia așternut, și doar această priveliște fu de ajuns pentru ca senzația de plăcută epuizare să se transforme într-una de greutate de plumb. Pleoapele amenințau să se închidă singure și o clipă depuse toate eforturile de care era în stare pentru a nu adormi pe scaun.

Avea tot dreptul să fie obosit. Avea în spate o zi deosebit de solicitantă, ca să nu mai vorbim despre tensiunea produsă de șocul descoperirii lui Graves. Ar fi nu doar de înțeles, dar și absolut rezonabil să cedeze ispitei, să se târască până la pat, pe care să se întindă pentru a adormi pe loc.

Dar nu voia să facă asta.

Ar fi venit în contradicție nu numai cu obiceiul lui de a nu se culca atât de devreme, dar i s-ar fi părut de-a dreptul criminal să o facă în contextul celor trăite astăzi. Chiar dacă era conștient că încă mult timp nu va putea cuprinde proporțiile reale ale acestei descoperiri incredibile, nu exista nici cea mai mică îndoială că aceasta nu era doar ziua cea mai importantă a vieții lui, ci și o zi despre care vor vorbi decenii de acum înainte nu numai colegii lui din cercetare, ci poate întreaga lume. Cum va răspunde când va fi întrebat cum și-a petrecut această zi care va modifica cunoștințele omenirii? Că timp de o oră privise în jur, apoi luase o masă de excepție și în final se culcase devreme?

Își învinse oboseala, bău o a doua și apoi la scurt timp o a treia ceașcă cu cafea, și se mai mobiliză încă o dată pentru a rezista oboselii, așteptând efectul revigorant al cafelei.

Restul de cafea rămas în cană nu apucase să se răcească simțitor, când îl cuprinse iarăși somnolența și imediat apoi începu să simtă în oase și greutatea aceea ca de plumb. Se simțea cu totul altfel decât revigorat, dar rezistă și ispitei de a mai bea încă o cafea. Dacă exagera, probabil că nu ar dormi toată noaptea, dimineața următoare fiind și mai epuizat. Se ridică, își netezi hainele cu o mișcare la fel de instinctivă, pe cât de lipsită de sens și începu cu o inspecție a ceea ce în următoarele săptămâni sau poate chiar luni va reprezenta casa lui.

Dar aceasta nu dădu mai multe rezultate decât prima. Dacă nu lua în calcul locurile ocupate de pat, masă și pupitru, spațiul rămas excludea prezența a mai mult de un musafir și exista pericolul să sufere de claustrofobie. Tom adusese bagajele și lăsase cele două geamantane nedeschise lângă pat, ceea ce Mercer ar fi calificat ca fiind încă

o dovadă a lenei lui, în timp ce pentru Mogens reprezenta mai curând o dovadă de discreție.

Mogens se duse la pupitrul pus de Graves pentru el și ridică repede capacul. Micul spațiu de sub placa de lucru nu conținea nimic în afară de un toc, o călimară cu cerneală și o mapă de scris din piele cu pe puțin o sută de file de hârtie albă ca zăpada; dar la ce se așteptase? Ca Graves să îi fi lăsat acolo un bilet scris de mână, prin care să îi aducă la cunoștință marele lui secret? Nicidecum.

Poate că dulapul cu cărți va fi mai generos. Mogens aprecie numărul volumelor înșirate pe scândurile cioplite cu barda la mai mult de două sute, și desigur că Graves nu le adusese ca el să își poată petrece serile cu lecturi distractive. Cel puțin titlurile i-ar fi furnizat un indiciu cu privire la motivul prezenței lui aici.

Mogens făcu un pas spre raftul cu cărți și se opri. Lumina nu prea era bună. Lampa cu petrol și lumânările pâlpâinde răspândeau o lumină intimă, care nu părea potrivită pentru citit. În loc de a continua deplasarea, se uită la lampa electrică de sub tavan și urmări cu privirea cablul negru gros de un deget, care mergea până la ușă, unde se termina într-un întrerupător greu. Mogens se duse la el și îl întoarse. Rezultatul fu un clinchet zgomotos, dar becul nu se aprinse.

Mogens mai încercă o dată, cu același rezultat, apoi încă o dată. Becul nu se aprinse. Se pare că nu primea curent.

Lumina ar fi ajuns cel puțin ca să descifreze titlurile de pe cotoarele cărților, dar se afla la ușă și nu uitase cuvintele lui Tom, conform cărora dacă avea nevoie de ceva, trebuia doar să îl strige pe acesta. Poate că acum avea ocazia să mai schimbe câteva cuvinte cu „fata bună la toate" a lui Graves.

Părăsi baraca și pentru puțin timp cochetă cu ideea de a se întoarce pentru a-și lua pardesiul, pentru că vântul care îl întâmpinase era neașteptat de rece, dar se hotărî să continue

drumul. Până la celelalte barăci erau doar câțiva pași. Nu îl va răpune puțin aer mai rece. Traversă grăbit spațiul liber, coti către cea mai apropiată baracă și ridică mâna ca să bată la ușă, dar lăsă mâna jos și se uită încruntat în jur. Auzise un zgomot, dar în primul moment nu își dăduse seama nici de unde venea și nici de semnificația lui. Dar suna fals și *amenințător* într-un fel greu de descris.

Cu inima bătând să îi spargă pieptul, privi în jur. După ce soarele asfințise, se făcuse aproape întuneric beznă. Chiar propria lui baracă se vedea ca o siluetă neagră, deși se afla la o distanță de o duzină de pași. Întunericul din spatele ei era absolut. Rațiunea îi spunea lui Mogens că nu era altceva decât întuneric, dar brusc în cap îi răsună o altă voce, și această voce vorbea despre făpturi îngrozitoare și creaturi funeste care se strecurau prin noapte în tăcere și care îl fixau cu privirea ochilor negri și lacomi.

Mogens reuși cu oarecare efort să alunge din minte aceste gânduri negre, dar în suflet îi rămase un sentiment voalat ciudat. Și-o fi închipuit el umbrele aflate la pândă, dar nu și foșnetul. Acolo era ceva, poate un om, poate un animal hoinar, de la o nevinovată pisică până la un râs. Nu ar trebui să stea aici, ci să se ducă în adăpostul lui sau în cel mai bun caz să îl caute pe Tom, pe care să îl informeze că ceva se strecura prin tabără.

Mogens vru să își pună în aplicare ideea, când zgomotul se repetă, și de data aceasta era nu numai puternic, ci și ușor de identificat. Pași. Nu strecuratul prevăzător al unei pisici sălbatice sau al unui câine hoinar, ci erau pașii clari ai unui om care se străduia evident să nu facă prea mult zgomot. Existau cel puțin o sută de explicații inofensive la fel de credibile pentru acest lucru, dar gândurile lui Mogens se roteau neabătute descoperind amenințare și perfidie, așa cum roțile de fier ale unei locomotive urmau șinele, și el

nu putea face altceva decât să se întoarcă și, cu inima cât un purice, să meargă în acea direcție. Unui observator neutru, comportamentul profesorului i-ar părea fără nici o îndoială curajos, dar lucrurile stăteau exact invers: pur și simplu lui Mogens îi era prea frică să revină în baraca sa și să nu știe care era cauza înspăimântătorului foșnet. Trăise prea multe nopți pline de viziuni diabolice și coșmaruri, din care se trezea scăldat în sudoare și cu pulsul ca niște bătăi de ciocan, pentru a permite fanteziei sale să îl însoțească biciuitoare și în somn.

Nu vedea nimic, dar pentru a treia oară auzi zgomot de pași feriți între baraca sa și cea locuită de Graves, și undeva în întuneric părea că ceva se mișca în fața lui; ceva abia mai mult decât o umbră între alte umbre, dar totuși destul de clară pentru a nu putea fi o închipuire. Rațiunea încercă pentru ultima oară să îi explice lui Mogens nebunia intenției lui, dar teama sa de demoni și de necunoscut fu mai puternică. Încet, cu inima bătând să îi spargă pieptul, dar fără să se oprească, merse în direcția respectivă și după câteva momente ajunse la urmele lăsate de mașina lui Tom pe terenul moale. Erau ușor de recunoscut, în ciuda condițiilor de iluminare. În șanțurile paralele se strânsese apă scursă din solul mlăștinos, care reflecta lumina palidă a stelelor precum două oglinzi înguste nesfârșite.

Mogens își stăpâni cu mare efort un strigăt de groază, când fără nici un avertisment ceva îl biciui peste față, lăsând în urmă ecoul unei dureri puternice, care dispăru repede. Instinctiv ridică mâna pentru a se apăra de un nou atac, dar ceea ce simți nu fură decât ramuri subțiri și frunziș umed de la rouă. În fața ochilor lui apăru o amintire fugară: rămurele de un verde-închis împinse la o parte de masca radiatorului Fordului care biciuiau parbrizul. Altceva ce să

fi fost? Se luă după urmele lăsate de maşină şi ajunse la capătul drumului care mergea paralel cu zidul cimitirului.

Ezită să meargă mai departe. De la sosire îşi dăduse seama că cineva – probabil Tom, şi tot atât de probabil la indicaţia lui Graves – depusese mari eforturi să ascundă accesul la luminiş, dar se pare că el nu acordase atenţia cuvenită acestei observaţii. Şi dacă Graves nu făcuse asta doar pentru a feri descoperirea sa de privirile curioase?

Această idee depăşea clar graniţa paranoiei şi Mogens o alungă supărat. Cu o mişcare mânioasă dădu de o parte ramurile şi continuă drumul.

După ce trecu de bariera vie, perspectiva se îmbunătăţi considerabil. Se opri surprins şi privi cerul. Pe parcursul săptămânii luna se subţiase permanent şi acum avea o lăţime de doar un deget, dar noaptea era foarte clară şi diadema stelelor scânteietoare aproape că înlocuia absenţa luminii lunii, neîmpiedicată nici de cel mai mic nor ori turbulenţă. De această parte nu era prea multă lumină. De cealaltă parte, în tabăra lui Graves era prea *întuneric:* ca şi cum acolo era ceva ce speria lumina.

Se auziră din nou paşi foşnitori, apoi un zgomot neîntrerupt, care veneau clar de dincolo de zidul cimitirului. Mogens mai făcu un singur pas şi se opri. Inima îi bătea ca o tobă. Mai înainte, când trecuse pe aici cu Tom, privise acest zid străvechi ca pe nimic altceva decât un obstacol din pietre neregulate, ce nu avea nici o importanţă pentru el, dar acum nu voia să ajungă la el cu nici un chip. Din acea fatală noapte de An Nou, Mogens nu mai intrase în nici un cimitir şi îşi jurase nici să nu o mai facă vreodată. Dar zgomotul venea clar de acolo, şi în aceeaşi măsură în care Mogens încerca tot mai disperat să controleze demonii descătuşaţi ai subconştientului său, i se întărea convingerea că era de o importanţă vitală pentru el să stabilească

motivul acestui zgomot. Își continuă mersul, după câțiva pași ajunse la zidul cimitirului și se opri din nou. Se mai auzea zgomotul? Pulsul îi răsuna atât de puternic în urechi, că nu mai era sigur.

Mogens mai șovăi o ultimă clipă, apoi cu o mișcare aproape supărată puse mâinile pe coama fărâmicioasă a zidului, își propti piciorul drept într-o scobitură de un deget a zidăriei mâncate de vremuri și își făcu vânt cu toată puterea. Suplețea cu care realiză acest efort sportiv complet neobișnuit pentru el îl surprinse, dar trecu pe lângă o catastrofă la un fir de păr, pentru că nivelul terenului cimitirului se afla simțitor sub cel al drumului, așa că saltul elastic planificat se transformă într-o poticneală neîndemânatică, ce amenința să se încheie cu o căzătură. Mogens întinse mâinile și în ultimul moment prinse o piatră de mormânt veche, așezată oblic, care sub greutatea lui se înclină într-o parte cu un sunet ca un plescăit.

Mogens stătu un moment într-o poziție grotescă, aplecat în față, apoi îi veni unica idee corectă și se îndepărtă cu o mișcare hotărâtă. Piatra funerară își pierdu definitiv centrul de greutate și cu un zgomot înfundat se prăbuși în mlaștina în care se afundă pe jumătate, iar Mogens își regăsi echilibrul agitând brațele de zor. Ceea ce îl scuti de a se lungi în noroi și a se întoarce în tabără murdar din cap până în picioare.

Rămase nemișcat o jumătate de minut, așteptând ca mâinile și genunchii să înceteze să-i mai tremure și cercetând cu privirea meditativ piatra funerară pe care o răsturnase neintenționat și care se afunda încet în noroi. Se gândi prost dispus, aruncând o privire asupra pantofilor, că și el se afunda treptat în solul mlăștinos, dar nu atât de repede și cu siguranță nu atât de adânc precum piatra care cântărea câteva sute de kilograme, dar pantofii lui erau deja acoperiți de noroiul vâscos și, dacă mai rămânea așa ca să

asiste la propria scufundare, atunci în curând mizeria îi va ajunge la gambe.

Dar nu intenționa să ajungă în situația aceasta. Cu puțin efort își trase picioarele din clisă, totodată reușind măiestria de a nu-și pierde nici un pantof. Dar aceștia erau terminați, după cum stabili mâhnit, și se părea că această victorie parțială asupra mlaștinii nu era de durată, căci făcând un pas rapid într-o parte, începu în aceeași clipă să se afunde din nou. Trebui să execute un fel de dans, până când găsi un loc în care pământul îi susținea în oarecare măsură greutatea.

Privi dezorientat în jur. Piatra funerară dislocată involuntar de el nu era nici pe departe singura care nu mai stătea în picioare. Ba dimpotrivă, cele mai multe pietre pe care le vedea la lumina palidă a lunii ca o seceră nu mai erau verticale, ci aplecate în toate direcțiile, ca tulpinile împietrite ale unei culturi de secară, după ce trecuse peste ea o tornadă. Unele erau răsturnate complet și dispăreau parțial în pământ. Pretutindeni, printre pietrele funerare înclinate ori răsturnate, lumina stelelor se reflecta în apa nemișcată, ieșită la suprafață din terenul poros, adunată în băltoace. Se părea că cimitirul părăsit era presărat cu milioane de mici cioburi de oglindă.

Când sesiză importanța acestei observații, Mogens se încruntă zăpăcit. Cine naiba să fi fost atât de smintit încât să facă un cimitir în mijlocul unei *mlaștini?*

Își aduse aminte de motivul prezenței lui aici, se roti într-o mișcare aproape circulară și încercă să pătrundă cu privirea prin întuneric. Aici era mai lumină decât în tabăra lui Graves, dar o noapte fără lună rămânea o noapte fără lună, așa că nu putea distinge ceva la peste cincisprezece, douăzeci de pași. Totuși, după un timp crezu că sesizează o mișcare undeva la stânga lui, dincolo de zona în care putea

să vadă. Era o mișcare vagă și ceva din ea i se părea *fals* într-un sens ciudat, fără a putea preciza cum anume. În același timp crezu că aude din nou voci, dar nici acest lucru nu se petrecea așa cum ar fi trebuit să se petreacă.

Vocile rațiunii lui, care deveneau tot mai slabe, dar care încă mai rezistau, îi șopteau că acum era momentul irevocabil când trebuia să termine cu această mostră de curaj pueril și să se întoarcă, înainte de a pierde ceva mai mult decât o pereche de pantofi din piele de căprioară. Dar în loc de a le asculta, Mogens se întoarse în direcția umbrei sinistre și o luă din loc. El însuși considera ideea ca puerilă, *era* o probă de curaj, și în acest joc deja mersese prea departe pentru ca acum să se retragă. Câștiga ori pierdea, dar continua.

Mogens era ferm hotărât să treacă această probă. Se împotrivise celor mai răi demoni din viața sa și se îmbărbătase atâta vreme, până ce el însuși ajunsese să se convingă că Graves nu era un înger al războinării trimis de Dumnezeu, care exista doar cu unicul scop de a-i devasta viața, ci nu era altceva decât un om antipatic. În mod cert nu va capitula în fața acestei provocări mult mai mici, și nu o va lua la fugă la vederea unui cimitir mlăștinos și părăsit, unde își bătea joc de el o umbră. Continuă să se deplaseze în direcția nălucii care se estompa, dar o pierdea mereu din ochi, pentru că trebuia să se concentreze cel puțin tot atât de mult asupra locului în care punea piciorul, căci nu ținea să rămână fără un pantof ori să cadă.

Ar fi trebuit să ia și acest lucru în calcul, dar se simți totuși profund dezamăgit când, privind la un moment dat după umbră, nu o mai văzu. Deși drumul devenea tot mai dificil, mai făcu câțiva pași până când se decise definitiv să accepte lipsa de sens a acțiunii sale și să se oprească decepționat. Nu mai avea nici un rost să continue; dacă acolo, în

față, cândva fusese ceva, acum nu mai era nimic, așa că nu avea nimic de pierdut dacă se întorcea. Cu puțin noroc poate că reușea să ajungă la timp la baraca lui, pentru a se putea schimba și curăța înainte ca Tom să vină să strângă masa, în așa fel încât nimeni să nu remarce absența lui.

Nu intenționa să urmeze aceeași cale la întoarcere, ci o luă spre stânga, unde zidul cimitirului se afla la doar o duzină de pași. Aici părea a fi ceva mai înalt decât în locul în care îl sărise prima oară, dar perspectiva de a face cale întoarsă cu picioarele pe jumătate ude îl făcu să prefere o mică escaladă.

Ocoli o piatră funerară de înălțimea unui om, aplecată vizibil, făcu un pas mare peste o băltoacă noroioasă amplă și își ridică privirea.

Și își privi trecutul în față.

Într-o fracțiune de secundă, nouă ani din viața sa se spulberară parcă. Nu se mai afla într-un cimitir mlăștinos, la șaizeci de kilometri est de San Francisco, ci avea din nou douăzeci și opt de ani, absolvise facultatea de abia o săptămână și beat de dragoste ca și de vinul de Porto hoinărea prin micul cimitir aflat la doar o aruncătură de băț de campus. Acest loc nu era frecventat de cernitele rude în viață, ci mai curând de perechi de studenți de preferință de ambe sexe, care știau să aprecieze cimitirul secular ca loc de întâlnire discret încă de la înființarea universității. Era din nou împreună cu Janice, îi auzea râsul clar, pașii ușori și micile strigăte de spaimă artistic exagerate, pe care le scotea de fiecare dată când – după părerea ei – el risca să o piardă în întunericul miezului de noapte din cimitir.

Nu erau singuri în cimitir. Sărbătoarea durase până seara târziu, și cu fiecare oră care trecea, cu fiecare pahar de punch băut, atmosfera devenea mai lejeră, inimile – mai infantile. Nu era încă miezul nopții, dar nici mult nu mai era până

atunci, când a apărut administratorul căminului studențesc, îmbrăcat doar cu un halat uzat și papuci din pâslă, cu părul ciufulit și cu o față marcată de orele lungi în care a încercat să ignore gălăgia de la etajul superior și a declarat ursuz petrecerea închisă. Nu era furios, căci prea mulții ani cu prea multele petreceri de absolvire îl învățaseră cât de lipsit de sens era să se enerveze peste măsură, mai ales din cauza studenților care scăpaseră de ultimul semestru și absolviseră toate examenele, așa că nu mai aveau nimic de pierdut. Nu îi mai putea amenința nici măcar cu o sancțiune, pentru că majoritatea studenților părăsiseră deja campusul, iar cei care încă nu o făcuseră erau pe punctul de a pleca. Și în portvizitul lui Mogens se afla un bilet de călătorie la New Orleans, unde – mulțumită intervenției profesorului cu care urma să-și susțină doctoratul și fără să știe exact ce îl aștepta – avea asigurat un post la un institut de cercetări mic, dar deosebit de cunoscut; nu era ceva deosebit, după cum spusese profesorul, și nu era nici bine plătit, dar era un post care prezenta două avantaje incontestabile: era o trambulină excepțională pentru o carieră științifică și îi asigura o locuință separată micuță, ce ar fi fost suficientă și pentru două persoane dacă se mulțumeau cu puțin. Janice mai avea un an de studiu, dar oricât ar părea de lung un an, era totuși o perioadă ce avea un sfârșit cândva. Performanțele și notele lui Janice nu erau atât de impresionante ca ale lui Mogens, dar erau suficiente pentru a nu lăsa nici o îndoială că în cel mult un an îl va urma. Părinții lui Janice ca și cei ai lui Mogens erau tot atât de puțin în stare să își sprijine fiica cu mai mult decât reprezenta strictul necesar, dar chiar dacă noua poziție a lui Mogens era prost plătită, *era* totuși plătită, și dacă făcea puțină economie și se gospodărea mai strâns, banii economisiți ar fi ajuns ca să îi trimită de sărbători și în vacanțele semestriale câte un bilet de

călătorie până la New Orleans. Apropierea ar fi reușit, gândi Mogens în timp ce se mai opri o dată și trase cu urechea la pașii ușori care răsunau în întuneric din dreapta lui.

Nu că ar fi intenționat să mai aștepte atât de mult. Janice și el se cunoscuseră în ziua în care Janice venise la Harvard, și de trei ani erau împreună. Nu depășiseră limita, dar Mogens era un bărbat sănătos și tânăr, cu necesități normale, iar Janice era o tânără modernă, deșteaptă, care nu ar depășit niciodată granițele unei anumite decențe, dar care făcea uneori lucruri, și mai ales spunea lucruri care pe mama extrem de religioasă a lui Mogens o făceau să roșească. Nu *discutaseră* despre asta, pentru că le interzicea buna-cuviință, dar anumite remarci, și înainte de toate *privirile,* îi dădeau de înțeles lui Mogens că ea i-ar face darul final încă înainte de plecarea lui, pentru a pecetlui jurământul de credință pentru anul ce va urma. Ceea ce nu însemna altceva decât astăzi sau cel târziu mâine, pentru că în ziua ce urma el își va strânge toate lucrurile și va pleca de la Harvard.

Din nou se auziră pași în fața lui, în întuneric, care îl smulseră din gânduri. Mogens se ghemuise în spatele uneia dintre pietrele funerare străvechi, de înălțimea unui om, care dominau partea aceasta a cimitirului, pentru a nu fi văzut, dar probabil că nici nu era necesar. Întunericul devenise deplin. Luna nouă urma să apară peste două, trei nopți și cerul se acoperise. În timpul serii păruse că se apropia o furtună. Ploaia se oprise, dar rămăseseră norii în ciuda vântului, și era atât de întuneric că Mogens depunea efort să-și vadă și mâna din fața propriilor ochi. Acest întuneric de infern nu era absolut prielnic amuzantului său joc de-a v-ați ascunselea cu Janice, pentru ceea ce Jonathan și el intenționau să facă, dar parcă venise la comandă.

În timp ce se concentra asupra pașilor ușori și încerca să aprecieze distanța și direcția exactă de unde venea zgomotul

lor, avu pentru ultima oară îndoieli. Nu că și-ar fi făcut scrupule. Marc și mai ales acea groaznică Ellen, o persoană imposibilă, cu care el era de un an bun, ceea ce nimeni nu putea înțelege – gurile rele afirmau asta, nu el – se zbătuseră pentru asta de mult. Fuseseră întreprinse toate pregătirile, Jonathan, Beth și mai ales Janice fuseseră instruiți, ei discutaseră planul îndelung și temeinic, și nimic nu putea să iasă greșit.

Începuse absolut nevinovat. Jonathan Graves, Marc Devlin și el însuși, Mogens, împărțeau de șase ani aceeași cameră din căminul asociației studențești, așa că nu exista nimic ce vreunul dintre ei să nu știe despre ceilalți. Niciodată Mogens nu văzuse asta cu ochi prea buni. El ducea o viață studențească normală și avea aceleași secrete pe care le aveau toți studenții de vârsta lui. Jonathan, Marc și el nu erau cu adevărat prieteni și nici nu nutreau destulă simpatie reciprocă, dar erau colegi de cameră și de studenție, și asta însemna că se respectau reciproc și că își treceau reciproc cu vederea anumite slăbiciuni și lipsuri. Această conivență, care era la fel de veche ca viața studențească, a funcționat în primii cinci din acești șase ani. Apoi Marc o cunoscuse pe Ellen, și totul se schimbase.

Ellen era o persoană ciudată, și nu doar Mogens se întreba degeaba ce găsea Marc la ea. Aceasta nu era nici deosebit de atractivă, nici nu strălucea printr-o inteligență ori elocință deosebită. Dar exercita incontestabil o influență proastă asupra lui Marc. El începuse să se schimbe, devenise egoist și intolerant, și în consecință în mare măsură arogant. Nu exista nimic la care el să nu aibă obiecții, nu exista comportament al camarazilor săi de cameră de care să nu se plângă, nici o slăbiciune a acestora la care să nu facă referiri și de care să nu își bată joc, și deseori la un mod răutăcios. La început, atât Mogens, cât și Jonathan încercaseră

să ignore această atitudine, ceea ce le venea tot mai greu, până când în cele din urmă le deveni imposibil.

Și astfel luase naștere planul de a i-o plăti cu aceeași monedă lui Marc și scorpiei lui cu părul roșu. Ideea le-a venit repede, pentru că nici Marc și nici Ellen nu încetau să le furnizeze motive din plin.

O chestiune asupra căreia Marc – mai ales *coram publico* – nu înceta să bată șaua, era predilecția, de altfel de toți cunoscută, a lui Mogens pentru transcendental. Era adevărat că Mogens era pasionat de temă, dar oricine știa că el pleca de la un punct de vedere pur științific, rațional. Cu cât i se părea o poveste mai obscură, cu cât era o legendă mai trăsnită, cu cât era mai neclar un incident, cu atât mai entuziast se apleca Mogens asupra acestora și căuta să deslușească adevăratul sâmbure al legendei, să extragă explicabilul din aparentul inexplicabil și să înțeleagă ceea ce era aparent de neînțeles; și dacă nu reușea asta, măcar încerca să înțeleagă de ce aceste lucruri rămâneau de nepătruns. Mogens devenise un vânător al ocultului, dar cu singurul scop de a le răpi tuturor acestor lucruri farmecul. Oricine știa asta, inclusiv Marc – ceea ce însă nu îl împiedica în nici un caz să ia tot mai des peste picior „absurditatea asta", cu sprijin activ când era însoțit de Ellen. Nu pierdea practic nici o ocazie să sublinieze că nici un om cât de cât inteligent nu putea să creadă într-o asemenea prostie.

Deci era firesc să i se plătească cu aceeași monedă. Deși Mogens în principiu nu se ținea de astfel de glume infantile, Marc îl provocase destul în ultimele luni ca să merite o lecție pe care să o țină minte.

Totuși, pentru un moment nu a mai fost sigur că ceea ce apărea în plan ca o idee excepțională nu se va dovedi în realitate o idee deosebit de prostească. Fără îndoială că Marc și Ellen *ar fi meritat* lecția, dar dacă își vâra mâna

în buzunar și scotea masca din cauciuc la care meșteriseră Jonathan, Janice și el o săptămână întreagă, totul avea să decurgă altfel în această seară decât era încă posibil.

Mogens se gândi la promisiunea mută pe care o citise în ochii lui Janice, și un val de căldură i se răspândi în corp. Bun, se aflau într-un *cimitir,* un teritoriu în general morbid – chiar și fără a ține cont de pietate ori moralitate –, dar ei nu erau niște studenți din Evul Mediu, ci tineri luminați, absolvenți de academii la început de secol XX, și mai aveau doar două zile, după care el și Janice nu se vor mai vedea câteva luni nesfârșite. În cimitir existau destule colțuri tainice, iar seara care se încheia și vinul de Porto cu care nu erau deprinși își făceau efectul. Mogens fusese deseori și ziua aici și se putea orienta.

Nu departe de locul în care se afla exista un număr de mausolee mici, utilizate frecvent mai ales de perechile mai tinere de studenți ca puncte tainice de întâlnire. Personalul cimitirului renunțase de mult să mai înlocuiască lacătele de la uși, care oricum erau sparte în timpul nopții. Și Mogens fusese acolo o dată sau de mai multe ori fără Janice, dar nu și după ce prietenia lor platonică evoluase. Totuși, știa că mai erau doar câțiva pași până la aceste tainice adăposturi mortuare, după cum era și conștient că în această noapte specială probabil că va fi suficient un mic semn fugar cu capul, pentru ca Janice să îl însoțească acolo.

Erau ai lui Janice pașii pe care îi auzea în fața sa, în întuneric? Mogens nu mai era atât de sigur ca în urmă cu câteva clipe. Jonathan și cu el îi urmau pe ceilalți la distanță, dar îi pierduseră din vedere atunci când Janice – ceea ce făcea parte din plan – o luase brusc la fugă și începuse jocul nocturn de-a v-ați ascunselea. Conveniseră ca ea și Beth să aibă grijă ca ceilalți doi să nu se îndepărteze prea mult de Jonathan și de el, dar întunericul care îl stingherea

pe Mogens putea la fel de bine s-o înșele și pe ea, în așa fel încât să o ia într-o direcție greșită. Și nu exista nici certitudinea că Graves cu însoțitoarele lui și cele două victime ale farsei planificate erau singurii vizitatori ai cimitirului. Pe înghesuiala aceasta ar fi fost neplăcut să surprindă pe cineva, poate aflat chiar într-o situație penibilă. Și el nu mai *era* sigur că pașii din fața lui nu aparțineau cuiva din afara grupului lor.

Nu mai era sigur că ceea ce se auzea era un om.

Mogens se sperie o clipă de propriul lui gând. Ce altceva se mișca în noapte în fața lui? În această zonă, de cincizeci de ani nu mai existau animale în libertate – cel puțin unele suficient de mari pentru a păși *astfel* –, și totuși – sau poate tocmai din cauza pasiunii lui ajunse la limita obsesiei pentru tot ce era ocult și inexplicabil–, Mogens era poate cel mai realist om pe care el însuși îl cunoștea. Alungă acest gând aproape îngrozit, se ridică din spatele monumentului funerar și scoase mâna din buzunar.

Dacă s-ar fi mulțumit cu asta și ar fi plecat imediat în căutarea lui Janice, atunci nu numai acea seară, dar și *întreaga* lui viață ar fi decurs altfel. Dar în acea clipă zgomotul de pași se repetă, și când Mogens își concentră privirea, zări o umbră robustă situată la fragila graniță de la care puterea reală de percepție începe să se amestece cu produsul fanteziei și al fricii. La această siluetă ceva nu era așa cum ar fi trebuit să fie, și astfel curiozitatea de nepotolit în fața necunoscutului și a inexplicabilului trezi la Mogens febra vânătorii, și soarta lui apucă o altă cale.

Între timp Mogens își încordase atât de tare privirea, încât ochii îi lăcrimau. Dar putea acum să vadă mai bine ciudata umbră, și, pentru că și direcția vântului se schimbase, bizarii pași se auzeau mai clar. Mogens părăsi cu grijă ascunzișul de până atunci, se strecură după o piatră

funerară ceva mai mică, se lăsă pe vine și nu slăbi din ochi umbra întunecată și zbârlită aflată la douăzeci de pași de el. La această distanță lumina era insuficientă pentru a desluși detalii, dar totuși Mogens văzu acum că era vorba despre o siluetă asemănătoare omului. Asemănătoare, nu umană. Era înaltă, avea brațe, picioare și un cap, dar ceva nu era în regulă la ea... Brațele erau prea lungi și pendulau ca la un primat ce se deplasa în poziție verticală, capul era prea teșit și oarecum deformat, și ceva nu corespundea nici la ținuta întregului corp. Deși în acest moment umbra nu se mișca, Mogens se gândi din nou la pașii târșâiți pe care îi auzise. Îl străbătu un fior rece, și nu reuși să se convingă că fusese doar vântul care se răcorea treptat.

Ce era? Om nu era. Dar nu existau animale de această mărime și cu asemenea constituție, și... Mogens fu pe punctul de a pufni în râs, când își dădu seama că un asemenea animal nu exista nici aici și nici în altă parte a lumii. Îl avea în față pe nimeni altul decât Jonathan Graves, care nu se mulțumise doar cu masca de cauciuc pe care i-o pregătiseră ca să le tragă o spaimă bună lui Marc și prietenei sale. Mogens nu își imagina de unde luase Graves acest costum deosebit și ce reprezenta el, dar cel puțin în condițiile de iluminare existente și de la o distanță de douăzeci de pași efectul era deosebit de înspăimântător. El însuși căzuse în capcană pentru un moment și voia să știe *într-adevăr* mai mult.

– Jonathan? strigă el.

Coborâse vocea la nivelul unei șoapte clare, suficientă pentru distanța de douăzeci de pași la care se afla Jonathan – în definitiv nu voia să strice farsa și să îi avertizeze în ultimul moment pe Marc și pe Ellen –, dar Graves îl auzise desigur, căci se urni din loc și luă o poziție scrutătoare, scoțând și un sunet ca un mârâit. Chiar mișcările făcute

de el erau ca ale unui animal, nu ca ale unui om. Mogens ieșise pe jumătate de după piatra funerară, dar încremenise la mijlocul mișcării mijindu-și ochii dezorientat și neliniștit către umbra bondoacă. Nici acum nu desluși decât o siluetă, dar care avea urechi ascuțite, ca de vulpe, gheare înspăimântătoare, iar în ochii ei scânteind furioși se reflecta lumina argintie a stelelor.

– Jonathan? mai întrebă el o dată.

Inima îi bătea cu putere. Își reproșă în gând că era un prost – Marc s-ar fi bucurat nespus dacă l-ar fi văzut acum! –, își duse la sfârșit mișcarea începută și cu o săritură ieși de după piatră, dar silueta cu urechi de vulpe dispăru fulgerător.

– Jonathan? întrebă pentru a treia oară, și de data aceasta își dădu seama că tremuratul din vocea lui nu se datora numai surprizei, frigului ori efortului.

Ca și mai înainte, nu primi nici un răspuns, dar pentru o fracțiune de secundă crezu că aude iarăși acei pași foșnitori, care se îndepărtau rapid. Era singur.

Inima îi bătea atât de tare, că simțea pulsul până în vârful degetelor. Făcu apel la toată stăpânirea de sine de care era în stare pentru a merge mai departe și a se apropia de locul în care văzuse făptura. Între timp își dădu seama că micul lor plan de răzbunare nu era o idee bună. Nu când se gândea la modul în care *el însuși* a reacționat la neașteptata întâlnire cu Graves deghizat. Pe Marc și pe Ellen voiau să îi învețe minte, nu să îi sperie de moarte. Trebuiau să înceteze prostia asta înainte ca cineva să aibă de suferit!

Ajunse la locul unde fusese Graves și privi cu atenție în jur, fără să știe *ce* căuta de fapt. Creatura – Graves! Trebuia să fie atent la ce gândea. *Graves* dispăruse de parcă nici nu existase. Cu toate că se hotărâse să nu împingă la

extrem farsa puerilă, Mogens mai avea reţineri în a striga cu voce tare. Dar oricum ştia în ce direcţie o luase Graves. Mogens făcu doi paşi în direcţia aceea, însă se opri şi privi încruntat solul.

Deşi nu plouase, iarba şi pământul erau ude şi grele de la umiditatea din aer. Putea să vadă clar urmele proaspete, care se încrucişau cu drumul lui. Erau nişte urme foarte ciudate. Mogens se lăsă pe vine şi întinse mâna pentru a atinge cu vârful degetelor firele de iarbă culcate. Nu era un cititor de urme grozav de talentat, dar nu trebuia să fii un urmaş direct al lui Chingachgook ca să remarci că urma nu era veche nici de un minut. Lumina nu permitea să distingi amănunte nici de la această distanţă mică, dar nici nu era de trecut cu vederea că amprentele erau mult prea mari pentru a fi lăsate de un picior omenesc normal şi erau şi mult prea adânci. Fiinţa care lăsase aceste urme cântărea cel puţin o sută cincizeci de kilograme, dacă nu mai mult. Chiar dacă Graves – ceea ce, cu toată bunăvoinţa, Mogens nu îşi putea imagina – pe lângă deghizarea sa, ar fi încălţat şi nişte pantofi peste măsură de mari, de ce să mai care după el încă şaptezeci şi cinci de kilograme de plumb?

Între timp, mai mult alarmat decât dezorientat, se ridică din nou şi încercă să pătrundă întunericul cu privirea. Ca şi cum ar fi fost posibil lucrul acesta, se făcuse şi mai întuneric, aşa că nu îl mai putea vedea pe Graves – *Graves?* – nici de la zece paşi, dar reţinuse direcţia în care acesta dispăruse. În faţa lui cimitirul se prezenta geometric ca o înşiruire de umbre cubice, dar existau şi excepţii: nu departe de el se ridica o umbră cubică densă, terminată cu un triunghi echilateral cu vârful spre cer; era mausoleul pe care Janice, Beth, Graves şi el îl stabiliseră ca punct de întâlnire. Mogens era surprins cât de aproape era de el, dar se puse totuşi imediat în mişcare către acesta. Fu însoţit de umbra tăcută

și de o teamă care se strecura și mai tăcută decât umbra, iar inima îi bătea tot mai tare, pe măsură ce se apropia de mausoleu. Se gândi la urma stranie descoperită și gura i se uscă. Poate că Devlin și extrovertita lui prietenă avuseseră dreptate, gândi el. Poate că *existau* lucruri de care era mai bine să nu te ocupi.

Când se apropie, văzu că în interiorul mausoleului ardea o lumină; o lumină palidă, gălbuie, bine protejată, pe care de la zece pași depărtare probabil că nu ar fi remarcat-o, dacă nu ar fi știut exact ce căuta. Mogens grăbi pasul, trase cu mâna stângă ușa din grilaj și instinctiv își strânse umerii, ca să nu dea cu capul de pragul de sus al ușii construite pe măsura oamenilor mai scunzi ai unui secol anterior. Încăperea era goală. Lampa cu petrol a cărei flacără îl atrăsese aici era așezată pe podea, și de undeva îi ajungea la ureche un zgomot înăbușit, ca un râcâit.

– Jonathan?

Timp de o secundă nu primi nici un răspuns, apoi o voce clară strigă:

– Mogens?

Janice! Mogens răsuflă ușurat, dar imediat se alarmă. O auzea pe Janice, dar unde era aceasta? Încăperea nu avea nici cinci picioare pătrate și era absolut goală! Făcând excepție de intrare, mai exista o ușă zăbrelită în partea opusă, care prin spatele unei scări de piatră cobora în adânc. Din câte își amintea Mogens, aceasta era încuiată, asigurată cu un lacăt străvechi, pe cât de ruginit, pe atât de greu. Acum era întredeschisă, iar lacătul zăcea spart pe podea.

– Janice, ești jos?

– Mogens? Vocea lui Janice suna înfundată și deformată de parcă venea din fundul unei fântâni. Mogens, vino aici! Să vezi ceva! Este fantastic!

Mogens șovăi în fața ușii deschise. Apropiindu-se, văzu că și de jos se ridica o lumină gălbuie și pâlpâitoare, mult mai palidă decât cea de sus. Gândul că Janice era acolo, jos, îl neliniștea mai mult decât putea să își explice. Ceva... nu era în regulă. *Putea* să își explice asta, dar explicația lui era prea grotescă pentru a o putea gândi, pentru a-i da formă, și priveliștea lacătului distrus îi mărea neliniștea. Lacătul nu era doar spart, ci de-a dreptul sfâșiat. Cârligul greu din fier cu care fusese fixat de ușă era îndoit ca tabla subțire a unei cutii de conserve. Nu, se corectă el, nu era îngrijorat la gândul că Janice era jos, închipuirea îl făcea să intre în panică.

Deschise ușa mai mult, dar se întoarse ca să ia lampa. Umbrele se puseră într-o mișcare tăcută când el ridică lampa și se întoarse, și, pentru un moment ce păru nesfârșit, parcă mai era ceva acolo, altceva decât corpuri din acel domeniu de graniță dintre lumea luminii și cea a umbrei. În gură începea să i se răspândească un ciudat gust sălciu. Nu ar fi trebuit să vină aici. Această idee absolut tâmpită a evoluat între timp mult dincolo de o farsă studențească. Cu toate acestea, Mogens nu era încă pregătit să creadă în acțiunea forțelor supranaturale sau chiar în faptul că el trebuia să înfrunte afară o creatură care, sub masca unei umanități aparente, era în realitate cu totul altceva.

Cu fiecare secundă îi era pe de altă parte tot mai clar cât de subțire era gheața pe care se mișcau. În final, nu avea nici o importanță dacă el era mâncat de un vârcolac sau dacă își petrecea restul vieții ca o epavă sufletește răvășită. O va lua pe Janice, după care va fugi cât de repede va putea.

Coborî scările aproape alergând. După mai puțin de o duzină de trepte se găsea într-o pivniță joasă, cu tavan boltit, în mijlocul căreia era un voluminos sarcofag de piatră. Janice era de partea cealaltă a sicriului de piatră cenușie și

ţinea în mâna dreaptă o lumânare pe jumătate topită. Îşi ridicase cealaltă mână pentru a-şi proteja ochii de lumina neaşteptat de puternică a lămpii cu petrol.

– Mogens, priveşte! spuse ea agitată. Vino aici!

Mogens nu se clinti, dar ridică lampa mai sus, ca să vadă mai bine. Se părea că se repeta ceea ce mai trăise o dată sus: pentru o fracţiune de secundă i se păru că *lucruri* imateriale stranii fugeau de lumină şi o boare ca de gheaţă îi atingea sufletul. Ca şi cum ar fi adus ceva cu el de sus, care acum stătea la pândă aici, în umbră. Mogens alungă şi acele gânduri, dar nu şi avertismentul pe care îl înţelese simultan. Gheaţa pe care se mişca el deveni mai subţire, şi ceva din el însuşi depunea toate eforturile să o spargă definitiv.

– Ce faci aici? întrebă el scurt.

Janice păru să ignore complet tonul lui brutal, puse cu mâna stângă lumânarea pe marginea sarcofagului – Mogens şi-ar fi dorit să nu o facă – în timp ce cu cealaltă mână îi făcea emoţionată semne să se apropie.

– Uită-te aici! spuse ea. Este incredibil! Nu aş fi crezut niciodată că aşa ceva există aici!

– Un sicriu? întrebă Mogens. Ce este atât de extraordinar la un sicriu aflat într-un mausoleu?

– Nu asta, prostule! Asta de aici!

Fără să vrea, Mogens ridică lampa puţin mai sus şi ocoli sarcofagul, ca să ajungă pe partea ei. În primul moment nu remarcă nimic extraordinar, apoi văzu că nişa îngustă în faţa căreia se afla Janice, nu era chiar o nişă. Acolo unde ar fi trebuit să fie zidărie veche de secole sau stâncă masivă, Mogens zări capătul unui tunel îngust, care cobora în pantă uşoară adânc în pământ. Pereţii tunelului nu erau ziditi, ci păreau a fi din pământ şi lut.

Pentru un moment curiozitatea omului de ştiinţă avu din nou prioritate în faţa fricii iraţionale. Veni în tăcere lângă

Janice şi întinse braţul cu care ţinea lampa de petrol, pentru a ilumina tunelul. Lumina acesteia ajungea doar la câţiva paşi în interiorul tunelului, înainte de a fi parcă absorbită de întuneric. Mogens puse şi această impresie pe seama stresului său, dar nu reuşi să evite un nou fior ca de gheaţă.

Şi fără bizarele incidente anterioare, priveliştea de aici nu era mai puţin neliniştitoare. Tunelul nu era deosebit de înalt – probabil doi metri jumate, şi nu peste tot – şi părea regulat doar la prima vedere. Pereţii şi podeaua nu arătau deloc ca şi cum ar fi fost prelucraţi cu uneltele, ci aspectul era mai curând de rupere prin forţă primitivă din sol, şi, dacă nu ar fi ştiut că era imposibil, ar fi jurat că în unele locuri erau urme de gheare înspăimântătoare, care sfâşiaseră pământul şi chiar stânca.

– Ce este asta, Mogens? şopti Janice pe un ton speriat.

– Nu ştiu, răspunse Mogens.

Adevărul era că nu *voia* să ştie. Ceva pândea în întunericul aproape material de la capătul tunelului. Ceva inimaginabil de străin şi de rău, care îi fixa pe Janice şi pe el cu ochi lacomi, şi el simţi că acest ceva se apropia încet, dar indubitabil.

– Hai să plecăm, spuse el. Te rog!

Janice şi întoarse capul enervată şi îl privi, dar Mogens nu putea să spună dacă expresia pierdută din privirea ei privea rugămintea lui ori tonul aproape de implorare cu care rostise ultimele două cuvinte.

– Dar pe tine chiar nu te interesează? se miră ea. Nimeni nu ştie despre acest tunel. Poate că se întinde pe sub tot cimitirul sau...

– Da, poate, o întrerupse Mogens. Acum nu se mai străduia ca tonul să sune prietenos. Mâna cu lampa tremura atât de tare, încât lumina începu să oscileze la intrarea în tunel, făcând umbrele să danseze grotesc. Hai!

Janice era complet dezorientată, dar în zăpăceala ei era şi o primă urmă de spaimă. Automat făcu o jumătate de pas înapoi, dar se opri imediat şi privi în tunel. Umbrele tremurau intens, săltau de la dreapta la stânga, înainte şi înapoi, ca şi cum ceva încerca să se smulgă din întuneric şi să treacă de bariera luminii. Mogens încercă să se convingă că totul pornea doar de la tremuratul tot mai puternic al mâinii cu lampa, dar *ştia* că nu era aşa. Acolo *era* ceva, ceva fără nume, care pândea din întuneric şi care se apropia.

Apoi făcu ceva ce nu îşi va ierta toată viaţa: se întoarse cu o mişcare bruscă, se vârî între Janice şi sarcofag, şi din câţiva paşi fu lângă scară. Janice trase aer adânc printre dinţi şi se întoarse pe jumătate spre el când acesta se opri din nou, dar nu făcu nici o tentativă de a-l urma. Mogens nu putu să vadă expresia feţei ei pentru că, luând cu el lampa, ea rămăsese doar cu mica lumânare ce răspândea o lumină roşie, pâlpâitoare, care nu putea face faţă întunericului în plin asalt. Pe faţa ei zburau umbre ca nişte mici animale fumurii. Ceva se apropia din întunericul galeriei.

– Mogens? Janice?

Se auzi scârţâit de fier ruginit, şi Mogens abia putu să îşi stăpânească o exclamaţie de groază când deasupra lui răsunară paşi şi un cerc neregulat de lumină gălbuie provenită de la o lampă începu să ţopăie coborând treptele scării.

– Sunteţi jos? Nu că m-ar interesa, dar ce faceţi acolo, turturelelor? Graves râdea răutăcios, în timp ce treptat se contura ca o siluetă omenească estompată în spatele luminii lanternei. Acum cobor. Aşa că orice ocupaţie aţi avea, puneţi-i capăt şi îmbrăcaţi-vă.

Mogens respiră uşurat şi dădu fuga la Janice.

– Rămâi acolo unde eşti, Jonathan! *Janice!*

Ultimul cuvânt îl strigase, dar Janice nu reacţionă, ci rămase ca paralizată, privindu-l cu ochii larg deschişi.

Mogens îl auzi pe Graves coborând treptele. Lumina lanternei lui începea să se suprapună pe lumina lămpii lui Mogens, și spuse ceva ce Mogens nu înțelese.

– Janice, o imploră el, *te rog.*

– Dar, Mogens... ce...?

Janice se întrerupse, gâfâi îngrozită și duse mâna la gură când răsună un scrâșnet lugubru. Care nu venea însă din tunel. Venea *din sarcofag!*

Lumânarea din mâna lui Janice începu să tremure. Lumina ei pâlpâia tot mai tare, iar pe fața lui Janice jocul micilor umbre animalice se înteți. Scrâșnetul se auzi din nou, de data asta mai *puternic,* se transformă într-un scrâșnet de piatră frecată pe piatră, și lumânarea tremură mai intens, se aplecă într-o parte și căzu. Figura lui Janice fu acoperită de întuneric doar pentru o fracțiune de secundă, înainte ca el să ridice lampa mai sus și lumina ei să disperseze întunericul. Janice se îndepărtase cu doi pași de sarcofag. În lumina gălbuie și mobilă a lămpii cu petrol, fața ei era palidă ca a unui mort, și frica îi întunecase ochii.

– Ce se petrece *aici?*

Graves se opri pe ultima treaptă și ridică brațul, astfel că raza luminoasă a lanternei lui se suprapuse pe lumina lămpii lui Mogens. Scrâșnetul deveni și mai sonor și capacul sarcofagului *începu să se miște!* Graves scoase o exclamație de groază, țipă și Janice și duse la gură și cealaltă mână. Între capac și sarcofag apăru o fisură cât un fir de păr, care se lăți, și prin crăpătură se strecură o mână cu trei degete, cu o crustă de noroi pe ea, care se sprijini de marginea sarcofagului și mai mări crăpătura.

Janice țipă strident. Graves scoase o exclamație de groază și mai puternică, și crăpătura continuă să se lărgească. Când văzu mai clar mâna, Mogens fu străbătut de un fior de groază ca de gheață. Nu era o mână umană, ci o labă

acoperită cu blană, mare cât o lopată, cu gheare înspăimântătoare. O urmă un braţ musculos, absurd de lung, după care capacul extrem de greu fu împins violent într-o parte, zbură prin aer şi se lovi de perete, făcându-se bucăţi.

Şi nebunia luă forma unui corp.

Mogens nu mai ştia dacă el urlase, dar cineva urlase, lumina începu un joc stroboscopic delirant, mişcările... *lucrului* se transformară într-o succesiune de imagini derulate rapid, şi Mogens văzu o făptură oribilă, acoperită cu blană, vag asemănătoare unui om, un monstru mai înalt decât un bărbat, dar mult mai voinic, cu un piept cât un butoi deformat, cu braţe lungi, fluturânde, cu picioare musculoase, cu articulaţiile genunchiului aşezate în unghiuri ce păreau false şi cu gheare înspăimântătoare la mâini şi la picioare. Dar cel mai oribil era craniul. De la gât în jos creatura avea o oarecare asemănare cu un om, dar tot ce se afla deasupra gâtului era un coşmar. Craniul semăna de departe cu al unui câine, dar era mai lat şi mai teşit, avea urechi mari, ascuţite, din care ieşeau smocuri de păr. Botul era supradimensionat în lungime, dar nasul lat ca de câine era tăiat drept, iar în spatele buzelor de un roz respingător lucind precum carnea udă era o dantură cumplită din duzini de dinţi oblici, ascuţiţi ca un pumnal. Maxilarul pesemne că era suficient de puternic pentru a desprinde fără un efort vizibil braţul unui bărbat. Dar oricât de oribil ar fi fost craniul, era depăşit totuşi de ceva.

De ochi. Grotesca creatură nu avea ochi animalici şi nici ochii arzând ca jarul ai unui demon, ci ochi pe care Mogens i-ar fi considerat de om, dacă nu ar fi exprimat o asemenea răutate profundă şi lăcomie. Doar văzând aceşti ochi, ceva în sufletul lui Mogens se chirci ca o fiară rănită de moarte.

Toate acestea Mogens le văzu în mai puțin de o secundă. Apoi lumina își continuă jocul, monstrul scoase un mârâit și, cu un salt neînchipuit de puternic, se aruncă asupra lui Janice.

Mogens azvârli lampa în el. Aceasta se răsturnă în aer de două ori, îl nimeri pe monstru exact între omoplați și se sparse. Petrolul arzând se revărsă pe spatele și pe umerii creaturii și îi aprinse blana, dar o parte a lichidului atinse și părul și hainele lui Janice, iar țipetele ei deveniră și mai stridente. Mogens se năpusti cu forța disperării dincolo de sarcofagul deschis și izbi cu pumnii în ceafa monstrului.

Parcă ar fi dat în stâncă. Mușchii de sub blana mânjită cu noroi erau duri ca fierul, și Mogens țipă de durere când petrolul arzând îi pârli mâinile. Monstrul se întoarse cu un mârâit furios să îl lovească cu un braț arzând în flăcări. Mogens încercă să se ferească de lovitură și simultan să lovească și el, dar pentru prima parte fu prea încet, iar cea de a doua nu avu nici cel mai mic efect. Nimeri din plin botul creaturii cu un pumn și simți cum îi plesni pielea de pe propriile degete când acestea atinseră maxilarul ca de fier, dar în aceeași fracțiune de secundă fu și el lovit de brațul bestiei.

Lovitura a fost atât de puternică, încât Mogens pierdu contactul cu solul și zbură înapoi. Strigătul lui strident se transformă într-un oftat înăbușit când aerul îi fu presat în plămâni, și simți cum i se rupseră trei sau patru coaste. Agitând neajutorat brațele ateriză pe spate, în sarcofagul deschis. Ultimul lucru pe care îl mai văzu fu monstrul arzând, care urlând de furie și de durere se întoarse către Janice pentru a o lua în brațe și a o duce cu el în tunel. După care se lovi cu ceafa de marginea sicriului de piatră și își pierdu cunoștința.

– Mi-am revenit abia a doua zi dimineaţa, îşi încheie Mogens epuizat relatarea. În ultimele zece minute vocea lui se auzise din ce în ce mai încet, iar ultimele cuvinte le spusese aproape în şoaptă. Îl durea gâtul, şi deşi Tom îl dezbrăcase de hainele ude şi îl înfăşurase imediat în trei pături călduroase de lână, mai tremura încă din toate încheieturile. Apoi continuă: Sunt nouă ani de atunci, dar nu am uitat acea oribilă creatură. Şi noaptea trecută am revăzut-o.

Tom mai turnă o cană de cafea – dacă Mogens numărase bine, era a treia, sau poate chiar a patra – şi i-o întinse lui Mogens, înainte de a se aşeza alături, pe marginea patului. Mogens luă o înghiţitură bună şi puse ambele mâini pe cana emailată, dar nici căldura interioară, şi nici cea exterioară nu avură efectul sperat. Ceva în interiorul lui părea îngheţat definitiv şi irevocabil.

– În cimitir, presupuse Tom.

Mogens confirmă. Mai luă o gură de cafea. Aceasta era atât de fierbinte, că aproape îi opări limba, dar senzaţia că era îngheţat în interior se accentuă.

– Da, spuse el. În toţi aceşti ani am încercat să mă conving că totul nu a fost decât o halucinaţie. Declanşată de moartea lui Janice sau poate de lovitura la ceafă. Aşa ceva se mai întâmplă. Oamenii îşi pierd memoria sau cred că îşi amintesc lucruri pe care nu le-au trăit niciodată.

– Am auzit de aşa ceva, zise Tom.

– Dar noaptea trecută *am văzut* acea creatură! Vocea lui Mogens deveni stridentă. M-am aflat în faţa ei, Tom, faţă în faţă! Îţi jur, era aceeaşi creatură pe care am văzut-o în cimitir, luând-o drept Graves, şi care pe Janice...

Vocea îi cedă, dar Tom îl înţelese totuşi. Nu spuse nimic, dar în privirea lui se citea compătimirea sinceră.

– Şi apoi ce s-a întâmplat? întrebă el după un timp. Adică acolo, la Harvard, a mai fost găsită prietena dumneavoastră?

– Nu. Mogens sorbi, de data aceasta cu atenţie, din cafea şi înghiţi cu greutate înainte de a continua să vorbească: Nu au mai fost găsiţi nici Marc cu Ellen. După ce mi-am revenit, mi s-a spus că galeria în care... *creatura* dispăruse cu Janice s-a prăbuşit. Nu am mai revenit niciodată la acel mausoleu, dar am auzit că s-au săpat câţiva yarzi mai încolo, până când au încetat căutările, pentru că tunelul ameninţa să se prăbuşească şi acţiunea devenise prea periculoasă. Nu au găsit nici o urmă de-a ei. Nici a celorlalţi doi.

– Şi dumneavoastră? întrebă compătimitor Tom.

– Tu ce crezi? răspunse amar Mogens. Pentru poliţie cazul era cât se poate de clar. Aveau lacătul spart şi sicriul deschis. Doi tineri care se întâlnesc noaptea în cimitir, din care unul are preferinţe pentru tot felul de chestii obscure... Ridică din umeri oftând semnificativ şi adăugă: Plus masca de cauciuc pe care au găsit-o în buzunarul hainei mele. Nu, Tom, pentru anchetatorii poliţiei cazul era clarificat înainte ca eu să îmi fi revenit.

– Şi n-aţi mai povestit nimănui despre această... creatură?

Mogens oftă şi mai adânc.

– Asta a fost greşeala mea cea mai gravă, Tom. Am povestit, dar asta a înrăutăţit situaţia. Nu m-a crezut nimeni. Nici poliţia, nici colegii mei şi nici profesorii, şi nici cei pe care îi consideram... prieteni. Scoase un sunet uşor, despre care el însuşi nu ştia dacă fusese râs ori contrariul. Cei mai mulţi au luat cele spuse de mine drept un subterfugiu prostesc. Unii m-au considerat de-a dreptul nebun. Nimeni nu m-a crezut.

– Dar Graves! exclamă Tom. Adică... doctorul! Că trebuie să fi văzut şi el monstrul!

– Aşa m-am gândit şi eu. Dar mă înşelam.

Tom îl privi neîncrezător. Nu spuse nimic, dar Mogens simţi că îi venea greu să creadă această afirmaţie. De ce ar fi făcut-o? Era o minciună. Realitatea este că *Graves* contestase chiar faptul că în acea noapte ar fi fost în cimitir. Adevărul era că tocmai Graves fusese acela care le spusese poliţiştilor despre obsesia lui pentru ocult şi supranatural, şi că el, Mogens, petrecuse patru luni într-o celulă a închisorii şi trebuia să mulţumească numai faptului că universitatea, temându-se de un scandal, a intervenit să nu îi fie anulat gradul academic şi în final să nu apară pe banca acuzaţilor a unui tribunal. Graves fusese cel care o săptămână mai târziu se urca în trenul de New Orleans, pentru a ocupa locul destinat iniţial lui Mogens, şi se muta în locuinţa care îi aştepta pe el şi pe Janice. Mogens avea să constate nu doar că existau liste negre, ci mai ales că acestea făceau parte din documentele cele mai citite ale ţării.

Dar nu vorbi nimic despre toate acestea. Deja îi spusese lui Tom mai mult decât oricui din această lume – de fapt, de când plecase de la Harvard, nu povestise *nimănui* despre evenimentele din acea noapte funestă –, însă nu voia să îl mai împovăreze şi cu problemele lui personale.

Privirea lui Tom îi trădă însă lui Mogens că acesta ghicise aproape tot din cele nespuse, dacă nu în detaliu, măcar în esenţa lor. De la început, Mogens nu făcuse nici un secret din faptul că el şi Graves nu erau prieteni. Tom păru că voia să spună şi despre asta ceva, dar în acel moment se auziră voci din exterior, şi tânărul se ridică încruntat, se duse la uşă şi o deschise pentru a privi afară. Şi Mogens încercă să arunce o privire afară, dar Tom doar întredeschisese puţin uşa şi îi acoperea perspectiva.

– Mă întorc imediat, profesore, spuse el, ieşi repede şi închise uşa.

Mogens zări doar pâlpâitul luminii slabe de afară, dar, înainte de a se închide uşa, auzi mai clar vocile din exterior. Reuşi s-o identifice dintre ele doar pe cea a lui Jonathan Graves şi îi atrase atenţia tonul ridicat. Se pare că afară se desfăşura o ceartă aprinsă. Pe Mogens lucrul acesta îl surprinse tot atât de puţin pe cât îl interesa. Nu îşi închipuia că cineva putea să evite cearta cu Graves pe termen mai scurt sau mai îndelungat.

Era preocupat în acest moment mult mai mult de Tom şi bineînţeles de seara precedentă. Nu îşi amintea ce se petrecuse mai departe la cimitir şi nu putea nici să spună cum ajunsese la baracă. Tom îi povestise că îl găsise şi îl adusese aici, şi, aşa cum stăteau lucrurile, Mogens nu avea nici un motiv să se îndoiască de adevărul celor spuse, deşi îi era greu să îşi imagineze cum acest tânăr subţirel îl trecuse peste gardul înalt de cinci picioare al cimitirului şi apoi îl adusese până aici. Pe de altă parte, de ce l-ar minţi Tom? Nu avea nici un motiv, şi oricum Mogens refuza pur şi simplu să îl creadă mincinos pe Tom. Rareori mai întâlnise un om care să îi fi câştigat încrederea mai repede şi fără rezerve decât acest tânăr blând şi aproape feminin. Ca om instruit, era conştient că se aflase într-o situaţie de excepţie; o situaţie în care pur şi simplu trebuia să vorbească cu cineva, pentru a nu se lăsa copleşit de spaima trezită de amintiri. Probabil că s-ar fi destăinuit oricărui adult aflat lângă patul lui la trezire, chiar şi lui miss Preussler.

Şi nu l-a deranjat. După ce fusese alungat în mod ruşinos de la Harvard, nu mai relatase nimănui cele întâmplate şi jurase să ia cu el în mormânt acest secret. Totuşi, nu îl deranjase să îi povestească lui Tom despre evenimentele din acea noapte fatală. Faţă de altcineva această greşeală l-ar fi

determinat să plece imediat şi să nu se mai întoarcă niciodată acolo unde o săvârşise. Dar la Tom secretul se afla în mâini bune, simţea asta. Oricum, probabil că băiatul îi salvase viaţa azi-noapte. Dacă nu ar fi apărut la timp... Pe Mogens îl trecu un fior numai la gândul de a fi rămas singur şi lipsit de apărare la dispoziţia acelei bestii cu cap de câine.

Măcar de ar putea să îşi aducă aminte ce s-a întâmplat după ce fusese pus faţă în faţă atât de ameţit şi de subit cu oroarea din trecutul lui! Dar nu putea. Amintirile i se opreau la priveliştea acelei figuri oribile, cu bot de lup, şi următorul lucru pe care l-a văzut a fost Tom, care şedea pe un scăunel lângă pat şi aştepta răbdător ca el să îşi revină.

Uşa se deschise şi Tom se întoarse. Mogens îşi aminti de disputa zgomotoasă al cărei martor fusese cel puţin în parte şi încercă să descifreze ceva pe faţa lui Tom, dar nu reuşi.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el atunci. Deoarece Tom îi răspunse doar ridicând din umeri, adăugă: Sper că nu ai avut necazuri cu Graves din cauza mea?

– Nu. Era una dintre cârtiţe.

În primul moment Mogens îl privi fără să înţeleagă, dar îşi aminti apoi de discuţia avută ieri de el şi de Tom în maşină.

– Unul dintre geologi?

– Ei îşi bagă nasul permanent prin jurul taberei şi în cimitir, confirmă Tom. Pe doctorul Graves îl înfurie asta tare mult. Odată i-a ameninţat că îl va împuşca pe primul dintre ei, pe care îl va prinde pe terenul unde face săpături. Ridică din umeri şi continuă: Nu prea cred că ar face asta, dar *a sunat* convingător.

Cel puţin cu privire la un punct părerile lui Tom şi ale lui Mogens coincideau. Nici el nu credea că ameninţarea geologilor cu împuşcarea fusese făcută la modul serios.

Jonathan Graves dispunea de mijloace mult mai subtile pentru a-și atinge scopurile.

– Mai doriți o cafea, profesore? întrebă Tom.

Mogens îi întinse cana goală, dar în același moment clătină din cap și, printr-un gest, ceru să fie pusă cana pe masă.

– Cred că nu ți-am mulțumit, Tom, zise el. Fără tine acum nu aș mai fi în viață.

– Prostii, îl contrazise impulsiv Tom, dar pe fața lui apăru apoi scurt o expresie de spaimă și reveni cu un zâmbet jenat: Adică, cum v-a venit ideea asta?

– Păi, dacă monstrul acela...

– Dar nu a fost nici un monstru, profesore, îi luă Tom vorba din gură.

– Adică cum nu a fost nici un monstru?! L-am văzut!

Tom nu răspunse imediat și, când o făcu, vorbi pe un ton mai coborât și fără a-l privi pe Mogens în față:

– Mă tem că *eu* sunt cel care trebuie să vă ceară *dumneavoastră* scuze, profesore. Aseară nu ați văzut un monstru, ci m-ați văzut pe mine.

– Pe tine? Mogens negă cu înverșunare dând din cap. Cu certitudine, nu, Tom. Știu ce am văzut. Am vrut să aprind lumina, dar nu era curent și atunci mi-am amintit că ai spus că era suficient să te strig dacă voiam ceva. Deci am ieșit afară, să te caut. Atunci am auzit pași și am văzut o umbră. Cineva se strecura prin tabără.

– Oprim generatorul imediat ce ultimul dintre noi părăsește templul, spuse Tom. Consumă o mulțime de combustibil, care trebuie adus din San Francisco. Ar fi trebuit să vă spun asta, scuzați-mă.

De parcă ar mai fi avut vreo importanță!

– *Am văzut* pe cineva! insistă Mogens. Și m-am luat după el. S-a strecurat prin tabără și s-a dus la vechiul cimitir!

– Eu eram, zise Tom.

Mogens îl privi fix.

– Tu?

– În fiecare seară fac un tur prin tabără. Uneori mai fac unul și noaptea. Se mai strecoară curioși pe aici. Copii din oraș sau indieni care fură tot ce nu este fixat bine, pentru a-l schimba pe alcool. Și mai sunt și oameni cu... intenții mai puțin nevinovate. Uneori mai ies și în cimitir. Am fost și aseară. Tot timpul am avut impresia că mă urmărește cineva, așa că m-am ascuns după o piatră funerară și am așteptat. Și când v-ați apropiat... Făcu o mutră vinovată și îl privi în ochi pe Mogens făcând un efort vizibil. Îmi pare rău, profesore! Dacă aș fi știut că vă sperii atât de tare mi-aș fi făcut apariția mai demult.

– Asta este de tot râsul! zise Mogens. Vocea îi tremura. De ce faci asta, Tom? Ca să mă liniștești? Nu este nevoie. Eu știu ce am văzut.

Dar chiar știa? Dacă Tom avea dreptate și, într-adevăr, *el* fusese ceea ce văzuse, și nu bestia din trecutul lui? Atunci ar trebui să admită că se speriase de o umbră, ca o fată bătrână isterică, și leșinase.

– Știu ce am văzut, insistă el.

Dar nici în propriile urechi afirmația nu mai păru convingătoare.

– Nu mă îndoiesc, răspunse Tom. Dar poate fi și așa: ați trăit această teribilă poveste cu vreo zece ani în urmă. Doctorul Graves nu vă este prieten, și doar faptul că l-ați revăzut a retrezit în dumneavoastră toate acele amintiri – plus chestiunile acelea de jos, din templu, care l-ar face și pe un om normal să aibă coșmaruri.

– Ce te crezi de fapt? Psihiatru? întrebă supărat Mogens.

– După care ați auzit pași și v-ați strecurat după mine. Și încă într-un cimitir, continuă netulburat Tom. Brusc v-au năpădit amintirile. Furia față de doctor, pe care nu îl puteți

ierta pentru faptul că v-a părăsit la nevoie. Durerea pierderii prietenei dumneavoastră și amintirea acelei groaznice nopți, la care se adaugă acest cimitir, care uneori mă îngrozește și pe mine. Dădu din cap oftând și adăugă: Și când eu am făcut prostia să apar în fața dumneavoastră ca din neant, atunci dumneavoastră *ați văzut* în mine... *creatura*. Mie așa mi s-ar fi întâmplat. Și cred că oricui altcuiva.

Mogens îl privea pe tânăr cu ochii mari. Nu putea spune ce îl șoca mai mult: logica convingătoare din vorbele lui Tom sau ușurința cu care tânărul înțelesese și analizase situația lui. Un orfan neinstruit, de la țară, care nu știa nici câți ani avea? Era ridicol. Cine naiba *era* tânărul acesta?

Mogens puse întrebarea cu voce tare.

– Mă măguliți, profesore, răspunse Tom. Dar de data aceasta vă înșelați. Nu sunt foarte deștept. Dar sunt un bun observator și dispun de o mulțime de timp pentru a gândi.

– Și îți place să te joci, adăugă sumbru Mogens.

Ciudat: nu reușea să fie cu adevărat supărat pe Tom. Nici măcar acum. Pe cât fusese de înclinat să asculte inițial argumentația lui Tom, pe atât era de convins că aceasta nu era corectă. Dar ceva din el voia ca ea să fie *adevărată*.

– Nu, răspunse Tom, râzând.

Mogens nu ar fi putut să descrie exact diferența, dar de la un moment la altul redevenise tânărul palid și stângaci, pe care evident mai mulți ani îl despărțeau de statutul de bărbat decât de cel de copil și care privea cu ochii mari lumea pe care nu o înțelegea și în care părea a fi mai încrezător decât ar fi fost bine să fie.

Tom continuă:

– Eu doar îmi fac griji pentru dumneavoastră, profesore. Știu, nu se cuvine, dar... Căută în zadar cuvintele potrivite, așa că doar ridică din umeri: Dumneavoastră sunteți altfel decât doctorul Graves și ceilalți.

– Altfel?

Ușa fu împinsă cu forță și înăuntru năvăli Graves. Fața îi era neagră de furie și împinse cu atâta putere ușa în spatele său, încât Tom sări speriat de pe scaun.

– Cărțițe afurisite! izbucni el. Nici măcar...

Se întrerupse și se opri totodată. Își întoarse rapid capul de la dreapta la stânga și invers, și Mogens își dădu seama că dintr-o singură privire evaluase nu numai întreaga încăpere, ci și situația. În final privirea i se pironi pe pantofii plini de noroi ai lui Mogens și asupra hainelor murdare aruncate în dezordine lângă pat.

– Ai părăsit tabăra, Mogens? întrebă el.

Fără să mai aștepte răspunsul se întoarse către Tom. Furia din privirea lui nu deveni mai puternică, dar calitativ se modifică.

– Tom! se răsti el. Ți-am cerut să îl instruiești pe profesorul VanAndt, că nimănui nu îi este permis să părăsească tabăra fără aprobarea mea expresă!

– A și făcut-o, spuse repede Mogens, înainte ca Tom să poată interveni, pentru a se apăra.

Graves se încruntă îngândurat, și pentru o fracțiune de secundă Tom îl privi speriat, ceea ce nu îi scăpă lui Graves.

– Nu este vina lui, continuă Mogens cu aceeași voce ridicată. Tom mi-a adus la cunoștință dorința ta chiar când veneam cu mașina.

Se ridică în capul oaselor și rezistă tentației de a-și acoperi umerii cu pătura când fu străbătut de un alt fior ca de gheață. Odată cu Graves se părea că pătrunsese un val de aer rece, dar Mogens nu era nici măcar sigur dacă frisonul se datora acestuia sau privirii înghețate pe care i-o arunca Graves.

– Dar se pare că nu a făcut-o suficient de clar, zise el în cele din urmă, cu un ton care arăta clar câtă încredere acorda vorbelor lui Mogens.

– Oh, Tom a fost destul de clar, răspunse Mogens rece. Dar mie nu îmi este încă clar în ce calitate mă aflu aici, Jonathan. Sunt colaborator, ori prizonier?

Pe fruntea lui Graves mai apărură câteva cute. Nu spuse nimic.

– Ei? Mogens se ridică și îl privi întrebător în ochi pe Graves. Ce sunt eu exact?

Buzele lui Graves se îngustară și sângele aproape dispăru din ele. Dar în loc de a răspunde întrebării, arătă cu capul către grămada de haine murdare de la picioarele lui, fără însă a-l pierde din vedere pe Mogens nici măcar o fracțiune de secundă.

– Ce s-a întâmplat?

– Am fost neîndemânatic, răspunse Mogens. Fără Tom lucrurile s-ar fi sfârșit poate rău. Ar trebui să îi fii recunoscător, în loc de a-i face observații.

– Ceea ce trebuie să îți fie clar este că indicațiile mele au un sens, Mogens, ripostă Graves. Aici împrejurimile nu sunt lipsite de pericole, mai ales pentru cineva care nu le cunoaște. În această mlaștină au intrat mulți care nu s-au mai întors. Ridică din umeri ca și cum cu asta ar fi spus totul și i se adresă lui Tom: Nu ai nimic de făcut?

Tom dispăru rapid de parcă l-ar fi înghițit pământul, dar oricum după ce Mogens îi mai aruncă o privire recunoscătoare, care iarăși nu îi scăpă lui Graves.

– De ce îl aperi? îl întrebă imediat ce rămaseră singuri. Deoarece Mogens nu răspunse, continuă după ce mai ridică o dată din umeri și scoase un oftat semnificativ: Îți place tânărul, ceea ce înțeleg. Toți îl plac. Este un băiat deștept și deosebit de amabil. Dar are nevoie de o mână fermă. Și nu

apreciez fraternizarea cu unul dintre angajaţi. Ridică mâna înmănuşată când Mogens vru să intervină. În cel mult o oră vei înţelege de ce insist asupra acestor măsuri de siguranţă. Privi în jur cercetător. Ţi-a mai rămas o cafea pentru un coleg de studii?

Mogens ignoră tonul împăciuitor al lui Graves tot atât de intenţionat ca şi încercarea lui de a afişa un zâmbet. Aceasta rămase la nivelul de încercare. Figura lui Jonathan Graves nu făcea parte dintre acelea capabile de un zâmbet.

– Acolo este una, spuse el, arătând cu capul către masă.

În acelaşi timp lăsă pătura şi se ghemui pentru a deschide valiza şi a scoate din ea îmbrăcăminte curată.

– Nu îţi pune neapărat ţinuta de friptură, îl sfătui Graves, care undeva în spatele lui manevra cu zgomot ceştile şi tacâmurile. Va trebui să parcurgem... un teren greu.

Mogens înregistră scurta întrerupere şi îşi dădu seama că unicul ei scop era să provoace întrebarea corespunzătoare. Dar nu îi satisfăcu această plăcere, ci tăcu, însă ascultă sfatul şi alese cea mai simplă îmbrăcăminte din garderoba lui şi aşa modestă.

În timp ce se îmbrăca, îl auzea pe Graves cum îşi turna o cafea şi se aşeza pe scaun. Ceva din tăcerea lui îi spunea lui Mogens că celălalt aştepta din partea lui o anumită reacţie ori o anumită întrebare, şi poate că ar fi procedat astfel, dacă involuntar, cu coada ochiului, nu i-ar fi văzut faţa. Fu doar o vagă impresie, o viziune rapidă din acel tărâm în care imaginea reală nu mai era suficientă, şi trebuia întregită cu informaţii acumulate în memorie ori în fantezie, în cazul acesta clar din *fantezia sa*. Pentru că ce văzu Mogens în acea clipă scurtă, ireală, nu fu chipul lui Graves, ci o larvă de coşmar, care doar superficial avea înfăţişare omenească. Din trăsăturile lui Graves pătrundea ceva de animal de pradă, de sălbăticie, care în

mod normal se ascundea sub trăsăturile lui umane, dar acum, din acest unghi de vedere special, în acest moment anume, se strecura spre suprafața a ceea ce era vizibil din chipul obișnuit. Poate că în acest moment, pentru prima oară îl vedea pe Graves așa cum era în realitate, nu cum arăta, ci cum *era:* o *făptură* reptiliană care se furișa, pândind ocazia să atace.

Și bineînțeles că acela pe care îl vedea nu era cu adevărat Graves. Era ceea ce *voia* el să vadă, imaginea doctorului Jonathan Graves, pe care o construise în deceniul care trecuse dintr-o ură nutrită de mai mult de nouă ani, din mândrie rănită și autoflagelare. Mogens era perfect conștient de toate acestea, după cum era convins și că *el* era cel nedrept. Consecința acestei viziuni fulgerătoare fu că nu îi răspunse lui Graves, și că tărăgănă îmbrăcatul mult mai mult decât ar fi fost necesar. Se comporta prosteşte pentru a își învinge frica, dar inima îi bătea să îi spargă pieptul când în cele din urmă se ridică și se întoarse.

Graves întorsese scaunul, stătea călare pe el și își sprijinise nonșalant încheietura mâinii pe spetează. Din când în când sorbea din cafeaua pe care și-o pusese, măsurându-l pe Mogens cu privirea lui rece și inexpresivă.

– Ia spune, la ce te gândeai, Mogens?

– Mai bine nu, răspunse Mogens. Voiai să îmi arăți ceva?

Graves părea ușor rănit.

– Nu am început bine, nu? spuse el, ignorând întrebarea lui Mogens. Îmi pare rău. După tot acest timp vedeam altfel acest început. Poate că era prea simplu. A fost greșeala mea. Îmi pare rău.

– Îți pare ție rău de ceva? Mogens ridică sprânceana stângă. Îmi este cam greu să cred.

– Dă-mi o șansă!

– Aceeași pe care mi-ai dat-o tu mie? Mogens căuta zadarnic un răspuns la întrebarea de ce se mai antrenase în această discuție. Fu surprins să se audă spunând: De ce nu ai spus nimic atunci? Un singur cuvânt, Jonathan, și...

– ... Și nimic nu s-ar fi schimbat, interveni Graves. M-ar fi crezut tot atât de puțin ca pe tine, Mogens. Am fi trecut amândoi de nebuni, asta ar fi fost singura diferență, și poate că amândoi am fi ajuns la închisoare.

– Și atunci ai preferat să trec doar eu de nebun, spuse amar Mogens.

Graves sorbi îndelung din cafea, în timp ce îl privea pătrunzător pe Mogens pe deasupra ceștii. Apoi, foarte calm, spuse:

– Da.

Dacă s-ar fi ridicat și l-ar fi lovit în față pe Mogens, fără nici o avertizare, șocul nu ar fi fost mai puternic.

– Cum? întrebă răgușit Mogens.

– Ești șocat? În locul tău, eu aș fi.

Trecură câteva secunde până când Mogens realiză adevărata implicație a mărturisirii.

– Atunci... atunci și tu ai văzut?

Inima i-o luă razna. I se făcu frică de răspunsul lui Graves. O frică învecinată cu panica.

Graves mai sorbi o dată din cafea înainte de a răspunde. Ochii lui lipsiți de sensibilitate îl măsurau atât de rece pe Mogens în acest timp, transformat într-o succesiune nesfârșită de veșnicii de chin, de parcă ar fi simțit el însuși durerea celuilalt și intenționat prelungea momentul pentru a se delecta. Apoi ridică din umeri și spuse pe un ton foarte scăzut, meditativ:

– Nu știu ce am văzut. Am văzut *ceva,* este adevărat, dar nu știu ce era. Tu știi?

De parcă ar fi putut să uite acel moment, de parcă ar fi avut o sută de ani! Imaginea i se întipărise definitiv în memorie, o cicatrice pe care nimeni nu i-ar putea-o vindeca și care nu va înceta niciodată să îl doară: Janice, târâtă de un monstru cu umerii și capul în flăcări, strigând după ajutor pe cât de disperată, pe atât de zadarnic, și ultima, irevocabilă privire a ochilor ei, pe care o zărise el. În ea nu fusese groaza morții, cum crezuse el. Poate – ba nu, sigur – și ea, dar ceea ce *Mogens* văzuse era solicitarea disperată a promisiunii pe care el o făcuse nu cu voce tare, ci în sinea lui, și pe care nu putuse să o îndeplinească: promisiunea ca totdeauna și în orice situație să fie lângă ea, să o apere de orice pericol chiar și riscându-și propria viață. Nu respectase această promisiune, și motivul nu conta.

– Dă-mi o șansă, Mogens, spuse Graves. Te rog!

– Ție?

Tonul aproape de implorare din vocea lui Graves îl făcu pe Mogens să nu pună în vocea sa tot disprețul pe care îl simțea pentru el. Nici măcar o parte din acesta.

– Oh, înțeleg. Tonul lui deveni brusc batjocoritor și răutăcios, și ochii îi scăpărau. Tu nu trebuie să acorzi nimănui o a doua șansă, nu? Dar de ce? Ți s-a făcut un rău. Și de aici tu deduci dreptul ca în tot restul vieții tale să poți reclama pentru tine toată suferința acestei lumi. Se aplecă în față și strânse buzele într-o expresie pe care în primul moment Mogens o consideră disprețuitoare, până când își dădu seama de greșeală. Mă consideri un monstru, nu-i așa? Crezi că ești singurul care are dreptul la durere și suferință? Ce îți închipui tu de fapt, VanAndt?

– Eu? gemu Mogens.

Era complet derutat. Se așteptase la orice, dar nu și la situația în care Graves să treacă la atac și să îi facă *lui* reproșuri. Asta era... absurd.

– Da, tu! Graves strânse cu atâta putere cana subțire din metal emailat, că aceasta se îndoi ca tabla unei cutii goale de conserve. Cafeaua se împrăștie pe mănușile negre din piele, fără ca el să observe. Tu cum crezi că au fost pentru mine ultimii zece ani? Ce crezi tu, oare pentru ce ești *aici?*

Mogens îl privi debusolat.

– Crezi, continuă Graves, că eu am uitat acea noapte, Mogens? Dădu cu putere din cap. Desigur, nu. Nici măcar pentru o singură zi în toți acești ani. Mi-a plăcut Janice la fel ca ție, Mogens. Tu ai iubit-o, dar pentru mine ea a fost o prietenă bună. Știu prin ce ai trecut tu, Mogens.

– Mă îndoiesc, șopti Mogens.

– Oh, scuzați-mă, domnule profesor, dacă am devenit prea intim cu dumneavoastră, spuse Graves cu răutate și foarte ceremonios. În nici un caz nu am vrut să atentez la faima dumneavoastră de martir numărul unu al acestui continent. Știu prin ce ați trecut. Dar, cel puțin, v-a rămas ura față de mine.

– Cum de ți-a venit ideea...?

– Știu că mă urăști, îl întrerupse Graves. Eu însumi mă urăsc pentru ce am făcut. Dar am făcut-o, și nu sunt bărbatul care să se scuze pentru greșeli care nu mai pot fi reparate. Și susțin în continuare: Nu s-ar fi schimbat nimic. Din contră, am fi fost amândoi declarați nebuni. Probabil că nu aș mai fi descoperit toate acestea de aici. Nu aș mai fi fost aici. *Tu* nu ai mai fi fost aici.

– Și de ce *sunt* aici?

– Desigur, pentru că tu ești bun, ripostă Graves. Ridică la gură cana turtită, dădu să bea din ea, rămase încremenit și o privi o secundă nedumerit, înainte de a o repune pe masă. Poți să crezi sau nu, dar eu te consider cel mai bun om de știință din specialitatea ta. Nu te-am chemat din

nici un alt motiv. Șovăi un moment, apoi adăugă: Și bineînțeles ca să mă revanșez.

– Să te revanșezi? Pentru ce?

– Pentru ceea ce ți-am făcut, răspunse Graves. Cu un gest suveran îi tăie vorba lui Mogens când acesta vru să riposteze. Nu îmi spune că eu trebuie să îmi liniștesc doar conștiința mea încărcată. Dacă crezi asta, fie. Dacă acest lucru va deveni public aici – și va deveni, Mogens – pe nimeni nu mai privește ce ai făcut tu ori ce nu ai făcut.

– De ce crezi că aș accepta pomeni de la tine? întrebă Mogens.

Vocea îi tremura, dar nici el nu știa exact de ce.

– De ce nu aștepți mai întâi să îți arăt peste ce am dat *de fapt?* întrebă Graves.

– Peste ce... Mogens se întrerupse năucit. Dar credeam că templul...

– Da, și eu am crezut așa, zise Graves și se ridică. La început chiar așa era. Nu mă înțelege greșit: templul este ceva senzațional, poate cea mai mare senzație arheologică a acestui secol, cel puțin până acum. Și totuși, nu este tot.

– Asta ce înseamnă? întrebă Mogens. Ce ai descoperit?

Graves clătină din cap și rânji.

– Oh, nu. Așa nu merge. Lasă-mi mica plăcere să te mai chinuiesc puțin. Și ar fi mult mai simplu să îți arăt. Hai!

Se duse la ușă, o deschise și, când Mogens ezită să îl urmeze, îi făcu nerăbdător semn cu mâna. Lumina soarelui îi proiectă silueta ca pe o umbră neagră, plană, și Mogens simți din nou un fior de gheață, căci ceea ce vedea îi reamintea ce crezuse că vede cu coada ochiului. Era la fel de puțin real și dispăru tot atât de repede.

Mogens se desprinse de amintiri cu un efort vizibil și părăsi baraca în urma lui Graves.

Ceea ce prezisese ieri Mercer se părea că se adeverea surprinzător de repede: Mogens nu se simțea deosebit de bine pe scara îngustă pe care cobora, care sub greutatea lui și a lui Graves gemea, dar nu i se mai păru tot atât de greu ca în ziua anterioară. Desigur că era vorba și de faptul că nu și-ar mai manifesta nervozitatea în preajma lui Graves, dar se pare că se acomoda cu adevărat la noile condiții.

Și la acestea se mai adăuga curiozitatea.

După tot ce se petrecuse între ei, lui Mogens aproape că îi era rușine de simțămintele lui, dar nu putea să nege că Graves reușise să îi trezească curiozitatea. Descoperirea acestui templu subteran egiptean – la doar câțiva kilometri de San Francisco – era în sine suficient de senzațională. Ce minune mai mare voia Graves să îi mai servească?

Pe drum, în galeria cu picturi murale și basoreliefuri a încercat de mai multe ori să obțină de la Graves cel puțin un indiciu, dar permanent a primit un zâmbet misterios în loc de un răspuns. Deși Mogens era mânios pe Graves în aceste momente, îl înțelegea. Probabil că, pus în locul lui Graves, nici el nu ar fi procedat altfel. Dar ce putea să fi descoperit Graves, care să pună în umbră ceea ce deja se afla *aici?*

Așa că Mogens, constrâns de împrejurări, se străduia să dea dovadă de răbdare în timp ce bâjbâia prin galeria slab iluminată. Ieri fusese mult mai impresionat de cele văzute, pentru a fi atent la detalii, acum însă, examinând mai atent picturile și basoreliefurile prin fața cărora trecea, remarca anumite diferențe față de arta egipteană pe care o cunoștea el. Nu era specialist în aceste epoci, dar bineînțeles că pe parcursul studiilor se văzuse obligat să se ocupe și de arta și cultura Vechiului Egipt. Ceea ce presupusese ieri părea să se confirme acum: nu reușea să atribuie unei anumite epoci picturile și lucrările în piatră. Dar asta nu însemna nimic,

cum îi spunea savantul din el. În definitiv, aici se aflau fără îndoială într-un templu egiptean, dar nu în Egipt. Imperiul faraonilor dispăruse de mai mult de două milenii, dar această construcție putea fi foarte bine mult mai veche sau mult mai recentă. Era așa cum spusese Graves ieri: vechiul imperiu al faraonilor existase timp de mai multe mii de ani; pentru un om era o perioadă inimaginabil de mare, în care orice *era* imaginabil.

Mogens ameți când încercă să își imagineze cutremurul pe care îl va provoca această descoperire în lumea de specialitate, și nu numai acolo. Conștiința lui încărcată se manifestă din nou. Indiferent de cât de indignat era el și indiferent de ce îi făcuse Graves în trecut, curiozitatea lui se trezise, și Mogens nu era invulnerabil în fața ispitei de a fi trecut în cărțile de istorie ca unul dintre oamenii de știință cărora li se atribuia această descoperire.

– De fapt, cum ai descoperit tot ce este aici? întrebă el doar ca să spună ceva.

Nu mai suporta să îl urmeze pe Graves în tăcere.

– Mai exact, este meritul lui Tom, răspunse Graves, totul petrecându-se după ce trecuseră prin galerie și intraseră în camera mortuară.

Ochii din rubine roșii ai celor două statui ale lui Horus din stânga și din dreapta intrării păreau că îi priveau de sus dezaprobator, și Mogens fu cuprins de senzația pe deplin absurdă că nu era bine să discute asemenea banalități într-un loc sacru ca acesta.

– Tom?

– Nu mă refer la această încăpere, și el nu știa desigur peste ce dăduse, îi explică Graves. Făcu un gest către tavan și continuă: Aici suntem cam sub marginea sudică a vechiului cimitir. Tom a deschis unul dintre mormintele

vechi și a dat de un spațiu gol. Deoarece i s-a părut ciudat, a venit la mine și mi-a cerut sfatul.

– De ce? întrebă Mogens aproape cu frică.

– Noi ne cunoaștem de mulți ani, răspunse Graves. Când sunt în San Francisco, îl vizitez de fiecare dată și la ultima vizită...

– Nu la asta mă refeream, îl întrerupse Mogens. Vocea acestuia căpătă o tentă stridentă. Ce spuneai mai înainte? Tom a deschis un mormânt vechi? De ce?

Graves îl privi ușor iritat și ridică din umeri.

– Ca să fiu sincer, asta nu l-am întrebat niciodată, recunoscu el. Eram prea emoționat când mi-am dat seama ce reprezenta descoperirea lui. Imaginează-ți: în timp ce mii de cercetători scotocesc cu incredibile eforturi de sute de ani toate țările acestui glob pământesc pentru a dezlega misterele trecutului nostru, un simplu băiat de la țară, care nici măcar nu știe să citească și să scrie corect, dă peste cea mai teribilă senzație a tuturor timpurilor.

Mogens se străduia să îi urmărească spusele. Nu putea fi o întâmplare! Tom deschisese un mormânt? De ce? Și de ce într-un cimitir ce nu mai era folosit de o generație? Brusc se simți îngrijorat de faptul că nici cu o oră în urmă îi relatase lui Tom – tocmai lui Tom – povestea lui.

– Mă asculți?

Pe Mogens nu îl irită întrebarea în sine, cât tonul aspru, aproape supărat, cu care fusese rostită. Întrebarea care îl smulse din gândurile lui și îl făcuse chiar să clipească încurcat. Se salvă cu un zâmbet care nu spunea nimic, dar își dădu seama că tonul supărat al lui Graves nu era lipsit de temei; într-adevăr, nu își amintea ce spusese acesta ultima dată.

– Scuză-mă, eram... cu gândurile.

– Da, asta văd și eu. Graves oftă și clătină din cap. Dumnezeule, eu îți țin cea mai importantă expunere științifică a secolului, și tu nici măcar nu mă *asculți!*

Mogens era cu atât mai încurcat, cu cât observase sclipirea batjocoritoare din ochii lui Graves, și înțelesese că vorbele acestuia trebuiau luate ca o remarcă glumeață.

– Scuză-mă, repetă el. Zici că suntem exact sub cimitir?

– Nu direct, răspunse Graves. Îl mai privea încă pe Mogens dezaprobator, dar spre ușurarea acestuia nu mai dezvoltă subiectul. Adăugă: Tom găsise doar capătul unui tunel pe jumătate prăbușit. Galeria prin care tocmai am venit, am construit-o mai târziu. Făcu un gest cu capul și zise: Hai! Mai avem o bună bucată de mers. Putem discuta pe parcurs.

„Încă o bună bucată?" se miră Mogens. Deja se aflau în centrul sitului subteran. Ca și ieri, nu își dăduse osteneala să numere pașii făcuți, dar parcurseseră mai mult de o sută de metri sub pământ de când coborâseră scara. Îl privi întrebător pe Graves, dar îl urmă fără să obiecteze când acesta se puse în mișcare și trecu la mică distanță de barca mortuară. Mogens ocoli însă obiectul mai mult decât ar fi fost necesar. Avea senzația neplăcută că ochii ciopliți ai statuilor lui Anubis, de înălțimea unui om, aflate la cele două capete ale bărcii îi urmăreau fiecare mișcare.

Goni și aceste gânduri, dar cu mai mult efort. Cu cât se adânceau mai mult în acest templu subteran, cu atât îi era mai greu să își stăpânească gândurile, să le îndrepte pe căi absolut logice, cum sta bine unui om de știință ca el.

Graves trecu aplecându-se pe sub brațele întinse ale unei statui a unui zeu cu cap de taur, mai înaltă decât statura unui om, pe care Mogens nu îl recunoscu pe moment, apoi se îndreptă și nerăbdător îi făcu acestuia semn să se grăbească. Mogens îl ascultă, dar senzația

neplăcută se accentuă, ca și teama lui irațională. Când, urmând exemplul lui Graves, trecu pe sub brațele întinse ale statuii de granit, se luptă cu absurda idee că va fi prins de zeul din piatră într-o îmbrățișare mortală. De abia se putu stăpâni să nu respire ușurat, cu zgomot, când ajunse lângă Graves și-și îndreptă spatele.

Graves îl privi din nou întrebător, și din nou Mogens îi evită privirea și se strădui să zâmbească.

– Ei?

Graves pătrunsese într-o nișă îngustă, dar mai înaltă de un stat de om, unde se afla o statuie din marmură albă, care reprezenta o pisică în poziția ei mândră specifică. În loc de a răspunde la întrebarea lui Mogens, apucă cu ambele mâini capul statuii și se încordă de parcă ar fi încercat să îl rupă. Însă după un scurt moment se auzi un zgomot înfundat, apoi un scrâșnet continuu, ca acela produs de două pietre de moară care se freacă una de alta. Cu un zâmbet ce putea fi calificat doar ca triumfător, Graves făcu un pas îndărăt și își ridică brațele într-un gest teatral. Câteva clipe Mogens îl privi în oarecare măsură dezorientat și supărat și fu pe punctul de a face o remarcă potrivită, când zgomotul deveni mai puternic, și sub picioarele lui podeaua începu să tremure ușor. În peretele din fața lor apăru o crăpătură de două degete lățime, care se lărgi rapid făcând loc unei treceri nu prea late, dar suficiente pentru a te putea strecura prin ea cu ceva efort.

Graves îl privea parcă solicitând aplauze.

– Impresionant, spuse Mogens – ceea ce corespundea adevărului. Era impresionat, desigur nu de realizarea de artist amator a lui Graves. Pe asta cum ai descoperit-o?

– Cu ajutorul celui mai vechi și mai fidel aliat al științei, răspunse radiind Graves. Mogens îi făcu plăcerea de a-l privi întrebător, și Graves adăugă: Întâmplarea.

Asta trebuia să fie ceea ce Tom denumise „sanctuarul" lui Graves, se gândi Mogens. Reuşi să se stăpânească de a face o remarcă potrivită, dar îi veni pe buze o altă întrebare, care îl preocupase involuntar tot timpul de când coborâseră scara:

– Unde sunt Mercer şi ceilalţi?

– Au zi liberă, răspunse Graves. Astăzi este duminică. Au plecat înainte de răsăritul soarelui ca să îşi petreacă ziua în San Francisco. Dar m-am gândit că nu preţuieşti în mod deosebit societatea noilor tăi colegi şi nici nu te dedai plăcerilor profane gustate de ei.

Mogens renunţă să mai răspundă, dar făcu un gest provocator, pe care Graves îl ignoră. La ideea de a se strecura prin crăpătura îngustă în gangul întunecat aflat dincolo de ea, Mogens nu se simţi prea bine, şi nici curiozitatea ştiinţifică ce îl mâna tot mai intens nu îi schimbă dispoziţia. Dar era cercetător – arheolog – şi nu trebuia să se teamă să pătrundă într-un spaţiu necunoscut. Însă îi *era* frică.

Îşi depăşi frica, inspiră adânc şi intră. Graves îl urmă atât de aproape, că îi simţea respiraţia în ceafă, şi abia trecu de intrare când acesta se înghesui pe lângă el şi îl depăşi.

– Aşteaptă un moment!

Ascultător, Mogens rămase pe loc şi încercă să privească în jur, în timp ce Graves se îndepărtă câţiva paşi şi începu să îşi facă de lucru zgomotos. După un moment auzi hârşâitul unui chibrit, după care se aprinse lumina supărător de puternică a unei lămpi cu carbid.

La lumina ei, Mogens descoperi un perete din blocuri cubice de piatră groase de un metru, cu îmbinările aproape invizibile. Spre deosebire de camera mortuară, aici nu existau picturi pe pereţi ori sculpturi în piatră. Galeria avea şase picioare înălţime şi era atât de îngustă, încât involuntar Mogens se întrebă cum reuşise rotofeiul Mercer să

treacă pe aici, ca să nu mai vorbim prin ușa secretă. Puse întrebarea și cu voce tare.

– Tu ești primul care vede aceste galerii, Mogens, răspunse Graves, în timp ce răsuci lampa și începu să înainteze de-a lungul tunelului îngust.

Era o lampă foarte puternică, ce lumina până la douăzeci și cinci, treizeci de pași înainte de a începe să slăbească treptat din intensitate. Cel puțin pe porțiunea aceasta nu văzu nimic altceva decât aceiași pereți din blocuri de piatră cenușie-maronie.

– Lui Mercer și celorlalți nu le-ai arătat? se miră Mogens. De ce?

– Mai ai răbdare încă un moment, spuse Graves. Apoi ai să înțelegi.

Mogens strâmbă din nas, dar nu mai puse nici o întrebare. Evident, Graves, era hotărât să ducă până la capăt acest joc stupid. Totuși, Graves îi răspunsese la o întrebare care îl preocupa pe Mogens de când îi întâlnise pe Mercer, Hyams și McClure. Acum înțelegea ceva mai bine în special atitudinea de respingere manifestată de Hyams. Ea era arheolog și, conform afirmațiilor lui Mercer și Graves, una dintre cele mai bune specialiste în domeniu din această țară, și totuși Graves nu îi ceruse ei sfatul pentru a dezvălui cel mai important secret al acestui templu, ci adusese un străin, și în plus unul care lucra într-un domeniu înrudit, dar care în definitiv *nu* era egiptolog. Oricine în locul ei s-ar fi simțit rănit; iar oamenii de știință sufereau mai degrabă de sensibilități și vanități.

– Fii atent! Graves îi făcea semn cu lampa. Acolo, în față, este ceva mai dificil.

În fața lor o parte a tavanului tunelului se prăbușise, și blocurile sparte alcătuiau un vălmășag de bucăți de piatră, moloz și țăndări ascuțite, care în primul moment lui

Mogens i se părură de netrecut. Dar Graves se îndreptă cu paşi hotărâţi într-acolo, se plecă cu o uşurinţă ce trăda cât de des parcursese acest drum pe sub un bloc ce atârna oblic din tavan şi în următoarea clipă dispăru. Şi odată cu el dispăru şi lumina.

Pe Mogens îl încercă un scurt, dar puternic atac de panică atunci când asupra lui se aşternu întunericul ca un val de negreală lipicioasă. Din fericire, se făcu din nou lumină înainte ca frica să fi pus definitiv stăpânire pe el.

– Vino, Mogens! Vocea lui Graves răsună brusc estompată. Dar fii atent unde pui piciorul!

Mogens se ghemui şi el sub blocul de piatră şi clipi dând cu ochii de lumina puternică ce pătrundea printr-o spărtură neregulată în grămada de moloz care bloca tunelul. Pentru Mercer drumul s-ar fi sfârşit oricum aici. Spărtura era atât de îngustă, încât Mogens se miră că Graves, care era puţin mai înalt decât el şi sensibil mai lat în umeri, reuşise totuşi să treacă.

Nu se simţi deloc bine la priveliştea oferită de îngusta spărtură în stâncă. Dacă ar fi fost singur, probabil că s-ar fi întors de aici. Faţă de Graves îi era imposibil însă să manifeste această slăbiciune, aşa că se lăsă în mâini şi pe genunchi şi îl urmă pe acesta.

Spărtura era şi mai îngustă decât se temuse el, şi Graves ţinuse în tot acest timp lumina îndreptată spre faţa lui, astfel că era aproape orbit, şi trebuia să pipăie fiecare centimetru. Stânca dură îi zdreli regiunea occipitală a capului şi umerii, iar avertismentul făcut de Graves se dovedi ulterior a fi un sfat bine intenţionat: trecerea se întindea pe mai puţin de un metru, astfel că Mogens putu să-şi îndrepte spatele după un moment, dar când o făcu avea nu numai mâinile zgâriate, ci şi cămaşa zdrenţuită şi îşi rupsese pantalonii în zona genunchiului drept.

– Nu îți face probleme, spuse vesel Graves. După ce terminăm aici, vei putea să îți permiți cel mai bun croitor din țară. Lăsă în sfârșit lampa jos, așa că Mogens nu mai trebuia să stea cu ochii întredeschiși, luptând cu lacrimile; Graves continua să gesticuleze.

– Vino, nu mai este mult. Dar, din păcate, nu te pot scuti de o nouă partidă de cățărat.

Ambele erau aprecieri foarte subiective, după cum va descoperi curând Mogens, și ambele nu erau adevărate – cel puțin după aprecierea lui. Tunelul devenea tot mai impracticabil. Calea era blocată de grămezi de pietre și blocuri mari, unele sparte, altele întregi, și peste tot erau bolovani ori găuri adânci, unele de mai mulți metri, altele doar superficiale, toate însă destul de periculoase pentru a te face să cazi ori să îți luxezi piciorul, ceea ce aici se putea solda cu urmări fatale. Nu s-au strecurat doar prin crăpături în care ți se oprea respirația, dar de mai multe ori s-au târât în mâini și genunchi și au avut parte de cățărări temerare. În acest context, lui Mogens îi era imposibil să aprecieze distanțele reale parcurse. Probabil că era vorba despre ceva mai mult, dar el avea senzația că lăsase kilometri în urmă, când în sfârșit putură să se ridice din nou în picioare.

– Gata, chiar am ajuns.

Se aflau în dreptul unei grămezi de pietre și pământ, care bloca aproape complet galeria, iar Graves tot făcea semne cu lampa către vârful grămezii. Lumina juca atât de repede, încât Mogens văzu crăpătura îngustă dintre tavan și grămadă abia după ce se uită într-acolo a doua ori a treia oară.

– Ține-o!

Mogens apucă în mod automat lampa. Graves se întoarse și începu să escaladeze grămada de pietre cu mișcări rapide, ca de păianjen, în timp ce Mogens încerca să îl urmărească cu cercul luminos dat de raza lămpii. Pietricele se rostogoleau

spre el, și ecoul zgomotului acestora răsuna ciudat de prelung și deformat în spațiul din spatele lui. Acoperit de aceste zgomote, lui Mogens îi păru că aude brusc un alt sunet mult mai lugubru; ca tropăitul unor picioare mari, cornoase, pe roca dură.

Se întoarse înspăimântat și îndreptă raza lămpii către tunelul plin de pietroaie. Inima îi bătea să îi spargă pieptul. Oare acolo nu se mișcase pe furiș, fără zgomot, o creatură mare și păroasă, care fugise de lumina lămpii?

– Hai sus, Mogens! Graves urcase grămada de pietroaie și dispăruse deja pe jumătate în deschizătura dintre vârful ei și tavan. Acesta a fost ultimul obstacol. Merită, îți promit!

Profesorul, cu inima cât un purice, mai fixă cu privirea o secundă tunelul din spatele lui, se scuturâ de imaginea oribilă și se dojeni singur că gândea ca un nebun. Nu era nimic în spatele său. Dacă cumva se mișcase acolo ceva care să nu fie o închipuire a lui, atunci fusese vorba despre un șobolan. Strânse mai puternic lampa cu carbid, se întoarse cu o mișcare exagerat de bruscă, și se dedică rezolvării sarcinii deloc ușoare de a-l urma pe Graves fără să scape lampa din mână ori să se rostogolească odată cu o avalanșă de pietre provocată tot de el.

Graves nu îl așteptase, ci se cățărase mai departe. Mogens îl auzea bocănind undeva în fața lui, în întuneric, dar, oricât ridică lampa și îi orientă lumina înainte, nu putu să îl vadă. De cealaltă parte a grămezii de pietre și pământ se afla probabil o încăpere mult mai mare, pentru că raza de lumină se pierdu pur și simplu, fără a se opri pe ceva.

– Rămâi sus! îl auzi pe Graves vorbind de undeva din întuneric. Fac lumină.

Mogens recepționă mișcarea de jos, din întuneric, apoi auzi un sunet care făcu să îi apară pe buze un surâs fugar, dar răutăcios: zgomotul inconfundabil făcut de un cap care

se loveşte de piatră, urmat imediat de o înjurătură înăbuşită. În clipa următoare, Graves scăpără un chibrit şi silueta lui fu scăldată de lumina caldă a unei lămpi cu petrol, al cărei fitil era ridicat treptat. Mogens recunoscu pereţii din aceleaşi blocuri mari de piatră precum cei din tunel, doar că cei de aici erau acoperiţi de picturi şi basoreliefuri. Când se întoarse spre el, avu impresia că nu departe de Graves, în întuneric, zăreşte o a doua siluetă, mai masivă.

– Lasă lampa cu carbid sus, zise Graves. Dar stinge-o. Rezerva nu ţine mult, şi avem nevoie de ea la întoarcere.

În timp ce Mogens executa cele cerute, Graves aprinse o a doua lampă. Acum cercul de lumină din jurul lui era mai clar, fără a fi însă mult mai mare. Îi dădu una dintre lămpi lui Mogens, când acesta ajunse lângă el, pe cea de a doua o opri el însuşi. După care, fără să spună ceva, se întoarse şi plecă.

Mogens îl urma cu un sentiment de uimire crescândă, care tot mai mult se amesteca cu o senzaţie de irealitate, pe măsură ce pătrundeau în acel spaţiu şi ochii i se obişnuiau cu lumina modificată.

Prima lui impresie a fost că se afla într-o cameră mortuară ori într-un templu asemănător celui deja cunoscut, dar impresia ţinu doar câteva momente. Încăperea era incomparabil mai mare decât cealaltă, dar din păcate nu într-o stare la fel de bună. Unele dintre coloanele de grosimea unui om, care susţineau tavanul, se prăbuşiseră şi se spărseseră în bucăţi, şi în cel puţin un loc însuşi tavanul se prăbuşise, dând naştere unui munte de lespezi, pământ şi pietre. Nici pictura murală şi basoreliefurile nu erau într-o stare bună. Culorile erau atât de palide încât în unele cazuri doar bănuiai ce reprezintă, şi chiar şi imaginile sculptate în rocă erau peste tot crăpate. Şi aici existau numeroase statui mici şi mari, ce reprezentau oameni şi zeităţi egiptene, dar cele

mai multe căzuseră de pe soclu, ori păreau distruse în alt mod. Totuşi, ceva îi lăsa impresia de... *fals,* fără a fi însă în stare să îmbrace impresia în cuvinte.

Dar lucrul cel mai ciudat era forma întregii încăperi. Lumina celor două felinare nu era suficientă pentru a o ilumina în întregime, dar totuşi Mogens remarcă după un timp faptul că proiecţia orizontală a încăperii era octogonală, ceea ce pentru o incintă religioasă din perioada veche egipteană era absolut atipic.

Deja ajunseseră dincolo de mijlocul încăperii, când Mogens se opri. Graves mai făcu doi, trei paşi, dar se opri şi el şi se întoarse spre profesor.

– Ei? Ţi-am promis prea mult?

– Este incredibil, murmură Mogens. Dar de ce ai păstrat asta numai pentru tine? Pentru Dumnezeu, Jonathan, doctor Hyams şi-ar vinde şi sufletul pentru a putea să arunce aici măcar *o privire.*

– Nu am nevoie de Suzan aici. Şi tot atât de puţin de ceilalţi.

– Dar eu? se miră Mogens. De ce?

În loc de a răspunde direct, Graves îl privi într-un fel care îl făcu să se înfioare, apoi porni mai departe şi se opri lângă cel mai apropiat perete. Nu spunea nimic, aşteptă vizibil nerăbdător ca Mogens să i se alăture şi ridică felinarul. Mogens se pregăti să mai pună o întrebare.

Dar nu mai spuse nimic. Privirea i se plimba tot mai neîncrezătoare şi mai insistentă pe perete, şi simţea că inima i-o ia razna. Şi acest perete era ticsit de picturi şi de basoreliefuri parţial pictate. Erau obişnuitele personaje ale lumii zeităţilor egiptene, faraoni şi scene de război, cartuşe cu hieroglife şi simboluri vag cunoscute, dar aici era ceva mai mult. Printre imaginile cunoscute ale lui Horus, Seth şi Anubis erau şi alte siluete mai întunecate: creaturi

în forme bizare, care nu semănau cu nimic din ceea ce mai văzuse Mogens, dar care degajau o spaimă ce îl împiedica să le privească mai mult. Între ele erau inscripții, linii ce se întretăiau fără sens, care nu urmau un anumit model, dar totuși îi dădeau lui Mogens impresia că descriu o mișcare invizibilă, dar totuși existentă.

– Asta... ce este? murmură el.

Oare din cauza spaimei avea impresia că siluetele care îi înconjurau au tresărit nemulțumite la întrebarea lui?

– Sperasem că tu ai putea să îmi spui, răspunse Graves.

Dar nu părea cu adevărat dezamăgit. Părea mai mult răspunsul cu grijă pregătit la o întrebare pe care el o prevăzuse. Nu pentru prima oară Mogens înțelese că Graves se juca cu el. Acest gând îl înfurie.

Graves nu îi oferi ocazia să dea expresie indignării lui, pentru că se îndepărtă de perete și plecă mai departe. În timp ce Mogens îl urma, acesta evita în mod voit să privească mai atent imaginile de pe pereți. Dar nu i-a folosit la nimic. Parcă s-ar fi murdărit numai privind oribilele picturi. Ceva din ele rămânea în el, ceva de care nu se putea descotorosi, chiar și un gust neplăcut îi rămânea pe limbă, ca atunci când mușca dintr-un produs alterat și apoi nu mai putea să își clătească gura. Același lucru se petrecea cu unele dintre statuile sfărâmate pe lângă care trecea. Multe aveau forme obișnuite, dar nu toate, iar unele dintre ele arătau în așa fel că Mogens prefera să nu le privească.

Mai curând pentru a se sustrage de la acestea, se uita în alte direcții și încerca să se lămurească în privința ciudatei simetrii a încăperii ceremoniale subterane, dar și această încercare a dat greș. Nici nu mai era sigur dacă prima sa apreciere fusese corectă. Se părea că pe căi bizare încăperea se sustrăgea oricărei încercări de a-i înțelege forma precisă;

ca și cum ar fi fost construită după regulile unei geometrii ce nu era cea omenească.

Mogens se opri lângă o scară lată, cu o jumătate de duzină de trepte – fiecare dintre ele nu doar la o înălțime diferită de a tuturor celorlalte, dar și răsucită într-un mod indescriptibil, care făcea aproape imposibilă și privirea lor – către o poartă din metal cenușiu situată aproape de tavan. Ceva din sufletul lui Mogens păru să se împotrivească atunci când săvârși greșeala de a privi liniile și simbolurile întunecate gravate în străvechiul metal.

Fără să vrea, pașii lui deveniră mai lenți, și îl cuprinse o ușoară amețeală în timp ce urca treptele în urma lui Graves. Piatra neagră părea tare sub pașii lui, dar în același timp nu părea făcută pentru picioare omenești, și nici pentru cele ale vreunei ființe pe care el ar fi putut să și-o imagineze.

Graves nu lăsa să i se vadă nerăbdarea, chiar dacă Mogens o simțea, ci aștepta în tăcere ca acesta să îl ajungă înainte de a ridica felinarul pentru a lumina una din cele două monstruoase statui care flancau poarta cu două canaturi.

Lui Mogens fu cât pe-aici să îi scape un strigăt.

Statuia avea o înălțime de peste doi metri, era din piatră neagră, care în ciuda evidentei vechimi sclipea ca marmura lustruită cu grijă. Reprezenta o creatură bipedă, masivă, ce stătea pe un cub plin de simboluri și imagini amenințătoare; avea pielea ca de broască râioasă, diformă, umflată, grosolană, picioarele palmate late și brațele musculoase terminate cu mâini aducând a înotătoare de pește, dar prevăzute cu gheare înspăimântătoare strânse în poala creaturii grotești. O coroană din duzini de tentacule ca niște șerpi înconjura craniul masiv, din care îl priveau pe Mogens doi ochi holbați, de mărimea unei farfurii, așezați deasupra unui groaznic cioc de papagal.

– Dumnezeule mare! șopti Mogens.

Graves ridică lampa încă puțin, astfel că și statuia din cealaltă parte a porții ieși pentru un moment din umbră. Poziția acesteia era alta, dar era aceeași creatură absurdă și bizară.

– Dumnezeu? Graves clătină din cap. Poate că da. Întrebarea este: Al cui?

La cuvintele lui, Mogens fu străbătut de un nou fior, și mai rece. Probabil că replica era menită să fie un răspuns spiritual, poate că era felul lui de a diminua tensiunea, dar asupra lui Mogens au avut efectul contrar. Dacă vederea celor doi coloși din piatră îi produsese până acum doar trăiri neplăcute, brusc simți o teamă ce se accentua cu fiecare respirație. Îi venea tot mai greu să facă față impresiei absurde că era fixat de privirile amenințătoare și mute ale celor doi demoni din piatră. Cu toată dibăcia artistică cu care fuseseră creați, nu exista nici cea mai mică îndoială că erau făcuți doar din piatră neînsuflețită, neagră – și totuși ceva din Mogens *știa* cu nezdruncinată siguranță că aceștia așteptau doar o ocazie, o cât de mică greșeală pe care el ar putea-o săvârși, pentru a se trezi din somnul lor milenar și a-l ataca.

Cu efort reuși să treacă peste acest gând absolut pueril, dar nu și să se debaraseze complet de el; gândul rămase în străfundurile lui, ascuns în cele mai tăinuite cotloane ale minții, dar stând la pândă ca un păianjen, care în plasa țesută de el așteptă prilejul de a se năpusti asupra prăzii neștiutoare.

– M-ai întrebat de ce nu am arătat aceste lucruri altcuiva, continuă Graves după un timp, pe un ton mai jos, parcă plin de venerație.

Nu continuă ideea, pentru că nici nu mai era necesar să o facă. Mogens cunoștea oricum răspunsul. Ceea ce vedea aici nu era ceea ce i se păruse că vede în primul moment. Era neîndoielnic că încăperea purta amprenta Vechiului Egipt, dar aici erau venerați nu numai Ra și Bastet, iar rugăciunile

celor care odată îngenunchează aici nu fuseseră adresate doar lui Isis şi lui Osiris. Şi nu era vorba doar de apăsătoarele picturi şi basoreliefuri în piatră; nici măcar de aspectul celor doi străjeri monstruoşi. Aici fuseseră veneraţi zei mai vechi, într-o blasfemie fără egal, iar ritualurile şi ceremoniile nefireşti îşi lăsaseră urma ca un ecou lugubru peste vremuri, plutind neauzit în aer.

– Şi de ce... sunt eu aici? întrebă el cu emoţie în voce.

– Credeam că ştii deja, răspunse încet Graves.

Îl privi pătrunzător o clipă, apoi se întoarse şi se apropie de poartă.

Lumina pâlpâitoare a lămpii lui trezi cele două statui monstruoase la o aparentă viaţă, aşa că Mogens avu impresia stranie că vede tentaculele sculptate mişcându-se precum un cuibar de şerpi ce se încolăcesc.

Graves ridică încet mâna, şovăi, apoi atinse aproape cu veneraţie metalul cenuşiu al porţii.

Lumina felinarului său pâlpâi mai puternic şi o cascadă de umbre mici împânzi poarta, urmată de altceva, mai funest, ce părea pe punctul de a se trezi.

– Este acolo, spuse Graves. Vocea fu ca o şoaptă, ca o boare unită cu ecoul rugăciunilor şi formulelor magice de mult amuţite în ceva nou şi în acelaşi timp străvechi, care realimentă teama lui Mogens. Adăugă: Este în spatele acestei uşi. Nu simţi? Eu simt. Este dincolo şi ne aşteaptă.

Mogens nu putu să răspundă, pentru că frica îl sugruma. Dar simţea că Graves avea dreptate. În spatele acestei uşi era ceva, ceva străvechi, de o forţă colosală, întemniţat de milenii, dar nu slăbit. Simplul gând de a deschide această poartă şi a elibera ceea ce pândea dincolo de ea era aproape insuportabil.

– Tu... vrei să deschizi poarta aceasta? şopti el neîncrezător.

– Am încercat, răspunse Graves. Părea să nu își mai fi stăpânit spaima din voce; sau nu îl interesa să o mai ascundă. Degete lui înmănușate alunecară peste sinistrele imagini și semne gravate pe suprafața metalului cenușiu, o poartă către o altă lume, interzisă, în care domneau demența și moartea. Lumina pâlpâi mai puternic, și lui Mogens i se păru că ceva reacționă sub pielea neagră. Graves adăugă: Am încercat cu toate mijloacele, dar nu am reușit. Luă mâna de pe ușă, se retrase un pas și cu un oftat adânc se întoarse spre Mogens: Acest metal nu a fost creat de mână omenească, Mogens. Și nu îl poate distruge nici o unealtă creată de mâna omului.

– Și ce... Mogens își trecu nervos limba peste buze și evită privirea lui Graves. Și cum intru eu în joc?

Răspunsul îl cunoștea. Știa de mult de ce Graves îl adusese aici, jos. Știuse din momentul în care păsise în încăpere.

– Există alte metode de a deschide o poartă în afară de daltă și exploziv, Mogens, zise Graves.

– Știi că eu... că nu mă mai ocup de astfel de lucruri, spuse Mogens șovăielnic.

Voia să spună cu totul altceva, să strige, să fugă, să se lovească cu pumnii peste față, dar nu putu să facă nimic din toate acestea. Pretenția lui Graves era atât de insolentă, că nu mai era în stare de nici o reacție; nu putea nici măcar să gândească cu adevărat.

– Nu te-ai mai atins de cărțile tale din acea teribilă noapte, știu, spuse Graves. De atunci respingi tot ceea ce până atunci apăraseși atât de vehement pe bună dreptate. În sinea ta știi că este o greșeală.

– Și acum ce aștepți de la mine? Vocea lui Mogens era doar un suspin pe jumătate înăbușit, și totuși în propriile urechi suna ca un strigăt de disperare. Să o deschid *prin farmece?*

– Da, dacă așa vrei, confirmă simplu Graves. Deși la fel de bine ca și mine știi că este un nonsens. Când Mogens vru să riposteze, ridică mâna și continuă pe un ton ușor mai ridicat: Să îți țin aceeași prelegere pe care tu mi-ai ținut-o mie de nenumărate ori?

– Nu, răspunse evaziv Mogens. Nu vreau să mai aud nimic de această prostie. Niciodată.

– Prostie? Graves clătină din cap. Gestul fu nereținut, aproape mânios. De ce respingi brusc tot în ceea ce ai crezut odată? Este aici! Simți la fel de clar ca mine. Oricine intră în această încăpere va simți. Nu nega!

– Nu vreau să mai aud de asta! Acum Mogens striga cu adevărat: Niciodată! Am făcut destul rău!

– Autoacuzările tale nu o readuc la viață pe Janice, Mogens, spuse încet Graves. Ceea ce s-a întâmplat atunci nu a fost din vina ta. Dacă poartă vina cineva, atunci cel mai probabil acela sunt eu.

Mogens nu îl contrazise. Dacă Graves îl cărase până aici pentru ca el să îl dezlege de păcate, atunci făcuse drumul degeaba.

– Tu crezi că drept mulțumire te-aș ajuta să devii celebru *cu astea?* întrebă el supărat. Să nu îmi spui că este vorba de știință sublimă și că de aceea ești tu aici, Jonathan! Ai vegheat egoist această descoperire, ca pe un tezaur. Ai tăinuit descoperirea ta față de Hyams, Mercer și McClure nu pentru că nu ar fi de specialitatea lor, ci pentru că nu vrei să o împarți cu nimeni! O vrei în întregime pentru tine! Celebritatea, nemurirea științifică... pentru Dumnezeu, eu sunt sigur că, dacă acestea de aici ar fi fost niște camere mortuare de undeva din deșertul egiptean, nu ai fi avut scrupule în a le jefui comorile și a le vinde! Când te-ai decis să mă chemi în ajutor? După ce ți-ai dat seama că singur nu vei putea niciodată să treci de poarta aceasta?

– Și dacă ar fi așa? întrebă, netulburat, Graves.

– Ce te face să crezi că te-aș ajuta, chiar dacă aș putea?

– Pentru că asta reprezintă șansa ta de reabilitare, Mogens, răspunse Graves. Pe Janice nu o vei primi înapoi și cu siguranță că nici ceilalți doi nu mai sunt în viață, dar ți-ai putea recăpăta onoarea. Nici unul dintre așa-zișii oameni de știință care au râs de tine atunci nu va cuteza să te contrazică după ce va vedea ceea ce este *aici*. Toți cei care odată te-au făcut nebun îți vor cere scuze! Se vor gudura pe lângă tine și îți vor linge pantofii, doar pentru a li se permite să arunce o singură privire aici! Vocea îi deveni mai șoptită, ca murmurul unui seducător, și exact ca acesta își atinse scopul, deși își făcuse de la început cunoscută intenția. Vei fi primul, Mogens! Primul om de știință din lume care dovedește că există cu adevărat magie.

Dacă nu ar fi avut nevoie de ajutorul lui Graves spre a găsi drumul de întoarcere din labirintul subteran, ar fi făcut în fugă tot drumul înapoi, până la baraca lui, pentru a scăpa de Graves. Dar ar fi fost o cutezanță lipsită de sens. Îl ura pe Graves. În acest moment îl ura atât de mult, încât nu îl mai suporta în apropiere. Îl ura pentru că întâlnirea cu el reînviase trecutul, durerea, fiecare secundă de disperare, fiecare noapte de autoreproșuri și suferință. Și pentru că avea dreptate.

Pentru că un lucru era clar: Mogens îl va ajuta. Încă era departe de a recunoaște, dar știa că în final Graves va învinge. Foarte simplu: pentru că fiecare cuvânt pe care îl spusese corespundea adevărului.

Furios și frustrat cum era, se întinsese în patul răvășit și își petrecuse orele ce urmaseră privind pătura de pe el și încercând zadarnic să facă ordine în haosul din capul lui.

Și probabil că ar mai fi stat mult așa, dacă cineva nu ar fi ciocănit la ușă și dacă nu ar fi intrat Tom.

Mogens se ridică speriat în coate și îl privi dezorientat pe tânărul cu bucle blonde. Nu își amintea să fi răspuns cu un: „Intră!" la ciocănitul lui Tom, dar îi era jenă ca acesta să îl vadă în pat ziua în amiaza mare. Se ridică grăbit și lăsă picioarele să atârne peste marginea patului.

– Tom!

– Profesore!

Tom închise ușa după el și, pentru un moment nu știu ce să facă cu mâinile. Se sprijinea încurcat când pe un picior, când pe celălalt.

– Da?

Mogens se ridică complet, se duse la masă, dar se întoarse și se lăsă din nou pe marginea patului. Singurul scaun din casă era cel pe care șezuse Graves, și Mogens nu vru pur și simplu să se așeze pe el.

– Dumneavoastră... ați fost cu doctorul jos? începu nesigur Tom, fără a-l privi pe Mogens.

– Da.

– Și v-a arătat tot? Tunelul secret și...

– Nu i-am spus nimic, dacă de asta te temi, interveni Mogens când Tom nu mai zise nimic și își mușca buza inferioară, lăsându-se nervos de pe un picior pe altul. Nu știe că tu îi cunoști secretul.

Tom respiră ușurat, dar continuă să fie nervos:

– Tunelul și... încăperea în care dă?

– Ai fost în acea încăpere? îl luă prin surprindere Mogens cu întrebarea.

– Doar o dată, răspunse precipitat Tom. Și foarte scurt timp. Camera aceea îmi făcea rău. Nu m-am atins de nimic, jur!

– Te cred, spuse Mogens, ceea ce corespundea adevărului. El însuși nu atinsese nimic în acea încăpere de rău

augur. Să nu ai nici o grijă, Tom, nu am spus nimic și nici nu voi spune. Făcu un gest scurt când Tom respiră din nou ușurat și se pregăti să plece. Dar am o altă întrebare pentru tine, Tom.

Ușurarea ce se oglindise scurt timp în privirea lui Tom dispăru, făcând loc iarăși fricii și neîncrederii.

– Da?

Mogens repetă gestul făcut cu mâna, de data aceasta arătând către scaunul pe care el tocmai evitase să se așeze. Tom dădu curs invitației, dar abia după o ezitare vizibilă, și se simțea cât de greu îi era să o facă. Întoarse scaunul în poziție normală înainte de a lua loc. Dar lui Mogens îi era clar că aceasta nu avea legătură cu faptul că îl folosise Graves. Mai curând era vorba de faptul că prin invitația de a se așeza, pe care Tom o percepuse fără îndoială ca pe un ordin, discuția lor nevinovată se transforma într-un interogatoriu.

– Doctorul Graves mi-a povestit că de fapt tu ai descoperit tot ce este aici, începu el.

Tom făcu o mutră gânditoare.

– A fost o întâmplare, spuse el cu modestie. Am fost...

– La cimitir, ca să faci... *ce?* îi continuă Mogens fraza.

Tom ridică din sprâncene neînțelegând întrebarea.

– Ce să fac?

– Este un cimitir, îi aminti Mogens. Graves spune că ai fi deschis un mormânt. De ce?

– Nu pentru ceea ce acum poate credeți dumneavoastră. Pe atunci mai lucram pentru geologi.

– Pentru cârtițe?

Tom strânse din buze.

– Erau bani buni, pentru o muncă simplă. Nu am făcut nici o nelegiuire.

– Nimeni nu pretinde asta, spuse Mogens repede. Nu îi scăpase tonul strident al răspunsului. Nu trebuia să

uite cu cine vorbea. Felul uneori surprinzător de a fi al lui Tom te făcea să te îndoiești că aveai în față un om foarte simplu. Oamenii simpli reacționează uneori foarte direct atunci când se simt atacați. Am fost doar surprins. Cearta de azi-dimineață... – făcu un gest cu capul către ușă – ... era unul dintre geologi, nu?

Tom confirmă. Pe față nu i se citi nimic.

– Nu a fost prima ceartă dintre doctor și ei, zise el indispus.

– Și despre ce era vorba?

– Despre ce este mereu vorba. Tom ridică din umeri. Doctor Graves nu vorbește despre asta cu mine, dar o dată ori de două ori am auzit astfel de certuri. Mai ridică o dată din umeri pentru a sublinia că ceea ce spunea nu trebuia neapărat să corespundă adevărului. Ei sunt supărați că noi suntem aici. Ei cred că săpăturile doctorului le afectează munca lor.

– Munca unei echipe de geologi?

Un nou ridicat din umeri.

– Nu mă pricep la asta. Știu doar că ei au venit aici deseori și înainte. Dar de când doctorul a cumpărat acest teren, nu mai permite nimănui să vină aici.

– Graves *a cumpărat* tot ce este aici? vru Mogens să i se confirme.

Și Tom confirmă.

– De mai mult de un an. Imediat după ce a văzut ce am descoperit. Toți l-au considerat nebun. Râse fugar și continuă: Terenul nu are absolut nici o valoare. Este o mlaștină, care se tot extinde, și un cimitir vechi, care treptat se distruge. Nimeni nu poate face nimic aici.

Ceva din această informație îi trezi atenția lui Mogens, dar nici el nu putu în primul moment să spună ce anume.

Alungă acest gând, în intenția ca ulterior să revină asupra lui în liniște.

– În ce consta munca pe care o făceai pentru echipa de geologi?

– Nu era nimic special. Tom ridică din umeri pentru a cincea ori a șasea oară. Nu am înțeles niciodată pentru ce mă plăteau. Trebuia să le spun cât de repede se afundă pietrele funerare în pământ, asta este tot.

Își frângea stingherit mâinile și părea că nu știa încotro să își îndrepte privirea.

– Fără îndoială că pentru geologi acest lucru este foarte interesant, zise Mogens. Deși nu înțeleg. Cine să pună un cimitir în mijlocul unei mlaștini?

Își aminti cuvintele lui Mercer: „Aici terenul este un unic și mare burete."

– Nu a fost așa dintotdeauna, răspunse Tom. Mlaștina se extinde.

– Se extinde? repetă, neîncrezător, Mogens.

Nu era geolog, dar nu auzise niciodată ca o mlaștină să se extindă.

Totuși, Tom reconfirmă.

– Se întinde. Îmi mai aduc încă aminte cum era înainte. Copii fiind, ne jucam câteodată în vechiul cimitir. Pe atunci mlaștina se termina la capătul celălalt al taberei. Dar s-a extins. Unii chiar sunt îngrijorați de faptul că într-o zi ar putea amenința orașul, dar eu nu cred.

Și asta, consideră Mogens, era într-adevăr o chestiune senzațională; iar pentru *cârtițele* din tabăra geologilor cu certitudine nu era ceva *minor*. Tom vorbea ca despre un lucru situat imemorabil în urmă, dar el avea *șaptesprezece* ani, ceea ce însemna că mlaștina se extinsese dincolo de luminiș, până la cimitir, în *ceva mai mult de un deceniu*. Cu toate că Mogens nu era specialist în materie, după părerea

lui așa ceva era de-a dreptul imposibil. Și Graves se mai mira că geologii insistau să își continue cercetările?

– Îți mulțumesc, zise el. M-ai ajutat foarte mult. Și să nu ai nici o grijă, adăugă el, observând scânteia de neliniște din ochii lui Tom, doctorul Graves nu va afla nimic despre micul nostru secret.

– Mulțumesc. Eu...

Amuți, îl mai privi ușurat și în același timp cu îndoială pe Mogens o secundă ce păru o veșnicie, după care pur și simplu ieși în fugă din casă.

Mogens privi în urma lui cu un amestec de ușurare și ciudată confuzie. Discuția cu Tom îi lăsase o senzație specială. Nu avea motive să îl privească circumspect pe Tom. Ceea ce spusese suna logic și convingător, și, ce era mai important, *simțise* că Tom îi spusese adevărul.

De ce ar fi suspicios?

Mogens își dădu singur răspunsul la propria întrebare: pentru că nu mai avea încredere în nimeni. Nici în Tom, nici în Graves și cel mai puțin în sine însuși.

Se ridică hotărât. Nu îi era de folos nimănui dacă continua să își facă reproșuri, să se autoînvinovățească. Se strădui să își impună faptul că era om de știință, deci un bărbat care învățase să judece fapte, nu simțăminte. Cu „privirea ațintită asupra esențialului", cum spunea mereu îndrumătorul lui de la Harvard.

Abia se putu abține să nu izbucnească în râs, când își dădu seama ce gândise. Unicul motiv pentru care se afla aici era uraganul de sentimente pe care vizita lui Graves la Thompson îl dezlănțuise în el. Și ce altceva, dacă nu ceea ce *simțise*, îl dusese la hotărârea de a accepta oferta lui Graves și de a rămâne aici, și chiar de *a-l ajuta* să dezlege monstruosul secret al templului subteran, în loc de a face ceea ce trebuia să facă, adică să dispară de aici cât de repede putea?

Doar pentru a da de lucru mâinilor, Mogens începu să facă curat pe masa pe care se mai afla încă micul dejun pregătit pentru el de Tom. Mogens nu se atinsese de nimic, dacă facem abstracție de cafeaua tare pe care i-o făcuse Tom, dar numai privelișteа mâncării răcite de mult și care luase un aspect neplăcut – jumări de ouă, șuncă și pâine prăjită cu unt – îi amintea că nu mai mâncase din seara trecută. Între timp se făcuse de amiază. Stomacul protesta. Alimentele nu ofereau o privelișteapetisantă, dar mai găsi un rest de cafea în cană. Și acesta era rece de mult, dar Mogens preferase totdeauna cafeaua rece celei fierbinți. Apucă ceașca turtită, dar la jumătatea mișcării își aminti că Graves fusese acela care nu numai că turtise ceașca, dar și *băuse* din ea. Mogens ar fi preferat să moară de sete decât să atingă cu buzele ceașca.

Se opri pentru un moment în mijlocul mișcării și fața i se schimonosi de silă. Deodată Mogens nu mai fu sigur dacă într-adevăr era vorba de aceeași ceașcă din care băuse Graves. Era deformată și pe fund mai avea un rest de cafea, dar amintea mai mult a ceva găsit în pădure după o iarnă grea. Emailul era crăpat și sărit, iar metalul ce ieșea pe dedesubt la vedere era ruginit și ros. Când Mogens făcu o mișcare neatentă, mânerul fu cât pe-aici să se desprindă și puținul rest de cafea de pe fundul cești licări uleios; particule mici, verzi, pluteau pe suprafața pe care se formase o membrană grețoasă, care lui Mogens îi amintea de putreziciunile care odată fuseseră vii, iar acum se transformaseră într-o altă formă de viață, nesănătoasă.

Așeză ceașca pe masă cu vârful degetelor și o împinse cât putu mai departe de el. A trebuit să înghită în sec de câteva ori pentru a scăpa de gustul rău care se ridica din stomac. Pedant – pregătit să dea cu ochii de o altă privelișteoribilă – controlă și restul tacâmurilor, dar nu îl mai aștepta nici o surpriză. Toate celelalte obiecte aflate pe masă

erau în ordine. Intenționa totuși să discute serios cu Tom. Nici nu se gândi ce s-ar fi întâmplat dacă el fi băut din această ceașcă!

După ce făcu ordine pe masă, se ocupă de pat și de cele două valize. Tom luase deja hainele mânjite cu noroi în noaptea precedentă, probabil pentru a le spăla, așa că Mogens îngrămădi restul în sertarele dulapului. Ce mai rămăsese în valize din modesta lui avere lumească se compunea din hârtii și cărți. Documentele le împrăștie pe birou și pe placa pupitrului, iar pentru cărți mai găsi loc în etajere.

Dispoziția lui Mogens, care se mai ameliorase prin aceste profane activități se deterioră din nou când, aranjând cărțile în locurile libere de pe etajere, privirea îi alunecă automat asupra cărților aflate deja acolo. În majoritate erau volume care se refereau exact la ceea ce se așteptase, având în vedere prin ce trecuse aici în ultima zi și jumătate: câteva lucrări despre populațiile băștinașe ale continentului sud-american, maya, inca și aztecă, și alte câteva despre istoria Vechiului Egipt și lumea zeilor și faraonilor lui, ca și alte opere clasice de arheologie, la a căror vedere Mogens făcu o grimasă disprețuitoare, deoarece pe cele mai multe dintre ele le cunoștea pe dinafară din anii studenției și multe dintre teoriile promovate în aceste cărți se dovediseră de mult a fi greșite. Îl lua Graves drept idiot?

Dar erau și cărți care nici pe departe nu-i treziră un zâmbet. Volume cunoscute de el atât de bine, dar pe care nu le mai văzuse de mult timp, căci aparțineau unui capitol al vieții lui pe care îl considera definitiv închis. Cărți despre culte primitive, magie și ocultism, despre mituri de mult uitate și despre culturi apuse, care lăsaseră urme numai în legende, despre științe și secrete interzise, care aduceau cu ele moartea. Brusc i se păru că aude din nou vocea lui Graves. Primul om de știință din lume care dovedește că

magia există cu adevărat. Era posibil? Era posibil ca Graves și cu el să aibă în mână dovada că acele lucruri despre care cei mai mulți dintre colegii lui strâmbau din nas erau *adevărate* – erau nu doar pure superstiții și naivități ale celor slabi de înger, ci realități științifice ce puteau fi susținute cu dovezi?

Mogens era conștient de pericolul ce decurgea doar din punerea acestei *întrebări*. Era prea ușor să se convingă singur de ceva în ce voia să creadă; o ispită în fața căreia nu era invulnerabil nici măcar un om de știință. Ba chiar mai puțin un astfel de om dacă ar avea cu totul alte argumente și posibilități la îndemână de a dovedi și inexplicabilul și de a explica imposibilul aparent.

Și totuși, după ceea ce văzuse și mai ales *simțise* în urmă cu o oră *era* posibil.

Nu toate cărțile aflate pe polițe îi erau cunoscute lui Mogens. Unele nu îi spuneau nimic, alte titluri îi erau doar vag cunoscute, și printre ele erau două sau trei ce puteau fi doar copii, căci până și numele lor țineau de legendă; iar unele erau genul de cărți despre care se vorbește doar în șoaptă.

Șovăind, întinse mâna către un foliant greu, cu coperte din piele neagră, aspră. Era atât de greu, că avu nevoie de ambele mâini pentru a-l scoate din dulapul de cărți. Titlul incrustat cu litere cojite de aur era *De Vermis Mysteriis* și nu îi spunea nimic lui Mogens, dar îl făcu pe acesta să simtă un fior pe spinare. Deschise cu grijă volumul. Paginile erau din pergament îngălbenit atât de vechi, încât nu numai că foșneau la răsfoit, dar lui Mogens îi era chiar teamă că s-ar putea sfărâma, și erau acoperite cu un scris de mână minuscul, aproape caligrafic. Se mai găseau aici ciudate simboluri cabalistice și desene cu aspect sinistru, a căror simplă vedere îl făcu pe Mogens să se simtă rău.

– Fii atent cu el, spuse o voce în spatele lui.

Mogens se întoarse atât de speriat, că doar puţinn a lipsit să scăpe cartea din mâini. Nici măcar nu auzise uşa deschizându-se.

– Jonathan!

Graves închise uşa după el şi se apropie. Privirea îi alunecă cercetătoare pe masă înainte de a se întoarce din nou către Mogens şi a continua:

– O parte sunt originale de valoare inestimabilă. Foarte valoroase, într-adevăr.

– Originale?

Instinctiv Mogens apucă mai bine foliantul, ceea ce îl făcu pe Graves să zâmbească uşor.

– Un împrumut de la o mică universitate din Massachusetts, confirmă el. Nici nu îţi imaginezi ce eforturi am depus ca să îl primesc. A trebuit să îmi amanetez şi sufletul să-l conving pe custode să le scoată. Rânji şi adăugă: Şi mi-l vreau înapoi.

Mogens se îndoia că Graves ar avea ceva ce să aducă a suflet, dar păstră această opinie pentru el şi se întoarse valvârtej ca să pună cartea înapoi pe poliţă.

– Pesemne că ai fost foarte sigur că voi fi de acord.

– Hai să zicem prevăzător şi optimist, răspunse Graves. Sper că vei putea să începi cu toate acestea. De câteva titluri mi-am amintit şi eu, dar eu nu sunt specialist în acest domeniu şi a trebuit de voie, de nevoie să mă bazez pe sfatul custodelui. Dar din ce am auzit, Miskatonic University este în frunte în acest domeniu. Biblioteca ei se bucură de o faimă excepţională.

Mogens nu auzise niciodată despre această universitate şi tot atât de puţin despre oraşul unde se afla ea, dar titlurile păreau să confirme afirmaţia lui Graves; chiar dacă Mogens se îndoia că toate ar fi originale. Dimpotrivă, era

aproape sigur că unele din cărțile despre care se vorbea doar în șoaptă nu existaseră niciodată. Dar falsuri sau nu, volumele erau fără îndoială vechi.

– Și lași aceste cărți împrăștiate aici? se miră el. Într-o casă neîncuiată, în care intră și iese cine vrea?

– Oh, securitatea noastră este asigurată, îl liniști Graves. La fel și a bunurilor ce ne aparțin. Se apropie doi pași și din nou privirea lui cercetă atent masa pe care Mogens tocmai o curățase. Dar nu am venit ca să discut despre cărți de specialitate, Mogens. Te-ai hotărât?

– Să mă hotărăsc?

Mogens nu înțelese imediat la ce se referea Graves.

– În privința ofertei mele. Graves făcu un gest ce se voia explicativ și apoi se corectă: a *rugăminții* mele. Mă vei ajuta?

– Nu au trecut nici două ore! zise Mogens. Ar trebui să îmi dai ceva mai mult timp pentru a lua o decizie cu implicații atât de mari.

– Tocmai, mă tem că de timp nu dispunem la discreție, spuse întunecat Graves.

– De ce atâta grabă? Ești aici de un an. Ce importanță au câteva ore, ori câteva zile?

– Mă tem că au o mare importanță, spuse Graves. Peste ceva mai mult de o săptămână este lună plină. Până atunci trebuie să terminăm pregătirile.

Mogens îl privi fără să înțeleagă.

– Lună plină?

– Nu joacă luna plină un rol important în multe ritualuri magice? întrebă Graves. Zâmbi aproape stângaci. Adică aici discutăm despre ceea ce stimabilii noștri colegi denumesc *magie*, nu?

– Dar asta nu înseamnă că vom aștepta luna plină la o intersecție, unde vom arde aripi de liliac, nu? întrebă Mogens.

– Ba da, dacă ajută. Graves era pe deplin serios. Făcu un gest cu capul către ușă. Ceilalți se întorc curând. Ți-aș rămâne recunoscător dacă nu le-ai spune nimic despre camera aceea. Cel puțin până când te decizi.

– Bineînțeles, răspunse Mogens pe un ton ușor ofensat. Și de altfel nici pe urmă. Indiferent de decizia mea.

– Oh, eu sunt sigur că vei lua o decizie corectă, spuse Graves, zâmbind. Dar nu te gândi prea mult. După cină am să mai trec ca să aflu ce hotărâre ai luat.

Mogens îl privi sever. Era doar în închipuirea lui, sau tonul lui Graves chiar era amenințător?

– Am să mă gândesc, spuse el și se întoarse brusc.

– Așa să faci, zise Graves.

Mogens așteptă să audă zgomotul făcut de ușă, și mai lăsă să se scurgă cinci, zece secunde până când, cu pumnii strânși, se întoarse ferm hotărât să îl azvârle scurt afară pe Graves, dacă acesta va continua să se joace astfel cu el. Dar Graves nu mai era acolo, și pentru un moment lui Mogens îi păru o prostie. Înțelese că făcea probabil parte din joc faptul că Graves îl constrânsese, ceea ce nu simplifica neapărat lucrurile.

Mogens încercă o vreme să își abată gândurile studiind titlurile de pe cotoarele cărților, dar nu reuși. Gândurile i se întorceau mereu la Graves și la încăperea de sub cimitir, și în cele din urmă renunță și plecă de lângă rafturile cu cărți. Mai încercă pentru scurt timp să își sorteze și să pună hârtiile în ordine, dar asta îl ajută și mai puțin. Făcea mai multă dezordine decât ordine, și Mogens ura dezordinea. Nu, avea nevoie de ceva mai simplu pentru a se gândi la altceva.

Poate că ar fi trebuit să meargă la Tom și să îl roage să îi mai facă o cafea, și cu această ocazie să îi ceară socoteală pentru ceașca distrusă. Dădu ocol mesei, ca să ia ceașca, dar aceasta nu mai era acolo.

Mogens se încruntă surprins. Pentru a fi mai sigur, scotoci din priviri întreaga masă, şi în cele din urmă se lăsă pe vine pentru a se uita şi sub masă, dar era cert: ceaşca dispăruse.

Mercer şi ceilalţi doi se întoarseră abia mult timp după apusul soarelui. Zgomotul făcut de maşina care se apropia se auzi ceva mai înainte ca bara de protecţie să înlăture ramurile din partea cealaltă a taberei şi farurile să smulgă întunericului o parte din drumul mlăştinos. Cu toate că Mogens nu se pricepea defel la maşini, crezu că recunoaşte zgomotul făcut de Fordul cu care Tom îl luase de la San Francisco. Maşina nu se deplasa foarte repede, şi oricum nu urma o cale dreaptă; farurile săreau sălbatic de colo-colo, astfel că Mogens nu ar fi fost surprins ca Fordul să lovească şi vreo baracă. Dar minunea se întâmplă: maşina ocoli toate obstacolele şi dispăru în spatele clădirii după care Tom parcase şi celelalte automobile. Imediat se auzi şi zgomotul portierelor trântite, voci şi râsul clar al unei femei. Hyams.

O voce lăuntrică îl sfătuia să intre în casă. Nu avea nimic împotriva lui Hyams şi a celorlalţi doi, dar nu credea că aceştia i-ar fi de mare ajutor în luarea deciziei. În timp ce încă se lupta să se hotărască dacă să îi aştepte ori să nu îi aştepte, din spatele barăcii apărură trei siluete întunecate în mişcare. Vocile, ca şi râsul lui Hyams încetară, şi Mogens îşi dădu seama că acum era prea târziu. Puţin după miezul zilei Tom oprise generatorul, aşa că el nu putea trece neobservat în cadrul uşii deschise, în spatele lui fiind lumânările aprinse.

– Dragul meu profesor! strigă Mercer în timp ce se apropia. Încă treaz la o oră atât de târzie?

Mogens își stăpâni pornirea de a se uita demonstrativ la ceasul lui de buzunar. Știa foarte bine că nu era nici ora nouă. În urmă cu o oră, Tom, foarte tăcut, îi adusese cina, iar Graves nu trecuse pe la el, așa cum promisese. Preferă să nu răspundă, dar nu îi scăpă în nici un caz modul greoi în care vorbea Mercer. Mercer și ceilalți – deși la o distanță apreciabilă – se apropiară, și Mogens se chinuia să găsească o cale de a-i evita fără să pară nepoliticos și să înrăutățească și mai mult relația nici așa tocmai bună cu noii colegi.

Și nu găsi nici o cale. Oricum nu i-ar fi folosit la nimic, stabili el după ce aruncă o privire pe fața lui Mercer. Aceasta era mai roză decât de obicei, și ochii aveau o strălucire apoasă. Se balansa într-o parte și în cealaltă cel puțin tot atât cât o făcuse Fordul cu câteva minute mai înainte. Era beat. Mogens spera că nu el fusese la volanul mașinii.

– V-am simțit lipsa, profesore! continuă Mercer binedispus. San Francisco este un oraș grozav! Data viitoare trebuie să ne însoțiți neapărat.

Mogens încă nu zicea nimic, dar Mercer nu se lăsă impresionat, ci își bascula trupul masiv pe mica scară, și Mogens se dădu grăbit la o parte, temându-se să nu fie turtit.

– Putem intra la o scurtă vorbă între colegi?

– Desigur.

Mogens mai făcu un pas înapoi și făcu un gest de invitare în direcția celorlalți doi. McClure îi aruncă un zâmbet rapid, plin de înțelegere, în timp ce pe fața lui Hyams încercă zadarnic să citească ceva. În orice caz simțea și mai puternic respingerea pe care o manifesta aceasta în ce îl privea.

Mercer mărșălui vesel prin fața lui și luă loc neinvitat pe singurul scaun existent în cameră.

– Data viitoare trebuie să ne însoțiți neapărat, profesore, repetă el vorbind și mai greu. Adică, dacă vă dă voie cerberul nostru.

– Cerberul?

– Graves, explică McClure. Lui Mercer îi place să îi spună astfel lui Graves, mai ales după ce se uită prea des în fundul paharului, ca astăzi. Și, bineînțeles, când acesta nu îl poate auzi.

Mercer reacționă cu un rânjet larg:

– Dumneavoastră ne stricați buna dispoziție, McClure. De ce nu-i lăsați unui biet bătrân nici măcar această mică plăcere?

Mogens se gândi că, dacă ar fi să tragă o concluzie după modul în care vorbea Mercer, aceasta fusese o plăcere sută la sută. În privirea lui McClure, când acesta se uită la paleontolog, Mogens descifră un zâmbet înțelegător, dar și puțin compătimitor.

– În nici un caz nu vrem să vă deranjăm, spuse McClure. Cu siguranță că ați avut o zi mai epuizantă decât noi.

Cel puțin în privința lui Mercer, Mogens avea anumite îndoieli.

– Nu deranjați deloc, doctore, răspunse el. Mă tem doar că nu vă pot oferi nimic, poate cu excepția unei cafele reci.

– Dar totul este în ordine, îl asigură Mercer, în timp ce se apleca gâfâind să apuce cana.

Exista o singură ceașcă, cea din care tocmai băuse Mogens, dar pe Mercer păru că nu îl deranja deloc. Fără a-i păsa că restul din cană se răcise de mult, se servi și apoi scoase din pardesiu o sticlă plată, din care turnă zdravăn în cafea. McClure se încruntă dezaprobator, dar se reținu de la orice comentariu și, cu un zâmbet ușor stingherit, se întoarse către Mogens:

– Cum v-ați petrecut prima zi aici, profesore?

– Cum bănuiesc că ați petrecut-o și dumneavoastră, răspunse Mogens. Doctorul Graves m-a luat cu el și mi-a arătat totul.

Nu o privi pe Hyams, dar simți uitătura dușmănoasă piezișă a acesteia. Dar nici ea nu spuse nimic, ci după o secundă se întoarse și se opri lângă rafturile cu cărți. Lui Mogens nu îi conveni, dar nu găsi un pretext plauzibil pentru a o reține.

McClure rămase dator cu răspunsul la întrebarea indirectă a lui Mogens.

– Așa a făcut, nu? reveni Mogens.

McClure ezită, apoi îi răspunse fără a-l privi în față:

– Nu discutăm despre munca noastră în afara locului unde am făcut săpături. Este dorința doctorului Graves.

– Iar dumneavoastră faceți fără îndoială totdeauna ceea ce dorește doctorul Graves, ripostă Mogens.

În aceeași clipă regretă ironia din voce, cu atât mai mult cu cât remarcă faptul că jena din privirea lui McClure se accentuă. Dar cea care răspunse a fost Hyams, și nu Mc.Clure:

– În ce privește acest aspect suntem pe deplin de acord cu părerea doctorului Graves, profesore VanAndt. Atâta vreme cât munca noastră aici nu s-a încheiat, tăcerea absolută este principiul suprem. Probabil că dumneavoastră încă nu ați sesizat că nu toți sunt de acord cu ceea ce facem aici și că suntem urmăriți cu suspiciune și deosebit de atent. Și, cine știe, poate că suntem și ascultați? Dumneavoastră doriți ca altcineva să vă fure roadele muncii?

Ultima frază fu rostită cu o subliniere specială, consideră Mogens. Și mult mai neplăcută a fost privirea cu care ea îl măsură.

– Bineînțeles că nu, răspunse el cu tot calmul de care putea da dovadă. Nici eu nu aș face așa ceva.

– Vedeţi, profesore, aşa gândeşte fiecare dintre noi, răspunse rece Hyams. Apoi arătă către dulapul de cărţi şi întrebă: Sunt cărţile dumneavoastră?

– Câteva dintre ele. Cele mai multe le-a adus Graves.

– Ciudată selecţie, spuse Hyams întorcându-se cu totul către rafturile cu volume. Care spuneaţi că şi este specialitatea dumneavoastră?

– Arheologia, răspunse Mogens, deşi era foarte sigur că Hyams ştia acest lucru la fel de bine ca ceilalţi doi şi ca el însuşi.

Hyams scoase câteva volume, le studie titlurile, aruncă o privire fugară în interiorul unora şi le puse apoi la loc.

– *Cartea numelor moarte,* spuse ea. *Atlantida, lumea antediluviană.* Îl măsură cu o privire greu de calificat, dar nu prea plăcută. Asta ce este? Mai nou este nevoie în arheologie de aşa ceva?

– Nu, răspunse Mogens, stăpânindu-se cu greu. Mă interesează strict personal aceste teme.

– Magie?

– Ocultism, o corectă Mogens.

– Şi este vreo deosebire? Hyams ridică dispreţuitoare din sprâncene. Explicaţi-mi, profesore.

Mogens avu impresia că ea rostise cuvântul „profesore" ca pe o ofensă. Ceea ce îl înfurie. Dar se stăpâni şi se strădui să răspundă cât putea mai calm şi la obiect.

– Mă interesează aspectul *ştiinţific* al acestor lucruri, doctore. Mai toate superstiţiile au o sămânţă de real. Medicina tocmai descoperă că multe dintre remediile vechi nu sunt scamatorii, ci, din contră, sunt foarte eficiente.

– Asta poate ori nu poate fi aşa. Hyams îi respinse argumentul cu un ridicat din umeri, care îi spori furia. Dar nu este cazul în contextul discuţiei noastre sau în ce priveşte conţinutului acestor cărţi. Cum stăm cu credinţa în demoni şi în zei păgâni? Unde este dovada ştiinţifică a eficienţei *formulelor magice?*

– Nicăieri, recunoscu deschis Mogens. Dar, oricum, nu există nici dovezi că *nu* sunt eficiente.

– Nu vorbiți serios. Ce ar putea fi în aceste bâlbâieli lipsite de sens...

– Cine vă spune că despre asta este vorba? interveni Mogens, reducând-o pe egiptologă la tăcere cu un gest aproape poruncitor, pentru situația că ar fi vrut să îl întrerupă. Nu, știu ce vreți să spuneți. Doctor Hyams, vă rog doar să mă ascultați un moment!

Hyams ridică disprețuitor sprânceana stângă, dar tăcu.

– Eu cred că în natură există mult mai multe forțe pe care noi *nu* le înțelegem decât forțe pe care *le* înțelegem, începu Mogens. Forțe ale naturii, la ele mă refer. Energie, câmpuri de forță, curenți.

Îi privi pe rând, întrebător, pe ceilalți. McClure încuviință șovăielnic din cap, Mercer mai sorbi o dată din cafeaua cu rom – sau ce se afla în sticla lui – în timp ce Hyams nu reacționă, ci îl privi mai departe fix și inexpresiv.

– Unele dintre aceste forțe le înțelegem, și unele dintre ele le putem chiar stăpâni, continuă Mogens. Modificăm undele radio pentru a transmite semnale Morse. Producem curent electric pentru a ne lumina casele și încălzim apa pentru a pune în mișcare mașinile noastre cu aburi.

– Vorbiți despre *energie,* profesore, nu despre *cuvinte,* cugetă McClure.

– Și ce sunt cuvintele dacă nu unde sonore? întrebă Mogens pe un ton aproape triumfător. Dacă ele au un efect despre care nu avem cunoștință? Dacă ele comunică cu forțe ale naturii a căror existență noi nici măcar nu o bănuim?

– Bineînțeles, zise ironic Hyams. Dar unii druizi celți le cunoșteau acum cinci mii de ani.

– Este posibil, spuse Mogens. Bineînțeles că ei habar nu aveau de existența curentului electric, de radiații și câmpuri de forță. Dar poate că pur și simplu au observat ceva. Poate că le-a atras atenția faptul că se petrec anumite lucruri când

spun anumite cuvinte. Ei au îmbrăcat în cuvinte ceea ce au observat, fără a bănui că nu despre cuvinte este vorba, ci despre undele sonore produse de ele.

– Asta este o aiureală, spuse Hyams.

Mogens ridică din umeri.

– Nu spun că așa a fost, răspunse el. Spun că ar fi *putut* să fie așa.

– Oh, desigur, ripostă ironic Hyams. Cu certitudine există și diavolul, vârcolaci și demoni zburători.

– Au existat în lumea asta creaturi pe care chiar și noi le-am lua drept demoni, răspunse calm Mogens. Probabil că există și un fel de memorie colectivă. Cu greu am putea considera întâmplătoare anumite arhetipuri ce apar permanent în toate timpurile și în toate culturile. Noi toți avem aceleași frici primordiale, doctore! Indiferent în ce parte a lumii ne-am născut, în ce mediu cultural am crescut. Poate că ceea ce simțim este amintirea strămoșilor noștri înmagazinată în memoria noastră colectivă pe parcursul a milioane de ani.

Hyams izbucni în râs.

– Și dumneavoastră vă considerați om de știință?

– Eu nu am făcut afirmații, spuse calm Mogens. Am vrut doar să vă explic ce mă interesează pe mine la aceste lucruri.

– În calitate de om de știință, presupun, zise ironic Hyams. Râse din nou disprețuitor, dar brusc ceva se modifică în privirea ei. Zâmbetul îi pieri, ochii i se îngustară și îl privi pe Mogens cu o ostilitate nouă. Murmură: VanAndt! Întoarse brusc capul pentru o secundă spre rafturile cu cărți, apoi privirea îi reveni la Mogens. Da, normal! *Știam* eu că v-am mai auzit numele!

– Ce înseamnă asta, draga mea? întrebă McClure.

În privirea lui Hyams apăru ceva nou, dur, care îl făcu pe Mogens să se înfioare.

– Asta ar trebui să îl întrebați voi pe noul nostru coleg, spuse ea. Noapte bună, *profesore VanAndt!*

Plecă. Mogens vru să o oprească, dar în ultimul moment își dădu seama de lipsa de sens a acestei intenții și coborî mâna. Hyams se năpusti afară lăsând ușa deschisă în urma ei; Mogens bănui că o lăsase așa doar pentru că îi fusese prea greu să o trântească după ea.

Pentru câteva momente în baracă se așternu tăcerea, căreia McClure îi puse în cele din urmă capăt dregându-și jenat glasul.

– Mda... acum ar trebui să mergem și noi, spuse el. A fost o zi epuizantă. Să mergem, Mercer! Sunt sigur că și profesorul VanAndt va fi bucuros să se liniștească. Așteptă ca Mercer să se ridice – cam în silă –, apoi își întoarse privirea către Mogens. Noapte bună!

Mogens nu fu în stare să îi răspundă lui McClure cu mai mult de o înclinare a capului. Cei doi ieșiră, dar lui Mogens îi trebui mai mult de o jumătate de minut pentru a-și aduna puterile să iasă din starea de amorțeală și să închidă ușa după ei. Deci aceasta fusese prima sa discuție adevărată cu noii colegi, și numitorul ei comun era: catastrofă.

Dar, oricum, totul avusese și o parte bună: ar fi putut să fie și mai rău.

Dar se înșela.

Graves nu mai veni în acea seară. Mogens cochetase de mai multe ori cu gândul de a se duce el la acesta – în definitiv erau doar câțiva pași până la baraca lui Graves –, dar se răzgândise de fiecare dată și se culcase devreme. Spre marea lui surprindere adormi pe loc și se trezi abia a doua zi dimineața, mult mai destins și liniștit decât crezuse că era posibil după ziua de care avusese parte și fără cea mai mică amintire a vreunui coșmar.

Dar nu se sculase de la sine. Îl trezise o uşoară vânzoleală în apropierea lui şi, înainte de a deschide ochii, îi ajunse la nas aroma cafelei proaspăt pregătite.

Mogens se ridică în capul oaselor şi dădu cu ochii de Tom, care aranja plin de zel pe masă micul dejun. Cu mirosul cafelei se mai amesteca şi cel de şuncă prăjită şi de ouă, şi Mogens nu putu să reprime ghiorăitul de foame al stomacului. Tom întoarse brusc capul şi în primul moment păru aşa de vinovat, de parcă Mogens l-ar fi surprins făcând ceva nepermis, după care zâmbi:

– 'Neaţa profesore, sper că nu v-am trezit eu.

Mogens se întinse mai bine, îşi coborî picioarele pe marginea patului şi o clipă îşi ascunse faţa în mâini. Se simţea proaspăt şi odihnit, dar era atât de buimac, că abia putu să îşi stăpânească un căscat.

– Ba da, dar nu ar fi avut sens să pregăteşti un mic dejun atât de gustos şi pe urmă să aştepţi să se răcească. Lăsă mâinile jos, adulmecă şi se uită la tava cu mâncare. Graves te-a mandatat să mă tratezi mai cu băgare de seamă?

– Sir? întrebă Tom încurcat.

– Această porţie mi se pare destinată mai curând unui muncitor din construcţii, explică zâmbind Mogens. A uitat să mă avertizeze că trebuie să dezgrop templul singur, doar cu un târnăcop?

– Dacă îmi amintesc bine, era vorba mai curând de o lingură, răspunse foarte serios Tom, dar dădu imediat din cap şi continuă zâmbind: Ca să fiu corect, este o porţie dublă. Doctorul Mercer a refuzat astăzi micul dejun şi era păcat să îl arunc. Zâmbetul i se transformă într-un rânjet: Cred că nu se simte prea bine astăzi.

– Aseară părea să se simtă excepţional. Mogens se ridică, scoase ceasul de buzunar din haina pe care în lipsa unui umeraş o pusese pe speteaza scaunului şi deschise capacul.

Nu era nici măcar ora şase, neobişnuit de devreme chiar şi pentru Mogens, care nu obişnuia să lenevească în pat.

– Sper totuşi că nu îţi vei face un obicei prost din a mă trezi mereu atât de devreme, spuse el, căscând.

Tom clipi nedumerit.

– Devreme?

Mogens făcu o grimasă.

– Bine, oftă el.

Luă cana pentru a-şi turna cafea, dar şovăi şi, involuntar, supuse ceaşca unei inspecţii rapide şi foarte atente înainte de a se servi şi a bea întreaga ceaşcă dintr-o suflare.

– Luaţi loc, profesore, mă ocup eu.

– Mulţumesc, răspunse Mogens, dar dimpotrivă se îndepărtă un pas de masă şi făcu un uşor gest cu capul spre uşă. Pentru că tocmai se trezise, simţea nevoia unei necesităţi fiziologice, dar se simţea jenat să vorbească despre aceasta. Adăugă: Revin imediat.

Locul respectiv se afla puţin lateral faţă de barăci, la jumătatea distanţei până la tufişurile care delimitau tabăra de cimitir. Mogens se îndreptă întra-colo cu paşi mari. Soarele încă nu răsărise, era sensibil răcoare, iar el se gândea la gustosul mic dejun pregătit de Tom, aşa că se grăbea să se reîntoarcă la cabană. Nici nu făcuse jumătate de drum, când auzi motorul unui automobil şi se opri surprins.

Din crâng apăru o pereche de faruri, apoi o maşină pătrunse printre ramuri şi, instinctiv, Mogens făcu doi paşi lateral pentru a nu fi doborât la pământ. Dar nici vorbă de un astfel de pericol – maşina trecu în viteză de el, dar la o distanţă de cel puţin zece, doisprezece paşi –, însă Mogens se sperie ca un hoţ surprins asupra faptului.

Nu era o maşină oarecare, ci o maşină a poliţiei.

În loc să se întoarcă la baraca lui şi la micul dejun care îl aştepta, Mogens se luă grăbit după maşină. Automobilul

făcu o curbă atât de aproape de cortul din centrul taberei, încât pânza acestuia flutură ca o velă în vânt, se îndreptă către baraca lui Graves și opri așa de brusc, că noroiul de sub roți sări în toate părțile. Mogens își grăbi pasul, astfel încât să nu alerge, dar nici să nu rămână prea mult în urmă.

Un bărbat bondoc, cu o pălărie de cowboy aproape absurd de mare, coborî din mașina poliției. În același moment ușa barăcii se deschise și ieși Graves. Mogens era încă prea departe pentru a distinge fețele celor doi, însă în ciuda distanței simți tensiunea ce mocnea între ei. Mogens grăbi iarăși pasul, și ajunse lângă Graves și vizitatorul în uniformă când acesta tocmai își scotea uriașa pălărie și își încorda umerii, pregătindu-se cum se cuvine de întâlnirea cu Graves.

– Mogens! Graves nu încercă să ascundă cât îl deranja apariția lui. Te-ai trezit atât de devreme?

Mogens se îngrozi când văzu fața lui Graves. Nu trecuseră douăzeci și patru de ore de când se văzuseră, dar Graves părea că de atunci îmbătrânise cu decenii. Avea fața suptă și dungi întunecate pe obraji, iar privirea lui exprima o sălbăticie la a cărei vedere Mogens trebui să se stăpânească să nu facă un pas înapoi. Cu siguranță că doctorul Jonathan Graves nu avusese o noapte bună.

– Nu am mai putut să dorm, răspunse Mogens, după care făcu un gest cu capul către mașină: Zgomotul făcut de circulație este tot mai puternic în ultimul timp, iar eu venisem la țară tocmai pentru liniște.

Zâmbi strâmb, dar își dădu seama că amărâta lui glumă nu a avut efect. Graves își strânse buzele într-o grimasă care era opusul unui zâmbet, iar vizitatorul păru o clipă atât de marcat, de parcă ar fi luat cuvintele la propriu.

– Profesorul Mogens VanAndt, spuse Graves făcând și gestul corespunzător către Mogens. Noul meu colaborator. Făcu același gest și către polițist: Dânsul este șeriful Wilson.

– Profesore.

Wilson schiță un gest cu capul, care lui Mogens îi păru mai puțin neutru decât i-ar fi fost pe plac, apoi vru să spună ceva, dar Graves i-o luă înainte:

– Ce vă aduce încoace la această oră matinală, domnule șerif? Știți că nu agreez prezența străinilor pe terenul meu.

Wilson se întoarse spre Graves și de pe chipul lui dispăru și ultima urmă de amabilitate.

– Am doar câteva întrebări, doctore, spuse acesta glacial. Este vorba despre un membru al echipei geologilor care sunt campați de cealaltă parte. Doctor Phillips, ca să fiu mai exact.

– Phillips? Fața lui Graves se întunecă și mai mult. Nici măcar nu se străduia să lase impresia că s-ar gândi la vorbele lui Wilson. Nu am auzit niciodată de el.

– Eu cred că am ceva de făcut, zise Mogens și vru să se întoarcă și să plece, dar Wilson îl reținu cu un gest scurt.

– Nu, rămâneți, profesore! spuse el. Se prea poate să vă pun și dumneavoastră câteva întrebări.

– Dar eu sunt aici abia de o zi!

Wilson ignoră răspunsul și se adresă din nou lui Graves:

– Mă miră puțin faptul că nu îl cunoașteți pe doctorul Phillips, doctore Graves! Doar ați vorbit cu el ieri-dimineață.

– Eu? întrebă Graves.

– Există martori ai disputei aprinse dintre doctor Phillips și dumneavoastră, confirmă Wilson. Aici.

Pentru o fracțiune de secundă Graves nu îl mai privi pe Wilson, ci pe Mogens, și în ochii lui se aprinse ceva ce putea fi ură. Dar își recăpătă stăpânirea de sine și se adresă șerifului:

– Ah, acela. Graves strânse cu dispreț din buze. Da, este adevărat. Nu știam că îl cheamă Phillips. A fost aici, așa este.

– Deci recunoașteți că a avut loc o ceartă?

– Tot acest teren este proprietate privată, domnule șerif, zise rece Graves. Eu le-am interzis distinșilor colegi de la Facultatea de Geologie, acum jumătate de an, să calce pe proprietatea mea. După cum prea bine știți chiar dumneavoastră, ei nesocotesc mereu această interdicție. Am surprins un străin pe proprietatea mea, străin care nu are ce căuta aici, și nu am fost entuziasmat de acest lucru. Atât privirea, cât și tonul lui deveniră sfidătoare. Continuă: De fapt, ar fi de datoria autorităților să asigure apărarea drepturilor mele de cetățean și proprietar.

– În ce îl privește pe Phillips, nu trebuie să vă mai faceți griji, doctore, răspunse Wilson. El nu vă va mai deranja cu siguranță. Cadavrul i-a fost găsit azi-noapte, nu departe de aici.

– Este mort? îi scăpă involuntar lui Mogens, ceea ce atrase de această dată nu numai privirea lui Graves, ci și a lui Wilson.

Ar fi făcut mai bine să își muște limba.

– Este de presupus, dacă este găsit un cadavru, spuse iritat Graves. I se adresă din nou lui Wilson: Ce s-a întâmplat? Un accident?

– Nu știm exact, recunoscu acesta. Cadavrul este încă cercetat. Se află într-o stare groaznică, parcă ar fi fost atacat și sfâșiat de un animal de pradă. Chiar dacă, cu toată bunăvoința, eu nu îmi pot imagina un animal de pradă în stare să facă așa ceva.

– Și acum credeți că eu l-am omorât? întrebă batjocoritor Graves.

– Dumneavoastră ați fost ultimul care a vorbit cu doctorul Phillips, răspunse calm Wilson. De atunci nu l-a mai văzut nimeni. *Trebuie* să pun aceste întrebări.

– Ceea ce dumneavoastră vă rupe inima, ripostă Graves şi clătină mânios din cap. Trebuie să vă dezamăgesc. Probabil că următorului care va pune piciorul pe proprietatea mea am să îi găuresc pielea cu câteva alice, dar eu nu omor pe nimeni. Şi nu obişnuiesc nici să sfâşii în bucăţi intruşii. Dacă aţi epuizat întrebările, îmi pare rău că nu v-am putut fi de folos, domnule şerif.

Wilson se întoarse către Mogens şi îşi puse pe cap pălăria, ceea ce oricum nu îi dădu un aer mai impunător, ci mai curând unul comic.

– Iar dumneavoastră, doctor...?

– VanAndt, îi sări Mogens în ajutor. Profesor VanAndt.

– *Profesor* VanAndt. Wilson ridică din umeri, pentru a sublinia cât de puţin respect îi impunea titlul academic. L-aţi văzut ieri pe doctorul Phillips, *profesore?*

– Nu, răspunse Mogens, spunând adevărul.

– Regretabil. Wilson oftă. Dacă vă amintiţi ceva ce ar putea folosi clarificării acestei poveşti oribile, contactaţi-mă neîntârziat, profesore! La fel şi dumneavoastră, doctore Graves!

Atinse cu degetele arătător şi mijlociu de la mâna stângă borul pălăriei lui hilare de cowboy, urcă în maşină şi plecă.

Graves se uită posomorât după el până când acesta – în aceeaşi măsură de lent la plecare, pe cât de rapid fusese la venire – dispăru. Apoi se întoarse spre Mogens cu o expresie nu mai puţin posomorâtă.

– Pitic tâmpit, spuse. Face pe Sherlock Holmes şi Wyatt Earp la un loc, doar pentru că a auzit odată cuvântul „bluf". Cine şi-o fi închipuind că este?

– Doar nu crezi că eu... începu Mogens doar pentru a fi întrerupt.

– ... Că tu ai putut să auzi ori să vezi ceva ce l-ar putea interesa pe idiotul acesta de şerif? Graves rânji precum un

lup – Mogens avu realmente această senzație. În lumina încă palidă a zorilor figura lui îi aminti lui Mogens de cea a unui lup care își fixează victima arătându-și dinții. La ce te gândești? Bineînțeles că nu! Acest mic și mincinos apărător al legii îmi face greutăți de când am venit aici, dar, ce este drept, nu îi poți nega o anumită doză de șiretenie. Știe că ești nou aici, și încearcă să ne dezbine. Acesta este pericolul pe care îl reprezintă acești oameni: poate nu sunt deosebit de inteligenți, dar trebuie să te ferești să îi subapreciezi.

Mogens făcea eforturi să îi urmărească vorbele. Ceva nu era în regulă cu fața lui Graves. Părea că... se modifica. Caracteristicile de lup se accentuau, dar fără să fie vorba despre modificări cu adevărat materiale. Totuși, era o transformare *sesizabilă*. Printre trăsăturile încă umane, dar descompuse ale lui Graves se strecura în tot mai mare măsură animalul de pradă ascuns sub ele.

– Dar de ce să fi făcut șeriful asta? întrebă Mogens obosit, nu pentru că trebuia să o facă, ci pentru că era primul lucru care îi trecu prin cap.

Trebuia să înceteze a-l mai fixa cu privirea pe Graves. Dar nu putea.

– Pentru că este plătit pentru asta, se repezi Graves. Cârtițele astea afurisite încearcă să mă alunge de aici de când am venit. Dar nu vor reuși!

Furia din ochii lui întunecați, ce păreau mult mai adânciți în orbite, se transforma în ură pură. Un firișor subțire de salivă îi cobora pe bărbie, evident fără ca acesta să îl sesizeze.

– Și geologii ce motiv ar avea pentru asta? întrebă Mogens. Că doar sunt, ca și noi, oameni de știință!

– Nu mă mai compara cu acești... acești diletanți! mârâi Graves.

„Mârâia cu adevărat, nu în sens figurat", gândi Mogens și se înfioră.

– Iar acum du-te să îți iei micul dejun, Mogens. Avem în față o zi lungă și epuizantă. Te aștept peste o jumătate de oră jos, în templu.

Dintr-o îndărătnicie pe cât de pură, pe atât de copilărească, Mogens nu apăru la noul lui loc de muncă exact după trecerea unei jumătăți de oră, ci abia după dublul acestei perioade. Dar nu era unicul motiv. Nici măcar nu era motivul *principal*. Adevăratul motiv al întârzierii era că se temea să îl revadă pe Jonathan Graves.

Mogens încercă inutil să scape de gândurile care și lui îi păreau ridicole. Nu exista nici un motiv să se teamă de Graves. Pentru așa ceva avusese motiv înainte de sfârșitul săptămânii, dar momentul acela trecuse; se prezentase în fața lui Nemesis și acum nu mai avea nici un motiv să tremure în fața lui Graves. Putea să îl urască, să îl disprețuiască și să îl deteste profund – și din toate aceste sentimente avea în el mai mult decât suficient –, dar nu trebuia să se teamă de el.

Însă tocmai asta făcea.

Pe măsură ce cobora scara, mișcările lui Mogens deveneau tot mai lente. În timp ce înainta de-a lungul tunelului jos ce ducea la prima grotă, încercă să își clarifice simțămintele. Desigur, știa că fața lui Graves nu se modificase *cu adevărat* înainte. Trebuie să i se fi părut din cauza luminii sau a oboselii și a nervozității, sau poate din cauza unei combinații a acestora. Oamenii nu se transformă în... *creaturi* care în zori se descompun și se refac în făpturi noi, oribile.

Nici măcar Jonathan Graves nu făcea așa ceva, chiar dacă Mogens nu ar fi avut scrupule în a-l crede în stare de asemenea orori. Problema era *că* el era gata să creadă această enormitate, să creadă *orice* enormitate, dacă îi dăuna lui Jonathan Graves.

De fapt, își dădu ulterior seama că în sufletului lui și-ar fi dorit ca Wilson să exprime mai mult decât o vagă bănuială și ca această bănuială să se dovedească a fi *întemeiată*. Poate că ceea ce îl îngrijora atât de mult nu era Graves, ci el însuși. De faptul că niciodată nu îl va putea ierta pe Graves era tot atât de conștient pe cât trebuia să fie și acesta. Totuși, Mogens era prea îngrozit de intensitatea urii sale. Poate că era adevărat ceea ce spuneau psihologii, că o anumită doză de dorință de răzbunare și chiar de ură e foarte sănătoasă și ajută la depășirea unei trăiri traumatizante. Dar ceea ce Mogens simțea în el cu siguranță *nu* era sănătos.

Ajunsese aproape de capătul galeriei și pășea tot mai rar, când auzi din față voci – vocea lui Graves și apoi imediat vocea doctorului Hyams, care era stridentă, aproape isterică. Mogens mai făcu doi pași și se opri când înțelese că era martor la o ceartă zdravănă.

– ... Ca să fiu sincer nu vă înțeleg în totalitate surescitarea, tocmai spunea Graves. Ce vă mai trebuie, Suzan? Niște materiale? Aveți nevoie de mai mulți bani? O putere decizională mai mare?

– Nu despre asta este vorba, și o știți al naibii de bine, Graves! De un an întreg muncim ca niște sclavi pentru dumneavoastră! Abia dacă mai vedem lumina zilei, și nu avem voie să scăpăm o vorbă, cu toate că am făcut aici poate cea mai senzațională descoperire a secolului!

– Pentru că, draga mea, o întrerupse Graves. *Pentru că,* nu *cu toate că.*

– Haida-de! se burzului Hyams. Este vorba despre faptul că noi ne străduim de un an de zile să depunem o muncă într-adevăr ştiinţifică, iar dumneavoastră... dumneavoastră aduceţi un *vrăjitor!*

Mogens ascultase destul. Îi era clar că aterizase în cel mai nefavorabil moment posibil, dar brusc îi păru acest lucru indiferent. Nu avea sens să umble în vârful picioarelor printr-un magazin de porţelanuri în care tocmai bântuise un uragan. Continuă drumul, se îndreptă cu paşi energici spre Graves şi Hyams şi înregistră în treacăt că mai erau prezenţi şi ceilalţi doi. McClure se simţea vizibil neplăcut, şi această stare explodă de-a dreptul când îşi făcu apariţia Mogens, în timp ce Mercer părea doar obosit şi se străduia din răsputeri să urmărească discuţia.

– Trageţi de mult cu urechea acolo? îl luă în primire, cu ostilitate Hyams.

– Nu era necesar să trag cu urechea, răspunse Mogens. Eraţi suficient de gălăgioasă.

Trecu peste Graves cu o privire rapidă, atentă, apoi se întoarse din nou către arheoloagă. Trebuia să se stăpânească să nu devină nepoliticos şi trebuia să se stăpânească şi mai mult să nu spună ori să facă ceva care să o provoace şi mai tare. „Vrăjitor" nu mai era de mult cel mai urât cuvânt care i se adresase în ultimii ani, şi totuşi acum îl supăra enorm.

– Sincer, îmi pare rău că gândiţi astfel despre mine, doctor Hyams, spuse cu un calm impus. Chiar crezusem că aţi înţeles ceea ce am încercat să vă explic ieri. Nu am nici o legătură cu magia neagră sau cu scamatoria. Sunt om de ştiinţă, ca şi dumneavoastră!

– Şi anume unul dintre cei mai buni pe care îi cunosc, interveni Graves. Hyams vru să riposteze, dar Graves o reduse la tăcere cu un gest poruncitor şi continuă pe un

ton ridicat: Ajunge! Nu tolerez aceste invidii puerile! Nici nu avem timp de așa ceva! Suzan, pot să vă asigur că profesorul VanAndt nu se află aici pentru a contesta ceva din renumele dumneavoastră binemeritat sau din al dumneavoastră, domnilor! Veți înțelege peste doar câteva zile de ce am solicitat sfatul profesorului. Dar, până atunci, vă rog să dați dovadă măcar de o parte din acea disciplină la care mă pot aștepta din partea unor cercetători de calibrul dumneavoastră!

Spre nu mica mirare a lui Mogens, nimeni nu îl contrazise. Însăși Hyams mai privi sfidătoare doar un moment, apoi se întoarse strângând arogant din buze, iar McClure și Mercer încheiară spectacolul dând impresia că ar fi grozav de ocupați, deși nu făceau de fapt nimic.

– Vino, Mogens! Graves făcu un gest în direcția lui, care nu era mai puțin poruncitor decât cel cu care o redusese la tăcere pe Hyams. Noi avem de lucru!

Mogens îl urmă automat când acesta se întoarse și se îndreptă spre ușa din scânduri care dădea în coridorul cu hieroglife. Privi încurcat înapoi, către Hyams și cei doi. Făcând parte din aceeași familie, știa foarte bine și el cât de alergici erau savanții la autoritate. Cu atât mai incredibil i se păru că Hyams, McClure și Mercer se lăsaseră dojeniți de Graves ca niște elevi intimidați. Pe de altă parte, el însuși se supusese instinctiv tonului poruncitor al lui Graves.

Parcurseră galeria într-un tempo atât de vioi, că Mogens nici nu găsi timpul să își facă ordine în gânduri înainte de a ajunge la grilajul din capăt. Acesta era deschis, dar Graves se întoarse imediat ce Mogens trecuse de el, puse lacătul, îl încuie și vârî cheia în buzunarul vestei. Mogens îl privi întrebător, dar și puțin alarmat. Nu suportase niciodată să fie încuiat undeva.

– Vreau doar să fiu sigur că nu vom fi tulburați, spuse Graves, căruia nu îi scăpase privirea lui Mogens. În mod normal, deschid ușa secretă numai duminica, când Hyams și ceilalți sunt în oraș.

– Și te mai miri că ceilalți devin treptat neîncrezători? întrebă Mogens.

Drept răspuns Graves ridică doar din umeri și continuă să meargă. Evident, nu era dispus să discute pe această temă.

Ajunseră la ușa secretă, așa cum se așteptase Mogens, dar spre surprinderea lui, aceasta era deschisă și abia când ajunse în dreptul ei observă cablul electric gros ce șerpuia pe podea și dispărea în tunelul din spatele ei.

A doua surpriză – și pe departe mai mare – era silueta subțire care îi întâmpină după câțiva pași făcuți în tunel.

– Tom!

Tom îi făcu un semn cu capul și se adresă lui Graves:

– Eu am terminat, doctore Graves. Mai trebuie doar să aduc lămpile și să le conectez.

– Mai ai timp până în noaptea care urmează, răspunse Graves. Poți rezolva asta după ce pregătești cina. Acum du-te și odihnește-te câteva ore.

Tom înclină din cap recunoscător și se îndepărtă rapid. Graves privi în urma lui până când acesta ieși din galerie și zgomotul pașilor dispăru în exterior, apoi adăugă încet și dând semnificativ din cap:

– Băiatul a lucrat toată noaptea.

– Am crezut că ținei ca nimeni să nu afle de acest tunel.

– Așa este, confirmă Graves. Nimeni care să fi știut deja de existența lui, iar cel care știe nu cunoaște unde duce el. Zâmbi ușor și continuă: Nu subestima niciodată curiozitatea unui copil, Mogens. Hyams și ceilalți doi pot specula asupra a ceea ce am descoperit aici, dar Tom știa la puțin

timp după ce aflasem eu. Ridică din umeri. Avem nevoie de lumină și nu era de mine să întind cabluri și să instalez lămpi, ca să nu mai spun că nici nu mă pricepeam. Poate tu te pricepeai?

Mogens clătină din cap.

– Și ai încredere în Tom?

– Am de ales? Graves râse. Dar redeveni imediat serios. Nu, am încredere în Tom. Poate că este singurul de aici în care pot să am într-adevăr încredere. Natural, cu excepția ta, adăugă el cu un zâmbet fin.

– Natural, repetă Mogens.

Continuară drumul după ce Graves luă lampa cu carbid din nișa din perete și o aprinse. Cablul electric negru, gros cât încheietura mâinii lui Mogens, era desfășurat înaintea lor în întuneric și le arăta drumul, dar se termina în fața grămezii de piatră și pământ care despărțea tunelul de camera de ceremonial. Ca și în ziua anterioară, primul se cățără Graves. De data aceasta lăsă lampa aprinsă pe grămadă, așa că lumina puternică nu îl mai făcu pe Mogens să lăcrimeze când acesta îl urmă.

Când ajunse Mogens în încăpere, Graves aprinsese în cameră toate patru felinarele, astfel că lumina era de două ori mai puternică, dar nu a alungat tot întunericul; negura domnea mai întunecată dincolo de limitele vagi ale zonei luminate. Mogens avea din nou senzația că vede năluci descriind mișcări ciudate, apropiindu-se de lumină, dar fără a îndrăzni s-o atingă.

– Deoarece te afli aici, nu trebuie să te mai întreb asupra deciziei tale bănuiesc, zise Graves, în timp ce îi întindea două din cele patru lămpi aprinse de el. Deci, să începem. Nu dispunem de tot timpul din lume.

Mogens luă ascultător cele două lămpi și îl urmă pe Graves, care se îndreptă hotărât către scara aceea ciudat de

neregulată ce urca spre monstruoasa ușă mărginită de cei doi și mai monstruoși paznici. Lumina mai puternică ar fi trebuit să mai îmblânzească imaginea acestora, dar efectul fu contrar: lumina pâlpândă părea să amplifice funestul joc al umbrelor. Nu ar fi trebuit să urce scara. Această poartă masivă din metal indestructibil, ca și cei doi demoni-străjeri își aveau rostul lor sau erau doar rodul fanteziei artistului preistoric care le crease.

– Și ce aștepți din partea mea, mai exact?

Mogens se simțea neajutorat, ba chiar mai rău: nelalocul lui. Mai precis, se afla într-un loc în care nu ar trebui să fie. Unde nici un om nu ar trebui să fie.

Graves, aflat la câțiva pași înaintea lui Mogens, se opri ca și acesta înainte ca lumina lămpilor lui să smulgă complet monstruoasele statui din întunericul în care ele erau cufundate – și așteptau? – de milenii.

– Dacă aș ști răspunsul la aceste întrebări, tu nu ai mai fi aici, zise el.

Ridică una dintre lămpi, dar lumina ei păru că nu a atins cu adevărat creaturile de pe soclurile lor din piatră neagră, ci a sărit înapoi precum o mână care s-a apropiat prea mult de flacără și zvâcnește înapoi, ca să nu se frigă. Dimpotrivă, figura din piatră păru că făcuse spre ea o săritură violentă, fără să poată să învingă bariera tremurândă. Și nu s-au retras, ci s-au încleștat în margini de lumină, pentru a o asedia cu răbdare și a o roade, așa cum întunericul asediase lumina de la începuturile vremurilor – combatanți într-un război nesfârșit, dar asupra cărui sfârșit nu exista nici o îndoială.

În loc de a se apropia de scară, și totodată de poartă, Mogens coti către peretele alăturat, pentru a supune unei cercetări temeinice picturile și hieroglifele de pe el.

Și ceea ce află fu suficient de rău.

În următoarele două, trei zile aproape că nu își văzu noii colegi – ceea ce în bună parte se datora faptului că măcar McClure și Hyams se fereau din calea lui, iar el nu prețuia în nici un fel societatea lui Mercer. Pe cât de simpatic i se păruse la prima vedere bețivul grăsan, pe atât îi repugna modul lui jovial și superficial de a fi.

Dar nu conta. Toată viața Mogens fusese un solitar, și în anii care trecuseră se obișnuise cu singurătatea. La aceasta se adăuga faptul că în curând munca îl absorbi și că oricum lua drept inoportun orice deranj.

În acea zi Tom nu se mai întorsese pentru a fixa cablurile și a conecta lămpile, ceea ce Mogens nu consideră a fi o lipsă. Dimpotrivă, nu s-ar fi simțit bine în adâncul ființei sale la ideea inundării catacombelor subterane cu lumina artificială creată de om. Și se mai adăuga ceva: cu cât descoperea mai multe simboluri și imagini sinistre, cu atât mai puțin *simțea* pornirea de a le vedea. Era aproape absurd: în aceeași măsură în care Mogens începea să descifreze secretele scrierii hieroglifice, creștea fascinația istoriilor descrise de ele, dar și teama ce îl stăpânea pe el. Curând începu să considere întunericul, care la prima vizită aici îl umpluse de neliniște, ca pe un prieten, care ascundea protector de privirea lui sinistrele picturi și basoreliefuri cu zei. Când se afla singur în încăpere, reducea iluminarea la minimum, și deseori lucra doar la lumina unei lămpi de petrol.

Dar majoritatea timpului și-l petrecea în baraca lui singur, doar în compania cărților aduse de Graves. Își dădu repede seama cât de lipsit de sens proceda scormonind la întâmplare. Trebuia să descifreze misterele acestei străvechi limbi în imagini – căci în opinia lui nu putea fi vorba despre altceva – dacă voia să dea de urma marelui secret al încăperii.

Ceea ce nu însemna altceva decât că Mogens se afla în fața unei limbi absolut necunoscute, ale cărei rădăcini nu numai că ajungeau cu mii de ani în urmă, dar nici nu putea fi comparată cu nimic din ce văzuse el vreodată. Oricine altcineva în afara lui Mogens ar fi capitulat în fața dimensiunilor acestei sarcini, dar el vedea numai provocarea – fără convingerea reală că o va putea birui, dar plin de entuziasm –, pe care o accepta.

Fără îndoială că i-ar fi fost de folos ajutorul lui Hyams, pentru că chiar dacă Vechiul Egipt nu fusese niciodată specialitatea lui – mai corect, acesta nu îl interesase niciodată în mod special –, totuși își dădea seama de la prima privire că la picturile murale era vorba despre o serie de hieroglife egiptene și o altă scriere mult mai veche. Desigur că lui Hyams i-ar fi fost mai ușor să deosebească la prima vedere aceste limbi complet diferite; Mogens pierdea o zi doar pentru a dezvolta o simplă schemă care să îl ajute să încerce același lucru. Totuși, nu luă în considerație nici măcar o dată ideea de a o consulta; abstracție făcând că probabil ar fi refuzat scurt să ajute un „vrăjitor"; oricum, Graves nu i-ar fi permis să dezvăluie unei alte persoane secretul sanctuarului lui.

Dar, deși mai încet, mergea și așa. În seara celei de a doua zi elaborase – pentru a respecta adevărul, mai bine zis, *ghicise* în mare parte – un gen de alfabet grosolan și începu să caute asemănări. Și, spre surprindere lui, le găsi.

Mai avu nevoie de o zi până când într-una dintre cărți dădu peste un simbol ce i se părea vag cunoscut. Acesta nu era identic, nici măcar asemănător cu adevărat; oricui altcuiva nu i s-ar fi părut nici măcar că ar aduce, dar lui Mogens îi... amintea pe undeva de picturile de pe pereți. Simbolul scris de mână, descoperit pe o pagină străveche,

emana aceeaşi senzaţie neplăcută, bătea în acelaşi fel la poarta sufletului său cum simţise jos, în catacombe.

Acelui prim simbol i-au urmat un altul şi încă unul, şi încă unul, şi în cele din urmă parcă i s-ar fi deschis o poartă, în spatele căreia se aflau stivuite ordonat, pe rafturi lungi, noţiunile care îi lipsiseră până acum, aşteptând să fie utilizate. Când îşi dădu seama de uşurinţa cu care pătrunsese tainele unei limbi apuse încă înainte de apariţia omului pe Pământ se simţi mai mult decât ciudat. Dar exact aşa era. După ce trecu pragul acelei uşi, nu numai că îi fu mult mai uşor să îşi însuşească raţiunea acelor complicate litere şi simboluri, ci înţelegea tot mai bine ce *era* această limbă, şi anume mult mai mult decât o înşiruire de cuvinte şi informaţii ce transmiteau moştenirea celor care o vorbiseră, era într-un anume sens o parte din înşişi creatorii ei. Exista o diferenţă fundamentală între această limbă şi oricare alta cunoscută de Mogens: această limbă avea suflet.

În seara celei de a treia zi de lucru, Graves îl chemă, prin Tom, în tainica încăpere, ceea ce era neobişnuit. În mod normal, la lăsarea întunericului părăseau toţi şantierul subteran, şi Graves nu admitea ca de unul singur cineva „să se vânture" pe acolo, pe jos, cum obişnuia el să se exprime. Şi mai neobişnuit îi păru lui Mogens faptul că generatorul încă mai funcţiona; în timp ce îl urma pe Tom spre cort, simţi din nou vibraţia slabă a terenului sub picioarele sale. Şi, deşi ştia de mult că aceasta se datora numai funcţionării generatorului îl trecu un fior; căci mai mult decât oricând avu neplăcuta senzaţie că simţea, adânc sub picioarele lui, mişcarea unei fiinţe vii, enorme.

Tocmai pentru a scăpa de acest gând, mări pasul, astfel că îl ajunse pe Tom înainte de a coborî pe scara aflată sub cort.

– Ce doreşte doctorul Graves de la mine? întrebă el.

Tom ridică din umeri şi apucă scara cu ambele mâini.

– Mi-a spus doar să vă aduc la el. După ce coborî două trepte, adăugă: Era ceva cam nerăbdător.

„Nimic deosebit", gândi Mogens. De când era el, îl ştia pe Graves ca nerăbdător şi prost dispus. Dar acum în vocea lui Tom era ceva, un tremur de parcă ar fi vorbit despre ceva despre care nu ar fi vrut să vorbească, ceea ce îi trădă lui Mogens că era vorba despre ceva mai mult. Se petrecuse ceva între Graves şi Tom, dar Mogens îşi interzise să pună vreo întrebare pe această temă.

Din acea noapte din cimitir, distanţa dintre Tom şi el se mărise clar, lucru pe care Mogens nu îl înţelegea şi îl regreta profund. Îşi propusese să nu îl agaseze pe Tom, pentru a nu îl speria şi mai mult. Spera ca mai devreme ori mai târziu să recâştige încrederea lui Tom. Îl urmă în tăcere în templu, prin uşa secretă acum deschisă. Tom mergea înaintea lui atât de grăbit, încât Mogens nu mai trebui să i se adreseze pentru a-şi da seama că acesta nu *voia* să vorbească.

În urmă cu o zi, Tom nivelase grămada de moloz de la capătul tunelului suficient pentru a nu mai fi nevoie de o escaladare periculoasă în scopul ajungerii la încăperea de dincolo de ea, dar el se opri cu doi paşi în faţa ei şi făcu un semn cu capul înainte:

– Doctorul Graves vă aşteaptă acolo.

– Nu vii şi tu?

– Mie... nu îmi face plăcere să mă duc acolo, răspunse Tom. Este un loc sinistru. Prefer să aştept aici, dacă nu vă deranjază.

Mogens se mulţumi să încuviinţeze din cap. Îl înţelegea pe Tom mai bine decât credea acesta. Cu toate că era fascinat de conţinutul camerei, în acelaşi timp i se amplifica şi teama resimţită faţă de ceea ce pândea dincolo de secretele ei. Uşa prin care intrase nu era ultima. Dincolo de ea,

departe, aştepta o altă uşă, în spatele căreia se ascundea o enigmă mult mai obscură, probabil mai funestă.

– Nu trebuie să mă aştepţi, spuse el. Găsesc singur drumul la întoarcere. Este târziu.

– Nu face nimic, răspunse Tom. Oricum trebuie să mă ocup şi de generator. Mai trebuie să îi pun combustibil.

Mogens nu a mai comentat, deşi acea parte din el care nu voia cu nici un chip să meargă în încăpere ar fi făcut-o cu plăcere. În loc de asta, se căţără pe grămada de pietre şi pământ acum redusă şi, ajuns în partea cealaltă, îşi îndreptă din nou spatele.

Spre surprinderea lui, încăperea era aproape în întuneric. Graves aprinsese doar una dintre numeroasele lămpi pe care la indicaţia lui Tom le montase aici, iar aceasta reprezenta o insuliţă de lumină gălbuie pierdută undeva în celălalt capăt al marii încăperi asimetrice. De Graves nici urmă, deşi Tom spusese că îl va aştepta aici.

– Jonathan! strigă el.

Nu primi nici un răspuns, cu excepţia unui foşnet vag undeva în întuneric, dar care tot atât de bine putea să provină din fantezia lui suprasolicitată. În cele din urmă, ridică din umeri şi întinse mâna către locul în care Tom fixase întrerupătorul luminii electrice.

– Nu, te rog nu face asta!

Mogens se întoarse speriat, dintr-o singură mişcare. Deşi recunoscuse indubitabil vocea lui Graves, inima începu să îi bată sălbatic în piept în timp ce scruta întunericul cu ochii larg deschişi. Zgomotul mişcării auzit anterior nu şi-l închipuise, căci acesta se repetă, apoi o umbră se clinti la limita spaţiului iluminat.

– Mă cam doare capul, continuă Graves. Lumina îmi supără ochii.

Mogens ridică din umeri. Nu prea îi convenea ca aproape pe întuneric să meargă prin încăperea presărată cu bucăți de lespezi, grămezi de pământ și resturi de statui, dar dintr-un motiv anume nu îl putea contrazice pe Graves. În loc de a continua mișcarea brațului către întrerupător, se îndreptă către nișa din perete, unde Graves lăsase lămpile și aprinse una dintre ele. Părea că Graves nu avea obiecții, așa că se urni din loc și, cu pași prevăzători, se deplasă printre dărâmăturile întâlnite.

– Ce este atât de urgent, ca să mă chemi la o oră atât de târzie? întrebă el.

– Am vrut să fiu sigur că suntem cu adevărat singuri, răspunse Graves. Cineva și-a făcut de lucru la lacăt. Ceilalți devin treptat neîncrezători.

– Hyams?

– Poate. Deși nici în Mercer nu am încredere. Bea.

– Asta nu este nimic nou.

Mogens încercă zadarnic să vadă mai bine silueta lui Graves, în timp ce se îndrepta spre el. Ceva în asta îl irita, dar nu putea să spună exact despre ce era vorba. Și, de parcă Graves îi citise gândurile, mai făcu un pas îndărăt în întuneric, unde se zărea doar ca un contur vag, chiar și când Mogens se mai apropie.

– Ce face în timpul lui liber nu mă privește, răspunse Graves. Dar când am vorbit cu el astăzi la prânz mirosea a alcool. Nu m-ar mira să fi adulmecat pe aici.

Nici cu vocea nu era ceva în ordine, gândi Mogens. Evident era vocea lui Jonathan Graves, dar era însoțită de un zgomot ca un zăngănit neplăcut, de parcă ar fi depus eforturi să vorbească și chiar să respire. Se întrebă dacă nu cumva Graves era bolnav.

– Dar nu de asta l-am rugat pe Tom să te cheme, continuă Graves. Cât ai înaintat în cercetări, Mogens?

– De-abia am început, doar știi.

– Trebuie totuși să te rog să te grăbești. Nu mai avem mult timp. Astăzi suntem deja în data de treizeci.

– Și?

– În câteva zile este lună plină, îi aminti Graves.

Se desprinse din locul unde stătuse și, cu pași anevoioși, se îndreptă către ușa metalică.

Mogens băgă de seamă cât era acesta de atent să nu se apropie prea mult de lumină, nici de cea a becului electric și nici de cea a lămpii.

– Dacă nu deschidem poarta până atunci, trebuie să mai așteptăm o lună, continuă Graves.

– Dar asta este totuși doar o teorie, zise Mogens. Și chiar dacă ar fi așa, tu aștepți de un an să deschizi poarta aceasta. Ce se întâmplă dacă o deschidem peste o lună?

– Poate nimic. Dar poate fi și diferența dintre victorie și înfrângere, Mogens! Dintre succes și prăbușire.

– De când înclinația asta către melodramatic? întrebă Mogens.

– Oh, eu vorbesc serios. Nu sunt sigur cât va mai exista ceea ce se află aici, cel puțin într-o formă accesibilă nouă.

– Ce vrei să spui cu asta? întrebă, șocat, Mogens.

– Este foarte serios, răspunse Graves. Făcu un pas înapoi din fața uriașei plăci de metal, se întoarse către Mogens și oftă, scoțând un sunet adânc ce îl făcu pe Mogens să se înfioare. Îți amintești ce ți-a spus Tom despre mlaștină, despre cimitirul care se scufundă treptat în ea?

Mogens confirmă.

– Nu doar cimitirul se scufundă, spuse Graves.

Mai dură un moment până când Mogens înțelese ce voia să spună Graves.

– Tu crezi...

– Aici totul se scufundă treptat în pământ, spuse încet Graves. Nu te-ai întrebat de ce cei care au construit acest templu s-au străduit să îl facă atât de adânc în pământ? Eu cred că nici nu au făcut-o. Tot acest complex era odată la suprafață, Mogens, poate săpat într-o stâncă, sau poate că era o piramidă precum cele are incașilor ori ale aztecilor. Pe parcursul mileniilor totul s-a scufundat încet, dar inexorabil. Trebuie să fi durat secole, dar cândva era complet scufundat, și nu mult după aceea a fost uitat de oameni. Râse ușor și continuă: Când strămoșii noștri au colonizat această regiune și au construit cimitirul habar nu aveau de toate acestea. Și cum ar fi avut habar?

– Chiar de ar fi așa... începu Mogens, dar fu întrerupt imediat de Graves.

– Totul se accelerează, Mogens. Nu știu de ce, dar procesul se accelerează. Mlaștina a avut nevoie de milenii ca să înghită acest templu, dar de mai puțin de un secol ca să înghită cimitirul. Când am venit pentru prima oară aici, scara pe care coboram avea două trepte mai puțin.

– Dar cum este posibil așa ceva?

– Nu știu, răspunse Graves. Tot ce știu este că nu avem la dispoziție mult timp. Nu sunt sigur nici că am putea aștepta până la următoarea lună plină.

– Nu știi ce îmi pretinzi, zise Mogens. Ceea ce este aici este complet necunoscut. Poate că noi doi suntem primii oameni după secole, care vedem aceste inscripții, poate chiar după mult mai mult timp. Indiferent de ce cultură a creat ceea ce se află aici, ea a dispărut de o infinitate de ani.

– Știu, răspunse Graves.

– Dar se pare că nu știi ce înseamnă asta. Nimeni nu a mai văzut așa ceva, nu există literatură, puncte de referință, nu există nimeni căruia să îi pot cere un sfat.

– Şi ai reuşit totuşi să descifrezi sensul acestei scrieri, zise Graves.

Mogens se holbă la el.

– De unde ştii?

– Nu este adevărat?

– Am descifrat câteva cuvinte şi simboluri, asta este adevărat, recunoscu Mogens.

Era în acelaşi timp surprins şi dezorientat, dar simţea crescând în el furia. Nu vorbise cu nimeni despre progresele înregistrate în munca lui, nici cu Graves, ceea ce nu însemna nimic altceva decât că Graves îl spiona. Nu era greu de ghicit prin cine.

– Nu îi lua capul sărmanului Tom, Mogens, spuse Graves. Se pare că în aceste momente nu era greu să i se citească gândurile. A trebuit să îl forţez amarnic ca să aflu ceva de la el. Pare înnebunit după tine. Deci ai avut succes?

– Nu îţi face iluzii prea mari. După cum am spus, cred că am descifrat sensul unor simboluri, puţine, dar asta nu înseamnă că aş putea citi în această limbă – *dacă* cumva este vorba despre o limbă. Şi, chiar dacă aş putea, continuă el rapid, ridicând uşor tonul când Graves încercă să intervină, asta nu înseamnă nimic.

– De ce?

– Ia pentru comparaţie numai vechii romani şi greci, răspunse Mogens. Limbile lor sunt cunoscute de mult; ele se învaţă astăzi în şcoli. Şi totuşi, nu toate secretele acestor două culturi au fost descifrate, există înscrisuri din acea vreme timpurie pe care nu le putem citi. Asta de aici... este ceva cu totul altfel. Vor fi necesari sute de oameni de ştiinţă, timp de un deceniu, doar pentru a descifra sensul acestei singure încăperi. Iar tu aştepţi de la mine să fac acelaşi lucru în patru, cinci zile? Nu, Jonathan, ceea ce pretinzi tu este imposibil.

– Prostii! Vocea lui Graves se transformă într-un lătrat, și în ea Mogens simți clocotind furia resimțită de silueta aflată în umbră, la câțiva pași de el. Graves tăcu o secundă ori două, dar când continuă să vorbească își recăpătă oarecum controlul: Acum, după ce tu mi-ai explicat detaliat ce nu poți, de ce nu îmi spui simplu ce poți? Făcu cu mâna un gest de invitare: Nu te rușina. Eu am mare încredere în capacitățile tale. După cum mi se pare mie, mai mare decât ai tu însuți.

Mogens fu pe punctul de a se întoarce pe călcâie și a pleca de acolo. În loc de a face asta, trecu cu o mișcare bruscă trecu de partea îngustă a peretelui luminată de unica lampă aprinsă.

Și se petrecu ceva foarte deosebit: abia privi simbolurile figurative împletite, că și începu să le înțeleagă.

Nu mai era ca în cele două zile din urmă, în care stătuse la pupitrul lui și comparase notițele luate de el aici, jos, cu desenele din cărțile lui Graves. Sentimentul care îl cuprindea acum era incomparabil mai intens și mai profund decât orice trăise până atunci. Nu era vorba despre faptul că înțelegea cuvintele reprezentate de aceste simboluri întunecate. Era imposibil. Nici o ființă omenească nu putea să înțeleagă cuvintele acelei limbi primordiale, și nici măcar nu le putea articula fără ca propriul spirit să nu fie spulberat ca un geam subțire din cristal sub lovitura ciocanului lui Thor.

Însă înțelegea *istoria* relatată de aceste cuvinte inexprimabile.

– Nu au fost egiptenii, murmură el. Locul acesta este mult mai vechi, Graves. Nu simți?

Nu privi înapoi, către Graves, dar simțea cum acesta încuviința din cap.

– Au fost aici cu mult înainte de apariţia oamenilor, continuă Mogens. Şi vor mai fi aici şi mult după ce ultima amintire lăsată de oameni va dispărea. Ei sunt cei care au fost, sunt şi vor fi pentru totdeauna. Sunt morţi, şi totuşi vii; vii, şi totuşi fără viaţă. Ei dorm în celulele lor din adâncul pământului şi al oceanelor, aşteptând ziua în care îşi vor rupe lanţurile şi vor prelua din nou locul lor moştenit de stăpâni ai acestei lumi.

Fără să fi fost el însuşi conştient, vocea îi devenise monoton cântată, ca şi cum nu ar fi povestit istoria acestor imagini, ci ar recita o litanie străveche, urmând un model de tonuri şi sunete mai vechi decât Soarele şi negândit pentru voce omenească. În curând gâtul începu să îl doară din cauza sunetelor guturale scoase fără măcar a se apropia de adevărata pronunţie a cuvintelor, iar partea umană a sufletului său se încovoia sub fiecare cuvânt, sub fiecare sunet răguşit şi sub fiecare silabă gâtuită a acestei străvechi limbi interzise ca un animal călcat în picioare.

Totuşi, nu se putea opri. După ce cuvintele începură să iasă din el, îi era imposibil să le mai reţină. Ca o insectă-parazit ce se cuibărise în el şi pe neobservate evoluase din ou în larvă pentru a-şi croi cu cleştii şi ghearele drum către libertate, ţâşneau din el, îi ieşeau pe buzele însângerate şi din gâtul vătămat din cauza sunetelor oribile şi silabelor ca nişte blasfemii, povestind istoria celor veniţi din stele pe vremea când această lume era încă tânără şi locuită de alte creaturi la fel de străine oamenilor şi care aşteptau ziua în care dumnezeul lor întunecat, care dormea în palatul lui de pe fundul mării, va rupe lanţurile morţii şi îşi va relua în stăpânire imperiul moştenit. Povestea despre alte creaturi violente sosite din stele, care au contestat locul vechilor lor zei şi care au purtat războaie pustiitoare ce au schimbat mereu şi mereu chipul planetelor, până când s-a transformat

într-o bilă roşie incandescentă din zgură topită şi lavă arzătoare, pe care cândva ciclul vieţii va fi reluat de creaturi atât de inimaginabil de străine şi de maligne, încât numai priveliştea lor provoca moartea.

Cândva totul se termină. Cuvintele încetară să mai curgă, iar Mogens simţi scurgându-i-se pe gâtlej fiere amară şi sânge cu gust de cupru. Se clătina din cauza oboselii şi se simţea epuizat într-un fel ce depăşea măsura fizică.

Dar nu se încheiase. După ce cuvintele încetară, în strania încăpere se instală o tăcere sufocantă, funestă, o linişte atât de atotcuprinzătoare încât părea că îi bubuie în urechi, în spatele căreia se furişa un rău imemorabil şi de neimaginat, trezit de cuvintele lui şi care refuza să revină în mormântul uitării.

Cel care întrerupse tăcerea sufocantă fu Gravers:

– Aşadar, ai descifrat doar câteva cuvinte? întrebă el ironic. Poate că ar trebui să fiu bucuros. Dacă ai fi tradus mai mult, nu ne-ar mai fi ajuns timpul rămas până la următoarea lună plină.

Mogens mai încerca încă, dar zadarnic, să înţeleagă ce se întâmplase cu el. Se simţea ireal captiv într-un coşmar, în care era condamnat să joace rolul unui simplu spectator. Încercarea nereuşită a lui Graves de a fi ironic nu detensionase atmosfera, ci se pare că mai mult o încordase. Dar îi lipsea forţa de a-l dojeni pe prietenul de altădată.

– Nu am tradus asta, spuse el cu greu.

Încercă să clatine din cap, dar îi lipsea forţa necesară şi unei asemenea mişcări minore, aşa că trebui să se limiteze la un semn scurt.

– Nici nu suna ca pornind de la tine, Mogens, îl aprobă Graves. Pe undeva reuşi să pară uşor ironic, dar în acelaşi timp un fior îi străbătu vocea. Dumnezeule mare, Mogens, ce a fost asta? Nu am mai auzit aşa ceva până acum!

Mogens nu răspunse imediat, dar ezitarea nu se datora faptului că gâtul îi era o rană și îl durea. Ceea ce trezise prin cuvintele lui mai era încă acolo.

– Nu știu. Nici măcar nu sunt sigur că am fost eu, Jonathan. A fost... Vocea îi cedă și simți că începea să tremure din tot trupul. Încerca degeaba să-și stăpânească tremurul mâinilor și al genunchilor. Ceva îl atinsese, și la această atingere părea că o parte din el înghețase. Apoi murmură: Nu știu ce a fost.

Își căuta cuvintele, dar nu le găsea. Poate pentru că, precum limba omenească, nici cuvintele nu puteau exprima groaza incomensurabilă care îl cuprinsese. Și pe care o simțea.

– ... Te-a luat în stăpânire? îl completă Graves văzând că Mogens nu mai continua.

– De ce... de ce spui asta? întrebă Mogens blocat.

– Ceva este neadevărat? ripostă Graves.

Ținea capul aplecat într-o parte. Mogens încă nu îi putea recunoaște figura, pentru că Graves, dintr-un anume motiv, era atent să rămână în afara perimetrului iluminat, dar vocea îi părea obscen iritată.

– Prostii, răspunse Mogens.

Dar răspunsul era vag. Pe cine voia el să convingă?

În nici un caz pe Graves, care brusc începu să gesticuleze cu ambele mâini, și vocea îi deveni stridentă:

– Nu înțelegi, Mogens? Ai spus-o singur: nimeni nu poate să învețe în doar trei zile o limbă complet necunoscută! Tu ai reușit! Nu crezi că aici ceva nu este în regulă?

– Și?

Știa de mult ce urmărea Graves. Știuse asta încă înainte ca Graves să fi deschis gura, dar refuzase să dea măcar dreptul la existență acestui gând – ca să nu mai vorbim despre credibilitatea lui – și continua și acum.

– Mogens, nu înțelegi? Aceasta este dovada: este ceea ce ai căutat toată viața ta! Ceea ce tocmai s-a întâmplat nu poate fi explicat cu știința și cu logica noastră! Ai dreptate, Mogens! Ai avut tot timpul dreptate, ceilalți erau nebunii, nu tu! Este ceva ce depășește puterea noastră de înțelegere. Dacă ceea ce tocmai am trăit nu este magie, atunci nu știu ce s-ar putea numi astfel!

– Nu vreau să aud nimic despre asta! răspunse Mogens.

Graves izbucni într-un râs care pentru Mogens suna ca un lătrat.

– Nu te înțeleg, Mogens. Îmi pari omul care toată viața și-a petrecut-o frecând două lemne ca să facă focul. Și când, în sfârșit, a reușit, se holbează la flamă și refuză să creadă ceea ce vede. Ai grijă să nu te arzi!

– Da, poate că ai dreptate, Jonathan, murmură Mogens. *Și probabil că deja se arsese.*

Graves trase cu putere aer printre dinți. Când vorbi, o făcu cu vocea unui bărbat care degeaba încearcă să explice ceva unui copil îndărătnic și care treptat începe să înțeleagă cât de lipsită de speranța unei reușite este această încercare.

– Înțelege odată! Ai câștigat! Ne aflăm în imediata apropiere a țelului!

„Dar poate că nu ar trebui să atingem acest țel, gândea înfiorat Mogens. Poate că nu avem voie." Tăcea.

– Putem să o facem, Mogens! continuă Graves. Simt asta. Hai! Hai!

Execută o mișcare ca pentru a pune mâna pe Mogens și a-l trage după el, dar se opri în ultimul moment, ca și cum brusc și-ar fi dat seama că va trebui să intre în lumină pentru a face aceasta. Se întoarse pe călcâie și se duse din nou la poartă. Mogens se cutremură când dădu cu ochii de una din cele două statui ale paznicilor. Nu putea fi vorba decât despre lumina inconstantă și de starea în care se aflau

nervii lui, dar pentru moment tentaculele lungi cât un braț adunate pe capul acesteia părură că mișcă, de parcă ar fi vrut să îl apuce pe impertinentul intrus.

– Cheia se află aici! exclamă Graves incitat. Știu! Este aici, sub ochii noștri, Mogens! Trebuie doar să o luăm.

Mogens își dorea să nu o facă. Crezu din nou că sesizase cu coada ochiului o mișcare, o unduire tremurătoare, ca și cum ceva de dincolo de realitate ar încerca să intre în realitate. În sufletul lui ceva zgâria cu gheare tari de prădător. Dar el era pur și simplu prea obosit și pentru a spune ceva. Contactul cu acea forță străveche, îngrozitoare, nu îl făcuse doar să se teamă până în adâncul ființei sale, ci îl și epuizase complet.

– Trebuie să fie aici, undeva! Vocea lui Graves începu să tremure, și din cauza surescitării amenința să se frângă. Simt asta, Mogens, și simți și tu! O știu! Spune-mi!

Mogens avu nevoie de toate forțele lui pentru a răspunde:

– Jonathan, te rog! Să nu ne precipităm! Hai să ne întoarcem și să mai judecăm asupra celor abia trăite!

– Nu! strigă Graves. Tu știi! Tu știi cum se deschide poarta aceasta! Dar nu vrei să îmi spui!

Mogens îl privi alarmat. În vocea lui Graves era acum un ton nou, periculos, ce răzbătea chiar prin perdeaua de oboseală și frică lăsată peste gândirea lui Mogens.

– Ce este? Ce cuvânt deschide această poartă?

– Abracadabra, răspunse Mogens, clătinând din cap. Ești smintit.

Graves scoase un sunet șuierător, se întoarse amenințător către el, dar în ultima clipă se retrase, înainte ca lumina să cadă asupra lui.

Dar nu chiar la timp.

A fost poate o imagine singulară, mai puțin de o clipă, și totuși a fost atât de înfiorător, că Mogens nu a strigat

tocmai pentru că a fost prea îngrozit. Şi ceea ce a văzut nu a fost nici măcar chipul lui Graves. A fost mâna lui, care pentru o jumătate de secundă ori mai puţin intrase în zona luminată, aşa încât Mogens a putut să o vadă. Dar fusese cu adevărat mâna lui Jonathan Graves? Fusese de fapt mâna unui *om?*

Mogens nu crezu. Ceea ce văzuse fusese o labă bătătorită, mai mare decât orice mână omenească văzută de el vreodată, prevăzută cu gheare groaznice. Cu păr des, ţepos, care începea de pe dosul labei, înconjura încheietura şi dispărea în întunericul de după încheietură.

Mogens clipi şi, când îşi ridică pleoapele, Graves – *Graves?* – îşi retrăsese deja braţul şi teribila gheară se adăpostise în umbră. Inima lui Mogens bătea să îi iasă din piept.

– Spune-mi! şuieră Graves. Îmi eşti dator!

De fapt nu striga, ci... bolborosea. Vocea lui nu mai avea în ea ceva omenesc, devenise un clefăit cu spume, zbierătul unei bestii înfuriate cu labe păroase şi gheare. Din nou dădu să se apropie, şi din nou sări înapoi ferindu-se de lumină, un monstru mitic care se arunca cu furie turbată asupra barierei trasate de lumina protectoare, fără a reuşi să treacă de ea. Dar cât va mai rezista bariera?

Fără să îşi dea seama, Mogens făcu rapid doi, trei paşi înapoi şi privi cu atenţie silueta din umbră. Încercă din toate puterile să se convingă că nervii îi jucau o festă, în asociere cu epuizarea şi cu jocul ameţitor dintre lumină şi întuneric, iar o parte din el nu voia să creadă această explicaţie, dar se agăţa cu disperare de ea, căci altfel însemna că pierdea orice contact cu realitatea şi aluneca în delir. Dar o altă parte a lui ştia că nu era aşa. Că... *creatura* din faţa lui nu mai era Graves.

Mogens înțelese pericolul ce se ascundea în acest gând și făcu singurul lucru de care mai era în stare: se întoarse și o rupse la fugă cât putu de repede.

– VanAndt! se auzi vocea stridentă, guturală în urma lui. Vino înapoi! Îmi ești dator!

Mogens se străduí să fugă și mai repede. Lampa cu petrol îl deranja, așa că o aruncă. Ea zbură la trei, patru metri depărtare și se sparse într-un nor de cioburi și stropi aprinși de petrol. Lumina roșie-gălbuie a focului sfâșie pentru un moment întunericul din spate, și Mogens făcu ceva ce avea să regrete amarnic în momentul imediat următor: alergă mai repede, dar din fugă întoarse capul și se uită înapoi spre Graves.

Graves încetase să mai strige după el amenințări deșarte și, întors din nou către poartă și către cei doi coloși de piatră, cu brațele ridicate, îi aminti lui Mogens de preotul unui cult păgân primitiv, care se ruga bizarelor lui divinități. În lumina care pâlpâia puternic provocată de petrolul ce ardea, părea că tentaculele celor două uriașe divinități ieșeau din încremenirea lor, se ridicau de pe socluri și chiar cu Graves începea să se petreacă o schimbare mult mai înspăimântătoare, pentru că el...

Piciorul lui Mogens se lovi de un obstacol. Simți o durere ascuțită în gleznă și, în timp ce era aruncat în față, își dădu seama că va cădea. Disperat și dând din brațe sălbatic, încercă să evite căderea, dar în zadar.

Contactul cu podeaua plină de pietre fu de sute de ori mai păcătos decât se așteptase. Avu impresia că fusese lovit în față cu un baros. Ceva din gură i se sparse și simți gustul sângelui. În același timp piciorul îi fu smucit cu putere și încheietura îi fu răsucită, pentru că piciorul drept îi rămăsese prins în crăpătura în care nimerise. Durerea era groaznică, dar în același timp ciudat de ireală, ca și cum nu l-ar mai fi privit pe el.

Nu își pierdu cunoștința, dar totul deveni brusc ușor și ireal, și chiar groaza rece care îl cuprinsese se mai potoli transformându-se treptat într-un ecou palid, undeva la limita cunoștinței lui ce devenea tot mai slabă. Sângele îi curgea în gât, amenințând să îl înece. Podeaua pe care era întins părea să se răsucească precum un animal rănit și zgomotul bătăilor propriei inimi îi răsuna în propriile urechi ca bubuitul unor lovituri neritmice de baros.

Recurgând la puțina voință care îi mai rămăsese, se opuse leșinului ce îl amenința, se sprijini în podea cu mâinile și se ridică în picioare. Piciorul reacționă printr-o durere vie, și Mogens strânse din dinți, se aplecă și încercă să își scoată piciorul din capcană. Reuși, dar de data aceasta durerea nu mai fu ireală, ci atât de puternică, încât i se făcu rău. Probabil că osul era rupt. Era prizonier, blocat fără nici un ajutor într-un mormânt din piatră, adânc sub pământ – și asta împreună cu Graves, care cu fiecare secundă devenea tot mai mult un monstru.

Mogens își stăpâni panica, care amenința să îi angreneze gândirea într-un vârtej întunecat, ce se învârtea din ce în ce mai repede, și se răsuci gemând pe spate. O lespede din piatră de o jumătate de metru căzu din tavan și se sparse chiar lângă el. O grindină de aschii de piatră minuscule și ascuțite îi atinse fața, mușcându-i din piele ca niște dinți de șobolan. Mogens urlă de durere și-și duse instinctiv mâna la față, pentru a o proteja de alte atacuri, dar rămase ca paralizat de groază. Bubuitura surdă încetă, dar Mogens înțelese în sfârșit că ceea ce mai auzea nu erau bătăile inimii lui scăpate de sub control. În jurul lui cădeau pietre din tavan. Întreaga încăpere părea că se scutură, ca un vas pe marea bântuită de furtună. Din pământ se ridica un bubuit și un zgomot sinistru, iar aerul se umplu brusc de atâta praf, că respirația deveni un chin.

Cutremur! Poate că Graves avusese dreptate, și întregul ansamblu se scufunda nu cândva, nu peste o lună ori peste o săptămână, și nici încet, ci acum, în această clipă.

Spaima de moarte îi dădu forță ca în ciuda durerii din picior să se ridice și să plece șchiopătând. Solul tremura atât de puternic, încât aproape că se prăbuși imediat la loc. Nu avu curajul să se întoarcă spre Graves, dar strigă din toate puterile:

– *Jonathan! Este cutremur! Fugi!*

Se îndoia că Graves îl auzise. Între timp zgomotul devenise infernal și acoperea orice alt sunet. Terenul tremura tot mai puternic și printre loviturile înfundate ca de baros care deveneau tot mai dese se auzea acum un zgomot nou, mult mai sinistru: un scâșnet greu ce părea că pătrunde direct din pământ, de parcă în adânc se dezlănțuia o tensiune uriașă, ce urma să distrugă ceva.

– Jonathan! urlă el cu disperare. Fugi!

Ceva căzu din nou și se sparse în imediata lui apropiere. De această dată schijele nu îl mai răniră, dar grindina periculoasă de mici pietricele îl făcu să își dea seama în ce pericol se afla. Cu coada ochiului văzu cum una din coloanele care sprijineau tavanul începu să se încline și scrâșnetul se accentuă. Ceva îl lovi în umăr, și după o fracțiune de secundă o gheară invizibilă i se înfipse în spinare lăsând în urma ei o durere aprinsă. Podeaua pe care șchiopăta nu mai tremura, ci se ridica și se înclina ca spinarea unui taur furios care încerca să scape de călăreț.

Mogens căzu de mai multe ori în genunchi și cel puțin o dată o lespede desprinsă din tavan îl rată la un fir de păr. Totuși, strângând din dinți, șchiopătă mai departe. Acum avea în fața lui ieșirea. Mișcările provocate de cutremur, ca și ploaia de pietre, înghițiseră flama lămpii de petrol, ca și felinarul lui Graves, așa că în templu era întuneric deplin, dar becurile electrice instalate de Tom afară, în tunel, încă

mai ardeau ca printr-o minune. Pe jumătate orbit din cauza durerii şi a fricii, tuşind, Mogens şchiopăta cu convingerea fermă că intenţionat o soartă groaznică îl făcea să spere până în ultimul moment că va ajunge la ieşirea salvatoare, pentru ca în clipa pe care el o credea a triumfului să îl strivească.

Dar soarta fu înţelegătoare. În spatele lui bubuiturile se amplificară, de parcă întreaga încăpere s-ar fi prăbuşit, şi fu atins încă de două ori de pietre ce se prăvăleau. Ajunse totuşi la ieşirea salvatoare fără să fie strivit ori înghiţit de abisul deschis în podea. Prăvălindu-se şi târându-se, izbuti să treacă de grămada de moloz mulţumind în gând lui Tom că în ultimele două zile redusese obstacolul. Dacă această barieră ar fi rămas înaltă până sub plafon, nu ar mai fi avut curajul să se strecoare prin crăpătura îngustă rămasă.

Abia când ajunse sub becurile aprinse se opri cu respiraţia tăiată şi se întoarse. Cuprinse cu privirea grămada de pietre şi pământ peste care tocmai trecuse, dar tot ce se afla la o jumătate de pas în spate părea că încetase să mai existe. Nu vedea nimic, în afară de un vârtej de mişcări haotice care scuipa praf şi piatră sfărâmată. I se păru lui însuşi absurd că scăpase din acel iad. Graves era pierdut fără nici o îndoială.

Şi poate că pierdut era şi el, iar îndoielnica speranţă de care se agăţa nu era decât o altă probă de cruzime a sorţii.

Încă nu era în siguranţă. Şi aici pereţii se cutremurau şi se clătinau. Până acum tavanul rezistase puternicelor şocuri, dar Mogens auzea şi aici acel sinistru scâşnet ca de pietre de moară care anunţase pieirea definitivă a încăperii sacre. Becurile se clătinau puternic cu cablurile la care erau conectate, lumina lor pâlpâia creând umbre fugare, şi de peste tot se scurgea praf; ici şi colo auzea căzând primii bolovani. Şi acest tunel avea să se prăbuşească şi, dacă se

petrecea asta, era pierdut. În galeria îngustă nu avea nici o şansă să se ferească de pietrele ce cădeau.

Pentru Graves nu mai putea să facă nimic şi, dacă mai rămânea aici şi aştepta să fie zdrobit, tot nu îl mai putea salva. Se năpusti în faţă. Pentru un moment tremurul şi vibraţiile solului rămaseră în urmă, apoi simţi cum cutremurul făcu un salt violent în direcţia lui, ca un animal de pradă furios, care îşi vede victima pe cale să scape şi pleacă în urmărirea ei. Becurile de sub tavan porniră să se clatine şi mai puternic. Undeva, nu departe, ceva se izbi de pământ cu un şoc formidabil, apoi trei becuri explodară într-o ploaie de scântei, şi Mogens rămase din nou în întuneric deplin. Dar se avântă înainte, orbit de frică, dar şi cu convingerea că nu avea altă alegere decât riscul acestui sprint nebun prin întuneric.

Şi bineînţeles că nu reuşi.

De această dată soarta fu atât de crudă încât aproape că îl lăsă să ajungă la capăt: avea în faţă uşa deschisă a tunelului secret. Sanctuarul de dincolo de ea era întreg – cel puţin era luminat din plin – şi Mogens îşi mobiliză încă o dată toate puterile pentru un sprint disperat.

Pieptul lui primi o lovitură ca de baros, care îi alungă aerul din plămâni şi îl împinse înapoi cu o asemenea forţă că se izbi de peretele opus şi se prăbuşi la podea.

Lovitura fusese atât de puternică, încât de data aceasta îşi pierdu cunoştinţa pentru un moment. Momentul se scurse extrem de rapid, pentru că, atunci când redeschise ochii, încă mai aluneca pe perete către podea. În jurul lui totul urla şi se curba, iar sinistrul scâşnet îl ajunse definitiv; numai că mai mult îl *simţea* decât îl *auzea*. Tunelul se prăbuşea.

Acum.

Mogens se ridică în picioare gemând, dar ceva legat de timp părea că nu era în regulă; parcă cutremurul îl afectase

și pe acesta. Mogens se îndreptă cu forța fricii de moarte, și o făcu rapid, și totuși ceea ce făcea părea grotesc de încet, de parcă evenimentele i-o luau înainte inexorabil, ca o umbră. Peretele de care se sprijinea începu brusc să se deformeze și să tresară ca și cum ar fi fost doar o imagine tridimensională ingenioasă pe o foaie de hârtie subțire, și Mogens își dădu seama că galeria se prăbușea irevocabil, ca o teribilă capcană din sute și sute de tone de stâncă și pământ, care îl înhăța. Mai erau vreo trei pași până la ușa salvatoare, era vorba doar de o fracțiune de secundă, dacă ar fi fost în stare să se miște normal. Dar el parcă își croia drum prin catran pe jumătate solidificat.

Brusc în față îi apăru o siluetă. Era prea departe pentru a-l putea salva și nu suficient de puternică pentru a reține nenumăratele tone de stâncă, care se îngrămădeau pe el, dar simpla apariție a acesteia îl încurajă încă o dată pe Mogens: o speranță absurdă, creată doar de circumstanța că nu mai era singur, ci știa că în apropiere se mai afla o altă ființă omenească.

Numai că nu era o ființă omenească.

Mogens îngheță în mijlocul mișcării, pierzând irevocabil poate o ultimă secundă acordată încă o dată de soartă. Se holba la creatura slută, grotesc și păroasă ivită în fața lui. Era monstrul, bestia din coșmarurile lui, care o luase pe Janice, venită acum ca să fie de față la moartea lui. Era evident mai mare decât îi rămăsese în amintire, avea gheare înspăimântătoare și cap de șacal: bot lung de câine, cu fălci ucigătoare, ochi ca jarul, plini de o răutate ancestrală și de o inteligență vicleană sclipitoare. Din bot îi picurau bale în timp ce îl fixa cu privirea pe Mogens, încleștând și descleștând ghearele de parcă nu ar mai avea răbdare pentru a-și înfige botul în carnea lui și a-l sfâșia.

În loc de a face pasul ultim, salvator, Mogens se retrase, o decizie pe care, cu toată panica cumplită, o luase în mod conştient; mai bine să moară sub masele de stâncă ce se prăbuşeau, decât să se lase pradă acestui monstru.

O nouă mişcare seismică mai puternică îl aruncă la pământ. Se lovi de o lespede scoasă pe jumătate din perete, care îi oprea fuga disperată, şi cu ochii larg deschişi privi cum deasupra capului său tavanul se curba şi se deplasa şi cum primele pietre, încă mici, şi bucăţi de pământ ţâşneau spre el, insuficient de mari pentru a-l omorî, dar suficiente pentru a-l răni şi a-i transforma într-un chin groaznic ultimele secunde de viaţă.

Cea care îi dădu lui Mogens noi puteri pentru a se răsuci şi a căuta protecţie după lespedea care tocmai îl oprise nu era frica de moarte, ci frica de tortura ce i se pregătea. În timp ce se ghemuia sub protecţia de o jumătate de metru oferită de blocul de piatră, o parte din el urmărea calm, cu un interes aproape ştiinţific, cum tavanul se curba în continuare ca o foaie de cort sub povara apei de ploaie şi cum din el se desprindeau acum bolovani, fragmente de câteva tone fiecare, în faţa cărora nici lespedea nu îl mai putea proteja.

Deodată o mână se întinse spre el. Nu era o mână omenească, ci o labă păroasă, cu gheare, care îi apucă încheietura mâinii cu o forţă supraomenească şi îl trase atât de puternic, că Mogens urlă de durere şi avu impresia că mâna îi era smulsă din umăr. Când privi în sus, prin ceaţa produsă de durere şi teamă, avu parte de o privelişte incredibilă: creatura îl apucase cu laba stângă şi îl trăgea după ea ca un uriaş care târa un copil recalcitrant.

Cu laba cealaltă proptea tavanul. În acel moment totul i se părea incredibil lui Mogens: forţa de care dispunea bizara creatură părea suficientă, dacă nu să împiedice căderea blocurilor de piatră grele de tone, cel puţin pentru a câştiga destul timp spre a ajunge într-un loc sigur.

Loc sigur?

Mogens se răsuci şi încercă disperat să scape din strânsoarea bestiei şi să se elibereze. Monstrul se întoarse şi îl lovi cu dosul labei. Ghearele acestuia îi sfâşiară cămaşa, lăsând în urma lor pe piele patru zgârieturi subţiri, dureroase, şi expediindu-l într-o stare de semiconştienţă. Înregistra ca în transă cum monstrul îl trase din galeria care se prăbuşea imediat după ei într-un zgomot infernal. Pe jumătate conştient cum era, încercă să păşească după creatură şi o şi lovi, dar aceasta părea că nici măcar nu simţise. Aplecat în faţă şi şchiopătând, fu tras pe podeaua aspră până când ajunseră în centrul camerei, în dreptul uriaşei bărci sculptate, unde fu aruncat jos şi monstrul se întoarse spre el. Pe Mogens îl priveau nişte ochi lipsiţi de milă, cu o strălucire rece, iar faţa ca de câine se apropie aplecându-se asupra lui şi îl adulmecă.

Mogens lovi.

Bestia urlă de furie şi de durere, se dădu înapoi şi lovi la rândul ei, *această* lovitură lăsându-l pe Mogens în sfârşit inconştient.

Mogens deschise ochii şi scoase un ţipăt strident. Faţa monstrului se afla deasupra lui, la numai câţiva centimetri, destul de aproape pentru a-i simţi răsuflarea mirosind a stârv în putrefacţie. Ochii fioroşi îl cercetau rece, botul îngrozitor era întredeschis, aşa că putea să îi vadă caninii murdari, ascuţiţi ca nişte ace. Mogens se răsuci brusc şi încercă să lovească creatura cu pumnii în dreptul gâtului. Dar era mult prea lent. Creatura evită lovitura fără nici un efort, în momentul următor îl apucă de încheieturile mâinilor cu una dintre labele lui uriaşe;

ca și cum ar fi prevăzut viitoarea mișcare a lui Mogens chiar înainte de a-i trece acestuia prin cap să o facă: Mogens strânse genunchii pentru a-l lovi pe monstru cu picioarele în pântece, dar *creatura* îi bloca picioarele cu cealaltă labă.

– Profesore?

Priza monstrului era parcă de oțel. Mogens simți că nu avea nici o urmă de șansă să se elibereze, dar continua să se lupte cu o putere de nebun, răsucindu-se, urlând și încercând să lovească.

– *Profesore! Încetați! Liniștiți-vă odată!*

Mogens nu se liniști, ci, dimpotrivă, se luptă mai aprig; o mână i se înfipse în față răsucindu-i capul atât de puternic că își pierdu respirația. Vederea îi reveni abia după o secundă și mai trecură câteva momente chinuitoare până când fața monstrului pieri, și în locul ei apăru cea a unui tânăr cu trăsături fine, aproape feminine, și cu păr lung până la umeri. Ceea ce nu dispăru fu priza ca de oțel cu care acesta fixa mâinile lui Mogens.

– Sunteți bine, profesore? întrebă Tom.

Nu doar privirea lui, ci mai ales tonul îngrijorat al vocii lui îl făcu pe Mogens să înțeleagă că putea să răspundă numai cu da, pentru a nu se face de râs pentru totdeauna în ochii lui Tom.

– Tom? șopti el. Tu?

Cu o uriașă mobilizare a voinței reuși să își destindă mușchii. Mai trecu un moment până când Tom simți că rezistența lui Mogens înceta, eliberă și el încheieturile acestuia, după care ridică și mâna care bloca genunchii.

– Este totul în ordine, profesore? întrebă el ezitant.

Nimic nu era în ordine. Dacă ar fi dispus de forța necesară, Mogens ar fi râs de această întrebare.

– Scuză-mă, Tom. Îmi pare rău. Eu... eu tocmai am avut un coșmar.

– Și aveai toate motivele, Mogens.

Persoana care rostise aceste cuvinte nu era Tom, și Mogens recunoscuse vocea de la prima silabă. Și totuși – nu: *de aceea* a mai durat o secundă până el reuși să își mobilizeze forțele pentru a întoarce capul și a-l privi pe vorbitor.

– Jonathan? abia suflă el neîncrezător.

– Bine că îți mai reamintești numele meu, spuse Graves ironic. Cu brațele încrucișate, stătea rezemat de peretele de lângă ușă și îl privea pe Mogens cu o expresie pe care acesta nu putea să o explice, dar care în nici un caz nu era plăcută. Asta dă speranțe. Poate că nu *toate* pietrele te-au nimerit în cap.

Mogens nici nu îi luă în seamă cuvintele. Tom îl eliberă în final, dar numai după ce aruncase o privire întrebătoare către Graves, care cu un semn aproape imperceptibil îi dăduse aprobarea. Mogens se ridică în poziție șezândă.

– Tu... tu trăiești? murmură el.

Graves îl privi ca și cum ar fi trebuit să mediteze serios asupra acestei probleme. Nu răspunse imediat, ci lăsă brațele jos, își suflecă mânecile cămășii sale și se ciupi de braț.

– Au! strigă el. Apoi se întoarse rânjind spre Mogens și zise: Da, după cum simt, s-ar părea că mai trăiesc. Rânjetul îi dispăru și adăugă: Asta s-ar putea spune mai curând despre tine, Mogens. Dacă nu ar fi fost Tom, nu am mai fi purtat această discuție. Dar a trebuit să mă răfuiesc iar cu tâmpitul acela de șerif.

Mogens îl privea fără să înțeleagă, iar Graves arătă spre Tom cu o mănușă neagră și strălucitoare:

– Tom ți-a salvat viața, Mogens. Ai grijă să nu faci din asta un obicei prost.

Mogens continua să își mute privirea de la unul la altul fără să înțeleagă. Graves rânjea din nou, în timp ce Tom devenea tot mai stingherit.

– A fost vorba doar de noroc, spuse el moale. La momentul potrivit am fost acolo, asta a fost tot.

– Da, și cu ceva mai puțin noroc, acum ai fost mort, îl completă Graves. Ești modest, Tom.

– Nici nu îmi amintesc ce s-a întâmplat, spuse Mogens – ceea ce corespundea adevărului doar într-o mică măsură.

Mai exact, își amintea de fiecare clipă de groază a nopții, dar nu putea să spună cât din aceste amintiri erau reale și cât reprezentau produsul unei fantezii febrile. Se așeză mai bine și simți o durere acută în gleznă, care îi smulse un icnet. În mod evident, nu *tot* din ceea ce își amintea era pură închipuire.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el.

– Un cutremur, răspunse Graves, ridicând din umeri. În același timp făcu un gest liniștitor. Nu a fost foarte puternic. Probabil că în oraș au căzut de pe rafturi câteva farfurii, dar nici măcar asta n-aș crede.

Asta era ceea ce *spunea*. Dar privirea lui spunea cu totul altceva. Mogens îi întoarse răspunsul după o secundă de tăcere, cu un tot atât de imperceptibil clătinat din cap și i se adresă direct lui Tom:

– Aș vrea acum o ceașcă din gustoasa ta cafea, Tom!

Tom șovăia. Pentru un moment păru absolut pierdut, apoi schimbă din nou o privire rapidă cu Graves, de data aceasta cerând clar ajutor. În cele din urmă, se ridică și ieși grăbit din casă.

– Băiatul ți-a salvat viața, Mogens, zise plin de seriozitate Graves. Poate că ar trebui să îi arăți ceva mai multă recunoștință.

– Știu, murmură Mogens.

Graves avea perfectă dreptate, și conștiința lui încărcată îl făcu să sublinieze cuvântul. Dar era mult prea confuz pentru a gândi ceva clar.

– Și tu?

Graves îl privi întrebător.

– Tu cum ai ieșit? îi explică Mogens întrebarea. Am crezut că tu... că ai murit. Dumnezeule, când acolo jos totul se prăbușea...

– Pentru un om care se consideră un agnostic convins, pronunți cam des numele Domnului, îl ironiză Graves. Clătină din cap și în același timp făcu un gest ce aducea cu un ridicat din umeri nefinalizat. De fapt, nu a fost atât de rău cum părea în primul moment. Mai mult m-am temut pentru tine decât pentru mine, Mogens. Ar fi trebuit să vii spre mine, în loc să o iei la fugă invers. Când te-am văzut alergând către tunel, m-am gândit că ești pierdut. A fost o prostie, Mogens. Dacă nu te-ar fi găsit Tom, acum erai mort.

Tom. În urechile lui Mogens ceva suna... *fals* la acest nume. Încercă să își reamintească noaptea trecută, dar în cap i se buluceau gânduri și imagini lipsite de orice ordine. Pentru că era ceva ce nu îi permitea să se reculeagă. O față oribilă, cu bot de câine și ochi ca niște tăciuni roșii, gheare care i-au sfâșiat cămașa și l-au zgâriat...

Mogens se îndreptă complet și privi în jos. Cămașa era foarte murdară și pe piept și pe umeri era sfâșiată. Pe pielea nu mai puțin murdară se distingeau patru linii subțiri, pe care sângele făcuse crustă, care îl ardeau ca focul. Zgârieturi produse de fuga lui disperată.

– Doar nu vrei să îi reproșezi ceva? zise Graves. Sărmanul băiat și așa își face destule reproșuri pentru că te-a lăsat singur, în loc să te aștepte afară, în tunel, după cum promisese.

Mogens tăcea. Desigur că îi era clar cât de absurd era acest gând, dar pentru el zgârieturile reprezentau rănile

superficiale lăsate de ghearele monstrului pe pielea lui... Alungă acest gând.

– Ce a fost acolo? șopti el. *Noi*... am făcut asta?

– Cutremurul? Graves râse. Deloc. Sper că acum mă crezi ceva mai mult, Mogens. Tot ansamblul se scufundă în pământ. Deci nu mai dispunem de mult timp.

Dură puțin până când Mogens înțelese ce voia să spună Graves. Se ridică în picioare.

– Tu... vrei să mai cobori acolo, jos?

Stomacul i se răscula doar la gândul de a vizita din nou acea încăpere de groază.

– Dar tu ce credeai? Doar nu ai uitat ceea ce am trăit ieri! Începu să gesticuleze agitat cu mâinile. Am reușit, Mogens! *Tu* ai reușit! Avem dovada.

– Vrei să te mai duci *încă o dată* acolo? vru să se asigure Mogens că a înțeles bine. Adăugă răgușit: Tu... tu vrei *să deschizi* ușa?

– Tu nu vrei?

– Dar nu avem voie să o facem! răspunse Mogens. Jonathan, ai simțit asta și tu!

– Să simt?

Ochii lui Graves se îngustară. Mâinile îi încetară să se mai agite prin aer, înțepenind într-un gest de apucare.

Mogens își dădu seama că făcuse o greșeală. Și era prea târziu să o mai repare.

– Acolo se află mai mult, continuă Graves după un timp. Am avut dreptate! Această cameră este doar intrarea! Adevărata taină mai așteaptă încă să fie descoperită!

Cum se gândi la cele două statui de zeități uriașe care păzeau poarta, Mogens simți gheara fricii strângându-i sufletul. Deși știa că făcea o nouă greșeală, continuă:

– Ai dreptate, Graves. În spatele acelei uși este ceva. Dar există un motiv pentru care acel ceva este încuiat acolo. Se înfioră, dar adăugă: Nu ți-a trecut prin cap că orice s-ar afla în spatele ușii a fost întemnițat acolo?

– Acum tu ești cel care spune prostii, zise Graves.

– Nu! Mogens sări în picioare, dar imediat se reașeză gemând pe marginea patului, pentru că ameți. Fără să mai strige, dar implorând continuă: Dumnezeule mare, Graves, nu îți ajunge ce s-a petrecut acolo?

– Ce s-a petrecut acolo...? Graves făcu ochii mari. Mogens, doar nu crezi cu adevărat că de această calamitate suntem vinovați *noi?*

– Tu nu crezi asta?

Vocea lui Graves se mai înmuie:

– A fost un cutremur. Nici mai mult, nici mai puțin. Un cutremur absolut normal, așa cum sunt cutremurele în această zonă. Doar nu crezi serios că noi avem vreun amestec aici?

Nu, nu era o chestiune de crezut. El *știa*. Amândoi treziseră ceva, ceva întemnițat din vremuri imemorabile în spatele acelei uși, care reacționase la prezența lor. Ceea ce simțiseră poate că nu fusese mai mult de o tuse trecătoare, un fior al unui gigant, care se întorsese în timpul somnului. Și totuși, pământul se cutremurase și se prăbușiseră stânci. Ce se va petrece când vor *trezi* acest colos?

– Eu nu voi mai coborî acolo, jos, Jonathan, zise el încet, dar foarte ferm. Niciodată!

Graves oftă.

– Acum ești șocat, Mogens. Abia ai scăpat cu viață. Poate că nu ar trebui să îți cer prea mult. Se desprinse din locul de lângă ușă unde stătuse. Tom îți va face o cafea tare, după care se va ocupa de rănile tale. Vom discuta mai târziu, după ce te vei mai liniști.

Tom nu mai veni cu cafeaua promisă, dar Mogens nu se supără. Pe cât de mult se temea să rămână în acest moment singur, tot atât de mult nu își dorea să îl vadă pe Tom. Nu avea nici o importanță faptul că rațiunea îi spunea că îl nedreptățea cumplit pe Tom. Așa-zisa amintire care îi înfierbânta fantezia era prea teribilă pentru a-l putea judeca în acest moment nepărtinitor pe Tom.

Încuie ușa, se dezbrăcă și se spălă cât putu de bine cu apă rece. Nu dispunea de nimic cu care să își trateze rănile, dar se dovedi că nici nu era necesar: își simțea întregul trup ca pe o unică vânătaie – și aproape că arăta astfel –, dar cu excepția celor patru zgârieturi, care începeau pe umărul stâng și traversau pieptul în diagonală, părea că scăpase fără nici o altă rană. Glezna care încă îl mai durea nu se umflase; cel puțin nu părea ruptă, și nici măcar luxată serios. Și asta, ca toate celelalte din camera subterană, era un produs al unui vis febril?

După ce își curăță cum putu zgârieturile, stabili că nici măcar nu erau așa de adânci cum le simțea. Îl ardeau ca focul, dar păreau a fi provocate de unghii omenești, nu de ghearele unui monstru mitologic. Mogens se schimbă – rezerva sa de haine curate, și mai ales încă *nedistruse,* se reducea rapid – și tocmai se gândea la pretextul sub care s-ar duce la Tom pentru a se scuza și, mai ales, pentru a-i mulțumi că îl scăpase încă o dată de la moarte, când auzi de afară zgomotul făcut de un automobil.

Se duse la fereastră și se încruntă surprins. Mașina nu mai era condusă atât de sinucigaș ca la prima vizită, dar era evident mașina de serviciu a șerifului Wilson, care și de data aceasta se îndrepta către baraca lui Graves. Prin parbrizul stropit cu noroi, Mogens avu impresia că zărise o a doua siluetă, aflată lângă șerif. Wilson nu venise singur.

Își dădu seama că Graves numai bucuros nu va reacționa, totuși ieși din baracă și porni grăbit într-acolo. Nu îl interesa ce va gândi Graves. Hotărâse în sinea lui să nu mai rămână aici. Făcuse o greșeală venind aici și o greșeală și mai mare având încredere în Graves. În efortul lui disperat de a-și schimba soarta, crezuse ceea ce *voise* să creadă și uitase ceea ce o parte din el știa cu certitudine de necontestat: că tot ce atingea Graves se va strica inevitabil.

Nu se înșelase: Wilson nu venise singur. În timp ce cobora din mașină și își punea pe cap imensa pălărie, se deschise și portiera din dreapta, și coborî un bărbat rotunjor, elegant îmbrăcat, cu păr rar și cu ochelari. Lui Mogens i s-ar fi părut mult mai simpatic dacă nu ar fi aruncat niște priviri în care se citea o furie cu greu stăpânită.

– Șerif Wilson.

– Profesore.

Wilson bătea darabana cu degetele pe borul pălăriei de cowboy și îi acordă un zâmbet scurt, dar sincer. Însoțitorul lui se întoarse și îl privi pe Mogens cu o expresie de ușoară surprindere, datorată probabil titlului său academic. Nu spuse nimic, dar furia din ochii lui păru să crească. Mogens nu înțelegea.

Nu apucă să pună o întrebare clarificatoare, pentru că în acel moment ușa din spatele lor zbură lovindu-se de perete și prin ea năvăli Graves.

– Steffen! urlă acesta. Avea fața roșie de furie. De câte ori trebuie să vă mai spun că...

Se opri brusc când îl văzu pe Mogens, inspiră zgomotos și cu o mișcare silit calmă se întoarse către Wilson.

– Șerif Wilson, vă cer să îl îndepărtați pe acest om de pe proprietatea mea. Doctorul Steffen și colaboratorii lui au interdicție din partea mea de a mai călca aici.

Steffen se pregăti să riposteze, dar Wilson îl reduse la tăcere cu o privire scurtă și i se adresă direct lui Graves:

– Acest lucru îmi este cunoscut, doctore Graves. Vă rog totuși cel puțin să îl ascultați pe doctorul Steffen. Ceea ce are de spus ar putea fi important și pentru dumneavoastră, și pentru colaboratorii dumneavoastră.

Mina lui Graves se întunecă și mai mult, dar își înghiți răspunsul veninos ce îi stătea pe limbă și se strădui să mimeze un salut înclinând capul.

– Doctore.

Vocea lui Wilson spunea mai mult decât acest simplu cuvânt; era rugămintea de a se stăpâni și a nu face situația mai dificilă turnând gaz pe foc. Poate că Graves nu era unicul aici înclinat către accese colerice de furie.

Steffen trase adânc aer în piept, dar când răspunse tonul era cel al unui conferențiar care ține o prelegere în fața studenților lui:

– Noaptea trecută a avut loc un cutremur, doctore Graves. Chiar unul cam puternic.

– Așa? întrebă Graves. N-am băgat de seamă. Dormeam.

Mogens fu bucuros că nici Wilson și nici însoțitorul lui nu îl priviră în acel moment, pentru că nu își putu stăpâni un fior. Graves duse impertinența la extremă, adresându-i-se lui direct:

– Dumneavoastră ați remarcat ceva, profesore VanAndt?

Mogens rămase perplex și dădu automat din cap. Steffen îi aruncă o privire cercetătoare, scurtă, și apoi se întoarse din nou către Graves.

– Asta mă surprinde, doctore Graves. După cum am spus, cutremurul a fost destul de puternic. A fost resimțit și în oraș. Iar conform aparatelor noastre de măsură, epicentrul ar fi fost exact aici. Direct sub noi.

– Înseamnă că ar trebui să vă supuneți aparatura unei verificări temeinice, doctore, răspunse rece Graves. Nimeni de aici nu a remarcat ceva de acest gen.

– Cui îi spuneți asta, Graves? ripostă Steffen.

– Dumneavoastră.

Graves zâmbi.

Stăpânirea de sine a lui Steffen, și așa abia controlată, se spulberă.

– Nu mă mințiți, Graves! Vreau să știu o dată pentru totdeauna cu ce vă îndeletniciți acolo jos dumneavoastră și colegii dumneavoastră!

– Mă tem că nu înțeleg exact despre ce vorbiți, stimate *coleg*.

Graves rămânea nu doar surprinzător de calm, ci chiar *gusta* mânia tot mai mare a lui Steffen.

Steffen se întoarse tremurând de furie către Wilson:

– Domnule șerif! Vă cer să faceți ceva! *Imediat!*

Wilson îl privi oarecum descumpănit.

– Mă tem că acum trebuie să fiu de acord cu doctorul Graves. Nici eu nu prea înțeleg ce doriți.

Steffen începu să gesticuleze surescitat.

– Trebuie să întreprindeți ceva, domnule șerif. Acești... acești oameni nu sunt oameni de știință! Nu știu cu ce se ocupă pe aici, dar orice ar fi este ceva *periculos!* Vă cer să verificați imediat ce se întâmplă acolo jos!

Wilson părea și mai neajutorat, în timp ce pe fața lui Graves își făcea loc un rânjet de satisfacție. Mogens înțelese că orice argumente ar mai aduce de acum înainte geologul deja pierduse bătălia. Graves îl adusese exact acolo unde voise, simplu, lăsându-l să vorbească.

În cele din urmă, Wilson se întoarse spre Mogens cu un oftat de resemnare.

– Şi dumneavoastră, profesore? Sunteţi sigur că nu aţi remarcat nimic?

Mogens nu răspunse imediat. Nu trebuia să uite că vorbea cu un poliţist, cu un om a cărui meserie era să deosebească adevărul de minciună, şi care era învăţat să vadă mai multe dintr-o singură privire. Şi chiar dacă Graves îl desconsidera evident pe Wilson, Mogens simţea că acesta se pricepea la ceea ce făcea. Mogens tocmai îşi schimbase hainele, şi unica rană reală a lui era ascunsă de cămaşă. Totuşi, cu siguranţă că nu arăta ca după o noapte petrecută dormind sănătos. Wilson bănuia pesemne că aici ceva nu era cum dorea Graves să îl facă să creadă. Dar după o scurtă ezitare ridică din umeri:

– Nu am remarcat nimic. Îmi pare rău.

– La ce v-aţi fi aşteptat? Steffen scoase un sunet disprețuitor şi adăugă: Doar toţi sunt o apă şi un pământ!

– Vă rog să vă controlaţi! spuse rece Graves. Nu vă permit să îmi jigniţi colaboratorii. Continua să zâmbească, dar când i se adresă lui Wilson, acest zâmbet exprima exact contrariul: Domnule şerif, sunt un om răbdător, dar ceea ce se petrece începe să devină caraghios. De când ne-am început treaba aici, doctorul Steffen a făcut tot ce i-a stat în puteri pentru a pătrunde în zona noastră de săpături. Nu ştiu de ce, şi mă feresc să mă lansez în presupuneri, dar este grotesc!

Steffen interveni:

– Eu pretind...

– *Dumneavoastră* – Graves îi tăie vorba pe un ton sarcastic – nu aveţi ce pretinde aici. Să fiţi bucuros că nu îl rog pe şeriful Wilson să ia notă de o reclamaţie pentru violare de domiciliu şi calomnie!

– Nu ştiu ce faceţi acolo jos, şuieră Steffen, dar voi afla, vă promit asta!

Graves râse încet.

– Astăzi este întâi aprilie, doctore Steffen. Am să vă fac favoarea de a considera că v-ați amintit de vechiul obicei ca de întâi aprilie să jucați o festă cuiva. Sau poate pretindeți în mod serios că activitatea noastră de aici poartă vina acestui cutremur?

Ceea ce suna absurd chiar și în urechile lui Mogens, deși el ar fi trebuit să știe mai bine. Steffen nu mai spuse nimic, ci strânse furios buzele și îl fulgeră cu privirea, în timp ce Wilson părea timorat ca un copil prins cu mâna în zaharniță.

Apoi insistă:

– Pretind să văd acest așa-zis șantier arheologic!

– Da, îmi închipui, îl persiflă Graves. Cine vă plătește, Steffen? O altă universitate? Un ziar?

– Întrebarea este mai curând cine vă plătește pe dumneavoastră, ripostă încăpățânat Steffen. M-am interesat în ce vă privește, Graves. Așa-zisa universitate care vă finanțează săpăturile se bucură de un renume absolut îndoielnic și...

– Ajunge! îl întrerupse Graves. Vă mulțumesc pentru vizită.

Steffen îl privi buimăcit, iar Wilson nu îi mai dădu răgaz să mai spună ceva.

– Îmi cer scuze pentru deranj, doctore Graves, spuse el. Mai pot să trec pe la dumneavoastră dacă mai am întrebări?

– Bineînțeles, domnule șerif. Bună ziua.

Steffen și Wilson urcară în mașină, iar Graves, cu o figură împietrită, așteptă până când aceștia plecară.

– Înțelegi acum ce tot spun? întrebă Graves. Nu mai dispunem de mult timp.

– În ce scop? întrebă Mogens. Îți este teamă că Steffen va descoperi ceea ce am făcut noi cu adevărat acolo jos?

– Ce am făcut de fapt? Graves râse din nou. Du-te dincolo, în tabăra lui Steffen, şi vorbeşte cu el. Nu voi încerca să te împiedic. Du-te şi povesteşte-i că prin vrajă am reînviat un demon din trecut, declanşând astfel un cutremur! Inspiră adânc şi făcu o jumătate de pas înapoi. Scuză-mă, Mogens! Nu a fost elegant. Eu... amândoi suntem ceva cam nervoşi.

– Da. Şi mie mi se pare la fel. Mogens arătă în direcţia în care dispăruse maşina şerifului. De ce nu îi arăţi lui Steffen ceea ce ai descoperit?

– Lui Steffen? Eşti nebun?

– Deloc, răspunse Mogens. Cunosc genul acesta de oameni, Jonathan. Şi îl cunoşti şi tu. Steffen nu va renunţa până când nu îşi va realiza scopul.

– Poate că ai dreptate, zise Graves după ce se gândi puţin. În ceea ce îl priveşte pe Steffen, nu în ce priveşte ideea ta smintită de a-i arăta lui totul. Nu va ceda, şi tocmai de aceea va trebui să ne grăbim. Făcu o mişcare cu capul în direcţia cortului şi adăugă: Tom a fost puţin mai înainte în tunel. Este rău, dar nu chiar atât de rău pe cât putea să fie. L-am rugat pe Tom să consolideze cu nişte bârne cele mai afectate porţiuni ale galeriei, iar el mi-a promis că termină lucrarea până în după-amiaza aceasta. Ar trebui să foloseşti timpul pentru a te mai odihni. Şi eu voi face acelaşi lucru. Mă tem că în următoarele zile nu vom avea timp nici măcar să dormim.

– Nu m-ai înţeles, Jonathan? întrebă Mogens. Eu nu voi mai coborî acolo.

– Ba da, o vei face, răspunse zâmbind Graves.

– Vrei să mă obligi?

– Nu aş şti cum, recunoscu Graves. Dar nu va fi necesar. Te cunosc prea bine, Mogens. Indiferent de ce se spune despre tine, şi de ce ar putea crede despre tine alţii, tu eşti

un cercetător cu trup și suflet. Nu poți să te oprești până când nu descoperi secretul acestei uși. Iar acum du-te și încearcă să dormi. La noapte vei avea al naibii de mult nevoie de forțe.

Deși Mogens nu intenționa să urmeze sfatul lui Graves și să doarmă, fu cuprins de o bruscă oboseală când ajunse la baraca lui, așa că se întinse în pat – nu ca să doarmă, ci doar ca să se liniștească și pentru a-și face ordine în gânduri. De abia atinse perina cu capul, că se și scufundă într-un somn adânc, fără vise, din care se trezi abia mult după prânz, fizic refăcut cum nu mai fusese de mult timp, dar supărat pe sine însuși: fără îndoială că trupul lui obținuse ceea ce i se cădea după eforturile și după frica morții prin care trecuse noaptea anterioară, dar el nu *voise* să doarmă tocmai pentru că Graves îl sfătuise asta, lucru pe care îl considera ca pe o înfrângere personală.

Îi era foame. O privire aruncată ceasului îi confirmă că Tom întârzia o oră bună cu prânzul, ceea ce îl înfurie și mai tare.

Având în vedere imaginile confuze rămase din noaptea trecută cu care memoria încă mai încerca să îl chinuie, pregetă să mai iasă din casă și să îl caute pe Tom, așa că bău doar o gură de apă și se aplecă din nou asupra cărților sale, pentru a-și abate gândurile.

Dar nu funcționa.

Nu era vorba doar de stomacul lui care chiorăia și de neliniștea internă care îl urmărise de la trecerea din vis la realitate, nu doar acestea îl puneau în imposibilitatea de a se concentra asupra muncii lui. Ceva se schimbase. Imaginile, simbolurile și desenele care îi păruseră atât de accesibile până

atunci deveniseră tot atât de indescifrabile ca scrierea cuneiformă. Ieri putuse să descifreze cu o ușurință surprinzătoare cărțile pe care Graves le adusese de la biblioteca universității Miskatonic, dar acum, brusc, scrierile străvechi refuzau să își mai dezvăluie câte ceva din secretele lor. De parcă cunoștințele însușite atât de facil în ultimele zile și-ar fi îndeplinit menirea; un instrument care îi fusese pus la dispoziție pe o anumită perioadă și care acum îi fusese retras. Era frustrant, dar în același timp situația îl înspăimânta într-un mod pe care nu și-l putea explica. Dacă îi dispăruse capacitatea de a înțelege scrierea, îi mai rămăsese totuși ceva care îi provoca fiori: certitudinea că se amestecase în ceva în ce nu avea voie să se amestece.

Răsfoi mai bine de două ore cărțile, până când luă în final o decizie. Indiferent de ce va întâmpla, de ce îi propunea ori cu ce îl amenința Graves, nu va mai coborî niciodată acolo, ci dimpotrivă, va părăsi chiar astăzi acest loc blestemat.

Mogens închise cartea pe care tocmai o răsfoia, o așeză cu grijă la locul ei în raft și ieși din baracă pentru a merge la Graves și a-i comunica decizia lui.

Nimeri în mijlocul unui scandal teribil. Graves nu era singur. Ușa barăcii lui era larg deschisă – fapt neobișnuit –, iar Mogens auzea voci ridicate chiar de la o distanță de zece pași.

Identifică vocea lui Hyams – oare de ce nu fu surprins? –, dar și pe cea a lui McClure. Mogens șovăi un moment să se mai apropie. Încă din prima oră petrecută aici, își dăduse seama că raporturile dintre Graves și ceilalți nu erau dintre cele mai bune, dar până acum reușise cumva să nu participe la această dispută. Dar și pentru aceasta acum era prea târziu. Trecuse de mult vremea în care se

mai putea ține deoparte de ceva ce avea legătură cu locul acestei descoperiri funeste.

Mogens intră fără să mai bată la ușă și aruncă rapid o privire în jur înainte de a se adresa lui Graves și celorlalți. Până acum nu mai fusese aici, înăuntru, dar scurta descriere făcută de Tom la venirea cu automobilul se dovedi atât de corectă, încât avea senzația că de mult cunoștea această încăpere. Pe un întreg perete se aflau rafturi pline cu cărți și role de pergament, iar pe masa mare, în spatele căreia se afla Graves, erau grămezi de baloane și tuburi de sticlă, lămpi Bunsen, creuzete și recipiente care lui Mogens îi aminteau mai mult de laboratorul unui alchimist medieval decât de un om de știință serios de la începutul secolului XX.

Mogens nu le acordă tuturor mai mult de o privire fugară. Nu numai că nimerise în mijlocul unui scandal, dar simțea foarte clar cât de puțin bine-venit era, mai ales în acest moment special. McClure, care la intrarea lui tocmai îi vorbea lui Graves pe un ton ridicat și gesticulând foarte agitat, se opri și îl privi încremenit, în timp ce Hyams îl fulgeră arțăgoasă cu privirea. Mogens trecu cu vederea aceste lucruri.

– Inoportunez? întrebă el.

– În nici un caz, răspunse Graves.

Mercer și McClure să străduiau să dea impresia că se uită prin el, doar privirile lui Hyams erau suficiente pentru un răspuns cu *da*.

– Intră liniștit, profesore, continuă Graves. Pe față îi trecu fugar un zâmbet ușor, fugar. Stimabilii tăi colegi tocmai discută despre tine, profesore. Dar eu sunt de părere că preferi să discute cu tine.

Lui Mogens nu îi ardea de fineturi retorice. Întrebă scurt:

– Ce se petrece aici?

– Păi, nu ți-am spus, profesore? Este vorba despre tine.

Era pentru a treia oară când nu i se adresa cu numele, ci cu titlul academic, și Mogens nu credea că o făcea fără motiv. Dar intenția lui Graves nu își atinsese scopul: în loc de a-i sublinia autoritatea profesională, părea că mai mult i-o slăbise.

– Prostii! interveni Hyams înainte ca Mogens să poată răspunde. Nu despre dumneavoastră este vorba, *profesore*. În gura ei acest cuvânt suna mai curând disprețuitor, consideră Mogens, fără a mai fi nevoie și de zâmbetul ironic ivit pe buzele ei subțiri. Nu vă credeți chiar așa de important. Apoi se întoarse demonstrativ din nou spre Graves: Deci, care este răspunsul dumneavoastră?

Graves dădu obosit din cap.

– Educația mă oprește să vă dau răspunsul pe care îl meritați, draga mea. Chiar dacă accept că îl cunoașteți deja. Eu nu mă las șantajat. Nici măcar de o femeie atractivă ca dumneavoastră, doctore Hyams!

– Șantajat? Hyams cugetă un moment asupra cuvântului, apoi ridică din umeri. Ei, dacă dumneavoastră așa vedeți lucrurile... Îl scrută pe Mogens cu o privire scurtă, tăioasă și continuă: Vă acord o oră timp de gândire asupra a ceea ce v-am spus, doctore Graves! Ca să decideți corect.

– V-aș sfătui același lucru și pe dumneavoastră, doctore Hyams, răspunse rece Graves. Avem un contract.

– Atunci dați-mă în judecată.

Hyams îl mai fulgeră o dată cu o privire provocatoare, dar, deoarece nu primi riposta pe care o aștepta, se întoarse cu o mișcare scurtă și ieși valvârtej pe ușa rămasă deschisă. McClure o urmă imediat, în timp ce Mercer evident șovăia, demonstrând și mai evident că nu se simțea deloc bine când îi urmă pe cei doi, după ce mai întâi îi aruncă lui Mogens o privire cerșind înțelegere.

– Idioți, mormăi Graves. Dacă nu te-ai întrebat vreodată ce semnificație are cuvântul „cărturăreasă", atunci imaginează-ți-o pe Hyams.

– Asta ce înseamnă? Ce s-a petrecut aici?

Graves oftă.

– Ceva de care m-am temut de un timp. Miss Hyams nu poate fi considerată un om foarte plăcut, dar proastă nu este. De la început ea a avut bănuieli că acolo, jos, se află ceva mai mult decât un templu înghițit de pământ, construit de urmașii navigatorilor Vechiului Egipt. Oftă iarăși. Cutremurul, Mogens. Ea a mai dat de ceva. Nu știu ce anume. Eu le-am interzis tuturor să mai coboare, dar ar fi trebuit să mă gândesc că Hyams nu va asculta. Ridică din umeri și continuă: Bun, deci vrei să știi ce voia? Mi-a prezentat un ultimatum. Dar nu îmi place să fiu presat.

– Ce ultimatum?

– M-a pus să aleg: ori îi arăt ceea ce am descoperit de fapt, ori ea și ceilalți doi încetează activitatea și pleacă.

– Și? întrebă Mogens.

– Să plece, zise calm Graves. Nu mai avem nevoie de ei.

Se ridică, ocoli masa și întinse brațele ca pentru a le pune pe umărul lui Mogens, dar în ultimul moment se opri, când Mogens se retrase instinctiv; nu ar fi suportat să fie atins de acele mâini îngrozitoare.

Mogens își drese glasul jenat:

– Jonathan, tu...

– Aproape ne-am atins țelul, Mogens! îi luă Graves cuvântul din gură. Nu pricepi? Nu mai avem nevoie de nătărăii aceștia!

– Ei nu vor păstra tăcerea asupra a ceea ce au văzut.

– Și? Graves schiță un gest de dispreț. N-au decât! Acum ce importanță ar mai avea? Noi am reușit, nu înțelegi? Să vorbească! Din partea mea, pot să se ducă la Wilson și

să îi povestească tot sau să se ducă la prostovanul de Steffen. Acum nu mă mai deranjează.

– Cu puțin timp în urmă spuneai cu totul altceva, îi aminti Mogens.

– Atunci încă nu îmi era clar cât de aproape suntem de țelul nostru, spuse Graves brusc excitat, neputând să mai stea liniștit sau măcar să își stăpânească mâinile. Tom și-a terminat treaba. Peste o oră putem să coborâm și să ne continuăm opera.

Mogens îl privi nevenindu-i să-și creadă ochilor.

– Nu m-ai auzit? Eu nu voi mai pune piciorul în acel loc blestemat! Indiscutabil!

Făcu demonstrativ un pas înapoi. Graves îl privi cu o expresie impenetrabilă, dar în ochii lui începea să pâlpâie aceeași furie cu care îi privise anterior pe Hyams și pe ceilalți doi.

– Ar trebui să te gândești bine, Mogens, zise el calm.

Ceva parcă se mișcase sub figura lui. El... se *modifica* într-un mod invizibil, înspăimântător, care îl făcea pe Mogens nu numai să îi fie tot mai greu să îl privească, ci și să îi suporte privirea. Totuși, continuă:

– M-am gândit, Jonathan. Hotărârea mea este definitivă. Voi pleca chiar astăzi. Nici nu ar fi trebuit să vin aici.

– Sărman nebun! șuieră Graves. Atunci du-te! Aleargă la ceilalți, dar grăbește-te! Poate că mai au un loc pentru tine în mașina lor!

Mogens se pregăti să răspundă, dar brusc nu mai putu să reziste privirii lui Graves sau să privească în continuare fața sinistră a acestuia, aflată într-o permanentă schimbare. La ce i-ar fi folosit? Când își punea ceva în cap, Graves nu făcea parte dintre oamenii care acceptau *argumente*.

Fără să mai spună un cuvânt, se întoarse și reveni la baraca lui, ca să își facă bagajul.

Nu îi trebui mult timp să îngrămădească hainele în cele două valize uzate cu care venise. Garderoba lui și așa modestă se redusese oricum; cămașa purtată ieri-noapte, ca și pantalonii, puteau fi aruncați; la fel hainele cu care fusese îmbrăcat la cimitir nu mai puteau fi salvate. Mogens înghesui în valize tot ce mai rămăsese, după care se întoarse către rafturile cu cărți, ca să le aleagă pe cele aduse de el.

Ușa se deschise și Mogens simți că intrase cineva, care se oprise după doi pași.

– Nici o teamă, iau numai ce îmi aparține. Prețioaselor tale originale nu li se va întâmpla nimic.

– Dar știu asta, dragul meu profesor, se auzi în spatele lui o voce, care evident nu aparținea lui Jonathan Graves. Dumneavoastră nu v-ați atinge niciodată de ceva ce nu vă aparține.

Mogens se întoarse și timp de cinci secunde rămase încremenit. Simțea cum îi dispărea sângele din obraji.

– Miss Preussler?

– Frumos din partea dumneavoastră că mă mai recunoașteți, îl ironiză miss Preussler.

Era chiar ea. Dar era absolut imposibil, exclus și complet ilar – Miss Preussler se afla la trei mii șapte sute de kilometri, într-un cătun din celălalt capăt al țării, și nu părăsise toată viața ei localitatea Thompson! Dar ea era! Stătea la doi pași de ușă, în mâna stângă cu un geamantan ros și în dreapta cu un coș din rafie, din care îl fixau pe Mogens doi ochi strălucitori portocalii.

– Miss Preussler! mai murmură o dată Mogens.

– Da, ați mai spus asta, zise miss Preussler și luă o expresie jignită. Ar trebui de fapt să fiu supărată, profesore. Acesta este un mod de a întâmpina o veche prietenă?

Lăsă jos coşul cu Cleopatra, apoi trânti pur şi simplu geamantanul din cealaltă mână şi desfăcu braţele, ca şi cum s-ar fi aşteptat foarte serios ca Mogens să îi sară de gât de bucurie.

Mogens nu se clinti. Nu putea.

– Dar unde... adică, cum de aţi ajuns aici? bâlbâi el.

Miss Preussler îşi coborî braţele dezamăgită. O secundă pierdu controlul fizionomiei, şi Mogens băgă de seamă că era pe punctul de a izbucni în lacrimi. Dar în clipa următoare ea îşi reveni şi afişă un zâmbet – chiar dacă acesta era uşor nefericit.

– Ei, a fost o lungă şi grea călătorie, recunosc. Dar mi-am asumat-o cu plăcere pentru a vă revedea, dragul meu.

– Aşa... îngăimă Mogens.

Cu certitudine că nu era neapărat răspunsul cel mai inteligent. Nici măcar nu era unul deosebit de amabil. Dar reprezenta tot ce putea produce. Gândurile i se învârteau înnebunite în cerc. *Miss Preussler? Aici?* Dar de ce?

Miss Preussler oftă.

– Da, remarc faptul că bucuria revederii v-a copleşit. Ar fi trebuit să mă anunţ. Trebuie să mă întorc în oraş şi să vă expediez o telegramă, sau ajunge dacă ies şi bat la uşă?

– Nu, asta... sigur nu. Mogens se întrerupse, îşi strânse forţele pentru a ridica din umeri într-un gest de scuze şi, după ce îşi drese glasul, continuă: Vă rog să scuzaţi comportarea mea, miss Preussler, am fost doar surprins să vă văd.

În sfârşit, ieşi din paralizia care îl cuprinsese, trecu pe lângă masă către miss Preussler, dar se opri prevăzător la doi paşi în faţa ei, înainte ca ea să îi interpreteze greşit mişcarea şi să îi vină ideea de a-l strânge totuşi în braţe.

– Eu... eu chiar nu ştiu ce să spun, zise el. Mai întâi, bine aţi venit. Dar totuşi cum aţi ajuns aici? Adică, vreau să spun, de ce aţi întreprins această lungă şi grea călătorie?

Miss Preussler îl măsură cu o privire lungă, ironică şi totodată uşor dojenitoare, dar nu răspunse imediat, ci mai întâi privi în jur încruntată, cu o expresie care devenea tot mai dezaprobatoare.

– Oh, murmură ea, când mă uit în jur, îmi dau seama că am venit la momentul cel mai potrivit. Acestei... Ezită un moment, ca şi cum ar fi avut reţineri să denumească cu cuvântul cameră ceea ce vedea, apoi continuă: ... Încăperii îi lipseşte evident o mână de femeie.

După care făcu ceva care îl lăsă pe Mogens cu gura căscată şi ochii mari: fără ca măcar să fi dezbrăcat pardesiul, trecu pe lângă el şi se aplecă deasupra grămezii de haine aruncate în dezordine pe podea, lângă pat. Mogens nu era tocmai sigur că o auzise mormăind ceva de genul: Bărbaţii ăştia!

– Dar, miss Preussler, vă rog! Ce faceţi? Lăsaţi-le!

Miss Preussler se îndreptă pufnind, în mâna dreaptă cu pantalonii lui sfâşiaţi, în stânga cu cămaşa făcută zdrenţe, ţinând cele două piese ca pe nişte prăzi pe care le dobândise în cele din urmă după o luptă crâncenă.

– Aş face-o cu plăcere, dar mă tem că pentru asta trebuie mai întâi să găsesc locul potrivit, spuse ea. Profesore, mă minunez. Dumneavoastră aţi fost totdeauna un bărbat cu simţul ordinii!

Mogens se apropie de ea, îi luă din mâini cele două piese de îmbrăcăminte jerpelite şi le lăsă să cadă exact în locul de unde ea le culesese.

– Tocmai împachetam, zise el.

Miss Preussler clipi des.

– Împachetaţi?

– Plec. Îmi pare rău, dar mă tem că aţi făcut degeaba această lungă cale.

– Nu rămâneţi aici? vru să se asigure miss Preussler.

Nu părea dezamăgită şi nici supărată. Dimpotrivă.

– Da. Munca aici... este altfel decât mi-am imaginat-o. Mă tem că a fost o greşeală să vin aici.

Miss Preussler nu mai răspunse. „Eu v-am spus asta", dar el putea citi aceste vorbe în ochii ei ca şi cum *le-ar fi spus.*

– Totuşi, nu mă invitaţi să mă aşez? întrebă ea.

Mogens îi aduse unicul scaun existent în cameră. Pe el era un teanc de hârtii, pe care el îl ridică şi un moment rămase nehotărât cu ele în braţe, înainte de a le aşeza pe suprafaţa înclinată a pupitrului. Hârtiile alunecară şi se împrăştiară pe podea. Miss Preussler ridică din sprâncene, dar tăcu şi aşteptă ca Mogens să o ajute să îşi scoată pardesiul, apoi se aşeză. Privirea ei alunecă peste masa pe care domnea dezordinea, dar spre surprinderea lui Mogens nu spuse nici acum nimic.

– Deci munca pe care o desfăşuraţi aici nu vă place, zise ea, nereuşind să ascundă un oarecare ton de satisfacţie ce răzbătea din vocea ei.

– Da... cred că nu, răspunse iritat Mogens. Adică... adică nu este ceea ce aşteptam.

– Este vorba despre acest om îngrozitor, nu? Despre acest doctor Graves. Miss Preussler îşi dădu singură răspuns la întrebare, printr-o înclinare a capului ce nu admitea contrazicere. Eh, a fost un gest inteligent din partea mea de a nu închiria altcuiva camera dumneavoastră.

Mogens avu nevoie de câteva fracţiuni de secundă ca să priceapă unde bătea miss Preussler.

– Dumneavoastră aţi...

– Ştiam că vă veţi întoarce, dragă profesore, răspunse zâmbind miss Preussler. Cuiva care are educaţia dumneavoastră îi este imposibil să rămână mult timp în societatea unui demon ca acest Graves. Plus acest mediu! Îşi plimbă demonstrativ privirea prin cameră şi dădu şi mai

demonstrativ din cap. Nu, nu este de dumneavoastră. Am ştiut că vă veţi întoarce. Ce-i drept... – şi făcu o imperceptibilă pauză în vorbire – nu m-aş fi gândit că se va petrece atât de repede. Dar ştiam că vă veţi întoarce.

La insistenţa cu care puncta această idee, era evident că se aştepta la o anumită reacţie din partea lui Mogens. Reacţie cu care el îi rămase dator, cel puţin pentru moment.

Mogens recunoscu în sinea lui că nici nu se gândise unde ar fi vrut să plece de aici. Înapoi la Thompson? Doar ideea era suficientă să îi trezească o oroare apropiată de ceea ce trăia gândindu-se la Graves.

– Aşadar, reveniţi? îl întrebă direct miss Preussler, când după câteva secunde el încă nu răspunsese. Nu trebuie să vă faceţi nici o grijă, profesore. Am vorbit cu decanul. Vă puteţi relua postul. Vi se va reţine doar o săptămână din salariu, şi asta va fi tot. La început, trebuie să recunosc, nu părea dispus să accepte, dar am reuşit să îl conving. Ea zâmbi strengăreşte şi continuă: Dispun de anumite informaţii referitoare la nora lui, informaţii ce nu doreşte să fie făcute publice.

Mogens continuă să tacă. Normal că se va întoarce la Thompson. Nu era pregătit să recunoască, dar în sinea lui înţelesese de mult că va face exact acest lucru. Se va întoarce la Thompson, îşi va relua postul pe care îl ura într-un birou minuscul şi fără ferestre din beciul universităţii şi va reveni în camera cu urme de arsuri pe podea a pensiunii lui miss Preussler, iar viaţa lui va continua ca şi cum nesfârşita ei monotonie nu ar fi fost niciodată întreruptă. Perspectiva îi produse un fior rece pe spinare. Ştia totuşi că hotărârea lui de a-l urma pe Graves nu fusese altceva decât un ultim protest disperat, ultima sa încercare de a se opune la ceea ce îi devenise viaţa, dar încercarea eşuase, şi mai ştia că nu va mai dispune de forţa necesară unei alte încercări de acest gen.

– Da, șopti el mai mult pentru sine decât pentru miss Preussler. Mă voi întoarce cu dumneavoastră.

Miss Preussler radia. Înainte de a apuca să spună ceva, se auzi un mieunat înfundat din coșul pe care îl lăsase lângă ușă, urmat de un zgrepțănat.

– Cleopatra! Miss Preussler întoarse speriată capul. Oh, femeie bătrână și proastă! Sărăcuța stă de ore întregi în coșul acela.

Vru să se ridice, dar Mogens îi făcu un semn și se îndreptă spre ușă:

– Nu vă ridicați, miss Preussler. Rezolv eu. Sigur că vrea afară. Doar nu dorim să se mai petreacă încă o nenorocire.

Miss Preussler nu spuse nimic, și Mogens pricepu prea târziu că aceste cuvinte nu fuseseră prea fericit alese și i-ar putea aminti lui miss Preussler de un anume incident legat de Cleopatra și care fusese deosebit de penibil pentru ea. Dar nu mai adăugă nimic, ci se aplecă în dreptul coșului și îl deschise. Era prea obosit pentru a mai lua în considerație sensibilitățile personale.

Abia deschise Mogens coșul, că Cleopatra sări afară scuipând furioasă și dispăru ca un fulger negru pe ușa întredeschisă. Miss Preussler inspiră zgomotos printre dinții încleștați.

– Nu aveți nici o grijă, spuse repede Mogens. Nu i se întâmplă nimic. În definitiv este pisică.

În ciuda acestor cuvinte pline de optimism, el se ridică și ieși pe ușă ca să vadă în ce direcție dispăruse Cleopatra. Nu mai văzu pisica, dar când vru să reintre în casă auzi voci iritate. Mogens se uită în direcția lor, și îi descoperi pe Graves și pe Hyams, aflați în fața unei barăci, certându-se și gesticulând atât de agitați, încât păreau în pragul unei încăierări.

Mogens se gândi dacă era cazul să intervină pentru ca cearta să nu degenereze, dar în acel moment văzu Fordul

cu care îl adusese Tom apărând de după colțul barăcii, condus de data aceasta de Mercer, cu McClure șezând pe bancheta din spate. Mașina se opri scrâșnind din frâne ușor chiar lângă Graves și egiptologă, iar Mercer se aplecă oftând peste locul de alături pentru a deschide portiera. Graves o trânti la loc cu o mișcare furioasă. Hyams trase de ea din nou și se răsti la Graves atât de brusc, că acesta făcu un pas înapoi și nu mai încercă să o rețină. În clipa următoare Hyams era în mașină, iar Mercer porni atât de nervos, încât de sub roțile din spate țâșniră două jeturi de noroi de un metru înălțime, iar Graves fu obligat să se ferească rapid. Cu asta lua sfârșit și planul lui Mogens de a pleca de aici împreună cu Mercer și cu ceilalți.

Miss Preussler se ridicase între timp și făcea de zor curat pe masă când el reintră în casă și închise ușa.

– Hârtiile ar fi mai bine să le luați chiar dumneavoastră, profesore, spuse ea. Ca să nu arunc ceva din greșeală.

– Lăsați totul așa cum este, zise Mogens.

Miss Preussler nu se opri din cruciada ei contra haosului, ci întoarse doar capul spre Mogens privindu-l întrebătoare:

– Cu Cleopatra este totul în ordine? Păreți îngrijorat.

– Cu Cleopatra este totul în ordine, dar mă tem că noi avem o mică problemă.

– O problemă?

– După cât se pare, tocmai am fost lipsiți de ultima posibilitate de a fi luați de aici. Dacă îmi permiteți să întreb, dumneavoastră cum ați ajuns aici?

– Un șofer amabil de autocamion m-a adus cu el din San Francisco. Dar numai până în oraș. De acolo a trebuit să vin pe jos.

– Dar sunt cinci kilometri de acolo!

– Cui îi spuneți asta? oftă miss Preussler. Eh, câte o mică plimbare din când în când este sănătoasă.

Mogens căzu pe gânduri. Fordul nu era singura mașină disponibilă, dar era singura la a cărei conducere de către Tom asistase și pe care spera să o stăpânească pe scurta distanță care îi despărțea de oraș. Nu avea curajul să încerce cu un camion greoi. Așa că nu îi rămânea de făcut altceva decât să îl roage pe Tom să meargă cu el și cu miss Preussler.

– Dar acum încetați să mai dereticați pe aici, de asta se poate ocupa Tom, spuse el calm.

– Tom este cel care se ocupă de curățenie aici? întrebă miss Preussler. Clătină dezaprobator din cap. Sper că-și îndeplinește ceva mai bine celelalte îndatoriri.

Ușa se deschise și Graves dădu buzna înăuntru.

– Idioții ăștia, mârâi el nervos. Pur și simplu nu pricep că... Graves se întrerupse brusc și făcu ochii mari recunoscând-o pe doamna Preussler. Dumneavoastră! exclamă el cu glas gâtuit.

– Bună ziua, doctore Graves, răspunse doamna Preussler.

Graves o privi fix, păru să vrea să zică ceva și se întoarse spre Morgen, făcând un pas înapoi.

– Ce se întâmplă aici? Ce caută persoana asta aici?

– Doamna Preussler, răspunse Mogens apăsat, nu va rămâne mult, Jonathan, nu-ți face nici o grijă. Miss Preussler a venit doar pentru o scurtă vizită de politețe.

– O noțiune care pare să vă fie străină, adăugă doamna Preussler cu un zâmbet dulce, în timp ce continua să curețe masa. Un adevărat gentleman se interesează mai întâi de felul în care se simte o doamnă înainte să se plângă de prezența ei.

Graves arăta de parcă urma să primească o lovitură în momentul următor. Privirea cu care-i măsura când pe Mogens, când pe miss Preussler arunca flăcări. Dar se stăpâni totuși și doar încuviință scurt:

– Vă rog să mă iertaţi, doamnă Preussler, zise el crispat. Eram doar... Ridică din umeri. În mod normal, nu este permis accesul persoanelor neautorizate pe şantier. Munca noastră este strict confidenţială. Dar în cazul dumneavoastră fac desigur o excepţie. Se întoarse spre Mogens. Hyams, Mercer şi McClure tocmai au plecat.

– Am văzut, răspunse rece Mogens. Nu ziceau că pleacă într-o oră?

– Se pare că şi-au schimbat gândul.

– Asta-i regretabil. Mogens arătă spre cufărul său pe jumătate făcut. Sperasem să pot merge cu ei până la San Francisco. Acum trebuie să-l rog pe Tom să ne ducă pe mine şi pe doamna Preussler în oraş cu un camion. Nu ai nimic împotrivă, nu-i aşa?

– În principiu, nu, răspunse Graves netulburat. Din păcate însă, Tom a plecat acum o oră şi mă tem că nu se va întoarce înainte de apus, iar eu nu am mai mers cu camioneta şi nu mă încumet să încerc pe un teren aşa de accidentat. Miji un zâmbet în direcţia doamnei Preussler. Nu aş vrea să vă fac un deserviciu intrând cu camioneta în şanţ.

– Asta înseamnă că noi abia diseară putem să plecăm de aici?

Graves încuviinţă.

– Mai puţin în cazul în care vrei să mergi pe jos cinci kilometri cu tot bagajul tău, zise el.

– Găsim un han acolo? dori să ştie miss Preussler.

Graves încuviinţă, dar apoi clătină din cap.

– Da, există, dar nu e un loc aşa de respectabil, pe care să-l pot recomanda unei doamne. De ce nu rămâneţi pur şi simplu aici?

– Aici?

– De ce nu? replică Graves, care îşi recăpătase stăpânirea de sine. Avem suficient loc acum că doctorul Hyams şi ceilalţi au plecat. Mâine-dimineaţă Tom vă poate duce

pe profesorul VanAndt şi pe dumneavoastră direct la San Francisco. Zâmbi. Iar eu am ocazia să vă invit acasă ca să mă scuz pentru comportamentul meu imposibil.

Miss Preussler îl rugase încă o dată să iasă afară şi să se uite după Cleopatra, ceea ce Mogens făcu cu plăcere, dar fără rezultat. Nici nu îşi făcuse iluzii; nimeni nu poate să găsească o pisică dacă ea nu vrea să fie găsită, şi era evident că Cleopatra nu voia.

De fapt Mogens nici nu o căută cu adevărat, dar folosi pretextul pentru a se duce în partea cealaltă a taberei şi a vedea maşinile aflate acolo. Dacă un tânăr de şaptesprezece ani de la ţară putea să conducă o astfel de maşină, atunci în principiu trebuia să reuşească şi el.

Dar curajul îl părăsi după o privire aruncată în cabina primului autocamion. Făcând abstracţie de volanul uriaş, care în ochii lui Mogens lua dimensiunile timonei unui vapor, nu găsise nici o asemănare cu Fordul cu care îl adusese Tom. Aici existau două manete schimbătoare de viteză, şi pedalele păreau altfel dispuse. Mogens nu îşi putu da seama nici cum putea fi *pornit* acest autovehicul, şi nu mai era nici aşa de sigur ca acum câteva minute că refuzul lui Graves de a conduce aşa ceva era o impolitеţe. Probabil că pentru un conducător neinstruit exista chiar riscul de a ajunge în şanţ cu un astfel de monstru.

– Nu încerca, Mogens, se auzi o voce în spatele lui. Ştiu că nu conduci. Nu ai putea să te descurci cu acesta... ca şi mine de altfel.

Mogens se întoarse încet şi îl măsură pe Graves din cap până în picioare cu o privire de gheaţă.

– Mă spionezi?

– Aş putea la fel de bine să întreb dacă adulmeci ceva pe aici, Mogens, ripostă Graves.

– O caut pe Cleopatra, zise Mogens.

– Cleopatra?

– Pisica lui miss Preussler. A fugit din casă, şi miss Preussler este îngrijorată. Oricum, aici nu este obişnuită cu locul.

– Şi-a adus *pisica?* se miră Graves. Într-o *vizită de politeţe?* Ciudată persoană! Râse şi adăugă: Ce vrea de fapt aici, Mogens? Nimeni nu călătoreşte trei mii de kilometri doar ca să spună „bună ziua".

– Miss Preussler, răspunse Mogens, este uneori cam îndărătnică. Dacă îşi pune ceva în cap, atunci de cele mai multe ori reuşeşte să o facă.

– Iar acum şi-a pus în cap să te ducă înapoi, presupuse Graves. Şi? Pleci cu ea?

– Ce te priveşte pe tine? ripostă Mogens, fără a răspunde direct întrebării.

Graves ridică din umeri.

– Poate că doar nu înţeleg cum un bărbat cu capacităţile tale preferă să se afunde într-un cătun de la capătul lumii, în loc de a folosi ocazia nu doar de a se reabilita, ci chiar de a intra în cărţile de istorie. Marea majoritate a celorlalţi savanţi pe care îi cunosc şi-ar vinde şi sufletul doar pentru a arunca o singură privire în această încăpere.

– Da, poate. Şi tu, Jonathan? Tu deja ţi-ai vândut sufletul? Dacă este aşa, cui l-ai vândut?

Graves fu pe punctul de a riposta furios, dar strânse doar din buze şi se limită la a clătina din cap.

– Nu are sens, oftă el. De fapt venisem să mă scuz în faţa ta, Mogens. Azi-dimineaţă m-am purtat imposibil. Îmi ieşisem din fire din cauza lui Hyams şi a celorlalţi. Îmi pare rău cu adevărat.

– Cred. Dar asta nu îmi schimbă decizia. Voi pleca şi eu.

– Nu am nici o şansă să te fac să îţi schimbi hotărârea? întrebă Graves.

– Nu, răspunse Mogens şi făcu un gest către cele două autocamioane. Dacă m-ai mințit crezând că astfel mă poţi determina să mă răzgândesc, efortul a fost inutil.

– Să te mint?

– Ambele maşini sunt aici. Cu cea de a treia au plecat Hyams şi ceilalţi doi. Dacă nu l-ai trimis pe Tom în oraş pe jos, atunci cred că el mai este încă aici, în tabără.

– Nu are nici un rost să vreau să te mint. Da, ai dreptate. Tom este jos, în tunel. Speram să te fac să te răzgândeşti. De ce ai refuzat brusc, Mogens? Chiar nu te interesează ceea ce am descoperit acolo?

– Jonathan, tu încă nu înţelegi, răspunse Mogens. Plec *pentru că* ştiu ce se află acolo, jos. Noi am trezit ceva care a fost închis acolo bine motivat. Deja am mers prea departe. Este o minune că încă nu a avut de suferit nici un om!

– Chiar crezi asta? întrebă Graves. Chiar crezi că *noi* am provocat cutremurul?

– Nu cred. Ştiu. Nu te mai strădui. Indiferent de ce vei spune ori vei face, nu voi continua să te ajut.

Vru să se întoarcă şi să plece, dar Graves îl opri apucându-l de braţ. Atingerea lui fu atât de neplăcută, încât Mogens încremeni în mijlocul mişcării. Graves era neaşteptat de puternic, strânsoarea lui *durea*. Dar asta nu era totul. Strânsoarea nu părea a unui om. Sub mănuşa neagră ceva *pulsa*, de parcă pielea strălucitoare nu îmbrăca degetele unui om, ci nenumăraţi viermi gelatinoşi, presaţi să ia această formă şi care acum încercau să evadeze din această închisoare.

Ca şi cum Graves ar fi citit gândul lui Mogens, îşi retrase mâna şi făcu doi paşi înapoi.

– Scuze! Te rog să mă asculţi! Doar acum.

Lui Mogens îi era greu să urmărească cuvintele lui Graves. Își privi brațul, acolo unde fusese atins de mâna lui Graves. Mâna acestuia nu se mai afla acolo, dar îi simțea încă atingerea, ca și cum pielea ar fi rămas arsă de amprenta mănușii negre. Avea senzația că era pângărit de ceva monstruos, ceva *neuman,* care era... atât de fals, încât nu *putea* exista.

– Mogens, te rog să mai cobori cu mine o singură dată, insistă Graves. Tom a degajat tunelul și a consolidat porțiunile cele mai deteriorate, și a făcut o treabă bună. Deci pericol nu mai există. Și nu va trebui să spui un cuvânt, dacă nu vrei!

– Atunci de ce vrei să te însoțesc? *Nu* te voi ajuta, Jonathan.

– Iar fără ajutorul tău nu am nici cea mai mică șansă să deschid acea ușă, continuă ideea Graves. Deci vezi că nu există nici cel mai mic pericol. *Eu* nu știu nici măcar să citesc scrierea aceea.

„Nici eu nu o mai pot citi", vru să răspundă Mogens, dar își spuse că Graves nu l-ar crede și o va lua doar ca pe o simplă afirmație de autoapărare.

– Și atunci de ce acest efort? întrebă el din nou.

– Pentru că, fir-ar să fie, mi-o datorezi! răspunse Graves. *Tu* crezi că acolo, jos, este îngropat ceva periculos. *Eu* nu cred. Ce este atât de extraordinar în această situație? Doi oameni de știință care au opinii diferite asupra unei descoperiri! Convinge-mă!

– Ești nebun! oftă Mogens. Liniștește-te, Jonathan! Nu voi veni cu tine. Făcu un gest cu mâna spre baraca lui și adăugă: Cred că acum am să mă duc la miss Preussler și am să o invit la o mică plimbare. Mâine vom lua bagajele.

– De ce îți este frică, Mogens? întrebă Graves. Că acolo, jos, am să mă năpustesc asupra ta și am să îți fac ceva? Râse. Sau că trebuie să recunoști că poate am dreptate?

Răspunsul corect ar fi fost un „da" clar la *ambele* întrebări, dar Mogens îi aruncă doar o privire disprețuitoare și se întoarse pentru a pleca. Definitiv.

Deși Mogens nu lipsise mai mult de zece minute, miss Preussler săvârșise o mică minune până la revenirea acestuia. Mogens nu mai văzuse niciodată atâta ordine în încăpere – și mai ales atâta curățenie – nici măcar în ziua sosirii lui. Miss Preussler reușise cumva să scoată din funcțiune una dintre legile fundamentale ale fizicii, și anume aceea conform căreia interiorul unei încăperi nu poate fi niciodată mai mare decât exteriorul ei. Ea nu numai că aranjase totul la locul lui, dar spațiul părea în mod magic mai mare, așa că pentru prima dată Mogens avu senzația că se poate mișca liber, fără a se teme că va lovi ori va răsturna ceva.

– Ați găsit-o pe Cleopatra? întrebă ea când Mogens intră în cameră, fără să se întoarcă spre el.

Mogens nu răspunse imediat. Miss Preussler stătea în dreptul dulapului cu cărți, așa că el nu putea să vadă exact ce făcea. Clar era doar că își făcea de lucru la ele – chiar dacă doar le ștergea de praf sau le aranja pe rafturi –, iar el nu se simțea în largul lui văzând-o.

– Mă tem că nu, răspunse el. Dar nu vă faceți griji. Cleopatrei nu i se va întâmpla nimic. Împrejurimile aici sunt sigure, și nu există animale periculoase.

„Excepție făcând mlaștina aflată în spatele taberei și lăsând la o parte cele spuse de șeriful Wilson despre geologul ucis", adăugă el în gând. Nu îi făcea nici o plăcere să o mintă pe miss Preussler, dar socotea că nu avea nici un rost să o neliniștească. Știa cât de mult ținea miss Preussler la

Cleopatra. Se consola că în definitiv Cleopatra era pisică și că poate avea câteva vieți în plus.

Miss Preussler nu arăta de fel neliniștită, ci dimpotrivă îl întâmpină cu un zâmbet.

– Oh, în ce privește Cleopatra nu îmi fac griji, ea este o mică haimana, știu asta, dar totdeauna se întoarce acasă. Trebuie doar să îi acordăm puțin timp.

Timpul, după părerea lui Mogens, era însă exact ceea ce le lipsea mai mult în acel moment. Nu putea formula un motiv anume, dar tocmai acea discuție, inofensivă în sine, avută cu Graves îl convinsese ce bine ar face dacă ar dispărea cât mai repede de aici. Graves nu făcea parte dintre cei care renunță pur și simplu.

Pe de altă parte, cu siguranță că miss Preussler nu ar pleca fără Cleopatra. Dar se reținu de la a face o remarcă în acest sens. În schimb, zise:

– Cărțile, miss Preussler... aș prefera să nu vă atingeți de ele.

Un moment miss Preussler păru neplăcut surprinsă, dar își reveni imediat.

– Le-am pus doar în ordine. Și poate le-am șters puțin de praf. Cu siguranță că nu voi lua nimic, și nici nu le voi lăsa vraiște!

– Cu siguranță! răspunse resemnat Mogens. Cum ar fi putut să îi explice că era periculos chiar *să atingă* unele dintre aceste cărți? Ba mai mult: era poate periculos și să stea în apropierea lor. Adăugă: Vă rog să mă scuzați.

– Bineînțeles că vă scuz, dragă profesore, răspunse miss Preussler. Dacă îmi promiteți că veți înceta să vă scuzați pentru orice.

Mogens ridică doar din umeri. Ezită puțin, apoi spuse:

– Mă tem că nu am reușit să fac rost de un mijloc de transport corespunzător. Va trebui să ajungem pe jos în oraș.

– Pe jos? Dar cum stăm cu invitația făcută de prietenul dumneavoastră?

– Graves? Mogens clătină energic din cap și adăugă: Graves nu este prietenul meu.

– Nici nu îmi închipuiam. Dar chiar vreți să îl ofensați? Nu îmi pare a fi bărbatul care suportă să fie astfel bruscat.

– Aș prefera totuși să înnoptez în oraș, și nu aici, răspunse Mogens. Știu, este o distanță mare, dar putem lăsa aici bagajele. Voi pune să ne fie aduse mâine.

Însă miss Preussler îl surprinse din nou. Nu ridică nici o obiecție la argumentația lui anemică, ci doar dădu din cap.

– Cum doriți, profesore. Dar mai putem aștepta până când revine Cleopatra?

Mogens era sigur că, dacă ar fi insistat în acel moment să părăsească pisica și să plece imediat, ea nu s-ar fi opus, și probabil că acesta a fost singurul lucru care l-a împiedicat să nu procedeze astfel. Descumpănit, o fixă cu privirea pe miss Preussler, până când aceasta interpretă eronat privirea lui sceptică și respiră ușurată, emoționantul moment încheindu-se. Acum nu mai putea da înapoi.

– Bineînțeles, spuse el. Este încă devreme. Nu contează o jumătate de oră.

Nu era prima greșeală săvârșită de el de când Graves intervenise în viața lui.

Cleopatra nu se întoarse în următoarea jumătate de oră, și între timp cerul începu să se acopere. La început apărură doar câțiva nori izolați pe firmament, ca niște flori de bumbac căzute din sacul culegătorului. Dar norii se înmulțiră și, când întâmplător Mogens privi pe fereastră, avu senzația neplăcută că sesiza sus, pe

cer, o vagă mișcare; ca și cum norii tindeau să se unească într-un punct comun, aflat sus, lângă tabără. La douăzeci de minute de la discuția cu Graves tună pentru prima dată undeva departe, iar după alte douăzeci de minute, o pătură compactă de nori negri acoperea totul și începu să plouă.

– Va trebui să renunțăm la plimbarea noastră, spuse abătută miss Preussler.

Mogens nu răspunse, dar știa că ea avea dreptate. Pentru moment ploaia se scurgea doar ușor pe fereastră, dar tunetele se amplificaseră. Ceea ce acum era o ploaie liniștită de primăvară se putea transforma în scurt timp într-o furtună. Cinci kilometri pe o astfel de vreme puteau deveni o lungă plimbare pe furtună.

Se întunecă. Vremea evolua exact cum prevăzuse Mogens, și prelinsul ușor al ploii pe geam se transformă în lovituri de pumni invizibili, suficient de zgomotoase pentru a acoperi aproape bubuiturile trăsnetelor, iar vântul se transformă într-o furtună ce mugea spărgându-se în obloanele ferestrelor și făcând să vibreze până și ușa cea grea. Mogens aprinsese lumina electrică și își răsfoia notițele; nu pentru că ar fi avut chef de muncă, ci pentru că în acest fel nu trebuia să vorbească cu miss Preussler. Prezența ei nu îi era chiar neplăcută, dar complica groaznic lucrurile. Dacă nu ar fi fost ea, poate că el ar fi plecat la drum și pe această vreme. Ceva se schimbase de când Hyams și ceilalți plecaseră. Sau poate invers. Poate că ei plecaseră pentru că ceva se schimbase, și pentru că simțiseră pericolul care urca încet din adâncul pământului către ei.

– Știu că nu mă privește pe mine, spuse miss Preussler și că oricum nu aș înțelege, dar, totuși, în ce constă munca dumneavoastră aici?

Mogens ridică iritat privirea de pe notițe, pe care o îndreptă și mai iritat către miss Preussler. Înțelegea că ea

voia doar puțină conversație, căci odată cu întunericul și cu zgomotul ploii pe acoperiș în casă pătrunsese și plictiseala. Spațiul era atât de mic, încât chiar miss Preussler nu mai găsise nimic de curățat sau de aranjat. Dar el nu avea chef de vorbă. Și mai ales pe *această* temă.

– Este foarte complicat, miss Preussler, răspunse el evaziv. Și în general noi nu discutăm despre munca noastră.

– Pentru că acest imposibil doctor Graves v-a interzis, opină miss Preussler.

Mogens clătină din cap.

– Nu. Dar se corectă după un moment: Da.

Pe fruntea lui miss Preussler apărură niște cute care spuneau mult, și în sinea sa Mogens capitulă și închise mapa cu notițe înainte de a se întoarce către ea. Ea avea conversație, și Mogens înregistră aproape surprins că nu îl deranja. Poate că tocmai de sunetul unei voci omenești avea nevoie în acest moment ca să alunge spiritele care se târau printre rândurile însemnărilor sale și îi otrăveau gândurile.

– Doctorul Graves ne-a interzis într-adevăr să vorbim despre munca noastră în afara perimetrului săpăturilor, dar nu mă mai interesează ce spune Jonathan Graves.

Miss Preussler îi aruncă o privire scurtă. Tăcea.

– Este vorba despre faptul că nu *doresc* să vorbesc despre asta, continuă el după o pauză jenantă.

Între sprâncenele trasate cu grijă ale lui miss Preussler apăru o cută proeminentă, dar ea continuă să tacă, așa că Mogens se văzu obligat să încerce măcar o clarificare.

– Există lucruri despre care nu trebuie să se vorbească, miss Preussler. Eu îmi doresc doar să plec cât se poate de repede de aici și să nu mă mai gândesc niciodată la asta.

Cuta dintre sprâncenele lui miss Preussler se adânci mai mult, și deodată Mogens avu senzația că făcuse o greșeală, deși cu toată bunăvoința nu își putu da seama care era aceea.

– Doar nu vă ocupați aici de blasfemii, profesore?

– Nu! răspunse apăsat Mogens, poate cam prea apăsat, pentru că pe lângă cuta de deasupra rădăcinii nasului lui miss Preussler, mai apăru în ochii ei o tentă de neîncredere dublată de dezaprobare.

„Și poate că nici nu am spus adevărul", gândi el. Lipsa lui de credință putea fi strigătoare la cer.

– Spuneți-mi adevărul, profesore. Miss Preussler ridică mâna pentru a amenința cu degetul arătător. Din prima clipă eu nu am avut încredere în acest om.

– Nu are nici o legătură cu Graves, spuse Mogens. *Făcuse* o greșeală. Pornind de la o conversație nevinovată, alunecase fără să își dea seama în situația de a trebui *să se apere*. Adăugă: Am descoperit ceva... ce mai bine nu am fi descoperit, miss Preussler. Asta este tot ce vă pot spune.

– Multe lucruri sunt date uitării pe bună dreptate, zise miss Preussler cu o înțelepciune de care niciodată nu ar fi crezut-o în stare. Cu atât mai puțin se așteptase să audă de la ea ceea ce aceasta adăugă: Dacă doriți, profesore, putem pleca. Nu mă sperie puțină ploaie. Nu sunt de zahăr.

– În nici un caz nu v-aș recomanda asta.

Graves intră însoțit de o aversă de ploaie și de o rafală de vânt care se aruncă cu un urlet triumfător direct asupra hârtiilor lui Mogens, transformându-le într-un vârtej de fulgi albi, dreptunghiulari; cu evident efort închise ușa și tropăi de mai multe ori energic cu picioarele, pentru a scutura apa care se scurgea șiroaie de pe pelerină.

– Ca să nu mai vorbim despre faptul că nu v-aș permite, dragă miss Preussler, adăugă el. Mă tem că furtuna se va înteți. Ați putea plăti cu viața această plimbare.

Miss Preussler îl privi o clipă cu reproș, dar nu zise nimic, ci se ridică în tăcere pentru a ridica hârtiile împrăștiate de vânt. Și Mogens îl fixa cu privirea pe Graves, dar din

alt motiv. Graves răspunsese clar la propunerea făcută de miss Preussler, dar cum ar fi putut să o audă stând de cealaltă parte a ușii masive și, în plus, peste vuietul furtunii?

– Pe vremea aceasta nu alungi din casă nici proverbialul câine. Graves se apropie și o privi de sus, încruntat, pe miss Preussler, care, pe vine, aștepta ca ultimele file să se așeze pe podea. Oh... îmi pare rău.

Miss Preussler nu îi făcu plăcerea de a-i răspunde cu un: „Dar nu face nimic", ori cu ceva asemănător, ci îi aruncă doar o privire rece și continuă să adune filele răspândite pe jos. Graves mai așteptă un moment în zadar, apoi ridică din umeri și, fără să fie invitat, se așeză pe scaunul pe care miss Preussler tocmai îl părăsise de nevoie.

– Și asta nu este nici pe departe totul, continuă el, făcând un gest cu capul spre ușă. Se pregătește o furtună cum nu am mai trăit pe aici. Sper că până mâine-dimineață vremea se va mai ameliora. Se adresă lui miss Preussler: Tom v-a pregătit baraca în care până acum a stat doctor Hyams. M-am gândit că preferați să dormiți într-un pat folosit tot de o femeie.

Miss Preussler nu reacționă nici acum, dar Mogens, care îi vedea profilul, nu își putu stăpâni un sentiment fugar de satisfacție. Graves mai marcase câteva bile negre din partea lui, folosind cuvintele „femeie" și „pat" împreună într-o frază.

– Ne vedem în seara aceasta la cină? continuă Graves.

– Mie nu îmi este foame în mod deosebit. Miss Preussler se ridică și așeză primul teanc de hârtii pe masă, în fața lui Mogens. M-aș simți penibil dacă din cauza mea v-ați obosi atât.

– Dar vă rog! Graves gesticula cu ambele mâini. Pentru mine este o plăcere la cât de rar ne vizitează cineva, adăugă el cu un zâmbet semnificativ. Nu este nici un efort din

partea mea, îi voi da doar câteva indicații suplimentare lui Tom. Este un bucătar excepțional, veți vedea.

Miss Preussler nu îl învrednici nici acum cu un răspuns, dar își întrerupse activitatea pentru un moment, aruncând o privire grăitoare în jur. Probabil se întreba dacă aptitudinile de bucătar ale lui Tom lăsau tot atât de mult de dorit ca acelea de gospodar.

– Bine. Graves se ridică fără să își ascundă dezamăgirea produsă de această discuție. Era evident că venise cu o anumită intenție, pe care credea acum că nu o va mai putea materializa. Atunci voi lua măsurile necesare; rămâne așa, ne vedem peste două ore în baraca mea. Făcu câțiva pași către ușă, dar se opri pentru a se mai întoarce încă o dată spre miss Preussler: Ah, miss Preussler, nu vă faceți griji privind pisica dumneavoastră. Este la adăpost de furtună. Se ocupă Tom de ea.

– Cleopatra este la dumneavoastră? întrebă neîncrezătoare miss Preussler.

– Mă tem că prietena dumneavoastră patrupedă nu prea mă are la inimă, mărturisi Graves, zâmbind stingherit. Dar se pare că este nebună după Tom. Îi voi spune să o aducă la cină.

Furtuna crescu permanent în putere în următoarea oră și jumătate, înainte de a mai ceda din forță și a se transforma într-o ploaie normală, vântul domolindu-se. Mogens deschise ușa de câteva ori pentru a se uita afară și constată că ploaia se domolea treptat. În mod cu totul neplăcut, fără a le oferi nici un pretext ca să evite invitația lui Graves, ploaia încetă exact când trebuia.

Vântul deveni o briză ușoară, care abia reușea să alunge norii unul după altul.

Totuși, nu se lumină. În aceeași măsură în care norii de ploaie de deasupra lor își pierdeau culoarea și în cele din urmă de destrămau, se așternea amurgul. Era întuneric și când părăsiră baraca pentru a parcurge scurta distanță până la baraca lui Graves.

Mai avură parte de o surpriză, de data aceasta plăcută: deși ploaia ce durase câteva ore transformase locul într-o mlaștină, ajunseră la baracă cu picioarele uscate, deoarece cineva – desigur Tom – pusese pe jos scânduri groase, așa că mergând cu atenție evitară pericolul de a se scufunda până la glezne în noroi. Dacă miss Preussler se arătă deosebit de impresionată de această probă de atenție, în Mogens ea trezi doar un amestec de ciudă și îndărătnicie puerilă. Deși fusese prea puțin interesat de asemenea lucruri, își dădea seama că practic Tom se ocupa de toate lucrările din tabără. Să târăști duzini de scânduri grele și să le pui cap la cap trebuie să fi fost un chin, și încă unul de prisos. În ce o privea pe miss Preussler, Graves nu avusese de la început nici o șansă, iar în ce îl privea pe el, Graves putea să paveze drumul cu bucăți masive de aur și tot nu i-ar schimba hotărârea de a pleca cât mai rapid.

Când intrară, baraca lui Graves era luminată de flăcările gălbui ale numeroaselor lumânări, și asta nu era tot ce se schimbase. Schimbarea era aproape tot atât de radicală ca aceea ce avusese loc la reședința lui Mogens, doar că Graves nu avusese la dispoziție o miss Preussler: încăperea era pedant aranjată până în cel mai ascuns colțișor, și masa cea mare, care cu doar puține ore în urmă îi oferise lui Mogens priveliștea unui haos unic, era festiv aranjată pentru trei persoane, într-un mod care ar fi făcut cinste oricărui restaurant de clasă: porțelanuri scumpe, pahare din

cristal şlefuit şi tacâmuri grele din argint cu incrustaţii de aur. În aer plutea un miros care îl făcea pe Mogens să îi lase gura apă. Dar surpriza cea mai mare era însuşi Jonathan Graves: purta frac, cămaşă albă ca zăpada şi papion, ghetre şi pantofi strălucitori. Mogens, care în vederea planificatei călătorii se îmbrăcase după criteriile practic şi solid, părea un calic îngălat, ceea ce îi sporea mai mult ciuda pe Graves. Poate că a-l suspecta pe Graves de vreo intenţie ascunsă însemna prea multă răutate, dar lui Mogens îi plăcu ideea. Se părea că acum, când se eliberase de influenţa exercitată de Graves, se agăţa de orice îi putea pune în cârcă fostului coleg de studenţie.

Când aceştia intrară, Graves se ridică, se grăbi să o întâmpine pe miss Preussler şi se plecă pentru o perfectă sărutare a mâinii. Miss Preussler era într-o stare de perplexitate care nu îi permitea să facă altceva decât să stea pe loc şi să îl privească fix pe Graves. Mogens îşi dădu îngrijorat seama că surpriza manifestată de ea era mai curând plăcută.

– Draga mea miss Preussler! o salută Graves. Mogens! Bine aţi venit în umilul meu adăpost! Se îndreptă, se dădu un pas înapoi şi făcu un gest de invitare către masa pregătită: Vă rog să luaţi loc! Imediat Tom vă va servi aperitivul.

Încă uluită miss Preussler îi urmă rapid invitaţia, în timp ce în cazul lui Mogens fu nevoie de repetarea gestului de invitare. Mogens nu era mai puţin surprins decât miss Preussler, ba chiar mai mult, deoarece, spre deosebire de ea, el văzuse această încăpere în urmă cu doar câteva ore într-o cu totul altă înfăţişare. Nu pricepea absolut deloc cum de putuse Tom săvârşi această minune într-un timp atât de scurt, şi în plus mai pregătise şi o cină cerească, fără a mai ţine seama că Graves susţinea că acesta mai consolidase şi galeria ameninţată de prăbuşire şi îndepărtase şi majoritatea dărâmăturilor.

Graves luă de asemenea loc și, cu un zâmbet ca o scuză, i se adresă lui miss Preussler:

– Trebuie să îmi cer scuze, draga mea. Îmi dau seama evident că ceea ce este aici nu corespunde standardului cu care este obișnuită o femeie ca dumneavoastră, însă din păcate am fost nevoiți să improvizăm puțin. Aici nu primim prea des vizite.

– Dar, doctor Graves, vă rog! răspunse miss Preussler. Este... este de-a dreptul fantastic! Nici nu știu exact ce să spun!

– Pot să consider asta drept un compliment?

– Și încă cum!

– Vă mulțumesc mult, răspunse Graves. Dar complimentul îl merită de fapt Tom. Trebuie să mărturisesc că el este în cea mai mare parte autorul acestei minuni.

– Ah, da, Tom. Miss Preussler încuviință din cap și adăugă: Profesorul mi-a povestit despre el. Mi-ar face plăcere să îl cunosc pe acest remarcabil tânăr.

– Dorința dumneavoastră este ordin pentru mine, stimată doamnă!

Și cu siguranță că nu a fost o întâmplare faptul că exact în acel moment se deschise ușa și intră Tom, purtând o tavă de argint pe care se aflau o carafă din cristal și trei pahare în ton cu ea. O nălucă neagră, cu ochi ca niște tăciuni roșii-portocalii se strecură printre picioarele lui și sări în poala lui miss Preussler, unde se făcu ghem și începu să toarcă.

– Cleopatra, te-ai întors! strigă fericită miss Preussler. Unde mi-ai fost tot timpul, haimanao?

Începu să scarpine pisica după urechi. Torsul Cleopatrei se amplifică, dar numai pentru un moment, după care felina se ridică, își încovoie spinarea și întoarse capul spre Graves. Ochii i se îngustară și scuipă, arătându-și dințișorii mici, dar ascuțiți ca niște ace.

– Dar, Cleopatra, ce înseamnă asta? o dojeni miss Preussler. Nu te poți comporta civilizat față de gazda noastră?

De parcă i-ar fi înțeles cuvintele, Cleopatra se strânse din nou covrig. Nu mai scuipă, dar nici nu mai reluă torsul și nu îl mai pierdu din ochi pe Graves.

– Hm... mi se pare că nu am nici o șansă în fața acestei frumuseți negre, spuse zâmbind Graves.

Miss Preussler înțepeni. Mâna ei, care încă mângâia capul Cleopatrei, încremeni și zâmbetul de pe buze îi dispăru. În privirea ei apăru o jenă vecină cu panica. Avu nevoie de ceva timp pentru a se regăsi și a putea să spună ceva.

– Doctore Graves, începu ea stânjenită, regret... groaznicul comportament de atunci al Cleopatrei.

Graves clipi rapid.

– Mă tem că nu știu la ce vă referiți.

– Oh, desigur că vă amintiți... de Cleopatra...

Miss Preussler amuți. Evident, nu mai era în stare să vorbească. Penibila situație făcuse să îi apară pete roșii pe obraji.

– Orice ar fi fost, miss Preussler, continuă Graves, sunt sigur că Cleopatra a avut motivele ei. Niciodată nu m-am împăcat bine cu pisicile. Mai curând mă descurc cu câinii. În măsura în care profesia mea îmi mai permite timp pentru animalele de casă.

Miss Preussler schimbă cu Mogens o privire care oglindea îndoiala, dar nici acesta nu putu decât să ridice descumpănit din umeri. Pentru că, dacă Graves juca teatru, o făcea perfect. Și nu era imposibil ca Graves să nu își mai amintească de bizarul incident de acum ceva mai mult de o săptămână.

Mai mult pentru a pune capăt tăcerii care se așternuse brusc în cameră, Graves îi făcu un gest scurt lui Tom. Tom turnă din carafă lichidul brun-auriu lui miss Preussler și

lui Graves, dar când vru să îi toarne și lui Mogens, acesta refuză cu o mișcare a capului.

– Bunul nostru profesor nu bea niciodată alcool, Tom, zise Graves pe un ton ușor înveselit.

El însuși apucă paharul, îl goli dintr-o înghițitură și îi ceru lui Tom să îi mai toarne.

– Pentru ceea ce rămâne de la mine se pare că găsești rapidă folosință.

Mogens îl fulgeră cu privirea, dar Graves zâmbi doar și îl salută cu paharul plin, însă fără a mai bea din el.

– Domnii mei, zise miss Preussler, doar nu vrem să ne certăm!

– Oh, noi nu ne certăm niciodată, miss Preussler, răspunse Graves, zâmbind. Nu v-a destăinuit Mogens că noi suntem vechi colegi din studenție? Tonul discuțiilor noastre este câteodată ceva cam aspru. Vă rog să ne scuzați!

– Ați fost colegi de studenție? se miră miss Preussler.

– Timp de mulți ani, răspunse Graves. Am împărțit chiar aceeași cameră. Oftă și adăugă: Cu atât mai regretabil este că bunul meu profesor acum a decis să nu își mai continue activitatea de aici. Și asta în ciuda faptului că suntem aproape de țel. Când observă că Mogens voia să intervină, ridică repede mâna: Dar scuzați-mă. Să nu discutăm acum despre lucruri neplăcute. Tom, ești atât de amabil să aduci mâncarea? Sunt sigur că oaspeților noștri le este foame.

Tom plecă grăbit, iar Graves ridică din nou paharul și sorbi din el. Iarăși se așternu o tăcere jenantă.

Deodată miss Preussler vorbi:

– Vă pot pune o întrebare poate ceva cam indiscretă, doctore Graves?

– Poftiți, răspunse zâmbind Graves, chiar dacă nu îmi pot imagina că o doamnă ca dumneavoastră chiar știe ce înseamnă cuvântul indiscretă.

Miss Preussler nu reacționă la complimentul cam grosolan, ci făcu un gest cu capul către mâinile lui Graves:

– De ce purtați mereu aceste groaznice mănuși, chiar și la masă?

– Ați remarcat? Sunteți o observatoare de excepție, miss Preussler. Complimentele mele. Oftă și continuă: Dar ca să răspund întrebării dumneavoastră, o fac din considerație pentru toți cei aflați în apropierea mea. Mâinile mele nu oferă o priveliște foarte frumoasă, trebuie să știți asta.

– Ce vi s-a întâmplat?

Privirea lui Graves se întunecă, de parcă întrebarea trezea în el amintiri pe care ar fi preferat să le uite.

– Nu este o poveste frumoasă, chiar dacă este rapid relatată. S-a petrecut într-una dintre expedițiile mele în jungla sud-americană. Am venit în contact cu... o substanță pe care mai bine nu aș fi atins-o.

– Și v-ați otrăvit?

– S-ar putea zice, răspunse Graves. Urmările au fost extreme. Una dintre ele a fost o eczemă, de care nu am putut scăpa nici până acum. Slavă Domnului, ea este limitată doar la mâini. Dar are un aspect groaznic.

– Ați consultat un medic? întrebă miss Preussler.

– Pe cei mai buni. Dar insist: Să discutăm despre *lucruri mai plăcute*. Cum ați călătorit până aici?

Judecând după expresia de pe fața lui miss Preussler, această temă nu făcea neapărat parte dintre lucrurile mai plăcute despre care Graves voia să discute.

– Înfiorător, răspunse aceasta. Aceste vagoane sunt zgomotoase și incomode. Dacă doriți să cunoașteți părerea mea, este o modalitate necivilizată de a călători.

– Aveți dreptate, zise Graves. Dar există mulți care susțin că această țară a devenit cu adevărat mare abia prin apariția căilor ferate.

– Se poate, spuse miss Preussler impasibilă. Dar mare înseamnă totdeauna mai bun?

– *Touché,* recunoscu Graves zâmbind. Mi se pare că cu dumneavoastră trebuie să fii atent. Sunteţi răspunsul viu la întrebarea de ce nu au acces femeile în cluburile de dezbateri.

Tom reveni pentru a servi masa şi ceea ce aduse întrecu chiar şi aşteptările stârnite de masa festiv ornată şi de mirosul ademenitor. Doar la vederea felurilor îngrămădite pe tavă, lui Mogens îi lăsă gura apă şi îi chiorâră maţele. Abia putu aştepta până ce Tom îl servi pe el şi apoi pe miss Preussler.

Tom nu făcu nici un gest destinat a-i umple şi lui Graves farfuria, ci le ură doar poftă bună şi plecă, iar miss Preussler se adresă nedumerită lui Graves:

– Dumneavoastră nu mâncaţi?

– Mă tem că nu, răspunse Graves. Şi aceasta este una dintre urmările acelei boli neplăcute contractate de mine. Ridică demonstrativ mâinile şi continuă: Reacţionez alergic la majoritatea alimentelor şi pot mânca numai anumite preparate. Această masă fără îndoială gustoasă, pregătită de Tom pentru dumneavoastră, pe mine m-ar ucide.

– Dar este groaznic! exclamă miss Preussler.

– Nu este atât de grav cum pare, răspunse Graves. Găseşti alte satisfacţii atunci când eşti lipsit de micile plăceri ale vieţii.

– De exemplu? întrebă Mogens.

– De exemplu munca. Deşi întrebarea îi fusese pusă de Mogens, Graves continua să i se adreseze lui miss Preussler. Sau o ţigară bună când şi când. Făcu un gest de parcă ar fi îndepărtat ceva cu mâna şi adăugă: Dar să nu stăruim asupra acestei chestiuni. Ar însemna să facem de ruşine această minunată masă, şi, pe lângă aceasta, probabil că i-am rupe inima lui Tom.

Miss Preussler mai ezită un moment, apoi apucă tacâmul şi începu să mănânce, pentru ca imediat apoi Mogens să îi urmeze şi el exemplul.

Masa a fost delicioasă. Mogens mai avusese ocazia să se bucure de talentul culinar al lui Tom, dar acesta se depăşise pe sine acum. Mâncară timp îndelungat şi copios, şi Mogens avu surpriza să constate că Graves era nu doar o gazdă exemplară, ci şi un elocvent partener de discuţie şi un bărbat cu neaşteptat simţ al umorului şi spiritual. Pe măsură ce trecea timpul, Mogens se simţea tot mai confuz. Acel Jonathan Graves care stătea la masă cu el nu părea să semene cu omul cunoscut de el de mult sau cu cel cu care petrecuse ultimele zile – şi nici cu acel... individ grosolan şi respingător care îl vizitase la Thompson. *Acest* Jonathan Graves era inteligent, educat, şarmant, toate acestea într-o aşa măsură că lui Mogens îi venea tot mai greu să-l pună sub semnul întrebării. Graves bău trei pahare de coniac în timp ce ei mâncau, dar aşteptă politicos ca miss Preussler şi Mogens să termine de mâncat pentru a-şi deschide apoi etuiul din argint şi a aprinde o ţigară.

– Fumatul este unul din micile vicii care mi-au mai rămas, spuse el, sesizând privirea plină de reproş a lui miss Preussler. Trase adânc în piept fumul şi se întoarse către Tom: Vrei să ne aduci cafeaua, Tom?

Tom plecă, Graves privi scurt ţigara sa, apoi către miss Preussler şi reveni cu privirea la ţigara aprinsă, ca şi cum aceasta i-ar fi amintit brusc de ceva:

– Ar mai fi ceva ce mi-a stat pe suflet tot timpul, miss Preussler, începu el şovăitor.

– Da?

– Eh, este vorba despre... despre prima noastră întâlnire în Thompson. Mă tem că nu s-a desfăşurat sub cele mai bune auspicii. Aş vrea să îmi cer scuze pentru aceasta,

miss Preussler. Şi ţie de asemenea, Mogens. Urmă un moment de tăcere grea. Când reluă ideea, era evident cât de greu îi venea: Mă tem că m-am comportat imposibil.

– Ei, profesorul şi cu mine am fost şi noi... puţin surprinşi, recunoscu miss Preussler.

– Îmi închipui, zise Graves. Vă rog să nu consideraţi cele ce v-am spus o simplă vorbărie, dar are legătură cu nenorocirea ce m-a lovit atunci.

– Că te porţi ca un animal? interveni scurt Mogens.

Miss Preussler îi aruncă o privire speriată, dar Graves trase doar din ţigară şi încuviinţă din cap.

– Mă tem, spuse el, că a fost vina mea. De atunci... în anumite condiţii nu mai sunt foarte eficient. Uneori îmi pierd chiar controlul asupra mea. Eram obosit, epuizat după lunga călătorie, eram şi înfometat şi nervos pe deasupra pentru că nu ştiam cum vei reacţiona tu, Mogens. Cum am zis, a fost greşeala mea. Dar, cum se spune, stăteam ca pe jar. Da, pentru mine era important să clarific acest punct, încheie el trăgând puternic aer în piept.

– Totuşi, eu voi părăsi mâine-dimineaţă acest loc, Jonathan, zise Mogens. Explicaţia lui Graves îl enervase, cu atât mai mult cu cât aceasta suna convingător. Aşa că adăugă: Nu te mai osteni.

– Bine, răspunse Graves. Ştiu când pierd.

– Dar ce fel de treabă reprobabilă este aceasta de provoacă atâta discordie? întrebă miss Preussler.

Mogens crezu că în ochii lui Graves apăru pentru o fracţiune de secundă o sclipire victorioasă, dar totul se petrecu prea repede pentru a putea să fie sigur, iar în clipa următoare Graves îşi redobândi autocontrolul.

– Vă interesează munca noastră de aici? întrebă Graves.

– Numai dacă nu vă supără, răspunse miss Preussler. Profesorul VanAndt mi-a spus că nu vă face plăcere să discutați despre munca dumneavoastră.

De data aceasta Mogens fu sigur că Graves aruncase o scurtă privire triumfătoare, dar nu pentru că și-ar fi pierdut autocontrolul, ci pentru că *voia* ca Mogens să îi recepteze această privire.

– Așa este, spuse Graves. Până acum nu am vrut ca cineva să afle ce am descoperit aici. Și a fost o greșeală.

– Cum? îi scăpă involuntar lui Mogens.

– Ai dreptate, Mogens, am fost atât de posedat de gândul de a prezenta întregii lumi descoperirea noastră ca un moment triumfal, încât am pierdut simțul realității. Îmi pare rău. Se adresă lui miss Preussler: Dacă vă interesează, miss Preussler, pentru mine ar fi o plăcere să vă prezint descoperirea noastră.

Nu doar miss Preussler îl privi surprinsă. Mogens se holba șocat la Graves și pentru un moment uită să mai respire. Scânteia de triumf din privirea lui Graves era invizibilă pentru miss Preussler, dar nu și pentru Mogens. Căzuse în capcana întinsă de Graves. Și nici măcar acum nu știa cum arăta aceasta în realitate.

– Vorbiți... serios? întrebă neîncrezătoare miss Preussler.

Îl privi neajutorată pe Mogens, dar expresia acestuia era de nepătruns.

Graves răspunse:

– Bineînțeles. Profesorul VanAndt m-a convins, deși văd că lui însuși îi este greu să creadă asta. La ce folosește să posezi cea mai prețioasă comoară din lume, dacă nu te poți bucura de ea cu încă cineva?

– Vrei... să îi *arăți* lui miss Preussler ceea ce am descoperit? vru să se asigure Mogens.

– Da, răspunse Graves. Chiar acum, dacă dorește.

– *Acum?* repetă neîncrezător Mogens.

– De ce nu? Tom a evacuat dărâmăturile. Lumina funcționează ireproșabil, iar stricăciunile nu au fost atât de mari cum păreau în primul moment. Făcu un gest de invitare către ușă: Dacă doriți, putem merge imediat, miss Preussler. Nu este încă atât de târziu și cu siguranță că sunteți curioasă să aflați ce am descoperit.

– Poate că... mai este timp până mâine, spuse ezitantă miss Preussler.

Era indecisă, și într-un fel și neajutorată, nevrând să îl facă pe Mogens să sufere și să amplifice astfel mânia acestuia față de Graves.

– Cum doriți dumneavoastră, miss Preussler, zise Graves. Nu își ascundea dezamăgirea. Numai că...

Ușa zbură de perete și Tom năvăli înăuntru, dar nu ca să aducă, așa cum îl rugase Graves, cafelele. Fără a le arunca măcar o privire lui Mogens și lui miss Preussler, se duse direct la Graves și îi șopti ceva la ureche. Mogens nu înțelese ce spunea acesta, dar Graves se încruntă, pe frunte îi apărură cute adânci și se ridică înainte ca Tom să fi terminat de vorbit.

– Vă rog să mă scuzați un moment, spuse el.

Ieși și, spre dezamăgirea lui Mogens, Tom îl urmă imediat. Înainte ca ușa să se fi închis în spatele acestora, Mogens observă niște faruri auto în fața barăcii. Trecea o mașină.

– Asta ce înseamnă? întrebă miss Preussler.

Mogens ridică din umeri. Nu știa ce se întâmplase și în acest moment nici nu îl interesa.

– Miss Preussler, vă rog! spuse el rugător. Nu aveți încredere în acest om! Nu știți cine este el în realitate!

Miss Preussler păru puțin iritată. Se uită nesigură la ușa pe care dispăruseră Graves și Tom și în final încercă să zâmbească, dar nu reuși decât să dea impresia de neajutorare.

– Consider că de fapt este un om simpatic, spuse ea cu greu. Ar trebui să i se ofere cel puțin o șansă, nu credeți?

– Parcă lucrurile stăteau cu totul altfel acum o săptămână, la Thompson, îi aminti Mogens.

– Ei, pe atunci încă nu știam nimic despre groaznica nenorocire prin care a trecut, răspunse ea. Coborî vocea: Nu știam, profesore, că profesia dumneavoastră este atât de periculoasă.

Mogens se încruntă semnificativ. Se abținuse de la orice comentariu asupra poveștii pe care le-o servise Graves, dar acest lucru nu însemna neapărat că o și crezuse. Nu auzise niciodată despre o boală care să prezinte simptomele descrise de Graves. Și nici despre o otravă care să se manifeste în acest fel. În afară de asta, transformările ce păreau să îl fi marcat pe Graves nu păreau să se fi limitat la corpul lui. Ba chiar deloc. Dar indiferent cum, povestea lui Graves își atinsese evident scopul: trezise compătimirea lui miss Preussler, și cineva care pătrundea în inima mare a lui Betty Preussler nu avea nici o șansă să mai iasă de acolo.

– Vă rog doar să nu aveți încredere în el. Credeți-mă, miss Preussler, îl cunosc pe Jonathan Graves mai bine decât dumneavoastră. Acest om este... – zadarnic caută un cuvânt potrivit, așa că în cele din urmă ridică din umeri – ... rău.

Cuvântul nu exprima nici pe departe ceea ce simțea el față de Graves, dar nu *exista* un cuvânt care să descrie asta.

– Dar ce este atât de groaznic la ceea ce ați descoperit? întrebă miss Preussler.

– Nu vă pot spune. De ce nu mă credeți pur și simplu?

– Pentru că nu este cinstit să ataci un bărbat fără a-i da posibilitatea să se apere, răspunse miss Preussler.

Și o ținură tot așa. Mogens era atât de surprins de brusca schimbare a poziției lui miss Preussler, că abia se stăpânea să nu se înfurie. Habar nu avea – și acest lucru era cu atât

mai surprinzător cu cât el fusese prezent tot timpul – cum reușise Graves să o atragă pe miss Preussler de partea lui. Discutară cinci minute într-o atmosferă tensionată, dar ținută sub control cu oarecare efort, și Mogens se simți în mod absurd ușurat când Graves reveni.

Acesta era foarte palid. Privirea lui aluneca de la Mogens la miss Preussler, în timp ce se ducea la locul său și se așeza pe scaun.

– S-a... întâmplat ceva? întrebă, ezitant, miss Preussler.

Graves își turnă un pahar de coniac înainte de a răspunde. Mâinile îi tremurau ușor, așa încât gâtul sticlei zăngăni pe marginea paharului de cristal.

– A fost șeriful Wilson, spuse el.

– Ce voia?

Mogens se îndreptă brusc. Simțea că îl cuprindea o senzație neplăcută.

– A avut loc un accident, răspunse Graves.

Dădu pe gât dintr-o sorbitură conținutul paharului și făcu o mișcare ca pentru a și-l umple din nou, dar lăsă jos paharul și, în schimb, își aprinse o altă țigară.

– Un accident? Ce accident? Mogens se aplecă iritat în față: Jonathan, doar nu trebuie să îți trag fiecare cuvânt din gură cu cleștele!

– Mercer, spuse încet Graves. Și McClure. Trase cu sete din țigară și adăugă: Sunt morți. Probabil că și Hyams.

Mogens îl privea cu niște ochi imenși, în timp ce miss Preussler își dusese mâna la gură, ca pentru a-și înăbuși un strigăt.

– Colegii dumneavoastră? Dar este groaznic!

– Ce s-a întâmplat? întrebă din nou Mogens, de data aceasta pe un ton ridicat, aproape coleric.

Graves ridică din umeri și răspunse:

– Wilson nu mi-a putut da amănunte. Doar că au ieşit de pe şosea, au căzut pe un povârniş şi maşina s-a aprins. Nici măcar nu erau departe de aici, trecuseră până în partea cealaltă a cimitirului. Mercer şi McClure au ars în maşină.

– Şi doctor Hyams? întrebă Mogens.

– Şeriful bănuieşte că a fost aruncată din maşină. Dar, după cum arată maşina, spune că nu ar avea nici o şansă de supravieţuire.

– Deci nu a fost încă găsită? întrebă miss Preussler.

Privirea care însoţi gestul negativ făcut de Graves cu capul nimici şi slaba speranţă nutrită de Mogens odată cu întrebarea pusă de miss Preussler.

– Nu. Au fost nevoiţi să înceteze căutările din cauza furtunii şi a înserării.

– Şi dacă totuşi femeia mai trăieşte şi este pe acolo grav rănită? întrebă miss Preussler.

– Ştiu locul unde s-a petrecut accidentul, zise Graves. Credeţi-mă, nimeni care cade acolo cu maşina nu are nici cea mai mică şansă să supravieţuiască. Este un loc periculos şi în timpul zilei; de aceea Wilson şi-a retras oamenii, dar imediat ce se va lumina vor continua căutările. Lovi suprafaţa mesei cu palma atât de intempestiv, că Mogens tresări speriat. Adăugă: Mercer, idiotul acesta afurisit! I-am spus de sute de ori să nu mai pună mâna pe sticla cu băutură!

– Crezi că a fost beat? întrebă Mogens.

– Mercer era *totdeauna* beat. Dacă nu ar fi fost un savant atât de eminent, l-aş fi dat afară demult.

– Doamne, ce groaznic! şopti miss Preussler.

Cleopatra înălţă capul, îl privi pe Graves şi scuipă. Graves îi aruncă o privire pisicii, de parcă ar fi vrut să o tragă în ţeapă, îşi turnă coniac, dar roti doar paharul între degete, fără să bea. După care se ridică brusc.

– Va trebui să vă amânați puțin plecarea, mă tem, spuse pe un ton schimbat, adresându-se lui Mogens. Șeriful Wilson ne roagă să îi stăm la dispoziție mâine-dimineață. Ne va pune câteva întrebări.

Mogens confirmă:

– Bineînțeles.

– Îmi pare deosebit de rău că trebuie să încheiați astfel această frumoasă seară. Se întoarse către miss Preussler: Tom vă va arăta unde veți dormi.

Numai o noapte liniștită nu a fost. Mogens împreună cu Tom, care era tot atât de palid și de tăcut ca Graves, o însoțiră pe miss Preussler la baraca în care până în această dimineață se adăpostise Hyams. Tom făcuse ordine și aici, și – cel puțin superficial – făcuse și curățenie; oricum, niciodată nu s-ar fi ridicat la pretențiile lui miss Preussler. Dar astăzi aceasta luă la cunoștință de starea lucrurilor doar cu un scurt zâmbet de mulțumire, fără a spune nimic. Și ea părea șocată, deși nu îi cunoscuse pe Hyams și pe ceilalți doi. Mogens mai mormăi câteva cuvinte și găsi un pretext să se retragă.

Deși era încă relativ devreme, încercă să doarmă, dar se răsuci în pat încă o oră, până când să cadă într-un somn neliniștit, plin de vise lipsite de sens, din care se trezea mereu.

Ultima oară nu se trezi de la sine, ci pentru că cineva se afla lângă patul lui. Mogens se ridică îngrozit în capul oaselor privind buimac silueta masivă vreme de câteva secunde, înainte de a se elibera din ghearele unui coșmar, și o *recunoscu*.

Într-un anume sens, ceea ce vedea era o imagine de coșmar. Miss Preussler, într-un capot roșu-închis care evident

cunoscuse vremuri mai bune, stătea lângă patul lui şi ţinea o lumânare în mâna dreaptă. Cu cealaltă mână strângea capotul pe piept, dar Mogens nu îşi putu da seama dacă ea doar se temea că cineva şi-ar permite să arunce acolo o privire indecentă sau mai frică îi era că ceea ce se afla sub capot putea să se reverse necontrolat în exterior. Se pare că nu purta corset, ceea ce avea ca urmare senzaţia că trupul ei oricum nu tocmai de zână se împrăştia în toate direcţiile. Părul îi atârna în şuviţe, faţa avea consistenţa aluatului şi era puţin umflată, şi nici cu dinţii ceva nu era în regulă. Când ea deschise gura ca să vorbească, Mogens observă că îi lipseau câţiva.

– Miss Preussler... murmură el în timp ce pe jumătate adormit încerca să se ridice.

– Eu... ăăă... scuzaţi deranjul la o oră atât de nepotrivită, zise miss Preussler şovăielnic. Era evident că se simţea penibil ca în miez de noapte – şi încă în această costumaţie – să apară în faţa lui. Dar nu o găsesc pe Cleopatra.

– Pe Cleopatra?

– Pisica mea, profesore.

– Ştiu cine este Cleopatra, miss Preussler, răspunse calm Mogens.

– Eu... eu nu pot să o găsesc, profesore. A plecat.

Confuz încă, el reuşi să se ridice şi îşi pescui ceremonios vesta pentru a arunca o privire pe ceasul de buzunar. Pe cât de neliniştit îi fusese somnul, pe atât de dificil îi era să se trezească complet. Înainte de a fi în stare să citească ora, se uită o secundă pe cadranul ceasului ivit de sub capacul înzorzonat: era trecut bine de miezul nopţii.

– A plecat... repetă el obosit.

Miss Preussler dădu de câteva ori afirmativ din cap. Lumânarea din mâna ei tremura puternic, trezind la viaţă umbre şi alte forme ciudate.

– Era atât de neliniştită, că a trebuit să îi dau drumul afară. Dar nu a mai revenit. Am aşteptat-o mai mult de o oră, am tot strigat-o, dar nu s-a mai întors. Îmi fac griji că i s-a întâmplat ceva.

Mogens se holba în continuare la cadranul ceasului. Încă îi era greu să-şi facă ordine în gânduri. Îi era, de asemenea, greu să mai fie calm. Aşa cum era, pe jumătate adormit, nu putea să nu observe cât de neplăcută era situaţia pentru miss Preussler – ceea ce nu schimba cu nimic faptul că, pe măsură ce i se limpezeau gândurile, era tot mai supărat pe ea.

– Miss Preussler, zise el, stăpânindu-se cu greutate, Cleopatra este o pisică, iar pisicile sunt animale nocturne. Nu cred că ar trebui să vă faceţi griji prea mari doar pentru că hoinăreşte puţin.

– Dar pentru Cleopatra împrejurimile acestea sunt absolut străine, şi ea nu a lipsit niciodată atât de mult timp. În mod normal vine imediat ce o strig.

– Şi după părerea dumneavoastră, ce ar trebui eu să fac acum, miss Preussler?

– Mă gândeam că dumneavoastră... dumneavoastră aţi putea... Tom, începu miss Preussler să zică ceva. Mai înainte a fost la el şi... şi eu nici nu ştiu unde să dau de el, şi, în afară de asta, nu mă pot duce la el în miezul nopţii... aşa cum sunt.

Mogens închise capacul ceasului şi o privi demonstrativ de jos în sus pe miss Preussler. „Nu, gândi el, nu i se putea face aşa ceva sărmanului băiat."

– Bine, oftă el. Am să mă duc la Tom şi am să îl întreb dacă a văzut-o pe Cleopatra.

Miss Preussler radia.

– Sunteţi foarte amabil, profesore!

Părea că aştepta ca el să se ridice şi să iasă valvârtej din casă, dar Mogens nu se clinti, ci o privea în continuare ostentativ. Astfel se scurseră câteva secunde, până când Mogens îşi drese glasul în cele din urmă şi făcu o mişcare cu capul spre uşă.

– Profesore?

– Aş vrea să mă îmbrac, spuse încet Mogens.

– Oh! Miss Preussler se cutremură îngrozită şi păru şi mai încurcată. Desigur, vă rog să mă scuzaţi, profesore, câteodată sunt...

Spre uşurarea lui Mogens, ea nu duse fraza la capăt, ci în fine se întoarse şi plecă. O pală de vânt stinse lumânarea când ea ieşi din casă, dar totuşi în fracţiunea de secundă ce trecu până când întunericul învinse definitiv lumina, umbrele părură că iau alte însuşiri, transformându-se în creaturi cu canini şi gheare şi cu tentacule biciuitoare pline cu ventuze, ce încercau să îl înşface. De data aceasta întunericul se dovedi a fi aliatul lui, căci grotesca manifestare avu loc doar în scurtul moment dintre întuneric şi lumină, nu în întuneric sau în lumină. Pe Mogens îl cuprinse o groază profundă, fără nume, cum nu mai trăise niciodată înainte.

Îşi alungă gândurile, se ridică şi îşi căută hainele prin întuneric. Mai persista doar un ultim rest din coşmarul din care se părea că încă nu se trezise definitiv. Nu *putea* să fie altceva. Imaginile erau prea absurde, în aşa fel că în oroarea lor păreau ridicole.

Dar de ce renunţă să aprindă lumina, şi în loc de asta se îmbrăcă pe întuneric deplin şi tot astfel bâjbâi să găsească uşa?

Mogens rămase surprins câtă lumină era când ieşi din casă. Luna se mai îngustase, părând o seceră pe cer, care abia mai lumina. Dar furtuna care trecuse luase cu ea şi norii, iar pe boltă strălucea un număr surprinzător de stele,

ce împrăştiau o lumină palidă, ce estompa culorile, iar în terenul mlăştinos se formaseră nenumărate băltoace care reflectau lumina. Se mai schimbase ceva, dar mai dură până când Mogens îşi dădu seama despre ce era vorba: podul din scânduri aşternut de Tom peste solul mlăştinos dispăruse. Tom nu pierduse timpul. Şi se pare că în plus acesta nici nu avea nevoie de somn.

Mogens aruncă o privire fugară asupra barăcii lui Graves şi remarcă faptul că în spatele ferestrelor ei înguste încă ardea lumina – ceea ce nu îl surprinse neapărat. Graves nu avea probabil o noapte foarte bună. Compătimirea avea totuşi limite. Nu avea nici un chef de discuţii cu Graves, astfel că o luă în direcţie opusă, spre Tom. Nu credea că Cleopatra era acolo; probabil că hoinărea pe undeva prin pădure ori pândea vreun şoarece gras prin tufişuri. Şi nu era nici atât de sigur cât se arătase faţă de miss Preussler că Cleopatra se va întoarce după câteva ore de bunăvoie. Era posibil ca miss Preussler să fi săvârşit o greşeală gravă aducându-şi pisica aici. Mogens nu se pricepea prea mult la pisici, dar ştia că şi animalele de casă de mult domesticite redeveneau sălbatice dacă prindeau gustul libertăţii, mai ales pe un teritoriu străin.

Dacă ar fi fost pisică, el ar fi folosit prilejul ca să scape de Thompson. Mogens râse de propriul gând, dar în acelaşi timp fu puţin confuz, căci astfel de prostii nu îi treceau de obicei prin cap. Dar poate că astăzi nu trebuia să fie prea aspru cu sine însuşi. Trecuse printr-o mulţime de situaţii ciudate şi teribile şi vestea despre îngrozitorul accident al lui Mercer şi al celorlalţi doi nu trecuse pe lângă el fără să lase urme. Cum de se mai aştepta să reacţioneze distant şi logic?

Pe cât se simţea de epuizat, în aceeaşi măsură era conştient că acum nu ar mai putea să doarmă. Aşa că putea foarte bine să vadă dacă Tom mai era treaz, fie şi numai pentru

a nu trebui să o mintă pe miss Preussler. Deci în loc să se îndrepte către Graves, o luă în direcția opusă, unde se afla baraca lui Tom. Pentru a evita bălțoacele, făcu un adevărat slalom. Rezultatul a fost mediocru: Mogens evită acumulările de apă care reflectau lumina stelelor, dar terenul dintre ele nu mai dădea senzația de burete, cum spunea Mercer, ci avea mai curând consistența budincii de ciocolată. La fiecare pas se afunda până aproape de gleznă și, când ajunse la baraca lui Tom, se bucură că nu pierduse vreun pantof. Poate că ar fi fost mai bine să calce prin bălțoace.

Și la Tom ardea lumina, dar nu era lumina caldă a lumânărilor sau a unei lămpi cu petrol, ci lumina mult mai constantă a unui bec electric. Era clar că Tom nu oprise generatorul electric în această noapte. Mogens își aminti cum orbecăise prin cameră, în întuneric, ca să găsească ieșirea, clătină din cap și bătu la ușa lui Tom.

Nu primi nici un răspuns. Desigur, era posibil ca Tom să fi uitat să stingă lumina și adormise cu ea aprinsă, dar ultimul lucru pe care ar fi vrut să îl facă era să îl trezească pe Tom. La suprasolicitarea la care îl supunea Graves, Tom merita cu vârf și îndesat fiecare minut de somn.

Mai ciocăni totuși încă o dată la ușă și, neprimind nici un răspuns, trase zăvorul în lături.

– Tom? Ești încă treaz? întrebă el încet.

Cum nu primi răspuns, întredeschise ușa și intră străduindu-se să facă cât mai puțin zgomot, pentru a nu îl trezi pe Tom, în caz că dormea.

Tom nu dormea, cel puțin nu în patul lui. Nu era în încăpere. Mogens mai făcu un pas în interiorul barăcii, după care se opri pentru a privi în jur uluit.

Mogens nu mai fusese aici, mai întâi pentru că nu avusese ocazia, și apoi pentru că unul din principiile după care se conducea el era de a respecta intimitatea celorlalți.

Poate că ar fi fost mai bine să respecte principiul şi în această noapte.

Camera oferea imaginea unică a haosului. Mogens nu mai văzuse până acum o astfel de dezordine; şi nici atâta murdărie. Pe mese, rafturi, scaune şi pe jos erau teancuri de cărţi şi hârtii, unelte şi haine, instrumentar ştiinţific şi hărţi, pungi şi cutii, oale şi veselă, pantofi, recipiente cu provizii, pietre şi obiecte dezgropate. Şi peste toate domnea un iz deosebit de neplăcut de degradare şi de putred, plus încă de ceva nedefinit, dar mult mai vechi şi mai respingător.

Mogens privea în jur, nevenindu-i să creadă. Era de-a dreptul şocat. Despre Tom ştia puţine lucruri, dar ceea ce vedea aici nu corespundea nici pe departe imaginii pe care şi-o făcuse despre băiat.

Cel mai rău lucru era murdăria. Nu era vorba doar de izul care părea că devenea tot mai puternic, ci şi de dezordine şi haos, farfurii cu resturi mucegăite de mâncare, oale afumate şi tacâmuri murdare, precum şi o carafă cu un lichid uleios şi strălucitor a cărei simplă vedere îl făcu pe Mogens să simtă ceva amar în gură. Îşi aminti de paharul din care băuse Graves.

La un zgomot ce venea de afară, Mogens tresări. Ieşi imediat din baracă, trânti uşa după el şi se retrase în grabă în umbra barăcii. După tot ceea ce văzuse, ar fi fost penibil ca Tom să afle că intrase în casa lui.

Răsuflă uşurat constatând că nu era Tom. Zgomotul se repetă, acum atât de clar încât Mogens putu să identifice direcţia din care venea. Privi atent întracolo şi observă o umbră ce se strecura ghemuită şi care dispăru în tufişurile din cealaltă parte a cortului. Dar umbra era mult prea mică pentru a aparţine unui om.

Mai curând era o pisică.

Mogens ezită nehotărât un moment, apoi se desprinse din umbră şi porni în aceeaşi direcţie. Nu era prea optimist: chiar dacă fusese Cleopatra, perspectivele de a o găsi nu erau grozave, ca să nu mai vorbim de a o *prinde*. Dar ce avea de pierdut? Pantofii îi distrusese oricum, şi poate că după cele trăite îi făcea bine puţină variaţie. Încercă să îşi amintească locul exact unde umbra dispăruse în tufişuri şi grăbi pasul.

O hotărâre pe care o regretă aproape instantaneu.

De la primii paşi se afundă în noroi până peste glezne. Scăpând o înjurătură, Mogens îşi trase piciorul cu oarecare efort. Se auzi un şuierat când îşi ridică piciorul fără pantof. Se lăsă în genunchi şi începu să scormone în noroi după pantof, grăbit să îl găsească înainte ca acesta să fie înghiţit de mlaştină; era singura pereche pe care o mai avea.

Găsi pantoful, îl întoarse ca să scurgă din el noroiul şi îl încălţă. Când ridică privirea, zări doi ochi ca nişte tăciuni gălbui, care îl fixau din tufiş. Dacă nu ar fi ştiut că era imposibil, ar fi fost convins că pisica râdea de el. Se ridică, dar Cleopatra se întoarse şi dispăru foşnind în tufiş.

Mogens o urmă cât putu de repede – ceea ce nu însemna foarte repede, pentru că nu avea nici un chef să îşi piardă definitiv pantofii pe undeva. Perspectiva de a se prezenta dimineaţa în şosete în faţa şerifului Wilson nu îl entuziasma.

Ar fi mai bine să intre în crâng. Şi aici solul era ud, aşa că mergând pleoscăia uşor, dar cel puţin nu se mai afunda în noroi la fiecare pas.

În schimb, îl loveau peste faţă ramuri şi frunze ude şi i se agăţau de haine.

Mogens se opri, privi zadarnic în întunericul aproape complet care îl înconjura şi se întrebă ce căuta de fapt aici. Şansa de a o prinde pe Cleopatra era practic nulă, dar se

convinsese că pisica era nevătămată și că doar gusta libertatea nou cucerită. Păi, să o facă cât timp mai putea. În orice caz, el trebuia să se întoarcă înainte de a avea parte de un ghinion mai mare decât pierderea unui pantof.

Exact când era pe punctul de a da urmare acestei hotărâri, auzi un foșnet în stânga lui, urmat de un miorlăit furios și de ruperea unor ramuri. Apoi încă un miorlăit, care de această dată exprima teama.

– Cleopatra? strigă el.

Miorlăitul și zgomotul de ramuri rupte încetară, iar Mogens făcu un pas hotărât în acea direcție. După cât se părea, Cleopatra dăduse de un adversar mai mare decât un șoarece, și oricum de ani de zile fusese singura creatură care îi arătase ceva ca prietenia. De aceea, Mogens simțea că este de datoria lui să o apere.

Zgomotele evoluaseră între timp, indicând desfășurarea unei lupte. Mieunatul Cleopatrei deveni strident, și în plus apărură sunete feroce; se părea că ghearele Cleopatrei dăduseră de ceva ce merita să fie sfâșiat. Dar ceva din aceste zgomote îi spuneau lui Mogens și că lupta nu era unilaterală; acolo nu erau doar mieunatul Cleopatrei și zgomotul produs de ghearele ei, ce păreau că întâmpinau rezistență. Lui Mogens i se păru că aude un mârâit, un zgomot atât de adânc și vibrant, că mai mult se *simțea* decât era perceput de urechi, și care provenea de la ceva imens și foarte rău.

Instinctiv, Mogens se opri un moment, dar lăsă deoparte temerile și încercă dimpotrivă să meargă mai repede. Era evident că Cleopatra își găsise un adversar pe măsură, poate ceva care o considera pe ea drept pradă bine-venită, poate un bursuc ori un râs, o creatură care în anumite circumstanțe putea fi periculoasă și pentru un om. Dar Mogens avea convingerea că și un asemenea animal își va urma instinctul și o va lua la fugă la apariția omului. Zgomotele se amplificară

din nou, după care Mogens auzi un sunet groaznic, apoi se făcu liniște.

Se opri privind în jur nervos. Întunericul îl înconjura ca un zid compact care se prăvălea asupra lui din toate direcțiile, la adăpostul căruia se furișa ceva străvechi, cu gheare și guri gata să înșface, cu ochi teribili, lipsiți de lumină. Inima îi bătea atât de tare, încât părea că acoperea orice alt zgomot. Ceva se apropia. Ceva imens, care îl va distruge, de care nu putea să scape oricât de repede ar alerga. Cel mai vechi și mai rău coșmar, în care alerga cât putea de repede, dar nu putea să scape de urmăritorul lui invizibil, devenise realitate – un urmăritor care îl va ajunge cu certitudine imediat ce va privi în direcția lui. Poate că exista un motiv pentru care atât de mulți oameni cunoșteau acest coșmar deosebit și se temeau de el. Poate că nici nu era un coșmar, ci amintirea anticipată a ceva care sosea, întâlnirea cu niște creaturi care stăteau la pândă la pragul dintre viață și moarte, iar aceia care treceau pragul erau cuprinși în îmbrățișarea lor aducătoare de pieire.

Doar cu prețul unui efort imens de voință reuși Mogens să alunge aceste gânduri și să se concentreze asupra motivului prezenței lui aici. Funesta liniște dura, și chiar dacă Mogens reușise să își controleze gândirea, în adâncul sufletului știa că această liniște putea însemna un singur lucru.

– Cleopatra!

Însăși vocea sa i se păru în acest moment amenințătoare, era ceva ce nu își avea locul în aceste împrejurări. Totuși, mai strigă de două ori pisica, fără a obține nici cea mai mică reacție.

Ochii i se mai obișnuiră și constată că nu era complet întuneric. Din loc în loc, printre ramuri mai pătrundea câte o rază de lumină rătăcită, oprindu-se fie pe o frunză udă, fie pe solul impregnat de apă. Ramurile uscate se

împleteau în jurul lui ca niște colivii din umbre de degete, și în adierea vântului în frunzișul de deasupra capului său pătrundea ceva ca o respirație grea.

Mogens observă că gândurile lui alunecau iarăși pe poteci ce nu puteau conduce decât la demență și printr-un efort de voință și mai mare reuși să se controleze. Se străduí să străpungă întunericul cu privirea, dar nu reuși decât să dea o nouă viață umbrelor și contururilor. Vru să o mai strige încă o dată pe Cleopatra, dar o voce lăuntrică îi ceru să nu facă așa ceva. În aceeași măsură în care rațiunea îl asigura că aici nu exista nimic de care să se teamă, o *altă* voce din interiorul lui insista că acolo, în fața lui, era ceva ce nu făcea parte din această lume și care se folosea de întuneric spre a se ascunde. Una dintre acele creaturi care trăiau la limita dintre lumină și întuneric.

Îndărătnic, continuă să meargă. Ramuri uscate îl loveau în față ca niște picioare de păianjen, și șoaptele din vârfurile copacilor se amplificară. Mogens mai făcu un pas privind atent solul, și după un moment recunoscu ceva. Una dintre umbrele de pe pământul din fața lui i se păru mai concentrată decât celelalte.

În ciuda optimismului pe care și-l insufla singur cu oarecare succes, Mogens se opri la o distanță mai mare decât ar fi fost necesar, se lăsă pe vine și întinse brațul pentru a atinge acel contur. Simți o blană sârmoasă și caldă. *Era* Cleopatra. Dar aceasta nu se mișcă.

Cel puțin acum nu se mai putea minți pe sine că pisicii nu i se putuse întâmpla nimic rău, dar în mod absurd primul gând care îi trecu prin cap fu cum să îi dea această veste lui miss Preussler, și nu acela că probabil el însuși se afla în pericol.

După o scurtă ezitare, ignoră definitiv vocea lăuntrică ce îl avertiza și apucă picioarele din spate ale Cleopatrei.

Pisica nu reacționă nici acum, ci se lăsă trasă din tufiș fără nici o rezistență. Mai avea corpul cald, dar acesta era atât de moale, încât Mogens nu își mai făcu nici o iluzie cu privire la ce va vedea când o va aduce la lumină. Era și mai ușoară decât ar fi trebuit să fie.

Probabil din cauză că nu mai avea cap.

Lui Mogens i se opri respirația. Fu cuprins de o asemenea groază, încât crezu că simte cum inima îi sare peste o bătaie, apoi peste încă una și în fine peste a treia, pentru a-și relua misiunea cu greu, ca și cum sângele i s-ar fi transformat în păcură vâscoasă, imposibil de pompat prin artere. Cuprins de o groază ce părea mai profundă decât aceea prin care trecuse în acea îngrozitoare noapte sub mausoleu, înlemni privind corpul decapitat al Cleopatrei, fără a fi în stare să înțeleagă *pe deplin* ceea ce vedea. Nu lipsea doar capul Cleopatrei, ci și umărul drept împreună cu laba respectivă. Oribila rană trebuie să fi sângerat cumplit, dar cel puțin la lumina palidă a stelelor care pătrundea prin frunziș Mogens văzu doar câteva picături de un roșu-închis. Toate aceste detalii – și chiar mai multe și mai grave – Mogens le înregistră cu obiectivitatea rece a omului de știință obișnuit să le rețină fără a se pronunța asupra lor, dar la un nivel mai profund al conștiinței sale resimțea aceeași groază paralizantă, care îl punea în imposibilitatea de a mișca un mușchi, în acel moment putând doar să *respire*.

Și poate că această groază i-a salvat viața.

Când încă se mai afla acolo și încerca să se smulgă din îmbrățișarea de gheață a spaimei, o altă umbră, mai masivă, aflată în fața lui, prinse viață. Ceea ce el considerase a fi o tufă sau un arbust, deveni o siluetă păroasă, cu urechi de vulpe, cu niște umeri colosali, care precum un gigant din mitologia greacă se aplecă încet asupra lui. Se auzi din nou mârâitul, dar de această dată Mogens fu sigur că nu îl *auzi*

cu adevărat, ci îl *simți* cu fiecare fibră a corpului său. De la o înălțime de mai mult de doi metri, niște ochi fioroși și întunecați îl fixau pe Mogens, și un miros alcătuit dintr-un amestec de sânge, putrefacție și ceva încă mai neplăcut îl izbi în față. Monstrul nu privea doar în direcția lui, ci îl *măsura* cu ochi care în întuneric vedeau mai bine decât ochii unui om la lumina zilei, iar grețoasa putoare se intensifică atunci când *creatura* se aplecă deschizând botul și când o întreagă pădure de colți ascuțiți ca niște ace străluci în lumina stelelor.

Mogens știu cu o certitudine de nezdruncinat că acum va muri. Creatura care o aranjase într-un mod atât de înfiorător pe Cleopatra îl descoperise și pe el, și nu era nici o îndoială că mica pisică nu putea fi decât un antreu pentru un asemenea colos, după cum era neîndoielnic ceea ce urma să se întâmple. Mogens era ușor nedumerit de faptul că nu simțea o frică reală și în același timp îl cuprinse un sentiment absurd de satisfacție față de această stare. Închise ochii resemnat și aștepta să moară.

Dar nu muri. Nu simți sfâșietoarea durere la care se aștepta. Înspăimântătorul mârâit se repetă și pentru un moment deveni mai puternic, dar totuși ceea ce Mogens auzi ulterior fu zgomotul produs de ruperea unor ramuri, urmat de pași greoi ce se îndepărtau.

Apoi se petrecu ceva absolut de necrezut.

Mogens simți cum degetele i se destindeau, lăsând să cadă pe pământ cadavrul pisicii. Inima i-o luă din nou la goană și după doar o secundă începu să tremure din tot trupul, cuprins de frica de două ori mai intensă decât cea pe care până acum o ignorase. Nu treptat, ci brusc, ca o explozie, pe frunte îi apăru o sudoare rece, și măruntaiele i se contractară dureros, așa că se îndoi din cauza crampelor.

Şi totuşi, nimic din toate acestea nu îl marcă. De când se ştia, Mogens nu fusese un bărbat deosebit de curajos, dar nici laş, însă cu siguranţă că nici unul care să caute provocarea ori să se avânte cu îndrăzneală într-o situaţie periculoasă. Dar acum, teama intensă resimţită în fiecare fibră a corpului său parcă nu era a lui. Mai mult, parcă existau doi Mogens VanAndt care împărţeau independent acelaşi trup: unul gemând şi încovoiat de frică, şi care nu o lua la fugă doar pentru că era paralizat de panică, şi un altul, un Mogens cu totul nou, despovărat de orice frică. Şi nu se îndoia că privise în ochi aceeaşi creatură care în urmă cu nouă ani o târâse după ea pe Janice şi care îi devastase viaţa, dar acum nu se mai temea. Ca şi cum certitudinea morţii pe care tocmai o trăise îl făcuse să depăşească o anumită limită. Ştia că nu mai trebuia să se teamă de moarte, inclusiv de creaturile ce pândeau în pragul realităţii. Nu mai avea nici o importanţă dacă trăia ori dacă murea. Nimeni nu mai avea nevoie de el. Nimeni nu îi va resimţi lipsa. Viaţa lui se încheiase acum nouă ani, şi de atunci doar exista de nevoie. Nu va mai fugi. Niciodată.

Se ridică, ieşi din crâng şi porni să îşi înfrunte soarta.

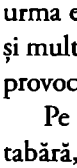

Cu tot întunericul, nu îi fu greu să meargă pe urmele creaturii. Aceasta lăsase amprente adânci în terenul moale, şi în ele începuse să se adune apa, dar Mogens nu le-ar fi pierdut nici dacă nu ar fi fost aşa. Ceea ce urma el erau mai puţin amprentele lăsate de bestie pe teren, şi mult mai mult urmele existenţei ei, căci simpla ei prezenţă provocase realităţii o rană care se cicatriza doar treptat.

Pe o distanţă scurtă, urmele mergeau spre vest faţă de tabără, şi hotărârea lui Mogens tocmai începu să se clatine

când observă că acestea se îndreptau apoi direct către cimitir. Nu mai era sigur dacă avea suficient curaj să urmeze bestia și acolo, căci escaladarea zidului cimitirului însemna nu numai să se afle față în față cu monstrul, ci și să se aventureze pe terenul propriu al acestuia, un loc unde nu doar că monstrul era în largul lui, dar aici se aflau și toate spaimele propriului său trecut.

Dar fu scutit să ia această decizie. Chiar în dreptul zidului cimitirului, care în acel loc era prăbușit, urmele se îndreptau brusc spre stânga, și luându-se după ele, după câțiva pași, ajunse la drumul care mergea paralel cu zidul. Amprentele care se umpleau încet cu apă luau sfârșit aici, dar avea senzația că bestia se îndepărta de tabără pe drum.

Mogens ezita. Frica vecină cu panica pe care o depășise nu revenise, dar în locul ei își făcuse apariția o altă frică, pur intelectuală, și anume întrebarea dacă creatura nu cumva îl ademenea intenționat departe de tabără, pentru a-l ataca ulterior. Dar își dădu imediat seama cât de ridicol era acest gând. Monstrul ar fi putut să îi facă orice ar fi vrut – și mai ales oriunde ar fi vrut. Dacă creatura i-ar fi vrut moartea, acum nu ar mai fi fost în viață.

Dar poate că existau lucruri mai groaznice decât moartea...

Mogens își alungă gândul și porni mai departe. Dinadins nu își punea întrebarea ce ar face dacă ar reuși să dea de grotesca creatură. Nu avea la el nimic utilizabil ca armă, ca să nu mai vorbim că simpla idee de a ataca creatura era jalnică. Totuși, merse mai departe, ba chiar mări pasul, dar se oprea din loc în loc pentru a trage cu urechea. Nu auzea nimic, dar ca și până acum simțea că înspăimântătoarea ființă se afla undeva în fața lui, nu foarte departe. Mogens simți un fior de gheață gândindu-se că și aceasta poate că se oprea din când în când privind în urmă cu acei ochi de

jăratic, ca să se convingă că distanța dintre ei nu era prea mare și că Mogens nu îi pierduse urma. Porni totuși mai departe. Nici nu era sigur că ar fi putut să se întoarcă, și dacă ar fi vrut. Se simțea în situația cuiva, care în mod nechibzuit începuse să coboare un versant ce devenea din ce în ce mai abrupt și nu se mai putea opri.

Acum, pe întuneric și în frig, fiecare călcându-l pe nervi în mod diferit, drumul i se părea incomparabil mai lung față de cel pe care îl adusese Tom cu mașina în urmă cu câteva zile. Pierduse orice apreciere a timpului, dar avea senzația că mergea de ore întregi de-a lungul zidului dărâmat din loc în loc. Privind realist, parcursese cam șapte sute de kilometri, dacă nu mai mult. Nu știuse că cimitirul era atât de mare; de fapt mult *prea* mare pentru orașul căruia îi aparținea.

Când auzi un zgomot, Mogens se opri. Nu era mârâitul bestiei, ci un alt sunet, pe care nu putu să îl identifice, dar la care rezona cu neliniște. Se concentră cât putu și încercă să pătrundă cu privirea întunericul din fața lui. Drumul asfaltat și îngust urca, după care dădea în așa-zisa șosea mai lată, dar pe la jumătatea distanței descria o bruscă cotitură, care lui Mogens îi amintea neplăcut de locul în care la sosire îi apăruse pe frunte sudoarea rece a fricii.

Apoi înțelese că nu numai *această* amintire îi trezea senzația neplăcută. Acesta era locul despre care povestise Graves mai înainte. Locul unde se prăbușise mașina.

Dar Mogens ezita să meargă mai departe din cu totul alt motiv. El nu făcea parte dintre acei oameni care dintr-o fascinație morbidă dădeau fuga la locul unde se produsese o nenorocire ori care, de exemplu, se holbau la o casă ce ardea, și tocmai acest loc *anume* nu voia să îl vadă. Pentru că, deși nu exista nici cel mai mic motiv, în mod ciudat se simțea răspunzător și el pentru accidentul în care fuseseră implicați Hyams și cei doi. Se întreba chiar dacă nu cumva

această tragică întâmplare fusese aceea care îl atrăsese aici și dacă fantezia lui nu crease imaginea unui monstru cu urechi de vulpe, pentru a-l ademeni în acest loc. Doar *ideea* că o parte până acum necunoscută a conștiinței sale fusese în stare de o astfel de morbiditate era atât de groaznică, încât ar fi făcut cale-ntoarsă imediat, dacă exact în acel moment nu ar fi auzit acel sunet ciudat, acum atât de clar încât fu sigur că îl *auzise* și că nu era vorba despre o închipuire. *Era* un bocet, ceva ca oftatul vântului, doar mai chinuitor. Și era clar o voce *umană*.

Mogens se înfioră din nou, și aproape involuntar auzi iarăși vocea lui miss Preussler: „Și dacă totuși biata femeie mai trăiește și este pe undeva, pe acolo, grav rănită?" Dar nu era posibil așa ceva. Soarta nu putea să fie atât de cumplită.

Ca pentru a râde de el, vântul își schimbă direcția, și suspinul îi ajunse la urechi și mai clar. Poate că atributul conferit sunetului a fost doar rodul fanteziei lui, dar pentru Mogens era neîndoielnic disperata solicitare de ajutor a unei femei, și acum nu mai putea da înapoi. Merse mai departe, se apropie de locul în care de o parte a drumului se căsca un abis și, cu inima bătând să îi spargă pieptul, se aplecă în față.

Până acum se mai agățase de palida speranță că se afla în alt loc, dar mașina se afla acolo, ușor de recunoscut în ciuda luminii slabe și a distanței, lăsată pe o parte, zdrobită și arsă. Povârnișul nu era atât de adânc cum îi rămăsese lui în amintire – poate vreo optsprezece metri, cel mult douăzeci –, dar era foarte abrupt și plin de blocuri de stâncă și tufișuri uscate. Mogens se gândi că probabil aceste blocuri de stâncă provocaseră catastrofa cu care se soldase căderea mașinii. Pretutindeni în iarbă sclipeau cioburi de sticlă și fragmente de metal îndoit, și cu toată ploaia ce împrospăta aerul, mai domnea un puternic miros de ars.

Dacă maşina ar fi derapat doar pe povârniş în jos, ar fi fost posibil să rămână pe roţi sau cel mult s-ar fi răsturnat uşor la capătul derapajului, ceea ce Mogens ştia că părea mai spectaculos şi mai periculos decât era în general. Dar blocurile de stâncă grele de câteva tone şi cu muchii ascuţite făcuseră dintr-un derapaj simplu o cursă mortală, maşina fiind lovită parcă de pumni uriaşi, până când, în cele din urmă, se distrusese şi luase foc. Inima lui Mogens începu să bată şi mai tare în timp ce privirea îi scruta povârnişul înclinat, şi el se întreba cum ar putea să coboare acolo, fără să îşi rupă gâtul.

Dar trebuia să o facă. Suspinul nu se mai auzea, ceea ce făcea situaţia şi mai grea. Chiar dacă cadavrul lui Hyams nu va fi găsit niciodată, chiar dacă era găsit ulterior şi se stabilea că ea murise demult, suspinele auzite l-ar urmări până la capătul vieţii lui dacă nu cobora acum, acolo.

Încercă. Îi mai răsuna încă în urechi avertismentul lui Graves, conform căruia porţiunea nu era lipsită de pericol nici ziua, pe vreme bună, şi după ce făcu primii paşi constată că afirmaţia era realistă. Povârnişul era mai abrupt decât crezuse, acoperit cu iarbă deasă, care fiind şi udă aluneca precum săpunul moale. Mogens cobora mai mult alunecând decât mergând, de mai multe ori fu cât pe-aici să se ducă de-a dura, oprindu-se în ultimul moment într-un trunchi ori într-o stâncă. În plus, maşina rostogolindu-se nu doar brăzdase urme adânci în iarbă, din care ieşea la iveală pământul înmuiat care oferea şi mai puţin sprijin picioarelor sale, ci împânzise terenul şi cu sfărâmături metalice înfipte în sol. Lui Mogens i se păru o minune că ajunse la capătul povârnişului fără să se prăbuşească şi fără să se rănească în resturile metalice ascuţite ori în cioburi. Încă nu îl preocupa răspunsul la întrebarea cum va ieşi din râpă.

Ce mai rămăsese din mașina arsă se afla acum la doar câțiva pași de el. Chiar pe întunericul ce domnea aici, Mogens reuși să deslușească cât de distrusă era aceasta. Abia îți mai puteai da seama că era vorba despre o mașină, și ceea ce prăbușirea nu zdrobise, nu distrusese, nu îndoise și nu sfârtecase, nu scăpase de incendiul care urmase. Deși focul se stinsese de mai multe ore, părțile metalice mai emanau căldură. Chiar și pământul pe care pășea era uscat și cald.

Mogens își desprinse cu greu privirea de la resturile Fordului și făcu un pas lateral, pentru a privi în jur cu atenție. S-ar fi bucurat acum să audă suspinul acela cutremurător, dar între timp încetase și vântul și se instalase o liniște sumbră.

– Hyams! strigă el.

Bineînțeles că nu primi nici un răspuns. Mai făcu doi pași ezitanți, se opri și plecă mai departe, oprindu-se instinctiv la o distanță mai mare de mașină decât ar fi fost necesară din cauza căldurii emanate. Autovehiculul devenise mormântul a doi oameni, poate chiar a trei oameni, și apropierea de el îl înspăimânta. Nu avusese curajul să intre în cimitir, dar nu îi folosise la nimic, pentru că cimitirul venise după el.

Piciorul i se lovi de ceva care foșni. Mogens se opri și recunoscu un contur lunguieț, neclar, acoperit de un material negru. Le lăsă pe vine cu grijă și întinse mâna, ca să dea de o parte pânza.

În următorul moment se retrase cu o mișcare atât de bruscă, încât își pierdu echilibrul și căzu pe spate. Se lovi cu ceafa de o piatră, iar durerea fu atât de mare, că pentru un moment i se făcu rău. Nu fu pe punctul de a-și pierde cunoștința, dar pentru câteva secunde nesfârșite întunericul din spatele pleoapelor închise se învârti cu o asemenea

viteză, că nu mai avea curajul de a deschide ochii, de frică să nu trebuiască să verse. Dură și mai mult până să găsească puterea să se ridice și să privească din nou la ceea ce pânza neagră ascundea îndurătoare.

Erau două corpuri arse imposibil de recunoscut. Mogens consideră că era vorba despre Mercer și McClure, lucru ce putea fi doar ghicit, și nu ar fi putut să spună care din cei doi era fiecare. Flăcările le arseseră hainele, părul și sprâncenele, și le șterseseră trăsăturile fețelor. Păreau că se micșoraseră, de parcă enorma căldură ce le înnegrise pielea și le îndoise membrele îi și chircise. Nu se mai putea deosebi între asceticul McClure și corpolentul Mercer, de parcă focul i-ar fi topit grăsimea ultimului, cum se topea untul într-o tigaie fierbinte.

Cu toate că această privelişte era probabil cea mai groaznică văzută vreodată de Mogens, acesta își păstră cumpătul potolindu-și stomacul rebel. Într-un colțișor al minții lui reacționă cu indignare când constată că Wilson lăsase pur și simplu aici cadavrele celor doi savanți, ca și cum nu ar fi fost decât resturi ale mașinii, dar își aminti imediat cât de greu îi fusese să coboare povârnișul. Pe timpul furtunii care bântuise aici după-amiaza trebuie să fi fost imposibilă transportarea celor doi morți până la drum. Wilson ori oamenii lui îi lăsaseră aici și îi acoperiseră pentru a-i transporta în ziua următoare, fără a-și risca viața ori integritatea corporală.

Dar erau doar două cadavre. Unde era Hyams?

Înainte de a se ridica, trase pânza peste cei doi, apoi se întoarse și încercă să dea un sens talmeș-balmeșului de umbre și contururi neclare. Încercă să își imagineze cum arătase locul mai înainte, nu numai pe un întuneric cam tot atât de adânc ca acum, ci și sub rafalele de ploaie și în mijlocul unei furtuni. Probabil că Wilson și oamenii lui

abia dacă își văzuseră degetele în fața ochilor. Dar Mogens îl considera pe Wilson – deși abia îl cunoștea – un om foarte conștiincios, care scotocise cu atenție cel puțin zona din jurul mașinii, deși nu ar fi avut de unde să știe că în mașină se mai aflase și o a treia persoană. Așadar, putea renunța să mai cerceteze această zonă.

Dar tocmai aici era problema. Mașina alunecase pe o porțiune relativ netedă, dar mărginită de bolovani și bucăți ascuțite de stâncă. Unele dintre ele nu erau mai mari decât o cușcă pentru câini, altele cât o jumătate de casă, dar toate aveau muchii ascuțite și erau periculoase. Chiar dacă Hyams fusese azvârlită din mașină înainte ca aceasta să se fi aprins, nu ar fi avut nici o șansă dacă s-ar fi lovit de aceste stânci.

Totuși, Mogens se cățără și printre stâncile împrăștiate în stânga și în dreapta și cercetă terenul. Deși rațiunea îi spunea că nimeni nu ar supraviețui căderii printre acestea, era convins că suspinele auzite nu erau doar rodul imaginației lui.

Cât de departe putea fi aruncat un corp dintr-un automobil care se rostogolea? Desigur că nu prea departe, poate că la vreo opt, zece metri. Dacă Hyams se afla pe undeva pe aici însemna că trebuia să fie foarte aproape. Altfel nu ar fi putut să audă de pe drum presupusele strigăte de ajutor.

Mogens cercetă terenul pe o rază de treizeci de pași, dar nu dădu de Hyams, ci găsi altceva. La nici zece pași în spatele mașinii arse, stâncile formau ceva asemănător unui baldachin, care oferea protecție împotriva ploii pe un mic perimetru triunghiular. În acest perimetru apărea o pată întunecată, care nu ar fi trebuit să existe. Mogens se aplecă, întinse mâna și simți ceva umed și cald. Când ridică brațul, în lumina stelelor palma și degetele păreau negre, dar Mogens știa că în realitate erau roșii. Nu trebuia să mai simtă mirosul caracteristic pentru a-și da seama că

pământul era impregnat cu sânge. Deci Hyams mai trăia. Ba mai mult: cu toate că pata mare de sânge în faţa căreia îngenunchease dovedea cât de grav rănită trebuia să fie, ea mai fusese în stare să se mişte. Din nefericire, doar o mică parte de sol fusese apărată de ploaie, restul se transformase într-o mocirlă cu vâscozitate de mlaştină, în care urmele nu se păstrau mai mult de câteva clipe. Nu putea stabili în ce direcţie se târâse Hyams.

Mogens se puse în situaţia unei persoane cu răni atât de grave. Nu mai mult decât raţional. Mai curând ca un animal rănit care caută un loc întunecat şi protejat pentru a muri. Pe de altă parte, mai ştia că uneori tocmai oamenii atât de grav răniţi fuseseră în stare de performanţe incredibile. Pe scurt, avea în faţă un mister care nu putea fi dezlegat printr-un simplu raţionament. Nu îi rămânea altceva de făcut decât să se bazeze pe noroc şi să spere că o va găsi pe Hyams înainte de a fi prea târziu.

Strigând din când în când numele specialistei în egiptologie, Mogens începu să caute în cercuri concentrice tot mai largi. Nu primi nici un răspuns, nu găsi nici alte urme de sânge şi nu o găsi nici pe Hyams. Se uita în fiecare crăpătură a stâncilor, atingea fiecare umbră şi cerceta după fiecare bolovan ce părea destul de mare pentru a scunde după el un om, dar în cele din urmă renunţă. Oricât de greu îi venea, era lipsit de sens să continue cercetarea în acest fel. Cu toate că avea sentimentul mai puternic decât până atunci că o părăsea ca un laş pe Hyams, mai putea face un singur lucru pentru ea: se va întoarce în tabără şi îi va alarma pe Graves şi pe Tom. Peste câteva ore se va lumina, şi apoi Tom putea să se ducă cu o maşină în oraş pentru a-l aduce pe Wilson şi cât mai mulţi alţi oameni, care să continue căutarea la lumina zilei şi în condiţii mai favorabile.

Numai dacă nu ar fi fost prea târziu pentru Hyams.

Învins, porni să facă drumul înapoi. Avu nevoie de mai mult timp decât crezuse, căci se îndepărtase simțitor de scheletul carbonizat al mașinii; dar, oricum, se mai luminase, așa că nu mai risca să intre ca un orb în vreo stâncă. Îi trebui mai mult de o jumătate de oră din momentul în care coborâse în râpă până când ajunse din nou la resturile mașinii.

Cele două cadavre dispăruseră.

Mogens se afla printre stânci, la cincisprezece, douăzeci de pași distanță, dar cu toată lumina slabă observă imediat că pânza pe care o repusese cu grijă peste cele două corpuri carbonizate era făcută zdrențe, și resturile pământești ale lui Mercer și McClure dispăruseră. Mogens rămase ca trăsnit, holbându-se neîncrezător la fâșiile de pânză neagră, apoi se apropie cu pași șovăielnici și se lăsă pe vine. Întinse mâna, dar nu termină mișcarea. Degetele începură să îi tremure.

Nu erau doar fâșiile de pânză. Din locul în care se aflaseră cele două trupuri arse, două urme adânci de târâre conduceau și apoi dispăreau printre stânci, și alături Mogens dădu cu ochii de o urmă plantară adâncă și puternic deformată. La prima vedere ar fi putut fi luată drept o urmă umană, dar Mogens știa ce creatură o lăsase. Tremurând din cauza fricii stăpânite cu greu, cuprins de groaza care îl împiedica să gândească clar, înălță capul și privi în direcția lăsată de urmele de târâre. Deși acestea dispăreau după câțiva pași printre stânci, le putu totuși urmări pe o distanță bună. În scurtul moment în care lumina slabă a lunii noi îi permise, descoperi alte două urme plantare uriașe.

Mogens se răsuci și se ridică în picioare, dar în același moment se trezi în față cu o orbitoare lumină albă, care îl făcu să ridice îngrozit mâna la ochi.

– Stai pe loc! se auzi o voce furioasă.

Mogens nu s-ar fi putut mişca nici dacă ar fi vrut. Lumina intensă îl paralizase şi îi pătrundea atât de dureros în ochi, încât cu greutate îşi înăbuşi un geamăt. Ridică imediat şi cealaltă mână, ca să îşi protejeze ochii, şi printre lacrimi clipi în lumina orbitoare. Dincolo de ea se mişcau umbre, şi în loc de a se mai domoli, lumina chinuitoare se amplifică, dublată de cea a unui reflector.

– Ce dracului faceţi aici, profesore VanAndt? se răsti la el şeriful Wilson.

– Încă o cafea, sau poate ceva mai tare, profesore? Şeriful Wilson înclină cana cu cafea spre Mogens afişând o mină întrebătoare, apoi ridică din umeri calm când ultimul refuză cu o mişcare a capului; îşi turnă o altă ceaşcă de lichid aburind, care nu arăta doar ca gudronul topit, ci în opinia lui Mogens avea şi gustul acestuia.

– Cum doriţi, profesore, adăugă el, dar ar trebui să vă mai gândiţi. Mă tem că vom avea o discuţie lungă.

Mogens renunţă la răspuns. Trecuse mult timp, dar avusese o anumită experienţă legată de apărătorii legii, suficientă pentru a şti că orice cuvânt era de prisos. Nu putea spune dacă Wilson îl suspecta şi, dacă îl suspecta nu ştia pentru ce îl suspecta, dar ceea ce putea afirma cu certitudine era că Wilson îşi formase o părere asupra a ceea ce văzuse la locul unde se aflau resturile maşinii şi că orice încercare de a-l convinge că altcumva stăteau lucrurile nu era decât apă de ploaie. Felul în care Wilson îi punea întrebările, felul în care îl asculta, felul în care îl privea, însuşi felul în care aparent el nu făcea nimic, îi erau bine cunoscute lui Mogens. Pentru Wilson cazul era deja clar, şi nimic

din ceea ce Mogens putea să spună sau să facă nu îl putea determina să își schimbe părerea.

Mogens își potrivi mai bine pe umăr pătura subțire de lână pe care i-o dăduse Wilson și își stăpâni cu greutate un fior provocat în egală măsură de oboseală și de banala răcoare. Pătura care îi zgâria pielea îi acoperea umerii goi. Sub pretextul că le dădea la curățat, Wilson îi luase hainele pe care murdăria se întărise, dar Mogens credea că era vorba mai mult de prelevarea de urme de sânge sau alte substanțe.

– Vă rog, domnule șerif, zise el obosit, nu vă pot spune mai mult decât ceea ce v-am spus deja de o duzină de ori. Nu vă pot obliga să mă credeți, dar de la mine nu veți auzi nimic altceva, chiar dacă mă veți interoga toată ziua.

Se străduise să folosească un ton resemnat, afabil, în nici un caz provocator sau chiar disprețuitor, dar această încercare nu părea neapărat încununată de succes, căci pur și simplu vedea cum în privirea pătrunzătoare, aparent indiferentă a lui Wilson, ceva se modifica. Mogens se gândi să fie mai precaut. Era de presupus că Wilson nu avea ceva personal cu el, dar era un om simplu, și ca mulți alții îi privea pe academicieni cu un amestec de respect combinat cu o agresivitate izvorâtă din nesiguranță.

– Domnule șerif, de fapt ce așteptați de la mine? continuă el după o pauză, pe un ton evident schimbat, mai calm. Nu pot să vă spun mai mult. Am ieșit ca să caut o pisică dispărută.

– Și pe care ați găsit-o, dar din păcate lipsită de viață, oftă Wilson. Un animal de pradă o sfârtecase. Dar în loc de a vă întoarce după ajutoare – ori cel puțin după o armă! –, ați plecat pe cont propriu, cu mâinile goale, în urmărirea fiarei despre care chiar dumneavoastră spuneți că sfâșiase o pisică matură. Clatină din cap și adăugă: Vă puteți imagina ce animal este în stare de asta, profesore?

Mogens tăcea. Nu putea să își imagineze, el îl *văzuse,* dar nu îi relatase nimic lui Wilson despre monstrul cu ochi de jar. Făcuse asta o dată, în urmă cu nouă ani, și nu o va mai face niciodată.

– Trebuie să fiți un om foarte curajos, profesore, sau unul foarte prost, continuă Wilson, neprimind nici un răspuns.

– Profesorul VanAndt ar fi de-a dreptul prost, interveni o voce venind din direcția ușii, dacă ar răspunde de acum înainte la o singură întrebare pusă de dumneavoastră, domnule șerif.

Wilson ridică brusc privirea, și Mogens văzu nu numai că acesta păli, ci și cum ochii i se umplură de teamă și furie, fără să poată spune care din ele predomina. Apoi el însuși tresări când se întoarse și recunoscu oaspetele neinvitat.

– Jonathan!

Graves răspunse cu un ușor semn făcut cu capul, înainte de a trânti inutil ușa în spatele lui și a se apropia de biroul lui Wilson.

– Ce se petrece aici? întrebă el sfidător.

Pentru început părea că tonul suveran al lui Graves era suficient pentru a neutraliza rezistența lui Wilson, dar șeriful își aminti evident unde se aflau. Acesta nu se ridică, împinse bărbia în față, îi aruncă o privire tăioasă lui Graves și intenționat întârzie cu răspunsul câteva secunde:

– Bună dimineața, doctore Graves. Și ca să răspund la întrebarea dumneavoastră: am câteva întrebări de pus profesorului VanAndt, și gândesc că nu vă privește ce...

– Oh, dumneavoastră *gândiți,* interveni sarcastic Graves. Păi, am să vă spun atunci ce *gândesc* eu, domnule șerif. Flutură mâna în direcția lui Mogens, fără a-l pierde o clipă din ochi pe Wilson și continuă: Mă privește foarte mult dacă dumneavoastră îmi interogați un colaborator, domnule șerif!

– Nu a spus nimeni nimic despre un interogatoriu, răspunse Wilson.

Încerca să fie hotărât, dar cuvintele lui sunau neconvingător. Mogens înțelese că acesta tocmai ceda.

Wilson continuă:

– Am doar câteva întrebări pentru profesorul VanAndt.

– Și pentru asta trebuie să se dezbrace și să șadă pe scaun jumătate gol în fața dumneavoastră?

– Asta nu are nici o legătură, spuse repede Mogens. Hainele mele erau murdare. Șeriful Wilson a fost amabil și le-a dat la curățat.

Graves îi aruncă o privire de gheață, scurtă, și continuă să vorbească adresându-i-se lui Wilson:

– Ce s-a întâmplat?

– L-am surprins pe... *colaboratorul* dumneavoastră în apropierea mașinii arse. Își făcea de lucru pe acolo.

Graves ridică din umeri evident plictisit.

– Ceea ce nu este o infracțiune, nu? La drept vorbind, mașina încă îmi aparține. Iar eu nu am nimic împotrivă ca profesorul VanAndt să o contemple.

Ochii lui Wilson fulgerară.

– Nu depășiți măsura, doctore Graves! O fi acesta doar un orășel, iar eu oi fi doar un simplu șerif, dar și noi știm ce este legal și ce nu este. Cauza accidentului încă nu este cunoscută. Au pierit doi oameni, poate chiar trei, iar profesorul VanAndt a fost văzut în miez de noapte făcându-și de lucru în apropierea mașinii arse. Făcu o scurtă pauză bine controlată înainte de a adăuga triumfător: Iar cadavrele doctorilor McClure și Mercer au dispărut.

– Da, și? întrebă calm Graves, ca și cum această noutate nu reprezenta nimic deosebit. Poate acum credeți le-a subtilizat?

– Oricum avea sânge pe mâini, zise Wilson.

– Da, sângele doctorului Hyams! zise revoltat Mogens.

– Doctor Hyams? Se pare că cel puțin pentru o clipă Mogens reușise să atragă atenția lui Graves. Cum așa, Hyams? Asta înseamnă...?

– Că mai este încă în viață, spuse Mogens. În orice caz, cred că era atunci când șeriful Wilson m-a arestat.

Graves se întoarse cu o mișcare nervoasă către Wilson, dar de data aceasta șeriful i-o luă înainte:

– Bineînțeles că eu iau în serios afirmația profesorului VanAndt. Deși, sincer să fiu, îmi este greu să o cred. Am trimis totuși cinci oameni la locul accidentului pentru a cerceta din nou tot terenul. Credeți-mă, dacă doctor Hyams ar fi în viață, oamenii mei o vor găsi.

– Și de nu ar mai fi în viață, domnule șerif... Graves se aplecă revendicativ în față sprijinindu-se cu degetele de biroul lui Wilson și continuă: ... Atunci *oamenii mei* vor constata când a murit doctor Hyams. Și dacă va rezulta că a murit pentru că nu l-ați ascultat pe profesorul VanAndt și că ați întreprins căutarea prea târziu, atunci Dumnezeu să vă păzească!

Fața lui Wilson pierdu și ultima urmă de culoare, dar Graves nu îi dădu ocazia să riposteze, ci continuă pe un ton mai jos, dar și mai tăios:

– Să înțeleg că profesorul VanAndt poate reveni acum cu mine în tabără? Avem o mulțime de treburi de rezolvat!

– Bineînțeles, răspunse Wilson forțat de împrejurări. Îi aruncă lui Mogens o privire cercetătoare: Nu aveți aceleași dimensiuni ca mine, dar vă pot oferi uniforma mea de rezervă – doar pentru drumul până la tabără.

– Și fără îndoială că veți fi atât de amabil de a veni dumneavoastră după ea, nu? întrebă ironic Graves. Ar fi cel mai bine chiar astăzi după-amiază.

Wilson se întunecă și mai mult la față, dar își înghiți cu greu răspunsul furios ce îi sta pe limbă și plecă probabil pentru a aduce uniforma promisă. Graves așteptă ca acesta să iasă din cameră și să închidă ușa după el, apoi se întoarse către Mogens și aparentul calm dispăru ca o mască de pe figura lui.

– Ce naiba... începu el.

– A apărut iarăși, Jonathan, îi tăie vorba Mogens.

Graves lăsă capul pe o parte:

– *Ce* a apărut?

– ... *Creatura,* răspunse Mogens. Vocea îi tremura atât de puternic, încât depunea mari eforturi pentru a continua să vorbească: Monstrul din cimitir, care a luat-o pe Janice.

– Ce tot spui acolo, Mogens? Graves încercă să râdă, dar nu reuși. Este o prostie!

– L-am văzut, continuă aproape în șoaptă Mogens. A omorât-o pe Cleopatra... și cred că a luat-o și pe Hyams. Inspiră adânc, pentru a găsi forța să vorbească mai departe: Acum câteva zile, Jonathan, l-am văzut pentru prima dată la cimitir. Era creatura de la mausoleu. Aceeași care a luat-o pe Janice și pe ceilalți doi. Este aici, Jonathan!

Aștepta un răspuns; poate se aștepta ca Graves să râdă de el, dar acesta îl privi doar câteva secunde în tăcere și gânditor, înainte de a-l întreba pe un ton foarte serios:

– Ești sigur?

– Da, absolut sigur.

Graves tăcu din nou. Părea mult mai gânditor, dar și foarte înfricoșat.

– Dar de ce? mormăi el. De ce acum? De ce aici?

– Poate că tot timpul s-a ținut după noi, Jonathan. Poate că... în toți acești ani a așteptat să ne înșface împreună.

– Este o prostie, zise Graves. Râse, dar suna tot nervos. Acum poate chiar mai mult. Continuă: Asta este... adică cred; dar nu are sens. De ce... Că eu doar nu....

– Eu l-am rănit, spuse încet Mogens. Şi tu te aflai acolo. Poate că ne vrea pe amândoi. Ridică din umeri. Nu poate fi o întâmplare faptul că apare după atâta timp. Noi nu am mai fost niciodată împreună din acea noapte, Jonathan. Ezită un moment, îşi umezi buzele cu vârful limbii şi înainte de a vorbi privi scurt la uşa pe care ieşise Wilson, apoi spre cea de la intrare: Şi mai este ceva.

– Ce?

– Tom. Este cu tine?

Graves se uită şi el scurt la uşa prin care intrase, apoi răspunse:

– Nu. Am venit cu Buickul. De ce întrebi?

– Pentru că eu cred că... are o legătură cu toate acestea, răspunse ezitant Mogens.

– Tom?

Mogens confirmă cu o mişcare a capului. Nu răspunse imediat şi, când totuşi o făcu, vorbi încet, cu greutate. Brusc totul dobândi sens, deşi el tot refuza să creadă. Tom, care ştia incredibil de multe, care ştia tot şi care părea că nu avea nevoie de somn. Aflat totdeauna la locul unde era nevoie de el. Care avea răspuns la toate.

– În noaptea când am văzut pentru prima dată monstrul, afară, la cimitir. Era Tom. El m-a adus înapoi, după ce leşinasem. Eu cred că el... el spune că pe *el* îl văzusem acolo, dar eu nu mai sunt sigur că aşa a fost. El *trebuie* să fi văzut pur şi simplu.

Graves tăcea. Devenise şi mai palid.

– Ce ai? îl întrebă Mogens.

– Tom. Miss Preussler l-a rugat să îi arate locul săpăturilor. Când plecam, ei tocmai coborau în subteran.

Minutele scurse până când Wilson reveni cu hainele promise păreau o eternitate, iar puținele minute necesare lui Mogens pentru a se îmbrăca părură și mai lungi. Wilson arătase cu un gest scurt spre o cameră alăturată, dar Mogens își azvârli scurt pătura de pe umeri și se îmbrăcă rapid, deși îi era clar că în acest fel nu făcea decât să alimenteze suspiciunile lui Wilson. Fără a-și mai lua rămas-bun, ieși grăbit și trebui să se stăpânească să nu *fugă* până în partea cealaltă a străzii, unde Graves parcase Buickul.

Comentariul lui Graves la purtarea lui bătătoare la ochi se rezumă la un încruntat dezaprobator, dar acesta nu scoase o vorbă, ci porni mașina atât de repede, că Mogens, instinctiv, se ținu disperat de scaun. Mogens nu putea aprecia dacă Graves conducea mai sigur decât Tom, dar în orice caz conducea *mai repede*. Avură nevoie doar de câteva minute pentru a ieși din oraș și a ajunge la răscrucea către cimitir. Inima lui Mogens începu să bată tot mai repede când se apropiară de locul în care Fordul se prăbușise în vale. Acum, la lumina zilei, putea vedea urmele negre lăsate de cauciucurile Fordului pe carosabil în momentul accidentului, urme pe care nici ploaia nu le șterse complet.

Graves frână atât de brusc, încât Mogens fu împins de pe scaun și trebui să se sprijine cu ambele mâini de bord pentru a nu se lovi. Se alese cu o durere înțepătoare la încheieturi și scăpă un geamăt ascuțit. Graves clătină disprețuitor din cap și întinse mâna către mânerul portierei.

– Ce faci, Jonathan? întrebă Mogens. Nu avem timp!

– Ar putea fi important.

Graves deschise portiera și coborî. Mogens îl privi o clipă speriat, dar înțelese că orice încercare de a-l determina pe Graves să se grăbească ar fi reprezentat doar o pierdere de timp, așa încât coborî și el. Îi luă ceva mai mult timp să deschidă portiera. Îl durea încheietura mâinii.

– Jonathan!

Dar Graves făcu ceea ce făcea de cele mai multe ori când Mogens i se adresa: îl ignoră. Ocoli maşina şi, privind în jos, călcă pe urmele întrerupte lăsate de cauciucurile auto.

– Acolo s-a abătut de la drumul drept, vezi?

– Jonathan, crezi că acum asta este important...

– Da, îl întrerupse Graves, cred. Poate că este mai important decât bănuieşti tu.

Furios, Mogens se mai uită o dată la el, dar simţea cât de inutil era să mai spună ceva. Se întoarse indispus în direcţia în care arăta mâna înmănuşată în negru a lui Graves. Din loc în loc urma dispărea printre spărturile asfaltului, unde natura răzbătea din nou prin pătura sufocantă, ierburi şi ciuperci ieşind la lumină de sub carosabil. Dar, după ce îşi dădu seama asupra cărui aspect îi atrăgea atenţia Graves, îi fu mai uşor să îl înţeleagă.

– Până acum am plecat de la premisa că Mercer era beat, motiv din care a pierdut controlul asupra maşinii, spuse Graves gânditor şi oftă. Probabil că era beat, dar în rest se pare că l-am nedreptăţit pe bunul doctor. Priveşte: cu puţin înainte de cimitir a frânat atât de brusc, că maşina a intrat în derapaj. Trebuie să fi evitat ceva. Ceva venit de acolo.

Nu pronunţase cuvântul, dar la ce să o mai fi făcut? Mâna lui întinsă indica zidul cimitirului, şi nu un loc oarecare, ci exact locul în care zidul era parţial prăbuşit. Nu trecuse mult timp de la prăbuşire. În dreptul spărturii nu crescuse muşchiul, şi câteva pietre desprinse erau azvârlite către *exterior,* pe drum, constată înfiorat Mogens, de parcă ceva venind din perimetrul împrejmuit al cimitirului trecuse cu o forţă enormă prin zid. Nu trebuia să dispui de multă fantezie ca să îţi imaginezi ce se petrecuse aici. Mercer conducea prea repede, şi era şi băut, dar această situaţie

fusese cauza finală a accidentului. Cineva venit din cimitir spărsese zidul și, speriat, Mercer trăsese puternic de volan și pierduse controlul asupra mașinii.

– Ar trebui să plecăm acum mai departe, Jonathan, spuse Mogens. Miss Preussler este probabil în pericol.

Graves părea să nu îi fi auzit cuvintele. Mai privi un moment urmele lăsate de cauciucuri, se întoarse și se apropie atât de mult de locul unde mașina părăsise drumul, încât o mână de pietricele se desprinse sub vârful pantofilor lui și se rostogoliră pe povârniș cu zgomotul unor bile de sticlă din punga unui copil.

– Vina este a mea, Mogens, spuse încet Graves. Nu ar fi trebuit să îi las să plece.

– Jonathan! Miss Preussler este acolo, jos, cu Tom!

Graves nu reacționă. Rămase împietrit privind resturile mașinii. Cu toată distanța mare, Mogens putea să observe urmele făcute în cădere printre stânci. Înregistră automat și faptul că acolo, jos, nu era nimeni care să o caute pe Hyams.

– Credeam că numai noaptea este pericol, șopti Graves. Credeam că ziua... Scoase din buzunarul hainei un etui și încercă să aprindă o țigară, dar mâinile îi tremurau prea tare. Am făcut o teribilă greșeală, Mogens. O greșeală care i-a costat viața pe Mercer, McClure și poate și pe Hyams. Este vina mea.

– Dar este o prostie! protestă Mogens. Nu puteai să bănuiești ce se va întâmpla!

– Tu crezi că Hyams și ceilalți doi ne-au părăsit din cauza ta? continuă Graves. Râse zgomotos. Ai dreptate, dar nu tu ești de vină. Eu *am vrut* asta. Mai încercă o dată să aprindă țigara și de această dată reuși. Nu îl privea pe Mogens în timp ce continua să vorbească, ci prin fumul cenușiu pe care îl sufla fixa automobilul distrus. Vorbea tot

mai încet: Aş fi putut să îi opresc. Ar fi fost suficient un singur cuvânt, şi ei ar fi rămas. Dar am vrut să plece. Mă gândeam că era mai sigur pentru ei. I-am omorât pentru că am vrut să îi salvez. Dacă nu ar fi atât de groaznic, totul ar putea fi luat drept o glumă reuşită a sorţii.

– Eu... nu înţeleg ce...

– Nu, desigur că nu, îl întrerupse Graves. Cum ai putea să înţelegi? O altă greşeală, Mogens. Probabil că ceea ce am urât cel mai mult la tine este faptul că îmi pui în faţa ochilor neputinţa mea omenească.

– Jonathan, eşti smintit? întrebă Mogens. Miss Preussler este cu Tom acolo, jos, şi tu...

– Miss Preussler nu este în pericol, îl întrerupse Graves.

Mogens clipi.

– Ea este jos cu *Tom,* repetă Graves. Şi în acest fel este mai în siguranţă decât dacă ar fi aici, cu noi.

Râse trist când observă cât de perplex rămăsese Mogens.

– Nu ai înţeles ce ţi-am povestit eu despre Tom? întrebă Mogens.

– Am înţeles fiecare cuvânt. Dar mai este ceva ce ar trebui să îţi spun *eu* despre Tom. Ai dreptate, Mogens. El... *a văzut* acea creatură în cimitir. Nu a fost o închipuire de a ta.

Mogens tăcea. Receptase destăinuirea lui Graves ca pe o lovitură în figură. Încercă să găsească o explicaţie, dar nu reuşi, poate pentru că începuse să simtă că în spatele acestei afirmaţii se ascundea o taină mult mai mare şi mai îngrozitoare. Şi nu era sigur dacă voia să cunoască acea taină.

– Hai, Mogens, mergem mai departe.

Graves aruncă ţigara jos şi o strivi atent cu tocul pantofului înainte de a ocoli maşina pentru a se aşeza la volan. Porni Buickul imediat ce Mogens se urcă lângă el şi înainte

ca acesta să fi avut timp să închidă portiera, dar acum nu mai conducea la fel de repede ca mai-nainte.

Fără să vrea, dar și fără să se poată împotrivi, privirea lui Mogens rămase pironită asupra spărturii neregulate din zidul cimitirului. Inima începu să îi bată mai repede și își ținu mâinile în poală pentru ca acestea să nu tremure. Spre deosebire de cele două dăți când văzuse anterior acest cimitir, acum partea unde se afla spărtura din zid era în lumina soarelui, așa că putu să vadă că acolo nu se afla absolut nimic de care să se teamă. Dar probabil că și Mercer gândise la fel când se apropiase de acest loc, și după nici un minut el și ceilalți doi pasageri erau morți.

Graves vorbi abia după ce lăsară în urmă acel loc:

– Nu i-o lua în nume de rău lui Tom, Mogens. Nu a vrut să te mintă. A trebuit să îl oblig eu să îți servească acea poveste oribilă.

– A fost foarte convingător, spuse Mogens.

Vocea îi era așa de indiferentă, că singur se sperie de ea.

– Îi ești simpatic băiatului, Mogens. Tocmai din cauza asta nu voia să te mintă.

– Ce... vrei să spui, Jonathan? Vrei să spui că Tom... știa *sigur?*

– Nu am venit aici din cauza templului, răspunse Graves. Am venit pentru *ei.* Făcu cu capul o mișcare spre zidul cimitirului, fără să ridice privirea de pe drum. Faptul că am descoperit templul a fost o întâmplare.

– Și Tom...?

– Oh, el a spus adevărul în privința asta, îl asigură Graves. Este cu adevărat originar din zonă. A descoperit absolut întâmplător accesul la templu. Dar în ultimii cinci ani, adăugă el după o pauză scurtă, m-a însoțit în majoritatea călătoriilor mele. Multe din cele descoperite de mine i

le datorez lui Tom. Fără el probabil că nu aș mai fi în viață, dar cu siguranță că aici nu aș fi.

– Cinci ani? se miră Mogens. Dar pe atunci el trebuie să fi avut...

– Doisprezece, confirmă Graves. Era cam de doisprezece ani, poate de treisprezece, cine ar putea să știe exact? Dar era un băiat destupat, asta am remarcat imediat. Chiar în noaptea în care l-am surprins răscolindu-mi cortul, adăugă el, mustăcind.

– Ce făcea? întrebă Mogens.

Zâmbetul lui Graves se lăți.

– Încerca să mă fure, spuse el și imediat ridică mâna pentru a-l împiedica pe Mogens să intervină. Nu îl judeca preconceput, Mogens! Aici nu suntem la San Francisco și nici la Harvard. Nici măcar în iubitul tău Thompson. Aici suntem în sălbăticie, chiar dacă San Francisco se află la o aruncătură de băț. Este un ținut aspru, cu oameni duri. Dacă îți închipui cumva că aceștia cunosc cuvântul mărinimie, ești un nebun mai romantic decât credeam eu. Dădu energic din cap, deși Mogens nu îl contrazisese, apoi continuă: Ce șanse are aici un orfan, care este al nimănui, care nu știe nici să citească și nici să scrie și pentru care nimeni nu se simte răspunzător? Va deveni un hoț sau va încerca să devină președinte al Statelor Unite. Tom a ales să fie hoț.

Râse ca de o glumă foarte bună, dar Mogens rămase serios și zise:

– Mi-a spus că *a avut* părinți adoptivi.

– A avut. Au fost omorâți. De către *bestie*.

Ajunseră la capătul porțiunii de drum asfaltat, și Graves ridică piciorul de pe accelerație, Buickul intrând încet în bariera de crengi și frunziș; Mogens remarcă faptul că Graves nu voia să zgârie vopseaua automobilului scump.

– Mă tem că nu te-am putut urmări întru totul, Jonathan, spuse Mogens, ceea ce nu corespundea pe deplin adevărului.

El bănuia de mult ceea ce Graves încerca să îi explice atât de ceremonios, dar în sufletul lui se împotrivea ca şi mai înainte să recunoască acest adevăr.

Graves acceleră din nou şi răspunse abia după ce traversară porţiunea mlăştinoasă de teren şi coti către baraca lui.

– Tu ai crezut că te-am trădat, Mogens. Când acesta vru să riposteze, îi tăie vorba cu un gest de mânie şi în acelaşi timp de resemnare. Nu nega! Am văzut cum m-ai privit. Te-ai simţit părăsit de mine la nevoie. Eram prietenul tău şi, când ai avut nevoie de mine, te-am respins. Mă urăşti. În locul tău, eu aşa aş simţi cu siguranţă.

Se întrerupse ca pentru a opri maşina şi a deschide portiera, dar în realitate mai mult în aşteptarea unei reacţii. Dar Mogens tăcea în continuare. Ceea ce îi spusese Graves era înspăimântător şi în acelaşi timp năucitor, dar nimic din ceea ce ar fi putut acesta să dezvăluie nu l-ar determina să îl ierte. Nici nu putea şi nici nu *voia*.

– Poate că am fost laş, dar în felul meu am încercat să mă căiesc, continuă Graves când Mogens tocmai cobora.

Vocea îi devenise mai pătrunzătoare şi ceva mai stridentă. Interpretase evident tăcerea lui Mogens drept o invitaţie la a se apăra. Mogens nu avea nimic împotrivă.

– În timp ce tu erai cuprins de autocompătimire şi suferinţă, eu am încercat să dezleg misterul! I-am căutat şi i-am găsit, Mogens! Devenit brusc furios, gesticulă în direcţia cimitirului şi continuă mai tare: Ei nu sunt numai aici, Mogens, sunt pretutindeni! Nu numai aici şi la Harvard, ci pretutindeni în lume. Pretutindeni unde oamenii sunt înmormântaţi, acolo sunt şi *ei*. Ei trăiesc din morţi, Mogens. Cimitirele noastre sunt troacele lor din care se hrănesc! Încă nu ştiu exact ce *sunt*, ori de unde *vin*, dar

cred că *există* de când există oameni. *Ei* sunt vulturii noștri necrofagi, Mogens!

– Ești smintit! spuse Mogens.

Dar protestul nu sună convingător nici în propriile urechi. Graves îl ignoră.

– Oamenii *îi* știu. Au știut de totdeauna. Ei trăiesc în legendele oamenilor, Mogens. Vârcolacii, vampirii, zombii. Și tu îi știai. Dar nu *voiai* să îi știi. Respingi această cunoaștere, căci nu îi suporți gândul.

– Asta... asta este absurd, se împotrivi Mogens.

Nici el nu știa de ce spunea asta, dar Graves răspunse pentru el la această întrebare:

– O negi pentru că ar minimaliza moartea lui Janice, spuse el dur. Pentru că ar însemna că nu a fost vorba despre nimic deosebit.

– Încetează! strigă Mogens cu voce tremurândă.

Dar Graves nu îl ascultă. Vocea îi deveni mai tăioasă și acuzatoare.

– Pot să te asigur că nu a fost nimic deosebit în asta, continuă el. Vânez acești monștri de nouă ani, din ziua în care am părăsit Harvardul! Tu te-ai ascuns ca un animal rănit într-o vizuină, ca să îți lingi rănile, dar eu i-am căutat, Mogens! Și eu i-am găsit peste tot în lume! Aici! În Europa! În pustiurile Asiei, în jungla sud-americană, pe versanții înghețați ai Himalayei și în savana africană! Ei sunt peste tot, Mogens, și pot să te asigur de un lucru: Ce ți s-a întâmplat ție nu este deloc extraordinar. Tu crezi că personal diavolul s-a deranjat din iad ca să te pedepsească? Râse răutăcios și continuă: Te înșeli, Mogens! Nu ești tu atât de important. Nu a fost nimic deosebit. S-a întâmplat și până acum, și se va mai întâmpla și de acum înainte. Simplu... Își plesni degetele scoțând un sunet care datorită pielii negre a mănușii părea făcut de un lichid... așa.

– Încetează, Jonathan! gemu Mogens. Nu știi ce spui! Ce știi tu ce am pierdut?

– Oh, tu crezi că eu nu am plătit pentru asta? izbucni Graves. Furios, ridică mâinile și îi vârî lui Mogens sub ochi degetele desfăcute. Ceva întunecat și apăsător, licări în ochii lui, ca un fulger, făcându-l pe Mogens să se retragă o jumătate de pas. Te înșeli! Am plătit mai mult decât îți poți imagina tu, Mogens! Am văzut lucruri pe care niciodată un om nu ar fi trebuit să le vadă! Și pentru asta am plătit mai mult decât a plătit vreodată un om. Își coborî mâinile și clătină cu îndărătnicie din cap. Dar m-am predat? Nu! Eu nu mă chircesc jignit într-un colț și nu cârtesc împotriva sorții, Mogens. Tu ar trebui să încetezi în sfârșit cu asta!

– De ce îmi faci asta, Jonathan? se tângui Mogens.

Tremura din tot trupul. Silueta lui Graves începu să se estompeze în fața lui, când lacrimi fierbinți i se scurseră pe obraji. Nu încerca nici măcar să le rețină. Repetă:

– De ce îmi faci asta?

– Ca să încetezi să te autoflagelezi, Mogens. Vocea lui Graves coborî: Sunt destul nouă ani de doliu după Janice. Dacă vrei să faci ceva pentru ea, ajută-mă să dezvălui secretul acestor monștri. Dacă lumea află că *ei* există, îi putem combate.

– Nu tu spuneai că omenirea nu vrea să știe de ei? întrebă Mogens amărât.

– Atunci ajută-mă să o silesc! răspunse Graves. Dacă noi dovedim lumii că ei există, ea nu va mai putea închide ochii mult timp!

Mogens rămase tăcut multă vreme. O veșnicie. Nici el nu știa ce gândea în aceste momente, ce se petrecea în el. Ceva se distrugea în el în liniște și ciudat de lipsit de dramatism, dar definitiv. Graves avea dreptate cu fiecare cuvânt pe care îl pronunțase. Exact ca un animal rănit, care se retrage într-un loc liniștit și întunecat pentru a muri, se

ascunsese în ultimii nouă ani într-o văgăună ca Thompson, pentru a-şi cultiva durerea. Autocompătimirea pe care, pe bună dreptate, i-o reproşa Graves îi dăduse totodată forţa să rămână în viaţă. Acum Graves îi luase şi asta. Nu mai avea nimic. Se simţea gol.

– Şi ce aştepţi acum de la mine?

Doar rostirea acestor puţine cuvinte îi ceruse mai mult efort decât mai putea depune. Epuizarea nu se limita doar la spirit. Trebui să întindă mâna şi să se sprijine de maşina lui Graves pentru a mai rămâne în picioare.

– Să te decizi, Mogens. Acum. Ştiu, nu este cinstit. Vine prea repede, şi nici nu îţi dau de ales. Dar nici eu nu am de ales. Şi nici timp. Spune nu, şi chiar astăzi îl pun pe Tom să te ducă la gară. În privinţa şerifului Wilson, nu îţi face griji, aranjez eu. Îţi pun la dispoziţie bilete de călătorie până la Thompson ori până unde vrei, plus salariul pe un an. Sau cobori cu mine, şi îl eliberăm în sfârşit pe bietul Tom de compania încântătoarei tale gazde.

Încă o dată se scurseră nesfârşite secunde chinuitoare de tăcere, după care Mogens se întoarse demonstrativ spre cortul din centrul taberei şi trase puternic aer în piept:

– Hai să îl salvăm pe Tom, zise el.

Şi poate şi restul lumii.

Mogens înţelese imediat un lucru: cel puţin pe moment, Tom avea mai multă nevoie să fie salvat decât lumea. Deşi generatorul funcţiona încercând să domine cu zgomotul lui monoton orice altă sursă de sunete, auziră vocea lui miss Preussler imediat ce coborâră scara şi pătrunseră în galerie. Graves nu spuse nimic, lui Mogens nu îi scăpă nici încruntatul lui involuntar, nici

faptul că grăbea pasul pe măsură ce se apropiau de încăperea templului.

– Nu despre asta era vorba, fir-ar...! mârâi el. Trebuia să îi arate doar tunelul!

– Acum tu eşti nedrept cu Tom, spuse Mogens încercând să-şi ascundă un zâmbet. Ţi-am mai spus: Când miss Preussler îşi pune ceva în cap, în general o face.

Graves se încruntă şi mai mult, dar nu mai zise nimic, ci mări pasul, aşa că în nici un minut se aflau în marea încăpere a templului, luminată de becuri electrice aproape ca de lumina zilei. În primul moment nu o zăriră pe miss Preussler, în schimb o auziră foarte bine. Vocea ei izvora din spatele bărcii morţilor, ceea ce făcu ca pe faţa lui Mogens să apară o expresie de îngrijorare.

– Sper că uşa secretă este...

– ... Cu siguranţă încuiată, nu te îngrijora, îi continuă ideea Graves.

Dar pentru gustul lui Mogens completarea sună ceva cam prea convingător, ca şi cum Graves nu ar admite să fie luată în consideraţie nici o altă posibilitate. Graves grăbi prea tare pasul, pentru a mai putea să-şi ascundă brusca îngrijorare. Mogens rămase puţin în urmă. Pentru a ţine pasul cu el, ar fi trebuit să alerge.

Dar îngrijorarea lor se dovedi neîntemeiată, cel puţin în privinţa uşii secrete. Mica statuie a lui Horus părea neclintită de milenii în nişa ei, iar uşa ascunsă în spatele ei era încuiată. Nici măcar Mogens, care ştia la ce să se uite, nu putea vedea mai mult decât aparenta stâncă masivă.

În schimb, Tom le făcu o impresie nefericită. Ca şi miss Preussler, şi el era cu spatele când cei doi se aplecară pentru a trece pe sub pupa proeminentă a bărcii, dar probabil că el le auzise paşii, pentru că practic în acelaşi moment se întoarse, şi pe faţă îi apăru o expresie de vinovăţie şi uşurare,

totodată, dintre care cel puțin în acel moment predomina evident ușurarea. Observă uniforma de polițist purtată de Mogens și expresia se transformă într-una întrebătoare.

– Thomas, trebuie să inventezi ceva mai potrivit dacă vrei să iei de braț o femeie sărmană și bătrână ca mine, tocmai spunea miss Preussler. Chiar dacă eu... Se opri în mijlocul frazei, căci, întorcându-se, îi descoperi pe Mogens și pe Graves. Profesore! Doctore Graves! strigă ea bucuroasă. V-ați întors! Minunat! Se opri din nou și se încruntă: Profesore VanAndt! V-ați găsit un nou loc de muncă?

În primul moment, Mogens nu înțelese întrebarea, apoi zări scânteia de amuzament din ochii lui miss Preussler și nu mai fu nevoit să se privească pentru a ghici motivul întrebării. Probabil că arăta caraghios în uniforma de polițist cu culori ieșite la spălat, pe care i-o dăduse Wilson. Atât pantalonii, cât și mânecile cămășii erau prea scurte, dar ca o compensație, ambele piese de îmbrăcăminte erau mai largi cu câteva numere.

– Hainele mele au fost luate puțin, spuse el cu un zâmbet stingherit, dar șeriful Wilson a fost atât de generos, încât mi-a împrumutat uniforma lui. Mi s-a părut mai decent decât să mă întorc înfășurat doar într-o pătură.

Cuvintele ar fi trebuit să sune inocent, dar nu a fost așa, pentru că zâmbetul cuprinse nu doar fața, ci și privirea lui miss Preussler. Ea întrebă îngrijorată:

– Totul este în regulă?

Graves răspunse repede în locul lui Mogens:

– Bineînțeles. Doar că bunul nostru profesor a fost puțin cam neîndemânatic. A uitat că aici nu suntem la Universitatea din Thompson ori în minunata dumneavoastră casă, ci în mijlocul sălbăticiei. Dar nu aveți nici o grijă, el însuși a ieșit mult mai bine decât hainele lui din această întâmplare.

Rânji larg în direcția lui Mogens, dar în spatele acestui rânjet aparent răutăcios se ascundea și o privire complice, care îi cerea să adere la această versiune.

– Mă bucur că nu ați pățit nimic, zise miss Preussler. Mi-am reproșat că v-am pus să colindați pădurea noaptea doar pentru o pisică.

„Doar pentru o pisică?" repetă Mogens în gând, surprins. Cleopatra era pentru miss Preussler mult mai mult decât doar o pisică!

– Nu s-a întâmplat nimic, răspunse el nesigur. Doar Cleopatra...

– Va apărea cu siguranță, nu fiți îngrijorată, miss Preussler, interveni Graves. O va căuta Tom. Sper că ați fost mulțumită cu ce v-a arătat până acum.

În privirea lui miss Preussler licări scurt din nou o urmă de neîncredere, și Mogens fu aproape sigur că ea sesizase intenția lui Graves de a schimba tema discuției, intenție concretizată atât de stângaci. Dar ea confirmă cu convingere:

– Oh, desigur, tânărul dumneavoastră asistent este un ghid excepțional. Dar și un poznaș, vi-o spun eu.

– Așa? întrebă Graves.

Zâmbi, dar îi aruncă lui Tom cu coada ochiului o privire de gheață. Ba chiar amenințătoare.

Miss Preussler încuviința din cap de zor.

– Da, imaginați-vă, îmi turna gogoși cum că acest templu păgân este mai vechi de cinci mii de ani. Și era foarte convins că îl cred, dar la sfârșit am băgat de seamă că și-a permis doar să glumească. Îl amenință jucăuș pe Tom cu degetul arătător și adăugă: Cinci mii de ani! Când oricine știe că lumea are doar patru mii de ani!

Graves schimbă cu Mogens o privire consternată. Mogens încercă să-l avertizeze, dar Graves fie nu pricepu, fie nu vru să priceapă.

– Patru mii de ani, miss Preussler? Graves clătină din cap. Mă tem că îl nedreptățiți pe bietul Tom. Nu a vrut în nici un caz să vă ia peste picior, dimpotrivă. Noi încă nu ne-am terminat treaba, dar s-ar putea foarte bine ca tot ce este aici să aibă mai mult de cinci mii de ani. Poate chiar dublu.

– Prostii! Miss Preussler îl străfulgeră pe Graves cu o privire supărată. Realitatea este că lumea nu are o zi mai mult de patru mii de ani! Veți fi dumneavoastră un bun om de știință, doctore Graves, dar mi se pare că ar trebui să petreceți ceva mai mult timp studiind Scriptura.

– Scriptura? repetă Graves.

– Biblia, doctore Graves. Dacă ați fi făcut asta, ați fi știut ce prostie ați spus. Reverendul Fredericks mi-a explicat amănunțit.

– Reverendul Fredericks?

Mogens recepționă o privire rătăcită a lui Tom, dar nu reacționă la ea, ci se întoarse pentru ca nici Tom și nici Graves să nu îi vadă rânjetul răutăcios. El a vrut să îl avertizeze pe Graves, dar acesta nu l-a ascultat. Mogens știa ce va urma.

– Reverendul Fredericks! confirmă bătăioasă miss Preussler. Totul este scris, doctore Graves. Nu trebuie decât să urmăriți înapoi arborele genealogic al celor care au trăit pe vremea Mântuitorului și veți obține exact această cifră. O problemă foarte simplă de aritmetică. Și cu aceasta – atât privirea ei, cât și tonul deveniră triumfătoare –, vreau să spun că în conformitate cu însăși definiția dumneavoastră, este o metodă *pur științifică*.

Graves era vizibil destul de deranjat, dar era și suficient de abil pentru a nu o mai contrazice pe miss Preussler.

– Ei, da, este... o teorie interesantă. Poate că la timpul potrivit ar trebui să vă introducem în munca noastră.

– Când va fi *timpul potrivit* ca *să introducem* cuvântul Domnului nostru în această muncă? întrebă sarcastic miss Preussler.

– În mod sigur curând, răspunse Mogens în locul lui Graves. Dar pentru moment avem de discutat alte câteva chestiuni.

El era foarte conştient de pericolul de a stârni prin această afirmaţie mânia sfântă a lui miss Preussler, dar dacă nu închidea brusc tema, se putea foarte bine ca Graves să se implice într-o discuţie asupra principiilor teologice care să dureze ore. Atâta timp cât fusese vorba despre Mogens, ea îşi sacrificase principiile religioase în folosul instinctului de vânător, dar când venea vorba despre alţii, râvna ei de misionar ieşea cu atât mai mult la iveală, probabil ca o penitenţă pentru această rătăcire.

– Alte chestiuni? ripostă prompt miss Preussler.

– Adică despre cum vom proceda în continuare, interveni Graves arătând către Mogens. După ce nefericiţii cercetători, doamna Hyams şi ceilalţi doi, ne-au părăsit, va trebui să preluăm noi întreaga muncă. Acest lucru trebuie bine gândit şi, mai ales, să fie bine planificat şi organizat. Desigur că înţelegeţi chestiunile acestea.

Miss Preussler clipi.

– Încă nu i-aţi spus, profesore?

– Eu... m-am răzgândit, miss Preussler, răspunse ezitant Mogens. Rămân aici. Cel puţin încă vreo câteva zile.

– Mă bucur, răspunse miss Preussler. Ca să fiu sinceră, mă simţeam vinovată faţă de doctorul Graves. Mă temeam că veţi pleca de aici doar din cauza mea.

– Nu are nici cea mai mică legătură cu dumneavoastră, o asigură Mogens. Am avut motive personale. Dar am stat de vorbă cu doctorul Graves, şi el m-a convins. Nu pot să îl las şi eu baltă acum, când nici ceilalţi nu mai sunt aici.

– A fost găsită sărmana miss Hyams? întrebă miss Preussler.

– Până acum nu, răspunse Mogens.

– Dar şeriful Wilson este un bărbat competent, adăugă Graves. Dacă mai este în viaţă, o va găsi.

– Credeam că nu vă place.

– Şeriful Wilson şi cu mine nu suntem prieteni, este adevărat, recunoscu Graves. Dar asta nu înseamnă că mă îndoiesc din principiu de competenţa lui. Wilson va face tot ce stă în puterile lui. Respiră zgomotos, apoi continuă: Dar acum trebuie să mergem. Tom vă va însoţi ceva mai târziu, dar pentru moment mă tem că timpul nostru este măsurat.

Miss Preussler se simţi puţin deranjată, dar se străduí să nu lase să se vadă acest lucru.

– Desigur, zise ea bosumflată.

– Tom vă va conduce înapoi, continuă Graves. Eu şi profesorul VanAndt avem de rezolvat câteva chestiuni. Dar vom veni şi noi cât se va putea de repede.

– Desigur, repetă rece miss Preussler. Thomas?

Tom se grăbi să o conducă afară, iar Graves privi mut în urma lor, până când aceştia dispărură. După care se întoarse către Mogens clătinând din cap:

– Retrag tot ce am spus despre tine, Mogens. Nu te-ai retras într-o văgăună. Erai în iad.

– Miss Preussler are calităţile ei, spuse Mogens.

– Numai că ele trebuie căutate îndelung, nu? răspunse ironic Graves.

Mogens îl ignoră şi zise:

– Trebuie să o expediem de aici. Nu aş vrea să i se întâmple ceva.

– Ce te priveşte pe tine femeia asta? întrebă nelămurit Graves. Din câte văd, nu îi eşti dator cu nimic.

– Se poate, totuşi nu mi-aş ierta dacă ar păţi ceva.

Din nou Graves păstră un timp tăcerea, pe când îl privea pe Mogens atât de gânditor, încât acesta se întrebă în gând ce spusese de fapt. Își alungă gândul cu un efort vizibil și întrebă:

– Doreai doar să o expediezi pe miss Preussler, sau voiai de fapt să discutăm ceva?

În loc de a-i răspunde, Graves intră în nișa din perete și deschise ușa secretă răsucind capul statuii lui Horus. Placa din stâncă se dădu scrâșnind de o parte, și Mogens așteptă ca umbra apărută în gangul deschis să se reverse ca un talaz de întuneric bolovănos. Dar în loc de asta, prin deschizătura îngustă se strecură o lumină caldă, gălbuie.

– L-am rugat pe Tom să instaleze câteva lămpi suplimentare, spuse Graves observând mirarea lui Mogens.

– În ce scop? întrebă Mogens.

– Am avut impresia că nu îți place întunericul, răspunse Graves. Și se reduce și pericolul. Tom a consolidat temeinic tunelul, nici o grijă, dar mai sunt niște dărâmături căzute din tavan. Nu vreau să te rănești.

– Pericolul continuă să existe, răspunse Mogens, privindu-l ostil pe Graves. Eu nu merg acolo.

– Dar am crezut că ne-am înțeles, spuse surprins Graves.

– Ne-am înțeles să te ajut, răspunse Mogens și făcu un gest cu capul către tunel. Dar nu la *asta*.

Mirarea lui Graves se accentuă.

– Dar tu... Se opri din vorbit și clătină încet din cap. Oh, acum înțeleg. Dar mă tem că una nu merge fără cealaltă. Se pare că eu nu m-am exprimat destul de clar. Eu cred că suntem în prag de a rezolva totul. Avem nevoie de probe, Mogens. Arătă cu mâna către tunelul care avea accesul eliberat și adăugă: Ele se află acolo. Dar tu ești singurul care mă poate ajuta să le găsesc.

– Nu, spuse Mogens.

Fața lui Graves se schimonosi de furie. Dar se stăpâni cu prețul unor eforturi evidente.

– Sper că te vei răzgândi, zise el silit.

– Nu prea cred, răspunse Mogens. Iar acum ți-aș fi recunoscător dacă am pleca. Aș scăpa cu plăcere de aceste haine idioate.

Până acum, meniul taberei se limitase zilnic la un mic dejun copios și la o cină și mai copioasă, pe care Mogens și colegii lui îl primeau fiecare în baraca lui; mai întâi pentru a se face economie de timp – deplasarea până la și de la templul subteran se făcea de fiecare dată cam într-un sfert de oră, iar Tom respecta fără nici o excepție orarul de funcționare al generatorului electric stabilit de Graves, dar mai ales pentru că Tom era suprasolicitat și, pe lângă nenumăratele lucrări ce le avea de executat, nu ar mai fi putut face față pregătirii unui prânz cald zilnic și aducerii lui în cele cinci barăci.

Dar în această dimineață micul dejun al lui Mogens se compunea doar din două cești din fiertura călâie și amară despre care Wilson pretindea că se cheamă cafea, așa că pe la prânz lui Mogens îi chiorăia stomacul. Prost dispus, stătea aplecat asupra cărților sale, când de afară se făcu auzit un sunet metalic nervos; cam ca al unui gong, dar unul din tablă.

Mogens își întrerupse lectura și privi către ușă, fără să poată stabili sursa sunetului. Supărarea lui nu era cauzată doar de deranjarea din concentrare, ci mai mult era supărat pe sine însuși. De două ore, sau chiar de mai mult timp, stătea aplecat asupra cărților aduse de Graves din biblioteca

Universității Arkham și încerca zadarnic să dea un sens literelor și semnelor.

Bineînțeles că pricepea *cuvintele*. Voia să le așeze în ordine, în propoziții cu sens, dar nu cuprindea înțelesul mult prea adânc, aproape mistic rezultat din simplele cuvinte. Secretul sumbru care i se dezvăluise anterior la citirea preistoricei scrieri devenise impenetrabil. Cartea încetase să mai comunice cu el.

Poate că și el încetase să îi mai dea ascultare.

Mogens se îndoia de sine însuși. Cu fiecare clipă ce trecea, era tot mai sigur că făcuse o greșeală ascultându-l pe Graves și rămânând aici. Argumentele lui Graves erau imperioase; nu putea să spună nimic împotriva lor, nimic cu care la rândul lui să combată opțiunea de a rămâne și de a dezlega misterul acelor creaturi funeste care o omorâseră pe Janice și care îi transformaseră viața într-o grămadă de cioburi. Și totuși, în adâncul lui o voce ușoară șoptea cu insistență că trebuia să plece de aici, că Graves încă nu îi spusese tot adevărul și că mai exista încă un secret mult mai periculos. Și că el era în pericol, într-un teribil pericol, care se amplifica dacă rămânea. Nu era doar o senzație. Era o credință absolută, adânc înrădăcinată, care nu avea nevoie de susținere. Ceva pândea acolo, jos, în spatele ușii încuiate.

Pe lângă acestea, Mogens mai era conștient de faptul că față de Graves numai obiectiv nu era. Cele spuse de dimineață de către Graves aproape că îl surprinseseră, dar cu fiecare minut scurs suspiciunile lui Mogens deveneau tot mai puternice. Nu avea nici o importanță dacă el considera comportamentul lui Graves corect ori incorect. Adevărul era că nu *voia* să lase dreptatea de partea lui. În interiorul lui ceva se temea de clipa în care va trebui să accepte că judecase greșit. Graves se înșelase în privința unui lucru:

ceea ce în ultimii nouă ani îi dăduse putere să continue să trăiască nu fusese doar durerea simţită pentru Janice, ci cel puţin în aceeaşi măsură şi ura faţă de Jonathan Graves. Şi el nu era pregătit să renunţe la ea.

Sunetul de afară se repetă, de data aceasta parcă mai nerăbdător, aproape furios. Mogens mai aruncă o ultimă privire în manuscrisul deschis – între timp chiar şi literele refuzau să mai aibă vreun înţeles şi se înşirau în faţa ochilor lui într-un şir încâlcit de semne şi simboluri, care atunci când erau privite mai îndelung începeau să se mişte ciudat –, recunoscu în sfârşit lipsa de noimă a ceea ce făcea şi închise volumul definitiv. Poate că aştepta prea mult de la sine însuşi. Oricum, astăzi aflase lucruri care nu numai că făceau să apară în altă lumină ultimii nouă ani ai vieţii lui, ci spulberau întreaga lui concepţie despre lume. Oare crezuse cumva că doar va ridica din umeri şi va trece la chestiunile cotidiene, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat?

Răspunsul la această întrebare era un *da* clar, dar ideea era atât de absurdă, încât clătină neîncrezător din cap în timp ce punea cartea la loc în raft şi apoi se îndrepta spre uşă.

Zgomotul exterior se auzi pentru a treia oară când Mogens deschidea uşa şi clipea des în lumina soarelui, după ce petrecuse ore întregi citind în semiîntunericul din baracă. I se oferea o privelişte în acelaşi timp uluitoare şi comică: miss Preussler, dotată cu şorţ şi boneţică, pe scara barăcii ei, strângând în mâna dreaptă întinsă un capac mare de oală. În cealaltă mână avea un polonic tot atât de mare, cu care lovea vesel capacul.

Mogens nu era singurul făcut curios de larmă. Aproape în acelaşi timp cu el ieşi din casă şi Graves. Cu toată distanţa mare ce îl despărţea de el, lui Mogens i se păru că îi distinge expresia supărată a feţei.

– Ce s-a întâmplat? strigă el iritat. Ce este cu larma aceasta infernală, miss Preussler?

Miss Preussler mai lovi încă de două ori cu entuziasm gongul improvizat.

– Masa este gata! strigă ea. Unde sunteți?

– Masa?

Graves repetă cuvântul de parcă nu reușea să îl înțeleagă.

– Este vremea prânzului, doctore, răspunse miss Preussler. Vă rog să veniți înainte de a se răci.

După aceasta dispăru în baracă și ușa se închise în urma ei. Graves îi aruncă lui Mogens o privire neajutorată, la care ultimul reacționă cu un abia schițat ridicat din umeri, înainte de a reintra în casă pentru a se spăla pe mâini și a pune pe el o cămașă curată, ultima găsită în valiză. Stomacul îi chiorăi din nou, de parcă cuvintele rostite de miss Preussler ar fi amintit fiecărei părți a corpului său că astăzi încă nu primiseră nimic de mâncare, iar zgomotoasa ei invitație îi căzu tocmai bine. Ar fi acceptat-o și dacă nu i-ar fi fost foame. A încerca să te sustragi invitației la masă făcute de miss Preussler era o cutezanță lipsită de orice speranță. În încheiere se mai privi o dată în oglinda pătată de deasupra spălătorului, ca să se asigure că aspectul său va face față privirilor severe ale lui miss Preussler.

Consultarea oglinzii fu... neplăcută. Petele mate și nenumăratele zgârieturi și jupuituri îi lipseau fizionomia de înfățișarea ei familiară, dar nu o făceau să apară străină cu adevărat, ci *falsă* într-un mod lugubru, așa cum o față umană nu ar trebui să arate niciodată. Nici măcar nu era înspăimântător, dar brusc Mogens se gândi iarăși la ce îi povestise Graves de dimineață despre lucrurile pe care oamenii nu ar trebui să le vadă niciodată, și asta îl *făcu* să-i fie frică. Inima începu să-i bată mai repede și el nici măcar nu fu surprins când umbrele din oglindă au părut că prind viață.

Mogens nu permise înfiripărilor absurde ale subconștientului său să se materializeze, ci le îndepărtă cu un efort conștient de voință, și părăsi casa cu pași grăbiți. Când trecu prin dreptul oglinzii care îi distrăsese atenția cu umbrele mișcătoare, simți o boare ca de gheață cuprinzându-i sufletul. Mogens se luptă cu fiorul care i se urca pe spate și se dojeni singur în gând. Faptul că era conștient că se găsea într-o stare sufletească neobișnuită nu dădea nici pe departe dreptul fanteziei sale să depășească limita în acest fel.

Deși se grăbise, ajunse ultimul. Tom luase deja loc la masă, în timp ce Graves stătea la doi pași distanță, arătând oarecum neajutorat, ca să nu zicem deplasat. Ca și Tom, purta aceeași îmbrăcăminte ca în cursul dimineții. Miss Preussler răsplăti cu un zâmbet de mulțumire faptul că Mogens, deși singurul, se schimbase în vederea mesei, dar i se adresă totuși pe un ton prevăzător:

– V-ați spălat pe mâini, sper, profesore?

Lui Mogens nu îi scăpă semnul semnificativ făcut cu ochiul și nici scânteia ascunsă din privire, dar decise să îi facă jocul și, ascultător, își întinse mâinile, ca miss Preussler să poată să îi verifice unghiile.

– Așa este bine, spuse ea satisfăcută. Cu cărțile acestea vechi niciodată nu știi cine le-a răsfoit înainte, și ce boli o fi avut! Arătă către masă și adăugă: Așezați-vă, profesore. Dar ce este cu dumneavoastră, doctore Graves?

Mogens fu cât pe-aici să izbucnească în râs când văzu că automat Graves își coborî privirea asupra mănușilor lui înainte de a găsi salvarea într-un zâmbet nefericit:

– Miss Preussler, noi... de fapt aici nu mâncăm de prânz.

– Da, la asta m-am gândit și eu, zise miss Preussler. Dar această gospodărire masculină ia sfârșit din acest moment.

Cred că este clipa cea mai potrivită ca de ea să vadă o femeie. Doctore, nu știți ce importantă este masa regulată?

– Tot respectul pentru grija dumneavoastră, miss Preussler, zise pe un ton ușor nerăbdător Graves, dar nu avem timp pentru așa ceva.

– Prostii! Mâncatul și băutul fac legătura trupului cu sufletul, și un stomac gol nu studiază cu plăcere, nu? Făcu involuntar un gest către masă: Acum așezați-vă și mâncați. Ori vreți să mă jigniți?

Mogens simțea cum ceva sub fațada aproape totdeauna controlată a lui Graves era pe cale de a exploda. Așa că, trăgând farfuria mai aproape și apucând tacâmul, zise:

– Dar, miss Preussler! Ați uitat că doctorul Graves poate mânca numai anumite alimente?

– Oh! spuse atinsă miss Preussler.

Uitase. Dar reacționă imediat:

– Dacă îmi spuneți care sunt componentele dietei dumneavoastră speciale, mă voi ocupa de ea cu plăcere.

– Nu, mulțumesc, răspunse rece Graves. Eu mă întorc la munca mea. Iar dumneavoastră, domnii mei, v-aș rămâne recunoscător dacă v-ați grăbi.

Și plecă. Tom vru să se ridice imediat și să îl urmeze, dar înlemni când miss Preussler îi aruncă o privire de gheață.

– Hai, ai curajul să mănânci ceva, spuse ea cu severitate. Un prânz prea grăbit este tot atât de dăunător ca unul deșănțat!

Tom dădu ochii peste cap, dar fu și destul de abil să nu riposteze. Mogens zâmbi răutăcios. Dar numai cât timp miss Preussler nu se uită la el.

Masa merita să suporți reproșurile lui miss Preussler. Mogens considerase totdeauna că gazda lui era o gospodină bună, dar astăzi aceasta se întrecuse pe sine. Epuiză nu numai porția din farfurie, ci și o a doua porție, și ar fi

trecut și la a treia, dacă Tom nu l-ar fi privit mereu jenat și puțin cu reproș. Acesta doar răscolise mâncarea de pe farfurie și nu mâncase mai nimic.

– Nu mi-o lua în nume de rău, Tom, spuse Mogens cu gura plină, nu am nici un reproș la adresa artei tale culinare, dar miss Preussler gătește cu adevărat deosebit.

Tom se încruntă. *Era* jignit. Mogens lăsă lucrurile așa, mai bău în încheiere încă o ceașcă de cafea neagră tare și se ridică.

– A fost excepțional, doamnă Preussler! Dar, din păcate, acum trebuie să plec. Mă tem că doctorul Graves are dreptate: într-adevăr, avem mult de lucru.

– Duceți-vă liniștit, profesore, răspunse miss Preussler. Privi în jur demonstrativ și adăugă oftând: Și eu am mult de lucru aici.

Mogens se întrebă la ce se referea aceasta, pentru că, cu excepția inevitabilelor urme lăsate de pregătitul prânzului, aici era atât de curat că, literar spus, puteai să mănânci de pe jos, dar prevăzător nu puse întrebarea cu glas tare. Rezultatul ar fi fost doar o remarcă usturătoare sau o nesfârșită prelegere despre incompatibilitatea dintre noțiunile de bărbat și de ordine; ori poate amândouă. Îi făcu lui Tom un semn cu capul să îl urmeze și părăsi baraca.

Tom vru să plece în direcția barăcii lui, dar Mogens îl reținu apucându-l de braț:

– Un moment, Tom.

Acesta se opri ascultător, dar cam împotriva voinței sale, și privi acuzator către mâna care îl ținea, așa că Mogens și-o retrase rapid.

– Da?

– Nu asta am vrut să spun, Tom. Dintre cei de aici, eu mă voi simți cel mai ușurat când ea va pleca. Dar Tom, crede-mă, nu este înțelept să o superi pe miss Preussler.

Tom încuviință din cap. Nu spuse nimic. În primul moment încăpățânarea lui i se păru lui Mogens puerilă, dar își dădu seama că Tom chiar era un copil. În loc de a dezvolta tema, făcându-i astfel și mai mult rău, îi spuse:

– Trebuie să o îndepărtăm de aici, Tom. Ar fi de preferat chiar astăzi.

– Nu se va putea, răspunse Tom. Șeriful Wilson a interzis ca din tabără să plece cineva înainte ca accidentul să fie clarificat.

– Dar este clarificat, spuse Mogens cu o mirare mimată. Sau nu este?

Tom își mușcă buza inferioară și privi în gol. Tăcea.

– Părerea mea este că pentru șerif cazul ar trebui să fie clar, continuă Mogens. Mercer era beat. Toți știu că el era practic permanent beat. Plus vremea rea. Pe furtuna aceea blestemată nu i-ar fi fost ușor nici unui șofer treaz să țină mașina pe drum. Nu este de mirare că Mercer a pierdut controlul asupra volanului.

– Da, așa trebuie să fi fost, răspunse Tom fără a-l privi.

– Cel puțin pentru Wilson.

Tom ridică speriat privirea, apoi o lăsă din nou în pământ. Părea că și-ar fi dorit să fie undeva departe.

– Numai că Mercer nu era beat, continuă Mogens, sau în orice caz nu era mai beat decât de obicei. Și au plecat cu cel puțin o oră înainte de a se dezlănțui furtuna. Până la locul în care au părăsit drumul nu au făcut mai mult de cinci minute. În timp ce vorbea, se uita cu atenție la Tom, dar băiatul privea în continuare în gol fără să clipească. Graves mi-a povestit tot.

Tom tresări puțin, și Mogens continuă, dând din cap înțelegător:

– Nu sunt supărat pe tine, Tom. Sunt sigur că nu m-ai mințit de bunăvoie.

– Doctorul Graves mi-a cerut, spuse Tom încet.

Evită iarăși privirea lui Mogens, chiar dacă acum o făcu din alte motive.

– Știu, spuse Mogens. Mi-a spus și asta. Zâmbi ca să mai detensioneze puțin situația și adăugă: Trebuie să îți spun că explicația ta a fost atât de convingătoare, încât am crezut-o.

– Nu a fost ideea mea, răspunse Tom.

– Graves?

Tom confirmă cu o mișcare a capului, și Mogens simți cum îl cuprindea o furie bizară. Dacă explicația ar fi venit de la Tom, s-ar fi mirat, însă pentru că ea provenea totuși de la Graves se înfurie.

– Totuși, ai fost bun, spuse el după o scurtă pauză, dar nu pe un ton prea convingător. Și repet: Nu sunt supărat pe tine. Eu îl cunosc pe doctorul Graves de mai mult timp decât îl cunoști tu. Știu că el poate fi foarte... *convingător* când vrea cu adevărat ceva. Făcu un gest cu capul spre celălalt capăt al taberei. Hai cu mine, Tom! Facem împreună o bucată de drum.

– Doctorul Graves... începu nesigur Tom.

– Nu este nici o problemă, îl întrerupse Mogens. Aș vrea să îmi povestești puțin despre tine.

– Despre mine?

Tom păru îngrozit.

Mogens pornise deja încet, așa că Tom de voie, de nevoie, trebui să îl urmeze înainte de a-i răspunde.

– Doctorul Graves mi-a povestit cum v-ați cunoscut.

De data aceasta Tom tresări mai puternic. În privire i se citea panica.

– El...

– Acele... *creaturi* ți-au omorât părinții, nu este așa? întrebă iute Mogens. Și se corectă: părinții tăi adoptivi.

– Ei *au* fost părinții mei, răspunse Tom. Părea încurcat, tulburat, ca și cum se așteptase la cu totul altceva. Adăugă: Pentru mine, în orice caz.

– Nu trebuie să vorbești despre asta dacă nu vrei. Îmi închipui că îți este greu.

Mai făcură patru, cinci pași până când să răspundă Tom, și când acesta o făcu, vocea lui era complet schimbată. Se uita când la Mogens, când la desișul aproape de nepătruns spre care se îndreptau încet, dar ochii lui păreau că văd cu totul altceva.

– Nimeni nu m-a crezut, spuse el. Eu i-am văzut și le-am povestit tuturor, dar nimeni nu m-a crezut.

Ceea ce mai auzi Mogens era poate un râs amar, sau poate un oftat reținut, ca și cum amintirile l-ar fi copleșit. Mogens se simțea rău supunându-l pe tânăr la aceste chinuri, dar avea mai mult ca oricând sentimentul că era important să afle tot, și nu numai ceea ce Graves *voia* ca el să știe.

– Povestește simplu, Tom, îl rugă el. Și oprește-te când devine prea dureros.

Ca și cum el ar fi putut! Mogens trăise prea multe experiențe proprii dureroase în relatarea unor întâmplări neplăcute, pentru a nu ști că era imposibil să te oprești dacă ai avut puterea să începi.

– Trăiam chiar în apropiere, începu Tom. Exact de cealaltă parte a cimitirului. Părinții mei aveau acolo o mică fermă. Astăzi ea nu mai există. S-a dărăpănat după ce nimeni nu a mai locuit acolo și cândva a mistuit-o și un incendiu. Ceea ce mai rămăsese a înghițit mlaștina. Dar pe atunci locuiam aici, era o casă bună. Arătă cu brațul spre est, probabil în direcția în care se aflase ferma. Mogens se întrebă ce se putea cultiva într-o zonă ca aceasta. Tom continuă: Tatăl meu mai câștiga ceva în plus având grijă

de vechiul cimitir. O treabă pe care nimeni nu voia să o facă. Oamenii povesteau lucruri ciudate despre cimitir, şi nici nu era bine plătit, dar aveam nevoie de bani. Ferma nu producea cine ştie ce. Şi în plus mai era şi copilul.

Mogens evită una din nenumăratele băltoace lăsate de ploaia de ieri şi se pregătea să asculte întreaga poveste a vieţii lui Tom.

– Copilul?

– O surioară, confirmă Tom. Eu aveam opt ani când s-a născut ea. Zâmbi stângaci. Poate nouă ani. De la început a fost bolnavă şi nu a mai ajuns la un an.

– A murit?

– În prima iarnă, răspunse Tom. De pneumonie.

– Îmi pare rău.

– Nu am cunoscut-o ca lumea, era tot timpul bolnavă. Când nu ţipa, dormea. Şi în prima iarnă a murit. Tata a înmormântat-o în cimitir, era o iarnă foarte grea. Pământul era atât de îngheţat, încât nu a putut să îi sape o groapă.

– Aşa că a folosit una veche, presupuse Mogens.

– Un mormânt care nu mai aparţinea nimănui. Cu siguranţă că stătea liber de cincizeci de ani. Nu se mai ocupase nimeni de el, şi nici nu urma să fie pentru mult timp, ci doar până când părinţii mei puteau să strângă banii necesari unei înmormântări normale sau până în primăvară, până când pământul nu mai era atât de îngheţat şi...

Mogens îl întrerupse:

– Înţeleg. Dar ai spus că stătea de mult nefolosit. Un mormânt nu stă gol. Era un cavou?

– Da. De aceea a şi înmormântat-o tatăl meu a acolo.

– Şi când a vrut să o înhumeze, cadavrul dispăruse, presupuse iarăşi Mogens.

Tom confirmă cu o mişcare a capului. Mogens vru să mai pună o întrebare, dar parcă era sugrumat. Cu doar

câteva clipe înainte se întrebase dacă Tom va putea vorbi despre evenimentele groaznice trăite, iar acum *el* era cel amenințat să fie doborât de amintiri.

Părăsiră tabăra și merseră o bună bucată de-a lungul mărăcinișului care despărțea cele șase căsuțe vechi de zidul cimitirului, până când Mogens găsi forța de a mai vorbi:

– Și?

– Au venit șeriful Wilson și chiar un detectiv din oraș, răspunse Tom. Au căutat prin tot cimitirul, dar nu au găsit nimic.

Cât de bine cunoștea istoria asta!

– Nu au putut să găsească nimic.

– Da, dar pe atunci nu știam, răspunse Tom. Vocea îi deveni dură, și tonul ei era rece, neînduplecat, plin de mânie față de toți, de toate și de el însuși. Nu l-a crezut nimeni pe tata. Nici măcar eu.

– Dar el avea dreptate.

– De atunci a pândit în fiecare noapte, continuă Tom cu o voce stinsă, fără nici o intonație. Noapte de noapte, săptămâni, luni... Ridică din umeri și adăugă: Cred că locuitorii orașului l-au luat de nebun.

– Și tu?

Tom ridică iarăși din umeri, ca și cum acest răspuns ar fi fost suficient.

– Într-o noapte am auzit împușcături. Două ori trei, nu mai știu exact. Mamei i s-a făcut frică, și mi s-a făcut și mie. Nu mult după aceea a mai răsunat o împușcătură. De data aceasta doar una, după care l-am auzit pe tata strigând. Nu mai auzisem un om strigând așa. Am așteptat să tragă din nou, dar s-a făcut liniște. Nu a mai tras.

Pe Mogens îl sperie ceva deosebit ce se petrecea, deși motivul în sine îi era cunoscut: acum, când Tom vorbea despre cel mai groaznic moment din amintirile lui, vocea îi

era calmă. Dispăruseră din ea durerea și mânia, ca și cum relata despre ceva petrecut altcuiva, nu lui.

– Mamei i se făcuse o frică teribilă. A încercat să nu se observe asta, dar eu am simțit. A luat din dulap a doua pușcă a tatălui meu și m-a trimis în pod, ca să mă ascund. Nu am vrut. Voiam să o apăr, dar până la urmă m-am supus.

Și probabil că nu și-o va ierta niciodată, gândi Mogens. Un băiat de opt, nouă ani care a auzit cum tatăl îi murea, și care nu putuse să își salveze nici mama. Cum *putea* să se ierte pentru așa ceva?

– Mai târziu au venit și ei, continuă Tom. Nu am văzut nimic. În podea existau câteva crăpături, dar nu am putut să văd nimic prin ele, și mama mă încuiase sus. Am auzit împușcături jos, una sau două focuri... și acei pași grei, târșâiți. Apoi acea respirație îngrozitoare.

– Nu i-ai văzut?

– Cumva am reușit să forțez capacul de acces în pod. Mama nu mai era acolo, totul era plin de sânge. Atunci am văzut. Foarte scurt. Era doar o umbră proiectată pe cerul nopții, dar nu părea silueta unui om.

– Și mama ta? întrebă Mogens.

Era o întrebare prostească, absolut de prisos, dar simțea cât de aproape era Tom de a-și pierde stăpânirea de sine. Trebuia să îl smulgă, indiferent cum, din acel moment îngrozitor în care copilul de nouă ani înțelesese că nu putea face altceva decât să privească neputincios cum sub ochii lui îi era târâtă mama. Pentru o clipă, disperata încercare a părut că era destinată eșecului, dar întunecarea din ochii lui Tom a dispărut tot atât de brusc cum apăruse.

– Nu au mai găsit-o niciodată. Și nici pe tatăl meu.

– Și nu te-a crezut nimeni, spuse încet Mogens. Le-ai povestit tuturor, dar nimeni nu te-a crezut. Nici măcar nu te-au ascultat, așa este?

Tom dădu mut din cap.

– Un timp şeriful Wilson mi-a permis să stau la el. Îmi punea mereu aceleaşi întrebări. Voia să descopere neapărat ce se petrecuse în realitate. În final au ajuns la concluzia că părinţii mei au fost târâţi şi sfâşiaţi de fiare sălbatice.

– Ei, nu a fost o concluzie chiar aşa de eronată, zise Mogens.

– Nu sunt *animale!* strigă furios Tom. Nu ştiu ce sunt, dar nu sunt animale!

Vocea îi tremura, şi în ochii lui se ivi o expresie care îl făcu pe Mogens să se înfioare. Nu neapărat pentru că ura aceasta era atât de intensă şi de nepotolit, ci pentru *simplul fapt* că o vedea la el. Un om atât de tânăr nu trebuia să urască atât de profund, şi poate că adevărata crimă săvârşită de creaturile din adâncul pământului era aceasta: îl învăţaseră să urască într-un mod în care nici un om nu ar fi trebuit să o facă vreodată.

– Mai târziu au venit din oraş oameni care au mai cercetat totul încă o dată. Au pus şi ei multe întrebări.

– Dar nu te-a crezut nimeni, repetă încet Mogens.

Se sperie el însuşi de tonul amar din vocea sa. Pentru o clipă se crezuse transportat în propriul trecut, şi durerea neputincioasă a tânărului fusese şi a lui. Cât de bine îl înţelegea pe Tom! Sărmanul băiat nu putea să ştie, dar el relata în acelaşi timp şi povestea lui Mogens. Se întrebă în sine câte vieţi distruseseră în acest mod oribilele creaturi. Pentru prima dată în viaţă cunoscu sensul real al cuvântului *compătimire,* pentru că exact asta simţea în acel moment, cu o intensitate ce se apropia de durerea fizică: doi oameni care împărtăşeau aceeaşi suferinţă.

– M-au dus la San Francisco, continuă Tom. La un orfelinat. Dar fugeam mereu. După ce am fugit pentru a treia ori a patra oară, şeriful Wilson a hotărât că pot rămâne aici.

Mogens îl privi neîncrezător:

– Dar pe atunci aveai cel mult nouă, zece ani.

– Eram destul de mare ca să văd de mine, răspunse Tom dârz. Pentru cineva care nu se teme să își murdărească mâinile există totdeauna de lucru.

„Sau poate să mai fure câte ceva de la unul, de la altul", adăugă în gând Mogens. Dar o făcu cu indulgență și cu căldură, cu o duioșie care îl surprinse și pe el. Mai mult, trebui să se stăpânească, pentru a nu îl strânge afectuos în brațe pe Tom. Se abținu totuși mai puțin de teama că băiatul l-ar putea înțelege greșit, cât pentru că ar fi însemnat că accepta că avea nevoie de aceeași consolare cel puțin în aceeași măsură.

Mogens își drese glasul pentru a depăși jenantul moment. Involuntar se îndepărtă doi pași de Tom, pentru ca în acest mod să se distanțeze și fizic.

– Și de aceea supraveghezi acum cimitirul, presupuse Mogens.

Tom recunoscu doborât. Ajunseră la ieșirea din tabără și privirea lui se fixă în albul-cenușiu al zidului cimitirului, care prin frunziș se vedea ca un os prin carnea putrezită.

– Șeriful Wilson mi-a dat vechiul post pe care îl deținuse tatăl meu. A spus că mi-l dă ca să pot câștiga ceva și pentru că nu îl voia nimeni. Profesore, el știe. Știe ca toți ceilalți. Nimeni nu trebuie să păzească un cimitir gol, în care nu a mai fost înmormântat nimeni de douăzeci de ani. Este așa cum spune doctorul Graves: cu toții știu. Doar că nu vor să știe. Și nici nu vor ca cineva să le spună asta. Râse ușor, numai că râsul lui era ca o lamă de gheață ce-i străpunse sufletul lui Mogens. Apoi adăugă: El așteaptă doar ca *ei* să mă ia și pe mine.

Mogens se sperie încă o dată de amărăciunea din glasul lui Tom. Poate că avea dreptate. Poate că exista o bază a tuturor poveștilor foarte vechi care priveau cimitirele, nu numai pe cel de aici, ci cimitirele din întreaga lume. Era

posibil ca oamenii să fi purtat dintotdeauna adânc în ei cunoașterea creaturilor nopții, și nu era o întâmplare că ele apăreau doar în legende și în poveștile de groază. Oare cele mai convingătoare minciuni nu erau acelea camuflate sub mantia adevărului? Brusc înțelese cât era de dificilă sarcina preluată de Graves și de acest tânăr – și împreună cu aceștia de el însuși. Nu era o întâmplare faptul că oamenii reprimaseră recunoașterea acestui secret teribil, dându-i glas doar în legendele și miturile lor. Cum s-ar fi putut aștepta ca ei să accepte ceva cu care de mii de generații părinții își înspăimântau copiii?

Dar spuse totuși după un timp:

– Poate că a vrut să îți facă doar o plăcere.

Tom îl privi aproape disprețuitor.

– Da, poate.

Se întoarse cu o mișcare bruscă și vru să plece, dar Mogens îl reținu și acum, chiar dacă de data aceasta numai cu un gest, fără să îl mai atingă.

– Îmi arăți? întrebă el.

– Ce?

– Mormântul, răspunse Mogens. Cavoul în care sora ta...

Nu termină fraza, dar Tom îl înțelese și dădu afirmativ din cap. Dar nu se clinti din loc.

– Sunteți sigur, profesore, că vreți să mergeți acolo?

– Problema este dacă ești *tu* sigur pe tine, răspunse Mogens.

Tactica lui dădu roade. Țintise mândria copilului care în ciuda a orice încă mai era Tom, și iată că lovise ținta. Tom îl fulgeră cu o privire aproape furioasă, dar se întoarse brusc și dădu de o parte rămurelele atât de energic, că Mogens trebui să își apere cu mâinile fața de biciuirea lor, și îl urmă.

În sinea sa, Mogens nu era nici pe departe atât de sigur pe cât voia să pară față de Tom. Ba dimpotrivă, când

la întrebarea pusă de Tom, dacă era pregătit să meargă la cimitir, răspunsese afirmativ, băiatul îl măsurase cu privirea. Și *nu* era sigur că este pregătit. Îl apuca o frică vecină cu panica numai la gândul de a intra în acest cimitir. Cele povestite de Tom retreziseră fantomele trecutului său, și cu cât se apropia de zidul dărăpănat, inima îi bătea tot mai tare. Tocmai de aceea *trebuia* să ducă la capăt acum totul, pentru că bănuia că nu va mai avea niciodată curajul să o facă, dacă acum se întorcea din drum. Era o nebunie – poate chiar una periculoasă – că își putea controla acea frică doar când era silit să o privească în ochi, dar în acest caz nu încăpea îndoială că reușise. Totuși, avansul luat de Tom devenea tot mai mare. Faptul că acesta a trebuit să se oprească și să îl aștepte să treacă zidul nu se datora numai iscusinței lui de cățărător.

Cimitirul oferea o priveliște înspăimântătoare și la lumina zilei; într-un fel priveliștea era poate mai înspăimântătoare decât noaptea. Dacă noaptea umbrele prindeau viață doar în măsura în care întunericul învăluia contururile obiectelor, lumina zilei dezvelea orice aspect ciudat al acestui loc, care era treptat înghițit de pământ. Cele mai multe pietre funerare stăteau aplecate, precum catargele unei flote de galere pietrificate ce se sfărâma încet, într-un bizar cimitir megalitic al vaselor, unele dintre ele fiind căzute complet sau aproape înghițite de pământ. Pământul era moale într-un fel sumbru, nu atât de mlăștinos ca să te scufunzi în el, ci cumva elastic, dând senzația că alergai pe o pânză de corabie bine întinsă, pânză care la cea mai mică mișcare neatentă amenința să se rupă.

– Acolo, în spate.

Tom arătă către mijlocul cimitirului. Mogens încuviință din cap, și Tom o luă grăbit înainte, și de data aceasta

atât de repede, încât Mogens trebui să se grăbească gâfâind pentru a nu rămâne prea mult în urmă.

În zona centrală a cimitirului pietrele funerare erau din ce în ce mai mari, precum clădirile unui oraș medieval, care deveneau tot mai opulente pe măsură ce se apropiau de centru până când se pliau pe fortificația centrală. Era doar un singur cavou mai modest, nicidecum atât de splendid ca acela care stăpânea coșmarurile lui Mogens. Se opri totuși când se apropie de construcția semiînaltă, colțuroasă, din gresie roasă de vreme, care era țelul lui Tom. Deși asemănarea era superficială, i se păru că se întorcea fizic în timp, apropiindu-se de cea mai îngrozitoare clipă din viața lui.

Porni din nou cam fără voie – avea senzația unei opoziții fizice, ca și cum ceva încerca să îl oprească cu disperare, și se apropie de cavou cu pași înceți, ceea ce îi dădu posibilitatea să cuprindă cu privirea întreaga construcție.

Prima lui apreciere nu fusese tocmai corectă. Cavoul *era* vizibil mai mic decât cel din cimitirul din Harvard, iar pereții și intrarea nu erau atât de bogat ornate cu lucrături în piatră, dar impresia de derăpănare era dată în cea mai mare parte de vechime și de intemperiile care de decenii săpaseră în gresia cenușiu-maronie. Construcția era de fapt mai mare decât i se păruse lui în primul moment, dar ca și monumentele funerare din jur începuse să se afunde în pământ și stătea puțin înclinată. Cele trei trepte, pe care odată se urca la ușa înaltă de șase picioare, erau nu numai strâmbe și crăpate într-un mozaic cu sute de componente, ci se aflau la jumătate de metru *sub* nivelul solului, așa că Mogens trebui să facă un efort ca să intre, fără să se aleagă cu o entorsă sau să dea cu capul de buiandrug.

Ezita să intre. Deși se afla în plină lumină a zilei, intrarea oferea o priveliște tristă. Întunericul de dincolo de ea părea absolut, dar nu asta îl făcea pe Mogens să se înfioare. Lipsea

linia despărțitoare dintre lumină și întuneric, pragul unde viețuia spaima, își închipuia el, ori întunericul încerca cu adevărat să creeze brațe de umbră, care se întindeau către exterior ca niște tentacule biciuitoare, subțiri ca niște nervi.

Mogens închise ochii și intră cu un pas hotărât. Nu se întâmplă nimic. *Natural* că nu se întâmpla nimic.

Tom intrase înaintea lui și acum aprindea un felinar, a cărui lumină gălbuie concura puținele raze care pătrundeau de afară. Mogens se uită înfiorat în jur. Nu știa la ce se aștepta – cu siguranță nu la ceva concret, dar *ceva* trebuia să fie –, dar spațiul era gol. Cu toate acestea, Mogens simți fiori reci pe spinare. Aici era trecutul lui, chiar dacă asemănările păreau a fi doar vagi. Urmându-l pe Tom, se întorcea la începutul suferinței sale, poate pentru a închide cercul.

Mogens își alungă gândurile și se străduí să inspecteze atent a doua oară interiorul minusculei încăperi. Un dreptunghi jos, gol, de cel mult trei pe cinci pași. Pe podea mai era un alt dreptunghi, mai mic și mai deschis la culoare, unde probabil că se aflase un sarcofag din piatră sau poate doar un podium pentru un sicriu din lemn. Pereții aveau pete ce puteau proveni fie de la picturi de mult șterse, fie doar de la murdărie. Și totuși, aici *era* ceva. Mogens simțea. Senzația era atât de intensă, încât Mogens credea că ar putea apuca cu mâna acel ceva. Fantomele din trecutul lui, care încercau să ia formă.

– Aici? întrebă el.

Tom arătă cu o mișcare a capului spre dreptunghiul mai deschis la culoare de pe podea. Fără a fi conștienți de acest lucru, ei evitaseră această umbră a trecutului și se lipiseră atât de tare de pereții de gresie, că picioarele li se aflau în afara dreptunghiului.

– Aici am pus sicriul, spuse Tom. Nici nu era un sicriu propriu-zis, căci părinții mei nu aveau bani pentru așa

ceva, ci o simplă ladă din lemn. Dar am pus pietre pe ea, și mama împletise o coroană din ramuri de brad.

Vocea amenința să-i cedeze, și Mogens simți iarăși cât de aproape era Tom de a-și pierde controlul. Mogens își aminti că nu era singurul pe care acest loc îl confrunta cu ceva ce ar fi fost mai bine să nu fie trezit.

– Aici i-ai văzut? întrebă el repede. Creaturile acelea...

– La început aici le-am așteptat, răspunse Tom. Aici l-au omorât pe tata. Șeriful Wilson i-a găsit arma aici, era plină de sânge. Am sperat că se vor întoarce aici. La început am și dormit aici. Cu o pușcă.

– Dar nu au revenit.

– Cred că ei știu că suntem aici, murmură Tom. Ne urmăresc. Știu totul despre noi, mult mai mult decât știm noi despre ei.

Mogens depăși aversiunea instinctivă și trecu peste dreptunghiul de pe podea, pentru a examina mai îndeaproape peretele în dreptul căruia rămăsese Tom. Ceva îi atrăsese atenția, fără a putea spune ce anume. Poate o anumită dispunere a petelor de murdărie și de apă, o regularitate care se sustrăgea privirilor, dar care exista totuși.

– Puteți renunța, profesore, nu este nimic, zise Tom.

Mogens îl privi întrebător, și Tom adăugă făcând totodată un semn de întărire cu capul:

– Doctorul Graves a cercetat totul atent. El spune că ei nu au nevoie de tuneluri ori uși secrete ca să vină ori ca să plece. Pământul nu îi oprește, pentru că ei sunt propriile lui făpturi.

Mogens îl privi neîncrezător, dar își aminti la timp că, deși nu te-ai fi așteptat, acest băiat își petrecuse ultimii cinci ani ai vieții împreună cu Graves și probabil că știa de o sută de ori mai multe lucruri decât el despre aceste ființe stranii.

– Şi aşa l-ai cunoscut pe Graves. Cred că a auzit despre povestea cu părinţii tăi şi de aceea a venit aici.

Tom confirmă. În adâncul privirii lui se aprinse din nou o scânteie de teamă, şi Mogens continuă să vorbească repede şi pe un ton mai jos:

– Trebuie să îmi povesteşti neapărat ce ai descoperit pe parcursul călătoriilor tale. Doctorul Graves este puţin cam reţinut atunci când este vorba despre informaţii.

– Doctorul Graves mi-a interzis să discut despre călătoriile noastre. Vrea să vă vorbească despre acestea el însuşi.

– Te referi la ce vrea să îmi spună, zise Mogens.

Tom îl privi o clipă complet debusolat, apoi râse.

– Da, cam aşa ceva. Făcu un semn cu felinarul către uşă şi adăugă: Acum putem pleca? Eu nu mă simt prea bine aici. Iar doctorul Graves a devenit cu siguranţă nerăbdător.

Graves nu era nerăbdător.

Spumega de furie.

Abia reveniseră în tabără, când le ceru pe un ton ridicat să se prezinte la baraca lui, şi Mogens nici nu apucase să închidă bine uşa în urma lui, că începu să zbiere la Tom atât de isteric, încât băiatul, după un moment de spaimă inimaginabilă, dădu înapoi şi începu să tremure din tot corpul.

Şi Mogens îl privi înmărmurit pe Graves – nu se mira că Graves nu era entuziasmat de întârzierea lor după ce în timpul mesei le ceruse categoric să se grăbească, dar pe de altă parte nu exista nici cel mai mic motiv pentru această criză aproape colerică – apoi încercă să îl apere pe Tom.

– Încetează, Jonathan! zise el mai mult încurcat decât furios. Ai înnebunit? Tom doar mi-a...

– Oh, da, știu eu bine ce a făcut Tom! i-o reteză Graves. De câte ori ți-am interzis până acum să mai hoinărești prin cimitir? Trebuie mai întâi să...

– Cred că ajunge, îl întrerupse Mogens, constatând, spre propria surprindere, că în vocea lui era o duritate datorită căreia nu doar Tom îl privi uimit, ci și Graves se opri la mijlocul frazei și făcu niște ochi incredibili de mari. Mogens îl străfulgeră preventiv pe ultimul cu privirea și apoi se întoarse pe deplin calm spre Tom: Du-te să îți faci treaba, Tom. Și nu fi îngrijorat, am să lămuresc eu această neînțelegere.

Așteptă până când Tom – nu fără să fi aruncat mai întâi o privire nesigură către Graves – părăsi încăperea, apoi i se adresă lui Graves.

– Ce a fost asta? întrebă ceva mai încet, dar cu același ton tăios. Dacă vrei să țipi la cineva, țipă la mine. Practic, eu l-am obligat pe Tom să îmi arate cimitirul. El nu voia.

– Prostul acesta ar fi trebuit să știe mai bine! pufni Graves. Este periculos acolo! Nu trebuia să își asume acest risc. Nu acum, când suntem atât de aproape de țel!

– Nu poate fi chiar atât de periculos, răspunse Mogens. Oricum, *prostul* acesta a trăit ani de zile acolo, fără să fi pățit nimic.

– Asta a fost cu totul altceva! Acum, când obiectul mâniei lui nu mai era de față, deși agitat, Graves nu mai era furios ca o clipă mai înainte. Te-a pus în pericol!

– Aha, și unde este deosebirea? întrebă Mogens. Este viața mea mai de preț decât a băiatului?

– Cel puțin pentru tine ar trebui să fie mai de preț, ripostă Graves.

Îl fixă provocator cu privirea pe Mogens, în așteptarea unei riposte la remarca sa cinică. Când aceasta nu se produse, ridică din umeri, se duse la masă și scormoni în harababura de pe ea până când își găsi cutiuța cu țigări, după care cu mâna tremurândă își aprinse una.

– Scuză-mă, spuse el, sunt... Ridică din umeri și își drese glasul înainte de a recunoaște: Am reacționat ceva cam exagerat, îmi pare rău.

– Mai bine ți-ai cere scuze față de Tom, spuse Mogens, dar de data aceasta se alese doar cu un gest făcut din cap și cu un râs lipsit de umor.

– Ce-ți trece prin minte, Mogens? Când începi să te scuzi față de inferiori, s-a dus respectul. Tom va trece peste asta fără să aibă de suferit. Noi nu ar trebui să ne certăm, Mogens. Timpul nostru este prea prețios pentru a-l irosi astfel. Mai avem doar două zile.

– Două zile până când?

– Până la luna plină. Mâine-seară este lună plină, credeam că știi asta.

Mogens oftă.

– Iar eu credeam că ai uitat de aiureala asta.

– Aiureală? Graves se încruntă dezaprobator. Aruncă pe podea țigara, o strivi cu piciorul și ocoli grăbit masa. Vino, Mogens!

– Unde?

– Vreau să îți arăt puțină *aiureală,* răspunse Graves. Vino!

Zgomotul produs de generatorul electric îi păru dacă nu mai puternic, cel puțin mai neregulat decât până atunci. Intervenise ceva nou, ceva se putea fi auzit doar aici, jos, de parcă agregatul depunea mai mult efort pentru a face față sarcinii pentru care fusese construit, ceea ce se făcea simțit într-un fel de gâfâit mecanic. Era un zgomot aflat la limita sesizabilului, și poate tocmai de aceea îl neliniștea cu atât mai mult pe Mogens.

Dar în cele din urmă se resemnase, se declarase de acord să îl urmeze pe Graves şi, chiar dacă fostul lui coleg îi dăduse cuvântul de onoare că nu se vor apropia de camera templului, acest fapt reprezenta totuşi o nouă înfrângere, o altă mică breşă în întregul şir de mici breşe din apărarea sa, care în final trebuiau să conducă la prăbuşirea ei. Mogens îl ura şi din acest motiv.

– Acolo.

Ajunseseră în grota în care se afla acea masă mare la care lucrase Hyams, iar Graves arăta cu mâna spre stânga, către penumbra de dincolo de perimetrul învăluit de lumina electrică. Privirea lui Mogens urmă direcţia gestului, dar zări doar un conglomerat de umbre şi de nuanţe de cenuşiu şi negru. Deşi mai fusese aici de o duzină de ori, dăduse atenţie acestei grote doar în măsura în care o putea străbate rapid, pentru a ajunge la adevăratul obiect al curiozităţii sale – şi pentru a scăpa de Hyams şi de cei doi. De fapt abia acum îşi dădea seama că nici măcar nu *întrebase* ce făceau aici cei trei colegi ai lui.

Cu un gest îi dădu de înţeles lui Graves să o ia înainte. Acesta îşi dădu ochii peste cap, dar se supuse, şi Mogens îl urmă.

Grota se dovedi a fi mai mare decât crezuse el. Din ea se trecea în cel puţin alte două ori trei spaţii, pe care Graves le ignoră, în timp ce Mogens încerca să arunce din fugă o privire prin ele. Dar ceea ce văzu îl dezamăgi. Erau grote goale, de diverse forme şi dimensiuni, care nu prezentau urme de prelucrare lăsate de mâna omului. Una dintre ele părea că era folosită pentru adăpostirea generatorului şi a altor aparate. Din cauza întunericului, Mogens nu putea să vadă mai nimic dincolo de intrarea joasă, dar de acolo proveneau huruitul generatorului şi o legătură de cabluri cu

izolații de cauciuc, care se întindeau în fața lui, pe podea, ca niște șerpi negri.

– Aici se află partea pe care am descoperit-o prima dată, explică Graves, în timp ce se deplasa repede și sigur în întuneric, de parcă ar fi posedat vederea nocturnă a unei pisici. Bineînțeles că totul era acoperit de dărâmături și bolovani. Nu puteai să faci un pas fără a fi în pericol să îți frângi gâtul. Tom și cu mine am avut nevoie de o lună ca să facem aici curățenie și cam încă o dată pe atât ca să aducem aici generatorul și să instalăm cablurile.

– Dar nu ați făcut totul singuri, se îndoi Mogens.

– Numai Tom cu mine. A trebuit să demontăm tot aparatul și să îl remontăm aici, jos. Demontarea a reprezentat cea mai simplă treabă. Râse încet și continuă: Fără Tom probabil că niciodată nu aș fi reușit. Băiatul este un geniu când este vorba despre mașini. Uneori am impresia că este suficient ca el să arunce o privire, pentru ca totul să pornească.

Se opri. Mogens îl auzi meșterind ceva, apoi flacăra unui felinar cu petrol alungă întunericul. Graves se afla în fața unei treceri cu o formă neregulată, care părea că dă într-un fel de tunel cu pereții ciopliți grosolan.

– Hai, Mogens, dar fii atent la cap! Tavanul este foarte jos.

În ciuda acestui avertisment și deși tunelul măsura doar câțiva pași, iar Mogens mergea atent și mult aplecat în față, dădu de două ori destul de tare cu capul în roca dură, înainte ca lumina lămpii lui Graves să piardă brusc din putere când intrară într-o încăpere mult mai mare. Mogens făcu un ultim și rapid pas și se îndreptă ușurat.

– După ce am descoperit asta, ne-am gândit pentru prima dată să cerem sfatul unui coleg, zise Graves.

– În cazul că nu mai ține cu vânătoarea de monștri, ar trebui poate să angajezi un teatru de bâlci, spuse Mogens. Pentru asta ești suficient de lipsit de talent.

Graves rânji înveselit și ridică felinarul, iar Mogens uită imediat toate stupiditățile și ridică surprins din sprâncene.

Lumina acestui unic felinar nu era suficientă nici pentru a alunga întunericul unei părți rezonabile a grotei, dar Mogens văzu imediat la ce se referea Graves.

Nu erau primii vizitatori care ajungeau aici. Podeaua nu era netedă și era străbătută de fisuri adânci, dar din loc în loc fusese artificial nivelată, și el descoperi singur în mica porțiune pe care lumina felinarului o smulsese întunericului secular cel puțin trei vetre, unde stânca suportase în mod repetat temperaturi atât de mari, încât în ea se impregnaseră cenușă și funingine pentru totdeauna.

– Asta este... rosti consternat Mogens.

– Da, răspunse Graves pe un ton vesel complet nepotrivit. Exact asta am spus și eu când am văzut prima dată locul acesta.

Mogens nici nu îl auzi, lucru ce nu se datora doar comportamentului pueril al lui Graves, care începea să îl calce pe nervi. Nu l-ar fi auzit nici dacă Jonathan Graves ar fi rostit în acel moment o frază cu încărcătură științifică. Rămăsese cu *gura căscată*.

Și nu pentru că vedea așa ceva pentru prima dată...

– Este impresionant, nu? întrebă plin de el Graves. Știi de ce îmi amintește? De prelegerile profesorului Talbot. Desigur că mai știi cât ne temeam de ele noi, studenții! Talbot și culturile lui megalitice! Ridică felinarul ceva mai sus, și lumina lui scoase din întuneric o parte mai mare din suprafața pereților. Dacă vezi ce este aici, mai că îi înțelegi entuziasmul.

– Jonathan, încetează cu prostiile, șopti Mogens. Știi de fapt ce este asta?

– Bineînțeles, dar întrebarea este mai curând dacă *tu* știi de fapt ce este?

Mogens nici nu mai era sigur că putea răspunde afirmativ la întrebarea lui Graves. Pereții erau înțesați de desene primitive, și aproape totul amintea uluitor de fotografiile și ilustrațiile pentru care profesorul Talbot era de pomină printre studenții lui. Erau picturi rupestre vechi de mii de ani, fiecare dintre ele unică, dar în fond fără a fi ceva special, pentru că se găseau în nenumărate locuri din Europa, Africa Centrală și Asia.

Dar nu și în America de Nord.

– Asta... asta este o senzație științifică, șopti el.

– Da, da, zise amuzat Graves. Aproape tot atât de senzațională ca descoperirea unui templu egiptean dedicat lui Anubis, la cincizeci de kilometri est de San Francisco, nu? Mogens privea pierdut. Graves își permise micul lux de a se delecta un timp privind fața nedumerită a lui Mogens, după care deveni brusc serios și continuă: Crede-mă, prietene, în călătoriile mele am văzut multe lucruri de necrezut. Dar nu pentru asta te-am adus aici. Nu îți atrage ceva în mod special atenția?

O mulțime de lucruri îi atrăgeau atenția lui Mogens, dar era aproape sigur că nu la acestea se referise Graves. Așa că ridică din umeri.

– Dacă lăsăm de o parte chestiunea secundară referitoare la cum a ajuns pe continentul nord-american o cultură megalitică preistorică europeană, spuse Graves cu un nou zâmbet sugestiv, aici avem de-a face cu un loc sacru.

Mogens continua să tacă, dar expresia feței lui era grăitoare, și Graves se văzu obligat să-i ofere o explicație.

– Eu am văzut aici mai mult decât un asemenea loc, Mogens, zise el și ridică repede mâna. Nu, știu ce vrei să spui, dar nu avem nici timpul și nici nu sunt dispus să port cu tine o discuție teologică. Din acea noapte îngrozitoare cred și eu tot atât de puțin în Dumnezeu și în diavol, cum crezi tu. Dar sunt sigur că există locuri sacre.

– Sună logic, răspunse batjocoritor Mogens.

În orice caz avusese intenția să fie batjocoritor.

– Dacă îți este greu să folosești acest cuvânt, din partea mea poți să te gândești la alt cuvânt. Eu am văzut asemenea locuri, Mogens! Locuri sacre, la care oamenii vin din ziua în care au început să își venereze zeii. Se găsesc pretutindeni în lume. Trebuie doar să privești atent în jur sau să sapi adânc. O biserică medievală peste un templu roman, sub care se află un cerc celtic din pietre. Mai adânc este probabil un loc ritual preistoric și, dacă sapi în continuare... Ridică din umeri și zise: Există locuri care au ceva deosebit, și oamenii simt asta. Vin la acele locuri din preistorie, și-și construiesc acolo templele și sanctuarele. Probabil că simt că acolo este ceva căruia trebuie să i se închine.

„Sau care trebuie ferecate", gândi Mogens și se înfioră. Poate că era exact invers. Poate că oamenii își întemeiau locașurile sacre instinctiv totdeauna în aceleași locuri tocmai pentru a le pecetlui.

– Știi că exact aici, deasupra capetelor noastre, trebuia ridicată o biserică anglicană? continuă Graves și își răspunse singur cu o mișcare afirmativă a capului. Desigur, asta era pe vremea când încă nu se stabilise că aici totul se scufundă. Ne aflăm într-un astfel de loc sacru, Mogens! Sau tu crezi că toate acestea sunt întâmplătoare: această grotă, templul egiptean și sub acesta sanctuare mai vechi – și cine știe ce vom mai descoperi în spatele ușii.

– Şi? întrebă suspicios Mogens. Este acesta un alt truc care să mă convingă? Poţi să renunţi de acum.

Graves se întoarse neimpresionat, făcu câţiva paşi şi, cu o mişcare a mâinii, îi ceru lui Mogens să îl urmeze.

– Am văzut multe astfel de picturi rupestre, continuă el. Oricum destule pentru a-l face pe bătrânul Talbot să pălească de invidie. Desigur că ele sunt diferite, depinzând de culturile cărora le aparţin şi de continentul pe care se află. Şi totuşi, au asemănări. Unele simboluri se repetă, indiferent de epocă şi de civilizaţia din care face parte creatorul lor. Asemănările nu sunt uşor de identificat, dar, când ştii la ce să fii atent, le găseşti. Şi în mod deosebit m-am lovit de un simbol în toate ţările pe unde am fost. În temple, în scrierile vechi şi în picturile rupestre. Dar niciunde lucrul acesta nu a fost atât de evident ca aici.

Ridică felinarul în aşa fel încât lumina lui să cadă pe o anumită parte de perete.

Mogens se străduí din răsputeri să dea un oarecare sens cercurilor, liniilor şi punctelor scrijelite în stâncă, dar toate rămaseră o înşiruire bizară de cercuri, linii şi puncte zgâriate în piatră.

– Aha, zise el.

Graves îi aruncă o privire supărată, dar se stăpâni:

– Aşa cum am spus: trebuie să ştii ce să cauţi. Acestea sunt semne astronomice. Constelaţii şi sisteme planetare.

– Constelaţii din epoca pietrei? întrebă Mogens neîncrezător.

– Dar, profesore! Tocmai eu trebuie să îţi explic ţie, arheolog, ce astronomi de excepţie erau strămoşii noştri? Gândeşte-te numai la mayaşi sau la vechii egipteni şi la marele observator de la Stonehenge!

– Acestea ar trebui să fie ceva mai vechi, spuse Mogens.

– Cel puțin zece mii de ani, confirmă Graves. În orice caz, regretata miss Hyams așa le-a datat. Zâmbi fugar și adăugă: Îți spune ceva termenul de dogon?

Mogens răspunse negativ.

– Asta nu mă miră, continuă Graves pe același ton disprețuitor. Astfel de cunoștințe nu sunt predate în universitățile noastre, pentru că nu corespund comodelor concepții despre lume ale acestor profesori anchilozați!

Scoase un sunet de dispreț, apoi reveni la sistemele planetare și la constelații.

– Dogonii sunt un neam care trăiește în savana africană. Un neam foarte vechi. Nu au o istorie scrisă, așa că nu există cifre de încredere, dar personal sunt convins că ei au o cultură mult mai veche decât cea a faraonilor.

Păru că așteaptă o anumită reacție, și, ca să nu mai piardă timp, Mogens îi făcu pe plac.

– Și? întrebă el.

– Explică-mi ceva, spuse Graves pe un ton triumfător, în timp ce se întorcea spre el. Cum poate o populație presupusă primitivă, care trăiește din vânătoare și din cultivarea pământului și care nici măcar nu are o scriere, să aibă cunoștință de existența lui Sirius?

Mogens îl privi confuz.

– A lui Sirius, repetă Graves. Păru puțin cam dezamăgit. O stea fixă în...

– Știu ce este Sirius, îi tăie vorba Mogens. Dar nu înțeleg ce are a face *asta* cu locul acesta. Treci la obiect, Jonathan!

– Sunt de mult la obiect. Cei din tribul dogon cunosc această stea. Știu totul despre dimensiunile, luminozitatea și poziția ei și cunosc orbita ei pe firmament la nivel de secundă de arc. Ei știu chiar și câte planete are și orbitele lor. Astronomia nu reprezintă pasiunea lor sau o știință pe care o practică de milenii. Am fost la ei. I-am vizitat

și i-am studiat, și, fără falsă modestie, pot să spun că ei sunt nimic altceva decât o populație de primitivi proști și neinstruiți. Totuși, acești sălbatici dispun cu privire la această stea de cunoștințe de care noi, cu experiența noastră seculară și cu instrumentele noastre moderne, nici măcar nu suntem pe aproape. Există o singură explicație pentru această realitate.

– Și care ar fi ea?

– Cineva le-a spus aceste date, răspunse Graves. Cineva venit de acolo.

Era ilar, și Mogens îi replică în consecință.

– Da, exact la această reacție m-am așteptat. Care alta putea fi? În definitiv tu ești un... *savant serios!* zise Graves pronunțând ultimele două cuvinte ca pe o insultă.

– Jonathan, te rog! Niște ființe care...

– ... Au venit din stele, pentru a ocupa Pământul, îl întrerupse Graves. Exact acest lucru este zugrăvit pe pereții camerei-templu, nu? Dacă îmi amintesc bine, tu singur mi le-ai descifrat astfel. Sau traducerea făcută de tine era eronată?

– Hyams ți-a făcut desigur traducerea unei părți a hieroglifelor din templu, răspunse disprețuitor Mogens. Și de aceea chiar crezi că Aton și Seth, ca și ceilalți locuitori ai lumii zeităților egiptene, au trăit cu adevărat?

– Cine știe? ripostă Graves cu o seriozitate care îl făcu pe Mogens să îi arunce o privire aproape speriată. Milioane de oameni cred necondiționat că un Dumnezeu atotputernic a procreat cu o femeie muritoare un fiu, care să îi mântuiască de păcate. Asta sună mai puțin aiurea?

Mogens se feri să dea un răspuns direct.

– Credeam că nu voiai să te implici într-o discuție teologică cu mine.

– Nici nu intenționez. Am vrut doar să îți arăt cât de puțin știm de fapt despre trecutul nostru. Iar poporul faraonilor a trăit în urmă cu doar câteva mii de ani, Mogens! Cum putem noi acum să pretindem a emite judecăți asupra a ceva petrecut cu *o sută de mii de ani* în urmă?

Așteptă și acum zadarnic un răspuns, după care, resemnat, se întoarse spre peretele de stâncă ridicând din umeri. Vocea lui luă o tentă de prelegere universitară:

– Acestea de aici sunt sisteme planetare.

– Din jurul lui Sirius, adăugă ironic Mogens.

– În primul moment am crezut și eu așa, continuă imperturbabil Graves, pentru că sistemul planetar de aici are nu numai o planetă în plus față de sistemul nostru solar, dar în acest sistem două dintre lumile lui au inele, iar unele planete au mai multe luni decât cele cunoscute de noi până acum. Dar eu am arătat mai multor astronomi copii ale acestor desene și toți au fost de aceeași părere, respectiv că este vorba despre o hartă a sistemului nostru solar, doar că ea este greșită – sau este foarte veche.

Mogens tăcea în continuare.

– *Este* o hartă a sistemului nostru solar, adăugă Graves, coborând ușor vocea. Ea reprezintă o anumită conjunctură a planetelor. O conjunctură foarte ciudată, Mogens, cum apare doar la mii de ani.

– Lasă-mă să ghicesc, zise ironic Mogens. Și acest moment este tocmai astăzi.

– Exact. Graves se întoarse către Mogens, dar surâsul triumfător care îi apăruse pe față se stinse, când sesiză sclipirea ironică din ochii acestuia. Poate că nu exact *astăzi,* dar *acum,* continuă el supărat. Da, conjunctura începe cu această lună plină și va dura două ori poate trei luni de zile. Poate că mai dispunem de o a doua șansă, și poate chiar

de o a treia, dar eu nu cred. Nici Wilson şi nici afurisitele acelea de cârtiţe nu ne vor da timp.

– Timp, repetă Mogens. Timp pentru ce?

– Să deschidem poarta. Sunt sigur că răspunsurile la toate întrebările noastre se află în spatele acelei porţi! Este interesant, Mogens, nu? Nu îmi spune că nu te provoacă ideea de a dezlega cel mai mare mister al istoriei umane.

– Eu credeam că suntem aici din alt motiv.

Mogens nu reuşi să dea vocii lui acea nuanţă de indiferenţă pe care ar fi vrut să o aibă. Nu avea nici o importanţă dacă Graves exagera conştient ori dacă născocise întreaga poveste pentru a-l ademeni, dar reuşise. Nimeni, fie el om de ştiinţă ori nu, nu putea să răspundă cu conştiinţa împăcată nu la această întrebare.

– Poate că este unul şi acelaşi, răspunse Graves misterios.

Şi bineînţeles că şi aceste vorbe fuseseră cu grijă alese, după cum probabil că Graves plănuise cu grijă fiecare cuvânt al acestei discuţii. Pentru un moment, Mogens avu impresia că îl şi vedea stând la birou, cu mâinile puse pe masă, cu ochii îngustaţi, privind în gol, gândindu-se cum şi cu ce argumente – sau chiar ameninţări – să îl determine pe el să îi stea la dispoziţie. Pe Graves îl credea în stare de a-şi fi imaginat fiecare reacţie şi fiecare răspuns posibil la argumentele lui, pregătind pentru fiecare riposta cuvenită.

Graves îl manipula, asta îi era clar lui Mogens, dar nu i-o lua în nume de rău. Dimpotrivă, ar fi fost dezamăgit dacă acesta cel puţin nu ar fi încercat. Nu, gustul amar din gură provenea de la recunoaşterea faptului că se lăsa manipulat; şi de la faptul că în el exista ceva care nu *voia* să se apere de influenţa lui Graves.

Când răspunse, îşi dădu singur seama cât de obosită îi suna propria voce:

– Nu te mai strădui, Jonathan! Rămân la decizia luată. Nici măcar nu ar fi trebuit să vin aici.

Graves oftă, dar nici dezamăgirea lui nu părea veritabilă, ci era doar o parte din planul său, o variantă din multele prevăzute şi plănuite.

– Mogens, tu...

– Mă duci înapoi? îi tăie vorba Mogens.

– Înainte de a te fi răzgândit?

Mogens îl fixă cu o privire rece, după care se întoarse cu un sugestiv ridicat din umeri şi plecă.

– Aşteaptă, Mogens, zise precipitat Graves. Îţi luminez drumul, care nu este lipsit de pericole. Să nu te răneşti tocmai la sfârşit!

– Un picior rupt ţi-ar pica precum un dar ceresc, spuse supărat Mogens.

– Nu îmi da idei, răspunse Graves, în timp ce, grăbind pasul, trecu prin faţa lui, aplecându-se în acelaşi timp, pentru a nu se lovi de partea superioară a tunelului.

În primul moment Mogens îi fu recunoscător, pentru că nu ar fi fost capabil să facă drumul de întoarcere pe întuneric deplin, fără să se aleagă cu vreo rană, apoi îl trecu un fior. Graves dispăru aplecat în tunelul jos şi, odată cu el, şi lumina felinarului, fenomen ce lui Mogens, în mod ciudat, îi păru că se petrecu *încet,* de parcă întunericul a nenumărate secole conservate oarecum în această grotă lua consistenţa unui lichid vâscos. Lumina gălbuie alunecă leneş peste rocă, trăgând parcă nişte fire ca şi cum muchiile ascuţite sfâşiau pielea vulnerabilă a realităţii şi din aceste răni curgea...

Mogens strânse îngrozit pleoapele atât de tare, încât pe retină îi apărură nu numai fulgerări multicolore, dar când redeschise pleoapele, în faţa ochilor încă îi dansau imagini de un verde pal ale acestora.

– Ce mai aştepţi, Mogens? Graves ajunsese la celălalt capăt al scurtului tunel şi gesticula nerăbdător cu lampa. Să nu îmi spui că în cele din urmă ai suferit un acces de instinct de cercetător!

Inima îi bătea atât de tare, că Graves trebuia să o fi auzit din celălalt capăt al tunelului. Imaginile verzi dispăreau, dar fantomaticele braţe de umbră şi le imaginase tot atât de puţin ca biciuitoarele fire subţiri precum nervii, care...

Mogens puse capăt cu greu acestor gânduri şi se grăbi să îl urmeze pe Graves. *Normal* că îşi imaginase acele umbre. Aici, jos, nu existau spirite, după cum nu existau nici sus, în cimitir, sau în orice alt loc din lume, şi nici nu era un loc sacru, fermecat sau în vreun fel supranatural, ci nu era nimic altceva decât o gaură întunecată şi rece în pământ. Singurul lucru care nu îşi găsea locul aici era fantezia lui.

Pentru că se mişca mult prea agitat, se lovi şi de data aceasta cu capul, şi încă mai tare decât se lovise înainte. Durerea fu atât de ascuţită, că îi apărură lacrimi în ochi, dar Mogens o salută tocmai ca o dovadă că era viu, că era o parte a lumii palpabile în care trăia, probă a faptului că încă mai trăia. Îşi înăbuşi orice exclamaţie de durere şi se sili să afişeze aceeaşi încăpăţânare îndârjită când ajunse la capătul tunelului, deşi îi venea greu.

Dar Graves nici nu îl privi, ci cu o mişcare aproape militărească făcu stânga împrejur şi plecă cu o grabă care îl obligă pe Mogens să depună toate eforturile pentru a ţine pasul cu el. Se împiedică imediat de cablurile pe care anterior le evitase cu greutate şi fu cât pe aici să cadă. Pentru ghinionul lui nu putea fi în nici un caz învinovăţit Graves, care nu-şi încetini mersul, cu toate că privise în urmă şi îl văzuse.

Mogens îl privi supărat şi îşi propuse ca în viitor să cugete de trei ori în prezenţa lui Graves, şi nu doar de două ori, ca până acum. Era posibil ca prin remarca sa, pe care o voise glumă, să îi fi dat lui Graves o idee.

Grăbi totuşi pasul, deşi se ferea să se apropie de Graves, pentru a nu înrăutăţi tensiunea ce exista deja între ei. Aşa îşi spunea el, dar în sinea lui ştia care era adevăratul motiv: dacă se apropia mai mult de Graves ar fi intrat în ovalul deformat al luminii, ceea ce însemna că trebuia să depăşească graniţa dintre întuneric şi lumină, adică pragul din care pândeau umbrele.

Traversaseră jumătate din marea grotă, când din faţa lor se auziră un oftat greoi şi paşi târşâiţi, şi practic în aceeaşi clipă Mogens observă o siluetă ce se apropia de ei prin galeria de acces. Felinarul lui Graves nu permitea să se vadă mai mult de o arătare fără îndoială diformă, dar ceea ce nu se putea vedea cu ochiul amplifica fantezia: chiar înainte ca Graves să fi ridicat felinarul, recunoscu o făptură zbârlită, masivă, cu blană sârmoasă, urechi ascuţite de vulpe şi colţi înspăimântători, care înainta şchiopătând spre ei. De data aceasta nu îşi mai putu înăbuşi un strigăt de groază.

Graves ridică felinarul, iar lumina lui transformă monstrul în Tom. Acesta mergea aplecat în faţă, iar umbra grotească, diformă, care îl speriase de moarte pe Mogens, se datora uriaşei lăzi pe care tânărul o ducea pe umeri şi sub a cărei greutate era pe punctul de a se prăbuşi. Greutatea lăzii era evident mai mare decât propria lui greutate, şi, judecând după paşii grei ai lui Tom şi după faţa lui schimonosită, lada era mult mai grea decât el.

Când acesta auzi strigătul lui Mogens, se opri în timp ce păşea, ceea ce avu drept urmare faptul că ameninţa să se prăbuşească sub povara lui, iar Graves se întoarse şi el

ridicând întrebător din sprâncene. Mogens ignoră privirea nedumerită a acestuia și dădu fuga să îl ajute pe Tom.

Ajunse la timp pentru a împiedica o catastrofă. Tom lupta vitejește cu povara sa, dar, pierzând echilibrul, nu mai avea nici o șansă. Se înclină în față și totodată într-o parte și ar fi căzut cu certitudine dacă în ultima clipă Mogens nu ar fi ajuns la el și nu l-ar fi prins curajos cu ambele mâini. Sau cel puțin asta a încercat.

Lada era atât de grea, încât sub povara ei se împletici și Mogens, și în următoarea clipă îngenunche. Lada grea din lemn alunecă definitiv din mâinile lui și se lovi zgomotos de podea când Tom își pierdu complet echilibrul și îi dădu drumul. Reuși totuși să pună oarecum nevătămată pe podea lada de mărimea unui om.

– Fir-ar... fii atent! Făcând doi pași rapizi, Graves i se alătură și acum agita felinarul încoace și încolo, examinând îngrijorat lada. Întrebă: S-a întâmplat ceva?

– Mie nimic, răspunse supărat Mogens, și nici valoroasei tale lăzi.

Se ridică gemând și aruncă o privire îngrijorată spre Tom. Băiatul îi răspunse clătinând din cap și zâmbind fugar. Apoi îl privi pe Graves, și pe fața lui palidă apăru o expresie de teamă, ascunsă cu greutate.

– Sper, zise Graves scurt. Puse felinarul pe podea, îngenunche și pipăi lemnul cu mâinile tremurânde. Habar nu ai cât de importante ar putea fi aceste lăzi.

– Dar sunt sigur că ai să îmi spui imediat, Jonathan, îl ironiză Mogens. Apoi se întoarse către Tom: Ești bine?

– Nu am pățit nimic, răspunse repede Tom.

Tot atât de repede se ridică în picioare și își netezi cu mâna hainele. Mogens observă că acesta avea pantalonii sfâșiați deasupra genunchiului drept și sub materialul rupt

i se păru că vede sânge. Dar nu spuse nimic. Era sigur că Tom se simţea penibil.

Deodată îl privea pe tânăr cu alţi ochi decât ar fi făcut-o acum o jumătate de oră. Simţise pe pielea lui cât de grea era acea ladă. Era un mister pentru el cum reuşise Tom să o transporte pe toată lungimea tunelului. Iar cum coborâse acest adevărat monstru pe scară, nici nu îndrăznea să îşi imagineze.

Între timp Graves terminase examinarea exterioară a lăzii, o ocoli în genunchi şi se aplecă deasupra ei. Mogens auzi un sunet greu, metalic.

– Ajută-mă odată! ceru Graves.

Tonul acestuia nu îi plăcu lui Mogens, dar această ciudată ladă – şi mult mai mult comportamentul bizar al lui Graves – îi treziseră curiozitatea. Încet, fără a-i atrage atenţia lui Graves, ocoli lada şi se aşeză pe vine alături de el. Privită de aproape, lada arăta – Mogens îşi aminti de discuţia avută de el cu Tom, când acesta îl adusese aici – ca un sicriu neobişnuit de *masiv*. Avea peste doi metri în lungime şi jumătate de metru lăţime, şi părea confecţionată din scânduri groase de stejar nebătute în cuie sau prinse cu cepuri, ci fixate atent cu şuruburi şi consolidate suplimentar cu benzi de fier. Ţăcănitul auzit de Mogens provenea de la două zăvoare cu resort masive. Când Graves prinse capacul cu ambele mâini şi cu o mişcare a capului îi ceru lui Mogens să îl ajute, simţi cât de neobişnuit de greu era acesta. Curiosul obiect trebuie să fi cântărit peste o sută de kilograme.

Interiorul oferea o privelişte şi mai ciudată. Partea de jos şi pereţii laterali erau căptuşiţi cu o ţesătură deosebită, ce amintea mai curând a metal decât a material textil, cu dispozitive uşor de recunoscut drept căţuşe pentru mâini şi picioare, şi, când deschise mai mult capacul, Mogens

remarcă un șir de găuri pentru aerisire. Trase cu putere aer în piept.

– Asta este...

– ... Exact ceea ce crezi că este, îl completă Graves și se aplecă în față. Degetele lui pipăiră interiorul sicriului. După un timp se ridică, puse mâinile în șolduri și oftă ușurat: Se pare că nu s-a deteriorat nimic.

– Tu... doar nu intenționezi să...? întrebă Mogens uimit.

– ... Să prind una dintre aceste bestii? Tu ce credeai?

– Dar... apucă să zică Mogens și fu imediat întrerupt de Graves.

– Tu ce credeai? Cum vom putea convinge lumea de existența acestor creaturi? Credeai cumva că va fi suficient să urcăm pe podium și să batem puțin câmpii pe marginea celor trăite de noi? Clătină energic din cap și adăugă: Cu siguranță, nu! Avem nevoie de o dovadă, Mogens, de o dovadă palpabilă! Trebuie să prindem una din aceste bestii, și anume în viață! Numai așa putem dovedi lumii că ele există!

Mogens îl privea în aceeași măsură buimac și îngrozit. I se părea incredibil – până acum nu se *gândise* niciodată cum își va pune Graves în aplicare planul lui pe cât de ambițios, pe atât de absurd.

– Nu vorbești serios, șopti el.

– Ai tu o idee mai bună? întrebă Graves agresiv. Sunt totdeauna deschis propunerilor constructive.

– Dar cum... Mogens căuta cuvinte la fel de zadarnic precum încerca să își facă ordine în gânduri. Cum vrei să faci asta? Cum vrei să capturezi una din... *creaturile* acestea?

– Trebuia să îți treacă prin minte, dragă profesore, răspunse Graves cu un zâmbet de superioritate. Cum se prinde o pradă care nu se lasă prinsă? Cu o momeală.

Cu toate că Mogens insistase să îl ajute, Tom nu putuse fi înduplecat să nu transporte în grotă de unul singur şi celelalte două lăzi. Mogens ar fi putut în cele din urmă să îi ordone, dar ştia că ar fi făcut astfel mai mult rău decât bine; singurul lucru asupra căruia mai insistă a fost de a-l trimite pe Tom la miss Preussler, ca aceasta să se ocupe de genunchiul lui rănit.

Şeriful Wilson veni două ore mai târziu. Mogens se retrăsese în camera lui, pentru a-şi pune ordine în gânduri şi a lua o decizie, dar bineînţeles că nu reuşi nici una, nici alta. Când auzi zgomotul produs de maşină, privi pe fereastră şi, recunoscându-l pe Wilson, se simţi de-a dreptul uşurat. Ieşi din baracă şi porni în grabă, ocolind nenumăratele băltoace, care din seara trecută deveniseră mai noroioase, dar nicidecum mai mici.

Wilson oprise în faţa barăcii lui Graves, coborâse pe jumătate din maşină, dar rămăsese cu mâna pe volan şi, când Mogens ajunse la el, tocmai apăsa pentru a treia oară pe claxon. Sunetele disonante nu aveau nici un succes. Uşa barăcii rămânea închisă. Unicul rezultat fu că se dădu de perete uşa altei barăci, şi apăru miss Preussler, care îi aruncă o privire mustrătoare.

– Să fiu în locul dumneavoastră, aş înceta să mai fac gălăgie, spuse Mogens.

Wilson se întoarse speriat şi preţ de o clipă păru neajutorat, dar rămase cu mâna pe volan.

– Profesore VanAndt!

– În locul dumneavoastră m-aş gândi de două ori înainte de a o supăra pe miss Preussler, continuă Mogens.

– Miss Preussler?

Wilson privi întrebător. Miss Preussler rămăsese în uşă, cu mâinile bine înfipte în şoldurile pufoase. Era prea departe pentru a-i recunoaşte expresia feţei, dar Mogens îi

simţea privirile dojenitoare, şi se pare că le simţea şi Wilson, care nu numai că-şi luă mâna de pe claxon, dar făcu şi un pas înapoi şi o salută pe miss Preussler cu o înclinare a capului, ducând şi două degete la borul pălăriei sale. Miss Preussler îl mai privi o dată rece şi intră înapoi în casă.

– Menajera mea, explică Mogens.

Miss Preussler i-ar ierta cu siguranţă această mică minciună, dacă ar lua cunoştinţă de ea.

– V-aţi adus aici menajera?

– Să zicem aşa, răspunse evaziv Mogens. Nu am putut să o determin să nu mă urmeze.

Pe buzele lui Wilson apăru o urmă de zâmbet.

– Da, cred că înţeleg la ce vă referiţi, profesore. Imediat redeveni serios: Am venit ca să vorbesc cu doctorul Graves. Nu ştiţi cumva pe unde este?

– Cred că se află la munca sa, răspunse Mogens.

Wilson îl privi întrebător, dar Mogens nu dezvoltă subiectul; nu era chiar atât de mânios pe Graves, ca să îl atace pe la spate.

– Dacă aţi venit ca să luaţi uniforma pe care mi-aţi împrumutat-o cu amabilitate, v-aş ruga să mai aveţi puţină răbdare. Nu am reuşit s-o conving pe miss Preussler să n-o spele.

Wilson se întunecă. Nu asta voia să audă.

– Mai este timp pentru asta, spuse el pe un ton uşor nemulţumit. Aş vrea acum să discut cu doctorul Graves.

Fără să vrea, Mogens se uită spre marele cort din mijlocul perimetrului mlăştinos. Privirea lui Wilson o urmă pe a sa, şi între sprâncenele cenuşii ale acestuia apăru o cută adâncă, meditativă.

– Am să îl trimit pe Tom să îl aducă pe doctorul Graves, spuse repede Mogens.

– Faceți-o, răspunse Wilson, dar în același timp ridică mâna și îl reținu cu un gest. Dar poate că și dumneavoastră mi-ați putea răspunde la câteva întrebări.

Mogens ridică tăcut din umeri. Deja regreta că ieșise din baracă. Poate că ar fi fost mai bine să aștepte până ce acesta pleca fără să fi rezolvat nimic. Răspunse totuși evaziv:

– În măsura în care am să pot.

– Oh, nu mă îndoiesc de asta, zise Wilson. Își scoase pălăria, pe care începu să o învârtească în mâini, dar era un actor prost. Nesiguranța pe care voia să o joace în acest fel avea un efect contrar. Azi-dimineață m-a vizitat doctorul Steffen, vă mai amintiți de el?

– Geologul.

Mogens abia se putuse stăpâni să nu folosească cuvântul favorit al lui Graves, *cârtița*.

Wilson confirmă.

– Dacă mai rămâneați câteva minute, l-ați fi întâlnit. Dar poate că așa este mai bine. Mă tem că doctorul Graves și cu el nu sunt ceea ce s-ar numi buni colegi.

Nu era o constatare, ci o întrebare, dar Mogens se feri să dea un răspuns concretizat chiar și într-o înclinare a capului sau un ridicat din umeri.

– Doctorul Steffen era cam agitat, continuă Wilson după ce constată că nu va primi nici un răspuns. Spunea că în noaptea trecută au avut loc alte cutremure.

Îl privi cercetător, dar Mogens ridică din umeri.

– Eu nu am simțit nimic.

– Nimeni nu a simțit. Dar doctorul Steffen insistă. Mi-a arătat o foaie de hârtie provenită de la unul din aparatele lui de măsură. Nu că aș fi înțeles ceva. Ridică din umeri cu o jenă prost mimată. Ca să fiu cinstit, pentru mine pe hârtie erau doar linii multicolore și curbe. Însă doctorul Steffen insistă că aceste semne reprezintă dovada

unui alt cutremur. Şi era îngrijorat. Şi aşa cum a făcut până acum, susţine că... cum îi spune? Epicentru? Îl privi pe Mogens, încreţindu-şi fruntea, şi continuă abia după ce acesta confirmă din cap: Da, epicentrul se află exact sub tabăra dumneavoastră.

– Eu nu am remarcat nimic, repetă Mogens. Şi nici doctorul Graves. Mi-ar fi spus în mod sigur.

– Da, sigur, spuse Wilson. Nu făcea un secret din dezamăgirea suferită, dar nici nu ceda. Schimbă doar tactica: De fapt, dumneavoastră ce faceţi aici, profesore VanAndt?

– Ştiţi că nu vă pot spune asta, domnule şerif. Dar vă pot asigura de faptul că aici efectuăm cercetări pur arheologice.

– Asta înseamnă că săpaţi.

Mogens zâmbi pe sub mustăţi.

– Sunteţi perseverent, domnule şerif, trebuie să recunosc. Dar trebuie să vă dezamăgesc. Nu *săpăm*. Doar ne uităm la nişte lucruri. Lucruri foarte vechi – dar nimic din ceea ce facem noi nu este în vreun fel oarecare în stare să provoace un cutremur, nici măcar unul micuţ.

Wilson îi ignoră zâmbetul, ca şi tonul glumeţ.

– Doctorul Steffen pare să fie de altă părere, zise el serios. Nu trebuie să luaţi asta în derâdere, profesore! Steffen este un savant renumit şi cunoaşte o mulţime de oameni cu influenţă. Vă poate face o mulţime de greutăţi.

– Să consider asta o ameninţare, domnule şerif?

Regretă imediat cuvintele spuse. Nici el nu ştia precis *de ce* reacţionase aşa. Pentru că ultimul lucru pe care îl voia în acest moment era să treacă de partea lui Graves, şi prin asta să îl irite pe Wilson.

Wilson păru a nu îi fi luat în nume de rău mica greşeală.

– În nici un caz, profesore, răspunse el calm. Dar doctorul Steffen nu va lăsa lucrurile aşa. Din câte ştiu, acum el este în drum spre San Francisco, pentru a face demersurile

necesare obținerii dreptului de acces la săpăturile dumneavoastră. Îmi pare rău dacă m-ați înțeles greșit, profesore! Nu am vrut să vă amenințe, ci dimpotrivă, am vrut să vă avertizez. Vedeți dumneavoastră, eu răspund pentru păstrarea liniștii și ordinii în orașul meu. Această ceartă durează deja de un an. Trebuie să ia sfârșit. Din păcate, nici cu doctorul Graves și nici cu doctorul Steffen nu este posibilă o discuție rezonabilă. Eu am o speranță vagă că dumneavoastră ați putea fi mai rezonabil.

– Depinde de ce înțelegeți dumneavoastră prin *rezonabil,* răspunse Mogens.

– Nu pot să îl calmez pe doctorul Steffen dacă nu știu ce se petrece aici, zise Wilson.

Mogens oftă.

– Știți că nu pot schimba nimic. Dispozițiile doctorului Graves sunt clare în această privință. Mi-aș risca angajamentul.

– Departe de mine gândul de a vă face greutăți, profesore, îl asigură ferm Wilson.

Mogens gândi în sinea lui că acesta nu era poate un bun actor, dar oricum se străduia să mintă convingător.

– Ar fi totuși un avantaj dacă aș avea cel puțin o părere, adăugă Wilson.

– Vă pricepeți cât de cât la cultura megalitică, domnule șerif? întrebă Mogens.

Wilson clipi rapid.

– Întâmplător suferiți de claustrofobie? continuă Mogens.

Wilson clipi iarăși.

– Teama de locurile închise, explică Mogens.

– Nu, în orice caz nu, că aș ști.

Mogens mai cugetă o clipă, apoi se retrase demonstrativ și arătă către locul în centrul căruia se afla cortul:

– Atunci să sperăm că nu v-ați înșelat. Altfel veți trăi câteva minute neplăcute.

Wilson ridică surprins din sprâncene.

– Dumneavoastră...?

– Sper că aveți nevoie de un ajutor de șerif care urăște armele și care își cară după el menajera, spuse Mogens. Căci, dacă ne surprinde doctorul Graves, s-ar putea să am nevoie de o nouă slujbă.

Tot drumul Mogens se întrebă fără a găsi răspuns de ce o făcea. Îi era indiferent dacă Graves va face ori nu va face spume de furie. Din punctul lui de vedere, pe Graves putea foarte bine să îl lovească damblaua. Nu îi era dator nici un fel de loialitate, mai ales după ceea ce făcuse și după ce evident intenționa să facă, dar totuși se simțea ca un trădător.

Mogens se consola cu gândul că în definitiv îi făcea lui Graves un serviciu. Nu putea să își dea seama dacă *cutremurele* lui Steffen au existat în realitate sau erau doar un pretext care să legitimeze accesul geologului la săpături, dar împărtășea părerea lui Wilson în ce îl privea pe Steffen. Graves îl subestima. Geologul nu se va potoli până când nu va vedea ce făceau ei acolo jos. Și cu siguranță că el va vedea mai mult decât Wilson.

După cum a rezultat, șeriful Wilson nu suferea de claustrofobie, dar pe parcursul coborârii se dovedi mult mai neîndemânatic chiar decât Mogens. Avu nevoie de dublul timpului care îi trebuia lui Mogens ca să coboare scara, și picioarele îi alunecară de două ori de pe treptele scării, așa că lui Mogens îi păru o mică minune că acesta ajunse jos

fără să cadă şi să îşi rupă gâtul – o imagine care probabil că lui Graves i-ar fi făcut plăcere.

– Nu mă simt bine când sunt pe scări, mărturisi Wilson cu un zâmbet nervos, când în cele din urmă se aflau unul lângă altul; avea fruntea acoperită de transpiraţie şi mâinile îi tremurau uşor. Ca să fiu sincer, cel mai bine mă simt cu ambele picioare pe pământ. Aşa a fost dintotdeauna, chiar şi când eram copil.

– Atunci la fiecare rugăciune de seară trebuie să Îi mulţumiţi Domnului că nu v-aţi născut cu treizeci de ani mai devreme, spuse Mogens. Wilson ridică întrebător sprânceana stângă, şi Mogens completă: Ar fi trebuit să vă faceţi meseria pe şaua unui cal.

Wilson râse cam de nevoie, şi Mogens observă faptul că această remarcă nu părea să îl fi înveselit. Cu o mişcare a capului, arătă în spate:

– Veniţi, de acum vom călca pe teren solid.

Wilson mormăi ceva de genul „foarte spiritual" şi îşi trecu braţul peste frunte, ca să-şi şteargă transpiraţia, dar se luă ascultător după Mogens când acesta se întoarse şi pătrunse îndoit de spate în tunelul jos.

– Aveţi lumină electrică, remarcă Wilson. Doctorul Graves nu a făcut economii.

Mogens confirmă cu o mişcare a capului şi mări puţin pasul. Încercă să se concentreze asupra zgomotelor ce veneau din faţă – nu îşi pusese întrebarea cum ar reacţiona dacă pe neaşteptate s-ar trezi faţă în faţă cu Graves –, dar tot ce se auzea era zgomotul sacadat al generatorului. Se auzea şi acel sunet ciudat de fundal, care acum i se păru lui Mogens că devenise mai puternic.

– Nici măcar în oraş nu avem peste tot curent electric, zise Wilson din spatele lui. La mine în birou avem încă felinare cu gaz de iluminat, dar, sincer să fiu, nu îmi pare

rău. Uneori chestiile astea moderne mă îngrozesc de-a dreptul. Părerea mea este că ele nu fac viaţa cu adevărat mai simplă. O fi comod să întorci doar un întrerupător ca să faci lumină, dar mă întreb totdeauna dacă în definitiv chiar ne facem un serviciu. Dar dacă odată toate aceste lucruri la modă nu vor mai funcţiona? O lampă cu petrol poate fi reparată de orice copil. Pe vremuri ne-o construiam singuri, dintr-o cutie veche de conserve şi un fitil. Dar un generator?

Mogens se feri să răspundă. Wilson pălăvrăgea nu pentru că ar fi avut ceva de spus, ci ca să îşi depăşească nervozitatea. Era evident că mediul îl stânjenea mai mult decât voia să arate.

– Doctorul Graves pare să fie un om foarte bogat, continuă Wilson pe acelaşi ton nervos şi flecar. Toate acestea trebuie să fi costat o avere. Vă cunoaşteţi de mult?

– Am fost colegi de facultate, răspunse Mogens. Dar am pierdut legătura după terminarea studiilor.

Întrebarea lui Wilson îl irită. Şeriful avea deplină dreptate. Graves îi povestise că cumpărase tot acest teren, şi chiar dacă nu fusese deosebit de scump, nu îl procurase gratuit. Se mai adăugau maşinile, generatorul, dotările ştiinţifice şi salariile exorbitante cu care Graves îşi plătea cu siguranţă colegii, pentru a-i ademeni aici... toate acestea *costaseră* o avere, şi nu una mică.

Mogens se întreba de unde această avere. Graves nu avusese nici părinţi bogaţi şi nici nu dispusese în timpul petrecut împreună la Harvard de cine ştie ce mijloace băneşti. Ba dimpotrivă, Mogens fusese cel care din când în când îl mai împrumuta pe termen scurt cu una, cu alta, deşi el însuşi numai bine nu stătea cu banii.

Ajunseră la capătul tunelului, în grota cea mare, iluminată acum altfel decât de dimineaţă; Tom montase lămpi

electrice suplimentare. Doar puțin de cealaltă parte a locului în care dimineața puseră lada, se aflau acum trei asemenea obiecte, lăsând loc exact cât să se poată ieși din tunel. Wilson nu le băga în seamă, ci privea în jur cu ochii măriți de uimire. Mogens înregistră indispus că ușa din scânduri de la capătul galeriei cu hieroglife era larg deschisă, și dincolo de ea ardea lumina. Repede, dar nici atât de grăbit ca să atragă suspiciunea lui Wilson, se întoarse și arătă în sens opus, blocând ca din întâmplare și unghiul de vedere al acestuia către galerie.

– Ceea ce v-ar putea interesa se găsește acolo, în spate, zise el.

Wilson se uită la el cercetător și adăugă:

– De unde știți ce mă interesează pe mine, profesore?

– Voiați să știți ce am descoperit aici, răspunse Mogens, ridicând din umeri. Puteți să vă uitați unde vreți, dar mă îndoiesc că veți recunoaște măcar lucrurile cu adevărat interesante.

– Pentru că eu sunt doar un șerif prost, dintr-o văgăună pierdută într-un codru secular, spuse Wilson.

– Pentru că ceea ce am descoperit noi la prima vedere este lipsit de spectaculos, răspunse Mogens pe un ton voit ușor supărat. Dar cum vă spuneam, sunteți liber să vă uitați peste tot. Nu avem secrete.

Reuși să pară oarecum indiferent, dar nu știa cât timp va mai putea lăsa această impresie. În ultimele douăzeci de minute îi oferise lui Wilson o probă considerabilă de încredere, dar șeriful nu se străduia deloc să îi întoarcă gestul.

Și acum Wilson îl măsură vreo cinci secunde bune – o eternitate – cu privirea sa scrutătoare, dar apoi se relaxă vizibil și, după ce își scoase pălăria, spuse:

– Vă rog, profesore, după dumneavoastră!

Cel puțin în sinea sa, Mogens răsuflă ușurat. Nu îi făcea plăcere să îl trateze pe Wilson atât de superior – și pentru că printr-un astfel de comportament mai mult se apropia decât se distanța de Graves. Mogens merse încet mai departe și se apropie de lunga masă de lucru. Fără a-l învrednici măcar cu o privire pe Wilson, care examina la fel de curios pe cât era lipsit de capacitatea de a înțelege uneltele, artefactele, hârtiile și cărțile aflate pe ea, luă un felinar cu petrol dintre cele o jumătate de duzină ce zăceau acolo în dezordine. Aprinse fitilul, îi dădu felinarul lui Wilson și pentru el aprinse un alt felinar de vânt. Wilson mai aruncă o privire aproape nostalgică spre ușa deschisă, dar spre ușurarea lui Mogens îl urmă pe acesta.

Acum, când grota era luminată aproape ca ziua, i se păru mai mare decât în dimineața când el îl urmase pe Graves, așa cum făcea acum Wilson cu el. Pentru un moment se îndoi că va găsi din prima pasajul căutat, căci existau mai multe decât crezuse el până acum. Grota părea a fi punctul de plecare către un adevărat labirint subteran de galerii și tuneluri. Și nu dispuneau de tot timpul din lume. Deja i se părea o adevărată minune că Graves încă nu îi descoperise, dar tocmai *pentru că* acest fapt era atât de neverosimil, începu să spere că vor încheia această vizită fără să fie observați. Ceea ce va spune ori va face ulterior Graves îi era complet indiferent. Mogens se decisese, din nou, să părăsească definitiv tabăra, și încă astăzi. Chiar spera să îl convingă pe Wilson să îi ia în oraș pe el și pe miss Preussler.

De data aceasta nu era el cel care se împiedica de cablurile ce porneau din grota unde era generatorul.

Îi venise lui Wilson rândul să se poticnească.

Flacăra felinarului său pâlpâi, și Mogens auzi o înjurătură cu o jumătate de voce; se întoarse la timp pentru a-l vedea pe Wilson recăpătându-și echilibrul printr-un grațios

pas lateral, în urma căruia pălăria îi zbură de pe cap și se rostogoli pe jos.

– Uitați-vă unde puneți piciorul, domnule șerif, pe aici sunt împrăștiate o mulțime de lucruri.

– Da, am remarcat și eu, răspunse morocănos Wilson. Dar astea nu par a fi de trei mii de ani.

Urmări cu privirea cablul gros cât încheietura mâinii, de care se împiedicase, până la intrarea în grota alăturată, din care ieșea, și se aplecă să își ia pălăria. O ridică, dar mai făcu alți doi pași în aceeași poziție aplecată și ridică felinarul pentru a lumina încăperea aflată dincolo de prag. În clipa următoare scoase un fluierat apreciativ:

– Ei, da, *ăsta* zic și eu generator modern!

Dintr-un pas Mogens fu lângă el și aruncă o privire în grota joasă pentru a se lămuri cu privire la reacția surprinzătoare a lui Wilson.

Ceea ce dezvăluia lumina celor două felinare trebuia să fie fără nici o îndoială generatorul adus de Tom și Graves cu atâta trudă, dar nu semăna cu nimic din ce văzuse până atunci Mogens.

Produsul – un alt termen potrivit Mogens nu găsi, cu tot efortul depus – avea peste un metru în înălțime și cu siguranță de două ori mai mult în lățime, și nu avea roți, curele sau pistoane care să transmită puterea produsă. Din acest punct de vedere, carcasa lui avea un aspect bizar. Mogens nu numai că nu putu să descopere nici o piesă în mișcare sau măcar vreun mecanism asemănător, dar nu văzu nici o muchie lineară, un unghi drept sau măcar o singură suprafață plană, după cum nu exista nici o îmbinare prin sudură ori realizată cu șuruburi. Obiectul aflat în fața lor oftând și sforăind era de un negru atât de intens, încât marginile sale nu mai reflectau lumina felinarelor, ci păreau că o absorb. Dacă Mogens ar fi trebuit să redea prin cuvinte acest produs

cu aspect neliniștitor, l-ar fi descris mai curând ca pe ceva viu, o chestiune neagră și curbă, ca un melc, arătând mai curând ca ceva *crescut,* nu *construit,* pe care dacă îl priveai prea mult, te cuprindea o stare neplăcută.

– Nu am mai văzut ceva atât de absurd, mormăi Wilson. Îl privi pe Mogens și întrebă: Chiar este un generator?

– Eu nu sunt inginer, răspunse evaziv Mogens. Dar ce altceva ar putea fi?

– În orice caz, nu a fost făcut într-o fabrică americană, spuse Wilson cu un ton de parcă doar *gândul* că oamenii din această țară a oamenilor liberi și temerari ar fi construit acest obiect era o obscenitate. Probabil că este din Europa, conchise el, clătinând din cap. Acolo se construiesc cele mai smintite lucruri.

Mogens respiră ușurat când Wilson se retrase în cele din urmă și se îndreptă. Grota se scufundă iarăși în întuneric, dar în timp ce Mogens se întoarse și plecă, avu neplăcuta senzație că era fixat de ochi lacomi, invizibili. Parcă îl încercase și un frison doar *privind* acest obiect bizar.

Își alungă aceste gânduri și porni atât de repede, că Wilson făcea eforturi ca să țină pasul cu el. După o clipă ajunseră la pasaj și Mogens se aplecă pentru a trece prin el. Își încetinise mersul destul de mult, pentru a putea trece prin galerie în oarecare siguranță, și, fără să își dea seama, închise ochii instinctiv, ca să nu mai vadă înfricoșătoarele umbre ce păndeau la capătul tunelului. În spatele lui, Wilson începu să înjure cu voce tare când dădu cu capul de stânca dură exact în locul unde cu puține ore în urmă o pățise și Mogens; și, după cele auzite, se lovi chiar de mai multe ori. Ieși din galerie în urma lui Mogens, ținând în mână pălăria pe care doar acum câteva minute și-o pusese pe cap.

– M-ați fi putut avertiza, profesore, mormăi el. E un loc foarte periculos.

– Te obișnuiești, răspunse Mogens. Sper că nu ați pățit nimic.

Wilson îi aruncă o privire plină de otravă și, ceremonios, își puse din nou pălăria pe cap înainte de a răspunde:

– Sper ca această escaladă să merite.

– Cu certitudine, îl asigură Mogens. Veniți!

Ridică felinarul, se întoarse și cu pași vioi se duse în același loc, pe care i-l arătase Graves dimineață. Wilson îl urmă ceva mai încet și se opri încruntat uitându-se la perete.

– Mă tem că va trebui să mă ajutați puțin, profesore, zise acesta după o vreme.

– Nu vedeți?

Mogens mișcă încet felinarul dintr-o parte în alta, astfel că desenele milenare ieșiră la lumină din veșnicul întuneric. Poate că nu fusese o idee prea bună, deoarece alternanța dintre lumină și întuneric oferise nu doar privirilor străvechile picturi, ci parcă le și trezise la viață în același timp.

– Acum văd, răspunse Wilson și ridică din umeri. Dar nu prea înțeleg ce este atât de extraordinar.

– Acestea sunt picturi rupestre, explică Mogens. Au probabil o vechime de mai multe mii de ani.

– *Știu* că sunt picturi rupestre, răspunse înțepat Wilson. După cum spuneam, oi fi eu un amărât de șerif de la țară, dar până și eu am auzit de picturile din peșteri. Închipuiți-vă că am mai *văzut* așa ceva acum câțiva ani, în Utah.

Ostilitatea din vocea lui îl amuza pe Mogens, dar nu lăsă să se vadă acest lucru.

– Dar cu siguranță că nu erau ca acestea. Nu am vrut să vă ofensez. Majoritatea colegilor mei nu ar fi remarcat deosebirea, cel puțin nu la prima vedere.

– Eu nu o remarc nici la a treia.

– Dar există, credeți-mă! Aceste desene sunt ceva deosebit. Când vom ajunge să prezentăm publicului larg

descoperirea noastră, multe manuale referitoare la istoria timpurie a țării noastre vor trebui rescrise.

Wilson îl privi cu neîncredere.

– De ce?

– Nu ar trebui să fie aici, răspunse Mogens. Conform celor crezute până acum despre această țară, aici nu ar fi existat oameni atunci când au fost create aceste picturi. După o pauză intenționată, continuă: Înțelegeți acum de ce doctorul Graves insistă atât de mult ca nimeni să nu afle înainte de vreme de descoperirea noastră? Poate că ceea ce este aici reprezintă cea mai senzațională descoperire arheologică a secolului!

– Dacă așa ziceți dumneavoastră, profesore...

Wilson arăta tare neajutorat, și Mogens se stăpâni cu greu să nu zâmbească triumfător. Îl evaluase corect pe Wilson. Pe cât de puțin se așteptase Wilson la altceva decât la aroganță din partea unui savant ca el, pe atât de mult era acum gata să accepte orice explicație pe care i-ar oferi-o Mogens, în măsura în care suna suficient de academic.

– Eu îmi asum un oarecare risc, domnule șerif, arătându-vă aceste lucruri, continuă Mogens, dar cred că pot avea încredere în dumneavoastră. Noi mai avem nevoie doar de câteva zile ca să ne încheiem munca aici. Uitați-vă în jur. Există pe aici ceva care să aducă a cutremur? Cel mai mare aparat cu care lucrăm este generatorul care ne produce curentul electric.

– Doctorul Steffen era de părere că utilizați încărcături explozive pentru săpături.

– Încărcături explozive? Mogens râse. Absolut deloc. Tot respectul pentru cunoștințele doctorului Steffen ca om de știință, dar el este geolog, și nu *arheolog*. Explozibilul ține de profesia *lui*. Noi lucrăm aici mai curând cu periuța de dinți și cu pensula, decât cu dinamita.

În spatele lui Wilson cineva bătu ușor și ritmic din palme. Mogens se întoarse îngrozit, ridică felinarul, și Graves mai bătu o dată din palme, după care păși în raza de lumină a felinarului.

– Bravo, zise el rece. Ăsta da, discurs înflăcărat. Nu te-ai gândit niciodată să te faci predicator, Mogens? Oricum, ai talent.

Mai bătu o dată din palme, făcu un pas spre ei, și până și zâmbetul rece și fals din ochii lui dispăru, și făcu loc unei furii oarbe, abia stăpânite.

– Îmi este permis să te întreb, ce faci aici?

– Profesorul VanAndt m-a condus aici la dorința mea expresă, interveni Wilson.

Graves îl ignoră:

– Eu *pe tine* te-am întrebat, Mogens. Am crezut că m-am exprimat suficient de clar cu privire la prezența străinilor aici, jos.

Mogens deschise gura ca să se apere, dar Wilson făcu un pas rapid și se postă între el și Graves.

– Decizia de a veni aici îmi aparține numai mie, doctore Graves, zise acesta sec.

Privirea lui Graves se desprinse cu greu de pe fața lui Mogens și se îndreptă spre șerif. Furia turbată din ochii lui făcu loc unui dispreț tot atât de profund:

– Mă tem că aici dumneavoastră nu aveți ce să decideți, domnule șerif. Vă aflați aici pe o proprietate privată. Credeam că am mai spus asta.

Wilson scoase din buzunarul cămășii o foaie de hârtie împăturită, pe care i-o întinse lui Graves. Graves nu o luă, ci o privi doar ca pe ceva scârbos.

– Mă tem că dumneavoastră sunteți cel care greșește, doctore Graves. Aceasta este o hotărâre judecătorească; asta

mă împuternicește să intru pe proprietatea dumneavoastră *personală* și să efectuez cercetări.

Mogens era surprins. Dacă Wilson avea o hotărâre judecătorească, de ce nu vorbise despre ea mai devreme?

– O hotărâre judecătorească? întrebă Graves.

Era și el surprins; surprins, neîncrezător și puțin speriat în același timp, dar nu mișcă nici un deget spre a apuca hârtia pe care i-o întindea provocator Wilson.

În cele din urmă, șeriful scoase un oftat și vârî hârtia la loc în buzunar.

– Am solicitat-o încă din noaptea trecută. Imaginați-vă că până și la noi, la țară, uneori lucrurile merg repede.

– Noaptea trecută? Înclină din cap apreciativ și adăugă: Steffen nu pierde timpul. Cu cât vă plătește, domnule șerif? Vă întreb doar pentru că în funcție de circumstanțe aș fi dispus să supralicitez oferta.

Mogens se mai afla încă în spatele lui Wilson, așa că nu îi putea zări fața, dar văzu cum acesta tresări puternic.

– Asta nu are nimic de-a face cu doctorul Steffen. Am vorbit cu judecătorul de pace imediat după ce, în noaptea trecută, am fost la locul accidentului și am văzut urmele.

– Urmele?

– Cineva a subtilizat cadavrele, îi aminti Wilson.

– Și? întrebă Graves.

Încercă să vorbească calm, dar nu reuși. „Ceva se petrecea cu fața lui", își spuse înfiorat Mogens. Ca și până acum ochii lui oglindeau un dispreț imens, dar sub acesta se ivea treptat altceva mai întunecat, care începea să se răspândească în tăcere și rapid pe tot chipul lui. Mogens trebui să se stăpânească să nu facă un pas înapoi. Se întreba și cum de nu observa acest lucru și Wilson.

– Oamenii de pe aici sunt sensibili atunci când este vorba despre pacea morților lor, răspunse Wilson. De săptămâni

de zile se petrec lucruri ciudate în cimitir. Oamenii spun că noaptea se aud zgomote înspăimântătoare, și unii susțin că ar fi văzut umbre ciudate. Iar acum au dispărut două cadavre, poate trei.

– Și? Graves ridică din umeri forțat dezinteresat. Ce mă privește asta pe mine? Dacă ați fi transportat ambele cadavre, așa cum era de datoria dumneavoastră, în loc de a le lăsa ca pe niște gunoaie, cu siguranță că nu s-ar fi întâmplat așa.

Mogens își reținu instinctiv respirația, dar, spre surprinderea lui, Wilson trecu și peste această nouă provocare fără a reacționa.

– Nu animalele sălbatice au luat cadavrele, spuse el calm.

– Nu animalele? Graves râse dușmănos. Dar cine altcineva?

– Nu știu. Există urme, doctore Graves. Urme cum nu am mai văzut până acum. Dar nu erau urme de animal. În orice caz, nu urme de animal cunoscut de mine.

– Este ridicol, spuse Graves. Unde vreți să ajungeți?

– Nicăieri. Relatez doar ceea ce s-a întâmplat. Oamenii vorbesc. Le este frică de ce se petrece aici. Iar oamenii care se tem fac uneori lucruri pe care ar fi mai bine să nu le facă.

Întunericul din ochii lui Graves se accentua tot mai rapid, și ceva părea să se producă sub chipul lui. Cum de nu vedea asta Wilson?

– O iau ca pe o amenințare, domnule șerif, zise cu răceală Graves.

Wilson ridică indiferent din umeri.

– Aș prefera termenul de *avertizare*. Dar rămâne cum vreți dumneavoastră.

Păru că ar fi vrut să spună mai mult, dar se limită la o combinație de clătinat din cap și ridicat din umeri și se retrase în așa fel încât să îi poată vedea pe Graves și pe

Mogens în același timp. Câteva secunde își mută privirea de la unul la altul, pe fiecare măsurându-l cu o expresie diferită, apoi ridică mâna și pipăi buzunarul în care pusese ordinul de percheziție.

– Acesta îmi dă dreptul de a vă bloca toate lucrările, spuse el calm. Mulțumiți-i profesorului VanAndt că nu o fac.

Graves îi aruncă lui Mogens o privire scurtă. Nu părea recunoscător, ci dimpotrivă, părea și mai furios. Dar se stăpâni.

– Cum doriți dumneavoastră, domnule șerif!

Wilson i se adresă direct lui Mogens:

– Vreți să mă conduceți înapoi?

– Bineînțeles.

Mogens făcu un pas, dar se opri pentru că Wilson ridicase din nou mâna.

– Încă ceva, adăugă Wilson, trebuie să vă rog să nu părăsiți tabăra până când cazul nu este definitiv clarificat.

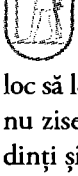

Pe drumul de întoarcere, Mogens observă că una dintre cele trei lăzi ca niște sicrie dispăruse. Spre ușurarea lui, se părea că Wilson nu remarcase acest lucru, deși trecuse peste ele făcând un pas mare, în loc să le ocolească. Pe întreg drumul până la mașină, Wilson nu zise nimic și, când urcă în ea, Mogens își luă inima în dinți și îl rugă să îi ia pe el și pe miss Preussler în oraș, dar fu refuzat în mod grosolan; arestul la domiciliu instituit de el nu era valabil doar pentru Graves și Tom, ci și pentru Mogens și chiar pentru miss Preussler. Porni mașina și plecă fără să îi mai dea posibilitatea să pună și alte întrebări.

În următoarele două ore nu îi mai văzu nici pe Graves, nici pe Tom și nici pe miss Preussler, dar Mogens nu putea spune cum își petrecuse acest timp; când în cele din urmă

Graves bătu la uşă – din câte îşi amintea, acest lucru se întâmpla pentru prima dată – şi intră după ce Mogens spusese un: „Intră!" surprins. Ca trezit dintr-un somn provocat de febră, Mogens se văzu la pupitru, având în faţa lui o carte al cărei titlu nu îl cunoştea şi cu o senzaţie de limbă încărcată în gură. Absent, se uită un moment la Graves, privi apoi şi mai nesigur la cartea deschisă din faţa lui, pe care o închise cu o mişcare nu aproape, ci clar îngrozită, şi o puse la locul ei în raft înainte de a se întoarce la musafirul care nu era bine-venit.

– Jonathan.

Cel apelat intră, închise uşa după el, dar mai întâi se uită la raftul cu cărţi lângă care se afla Mogens şi abia pe urmă îl privi pe acesta; deşi Mogens nu putu să desluşească bine figura acestuia în lumina slabă a după-amiezii târzii, avu impresia că remarcă pe ea o expresie de satisfacţie. Se întrebă în acelaşi timp – zadarnic – ce carte tocmai răsfoise şi de ce.

– Profesore VanAndt.

Mai ales din împrejurarea că Graves nu i se adresase cu prenumele, ci cu titlul academic, Mogens îşi dădu seama că acesta nu venise doar ca să îşi petreacă timpul până la cină cu o discuţie nevinovată. Privi indecis masca inexpresivă luată de Graves după ce închisese uşa în urma lui şi intenţionat nu răspunse în spiritul impus de acesta:

– Jonathan.

Chiar dacă pentru un scurt moment, a funcţionat totuşi. Graves se opri iritat. Dar se regăsi şi îşi continuă mai energic mişcarea ce îi fusese întreruptă. Fără să aştepte vreo invitaţie, se duse la masă şi se aşeză.

– Lucrezi din nou, Mogens?

– Nu, răspunse Mogens, ceea ce corespundea adevărului, dar lui Graves trebuie să îi fi sunat absurd, că doar îl văzuse aplecat asupra unei cărţi atunci când intrase. Mogens scotoci

în memorie, dar constată aproape îngrozit că își putea aminti că citea dintr-una din cărțile aduse de Graves și mai știa chiar că din lectură rezultase ceva extrem de important, dar nu își putea aminti cu nici un chip despre ce era vorba.

Nu își amintea nici măcar din ce carte citise.

Graves oftă.

– Te înțeleg, Mogens. Probabil că nici eu nu aș fi reacționat altfel, dacă eram pus în locul tău.

Făcu din nou o scurtă pauză. Întoarse capul spre Mogens, care îi simțea privirea pătrunzătoare. Tăcea.

– Bine, înțeleg, oftă Graves. Preferi să faci pe ofensatul. Probabil că nu am dreptul să ți-o iau în nume de rău, deși trebuie să mărturisesc că am sperat că va fi altfel. De fapt, am venit ca să îți transmit din partea lui miss Preussler a ta că într-un sfert de oră este gata cina și am mai venit ca să îmi cer scuze.

Măcar acum ar fi fost rândul lui Mogens să spună ceva, fie să pună doar întrebarea ce se impunea firesc, dându-i lui Graves prilejul de a-și duce la capăt ideea. Dar el continuă să tacă.

– Aveai perfectă dreptate să îi arăți lui Wilson picturile rupestre, zise Graves după un timp. Ai luat cea mai bună hotărâre. De necrezut ce ar fi putut să facă acest șerif de la capătul lumii cu *hotărârea judecătorească*. A fost o idee deșteaptă din partea ta să îl conduci direct în grota cu picturi rupestre, că doar nu a văzut nimic relevant, nu?

Un moment Mogens jonglă cu ideea de a afirma contrariul, doar așa, ca să vadă cum se întorcea Graves și se albea la față de groază. Gusta imaginea. Dar bineînțeles că nu făcu așa ceva, ci doar clătină din cap.

Graves răsuflă ușurat și spuse:

– Excelent, ai făcut exact ceea ce trebuia. Acum Wilson este în biroul lui din oraș și se crede nemaipomenit de

important pentru că l-am introdus în secretele noastre. Când va înțelege că în realitate este vorba despre cu totul altceva, va fi prea târziu. Ai procedat excelent, Mogens. Eu eram cel care greșea. Sper că primești scuzele mele.

– Consideră asta ca fiind darul meu de rămas-bun, răspunse Mogens. Și bucură-te, pentru că, nu încape îndoială, este ultimul lucru pe care îl fac pentru tine.

Graves nu păru deosebit de impresionat.

– Am ajuns iarăși în situația că îți iei jucăriile și pleci, ca un băiețel căruia nu i se îndeplinește un moft? A câta oară? A treia, ori a patra oară?

– Ultima oară, poți fi sigur de asta.

Mogens se așteptase la o ripostă, la o nouă încercare a lui Graves de a-l convinge să rămână – sau chiar să îl amenințe, în funcție de tactica ce i s-ar fi părut mai avantajoasă în acel moment –, dar acesta ridică doar din umeri.

– Din nefericire, șeriful Wilson nu este de acord ca tu și încântătoarea miss Preussler să ne părăsiți prea repede, spuse Graves și se ridică. Dar nu îți face griji, eu nu voi mai încerca să te conving să faci ceva ce tu nu vrei. Făcu doi pași spre ușă, după care se opri și se întoarse către Mogens: Mai gândește-te, Mogens! Eu pur și simplu nu îmi pot imagina că ai putea să lași să îți scape ocazia de a afla de ce a trebuit să moară Janice.

Miss Preussler se întrecuse cu cina, dar, cu excepția lui Tom, nimeni nu a fost în stare să aprecieze acest lucru. Ca de obicei, Graves nu a mâncat nimic, dădea impresia că se împăcase cu soarta ținându-le companie cu o ceașcă de cafea în față, în timp ce Mogens răscolea fără nici un chef conținutul farfuriei, iar miss

Preussler părea să își fi pierdut și ea apetitul. Ea nu spunea nimic, dar îi privea cu atâta reproș, încât după câteva minute Mogens împinse farfuria și pretextă o ușoară indispoziție; o afirmație pe care miss Preussler cu siguranță nu o crezu, dar cu care totuși se mulțumi. Doar Tom mâncă nu numai porția sa, ci și pe a lui Mogens, după ce acesta i-o puse în față și îi făcu semn să se servească.

Altfel decât de obicei, Graves nu-i mai grăbi înainte ca Tom să fi înghițit și ultima îmbucătură, ba chiar răspunse invitației neîncrezătoare a lui miss Preussler, care înclinase cana cu cafea către el, și îi întinse ceașca goală pentru a i-o umple din nou.

– Ce se întâmplă cu dumneavoastră, doctore? întrebă miss Preussler, încercând nu cu multă convingere să mai detensioneze atmosfera încărcată. Să nu îmi spuneți că v-ați trezit azi-dimineață lecuit de zelul dumneavoastră bolnăvicios?

– Dimpotrivă, miss Preussler, răspunse Graves între două înghițituri de cafea. Mă tem că pe Tom și pe mine ne așteaptă o noapte lungă. Din anumite motive, ne putem apuca de treabă abia pe la miezul nopții și mă tem că vom avea de lucru până în primele ore ale dimineții.

– Este complet nerezonabil, doctore Graves, socoti miss Preussler. Nu știați că somnul de dinainte de miezul nopții este cel mai important? Dădu din cap dezaprobator și întrebă brusc: Thomas și dumneavoastră?

– Profesorul VanAndt s-a decis să nu mai ia parte la activitatea noastră, zise Graves.

Miss Preussler îi aruncă o privire surprinsă lui Mogens.

– Este adevărat?

– Mâine plec, confirmă Mogens. Adică imediat ce șeriful Wilson va permite.

– Oh! Dintr-un motiv pe care Mogens nu îl înțelegea, ea părea dezamăgită. Și v-ați hotărât atât de brusc?

– Pentru mine nu mai este de lucru aici, răspunse Mogens. Spunând aceste cuvinte, îl privea pe Graves, dar pe fața acestuia nu se clinti nici un mușchi. Întorcându-se spre miss Preussler, adăugă: Bănuiesc că mă veți însoți.

– Păi... sigur, răspunse ea moale. Este cam surprinzător, dar... dar nu este nici o problemă.

Ciudat, gândi Mogens. Modul în care se exprimase sugera mai curând că ea avea o problemă. Și încă una mare.

– Tom vă poate duce pe dumneavoastră și pe profesorul VanAndt la gara din San Francisco, spuse Graves, dar ridică în același timp mâna în semn de apărare. Nu vă faceți griji, rezolv eu problema cu șeriful Wilson. Gustă din cafea și îi aruncă lui Mogens o privire rapidă, greu de interpretat, înainte de a se întoarce din nou către ea: Sper totuși ca până atunci să vă găsiți pisica.

Fața lui miss Preussler se întunecă.

– Da, Cleopatra începe să mă îngrijoreze cu adevărat. Niciodată nu a mai lipsit atâta vreme. Însă bineînțeles că aici totul este nou și străin pentru ea și are atâtea de descoperit!

– Poate că ar trebui să puneți în fața ușii un vas cu lapte, își dădu cu părerea Graves.

Sorbi iarăși din cafea, în timp ce îl examina aproape batjocoritor pe Mogens pe deasupra marginii cești de porțelan.

– Da, poate că ar trebui să procedez în acest fel, spuse miss Preussler.

Mogens se ridică atât de brusc, încât miss Preussler îl privi de-a dreptul îngrozită.

– Unde plecați, profesore?

– Afară, să o caut pe Cleopatra.

Visa. Spre deosebire de un vis normal, știa că visează și, ca și cum asta nu ar fi fost suficient de ciudat, cunoștea și cauzele acestui bizar coșmar. Vinovatul nu era nimeni altul decât Graves, care cu întrebarea lui finală redeșteptase nu doar amintirea celei mai îngrozitoare clipe din viață, ci mai ales amintirea lui Janice.

Așa că nu era nici pe departe de mirare că în vis se afla în patul din baraca sa, îmbrăcat complet și până și încălțat cu pantofi, dar nu mai era singur. La picioarele patului se afla Janice, cu părul ei roșu ondulat, cu ochii ei melancolici și în aceeași rochie de culoare roșu-închis pe care o purtase în acea noapte fatală, și Mogens avu impresia că sesiza un ușor miros de ars și altceva neplăcut, un iz de putred atât de slab încât mai curând îl bănuia decât îl simțea.

Văzând-o pe Janice, o parte din el reacționă panicată, dar o altă parte mult mai puternică – cel puțin pe moment – din conștiința lui analiza năluca cu un amestec de interes pur științific și cu un gen de recunoaștere amuzată la adresa preciziei puterii lui imaginative. Janice purta rochia roșie în care el o văzuse pentru ultima dată, așa cum îi rămăsese pentru *totdeauna* în memorie; amintirea lui Janice era atât de indestructibil unită cu cea a rochiei roșii, încât atunci când se gândea la ea, o vedea totdeauna îmbrăcată cu acea rochie. Și coafura ei era aceeași, o coamă roșie îngrijită, dar în același timp rebelă, care-i cădea liber pe umeri, chiar și atunci când se întorcea de la coafor. Întreaga ei înfățișare emana un amestec de grație și forță ce contrasta puternic cu delicatețea constituției și cu vocea ei moale. Desigur că Mogens își dădea seama că imaginea lui Janice era idealizată și nu corespundea adevărului. Totuși, nu i se putea reproșa subconștientului lui că ar fi lipsit de fantezie sau că din comoditate o înfățișa pe Janice totdeauna la fel îmbrăcată. Era Janice, dar nu

aceeași Janice de acum nouă ani. Acel aproape un deceniu scurs de la acea noapte îngrozitoare nu trecuse peste ea fără a lăsa urme; devenise mai matură și chiar, în feminitatea ei, mai frumoasă decât și-o amintea el.

În vis, Mogens încercă să se ridice sau cel puțin să se sprijine în coate, dar parcă era paralizat. Tot ce putea să facă era să stea nemișcat și să privească cu ochii mari la amintirea care luase forma ei și se apropia de el. Frica din el crescu, dar Mogens nu putea să spună *ce* îl înfricoșa. Dar cu siguranță nu numai amintirea acelei nopți oribile. O durere groaznică și senzația și mai înspăimântătoare de neputință i se înrădăcinaseră în memorie, dar totuși trecuse aproape un deceniu și nici o durere care nu te omora ori care nu îți lua mințile nu putea dura atâta timp fără să se mai diminueze. El retrăise acea scenă de nenumărate ori, atât în vis, cât și treaz, și de nenumărate ori se trezise strigând și scăldat în sudoare, cu inima bătând să îi spargă pieptul. Oh, da, cunoștea frica pe care o aducea amintirea, dar acum era altceva. Ceea ce simțea nu era frica de trecut, ci presimțirea a ceva ce se va întâmpla. Curând. Groaznic. Și inevitabil.

Năluca lui Janice se apropia încet, parcă alunecând, fără a face pași vizibili, ceea ce îi dădea certitudinea că doar visa, dacă cumva s-ar fi îndoit de acest lucru. Totuși, teama parcă îi explodă, fără a se putea consola cu faptul că era doar un coșmar. Bătăile inimii erau ca de ciocan. În gură simțea gustul amar al fierii, și încercă din toate puterile să se elibereze din cătușele invizibile care îl țineau imobil. Nu reușea. Și teama se amplifica în continuare.

În cele din urmă năluca se opri din plutire și îl privi cu ochii lui Janice, ochii lui Janice din chipul lui Janice, care nu erau ochii lui Janice cum nici chipul nu era al ei. Era o mască, doar mimetismul perfect al unei creaturi feroce

care își pusese această mască pentru a se putea apropia de victima ce nu bănuia nimic și care nu putea să îi scape.

A recunoaște o mască însemna a trece de ea cu privirea. Chipul lui Janice nu se modifica în *realitate,* dar părea să alunece brusc, de parcă și-ar fi pierdut racordarea la realitate și aluneca într-o dimensiune a demenței, în care prindeau contur coșmarurile. Ochii i se umplură de întuneric și sub piele începu să se miște *ceva.*

– De ce m-ai părăsit la nevoie, Mogens? întrebă chipul ce se străduia zadarnic să fie al lui Janice. Eu am avut încredere în tine, și tu m-ai părăsit.

Nici vocea nu era a lui Janice. Nu avea nici o asemănare cu ea, nu semăna nici măcar cu o voce *umană,* ci era ca un gâlgâit, ca un horcăit scos cu greutate, ca și cum mlaștina care înghițea necontenit clădirile căpătase brusc glas. Creatura ridică mâinile, dar nu duse mișcarea până la capăt, pentru că degetele începură să i se topească și se transformară într-un amestec de viermi care mai rămaseră un moment în forma aceea nenaturală în care fuseseră presați de o forță sinistră, înainte de a se desprinde unii de alții și a cădea la capătul patului.

Gândul că același lucru s-ar putea întâmpla în următoarele clipe și cu chipul ei era mai mult decât putea el suporta. Mogens strigă atât de sălbatic, de parcă un pumnal înroșit în foc era răsucit în pieptul lui, se întoarse și căzu din patul îngust. Se lovi atât de tare cu fața de podea, că aproape leșină de durere. Simți gust de sânge, se răsuci gemând și văzu cu coada ochiului o umbră ce ocolea patul și se îndrepta către el alunecând, o fantomă cu mâinile descompuse, cu chip ce se topea, care vorbea cu glasul mlaștinii.

Mogens sări în picioare cu forța ce i-o da groaza morții. Se izbi atât de tare cu șoldul de colțul mesei, că aceasta se clătină și de durere văzu în fața ochilor dansând o ceață roșie.

Sprijinindu-se zdravăn cu mâna dreaptă de tăblia mesei, șchiopătă gemând către ușă, ajunse la ea și o împinse.

Simți aerul rece ca pe o lovitură. Se clătină, își aminti în ultimul moment de cele trei trepte ce coborau din fața ușii către terenul mlăștinos și reuși cumva să nu se întindă în noroi, ci cu un pas aproape grotesc ateriză pe genunchiul drept. Durerea care i se transmise prin coapsa deja lovită era atât de groaznică, încât îi scăpă un geamăt chinuit. Pe obraji îi curgeau lacrimi. Totuși, își adună puterile, făcu un pas înapoi și, strângând din dinți, se așeză pe trepte.

Dură trei, patru minute până când durerea din șold se mai domoli. Tremura din tot corpul, iar sub limbă i se adunase salivă acră. Mogens rezistă tentației de a o înghiți – i s-ar fi făcut cu siguranță rău din cauza ei –, se aplecă în față și scuipă în noroi cu rezultatul că, în urma scârbei care îl cuprinse, chiar i se făcu rău. Următoarele cinci minute stătu pe trepte, așteptând cu ochii închiși ca stomacul să i se potolească.

Ceea ce se și petrecu, dar încet, și greața ce trecea lăsa în urmă o stare de slăbiciune, care în felul ei era tot atât de rea. Chiar și gestul de a duce mâna la față pentru a-și șterge sudoarea rece i se păru că a necesitat mai mult efort decât era în stare să depună.

Și totuși, Mogens aproape se bucura de această slăbiciune fizică, care îi îndepărtase groaza ce îl izgonise din casă. Mogens nu știa pe cine să fie furios – pe Graves, care prin cuvintele sale provocase această viziune oribilă, sau pe sine însuși, care se lăsa astfel manipulat, deși pricepuse aluzia din spatele remarcii făcute de Graves.

Întinse atent piciorul drept. Îl durea, iar întreg șoldul lui drept va fi probabil tot o vânătaie cel târziu mâine-dimineață, dar simțea și că piciorul era în stare să îi suporte greutatea. Se ridică, făcu un pas și se întoarse către baracă.

Nu își amintea să fi închis ușa după el, dar aceasta era acum închisă, și Mogens fu cuprins de o senzație tainică de ușurare. Aproape în mod automat mai făcu un pas și se opri din nou. Pe cât era de ușurat că văzuse ușa închisă, trebuia să recunoască totuși că nu avea curajul de a o deschide. Puținul rămas din rațiunea lui analitică insista că el era doar victima unei fantasmagorii.

Și totuși, nu avea puterea să dea ochii cu ea.

Nu se putea întoarce în baraca lui, dar nici afară nu putea să rămână. Mogens făcu câțiva pași spre fosta baracă a lui Hyams, unde era cazată acum miss Preussler, dar la jumătatea drumului coti și se îndreptă mai încet, dar fără să se oprească, spre cort. Mogens se împotrivea în sinea lui chiar și posibilității de a lua în considerație că neplăcuta sa întâlnire ar fi fost altceva decât un coșmar, dar, chiar de ar fi fost altceva, nu avea nici o importanță. Graves trezise definitiv fantomele trecutului. Nu își va mai regăsi liniștea dacă nu va merge până la capăt pe drumul pe care pe jumătate îl ademenise Graves, pe jumătate pășise de bunăvoie.

Indiferent cum arăta acest capăt.

Spre deosebire de noaptea trecută, generatorul nu funcționa, așa că atunci când Mogens coborî scara și porni către Tom și Graves, în tunel era întuneric beznă. Pe cât de tare îi displăcea zgomotul produs de generator în timpul funcționării, pe atât de mult îi simțea acum lipsa, când liniștea care îl primi era parcă și mai apăsătoare. Și nu era doar absența zgomotului generatorului. În locul lui se instalase altceva; ceva străin, ce nu ținea de cele de aici, care atârna ca o pătură ce te asfixia și care înăbușea orice sunet. Chiar pașii lui păreau că nu produc nici cel mai

mic zgomot. Dacă la capătul tunelului nu s-ar fi văzut o lumină palidă, pâlpâitoare, Mogens s-ar fi întors pe loc.

Spre dezamăgirea sa, grota cea mare era goală. Nici urmă de Graves și de Tom, și dispăruseră și cele trei lăzi mari. Pe masă era o singură lampă cu petrol, a cărei lumină transforma hârtiile, uneltele și obiectele descoperite aruncate vraiște într-o bizară sculptură din linii și umbre piezișe.

Oricum, exista o a doua lumină, care îi indica drumul. Mogens nu se miră, dar îl trecu un fior rece când văzu că aceasta venea din galeria ce ducea către încăperea templului. Singurul motiv pentru care merse mai departe era probabil că pentru întoarcere ar fi avut nevoie de mai mult curaj decât pentru a continua drumul.

Nu ardeau nici lămpile din galeria cu hieroglife, dar încăperea aflată la capătul ei era suficient de luminată, așa că măcar nu exista pericolul să se împiedice sau să se rănească lovindu-se de pereți. Iar la jumătatea drumului auzi, în sfârșit, voci. Desigur că erau ale lui Tom și Graves, dar totuși Mogens reuși să le identifice destul de greu. Ciudata liniște care îl întâmpinase aici, jos, exista încă, dar nu mai era atât de atotcuprinzătoare ca înainte; acum nu mai absorbea orice sunet, ci se pare că acoperea numai anumite frecvențe, așa că vocea lui Graves se auzea bizar de înfundată și descompusă, de parcă acesta s-ar fi aflat sub apă.

Mogens dădu vina pentru această ciudată impresie pe propria nervozitate și mări pasul; rezultatul fu că nu văzu ușa din zăbrele de la capătul tunelului, care era pe jumătate deschisă, și se lovi de ea. Tom, care stătea cu spatele la ușă se întoarse alarmat, și un moment păru îngrozit sau doar foarte speriat. Dimpotrivă, Graves se întoarse calm și îl privi mulțumit vreo cinci secunde bune. Apoi, cu o mișcare exagerat de înceată, bägă mâna în buzunarul vestei, scoase

ceasul și îi ridică capacul. Mogens era sigur că gestul era de prisos, pentru că Graves știa exact cât era ora.

Când vorbi, nu i se adresă lui, ci lui Tom:

– Am câștigat, Tom. Îmi datorezi un dolar.

– Câștigat? repetă întrebător Mogens.

Graves închise capacul ceasului său de buzunar din aur cu un țăcănit puternic, al cărui ecou fu reflectat de mai multe ori distorsionat de către pereți, părând a se transforma în cu totul altceva.

– Tom și cu mine am pariat, zise el. El a pariat pe un dolar că tu fie nu vei veni, fie vei veni după miezul nopții. Eu am pariat pe douăzeci de dolari că vei fi aici cel târziu la ora unsprezece. Clătină din cap și continuă: Era cât pe-aici. Încă opt minute, și m-ai fi costat scump, Mogens.

– Ar fi trebuit să îmi spui, Tom, zise Mogens. Ca să îi fac o pagubă doctorului Graves, aș fi suportat încă zece minute compania lui miss Preussler.

– Nu știam că mă urăști atât de mult, Mogens, oftă Graves și puse ceasul înapoi în buzunar. Este rău când cei din casă încep să se alieze.

– Mai ales dacă au motive să o facă, spuse Mogens și i se adresă apoi lui Tom: Bineînțeles că îți vei recupera de la mine dolarul, Tom.

Pe chipul lui Graves apăru un zâmbet chinuit, apoi acesta deveni brusc serios.

– Mă bucur că ai venit totuși. Ca să fiu sincer, nu prea eram sigur.

Mințea. Graves nu se îndoise nici măcar o secundă că va veni. *Știuse.* Dar Mogens renunță să mai facă vreo remarcă în acest sens. Intră de tot în grotă și pentru a doua oară privi în jur, mai atent.

Ca peste tot, și aici lumina electrică nu era aprinsă, însă Tom și Graves instalaseră o jumătate de duzină de lămpi cu

ulei și cu petrol, care iluminau camera templului mai mult decât suficient și care păreau că o transformă în ceva cu privire la care Mogens încă nu putea să se pronunțe dacă îi era pe plac. Lumina caldă părea că netezea toate muchiile și aproape că descompunea contururile lucrurilor, în așa fel încât formele familiare deveneau străine, dar dinții ascuțiți ai statuilor lui Anubis pierdeau ceva din caracterul lor înspăimântător.

Dar pe lângă acestea, se mai petrecuseră și alte schimbări. Cele trei lăzi în formă de sicriu, a căror absență fusese remarcată afară de Mogens, se aflau aici. Capacele a două dintre ele erau ridicate, și printre ele se întindea un vălmășag la prima vedere lipsit de sens, alcătuit din frânghii, noduri și role mecanice de ghidare. Privirea lui Mogens se opri asupra unei frânghii mai groase. Aceasta se înălța printr-un gen complicat de palan spre tavan, de care atârnau mai multe frânghii groase de un deget, formând o plasă împletită cu ochiuri mari.

– Nu ați stat degeaba, remarcă el, dar în același timp trebui să-și stăpânească mânia ce îl cuprinse când se gândi că *cuiele de oțel* ale lui Graves fuseseră bătute într-un tavan decorat cu fresce vechi de cinci mii de ani.

Doamne, și acest bărbat se numea *om de știință!* Oare nu știa ce pagube producea?

– Meritul cel mare este al lui Tom, răspunse Graves. De fapt, el a făcut toată treaba. Eu doar i-am spus ce are de făcut.

– Da, murmură Mogens, așa mă gândeam și eu.

Graves lăsă ușor capul pe o parte și îl privi cu ochii îngustați, dar ridică apoi doar din umeri:

– În orice caz, sunt bucuros că te-ai decis să ne ajuți... Vrei să ne ajuți, nu?

– Nu, răspunse grobian Mogens, nu vreau. Nu vreau nici măcar să fiu aici.

– Te înțeleg, zise serios Graves. Dar crede-mă, ai luat o decizie corectă. Dacă avem succes, tu nu numai că vei fi reabilitat în scurt timp, ci vom afla și ce s-a întâmplat cu Janice și cu ceilalți. Și poate că ei vor fi ultimii care să fie nevoiți să aibă un asemenea destin.

– *Dacă* vom avea succes, spuse Mogens încet și privi plasa de sub tavan.

– Te îndoiești? Ideea părea să îl amuze pe Graves. Scoase un etui cu țigări din haină, îl deschise, dar îl vârî apoi la loc fără a-l folosi, după ce Tom îi aruncase o privire îngrozită. Scuze, murmură el, uitasem. La privirea întrebătoare a lui Mogens, Graves zise: Vârcolacii au un foarte dezvoltat simț al mirosului.

– Vârcolaci?

– Cumva trebuie să le spunem, nu? Graves ridică iarăși din umeri. Pe o perioadă mai lungă devine obositor să vorbim de *creaturi, ființe ori făpturi*. Scoase din nou etuiul din buzunar, îl privi lung, melancolic, și în final îl puse definitiv la loc. S-au încheiat toate pregătirile? se adresă el lui Tom.

– Da, răspunse Tom, scuturând totodată în mod absurd din cap. Dar preventiv vreau să mai verific sârma de alarmă.

Clătinând din cap, Graves îl urmări cu privirea în timp ce acesta dispărea după barca morților.

– Este un băiat bun, nici nu știu ce m-aș fi făcut uneori fără el. Ți-am povestit că mi-a salvat viața?

Mogens nu era tocmai sigur, dar dădu afirmativ din cap. Această mărturisire nu îl surprindea defel. Acum știa mult mai puțin decât în prima zi ce să creadă despre Tom, dar i-ar fi încredințat orbește propria viață. În plus, de câte

ori se gândea la Tom sau îl vedea, se simțea cu conștiința încărcată din cauza oribilei suspiciuni avute față de el. Tom lăsa puțin de dorit în privința ordinii și a igienei, dar aceasta nu-i dădea nici pe departe dreptul de a-l judeca pripit. Mogens, și el victimă a unor condamnări nedrepte, reacționa extrem de sensibil la asemenea situații.

Graves își privi ceasul, de data aceasta îndelung. Lui Mogens i se păru că era cam îngrijorat și i-o spuse. Dar Graves clătină doar din cap, închise capacul ceasului cu mai multă grijă decât o făcuse înainte și privi cu ochi mijiți în direcția în care dispăruse Tom.

– De cele mai multe ori vin pe la miezul nopții, zise el. Nu sunt sigur, dar cred că asta are legătură cu poziția lunii.

– Nu cu a lui Sirius?

Mogens regretă întrebarea încă înainte de a o fi rostit până la capăt, dar nu se putu reține să o pună.

În mod excepțional, de data aceasta Graves se dovedi mai rezonabil decât el, căci se limită la o privire supărată, în loc să riposteze și să dea curs provocării aruncate fără temei de Mogens.

– Scuze, murmură Mogens.

– Bine.

Mănușa neagră în care se aflau degetele lui Graves se mișcă într-un mod ciudat, care pe Mogens îl făcu să se gândească la felul în care mâinile lui Janice se descompuseseră. Întoarse privirea rapid și înghiți nodul amar format în gât.

– Ești nervos, continuă Graves. Crede-mă că și eu sunt nervos.

Generozitatea afișată îl supără și mai tare pe Mogens, dar de data aceasta se controlă și renunță la remarca ce îi stătea pe limbă.

Se petrecea ceva cu lumina. Acolo unde mai înainte domnea lumina brun-aurie, acum se întindeau umbrele.

– I-am spus lui Tom să stingă lămpile, spuse Graves, căruia nu-i scăpase tresărirea aproape imperceptibilă a lui Mogens. Vârcolacii reacționează la lumină. Cred că le provoacă durere. Ochii lor sunt foarte sensibili.

Se mai stinse o lampă, apoi alta și, în cele din urmă, și penultima lampă. Întunericul se așternea peste ei precum un val de negreală compactă, iar Mogens crezu că vede cum lumina ultimei lămpi, aflate la picioarele lui Graves, cedă puțin sub șocul întunericului. Inima începu să îi bată mai repede, când văzu umbra ce se desprinse în fața lor din întuneric. Deși știa că nu era altcineva decât Tom, pentru o clipă crezu că descoperă niște urechi ca de vulpe, colți sclipitori și ochi de jăratic care îl priveau lacomi. Dar și acum doar fantezia lui îi juca o festă. Totuși, inima îi bătea nebunește când îl urmă pe Graves, care ridicase lampa și se retrăsese cu ea în spatele unui bloc de gresie, care probabil că odată fusese soclul unei statui demult dispărute. Aproape că se bucura de întunericul care ascundea tremurul mâinilor sale. În gură începu să i se adune gustul amar al fricii.

Se întrebă dacă era omul potrivit pentru această acțiune. Tom o luă spre ei, dar în momentul următor, la un semn al lui Graves, se furișă la adăpost după un alt bloc de piatră. *Era* fără nici o îndoială Tom – cine altcineva să fi fost, se întreba vocea ironică a rațiunii lui Mogens –, dar el depunea tot mai mult efort să scape de ideea că chipul lui începuse brusc să se transforme înspăimântător, deveni mai ascuțit, mai lung, dând la iveală un bot bălos ca de câine, cu colți înfiorători, vârfurile degetelor îi crăpară și din ele ieșiră gheare ucigătoare, iar pe craniu îi crescură urechi ascuțite și o blană țepoasă. Și dacă doar la fantezia lui reacționa astfel, ce s-ar petrece dacă s-ar afla față în față cu una dintre aceste bestii?

– Ai o armă la tine? întrebă Mogens.

– Pentru ce? Graves clătină din cap. Vrem să prindem un vârcolac *viu*.

– Cu tot respectul pentru ambiția ta științifică, dar s-ar putea ca el să nu fie de acord.

Graves făcu un semn cu capul către tavan.

– Aceste plase provin de la un producător care aprovizionează în mod normal vânătorii de animale mari din Africa. Sunt destul de solide ca să imobilizeze o gorilă furioasă.

– Și dacă ei sunt mai puternici decât o gorilă furioasă?

– Atunci avem o problemă, răspunse râzând Graves, dar imediat dădu din cap în semn de încurajare: Nu îți face griji, Mogens! Am experiență cu creaturile acestea. Sunt necrofagi, nu vânători.

– Ca și hienele. Și ele sunt totuși periculoase.

– În mod normal nu sunt agresivi, insistă Graves. Supraviețuirea lor depinde de condiția ca nimeni să nu știe de existența lor.

Mogens nu îl contrazise, dar se uită atât de semnificativ spre Tom, încât Graves se simți dator cu o explicație:

– Tatăl lui i-a atacat. Nu uita asta. Chiar și cel mai pașnic animal se apără când este atacat.

– Și mama lui?

Mogens vorbea intenționat încet, pentru ca Tom să nu îl audă, dar se pare că nu reuși complet, pentru că Tom întoarse capul în direcția lui și îl privi cu niște ochi care brusc se umplură de durere și furie. Mogens tocmai se gândise dacă el era omul potrivit pentru această acțiune. Poate că trebuia să reformuleze ideea. Întrebarea ar fi trebuit poate să sune astfel: Erau *ei* cei potriviți? Poate faptul că veniseră neînarmați avea altă motivație decât aceea din afirmația lui Graves.

Graves răspunse întrebării cu oarecare întârziere și nu prea convingător:

– Poate că au vrut doar să își apere teritoriul.

– Și Janice? întrebă trist Mogens. Trebuiau doar *să își apere* teritoriul?

Graves se frământă un moment, înainte de a găsi salvarea într-un ridicat încăpățânat din umeri.

– Ne aflăm aici pentru a răspunde exact la această întrebare. Iar acum am face mai bine să păstrăm tăcerea, pentru a nu îi alunga înainte de a-și face apariția.

Nu acesta era motivul pentru care îl reducea la tăcere pe Mogens, care înțelese că acesta nu voia să mai discute pe respectiva temă, pentru că știa mai puțin despre ea decât încerca să lase impresia. Sau poate pentru că știa mai *mult*.

Graves întinse mâna și coborî fitilul, iar lumina cedă mai mult atacului întunericului, devenind o licărire palidă gălbuie, ce mai curând sublinia întunericul de care era mărginită. În spatele lui se târa frica.

Graves ridică mâna, făcând un semn lui Tom. Era prea întuneric pentru ca Mogens să vadă exact ce făcea Tom, dar după doar un moment una dintre frânghii se tensionă și se auzi un scârțâit ritmic. Capacul ultimei lăzi închise se ridică. La nasul lui Mogens ajunse un miros ciudat, ușor dulceag, străin și totodată cunoscut, dar mai dură un moment până îl recunoscu *cu adevărat*. Neîncrezător și șocat, trase aer în piept.

– Asta este...

– La ce te așteptai? interveni Graves încet, parcă șuierând ca un șarpe care sare la atac. Că îi vom momi cu resturile pământești ale pisicii lui miss Preussler? Clătină furios din cap și adăugă: Creaturile acestea se hrănesc cu *carne de om*, Mogens!

– Dar tu... tu...

Mogens începu să se bâlbâie și în cele din urmă se opri din vorbit. Ce ar fi trebuit să spună pentru ca Graves să nu-l combată cu o singură remarcă perfidă? Și să mai aibă și dreptate. Graves nu îl mințise niciodată. Ba dimpotrivă: Singurul care închisese ochii permanent în fața realității era *el.*

Și pe undeva o mai făcea și acum, pentru că ce era mai rău nu trecuse, deși el ar fi trebuit să știe asta. *Știuse.* Graves îi spusese. El pur și simplu nu voise *să știe.*

Mogens îl privi buimăcit câteva secunde pe Graves. Mirosul dulceag de putregai deveni mai puternic, iar Mogens, cu inima bătând puternic, se ridică peste blocul care îi servea de acoperire, pentru a arunca o privire în interiorul lăzii. Oricât de slabă era lumina, între timp ochii i se obișnuiseră destul cu întunericul pentru a putea să vadă cel puțin la câțiva pași distanță. Dar aproape regretă că privise.

Hyams nu arăta deloc așa cum își imaginase el un om mort. Ea părea mai curând că dormea. La gât avea o rană deschisă, și bluza ei odată albă era aproape în întregime întunecată, dar Graves avusese cel puțin pietatea să îi curețe fața și să îi închidă ochii.

– Aceasta este... Hyams, bâigui Mogens. Dumnezeule mare, Jonathan, tu ai...?

– Ți-am spus că avem nevoie de o momeală, răspunse rece Graves.

– Dar Hyams! gemu Mogens. Pentru Dumnezeu, Graves, ce ai făcut?

– Nu am *făcut* chiar nimic, răspunse Graves tăios și cu un gest supărat îi ceru lui Mogens să revină la locul lui și să nu mai fie atât de gălăgios. Doctor Hyams a încetat din viață în urma unui accident, ai uitat?

– Dar tu... nu poți să o... se bâlbâi în continuare Mogens. Eu mă refer... cerule, Jonathan! Tu... tu ai lucrat aproape un an cu această femeie! Ai cunoscut-o! Nu poți să o... să o folosești pur și simplu ca *momeală!*

– Sunt sigur că doctorul Hyams nu ar fi avut nimic împotrivă, răspunse neimpresionat Graves. Ce își mai poate dori cineva ca ea, decât să fie utilă științei și după moarte? Râse răutăcios și adăugă: Tu cine credeai că este în acest sicriu, Cleopatra?

– Dar... eu credeam... după ce șeriful Wilson a povestit despre profanarea de morminte...

– Oh, înțeleg, îl întrerupse sarcastic Graves, tu ai crezut că Tom și cu mine ne-am strecurat tainic noaptea în cimitir și am scormonit pământul după vreun amărât. Te-ai fi simțit mai bine?

– Fir-ar să fie! urlă Mogens.

Graves tresări puternic și păli, dar mai curând din cauza tonului ridicat al lui Mogens.

– Vă rog, profesore, să vă măsurați tonul! zise el ironic. Mai ușurel!

– Ar fi fost o deosebire. Știi bine asta, monstrule!

Dar Mogens coborâse tonul.

– Ai terminat? întrebă Graves.

Mogens se holba la el. Tăcea.

– Așa cum am spus: suntem cu toții nervoși, și nu îți iau în nume de rău acest moment de slăbiciune. Dar de două ori este destul. Dacă tot ce-i aici este prea mult pentru tine, te înțeleg. Poți pleca dacă vrei. Nu te condamn. Dar dacă rămâi, nu mai admit astfel de ieșiri. Ne-am înțeles?

Graves îl privea fix. Mogens îl privea la fel, dar acest duel se încheie la fel ca oricare dintre ciocnirile de până acum. Când se urcase în trenul de San Francisco, Mogens intrase într-un război pierdut înainte de a se fi tras primul

foc. Graves nici măcar nu trebuise să depună vreun efort spre a-l câștiga. Câștigase pur și simplu prin faptul că-l atrăsese *acolo*.

Și de această dată Mogens coborî privirea și încuviință mut din cap.

– Bine, zise Graves. Iar acum chiar trebuie să tăcem. Am senzația că nu va mai dura mult.

Cel puțin în această privință se înșelase. Este posibil să nu fi trecut prea mult timp, dar și o perioadă scurtă putea deveni aproape o eternitate, și astfel secundele păreau ore, și minutele se întindeau nesfârșite. Cel puțin de o duzină de ori Mogens crezu că aude zgomote, și tot de atâtea ori ochii lui urmăriră mișcări în umbră, dar de fiecare dată se dovediră a fi doar himere.

Apoi brusc târșâitul de pași nu se mai stinse, iar umbra cu urechi ca de vulpe și diformă care apăru în fața lor din întuneric nu se mai dovedi un coșmar.

Vârcolacul era acolo.

Mogens avu impresia că îngheață tăcut și rapid din interior către exterior. Crezuse că era suficient de pregătit pentru acest moment, dar se pare că și asta făcea parte din șirul de erori consecutive și din ce în ce mai grave, din care se compunea viața sa de când păşise în acest loc blestemat. Nu era prima dată după acea îngrozitoare noapte de la Harvard când avea în față unul din acei monștri, dar Mogens abia acum înțelese că existau lucruri pentru care nu te *puteai* pregăti, oricât ai încerca.

Graves se înșelase: silueta din fața lor *era* făptura care o luase pe Janice, demonul lui personal, creat și expulzat din iad cu nici un alt scop decât acela de a-l distruge pe el. Nu însemna deloc că el se considera prea important, pentru că într-adevăr aceasta era făptura iadului: nu făcea nimic

neimportant, ci-şi urmărea fiecare victimă cu toată puterea şi răutatea ei.

– Să nu aud un sunet! şuieră Graves.

Mogens nu îşi luase nici o clipă privirea de la silueta aceea voinică, dar simţea cum, alături de el, Graves se încorda. Apoi imediat ridică mâna, ca să îi facă un semn lui Tom. Bătăile inimii lui Mogens se accelerară în timp ce examina silueta care treptat se apropia, dar sângele pompat tot mai rapid prin artere părea acum format din apă rece ca gheaţa, în care pluteau sloiuri ascuţite ca o lamă de brici.

Vârcolacul se apropia, dar cu fiecare pas părea că îşi încetinea mersul. Mogens crezu că îl aude cum adulmeca suspicios, ca un câine care simte mirosul prăzii, dar în acelaşi timp se teme de o capcană. Nu se deplasa în linie dreaptă către sicriul deschis în care era cadavrul lui Hyams, ci adulmeca constant în stânga şi în dreapta. Privirea ochilor lui roşii trecu cercetătoare de la momeala oferită la celelalte două sicrie deschise şi, cel puţin o dată, îl fixă pe Mogens atât de direct, că acesta avu convingerea că monstrul *trebuie* să îl fi văzut. Monstrul se opri un moment din mers, dar după o scurtă ezitare îşi continuă deplasarea.

Cam la o lungime de braţ de sicriu, vârcolacul se opri încă o dată, şi Mogens simţi cum Graves tresări speriat lângă el când creatura dădu capul pe spate şi privi tavanul. Era *imposibil* să nu vadă plasa. Şi totuşi, după o altă ezitare mai făcu un pas şi se aplecă peste sicriul cu corpul neînsufleţit al lui Hyams. Înspăimântătoarele gheare se desfăcură pentru a smulge din carnea victimei.

– *Tom!* strigă Graves.

Capul monstrului se lăsă pe spate, şi la cinci paşi de Mogens umbra care era Tom se trezi exploziv la viaţă. Mogens nu putu să vadă ce făcea, dar în vreme ce Graves

sărea la rândul lui în picioare răsună un zgomot metalic sălbatic, de parcă tot tavanul camerei templului tremura.

Vârcolacul reacționă incredibil de rapid. Cu un urlet de lup împușcat, se ridică și se întoarse, și parcă se transformă într-o umbră turbată, care se deplasa mai repede decât o putea urmări Mogens cu privirea.

Dar nu destul de repede.

Parcă întreg tavanul se prăbușea peste el. Însuși Mogens trase instinctiv capul între umeri, și înspăimântătoarele urlete ca de lup se transformară într-un zbierăt de furie când plasa grea se prăbuși peste el și îl doborî la pământ.

– Lumina! urlă Graves. Mogens, fă lumină!

Graves sări scurt peste lespedea de piatră în spatele căreia se ascunsese, iar Tom deja fugea către locul în care vârcolacul și plasa căzută peste el se împleteau într-un haos de mișcări.

Mogens apucă lampa pe care Graves o lăsase jos și o ridică. Lumina nu era suficientă nici măcar când Mogens răsuci fitilul. Cu coada ochiului văzu cum Graves și Tom ajunseră aproape în același timp la creatura turbată de furie, peste care se aruncară temerari. Apoi făcu un pas în direcția lor și se opri. Graves și tânărul lui ajutor se luptau cu monstrul, dar nu putea deslușî amănunte. Simțea doar *frică*.

– Ajută-ne! strigă Graves. Mogens! Este prea puternic pentru noi!

Mogens mai făcu un pas. Inima îi bătea să iasă din piept. Frica i se strecura prin artere ca păcura vâscoasă și îi făcea fiecare mișcare grotesc de înceată. Voia să îl ajute pe Graves, dar în același timp avea gândirea blocată și voia doar să plece de acolo. Niciodată nu mai simțise așa o teamă ca acum.

– *Mogens, pentru Dumnezeu!* urlă Graves.

Apoi strigă și Tom:

– *Profesore!*

Ceea ce îl smulse pe Mogens din încremenire fu strigătul lui Tom, iar nu urletul lui Graves. Frica nu îi scăzuse, ci dimpotrivă, creştea la fiecare bătaie a inimii, dar simpla idee de a nu îl ajuta la nevoie pe Tom era infinit mai îngrozitoare.

Cu un strigăt prin care îşi exterioriza întreaga frică, se năpusti înainte şi căzu cât era de lung, când piciorul i se încurcă în frânghiile pe care Tom le întinsese prin toată încăperea.

Îşi duse instinctiv mâinile în dreptul feţei, şi şocul mai fu amortizat de aceleaşi frânghii, aşa că nu se răni. Zăpăcit, mai rămase un moment întins, iar când se ridică bizara luptă luase o turnură dramatică. Deşi Graves şi Tom se aflau în superioritate numerică, iar creatura era dezavantajată şi de plasa a cărei greutate ar fi ţintuit la podea un om normal, exista pericolul ca cei doi să piardă lupta. Monstrul se ridicase între timp în patru labe şi muşca, şi lovea de zor în jur. Funiile groase cât un deget ale plasei îi fereau oarecum pe Graves şi pe tânăr de dinţii şi ghearele vârcolacului, dar nu reuşeau să îl imobilizeze. Tom îi sărise în spinare şi încerca din toate puterile să îl domine, dar tot atât de bine ar fi putut să încerce să biruie cu mâinile goale un grizzly furios. Era aproape comic.

– Ajută-ne, fir-ar să fie! icni Graves. Trebuie să îl punem jos!

Mogens nu avea nici cea mai mică idee la ce ar folosi asta, dar tonul poruncitor al lui Graves îl mobiliză. Graves făcea ceva ce lui Mogens i se păru în primul moment la fel de lipsit de sens ca zbaterea prostească a lui Tom: îşi lua avânt şi apoi se repezea cu toată greutatea lui în bestie. Monstrul urla şi dădea să îl apuce. Plasa destinată gorilelor îl mai proteja încă pe Graves, dar Mogens auzi cum aceasta se rupea. Un ţipăt înăbuşit ieşi de pe buzele lui Graves, când acesta se dădu înapoi.

– Jonathan, pentru Dumnezeu, ești rănit? strigă Mogens.

Graves nu răspunse imediat, ci se holba cu ochii ieșiți din orbite la el însuși. Colții bestiei îi tăiaseră haina și cămașa ca niște lame de ras, dar pielea de dedesubt rămăsese ca prin minune neatinsă.

– Repede! strigă Tom. Nu îl mai pot ține mult!

De fapt creatura se ridicase vertical. Colții și ghearele i se înfigeau mereu în textura plasei și mai era doar o chestiune de câteva momente până să reușească să se scuture de Tom și să își folosească întreaga forță pentru a se elibera din plasă.

De data aceasta încercară împreună. Bestia urlă de furie, dar lovitura comună, combinată cu eforturile lui Tom, a fost prea mult chiar și pentru ea. Monstrul se prăbuși pe o parte – și Tom fu cât pe-aici să fie prins sub el –, iar Mogens și Graves se folosiră de ocazie pentru a-l înfășura mai bine în plasă. Acesta lovi și mușcă orbește în jurul lui, dar acum toate mișcările și toată forța lui supraomenească se îndreptau împotriva lui însuși, deoarece cu cât se apăra mai disperat, cu atât se încurca mai tare în ochiurile plasei. După câteva clipe monstrul se scoase practic singur din luptă, și încă mai temeinic și, mai ales, mai rapid decât ar fi fost vreodată în stare să o facă adversarii lui umani.

Graves se îndreptă respirând greu și făcu un pas îndărăt.

– Este cineva rănit? întrebă el.

Mogens ridică din umeri, ceea ce pentru moment era singurul răspuns pe care îl putea da. Primise o mulțime de îmbrânceli și lovituri dure, și cu siguranță că mâine nu doar șoldul îi va fi învinețit, dar nu credea că era rănit serios.

Tom se alesese doar cu spaima, în timp ce haina împreună cu cămașa sfâșiată păreau a fi unica pierdere a lui Graves.

– Bine, spuse înverșunat Mogens, hai să îl punem în ladă. Repede!

Deşi monstrul era bine imobilizat şi arăta neajutorat, Mogens trebui să-şi adune tot curajul pentru a se apropia de el, ca să îi ajute pe Graves şi pe Tom să îl târască până la una dintre lăzile pregătite. Efortul îi solicită nu numai o neaşteptată stăpânire de sine, ci şi o forţă pe măsură. Chiar dacă se lua în consideraţie enorma greutate a plasei, bestia trebuia să cântărească cel puţin de două ori mai mult decât părea; creatura nu era mai înaltă decât un om de statură medie, voinic, dar nu era atât de masivă cum era de aşteptat la greutatea ei.

Dar puterea ei era supraomenească. Deşi ei erau trei şi deşi creatura era înfăşurată în plasă fără să se poată mişca, reuşiră doar cu un efort deosebit să o târască. Monstrul le făcu munca şi mai dificilă, pentru că mârâia şi se zbătea furios. Mogens se mai alese cu două, trei vânătăi, şi Tom primi un picior în burtă, care îi smulse un geamăt de durere, dar în final reuşiră să o vâre în lada de lemn. În timp ce Mogens şi Tom, la solicitarea lui Graves, ţineau creatura, Graves utiliza toată forţa de care dispunea pentru a-i prinde încheietura mâinii stângi cu nişte cătuşe grele fixate de interiorul sicriului. Reuşi să facă acelaşi lucru şi cu celălalt braţ, dar apoi se aşeză epuizat pe podea şi dădu obosit din cap. Tom îl lăsă pe Mogens să supună singur vârcolacul furios, în timp ce el preluă a doua parte a ingratei sarcini, şi anume fixarea membrelor monstrului în nişte inele de fier. Nasul îi sângera când isprăvi treaba şi, respirând greu, se aşeză pe podea alături de Graves. În primul moment nu mai avu nici puterea de a ridica braţul şi a-şi şterge sângele de pe faţă.

În cele din urmă Mogens se trase pe pieptul bestiei. Deşi între timp fusese legat mai bine, monstrul se târâse pe spate, până atinsese cu umerii şi cu ceafa cel de al doilea sicriu gol. Şocul fusese atât de puternic, încât capacul căzu

cu un zgomot ce răsună ca o lovitură de tun în camera întunecată a templului.

– Am reușit, Mogens, zise Graves. Gâfâia atât de tare, încât Mogens abia îl înțelese, dar ar fi fost imposibil să nu-i ghicească încântarea. Nici eu nu pot să cred, dar am reușit. Știi ce înseamnă asta?

– Da, răspunse Mogens, înseamnă că mâine-dimineață probabil nu mă voi mai putea mișca.

Chipul i se schimonosi de durere. Îi amorțise întreg corpul, iar în urechi încă îi mai răsuna zgomotul făcut de capacul ce căzuse.

– Am reușit! repetă Graves cu un ton de parcă el se îndoia cel mai mult de ceea ce spunea. Și a fost mai ușor decât am crezut.

– Mai ușor? spuse răgușit și uluit Mogens.

Ca pentru a dovedi absurditatea spuselor sale, Graves încercă să se ridice, dar se prăbuși la loc cu fața schimonosită și gemând. Dar imediat ce îi reveni respirația, continuă:

– Încă nu îți dai seama cu ce am avut de-a face, nu?

De fapt Mogens nu își dădea seama. Dar acum era mai puțin sigur decât oricând că ar vrea să știe. Se ridică cu greu, se duse la lada descoperită și se aplecă cu inima bătând, păstrând însă instinctiv o distanță care să îl mențină dincolo de raza de acțiune a ghearelor și colților vârcolacului, deși acesta era bine imobilizat. Graves i se alătură, în timp ce Tom se duse să aducă felinarul. Mogens înregistră în trecere, dar cu un simțământ de recunoștință sinceră, că trecând pe lângă cea de a treia ladă, în care se afla cadavrul lui Hyams, îi pusese capacul.

– Am reușit, Mogens, spuse pentru a treia oară Graves. Știi ce înseamnă asta?

Triumful din vocea lui Graves nu putea fi trecut cu vederea, dar Mogens încercă degeaba să descopere și în el

însuși ceva asemănător. Dimpotrivă, simți că acolo rămăsese aceeași frică, deloc mai atenuată, dar care acum luase o altă calitate. Inima începu din nou să îi bată mai tare când se aplecă să se uite la creatură.

Chiar și imobilizat, vârcolacul oferea o priveliște ce inspira teamă. Mogens corectă în sus aprecierea privind greutatea acestuia. Creatura măsura cel mult un metru optzeci, deci abia dacă era cu o idee mai înaltă decât Graves, dar era incredibil de îndesată. Mogens îi aprecie greutatea la cel puțin o sută douăzeci și cinci de kilograme și era sigur că din aceștia nici măcar o uncie nu era grăsime de prisos. Când văzuse pentru prima dată lăzile pregătite de Graves considerase ca exagerate scândurile grele de stejar, întăriturile late din fier și masivele cătușe pentru mâini și picioare; acum se întreba dacă erau suficiente.

– Ce colos! murmură el.

– Da, zise Graves. Când vezi rezultatul, îți vine să iei în considerație modificarea obiceiurilor noastre alimentare.

Mogens îi aruncă o privire de gheață.

– Ești lipsit de gust, Jonathan!

Rânjetul de pe fața lui Graves se lăți.

– Cu siguranță că prietenul nostru nu este de aceeași părere. Ridică repede mâna când văzu că Mogens pregătea o ripostă mai dură, și continuă pe un alt ton, mai serios: Și acesta nici nu este cel mai mare exemplar pe care l-am întâlnit. Nici pe departe!

În ce îl privea pe Mogens, îi ajungea cu vârf și îndesat acest exemplar. Arăta de parcă ar fi putut sfâșia cu mâna goală un urs și emana o sălbăticie și o furie care îl făcură pe Mogens să simtă un fior rece pe șira spinării. Dar cea mai rea era senzația că se afla în fața a ceva complet străin, a ceva atât de *nelalocul* lui, încât toată ființa lui se împotrivea să-l considere real.

Graves se aplecă în față, întinse mâna și smuci cu putere de plasă, până putu să arunce o privire asupra organelor sexuale ale vârcolacului.

– Ce este? întrebă Mogens.

– Un mascul.

Nu suna ca un răspuns la întrebarea lui, gândi Mogens, ci mai curând ca ceva spus sie însuși, ceva ce îl umplea de îngrijorare.

– Și ce nu este în regulă? întrebă Mogens.

– Oh, nimic, totul este în regulă, răspunse Graves, rânji și adăugă: Dacă ar fi fost om, aș fi pălit de invidie.

Mogens îl privi cu răceală, și lui Graves îi dispăru rânjetul copilăresc.

– Numai că toți vârcolacii pe care i-am văzut până acum sunt masculi. Bineînțeles că niciodată nu am fost atât de aproape de ei ca acum, dar sunt totuși sigur că toți erau masculi. Asta este ciudat.

– Poate că doar masculii ies în căutarea hranei, presupuse Mogens.

– Ar fi neobișnuit. La cele mai multe animale de pradă, mai curând femelele vânează. Și în toate cazurile ies la vânat ambele sexe.

– Nu spuneai tu însuți că aceasta este o specie complet necunoscută, despre care nu cunoaștem mai nimic?

Graves îl privi gânditor câteva secunde, după care confirmă indispus:

– Desigur, ai dreptate. Dar este totuși ciudat. Acum dispunem de un exemplar și putem dezlega cel puțin câteva dintre secretele lor.

Ca și cum i-ar fi înțeles vorbele, monstrul se smuci în legăturile cu care era fixat și scoase un urlet prelung. Instinctiv, Mogens se retrase o jumătate de pas, și chiar Graves tresări vizibil. Tom, aflat la doi pași de ei cu un al doilea felinar,

se opri fără să vrea și se uită nervos peste umăr, înapoi în întunericul din care tocmai ieșise.

– Acum ce intenții ai cu el? întrebă Mogens, de fapt doar pentru a mai depăși teama revenită în inima lui.

– Mai întâi să reușim să îl scoatem de aici, răspunse Graves, pe un ton puțin nervos. În ultimele zile Tom a adus din oraș material pentru o cușcă solidă din gratii. Într-o oră o putem monta.

– Și pe urmă?

Bestia imobilizată slobozi un nou urlet ca de lup, așa că mai dură un moment pentru ca Graves să poată răspunde:

– Șeriful Wilson are telefon în birou. Trebuie să port câteva convorbiri telefonice, dar în mare pregătirile sunt realizate. Cu ceva noroc îl putem duce mâine-seară la San Francisco, pentru a-l prezenta publicului – și bineînțeles unui auditoriu format din prețuiții noștri colegi. Oftă și continuă: Gândește-te la ceva, Mogens. Știi ce va declanșa această descoperire. Nu vor lăsa nimic necercetat, pentru a ne scoate escroci sau tâmpiți. Sau amândouă la un loc.

„Probabil, amândouă", își zise Mogens. Admise în sinea lui că ceea ce era mai greu nu trecuse. Mai precis nici măcar nu începuse. Și nu era vorba doar de faptul că până acum nu se *gândise* ce cutremur vor declanșa în lumea științifică atunci când vor prezenta această creatură în mod public. Dar nici acum nu era momentul potrivit și spuse asta cu voce tare.

– Ai dreptate, zise Graves. Tom!

Tom puse felinarul la capătul lăzilor și făcu un gest întrebător:

– Plasa?

Graves cugetă un moment, apoi, spre ușurarea lui Mogens, clătină din cap.

– Mai bine îl lăsăm unde este. Nu îl va omorî.

Evident că se gândise la același lucru ca Mogens. Masivele cătușe pentru mâini și picioare păreau suficient de solide pentru a face față unei gorile furioase. În privința celor spuse de Graves mai înainte despre proveniența plasei, Mogens credea că tot un asemenea animal servise de referință pentru crearea lăzilor. Dar nu se îndoia în același timp că monstrul era mai puternic decât orice gorilă. Poate că Graves, în toate călătoriile sale, nu se aflase atât de aproape de aceste bestii pe cât pretindea.

Vârcolacul urlă din nou. De această dată nu mai forță legăturile – poate pentru că se convinsese de zădărnicia acestor eforturi –, dar scoase un urlet mai prelung, ce aducea cu un vaiet; mult mai puțin furios, suna mai curând a strigăt de ajutor. Mogens, speriat, căută să își alunge acest gând, dar fantezia lui, care funcționa încă din plin, îl făcu să recepționeze un al doilea urlet de lup, mai îndepărtat și de aceea și mai slab, care răspunse primului. Extrem de greu reuși să alunge această viziune sumbră... sau poate că nici nu fusese o viziune.

Ridicând privirea, Mogens îi văzu pe Graves și pe Tom întorși jumătate, uitându-se cu fețele înspăimântător de palide spre întunericul de dincolo de barca morților.

Acolo era tunelul secret care ducea către cel de al doilea templu... în direcția din care venise răspunsul la urletul vârcolacului...

– Ușa! strigă îngrozit Graves. Tom, încuie ușa!

Trezit din amorțeală, Tom se năpusti spre ușă, dar era târziu. Nici nu făcuse bine al doilea pas, când se auzi un zgomot surd, urmat de sunetul tipic pietrelor sparte. Exact la limita dintre întunericul deplin și al umbrei vagi, unul dintre carele de luptă în mărime naturală începu să se clatine. Lemnul pictat în urmă cu cinci mii de ani fu spulberat de o lovitură formidabilă și statuia calului, și ea în

mărime naturală, se prăbuși la podea și se sparse în mai multe bucăți.

Dar locul în care se aflase nu rămase gol. Când încă se mai rostogoleau fragmente ale sculpturii, în locul ei se ridică o siluetă cu urechi ascuțite, și niște ochi înfricoșători, roșii ca jăraticul, îl țintuiră pe Mogens. Oribilul urlet de lup încetase și, în locul lui, profesorul auzi un sunet mai înspăimântător: un amestec de mârâit și pufnit furios, care îi îngheță sângele în vene.

Nu și lui Tom. Și el încremeni o secundă, apoi scoase un strigăt strident, ridică brațele și se năpusti asupra vârcolacului cu mâinile goale.

Dar nu ajunse la el.

Un altul, aflat mai aproape, prinse brusc viață, sări la Tom și îl doborî la pământ. Strigătul lui Tom se transformă într-un geamăt groaznic și încetă înspăimântător de brusc când băiatul dispăru sub trupul vârcolacului.

Mogens nici măcar nu tresări. Era mult prea îngrozit pentru a resimți surpriza. Realitatea se transformase definitiv în coșmar, și coșmarul în realitate. Deși era complet paralizat de groază, Mogens simți o absurdă ușurare când vârcolacul ieși de tot din umbră și dintr-o simplă siluetă se transformă într-o făptură masivă, musculoasă, acoperită cu blană, cu colți și gheare cumplite. Nu avea nici o îndoială că va muri în secundele următoare și era totuși ușurat pentru că era scutit de groaza cea mai mare. Cele două bestii aduceau cu ele moartea sigură, dar ceea ce el crezu că vede într-un moment ieșit din timp, oribil, *monstrul cu chipul lui Janice* din coșmarul lui, provocase nebunia, prăbușirea în abisul fără de sfârșit al unei demențe ce ar fi fost de o sută de ori mai rău decât moartea.

Cei doi vârcolaci se apropiau încet. Încetaseră să mai mârâie, în loc de asta Mogens îi auzea adulmecând și

scoţând un zgomot din gât care nu era neapărat amenin-ţător. Un iz dulceag şi greţos ajunse la Mogens, care îl luă drept miros de putrefacţie, până când înţelese că era mirosul propriu creaturilor, care se hrăneau de atâta timp cu carne putrezită, încât preluaseră mirosul hranei.

– Pentru Dumnezeu, Mogens, *fugi!* urlă Graves.

Mogens nu se clinti, dar Graves se întoarse pe călcâie şi îl smuci atât de puternic, încât mai că-şi pierdu echilibrul şi se împletici doi, trei paşi în urma lui, până reuşi să se redreseze şi să o rupă la fugă.

– Tom! gemu el. L-au prins pe Tom! Trebuie să îl ajutăm!

Graves mai făcu doi paşi şi se opri nu departe de ieşire. Apoi se întoarse brusc.

– Cum să îl ajutăm? Eşti nebun? *Fugi, omule!*

Ca şi cum nu ar fi fost deja prea târziu pentru asta! Cele două creaturi se aflau la cel mult trei, patru paşi de ei, iar Mogens constatase de mai multe ori cât de rapide puteau fi aceste bestii aparent greoaie. Putea să o rupă la fugă, şi să moară ca un laş sau putea să facă ceea ce ar fi trebuit să facă în urmă cu nouă ani şi să îşi urmeze soarta. În loc de a-l urma pe Graves, se întoarse şi aşteptă moartea. Nu îi era frică. Văzuse de ce erau în stare ghearele acestor monştri. Se va termina repede.

Cei doi monştri se apropiară la doi, trei metri şi deodată se opriră. Din gâtlejurile lor ieşeau mârâieli ameninţătoare, şi amândoi îşi arătau colţii şi ridicaseră labele. Mogens le simţea furia şi sălbăticia, dar aici mai era ceva. Oricare din aceste două creaturi era capabilă să îl facă bucăţi într-o secundă, şi totuşi simţi ceva ce oscila între respect şi teamă. Erau ceea ce spusese Graves: necrofagi. Mâncau cadavre, nu vânau prada, şi exact precum vulturii ori hienele erau inamici teribili atunci când erau obligaţi să lupte, dar evitau lupta cât era posibil.

Precaut, infinit de încet, ca să nu provoace un atac printr-o mișcare negândită, ridică mâinile și se retrase cu spatele. Una din bestii căută să îl înșface, dar fusese doar un gest de amenințare; fălcile care se închideau și se deschideau nici nu se apropiară de el. Infinit de precaut, Morgens continuă să se retragă.

În spatele celor două creaturi se mișcă o umbră, și Mogens auzi un geamăt ușor.

– Tom, pentru Dumnezeu, stai întins! Nu te mișca! spuse el încet.

Nu privi într-acolo pentru a se convinge că Tom îi urma avertismentul, ci mai făcu un pas, apoi încă unul și încă unul, până când ajunse lângă Graves.

– Mogens, ce... începu Graves.

– Liniște! îl întrerupse Mogens, dar pe un ton atât de îngrozit, că Graves amuți pe loc. Nu ne fac nimic. Uite! Cred că vor doar să își elibereze camaradul.

Într-adevăr, vârcolacii nu îi mai urmăriră, ci se apropiară – tot adulmecând suspicioși, mârâind, și din când în când făcând gesturi amenințătoare către Graves și Mogens – de lada în care se afla necrofagul imobilizat. Mogens se înfioră când văzu cu câtă ușurință ghearele lor rupeau funiile de grosimea degetului mare. După încă un moment distruseră și cătușele din fier care îl rețineau pe vârcolac, și creaturile se ridicară cu un urlet triumfător. Fălcile lor cu colți ascuțiți ca tăioși clefăiră amenințător în direcția lui Mogens. Bale urât mirositoare le curgeau din colțurile gurii, și în ochi le ardea dorința de a omorî, dar nu se pregăteau să îl atace pe el ori pe Graves.

În loc de aceasta, creatura eliberată se alătură celor doi camarazi care, adulmecând și mârâind, se apropiau de lada cu cadavrul lui Hyams. O singură lovitură rupse capacul din lemn de stejar gros de un deget, și la a doua lovitură

sărire legăturile din metal cu care era închis. Una dintre creaturi scoase un şuierat triumfător, în timp ce se apleca în faţă şi smulgea cadavrul arheoloagei.

Undeva în spate răsună un zornăit puternic, şi când Mogens se întoarse îngrozit, zări o lumină ce pâlpâia galben-roşiatic şi se apropia prin tunelul cu hieroglife.

– *Iu-hu,* doctore *Gra-haves!* Profesore! se auzi o voce stridentă, bine cunoscută. Eu sunt, Betty Preussler! Flacăra lumânării se apropia, şi după o clipă deveni vizibilă şi posesoarea vocii, care venea ţinând în dreptul pieptului o tavă plină cu veselă ce zdrăngănea, cu o cană din care ieşeau aburi şi o lumânare. M-am gândit că, dacă nu mă ascultaţi şi munciţi toată noaptea, să vă aduc cel puţin câte o cafea tare.

– Dumnezeule! suspină Mogens. Dar auzi mişcare în spatele său şi strigă cât putu de tare: *Miss Preussler, fugiţi! Salvaţi-vă!*

Bineînţeles că miss Preussler nu fugi, ci dimpotrivă, mai făcu doi paşi înainte de a se opri şi a privi nelămurită spre el:

– Dar, profesore, voiam doar să vă...

Mogens îl auzi pe Graves strigând disperat în spatele lui şi aruncându-se în lături, apoi ceva îl lovi dintr-o parte cu atâta putere că fu proiectat în perete şi căzu în genunchi. Din cauza durerii văzu o văpaie roşie în faţa ochilor, aşa că preţ de o clipă nu deslusi nimic. Dar o auzi ţipând pe miss Preussler, apoi auzi zdrăngănit de metal şi zgomot de porţelan spart, după care din nou ţipetele ei, de această dată mai stridente, pline de o oroare care pătrundea chiar şi prin ceaţa durerii. Gemând, se răsuci şi se sili să deschidă ochii.

În cealaltă parte a ieşirii din grotă, Graves zăcea şi el jos, izbit de perete. Îşi strânsese un genunchi la piept şi cu braţele îşi proteja faţa. Unul dintre vârcolaci era aplecat

deasupra lui, mârâind și cu balele curgându-i pe el, amenințându-l cu ghearele, dar fără a-l atinge. Cel de al doilea pusese pe umăr cadavrul lui Hyams și se depărta șchiopătând, și exact atunci apăru din gang și al treilea. O ținea cu ambele brațe pe miss Preussler, ducând-o fără cel mai mic efort, dar aceasta cel puțin era în viață și conștientă, căci țipa cât putea, lovea în stânga și în dreapta ca o apucată și chiar încerca să îl zgârie pe față cu unghiile. Dar monstrul nu părea câtuși de puțin impresionat și nici nu se ostenea să se apere de atacurile ei.

Cu curajul disperării, Mogens se ridică și se aruncă asupra vârcolacului.

Dar nu reuși să îl pună la pământ sau măcar să îl determine să renunțe la victima lui, care se zbătea neajutorată. Bestia reacționă printr-un mârâit de nemulțumire și cu un gest fulgerător, ce păru accidental, îl izbi pe Mogens cu o lovitură de baros care îl lăsă fără respirație. Ghearele ascuțite îi sfâșiară cămașa, și avu mai puțin noroc ca Graves adineaori: patru linii oribile, paralele, extrem de dureroase îi brăzdau trupul de la coapsă pînă aproape de subsuoară. Mogens îngenunche din nou și imediat se prăbuși pe o parte. Sângele cald i se scurgea pe corp lipicios și greu, dar durerea deveni atât de puternică, încât se rugă să nu leșine.

Dar nu fu cruțat. Mogens rămase o vreme semiconștient, luptând să își revină – destul de absurd, pentru că simultan nu își mai dorea altceva decât să fie izbăvit pentru totdeauna de teribilul chin. Dar mai era ceva ce trebuia să facă, ceva mai important decât teama lui și care atârna mai greu în balanță decât suferința lui fizică. Se ridică în picioare, căzu pe partea rănită, scânci de durere, dar ceva îi dădu puterea să își stăpânească durerea și să se ridice iarăși.

Nu durase mult. Vârcolacii dispăruseră, dar i se păru că vede undeva în față o umbră ștearsă; strigătele lui miss Preussler se auzeau mai încet, dar în nici un caz nu amuțiseră. Clătinându-se, Mogens își apăsă cu mâna partea rănită, se îndoi de durere, dar se străduí să mai facă un pas. Strigătele lui miss Preussler deveniră mai slabe, dar totodată mai deznădăjduite.

– Mogens, ce faci? strigă Graves.

Mogens îl ignoră, se chinui să mai facă al doilea pas și strânse din dinți ca să nu mai geamă. Nu avea curajul să se privească, dar simțea cât de îmbibate și de grele îi erau hainele din cauza sângelui. Până acum nu mai trecuse niciodată prin asemenea dureri. Totuși, șchiopătă mai departe, se străduí să se redreseze, și chiar reuși să grăbească puțin pasul. Strigătele lui miss Preussler se auzeau tot mai încet. Trebuia să o salveze. Nu avea importanță cum. Cu orice risc. Nu trebuia să se mai întâmple încă o dată. Nu trebuia să mai dea greș încă o dată.

– Mogens, ești nebun? urlă Graves în spatele lui. Rămâi aici! Te vor omorî!

Mogens continua să înainteze clătinându-se. Simțea cum poate nu viața, dar oricum puterile i se scurgeau tot mai mult prin oribilele răni făcute de bestie. Și totuși, nu numai că își continuă drumul, ci cu fiecare pas înainta tot mai repede. Dădu să cadă, când se împiedică de capul statuii calului, dar în cele din urmă ajunse la ușa secretă din spatele statuii lui Horus. Zeul-pasăre din piatră era spart în mai multe bucăți împrăștiate pe jos, și ușa însăși era despicată parcă cu o lovitură puternică de topor. În spatele ei se căsca un hău de un negru deplin, aparent fără fund.

O rază tremurândă de lumină trecu peste el, căutând tunelul secret acum deschis. Mogens se opri confuz și întoarse capul. Graves stătea încă ghemuit lângă perete și îi striga

disperat să se întoarcă, dar Tom reacționase mult mai cuminte, și nu numai că îl urma, ci luase cu el și unul din cele două felinare.

– Profesore, pentru numele lui Dumnezeu, așteptați-mă!

Mogens mai făcu o jumătate de pas chinuit și, spre surprinderea lui, se opri. Totul se învârti în fața lui, deveni neimportant, durerile deveniră atât de cumplite cum doar cu câteva clipe mai înainte nici nu și-ar fi putut *imagina*, dar în același timp i se păreau atât de neimportante, că aproape nu îl mai deranjau. Vocea lui Tom îl readuse la realitate. Dacă ar fi fost vorba despre Graves, probabil că din pură îndărătnicie ar fi continuat să meargă, chiar dacă asta ar fi însemnat moarte sigură.

Era poate deja prea târziu. Rănile lăsate de bestie sângerau tot mai tare. Hainele atârnau pe el grele de sânge, al cărui iz dulceag îl simțea el însuși. Era prada. Totul la el semnaliza: pradă! Și el nu fugea de cei care îl vânau, ci *alerga către ei*.

Tom ajunse lângă el respirând din greu. Felinarul din mâna lui tremura atât de puternic, încât lumina lui părea să fi trezit la viață hieroglifele de pe pereți. Ceva metalic îi sclipea în cealaltă mână, probabil o armă; avea și el fața plină de sânge, dar Mogens nu putea să precizeze dacă era propriul sânge.

– Mai merge?

Mogens încercă să dea un sens cuvintelor. Grota încetase să se mai rotească în jurul lui, și lumea începu să capete duritatea pietrei, amenințând să îl înăbușe. Nu mai avea aer, de parcă fiecare inspirație chinuită îi aducea în plămâni mai puțin oxigen decât cea de dinainte. În sufletul lui înțelese cu claritate de cristal că era vorba despre urmările pierderilor de sânge; omul de știință din el îi explica pe ton emoțional ce se petrecea în acest moment în corpul lui:

inima îi bătea tot mai iute, pentru a alimenta sângele cu oxigenul de care avea nevoie disperată fiecare fibră a lui, dar oricât de mult pompau inima și plămânii, pur și simplu nu mai era destul sânge care să transporte prețiosul oxigen unde era nevoie de el.

Sau ca să se exprime altfel: pierdea sângele fiind pe deplin conștient.

– Da, murmură el.

Privirea lui Tom păru mai îngrijorată. O altă secundă din cele neprețuite care îi mai rămăseseră se scurse irecuperabil, înainte ca Tom să fi ajuns la o concluzie.

– Bine, spuse el și întinse mâna.

Ceea ce Mogens luase drept armă, era o lampă grosolană, care împrăștia o lumină albă și miros de carbid atunci când Tom o aprinse. Grea de o tonă. Mogens trebui să folosească ambele mâini ca să o țină, și nici așa nu era sigur că nu o scăpa după câțiva pași. Dar nu mai avea nici o importanță. Tom făcu stânga împrejur scurt, porni cu pași rapizi prin tunelul cu hieroglife și, spre nemăsurata-i surprindere, el reuși nu doar să îl urmeze, ci și să țină pasul cu el. Partea din el care se agăța cu forța disperării de o iluzie cu numele de logică și care îi striga că era pe punctul de a se sinucide se estompase; era disperată și isterică, dar estompată. Avea dreptate – Mogens simțea cum viața se scurgea din el la fiecare bătaie a inimii. Pașii lui lăsau urme însângerate pe podeaua plină de praf, și durerile se transformară treptat într-o senzație de amețeală. Dar era totuna. Chiar dacă moartea îl aștepta acolo, la capătul tunelului, trebuia să meargă până la capăt, pentru a-și achita datoria față de soartă. *Nu trebuia să se întâmple încă o dată.*

Spre capătul tunelului distanța față de Tom începu să crească. Lumina lămpii lui, care dansa sălbatic încoace și încolo, se îndepărtă treptat și apoi dispăru brusc, pentru ca

numai după o clipă să reapară mai palidă și defazată. Tom trecuse peste mormanul de dărâmături și intrase în camera unde se afla poarta. Îl auzi strigând ceva, dar nu înțelese despre ce era vorba. Poate că fusese doar un strigăt.

Mogens încercă să se țină după el, dar puterile nu îl mai ajutau. Panica și frica morții, ca și o îndărătnicie față de soartă, atâtată de un deceniu, au făcut posibilă mobilizarea acelor ultime rezerve ascunse în orice om, ultima rezervă înainte de sfârșit. Puterile îi mai permiseră să escaladeze mormanul de dărâmături, dar atât. Se prăbuși pe coama mormanului. Lampa îi alunecă dintre degetele devenite alunecoase din cauza propriului sânge, dar în mod surprinzător nu se stinse, și se rostogoli zornăind de cealaltă parte a haldei, sărind neîncetat, astfel că lumina ei ba apărea, ba dispărea, ca un pumnal alb, incandescent, ce tăia întunericul pe o traiectorie formată din linii și unghiuri geometrice, dezvăluind părți ale unor sculpturi și frânturi bizare de chipuri din noaptea veșnică, care se reîntorceau în închisoarea lor întunecată mai rapid decât le putea surprinde privirea; lumina făcea să licărească hieroglifele și basoreliefurile într-o mișcare ireală. Dar mai era ceva. Cu toată starea lui de slăbiciune și cu toate că era mai aproape de inconștiență decât de conștiență, Mogens remarcă faptul că nu erau doar umbre. Exact în pragul dintre lumina pe cale de dispariție și întunericul deplin, pe muchia infinit de îngustă ce despărțea definitiv lumina de întuneric, de unde venise Janice către el, *se mișca ceva*. Acolo erau... creaturi. Creaturi îngrozitoare, diforme, ce se mișcau fără a pleca măcar din loc, creaturi al căror timp lua sfârșit în mai puțin de o milionime de secundă.

Apoi, cu un zgomot clar, lampa se stinse și întunericul se așternu peste încăpere, înfrânând nebunia care își înfipsese deja ghearele în rațiunea lui Mogens.

Însă doar pentru un moment mult, mult prea scurt, apoi izbucni lumina lămpii lui Tom în locul celei stinse, şi, când Mogens credea că nu putea exista nimic mai rău decât acel moment din afara timpului, în care el aruncase o privire în abisul dintre lumină şi întuneric, se văzu contrazis.

Mănunchiul de lumină al lămpii lui Tom nu căzu pe pereţi şi nu trezi la viaţă hieroglifele şi sculpturile săpate în rocă. El căzu exact asupra monstruoasei porţi din piatră din capătul sălii.

Aceasta era deschisă.

Şi nu era goală.

De această dată a ştiut de la început că era un vis. Dar asta nu l-a ajutat cu nimic să învingă groaza indusă de vis: acolo era Janice, dar şi Graves, şi oarecum părea să fie şi miss Preussler, deşi nici nu o vedea, nici nu o auzea şi nu percepea nici un alt indiciu al prezenţei ei.

– De ce ai părăsit-o la nevoie, Mogens? întrebă Janice. Nu ar fi trebuit. Nu încă o dată. Mai întâi m-ai trădat pe mine, iar acum pe ea.

Spre deosebire de data trecută, nu mai folosi nici un pretext pentru a pătrunde în visul lui şi nici o îmbrăcăminte complicată. Poate că nu mai avea nevoie de nici un pretext pentru a intra în visele lui, pentru că totdeauna trăise în ele.

Se apropia încet. Uşa şi fereastra barăcii lui modeste erau închise, totuşi părul i se mişca de parcă vântul s-ar fi jucat în el. Poate că nici nu era păr, ci o împletitură de şerpi subţiri ca firul de păr, vii, ale căror capete lipsite de ochi

dibuiau oarbe. Nu auzea oare un foşnet produs de mii de trupuri mici, cu solzi, care se frecau avide unele de altele?

– Se pare că aduci nefericire oricărei femei ale cărei drumuri se încrucişează cu ale tale, continuă să vorbească Janice în timp ce se apropia şi, în cele din urmă, ajunse lângă patul lui.

Mogens încercă să se mişte, dar îi fu imposibil, iar când se privi, îşi dădu seama şi de ce: nu mai avea palme şi labe ale picioarelor. Membrele îi erau acoperite cu fâşii din aşternut – *Profesore, mă auziţi?* – care începuseră să îi mănânce din carne. Pânză de in? Dar nu foloseau pânză de in, ci...

– Totdeauna am ştiut că eşti un ratat, continuă neîndurătoare vocea lui Janice. Un ratat fermecător, dar totuşi un ratat. Nu un bărbat pe care o femeie să se poată baza la nevoie. Părul ei format din şerpi undui aprobator, şi Graves, care până atunci stătuse tăcut şi absolut nemişcat fixându-l doar cu privirea asemănătoare cu aceea a unui şacal, dădu şi el aprobator din cap. Janice adăugă: Mai întâi eu, iar acum sărmana miss Preussler. Două din două nu poate fi considerat un bilanţ de succes. Nici măcar din punct de vedere ştiinţific.

– În mod deosebit nici din punct de vedere ştiinţific, i se alătură Graves.

Pufăi din ţigara lui neagră şi tare, şi chipul îi dispăru în spatele norilor cenuşii. *Mogens, fir-ar să fie, trezeşte-te!* Începu să îşi scoată mănuşile. Degetele ce ieşeau la iveală nu erau degete, ci legături de viermi orbi şi subţiri, de lungimi diferite, pentru a-şi găsi locul în temniţa lor din piele neagră, fiecare dintre ei fiind totuşi animat de o inteligenţă proprie, perfidă, şi existând dintr-un unic motiv: să distrugă şi să nimicească.

Mai încercă iarăși să se miște și reuși mai puțin decât înainte. Nu doar mâinile și labele picioarelor, ci și brațele și picioarele în întregime se prefăcuseră în fâșii cenușii, din care picura lichid de îmbălsămare gălbui, incomplet coagulat. Deodată în aer răsună un țiuit și un foșnet, și Janice se apropie mai mult. Pământul se cutremura sub pașii ei. *Pentru numele lui Dumnezeu, trezește-te!* Părul i se umflă, erau un milion de cobre minuscule și fără ochi, care se pregăteau de atac...

... Și Mogens se trezi. Delirul se topi în tăcere, rapid în întunericul din care emanase, neînvins definitiv, ci doar alungat pe moment, și respirația irealității coșmarului său încremeni din nou în fața nu mai puțin impresionantei realități din baraca lui. Janice dispăru, iar Graves ajunse în mod misterios din locul său de lângă ușă, alături de pat. Ochii lui redeveniseră umani, și nu de șacal, iar acum mâinile lui... – mâinile lui! Doamne, mâinile lui!

Mogens se ridică scoțând un strigăt și își privi mâinile și picioarele transformate în bucăți de pânză cenușie. Masa fibroasă îi devorase carnea și îi absorbise oasele, și acum începea...

– Mogens! Pentru Dumnezeu, liniștește-te! Totul este în regulă! A fost doar un vis! Mâinile înmănușate în piele neagră ale lui Graves îl împingeau în așternutul plin de sudoare, iar acesta repetă: A fost doar un vis.

O parte din el știa că Graves spune adevărul – o parte din el, care și jos, în catacombe, îl apărase să nu cadă complet pradă demenței; savantul care în ciuda a orice se străduia să mai vadă lucrurile obiectiv și să păstreze cel puțin aparența de rezonabil, să găsească o explicație, cât ar fi ea de neverosimilă. Dar această parte din el deveni mai tăcută, pierdu din forță și, mai ales, din puterea de convingere. Acolo jos, în întunericul galeriei cu hieroglife, depășise o

graniță dincolo de care nu mai exista cale de întoarcere, cel puțin nu fără a aduce ceva cu el.

Își examină mâinile cu inima bătând puternic. Bineînțeles că nu se transformaseră în pânza de îmbălsămare cenușie – de aceea și dureau prea tare –, dar nu mai erau mâinile cunoscute de el. Cineva i le bandajase cu mare efort și cu mai puțină îndemânare. Bandajele din tifon nu chiar curat erau atât de strânse, încât îi era imposibil să miște măcar un deget.

– Nu îți face griji, Mogens, spuse Graves când îi remarcă privirea. Dar, judecând după expresia de pe chipul *lui,* Graves își *făcea* griji, chiar dacă, cu un zâmbet silit și pe un ton tot atât de fals optimist, continuă: Arată mai rău decât este în realitate.

Janice, aflată invizibilă în umbră, ascultă, dădu din cap tăcută, și privirea ochilor ei stranii și sclipitori de șacal îl bănui de minciună la fel ca Mogens înainte.

– Le simt rău, murmură el.

Graves continuă cu expresia și tonul unui tată care încearcă să explice fiului că nu este sfârșitul lumii dacă s-a zgâriat el:

– Câteva zgârieturi. Urâte, și cred că dor, dar nici chiar așa. Tom ți-a bandajat mâinile. Este un băiat bun, are o mulțime de talente, dar mă tem că este mai puțin potrivit pe post de infirmier.

Mogens rămase serios și ridică mâinile în fața ochilor, pentru a le examina încă o dată mai amănunțit. Nu era de mirare că nu își putea mișca degetele. Tom trebuie să fi fost cel mai puțin talentat infirmier din lume, căci îi înfășase degetele la un loc, așa că mâinile păreau vârâte în mănuși cu un singur deget. Mogens se întrebă dacă era vorba doar de incompetență sau poate exista un motiv anumit pentru așa ceva. Carnea pe care nu o putea vedea sub tifonul jegos îl ardea de parcă își vârâse mâinile în acid.

Ciudat. Nu își amintea deloc să își fi rănit mâinile... Își amintea cu atât mai clar de loviturile fulgerătoare ce îi amenințaseră fața și de ghearele ce alunecaseră prin carne ușor și rapid ca niște bisturie chirurgicale foarte precise.

Amintirea îi redeșteptă durerea. Se ridică în capul oaselor, când usturimea din partea laterală îi provocă un chin și mai mare, și pătura îi alunecă de pe umeri. Sub ea era gol, cel puțin în mare parte. Acolo unde pielea murdară și zdrelită nu era vizibilă, dădu cu ochii de aceleași pansamente cenușii cu care îi erau înfășurate și mâinile.

– De fapt, pentru tine trebuie să se fi îndeplinit un vis, zâmbi strâmb Graves. Mogens îl privi mohorât, dar zâmbetul lui Graves se lăți: Ești probabil primul arheolog din lume care află din proprie experiență cum se simte o mumie – explică el, rezemându-se comod de speteaza scaunului, aprinzându-și cu mișcări studiate o țigară și ignorând faptul că se afla lângă un pat de suferință.

Mogens încercă să se ridice, dar renunță când ameți ușor. Pe lângă aceasta mai observă că sub pătură, pe șolduri, nu avea altceva decât bandaje, ceea ce îi dădea o anumită asemănare cu o mumie egipteană, după cum trebui să recunoască vrând-nevrând. Se simțea penibil să apară gol în fața lui Graves, chiar dacă asta era o prostie; probabil că Graves fusese cel care îl dezbrăcase.

Oricât de puțin se mișcase, își atrase dezaprobarea lui Graves, care suflă spre el un nor cenușiu de fum urât mirositor și zise:

– Nu ar trebui să te miști prea mult, flăcău bătrân! Rănile, slavă Domnului, nu sunt așa de grave cum ar părea în primul moment, dar ai pierdut o mulțime de sânge.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Mogens și se mișcă puțin tocmai spre a-l înfrunta pe Graves.

Îi displăcea că acesta îi spusese „flăcău bătrân". Tipul era cu o jumătate de an *mai mic* decât el, fir-ar să fie!

– Dacă aș ști... răspunse Graves și trimise un nou nor de fum cenușiu în direcția lui. Mogens tuși ostentativ, la care Graves mai scoase un fum din țigară. Adăugă: Se pare că ceva a dat greș.

– Ceva *a dat greș?*

Mogens suspină. Nu-și amintea pe deplin tot ce se petrecuse noaptea trecută, dar chiar puținul pe care și-l amintea nu era de natură să atribuie acestora calificativul colocvial „a dat greș". Graves îl examină doar rece, ridică din umeri și mai trase din țigară.

Mogens se agăță insistent de amintiri, dar dădu doar de un talmeș-balmeș nebun compus în cea mai mare parte din imagini lipsite de sens și *fără excepție* înspăimântătoare, imagini despre care știa că nu erau în stare să contureze un întreg coerent. Era posibil ca în adâncul sufletului să nu *vrea* să își amintească?

Se mișcă, de parcă ar încerca să-și găsească o poziție mai comodă în pat, dar în realitate folosi prilejul pentru a-l urmări neobservat pe Graves și a avea vizibilitate asupra lui Janice. Ea era acolo, o umbră în umbră, și îl privea cu ochi de șacal, ce ardeau, în timp ce buzele ei rosteau cuvinte înspăimântătoare, mute, care aminteau de ceea ce el nu voia cu nici un preț să își amintească.

– Miss Preussler! exclamă involuntar. Brusc retrăia totul. Amintirile îl reveniră cu forța unei lovituri de pumn. Îl privi pe Graves cu ochii larg deschiși și mai șopti încă o dată: miss Preussler, Jonathan! Ce... ce i s-a întâmplat?

Din umbră se auzi vocea ironică a lui Janice: *Dar știi asta, prostuțule. I s-a întâmplat același lucru ca tuturor femeilor tale.* Graves mai ridică o dată din umeri și clătină din cap.

– Omul lui Dumnezeu, Jonathan, gâfâi Mogens, miss Preussler se află la mâna acelor... acelor bestii... sau poate că deja este moartă. Şi tot ce faci este doar *să dai din cap?*

– Şi dacă aş izbucni în lacrimi, asta ar aduce-o înapoi? replică rece Graves. Ceea ce s-a întâmplat este regretabil. Soarta sărmanei tale gazde nu doare pe nimeni mai mult decât pe mine, te asigur. Dar ceea ce s-a întâmplat este bun întâmplat şi nu mai putem schimba nimic.

– Şi asta este tot ce îţi trece ţie prin minte? şopti neîncrezător Mogens.

Pe cât de puţin putuse să îşi adune amintirile acum câteva minute, pe atât de greu îi era acum să se apere de groaznicele imagini care se năpusteau asupra lui din toate părţile.

– A fost un experiment care a scăpat de sub control, ripostă Graves aparent deloc tulburat, dar pe un ton mai ridicat. Am spus, îmi pare rău! Dar uneori progresul ştiinţific cere jertfe, oricât de regretabil ar părea.

Mogens îl privea fără să îl înţeleagă. Se aşteptase la multe de la Graves, dar acest comportament chiar îl şocase.

– Jertfe? murmură el uimit.

– Şi eu am adus jertfe, răspunse Graves. Şi tu, Mogens, dacă îmi este permis să îţi amintesc. Ori ai uitat deja acel loc uitat de Dumnezeu, din care te-am scos?

– Nu, spuse Mogens forţat. Trebuia să se stăpânească din toate puterile pentru a nu ţipa la Graves. Dacă înainte îi atribuise acestui bărbat un rest de umanitate, acum Graves îi dovedise contrariul. Continuă: Numai că există o deosebire: pe noi nu ne-a silit nimeni să venim aici. Amândoi ştiam ce riscam. Miss Preussler habar nu avea la ce se expunea.

Graves era pe punctul de a interveni mai dur, dar se răzgândi şi se ridică:

– Nimeni nu a obligat-o să coboare azi-noapte la noi, ba dimpotrivă. Eu i-am interzis în mod expres! Cu un gest

suveran îl opri pe Mogens să riposteze, şi continuă, dar pe un ton mai controlat: Pentru moment eşti agitat, Mogens! Înţeleg asta, după toate prin câte ai trecut. Odihneşte-te un timp. Am să vin mai târziu la tine, şi vom discuta atunci. Am noutăţi interesante.

Deşi trebuia să accepte că Graves avea perfectă dreptate în privinţa stării lui, Mogens nici nu se gândi să urmeze sfatul de a se odihni. Dimpotrivă, aşteptă ca Graves să părăsească baraca şi se dădu jos din pat. Podeaua din scânduri găunoase era atât de rece, că îl trecu un fior ca de gheaţă. Pătura îi alunecă complet de pe umeri şi căzu jos. Mogens încercă să o prindă, dar mâinile lui bandajate nu mai dispuneau de îndemânarea necesară. Privi indispus pătura mototolită de la picioarele sale, apoi şi mai indispus căută din priviri hainele. Le descoperi sub forma unei grămezi de cârpe, lângă uşă, se deplasă cu greu până acolo şi, depunând un efort şi mai mare, se aplecă doar pentru a constata că prima impresie fusese corectă. *Erau* doar zdrenţe. Pantalonii, haina, vesta şi cămaşa păreau tăiate cu scalpelul şi erau atât de îmbibate cu sânge uscat, că atunci când le ridică trosniră ca frunzele uscate toamna. Nimic nu mai era utilizabil. Nici chiar arta de gospodină a lui miss Preussler nu ar mai fi fost suficientă să le refacă.

De-ar mai fi fost aici.

Când vorbise cu Graves, fusese doar furios pe soartă şi profund indignat de reacţia cinică şi inumană a acestuia, dar acum, când se gândi la ea, îl cuprinse o tristeţe dureroasă. Cât de des o blestemase când îl călca pe nervi cu insistenţele ei şi cu mofturile cicălitoare; de câte ori nu-i dorise ce putea fi mai rău, atunci când întorcându-se de

la universitate constata că îi răvășise din nou lucrurile și îi studiase temeinic corespondența? De mai multe ori se surprinsese urându-i să se înece cu una dintre blestematele ei prăjituri cu scorțișoară cu care îl pândea la fiecare pas ori să se împiedice de găleata pentru curățenie care o însoțea permanent și să își sucească gâtul – dar un lucru nu îi dorise niciodată: moartea.

Și oricum nu în acest fel.

Mogens încercă să scape de aceste gânduri, dar rezultatul fu mai curând contrar. Amintirile lui din noaptea trecută erau încă incomplete, și bănuia că nu întâmplător; probabil, conștiința lui îl apăra cu bună intenție de cele mai urâte imagini, care l-ar fi făcut să sufere. Dar brusc își aminti foarte clar țipetele lui Betty Preussler și expresia de groază de pe chipul ei, când monstrul o înșfăcase și dispăruse cu ea.

De ce coborâse acolo? Dumnezeule, după toate cele ce i se întâmplaseră, moartea i-o provocase ceva atât de ridicol ca o carafă cu cafea, pe care voia să le-o aducă lor!

Cine nu vrea s-asculte...

În ce privea acest unic aspect, Graves avea dreptate, chiar dacă modul în care își expusese argumentele fusese lamentabil. Noaptea trecută nu o rugase nimeni pe miss Preussler să vină la templu. Nimeni nu o rugase să vină aici, din Thompson, după el – nu, și se corectă în gând: *să îl urmărească!* – și nimeni nu o sfătuise să rămână aici după ce începuseră toate aceste evenimente îngrozitoare.

– Nu *a fost* vina mea! îi spuse el creaturii ce luase chipul lui Janice, aflate încă în umbră, de unde îl fixa cu ochii ei ca de șacal. Acordându-i lui miss Preussler o parte din vina legată de cele întâmplate, se despovăra el însuși și, chiar dacă știa că această minciună nu va ține mult, avea nevoie în acest moment, înainte de toate, de un cap limpede. Adăugă: Nu a fost vina mea, auzi? Eu am avertizat-o.

Creatura cu chipul lui Janice scoase un mârâit decepționat și se retrase fără a scoate un cuvânt. Din spatele lui Mogens se auzi o voce:

– Profesore?

Mogens se întoarse atât de brusc, că ameți și trebui să se sprijine, ca să nu își piardă echilibrul. Nu auzise ușa deschizându-se și nu îl auzise nici pe Tom intrând. Băiatul era la doar doi pași în spatele lui și îl privea încurcat și îngrijorat. Sub brațul stâng ținea o legătură îngustă, iar în mână avea o tavă acoperită cu un șervet curat.

– Profesore? mai întrebă el o dată. Totul este în ordine?

Mogens nu riscă să clatine din cap, ci îl privi doar consternat pe Tom. La rândul lui, Tom clipi mirat.

– Cu cine vorbeați?

Lui Mogens îi stătea pe limbă să răspundă: „Cu nimeni", și cu asta să pună punct subiectului pe un ton aspru, ceea ce fără îndoială că Tom ar fi acceptat. În loc de aceasta afișă un zâmbet strâmb și răspunse încet:

– Cu nimeni dintre cei pe care i-ai putea vedea tu, Tom.

Se îndreptă cu pași mici, atent, către pat, și se lăsă pe marginea acestuia. Inima îi bătea cu putere și, când se aplecă după cearșaf pentru a-și acoperi goliciunea, mâinile îi tremurau atât de tare, că nici fără bandaje nu ar fi reușit să îl apuce. Puținii pași făcuți îl epuizaseră de parcă ar fi hoinărit kilometri întregi pe o potecă abruptă de munte.

Tom continuă să îl privească încurcat, așa că Mogens adăugă zâmbind melancolic:

– Era doar o fantomă din trecutul meu, Tom. Mă vizitează din când în când.

Aproape cu surprindere constată că băiatul îl înțelesese, căci dădu doar din cap afirmativ, duse la masă tava și puse legătura pe unul dintre scaune.

– M-am gândit să vă aduc ceva de mâncare. Trebuie să vă fie foarte foame. Nu vă temeți, spuse el, remarcând că Mogens se încruntase, nu am gătit eu. A rămas de ieri.

– Mulțumesc, într-adevăr îmi este cam foame. Dar de unde ai știut?

„Cam foame" era puțin spus. Era nu doar foarte epuizat, ci și atât de flămând, că ar fi devorat o vacă vie.

– Vă rog, profesore! zise protector Tom. După o pierdere de sânge cum este cea pe care ați suferit-o dumneavoastră, este absolut normal.

– De unde o știi și pe *asta?* vru să afle Mogens.

Nu își putu explica în întregime expresia de pe fața lui Tom, când acesta răspunse, dar ceva era... ciudat.

– Sunt deja de mulți ani împreună cu doctorul Graves, profesore. În acest timp l-am îngrijit destul pentru a-mi fi însușit anumite cunoștințe.

Mogens privi încruntat la mâinile înfășurate în tifon, și Tom zise:

– Nu am făcut-o eu.

– Nu?

Tom clătină capul mult prea aprig.

– Doctorul Graves a insistat să vă bandajeze el mâinile. Poate că eu nu sunt un bucătar bun, dar pentru ce aveți acolo mi-ar fi rușine până la cer. Și nici nu sunt atât de grave rănile, dacă mă întrebați. Tresări de parcă și-ar fi dat seama că depășise măsura, și adăugă încet, cu un ușor zâmbet nereușit: Dar nu le-am văzut prea bine.

Mogens îl privi mai atent, și descoperi și la încheietura mâinii lui Tom, la gâtul și la gleznele lui bandaje gri, care îi ieșeau de sub îmbrăcăminte. Își simți conștiința încărcată. Până acum nici prin *gând* nu îi trecuse că Tom putea fi și el rănit.

– Asta nu-i nimic, spuse repede Tom, când îi sesiză privirea. Câteva zgârieturi.

Că nu voia să vorbească despre asta era treaba lui Tom, gândi Mogens.

– Cel puțin ai fost destul de deștept să nu te lași bandajat de Graves.

Tom râse, dar nu încăpea îndoială cât de neplăcut îi era subiectul. Mogens se hotărî să treacă la altă temă:

– Doctorul Graves a fost deseori rănit grav?

– O dată sau de două ori, răspunse Tom și, jenat, începu să se sprijine ba pe un picior, ba pe celălalt. În clipa următoare, se străduí să afișeze un zâmbet copilăresc și îl amenință ironic pe Mogens cu degetul: Vreți să mă trageți de limbă, profesore! Nu se face așa ceva.

Mogens își păstră seriozitatea.

– Da. Nu crezi că ar fi timpul să îmi povestești tot, Tom?

– Profesore?

– Nu face pe prostul, Tom, și nu mă lua nici *pe mine* de prost, zise Mogens pe un ton care șterse cea mai mare parte a duritații cuvintelor. Graves mi-a destăinuit o mulțime de lucruri, dar cu certitudine că nu mi-a spus tot.

– Nu știu despre ce vorbiți, profesore, răspunse Tom, pe un ton evident mai rece. Dacă există ceva ce dumneavoastră nu înțelegeți, atunci ar trebui să îl întrebați pe doctorul Graves. Eu sunt doar ajutorul lui.

Mogens simți aproape fizic cum se transformă atmosfera; parcă temperatura în încăpere scăzuse fulgerător cu mai multe grade. Și regreta. Tom era ultimul căruia ar fi avut ceva să îi reproșeze. Dar dacă tot ajunsese aici, putea merge mai departe. Nu exista un anumit motiv pentru a gândi astfel, dar Mogens simțea că sosise timpul.

– Așa este, răspunse el. Dar din nefericire doctorul evită să răspundă la întrebările mele. Acolo, jos, se află mai mult decât un mormânt vechi de cinci mii de ani, nu?

Tom începu să se agite şi pe chip îi apăru o expresie de îndărătnicie din care Mogens înţelese că nu va mai putea scoate nimic de la el. Înrăutăţise în zadar legătura şi aşa firavă dintre ei.

– Trebuie să plec, profesore, spuse rece Tom. Este târziu şi mai am multe de făcut. Arătă către legătura pe care o pusese pe scaun: V-am adus haine curate. Părerea doctorului Graves este că ar trebui să dormiţi cel puţin câteva ore, dar eu cred că oricum nu veţi face asta.

Mogens aşteptă ca Tom să ajungă la uşă şi să pună mâna pe clanţă şi zise:

– O ultimă întrebare, Tom.

Tom se opri vizibil cu neplăcere, dar se *opri* şi privi tăcut peste umăr.

– Noaptea trecută, spuse Mogens, în camera templului. Ai îndreptat lumina lămpii către poartă.

Tom confirmă. Chipul îi deveni ca de piatră.

– Ce ai văzut, Tom?

Tom îl privi fix şi inexpresiv timp de o secundă parcă nesfârşită, apoi spuse nepăsător:

– Nu ştiu despre ce vorbiţi, profesore.

Şi ieşi aproape în fugă.

Mogens rămase nu doar foarte tulburat, dar şi cu conştiinţa încărcată. Nu îl pusese doar în dificultate pe Tom, ci şi îl rănise adânc, deşi cu siguranţă că nu voise asta. În acelaşi timp se întreba de ce reacţionase Tom atât de îngrozit la întrebare.

Răspunsul era atât de evident, că ar fi trebuit să şi-l dea singur. *Văzuse* ceva care îl *înspăimântase,* dar nu îl surprinsese câtuşi de puţin.

Dar cum se face că *el* nu își putea aminti?

Mogens simți cum gândurile lui se orientau din nou spre calea ce în final conducea probabil către întunericul în care sălășuia creatura cu chipul lui Janice, ceea ce în acest moment nu mai suporta.

Mogens trecu la o problemă mai concretă: Tom îi adusese haine curate, dar, având mâinile bandajate, nu putea să le ia și, mai ales, să le îmbrace. Și mai trebuia să știe ce se întâmplase cu mâinile lui. Tom afirmase că rănile nu ar fi atât de grave, dar, pe de altă parte, Graves insistase să i le bandajeze personal și, mai ales, într-un mod atât de ciudat, iar Jonathan nu făcea *nimic* fără sens, din principiu.

Când începu să își desfacă bandajele, Mogens se văzu confruntat brusc cu o problemă absolut neașteptată. Datorită legăturii bine strânse, nu era în stare nici măcar să slăbească tifonul. Abia după ce se ajută și de dinți, reuși să desfacă puțin bandajul de la mâna stângă. Pentru aceasta plăti cu dureri puternice, care îl făcură să lăcrimeze, dar și mai rău era gustul. Probabil că Graves impregnase bandajele cu o tinctură ori cu un unguent. Deși Mogens se strădui ca buzele să nu vină în contact cu tifonul, gustul îi produse în stomac o senzație de greață atât de puternică, încât fu pe punctul de a voma. Dar continuă să lucreze cu înverșunare și în cele din urmă bandajul căzu la podea cu zgomotul unui obiect greu și umed.

Ceea ce ieși la iveală se dovedi atât de uluitor, că Mogens uită pentru un moment și de durerea cumplită, și de greața nu mai puțin chinuitoare.

Se așteptase să își vadă degetele mutilate cumplit, căci își simțea nu doar piele jupuită, ci și fiecare oscior zdrobit.

Dar degetele erau absolut nevătămate. Mogens nu văzu nici cea mai mică zgârietură; doar în două, trei locuri pielea era ușor înroșită. După câteva clipe mai remarcă ceva:

acum, după ce îndepărtase bandajul, durerea scădea rapid. Ceea ce rămânea în urma ei era o mâncărime și o senzație neplăcută de arsură.

Având acum o mână funcțională, îndepărtă bandajul și de pe mâna dreaptă și avu parte de aceeași priveliște. Și mâna dreaptă era aproape neatinsă; doar câteva juliturî făcute probabil când căzuse de pe mormanul de moloz. Durerile la această mână cedară imediat ce îndepărtă bandajul.

Îi mai atrase atenția ceva: pielea era acoperită de o pojghiță subțire, lipicioasă, care emana un iz pătrunzător, dar nu neapărat neplăcut. Cu ce naiba îi unsese Graves degetele? Și, mai ales, de ce?

Tom fusese destul de prevăzător să îi aducă nu numai un mic dejun consistent, ci și un vas cu apă proaspătă. După ce îndepărtă stratul mucilaginos și după ce-și frecă bine mâinile, bănuiala i se transformă în certitudine: durerile îl părăsiră. Durerile nu se datoraseră pretinsei răni provocate noaptea trecută, ci unguentului cu care Graves îmbibase bandajele.

Mogens se înfurie o clipă, dar aproape la fel de repede se și liniști.

Graves o fi avut motivele lui. Mogens își propuse să îl întrebe neapărat, fără ca de data aceasta să îi mai permită să jongleze cu jumătăți de adevăr ori cu subterfugii. Dar acum avea ceva mai important de făcut.

După ce se îmbrăcă – hainele trebuie să îi fi aparținut lui Tom, căci nici nu i se potriveau și nici nu erau cu adevărat curate –, se aruncă asupra mâncării ca un lup înfometat. Tom îi apreciase apetitul cu generozitate, totuși nu avea senzația că se săturase, deși mâncase și ultima firimitură.

Cât de târziu putea să fie? Mogens răscoli ce mai rămăsese din hainele sale, căutând ceasul de buzunar, dar nu îl găsi, iar obloanele erau lăsate pe fereastra care nici nu era

prea mare, așa că în interiorul barăcii domnea întunericul. Dar puțina lumină care pătrundea prin crăpăturile vechilor obloane era atât de clară, încât putea aparține numai unei noi zile. Deci nici nu dormise prea mult, dacă te gândeai la starea în care se afla și la imensa pierdere de sânge suferită. Dar trecuse totuși mult prea mult timp.

Aruncă o privire nostalgică patului răvășit, ale cărui cearșafuri erau așa de pline de sudoare, că le simțea mirosul acru, neplăcut, din locul în care se afla. Dar mai aveau atât de puțin timp, și un număr nesfârșit de întrebări.

Se ridică hotărât și porni spre ușă. Dar până să ajungă la ea ameți iarăși și nu se simți mai bine nici când ieși și o porni de-a dreptul prin terenul mlăștinos către baraca lui Graves.

În ce privea ora, se înșelase, și încă în defavoarea sa. Soarele trecuse de zenit și trebuia să fie ora două, dacă nu cumva trei. Zăcuse inconștient cel puțin douăsprezece ore. Doar Domnul putea să știe ce se mai întâmplase în acest timp jos, în grote, sau ce monstru mai clocea noaptea veșnică, pentru a-l asmuți asupra lumii neștiutoare.

Chiar și pe scurtul drum până la baraca lui Graves trebui să se oprească de două ori, pentru a-și aduna puterile. Mai simțea în gură respingătorul gust, care cel puțin îl ajuta să nu uite unul dintre motivele pentru care era în drum spre Graves; utiliză a doua pauză solicitată de amețeală și de slăbiciune pentru a-și mai cerceta încă o dată mâinile în lumina clară a soarelui.

Nu erau chiar atât de nevătămate cum crezuse. Nici acum nu putea descoperi leziuni, dar pielea îi era ușor înroșită – mai ales în palme – și mai erau două-trei locuri ușor umede, pe care nu le observase în lumina slabă din baracă.

Mogens își strânse pumn mai întâi o mână, apoi pe cealaltă, și plecă mai departe.

Graves nu deschise când ciocăni la ușă, mai întâi încet, apoi mai energic și în final atât de puternic, că Graves *trebuia* să fi auzit dacă era acasă. Nici o reacție.

Mogens se întoarse dezamăgit și își plimbă privirea pe tot terenul și pe ansamblul clădirilor mai mari sau mai mici de pe el. Practic, Graves putea fi oriunde, în oricare dintre aceste construcții, sau chiar jos, în grote, iar el nu avea forța de a-l căuta peste tot. Dar nu putea nici să se întoarcă pur și simplu la baraca lui și să spere că Graves va apărea mai devreme ori mai târziu, pentru a-i răspunde la toate întrebările. Tot atât de bine putea să îl aștepte aici.

Cu toate că, după toate cele întâmplate, i se părea ridicol, se simțea cu conștiința încărcată apăsând clanța și intrând. Și aici erau lăsate obloanele, așa că Mogens mai mult bănuia decât vedea clar împrejur, unde totul părea a se compune din umbre și siluete confuze, din contururi ireale și amenințătoare. Mogens încercă să își amintească așezarea exactă a mobilierului, pentru a putea ajunge nevătămat măcar la una din ferestre, dar se ciocni imediat de un scaun, care se răsturnă cu un zgomot puternic, și abia atunci îi veni ideea de a lăsa ușa deschisă. Conștiința care îi spunea că aici era un intrus nedorit îl și făcu să se comporte în consecință.

La a doua încercare ajunse la fereastră fără incidente ori vătămări, o deschise și împinse spre exterior obloanele din două piese. Lumina soarelui care pătrunse în interior păru în prima clipă deplasată; aerul era plin de praf, ce sclipea ca un roi de minuscule insecte aurii, care cu toate, în aceeași fracțiune de secundă, se retraseră în întuneric, fără a fi urmate de lumină, și o clipită lucrurile din jur părură să ia o cu totul altă înfățișare, amenințătoare, închipuind umbre gata de asalt, fețe și guri îndreptate lacome spre el, ca spre o pradă încă liberă, dar o pradă.

Clipa se scurse înainte ca el să fi apucat să simtă cu adevărat groaza, dar îi lăsă un gust nou, și mai neplăcut. De această dată nu în gură, ci în suflet.

Mogens alungă gândurile apăsătoare, își reproșă lașitatea și se grăbi să deschidă și celelalte două ferestre, încercând să se convingă că o făcea pentru că înăuntru era întuneric, iar aerul era atât de greu, că abia mai putea respira, dar adevărul era că proceda așa mult mai mult de frica umbrelor și a lucrurilor existente aici.

Cel puțin aerul deveni mai respirabil, chiar dacă Mogens constată cu atât mai clar cât de respingător puțea camera, de la țigările puturoase ale lui Graves, de la masa nestrânsă și cărțile vechi, dar și de la încă ceva ce el nu putea să identifice, deși acesta era cel mai neplăcut iz dintre toate.

Cu puțin efort reuși să își abată gândul și de la acest subiect. Nu intrase pentru a-și face o imagine asupra curățeniei ori capriciilor culinare ale lui Graves. Trebuia să vorbească cu Graves, dar înainte de toate trebuia să se așeze, dacă nu voia să se expună pericolului ca Graves să îl găsească pe podea, tremurând și lipsit de cunoștință. Efortul minor de a traversa de trei ori camera și de a deschide ferestrele fusese evident prea mult pentru ceea ce era în stare să își permită în acest moment.

Cu genunchii tremurând, Mogens se îndreptă spre cel mai apropiat obiect care îi oferea oportunitatea de a se așeza: marele fotoliu cu rezemătoare pentru cap aflat în spatele biroului lui Graves, care totodată era și singura mobilă din încăpere ce părea confortabilă. Rămase acolo minute în șir, ascultând cu ochii închiși bătăile inimii, care treptat se mai liniștiră, și gustă amorțeala greutății de

plumb care se transforma în trupul lui într-o oboseală plăcută. Îndrăzni să ridice pleoapele abia după ce se domoli senzația de amețeală care încă mai stăruia în spatele frunții sale.

Poate că ar fi fost mai bine să nu o facă. Încăperea era plină de o lumină a soarelui atât de intensă cum nu se mai întâmplase de luni de zile, sau poate niciodată de când doctorul Graves se mutase aici, și totuși lumina aceasta nu lumina cu adevărat. Era exact ca înainte de a deschide ferestrele, ba poate chiar mai rău: în acel moment aflat în afara timpului, în care întunericul încetase a mai exista în spațele pleoapelor lui, iar lumina soarelui de după-amiază nu îi ajunsese la retină, a avut senzația că a aruncat o privire într-o a treia lume, înspăimântătoare, în dimensiunea clar-obscurului în care pendula acea clipă infinit de scurtă, care de fapt nici nu exista, imobilizată veșnic între creație și golul absolut; aruncase o privire asupra tuturor acelor creaturi care fiinţau acolo, însufleţite de o inimaginabilă ură față de tot ce era viu și simțitor.

Și acest moment trecu prea repede pentru a apuca să trăiască groaza adevărată, dar deodată simți față de Graves o mânie la limita urii. Simțământul nu era nou. Nici furia lui și nici teama ireală de întuneric, puerilă, nedemnă de un om de știință cum era el, și nu mai puțin frica de noapte cu locuitorii ei, care îl bântuia de atâta vreme și care îl făcuse să trăiască nesfârșite coșmaruri și viziuni. Crezuse că depășise cel puțin asta, că plătise cel puțin *această* parte a prețului oribilei trădări față de Janice, dar Graves îl lipsise acum și de această iertare. Datoria nu fusese plătită, ci trecută în contul altei vieți. Reapăruseră viziunile și, odată cu ele, frica. Poate că era pedeapsa hărăzită de soartă. Poate că izolarea și singurătatea nu erau suficiente și că adevărata lui pedeapsă consta în a trebui tot restul vieții să arunce câte o privire în acest abis dintre lumi. Poate că niciodată

nu va putea păși într-un spațiu întunecat, nu va putea trăi niciodată un apus de soare fără să se teamă, nu va putea niciodată gusta privilegiul de a închide ochii fără să îi fie frică de momentul în care îi va redeschide.

Dar poate că era doar la capătul puterilor și poate că nu prelucrase încă suficient ceea ce trăise noaptea trecută în încăperea templului. Nu știa nici măcar ce se petrecuse.

Cuprins de o bruscă neliniște interioară, care nu îl lăsa să șadă în continuare liniștit, se ridică și începu să se plimbe agitat încoace și încolo prin cameră, oprindu-se în cele din urmă în dreptul dulapului plin de cărți din spatele biroului lui Graves; nu pentru că l-ar fi interesat cărțile, ci pentru că era un obicei de-al lui să studieze conținutul rafturilor cu cărți când se ducea pentru prima dată undeva. De cele mai multe ori era o metodă foarte bună de a-și forma o părere despre proprietarul lor. Mogens nu era aici nici pentru prima dată și nici nu era nevoie să își facă o *impresie* despre Jonathan Graves; dar clipa de groază părea că nu se epuizase. Deși umbrele se retrăseseră, și prăpastia dintre zi și noapte părea a fi pecetluită cel puțin pe moment, această cameră și, mai ales, mobilierul ei nu îi păreau a fi *în regulă*. Nu putea exprima senzația în cuvinte și nici măcar în acel limbaj nonverbal al gândurilor, care lucra cu sentimente, trimiteri și aduceri-aminte. Aici ceva nu era așa cum ar fi trebuit să fie. Parcă balanța lumii s-ar fi aplecat extrem de puțin într-o parte despre care el până acum nici nu știuse că există – și nici nu *voia* să știe. Poate că acest dulap cu cărți, cu conturul lui familiar, cu titlurile lor de asemenea cunoscute în majoritate, rămăsese singurul lucru normal din cameră, ceva ca o ancoră salvatoare, de care se putea agăța pentru a nu pierde complet contactul cu realitatea.

Mogens mai luase ceva serios în considerație: întrebarea dacă nu cumva era pe punctul de a-și pierde rațiunea.

Mogens nu era un bărbat puternic, nici fizic şi nici mintal. Se şi întrebase deseori cum de rezistase evenimentelor din acea îngrozitoare noapte de acum nouă ani, cu raţiunea relativ intactă – evenimente care în mod cert i-ar fi distrus pe alţii cu un caracter mult mai puternic. Niciodată nu găsise un răspuns la întrebarea aceasta, dar era posibil să îl fi găsit acum, şi tot atât de posibil era ca el să fie simplu: *nu*.

Mogens sesiză pericolul ce pândea în spatele acestor gânduri. Cu mâinile tremurânde luă la întâmplare una dintre cărţile de pe etajeră şi o deschise. Era un volum despre Egiptul timpuriu, din care un exemplar se găsea şi în mica lui bibliotecă din camera de la pensiunea lui miss Preussler din Thompson şi pe care îl cunoştea atât de bine, încât putea să redea pe dinafară pasaje întregi. Totuşi, în primul moment i se păru că literele nu aveau nici un sens. Privea filele ca pe un ciob de lut pe care se aflau hieroglife de acum cinci mii de ani încă nedescifrate.

– Îmi pot permite să întreb ce faci aici? întrebă o voce tăioasă în spatele lui.

Mogens tresări vinovat atât de tare, că mai că scăpa cartea din mână, şi se întoarse atât de brusc, că ameţi uşor. Graves intrase în casă fără a face nici un zgomot şi se apropiase la mai puţin de un pas, fără ca Mogens să îl fi observat. Părea foarte furios.

– Jonathan!

Chipul lui Graves se întunecă mai tare.

– Ei, cel puţin se pare că oricum îţi aminteşti numele meu. Dacă cumva ai uitat cine stă aici.

– Nu am uitat, ripostă Mogens pe un ton pe care îl vru la fel de rece, dar care pe Graves nu îl impresionă defel.

– Dacă aşa este, atunci trebuie să mă mir. Sau ţine de obiceiurile tale proaste să răscoleşti prin lucrurile personale ale altora?

În primul moment Mogens nu înțelese bine despre ce vorbea acesta. Privi consternat la cartea din mâna lui și apoi din nou la fața lui Graves.

– Dar nu este decât o carte, spuse el pierdut.

– Mie îmi displace totuși ca cineva să îmi umble prin lucruri atâta timp cât nu sunt și eu de față. Ocoli repede biroul, îi luă cartea din mână lui Mogens cu o mișcare agresivă și o puse la locul ei; cel puțin asta încercă. Dar era atât de furios și de pornit, că o îndoi. Apoi o aruncă pe birou cu un gest supărat și îl fulgeră cu privirea pe Mogens: Ce naiba aveai de gând?

Pe Mogens îl izbi furia pe care o citi în ochii lui Graves. Se așteptase ca Graves să reacționeze cu o anumită nemulțumire la această violare nepermisă a sferei lui private, dar ce văzu în privirea acestuia nu era supărare, ci furie sălbatică; mai mult, simțea clar că Graves se stăpânea cu greu să nu se năpustească la el și să îl scuture, dacă nu și mai rău.

– Eu... eu am vrut doar să discut cu tine, Jonathan, spuse el încurcat. Te asigur... că...

– Fugi de aici! îl întrerupse Graves.

Pentru o clipă scânteia din privirea lui se transformă în sete de sânge, și Mogens făcu doi pași înapoi.

Poate că această reacție îl readuse în fire pe Graves. Îl mai privi o dată plin de ură pe Mogens, apoi furia criminală lăsă locul unei consternări tot atât de profunde. Se lăsa încurcat de pe un picior pe altul, întinse mâna către Mogens și o lăsă din nou să cadă, când Mogens tresări din nou și, prevăzător, mai mări distanța dintre ei cu un pas.

– Eu... Graves își șterse confuz buzele cu mănușa lui neagră și trebui să înghită în sec de două, trei ori pentru a putea să mai vorbească. În cele din urmă zise: Îmi pare rău, Mogens. Eu... nici nu știu ce m-a apucat. M-am comportat ca un idiot. Te rog să mă scuzi!

– Bine, spuse Mogens.

Nu mințea. Nici nu era supărat pe Graves. Era prea confuz pentru asta.

– Nu, *nu* este bine, îl contrazise Graves nervos. Nici nu știu ce... Se opri din vorbit, își găsi salvarea într-un gest de neajutorare făcut cu capul și câteva secunde și le petrecu luând de pe birou cartea și așezând-o la locul ei cu mișcări exagerat de încete și precise. Repetă mai calm, dar fără a privi în direcția lui Mogens: Îmi pare rău. Cred că suntem cu toții puțin cam nervoși după noaptea trecută. Îmi accepți scuzele?

– Bineînțeles. Aveai pe undeva dreptate, nu trebuia să intru fără să cer permisiunea.

Graves se întoarse spre el cu o încetineală subliniată. Se controla acum în întregime.

– Așa este, spuse el. Nu ar fi trebuit să intri. Era din nou vechiul Jonathan Graves. De fapt, ce cauți aici? Vrei să te sinucizi, bătrâne? Trebuia să fii în pat! În mod normal ar fi trebuit să te afli într-o clinică sau cel puțin sub supravegherea unui medic bun.

– Și de ce nu sunt?

– Pentru că nu ne-a rămas timp pentru așa ceva, răspunse grav Mogens. Astăzi este ultima zi, Mogens. Peste câteva ore apune soarele. Ar fi trebuit să îți folosești timpul pentru a mai prinde puteri.

Mai dură ceva până când Mogens pricepu despre ce vorbea Graves. Simți cum îi pierea sângele din obraji.

– Vrei să mai cobori *încă o dată?* zise el, nevenindu-i să creadă.

– Bineînțeles, tu nu vrei?

Mogens nu putu decât să facă ochii mari.

– Tu nu vrei? repetă Graves.

– N-n... normal că nu, răspunse Mogens. Cum... de ți-a putut veni ideea? Ai uitat ce s-a întâmplat noaptea trecută?

– Nici măcar o clipă, îl asigură Graves hotărât. Dar se pare că tu ai uitat. Cu un gest furios îl opri pe Mogens să riposteze. Ne aflăm foarte aproape de rezolvare, Mogens! La doar câteva ore, înțelegi? Cea mai importantă descoperire științifică a acestui secol – ah, ce a acestui secol, a tuturor timpurilor! – și tu mă întrebi dacă vreau să mai cobor acolo? Te-ai țăcănit?

Mogens tăcea. Graves era din nou pe cale să se înfurie, și el era puțin dispus să îl aducă în starea de adineauri. Dar numai la ideea de a mai coborî acolo îl treceau fiori de groază.

– Ce te aștepți să găsești acolo jos, mai exact? întrebă cât putu de calm.

Graves îl privi cu o uluire exagerată.

– Pui întrebarea în mod serios?

– Nimic din viața mea nu a fost mai serios, Jonathan, răspunse Mogens. De această dată *el* a fost cel care i-a tăiat vorba lui Graves, înainte ca acesta să apuce să vorbească: Eu am fost jos și *am văzut* ce este acolo, dar sunt tot mai puțin sigur că amândoi am văzut același lucru.

Graves se holbă la el. Tăcea, dar Mogens citea pe fața lui că se afla pe drumul cel bun. În adâncul lui se trezea ceva mult mai rău decât amestecul de ură și dispreț, pe care îl simțise până acum față de Graves: o indignare care se amplifica tot mai mult. Graves îl mințise. Din nou, și probabil că de la început.

– Nu templul te interesează, așa este? întrebă el. Graves tăcea cu îndârjire în continuare, ceea ce alimentă enorma suspiciune care creștea treptat în Mogens. Nu te-a interesat niciodată faptul că acolo, jos, există un templu egiptean de cinci mii de ani. Nu ai vrut niciodată să dovedești lumii

ceva. Nu știu de ce ești aici, dar tu nu urmărești o descoperire senzațională. Asta le-ai spus-o doar sărmanilor nebuni care au lucrat pentru tine. Oh, da... și mie, natural. Ce cauți de fapt?

Graves continua să îl fixeze cu privirea, dar pentru un moment masca de siguranță superioară dispăru de pe chipul lui, și pentru aceeași clipită din afara timpului – puțin mai lungă decât cea în care privise el în abisul dintre zi și noapte – Mogens crezu că îl descoperă pe adevăratul Graves: un bărbat cu ochi arzători, cu chipul frământat de griji și cu suflet împietrit, un mecanism a cărui viață și activitate au fost dominate de un unic gând. Graves era posedat. Dar nu știa ce îl poseda.

– Ești smintit, murmură Graves.

Acum vocea îi era moale, cumva resemnată și plină de înțelegere.

Mogens înțelese că momentul trecuse. Poate că preț de o clipită i se îngăduise să arunce o privire asupra adevăratului Jonathan Graves, un om despre care aflase brusc că în anii din urmă suferise cel puțin cât suferise el și a cărui soartă nu era cu nimic mai mult de invidiat decât a sa. Dar acum își recăpătase stăpânirea de sine, și Mogens nu va reuși să străpungă a doua oară zidul pe care îl ridicase în jurul lui. Cel puțin nu acum și nu aici.

– Nu ți-o iau în nume de rău, Mogens, continuă Graves. Dacă este cineva vinovat, atunci eu sunt acela. Nu ar fi trebuit să te las singur în starea aceasta.

– Acesta nu este un răspuns la întrebarea mea, zise Mogens, deși știa cât de lipsită de sens îi era afirmația. Niciodată nu ai fost interesat să dovedești lumii, sau măcar colegilor tăi, că faraonii au fost aici cu cinci mii de ani înaintea lui Columb, am dreptate? Tu cauți cu totul altceva.

Dar Graves ridicase din nou zidul, care era acum mai înalt și mai lat decât înainte. Avea o privire rece. Și totuși, Mogens – deși știa că nu era bine și aproape împotriva propriei voințe – mai adăugă: Ce speri să găsești acolo jos, Graves?

Interlocutorul său dădu doar din cap. În loc de a răspunde direct, scoase o țigară și un plic cu chibrituri și le folosi pe ambele pentru a-și ascunde fața în spatele unui nor cenușiu de fum.

– Iau în considerație starea în care te afli, spuse el, și îmi reproșez faptul că te-am suprasolicitat. Acolo jos nu este nimic, Mogens, nimic ce să nu fi văzut amândoi. Nu este suficient? Trase din țigară pentru a beneficia de o pauză ce o socotea favorabilă lui și își încreți buzele într-un surâs disprețuitor. Ce crezi tu că vreau să găsesc? întrebă el ironic. Piatra filozofală ori sfântul Graal?

O fracțiune de secundă în capul lui Mogens se aprinse o amintire până acum îngropată. Raza de lumină a felinarului lui Tom se îndreptase către poartă, dar cele două canaturi negre ale ei, decorate cu imagini înspăimântătoare, erau larg deschise, și dincolo de ele... imaginea îi scăpa acum, dar avea senzația neplăcută că văzuse ceea ce apăruse în poarta deschisă. O parte din el, mai puternică decât propria voință, *nu voia* ca el să își amintească.

Schimbă subiectul discuției:

– Ce facem în legătură cu miss Preussler?

Graves lansa nepăsător nori de fum, care în fața chipului său deveniră atât de denși, încât Mogens mai mult îl bănuia decât îl vedea.

– Ce vrei să facem, prietene? Vrei să te rogi pentru ea? Poftim!

Nu îi fu ușor lui Mogens să se stăpânească, dar cumva își încheie gândul. Cu un calm care îl surprinse și pe el, răspunse:

– Nu putem lăsa lucrurile așa. Oricum, a murit un om.

– Ce vrea să însemne asta? se interesă nepăsător Graves.

– Trebuie să facem ceva. L-ai anunțat pe șeriful Wilson?

Expresia de perplexitate apărută pe chipul lui Graves părea autentică.

– Pe șeriful Wilson? repetă el fără să înțeleagă.

– Bineînțeles, spuse Mogens. Sărmana femeie este moartă, Graves! În general, în asemenea cazuri se anunță autoritățile, sau nu este așa?

– Se poate. Ochii lui Graves se îngustară. Așa voi face. Mâine.

– Mâine? repetă Mogens. Adică cum, mâine?

– Imediat ce va trece totul, răspunse Graves. Imediat ce noi...

– Dar nu putem să așteptăm atât! îl întrerupse Mogens. Ar fi trebuit să îl anunțăm de mult pe șerif! Am presupus că Tom a făcut asta încă în cursul nopții trecute!

Graves îl măsură lung câteva secunde cu o privire care putea fi calificată doar ca disprețuitoare.

– Treptat încep să îmi fac griji cu privire la sănătatea ta mintală, bătrâne! Știi ce spui de fapt?

– Miss Preussler este moartă! răspunse Mogens pierdut.

– Încă nu știm asta. Singurul lucru pe care îl știm este că a dispărut. Recunosc că posibilitatea de a fi în viață și chiar de a o revedea nevătămată nu este prea mare. Poate că ar trebui chiar să îi dorim sărmanei miss Preussler să nu mai fie în viață. Totuși, până acum avem doar o pură bănuială. O simplă presupunere, în baza căreia nu pot pune în joc succesul unei munci de ani de zile! Mogens vru să protesteze, dar Graves făcu o mișcare furioasă cu

capul și trimise un nor cenușiu de fum în direcția lui; un dragon mânios, care scoase un mârâit amenințător. Ai măcar *idee* despre ce s-ar întâmpla dacă am merge acum la Wilson? În cel mult o oră aici vor mișuna polițiștii, iar după încă o oră aici nu te vei putea mișca de reporteri, gură-cască și curioși! Ca să nu mai vorbim de stimabilii noștri *colegi* de alături! Aceștia vor răscoli peste tot, vor răsturna totul și vor răvăși totul. Nu voi renunța la munca de un deceniu doar...

– ... Pentru că a murit un om? îl întrerupse Mogens.

– Pentru că tu nu ai mai putut aștepta o singură zi! interveni furios Graves. Ce înseamnă asta, Mogens? Nu pretind să faci nimic ilegal! Nici măcar ceva imoral! O singură zi, doar atât te rog! Din partea mea, mâine-dimineață te poți duce la San Francisco și acolo să discuți cu cel mai mare ziar. Trâmbițează liniștit, nu am nimic împotrivă! Din partea mea poți să îți asumi toate meritele, îmi este indiferent! Dar dacă astăzi cineva află ce am găsit noi jos, totul ar fi de prisos, și nu admit asta!

– Tot nu ai înțeles, șopti zguduit Mogens. Moartea unui om te lasă chiar atât de rece?

– Nu! Ai dreptate. Dar nu a fost vina noastră. Nici a ta și nici a mea. A fost o nenorocire îngrozitoare, o succesiune de întâmplări oribile, care nu ar fi trebuit să se producă niciodată. Dar dacă acum renunțăm la tot ce am muncit eu atâta timp – la ce *amândoi* am muncit atâta timp și pentru care amândoi am plătit atât de mult, Mogens! – atunci moartea ei nu ar fi doar teribilă, ci și lipsită de sens. Asta vrei?

Mogens se întrebă de ce nu se întoarce pur și simplu pe călcâie și nu pleacă. Era absolut inutil să continue această discuție. Graves nu înțelegea despre ce vorbea el, și el nu pricepea ce spunea Graves. Ca și cum brusc se întâlniseră

într-un turn Babel, foloseau aceeași limbă, dar cuvintele ei aveau cu totul alte înțelesuri pentru fiecare. Nu de mult se întrebase foarte serios dacă nu cumva era pe punctul de a-și pierde rațiunea. Acum își punea aceeași întrebare, dar cu referire la Graves. Omul era nebun. Poate chiar periculos de nebun.

– Îmi pare rău, spuse încet, dar pe un ton hotărât, însă eu nu voi mai coborî acolo. Nici astăzi, nici mâine, nici altă dată. Acum îmi fac bagajul și îl rog pe Tom să mă ducă în oraș. Îi voi comunica șerifului Wilson cele petrecute aici.

– Mă tem că Tom nu va avea timp, răspunse rece Graves.

– Atunci trebuie să plec pe jos.

Graves râse ostil.

– În starea în care te afli? Nu mă face să râd!

Mogens ridică indiferent din umeri.

– Poate că ai norocul să mă prăbușesc pe drum de epuizare, spuse el fără a zâmbi, și privirea lui nu părăsi nici o clipă ochii din spatele norilor de fum cenușii ce pluteau în aer. Dar voi pleca. Acum. De mult ar fi trebuit să o fac. Poate că sărmana miss Preussler ar mai fi fost acum în viață.

– Poate că nu ar fi trebuit să vii aici.

– *Tu* ai fost acela care m-a adus, îi aminti Mogens.

Graves strânse dispreţuitor din buze.

– Chiar și mie îmi mai scapă din când în când câte o greșeală.

Mogens renunță la a mai răspunde. Discuția putea doar să degenereze, indiferent de ce spunea ori făcea el, și asta în orice context. De când îl cunoștea pe Graves, Mogens nu se gândise niciodată – de ce ar fi făcut-o? – la acest aspect, dar acum remarcă brusc cât de superior îi era Jonathan Graves din punct de vedere fizic: mai înalt bine decât el, cu umerii vizibil mai lați și cu cel puțin cincisprezece kilograme mai greu, Graves primise în timpul studenției mai

multe oferte de a juca în echipa de fotbal a universității, ceea ce fără îndoială că ar fi influențat pozitiv ascensiunea sa ca student. Graves, care nu era interesat câtuși de puțin de vreo activitate sportivă, nu făcuse nici măcar efortul să răspundă, iar anii care trecuseră de atunci nu îi menajaseră forma fizică. Era totuși clar mai voinic decât Mogens, și, chiar de ar fi fost altfel, resimți deodată pornirea către violență a lui Graves ca pe un iz urât. Era ceva nou chiar și pentru Graves, și Mogens se îngrozi. Se întrebă foarte serios dacă Graves nu l-ar reține cu forța, în cazul că insista să plece, dar propriul gând îl înspăimântă atât de mult, că îl alungă imediat.

– Acum am să plec, spuse el. Rămâi cu bine, Jonathan!

Graves strânse din fălci atât de tare, încât Mogens nu s-ar fi mirat să îi audă scrâșnetul dinților, dar nu spuse nimic, ci doar îl țintui cu privirea încărcată de ură și, în cele din urmă, se întoarse și se îndreptă către ușă.

Când întinse mâna spre clanță, Graves spuse:

– Mogens, te rog!

Mogens nu ar fi avut niciodată curajul de a-l înfrunta pe Graves atât de deschis. Dar știa că, dacă se oprea ori se întorcea către Graves, pierdea.

Se opri și se întoarse spre Graves, încercând să îi susțină privirea.

– Hai să discutăm, Mogens, îl rugă Graves. Doar cinci minute.

– Unul, răspunse Mogens și deja era mai mult decât ar fi trebuit.

– Cinci minute, insistă Graves, pe urmă Tom te va duce în oraș, dacă vei mai dori asta.

Unicul răspuns imaginabil la această întrebare ar fi fost un „nu" hotărât. Dar Graves nu i-ar fi făcut această ofertă dacă nu ar fi fost sigur că putea să îi schimbe părerea. Poate

că avea argumente bune, cine știe? Dar Mogens nu *voia* să se răzgândească. În ce privea moartea lui miss Preussler nu mai putea schimba nimic, și cel puțin dintr-un punct de vedere Graves avea dreptate: probabil că nu ar fi putut să înlăture nenorocirea. Dar Graves se înșela amarnic cu privire la altceva. Îi cerea ceva imoral, ceva *de la un capăt la celălalt* imoral. Situația era exact invers: dacă el ceda și aștepta – chiar numai o singură zi! – atunci moartea lui Betty Preussler ar fi fost complet zadarnică. El ar fi părăsit-o la nevoie ca și pe Janice cu ani în urmă.

– Ai dreptate, oftă Graves, sunt un bădăran. Nu ar fi trebuit să spun asta, știu. Dar de asta... depinde incredibil de mult, Mogens. Doar o singură noapte. Ce vrei să fac? Să cad în genunchi și să te implor?

– Nu ar folosi la nimic, răspunse calm Mogens. A trecut deja o jumătate de minut.

Graves strivi țigara doar pe jumătate fumată în scrumiera arhiplină cu atâta putere, că pe hârtiile de pe birou se răspândi o ploaie de scântei roșii, minuscule, clătină din cap, și în mod absurd aprinse imediat alta nouă. Mâinile i se mișcau într-un fel ciudat – Mogens nu putea descrie ce îl speria, dar mâinile unui om nu *puteau* să se miște astfel – și sub mănuși era un neîntrerupt clocot. Mogens se surprinse fixând cu privirea mâinile lui Graves, întoarse capul cu un gest brusc, dar era prea târziu. Graves îi remarcase privirea.

– Tu nu m-ai întrebat niciodată ce s-a întâmplat cu mâinile mele, Mogens.

Nu era adevărat. Mogens îl *întrebase,* dar nu primise decât răspunsuri evazive.

– Sper că nu același lucru ca la mâinile mele, zise el.

O replică spontană, care îl sperie profund.

– Nu, spuse Graves. Se încruntă, suflă un nor de fum și făcu cu capul un gest întrebător către mâinile lui Mogens. Ți-ai îndepărtat bandajele?

– Da. Acidul clorhidric cu care erau impregnate ardea. Au trecut în două minute.

Graves întinse poruncitor mâinile:

– Nu a fost înțelept din partea ta. Arată-mi-le!

Deși Mogens simți o frică vecină cu panica la ideea de a fi atins de Graves, întinse mecanic mâinile, și Graves le pipăi și le întoarse ca un profesor care verifică dacă elevul are unghiile murdare.

În privința mâinilor lui Graves nu se înșelase – atingerea lor a fost cea mai neplăcută din câte avusese parte vreodată. Mănușile erau doar niște mănuși din piele veche, dar *sub ele* se mișca ceva; nu doar mușchi și tendoane, ci și altceva *nelalocul* lui, care se strângea și se întindea, și Mogens avu nevoie de toate puterile pentru a se stăpâni și a nu se smulge plin de scârbă.

Dar cel puțin Graves păru mulțumit de rezultatul cercetării sale, căci îi eliberă mâinile și zise pe un ton nu prea convingător:

– După toate aparențele, ai avut noroc. Dar nu poți să știi niciodată. În următoarele zile ține-ți pielea sub observație.

– De când am înlăturat chestiunea cu care mă tratai tu, mă simt mult mai bine. Ce intenționai? Să mă torturezi puțin?

– Unguentul este puțin cam neplăcut, recunosc, dar este eficient, răspunse Graves.

– Eficient împotriva a ce?

– Ai pus mâna pe bestii, îi aminti Graves.

– Și? Doar nu o să îmi spui că erau otrăvitoare?

– Bănuiesc că nu în sensul clasic, zise Graves. Dar nu poți să știi niciodată. Aceste creaturi sunt necrofage,

Mogens, nu uita! Cine ştie ce agenţi patogeni colcăie pe pielea lor.

– Sau pe dinţii lor?

– Tom ţi-a îngrijit şi celelalte răni, răspunse Graves imperturbabil. Dar nu ai nici o grijă, a luat alt unguent.

– Ce liniştitor! zise ironic Mogens. Dar de ce îţi pierzi preţiosul timp pentru a te întreţine cu mine pe tema agenţilor patogeni şi a unguentelor? Deja s-au scurs jumătate din cele cinci minute.

– De unde ştii dacă nu ai ceas? Graves mai suflă un nor de fum urât mirositor în direcţia lui, şi adăugă: Cele cinci minute se termină când spun eu.

Mogens renunţă la ripostă. Ar fi fost inutilă. Cearta care mocnea va prelungi timpul de aşteptare. Dacă în acest mod putea să renunţe la un marş pe jos de câteva ore până în oraş, marş pe care probabil că nici nu l-ar putea duce la capăt, ce mai contau câteva minute?

– Scuze, spuse Graves. Era posibil să fi remarcat singur că exagerase în privinţa tonului. Continuă: Nu... nu îmi este uşor să găsesc cuvintele potrivite. Nu am fost obişnuit să mă rog.

– Ştiu. Şi cred că mai ştiu şi ce vrei să zici. Dar decizia mea este fermă. Pentru a da mai multă greutate următoarelor cuvinte, scuturâ capul cu convingere: Am să plec.

– Ca să faci ce? se interesă Graves. Ca să îi relatezi şerifului Wilson ce s-a întâmplat cu sărmanele miss Hyams şi miss Preussler? Dădu şi el din cap şi îl privi pe Mogens în acelaşi timp pândind şi provocator. Adăugă: Ia aminte, prietene, va fi cuvântul tău împotriva cuvântului meu şi al lui Tom. Şeriful Wilson mă cunoaşte de ceva vreme. Nu vreau să afirm că nutreşte sentimente prieteneşti faţă de mine sau măcar că mă apreciază. Dar tu eşti complet străin pentru el. Pe cine va crede?

– Eu îl consider pe şeriful Wilson un bărbat foarte inteligent, spuse calm Mogens. Era dezamăgit nu atât de Graves – se aşteptase ca acesta în final să treacă la ameninţări –, cât de el însuşi, care în neţărmuita lui naivitate crezuse că Graves avea totuşi nişte trăsături umane. Continuă: Va descoperi adevărul, de aceasta nu mă îndoiesc.

– Mogens, te rog! Chiar vrei să arunci totul la gunoi?

– Acolo jos nu este nimic care să merite acest preţ, răspunse Mogens.

– Asemenea cuvinte din gura unui om ca tine? murmură Graves. Tu eşti un om de ştiinţă, Mogens, ca şi mine! Ai uitat de toate visurile noastre? De toate poveştile auzite atunci la universitate, de tot ce voiam noi să realizăm odată?

– Nu. Dar nu am uitat mai ales ceea ce tu însuţi mi-ai spus, Jonathan. Sau ce mi-a povestit Tom. Şi nu am uitat nici ceea ce am văzut cu ochii mei. Ce trebuie să se mai întâmple ca tu să înţelegi că noi am trezit aici ceva ce nu trebuie trezit?

Graves trase din nou din ţigară, şi Mogens putu aproape să vadă cum i se înghesuiau gândurile sub frunte.

– Bine, oftă Graves. Probabil că oricum nu mai are nici o importanţă. Mai devreme ori mai târziu tot ai fi aflat. Cel mai târziu la noapte.

– Ce să aflu?

– Ai dreptate, acolo jos este ceva mai mult decât un mormânt al faraonilor. Mult mai mult decât îţi poţi tu imagina.

Mogens putea să îşi imagineze o mulţime de lucruri, dar mai simţea şi că măcar o parte din el privea cu jind la momeala aruncată de Graves. Încercarea era atât de transparentă, că efectul ei fu aproape ridicol; momeala nu era deosebit de originală şi nici nu era aleasă deosebit de abil.

Putea vedea clar cârligul în care era agățată. Dar totuși își făcu efectul. În cele din urmă, în sufletul lui era ceea ce tocmai spusese Graves: un om de știință. Lungii ani petrecuți în exilul autoimpus aproape că îl făcuseră să uite de ce alesese această profesie, și nu o alta. Nenumăratele nopți în care fusese trezit, scăldat în sudoare, de coșmaruri și zilele și mai triste în care orele parcă nu voiau să se mai scurgă în biroul lui fără ferestre din beciul universității îl făcuseră să creadă că focul științei se stinsese în el. Dar nu era adevărat. O parte din el nu încetase niciodată să pună acea întrebare ultimativă la care se rezumă în final cercetătorul: De ce?

– Dacă toți ar gândi ca tine, spuse disprețuitor Graves, astăzi am fi stat tot prin pomi și am fi aruncat unii în alții cu bețe!

– Da, răspunse calm Mogens, este posibil. Dar probabil că miss Preussler ar fi fost în viață.

– Și de asemenea Janice, adăugă Graves.

Cel mai rău era, poate, că aceste vorbe erau la fel de transparente ca acelea dinainte. Mogens reținu intenția de rănire ce se ascundea în spatele lor la fel de clar de parcă Graves l-ar fi avertizat asupra atacului, dar asta nu îl favoriza cu nimic. Simțea cum pornea din el un val de ură pură și un moment nu mai vru decât să se năpustească asupra lui Graves și să îl lovească cu pumnii în față.

Bineînțeles că nu o făcu. Pentru că tot atât de clar simțea că ar fi fost exact ce voia Graves. În loc de a-l asculta mai departe și a se lăsa în cele din urmă convins să facă o prostie, se întoarse, întinse mâna către clanță, dar exact în acel moment ușa fu împinsă din afară, și Tom intră șchiopătând. Era cu totul pierdut.

– Miss Preussler! bâigui el. Șeriful Wilson!

– Ce s-a întâmplat? țipă la el Graves și făcu un gest poruncitor cu mâna. Tom, adună-te! Ce este cu miss Preussler și cu șeriful?

Tom trebui mai întâi să tragă aer în piept de două, trei ori înainte de a fi în stare să continue:

– Șeriful Wilson a găsit-o pe miss Preussler! Trăiește!

Cu mai puțin de un sfert de oră în urmă, Mogens nu era sigur dacă avea suficientă putere să traverseze încă o dată porțiunea cu noroi. Acum, când năvăli afară imediat după Graves și Tom, nici nu mai simți efortul. Ajunse la baraca sărăcăcioasă pe care o preluase miss Preussler de la doctorul Hyams la câteva secunde după ceilalți doi și, cu toate că inima i-o luase razna și plămânii erau pe punctul de a exploda la fiecare respirație, nu se opri din fugă, ci ocoli mașina șerifului aflată în dreptul ușii deschise și trecu peste cele trei trepte de lemn de la intrare dintr-o singură săritură.

Fu cât pe-aici să se lovească de Wilson, care se oprise în spatele ușii și aproape că o blocase cu umerii lui largi. Cel care evită ciocnirea fu Wilson, care în ultimul moment se feri într-o parte și îl lăsă să treacă; dar lui Mogens nu îi scăpă privirea scurtă, în același timp prezumțioasă și neîncrezătoare, cu care îl măsură șeriful.

Dar în acest moment nu îl interesa aceasta absolut deloc. Cu alți doi pași mari aproape că traversă încăperea și încremeni cu răsuflarea tăiată când văzu silueta întinsă pe patul îngust. În timp ce se îndreptase încoace, nu putuse să gândească clar – și cum ar fi putut? –, dar fantezia nu îl părăsise și îl chinuia cu cele mai oribile viziuni. Acum vedea cu propriii ochi ce pățise.

Nu înregistră nimic din imaginile de groază la care se aşteptase.

Realitatea era de mii de ori mai gravă.

Nu era nici măcar rănită; în orice caz, nu din ceea ce putea să vadă Mogens. Miss Preussler stătea întinsă pe patul simplu de campanie, pe care cel puţin pe lăţime îl depăşea prin corpolenţa ei, avea părul răvăşit şi murdar, iar pe faţă, pe braţe, şi pe umerii goi avea câteva zgârieturi şi julituri care abia făcuseră crustă. De la subsuoară până la gambe era înfăşurată cu o pătură de lână, probabil provenită din automobilul lui Wilson. Şi labele goale ale picioarelor erau zgâriate şi murdare. Ţinea ochii larg deschişi şi evident era conştientă, dar Mogens şi-ar fi dorit să nu fie. Niciodată nu mai văzuse un chip omenesc pe care să se fi întipărit atât de profund o groază de neînchipuit.

– Ce... i s-a întâmplat? şopti el.

Tom, îngenuncheat de cealaltă parte a patului, ţinând mâna stângă a lui miss Preussler, îl privi doar scurt pe Mogens, cu o expresie mai curând de furie decât de îngrijorare. Graves zise:

– Desigur că şeriful Wilson ne va explica imediat.

Se oprise la picioarele patului şi o privea pe miss Preussler cu compătimirea cu care un pescar se uită la un peşte mai mult decât amărât scos din apă şi se gândeşte dacă merită să îl ia sau dacă nu ar fi mai bine să îl arunce înapoi.

– Mă tem că nu pot, răspunse Wilson.

Nu numai Graves se întoarse spre el ridicând întrebător sprânceana stângă; şi Mogens întoarse surprins capul şi îl privi uşor buimac pe şerif.

– Ce înseamnă asta? întrebă Graves. Nu puteţi?

Wilson ridică din umeri cu un gest despre care Mogens nu putu spune dacă era de neajutorare sau de mânie cu greu stăpânită. Înainte de a răspunde, se apropie şi el de

pat și o privi câteva secunde lungi pe miss Preussler, gânditor și încruntat.

– Mă tem că nu vă pot spune multe, repetă el. Am sperat că, dimpotrivă, dumneavoastră mi-ați putea răspunde la câteva întrebări.

– Noi? repetă Graves. Mâna sa stângă pulsă ușor sub pielea neagră a mănușii. Dar cum am putea?

Wilson se desprinse de imaginea oferită de femeia semiconștientă, și făcu o mișcare voit înceată către Graves.

– Mai întâi pentru că această femeie aparține evident cercului dumneavoastră. Și apoi pentru că am găsit-o aici, în apropiere.

– Unde? reacționă rapid Mogens.

Întrebarea – poate chiar și tonul vinovat în care fusese pusă – trezi nemulțumirea clară a lui Graves, care îl străpunse cu privirea. Wilson întoarse capul încet în direcția lui și, înainte de a răspunde, îl privi și el câteva secunde gânditor și pătrunzător.

– În cimitirul cel vechi. Exact în față, unde dă în drum. Știți unde este asta?

Sub privirea lui, Mogens începu să se simtă neplăcut. Când îl întâlnise prima dată pe Wilson, crezuse că avea de-a face cu un polițist de provincie probabil inimos și onest, dar nu prea destupat, care se străduiește să facă față sarcinilor lui și nimic mai mult. Dar privirea cu care Wilson îl măsura acum trăda că era mai mult de atât. Wilson nu era nici prost și nici nu se lăsa impresionat de comportamentul superior al lui Graves sau de titlurile lor academice. Bineînțeles că nu putea să știe ce se întâmplase aici, dar era evident că simțea că ei trebuiau să aibă ceva comun cu asta.

– Așa ați găsit-o? se interesă Graves. Mă refer la...

– Dezbrăcată, dacă asta vreți să știți, spuse impasibil Wilson, și îi acordă din nou lui Graves toată atenția sa. Și într-o stare de deplină isterie. Mi-a trebuit ceva timp pentru a scoate de la ea o vorbă inteligibilă. Dacă nu aș fi știut că face parte dintre oamenii dumneavoastră, aș fi dus-o mai întâi în oraș, la doctor. Ce face ea de fapt aici?

– Miss Preussler este de doar câteva zile la noi, răspunse Graves și arătă către Mogens, completând: mai exact este de-a profesorului VanAndt.

Mogens era convins că Graves amintise intenționat titlul lui academic, dar tot atât de sigur era că lui Wilson nu îi scăpase lucrul acesta, lucru care îi stârni și mai mult neîncrederea, în loc de a o diminua. Wilson întoarse iarăși capul în direcția lui și îl măsură din cap până în picioare, și, deși ținea pălăria cu o mână, duse degetele mijlociu și arătător de la cealaltă mână la frunte, parcă pipăind borul care nu se mai afla acolo.

– Ah, da, profesore, zise el, este menajera dumneavoastră. Parcă așa spuneați, nu?

– Asta este o poveste ceva mai complicată, interveni Graves înainte ca Mogens să fi putut să răspundă. Și cu certitudine că nu are nici o legătură cu ceea ce i s-a întâmplat lui miss Preussler. Dădu de câteva ori din cap în mod exagerat înainte de a se apleca și a o examina pe miss Preussler cu o privire lungă, ce se voia mirată, și întrebă: Ziceți că era dezbrăcată? A fost...?

– La asta m-am gândit și eu în primul moment, spuse Wilson când Graves se opri din vorbit. Dădu cap și continuă: Am întrebat-o, dar ea a zis că nu, din cât am putut să înțeleg.

Tonul a fost mai jos și însoțit de o nouă privire ciudată aruncată spre Mogens.

– Şi de ce nu aţi dus-o în oraş? întrebă Graves. Femeia are nevoie de medic!

– Bineînţeles, dar a fost dorinţa ei expresă să fie adusă aici. Am căutat să o conving de contrariul, dar nu am reuşit. Nu pot să arestez pe cineva doar pentru că a devenit victimă a unui infractor. Femeia nu era rănită şi, în ciuda comportamentului ei isteric, era destul de stăpână pe sine pentru a-şi exprima clar voinţa. A vrut să fie adusă aici. La cineva cu numele de Mogens.

– Eu sunt acela, răspunse Mogens repede.

– Mogens...? repetă Wilson. Nu ziceaţi că vă numiţi...

– Mogens VanAndt, îl întrerupse Mogens. Eu sunt de origine flamandă, părinţii mei sunt din Bruxelles.

– Asta este în Europa, nu? întrebă Wilson.

În gând, Mogens mai adăugă ceva la respectul pe care îl avea pentru el. Pentru că nici studenţii pe care îi avusese în ultimii nouă ani nu ştiau toţi unde se afla Bruxelles. Pe unii dintre ei îi bănuia chiar că nu ştiau nici măcar unde se afla Europa.

– Da, dar am crescut aici. Şi, înainte de mă întreba dumneavoastră, vă pot spune că de la patru ani eram cetăţean american.

Urma de simpatie ce mai licărise pe undeva prin privirea lui Wilson se stinse, şi Mogens înţelese că făcuse o greşeală gravă. Acum nici el nu ar mai fi putut spune de ce îi scăpase această prostie, dar evident era că Wilson se simţise atacat şi, în consecinţă, neîncrederea i se confirma.

– Cum de aţi ajuns la concluzia că miss Preussler a fost victima unui infractor? întrebă de sus Graves.

Wilson îl privi oarecum dispreţuitor şi apoi, demonstrativ, se întoarse complet spre Mogens:

– Miss... cum spuneaţi că se numeşte?

– Preussler, răspunse Mogens. Betty Preussler. Dacă vă trebuie adresa, pot să vi-o dau.

– Nu va fi necesar. Oricum, pentru moment nu este nevoie. Presupun că veți mai rămâne aici un timp ca să vă mai pot întreba ceva.

– Și ce ați putea întreba? se interesă Graves.

Ca totdeauna părea că ține cu tot dinadinsul să transforme neîncrederea lui Wilson în certitudine.

– De exemplu, când ați văzut-o ultima dată pe miss Preussler, răspunse rece Wilson, și dacă obișnuiește să umble dezbrăcată prin cimitire.

Graves ignoră ultima parte a întrebării.

– Ieri-seară, zise el. Miss Preussler ne-a pregătit cina – o cină de excepție, în treacăt fie zis –, după care ne-am retras. Trebuie să știți că aici ne culcăm devreme. Lucrăm ziua paisprezece ore, uneori și mai mult.

Wilson preferă să treacă cu vederea aluzia.

– Și astăzi?

– Am lucrat de la răsăritul soarelui, răspunse Graves. În general micul dejun ni-l pregătim singuri. Miss Preussler nu este bucătăreasa noastră. A venit doar în vizită la profesorul VanAndt. De aceea lipsa ei nu a fost remarcată de nimeni. Cred că trebuie să vă mulțumim cu toții, în numele lui miss Preussler, pentru că cine știe unde s-ar fi ajuns dacă întâmplător nu ați fi trecut pe acolo la momentul potrivit.

– Nu a fost o întâmplare, răspunse Wilson.

Graves zâmbi scurt, scoase o țigară din buzunarul vestei și în continuarea aceleiași mișcări scăpără un chibrit. Să fi fost de vină doar mica flacără vioaie pentru faptul că Mogens avu impresia că ceva încerca din toate puterile să evadeze din închisoarea mănușilor lui negre?

– Ci a fost ce? întrebă Graves, după ca trase adânc fumul în piept și îl expedie apoi exact în fața lui Wilson.

– Eram oricum în drum către dumneavoastră, doctore Graves, răspunse calm Wilson.

– De ce?

– Mă tem că vin într-o chestiune cam neplăcută, răspunse Wilson fără a încerca câtuşi de puţin să ascundă satisfacţia din spusele lui. Trebuie să vă transmit o scrisoare din partea tribunalului.

– La ce se referă? întrebă netulburat Graves.

Din patul în care se afla miss Preussler se auzi un sunet ciudat, un amestec între un suspin şi ceva ce ar fi trebuit să fie poate un cuvânt, dar care se concretiză doar într-un murmur neclar. Totuşi, Wilson aruncă o privire vinovată către ea, apoi arătă către uşă.

– Poate că ar fi mai bine să discutăm afară, propuse el.

Graves ridică din umeri şi, fără a scoate o vorbă, se îndreptă către uşă; dar nu fără a-i arunca lui Mogens o privire prin care îi dădea de înţeles să nu îl urmeze.

Mogens nici nu intenţiona. Dacă Graves avea probleme cu justiţia, nu prea îl interesa. Aşteptă până când Graves şi şeriful părăsiră casa, apoi se aşeză cu grijă pe marginea patului şi îi luă mâna lui miss Preussler.

Avea pielea caldă într-un mod neplăcut. Avea febră. Ea reacţionă la atingere, chiar dacă o făcu după un anumit timp; întoarse cu greutate capul şi, după câteva secunde lungi, îi apăru pe chip un început de zâmbet.

– Profesore, zise ea.

– Mogens, răspunse el. Prietenii îmi spun Mogens. Făcu un gest scurt când miss Preussler vru să răspundă, pentru că îşi dădea seama cum se străduia să o facă. Nu vorbiţi. Totul este în regulă. Acum sunteţi la noi. Aici nimeni nu vă poate face nimic.

Tom îl privea cu oarecare îndoială şi nici miss Preussler nu părea convinsă cu adevărat sau măcar liniştită.

– Vreți să beți ceva? o întrebă.

Miss Preussler își trecu limba peste buze, ca pentru a verifica dacă într-adevăr îi era sete. Mogens vru să îl roage pe Tom să aducă ceva de băut, dar acesta deja se ridicase și se dusese grăbit la masă. Când se întoarse, nu avea în mâini nici un pahar ori o cană, ci un vas emailat și un burete, cu care tamponă ușor buzele lui miss Preussler. Așteptă răbdător să lingă picăturile, apoi băgă mai adânc buretele în vas și începu să îi curețe fața și gâtul.

Gingășia cu care lucra Tom îl liniști pe Mogens. În ciuda micilor dispute, Tom și miss Preussler se suportaseră de la început bine, dar acum Mogens se întreba dacă Tom nu vedea în ea ceva mai mult; poate mama de care fusese lipsit mult prea de timpuriu.

– Vă simțiți mai bine acum? o întrebă după ce termină și puse vasul pe podea lângă el.

Își șterse scurt mâinile de haină, și Mogens fu sigur că vede în ochii lui miss Preussler, cu toată starea jalnică în care se afla, o scânteie de dezaprobare.

– Mult mai bine, spuse ea. Mulțumesc, Thomas. Ești un băiat bun.

Tom se simțea penibil. Se ridică brusc, duse vasul înapoi pe masă și câteva clipe zdrăngăni ceva la el fără nici un rost. Exact când revenea, de afară pătrunse vocea lui Graves. Mogens nu putu să înțeleagă ce spune, dar tonul era foarte ridicat, chiar mânios. O clipă mai târziu, auziră o portieră de mașină trântindu-se și apoi automobilul depărtându-se.

– Sună a necazuri, zise Tom.

Poate că a fost mai bine că Mogens nu a apucat să răspundă, căci Tom nici nu terminase bine propoziția când ușa fu dată de perete și Graves intră tropăind și extrem de prost dispus.

– Tâmpiții! Adunătură de ignoranți! Și își zic oameni de știință!

– Ce s-a întâmplat? întrebă Mogens.

Graves vântură supărat o foaie de hârtie împăturită, pe care trona un sigiliu oficial.

– Stimații noștri colegi de alături! se înfierbântă el.

– Geologii? întrebă Tom.

– Cârtițele! izbucni cu furie Graves. Râmători! Pur și simplu nu sunt în stare să privească peste marginile gropii scormonite de ei! Dar nu rămâne așa. Ce o să se mai minuneze acești așa-zișI savanți!

Apoi, brusc, mina furioasă îi dispăru de pe chip și făcu loc unui rânjet larg.

– Am fost convingător?

Mogens clipi mai des, iar Tom îl privi cu o expresie dezorientată.

– Doctore Graves?

Rânjetul lui Graves se lăți și mai mult în timp ce făcea să dispară scrisoarea în buzunarul interior al hainei.

– Sper că am fost totuși convingător. În definitiv, nu am vrut să îl dezamăgesc pe stimabilul nostru apărător al ordinii.

– Ce era cu scrisoarea pe care ți-a transmis-o? întrebă Mogens.

Graves făcu un gest disprețuitor cu mâna și zise:

– O hotărâre judecătorească obținută de stimabilii noștri colegi. Ea îmi interzice mie și oricărui membru al grupului meu să intre în grotă, până când o comisie de experți nu se convinge că munca noastră nu provoacă pericol. Îmi și închipui, adăugă el pe un ton plin de dispreț, cum va fi alcătuită această comisie!

– Nu mai avem voie să mergem la locul nostru de muncă? întrebă nedumerit Tom.

– Sub amenințarea unei pedepse de o mie de dolari, confirmă vesel Graves. De fiecare dată când încălcăm această hotărâre.

– Dar nu pot face asta! protestă Tom.

– Mă tem că pot, răspunse Graves și se lovi cu palma peste buzunarul hainei unde se afla hârtia respectivă.

– Cu ce motivație? vru să știe Mogens.

Graves scoase un sunet de dispreț.

– Stimabilii noștri colegi, răspunse el cu o subliniere de parcă ar fi vorbit de ceva extrem de scârbos, sunt de părere că săpăturile noastre le influențează măsurătorile. Și nu ar fi exclus ca ele să reprezinte și un pericol considerabil pentru oraș și pentru viața locuitorilor lui. Idioți!

Graves nu lăsa impresia că acest lucru l-ar impresiona și chiar se supără când Mogens îi spuse asta.

– În mod excepțional ai dreptate, dragă profesore, răspunse vesel Graves. Hârtia este răbdătoare. Înainte ca Wyatt Earp Wilson să fi înțeles ce intenționez să fac cu a sa hotărâre judecătorească, totul va lua sfârșit. Astăzi este ziua decisivă, nu uita! Noi mai avem nevoie de o singură noapte.

Lui Mogens nu îi plăcu cum spusese acesta *noi,* dar se abținu să facă vreun comentariu și se întoarse către miss Preussler. Aceasta tăcuse cât vorbise Graves, dar îl urmărise foarte atentă, și expresia de pe fața ei spunea foarte multe. Mogens știa prea bine ce părere avea ea despre expresiile tari de genul celor tocmai folosite de Graves, iar pentru ea o hotărâre judecătorească se situa doar insesizabil mai jos decât tăblițele cu legi ale lui Moise.

– Acum totul nu mai are nici o importanță, miss Preussler, zise el. Tot ce contează acum este că dumneavoastră sunteți în viață și v-ați întors. Ne-am făcut cu toții cele mai mari griji în privința dumneavoastră. Ca să fiu cinstit, eu

m-am temut de ce era mai rău atunci când am văzut cum aceşti... aceşti *monştri* v-au înhăţat.

Judecând după expresia ce se citea în ochii ei, ceea ce i se întâmplase fusese suficient de rău, şi el nu era sigur că într-adevăr voia să ştie ce se petrecuse. Pentru un moment, privirea ei se pierdu într-o depărtare plină de lucruri înfiorătoare şi stranii – poate lumea *ei* dintre zi şi noapte –, dar îşi recăpătă controlul surprinzător de repede şi chiar zâmbi obosită, chiar dacă ochii nu au participat la acest zâmbet. Mâna ei îi strânse puţin mai tare degetele.

– V-am spus să nu vă faceţi de lucru cu acest om lipsit de Dumnezeu, profesore, zise ea. Am ştiut că se va sfârşi rău.

– Oricum, mai trăiţi, draga mea, spuse rece Graves. Ce aţi văzut acolo jos, miss Preussler?

Mogens nu fu sigur că ea îi va răspunde, şi a trecut un timp până o făcu.

– Nu credeţi că *dumneavoastră* ar trebui să *îmi* răspundeţi mai întâi la câteva întrebări, doctore Graves?

– Nu, răspunse cu sânge rece Graves. Draga mea, credeţi-mă că este mai bine pentru dumneavoastră să nu ştiţi nimic despre chestiunile acestea. Este mai bine pentru noi, dar şi pentru dumneavoastră. Deja aţi văzut mult prea mult. Am avut motive întemeiate de a vă preveni insistent să nu veniţi jos. Aşteptă zadarnic un moment ca aceasta să reacţioneze, apoi continuă: Cu atât mai important este pentru noi să ne relataţi ce aţi văzut în spatele acelei uşi, înţelegeţi, nu?

– Jonathan, termină, spuse obosit Mogens. Nu vrea să vorbească despre aceste lucruri, nu pricepi?

– Lăsaţi-l, profesore, interveni miss Preussler. Doctorul Graves este un om rău. Am simţit asta din primul moment. Poate că vinovată sunt eu însămi. Nu ar fi trebuit să vin aici.

– Nu, nu ar fi trebuit, spuse cu seriozitate Mogens. Dar totuşi eu mă bucur că aţi venit.

– Miss Preussler, zise Graves, ce aţi văzut?

Miss Preussler îl ignoră. Strânse mai puternic mâna lui Mogens.

– Aceste creaturi, profesore, spuse ea. Aceste îngrozitoare creaturi... spuneţi-mi că aţi venit ca să le distrugeţi.

– Nu, răspunse cu regret Mogens. Nu ştiam că există, în orice caz nu aici.

– Dar după ce aţi aflat?

– Mă tem că acest lucru nu ne stă în putinţă, dragă miss Preussler, spuse Graves înainte ca Mogens să aibă ocazia de a răspunse. În mod excepţional Mogens îi fu recunoscător acestuia că intervenise. Graves adăugă: În orice caz, atâta timp cât dumneavoastră refuzaţi să ne destăinuiţi ce aţi văzut.

Mogens trebui să se stăpânească să nu sară la Graves şi să îl pălmuiască, numai pentru ca acesta să îşi ţină în cele din urmă gura. Dacă miss Preussler nu l-ar fi ţinut de mână atât de strâns, poate că ar fi făcut-o. Chiar şi Tom îl privi pe Graves un moment cu o expresie de furie neascunsă.

– Dar le veţi distruge? vru să afle miss Preussler. Sunt creaturi fără Dumnezeu, doctore Graves. Nu au dreptul să apară în ochii DOMNULUI.

– Ce aţi văzut în spatele uşii? insistă Graves.

– Mai mult decât am vrut, răspunse ea. Mai mult decât ar trebui un om să vadă. Aceşti monştri... erau... erau atât de mulţi, incredibil de mulţi!

Mogens schimbă cu Tom o privire rapidă, plină de nelinişte. Ştiuse că avea de-a face cu mai mult de o singură astfel de creatură – cel puţin de ieri-noapte ştiau că erau cel puţin trei –, dar multe?

– Multe? întrebă el.

– Duzini, răspunse miss Preussler. Tonul ei coborî, și ceva din întunericul pe care Mogens îl observase în ochii ei reveni. Adăugă: Dacă nu cumva sute. Nu am putut să văd tot. M-au înșfăcat și... și îmi era frică. Totul a fost atât de groaznic!

– Nu trebuie să vorbiți despre aceste lucruri dacă nu vreți, spuse Mogens încet.

Graves îi aruncă o privire pe care parcă o simți fizic între omoplați, dar miss Preussler scutură doar din cap, îi mulțumi cu privirea și continuă, adresându-se lui Graves:

– Nu vă pot spune mult mai mult, doctore. Eram moartă de frică, și acolo era foarte întuneric. Dar există multe astfel de creaturi. Foarte multe. Făgăduiți-mi că le veți nimici.

Graves tăcea.

– Cum ați fugit de la monștri? întrebă Tom precipitat.

– Nu am fugit, răspunse miss Preussler.

– Nu ați fugit? întrebă Graves. Ce vreți să spuneți?

Întunericul din privirea ei nu numai că reveni, dar crescu în intensitate.

– Ei... m-au târât în acel loc oribil, spuse ea încet și continuă apoi: Cred că pentru scurt timp mi-am pierdut cunoștința. Era acolo o scară, o scară foarte lungă, de asta îmi mai aduc aminte. Apoi mai era o casă și...

Vocea îi cedă. Deodată îl strânse de mână pe Mogens atât de puternic, încât pe acesta îl duru, dar el nu scoase un sunet și nici nu încercă să își retragă mâna. Își dădu seama cât de greu îi era lui miss Preussler să mai vorbească. Dar poate că ea trebui să continue, pentru a nu distruge imaginile teribile pe care întrebarea le redeșteptase în amintirile ei.

– Aceste creaturi erau pretutindeni, zise ea cu voce tremurândă, încet. Ele... mi-au smuls hainele de pe corp. Toate. Cred... eram sigură că mă vor omorî. Eram absolut sigură. Însă doar... puneau mâna pe mine și mă *adulmecau*.

– Vă adulmecau? vru să se asigure Graves.

Mogens aprecie că părea interesat, fără a fi însă cine ştie ce surprins.

– Da, spuse miss Preussler. Înghiţi de câteva ori în sec cu greutate, cu privirea îndreptată parcă într-un loc din faţa ei, dincolo de întuneric. Era aşa de groaznic... de degradant. M-au adulmecat peste tot, adică... chiar peste *tot*. Voiam să mor de ruşine, dar nu puteam să fac nimic.

– Bine, spuse Mogens, erau doar animale, miss Preussler. Doar nişte monştri fără creier. Nu trebuie să vă simţiţi penibil.

– Şi v-au lăsat pur şi simplu să plecaţi? întrebă Graves.

– Nu. La un moment dat mi-am pierdut cunoştinţa. M-am trezit sus, în cimitir. Creaturile nu mai erau acolo.

– Şi apoi v-a găsit şeriful Wilson, presupuse Mogens.

Miss Preussler strânse din buze. Mogens nu putu decât să admire forţa femeii, dar brusc văzu scurgându-se lacrimi din ochii acesteia.

– A fost atât... atât de... degradant, şopti ea cu voce tremurândă. Îmi este aşa de ruşine...

– Nu trebuie, o încurajă Mogens. Totul a trecut. Vă mai liniştiţi puţin, şi mai târziu Tom ne va duce cu maşina în oraş. Cu puţin noroc, în seara aceasta vom fi într-un tren care ne va duce acasă.

– Dar nu se poate asta, profesore, zise miss Preussler.

– Ce nu se poate?

– Nu putem pur şi simplu să fugim, explică miss Preussler. Nu este vorba doar de mine, profesore. Acolo, jos, am... mai văzut ceva.

– Ce? întrebă Mogens.

Inima îi bătea cu putere.

– Nu am fost singura acolo jos. Acolo sunt mai multe femei. Şi sunt în viaţă.

Soarele apusese de o oră bună și de atunci Mogens deschisese și închisese de cel puțin o duzină de ori capacul ornamentat al ceasului de buzunar, pentru a arunca de fiecare dată o privire asupra cadranului. Deși era aproape sigur că o făcea la intervale mai mult ori mai puțin egale, de fiecare dată constata că trecuse mai puțin timp decât atunci când îl privise ultima dată. Când deschidea capacul pentru a arunca o privire asupra limbilor ceasului în lumina unicei lumânări ce ardea pe biroul lui Graves, i se părea că acestea nici nu se clintiseră din loc.

– Profesore?

Mogens se opuse tentației de a arunca o privire furioasă către Graves, aflat de partea cealaltă a biroului – și oricum se îndoia că ar fi avut vreo șansă să penetreze norii deși de fum de țigară, din care între timp Graves parcă construise un zid între ei. Graves fuma oricum foarte mult, chiar și din punctul de vedere al unui om foarte tolerant, care considera totuși fumatul ca pe un obicei extrem de neplăcut, dar care în același timp credea că fiecare avea dreptul de a decide pe ce cale voia să se sinucidă –, totuși, de când veniseră aici, acesta trăgea neîntrerupt din țigară. Până acum Mogens nu se edificase dacă era vorba de un semn de nervozitate sau dacă Graves credea că peste o oră cel mai târziu nu va mai putea fuma și în acest fel se lăsa pentru ultima dată pradă viciului său; dar cele două variante nu se excludeau reciproc.

Cu o mișcare exagerat de calculată închise capacul ceasului, îl puse în buzunarul vestei și îi răspunse lui Graves după ce lăsă intenționat să se mai scurgă alte câteva secunde:

– Bineînțeles că sunt nervos. Tu nu ești?

Graves clătină din cap; cel puțin Mogens presupuse că mișcarea pe care o bănuise în norii grei de fum avea această semnificație.

– Eu nu sunt prea sigur, adică ar trebui să fiu, nu? Dar mă simt... ciudat.

– Ciudat? Mogens ridică sprâncenele a mirare. În locul tău, mie mi-ar fi frică. Poate chiar mai mult decât ar trebui să îmi fie mie.

Graves râse ușor:

– Îmi poți explica de ce?

– Eu bănuiesc că știi mai bine decât mine la ce trebuie să ne așteptăm acolo jos. Cel puțin, asta sper.

– Mă tem că trebuie să te dezamăgesc, răspunse Graves. Sunt sigur că este vorba despre ceva important. Dar mult mai mult nu știu nici eu. Niciodată în acești ani nu m-am aflat mai aproape de dezlegarea misterului. Și ca să răspund la întrebarea ta: Bineînțeles că îmi este frică. Nu aș fi om dacă nu mi-ar fi frică.

În ce privea nivelul de umanitate al lui Graves, gândi Mogens, cu siguranță că acesta ar fi o temă pentru o discuție lungă și aprinsă. Dar nu acum.

Dădu să scoată din nou ceasul din buzunarul vestei, dar își retrase mâna. Gestul nu îi scăpă lui Graves.

– Mai sunt peste trei ore până la miezul nopții, Mogens. De ce nu te duci la tine să mai încerci să dormi puțin? Tom te va trezi la timp.

– Să dorm? repetă Mogens. În locul meu, tu ai putea să dormi?

– Nici eu nu aș putea să dorm în locul tău, spuse amuzat Graves, în timp ce mai trase o dată cu putere din țigară. În centrul norului cenușiu străluci un punct roșu și se stinse imediat. Ai chef de o partidă de șah?

– Șah? se miră Mogens pe un ton complet neîncrezător. Chiar te gândești în mod serios să joci șah acum?

– De ce nu? Cunosc oameni care se distrează uitându-se la ceas la fiecare câteva secunde. De aceea consider șahul ca

fiind o metodă mult mai logică de a-ți omorî timpul. Este un joc deosebit de calmant, care îți dezvoltă capacitatea de a sesiza esențialul. Ceea ce s-ar putea dovedi de folos.

Nu mai așteptă răspunsul lui Mogens, ci se ridică, se duse la o comodă mică și după câteva clipe reveni cu o cutiuță legată în piele, din care scoase un joc de șah lucrat artistic, ale cărui piese chiar dacă nici una dintre ele nu era mai mare decât degetul mic al unui nou-născut erau fiecare în parte o capodoperă. Aveau doar un mic defect.

– Piesele, zise Mogens.

– Ce este cu ele? întrebă Graves în timp ce deja așeza figurinele, începând cu cele două ture.

– Sunt albe, spuse Mogens.

– Asta din cauză că sunt din fildeș, spuse Graves, care părea ușor amuzat.

– Dar sunt albe toate! protestă Mogens. De ambele părți.

– Fildeșul este numai alb, explică Graves înveselit.

– Și cum să joci cu ele, dacă nu le poți deosebi unele de altele? întrebă Mogens.

Graves terminase de aranjat figurinele lui, apoi se aplecă și procedă la fel și cu celelalte. Mogens urmărea cu un amestec de fascinație și ușoară scârbă cum i se mișcau în acest timp degetele. Nici acum nu putea spune *ce* anume era fals aici, dar era clar că mâinile lui Graves se mișcau cum nu s-ar fi mișcat mâinile unui om. Cu astfel de degete, își spuse Mogens, Graves ar fi putut să fie un trișor excepțional.

– Te referi la faptul că ar fi dificil să deosebești cele două tabere cu aceste piese? se interesă Graves. Așa ca în viața reală? Se rezemă de speteaza scaunului în care ședea, după ce aranjase și ultima piesă. Este un joc de șah cu totul special, Mogens. Este foarte vechi și foarte valoros, dar nu acesta este motivul pentru care îl scot pentru a juca cu oameni foarte speciali.

– Ci? întrebă Mogens.

– Există deosebiri, spuse Graves, trebuie doar să privești foarte atent. Și trebuie să reții destul de bine pozițiile propriilor piese. Așa cum am zis: Ca în viață. Tu începi, Mogens; joci cu albele.

În primul moment Mogens se gândi serios dacă să accepte această măsurare stupidă de forțe sau dacă nu ar fi fost mai inteligent să se ridice și să plece. O parte din el ezita să se expună, dar o altă parte, mult mai puternică, era mult prea rațională pentru a coborî la acest nivel. Totuși, se aplecă în față și examină mai atent figurinele. Graves avusese dreptate: existau deosebiri minore, deși în opinia lui Mogens acestea nu erau nici pe departe suficiente pentru a diferenția piesele după ce le așezai în pozițiile de luptă și începeau să se întrepătrundă în rândurile adversarului. Dar ce avea de pierdut, în afară de puțin timp, care oricum devenise un chin pentru el; era un joc fără nici o importanță.

Deschise clasic, mutând pionul două pătrățele mai în față; Graves făcu o față disprețuitoare și reacționă tot cu o mișcare clasică. Spre propria surprindere, după doar câteva mutări Mogens reuși nu numai să se concentreze asupra partidei, dar simți și voința de a nu pierde în nici un caz. Pe timpuri, la universitate, el și cu Graves jucaseră deseori șah împreună, chiar dacă pe o tablă normală, cu piese de culori diferite, și din zece partide Mogens câștiga nouă. Nu le câștigase pe toate, și tocmai partidele pierdute fuseseră nimicitoare, pierdute aproape fără excepție rapid. Graves făcea parte dintre acei jucători imprevizibili care în fond nu erau grozav de buni, dar uneori aveau reacții complet absurde, care îi surprindeau pe adversari. Nu altfel procedase Graves, gândi Mogens, pentru a-l aduce aici. Îl surprinsese pur și simplu. Dar acest lucru nu îi va mai reuși.

Și trăi o surpriză, în orice caz nu una plăcută. Evident, Graves învățase mult în ultimii ani. Nu juca nici acum ca un maestru, dar juca mult mai bine decât își amintea și decât se așteptase Mogens. Când figurinele se apropiară unele de altele, situația se înrăutăți. Sarcina de a memora pozițiile celor șaisprezece piese îi solicita o mare parte a capacităților intelectuale și, cu toată strădania, mai greșea. De două, trei ori Graves dăduse din cap pe cât de tăcut, pe atât de ironic, când încercase să pună mâna pe piese care nu erau ale lui, și pierdu un cal și trei pioni pentru că făcuse aceeași greșeală invers. Piesele lui Graves se apropiau încet, dar inexorabil de el. După douăzeci, douăzeci și cinci de mutări nu mai era nici o îndoială privind sfârșitul partidei. Îi propuse o remiză lui Graves, dar acesta refuză.

– Niciodată nu trebuie să te predai înainte ca jocul să ajungă cu adevărat la sfârșit, zise Graves. Mi-am însușit această maximă de mulți ani. Fără ea probabil că acum nu aș mai fi în viață.

Mogens nu ridică privirea de pe tabla de șah. Simțea că Graves nu spusese aceste cuvinte numai de dragul de a face conversație, ci pentru a provoca o anumită reacție din partea lui, probabil o întrebare. Dar nu mai avea chef să deschidă o discuție cu Graves și mai știa și că, dacă își ridica privirea de pe tablă măcar o singură dată, va pierde definitiv perspectiva de ansamblu.

– Știi că ea nu este acolo jos, nu? întrebă brusc Graves.

– Cine?

Sperase că Graves era tot atât de concentrat asupra tablei de șah pe cât era el și că probabil nu remarcase tresărirea lui.

– Janice, răspunse Graves.

De această dată Mogens tresări atât de puternic, că era imposibil să îi fi scăpat lui Graves. Tăcea.

Graves mută în față unica tură ce îi mai rămăsese, punând-o evident în pericol, așa că Mogens se întrebă ce capcană se ascundea în spatele acestei mutări. Întinse mâna către calul său, pentru a accepta acest cadou oferit atât de clar, dar o retrase și își plimbă gânditor privirea pe restul figurinelor de pe tabla de șah. Nu identifică nici o capcană, dar asta nu însemna că nu putea să existe așa ceva.

– Îmi ești dator un răspuns, zise Graves. Eu ar trebui să fiu acela care tace.

– De ce? ripostă Mogens aproape involuntar.

– Pentru că știu că răzgândirea ta poate avea un singur motiv, răspunse Graves. Tu speri să o găsești pe Janice acolo jos. Desigur, știi că nu va fi cazul. Este aproape complet exclus. Dar a ști cu precizie ceva nu a împiedicat pe nimeni să creadă exact contrariul.

Mogens mută totuși tura. Dacă era o capcană, era atât de rafinat concepută, încât nu ar descoperi-o chiar de s-ar holba o oră la tabla de șah.

– Vorbești prostii, Jonathan, zise el direct. Dacă miss Preussler spune adevărul, atunci este de datoria noastră să mergem acolo și să descătușăm acești sărmani oameni de teroarea bestiilor.

– Dacă spune adevărul? repetă Graves și după părerea lui Mogens făcu o altă mutare și mai absurdă, care îl derută complet. Cumva te îndoiești dintr-odată de corectitudinea lui miss Preussler?

– Nu. Dar ea însăși a spus că era panicată. Îi era frică de moarte. Probabil că era isterică – în locul ei și eu aș fi fost –, plus bestiile acelea, care Dumnezeu știe ce i-au făcut. Nu aș fi surprins să fi avut halucinații.

Înainte de a răspunde, Graves se concentră un minut asupra tablei de șah.

– Deci ai pierdut speranța de a o mai găsi pe Janice? se interesă el pe un ton neutru.

– Jonathan, ce este asta? Fac ce vrei tu, te însoțesc încă o dată până la camera aceea blestemată. Tu ce intenționezi? Să mă mai chinui puțin din pură răutate?

– Nu, zise Graves, și cu regina îi luă lui Mogens tura. Vreau să câștig. Este șah mat.

Mogens privi consternat tabla de șah. Întinse mâna către piesă, o retrase, o mai întinse încă o dată și în cele din urmă dădu confuz din cap.

– Să nu îmi spui că ai atacat tema asta doar ca să îmi distragi atenția.

– Folosesc orice avantaj mi se oferă, spuse liniștit Graves. Recunoști că te-am învins?

– Dacă insiști, confirmă indispus Mogens. Chiar dacă nu înțeleg cum ai făcut. Dar așa este: M-ai învins.

– Și încă cu propria ta damă, spuse Graves, zâmbind.

Mai dură un moment până când Mogens înțelese: piesa cu care Graves îi dăduse șah mat era a lui.

– Ai trișat! zise el indignat.

– Mogens, ți-am spus: Folosesc fiecare avantaj care mi se oferă.

– Trișând? întrebă cu dispreț Mogens.

– Tu ai fost totdeauna jucătorul mai bun, Mogens. Nu te pot învinge. Nu te pot învinge dacă respect regulile.

– Deci înșeli?

– Modific regulile, îl corectă Graves. Uneori, este unica posibilitate pentru a supraviețui.

Mogens nu era prea sigur de ce voia să spună Graves și nici dacă *într-adevăr* voia să îi spună ceva sau numai se juca, dar brusc simți dorința intensă să mănânce toate piesele de pe tabla de șah împreună cu tabla. Probabil că îl reținu

doar respectul pentru prețioasa antichitate reprezentată de acest joc. Se ridică.

– Ai dreptate, Jonathan, spuse el scurt. Am să mă duc dincolo și am să încerc să mă odihnesc puțin.

Avu o satisfacție măruntă: Graves păru evident surprins. Acest joc, și tot ceea ce spusese, fuseseră doar pregătiri, dar nu mai voia să știe pentru ce.

Deși rațiunea îi spunea că poate ar face mai bine să rămână și să asculte.

În loc de asta, se năpusti afară din casă și prima duzină de pași o făcu aproape alergând, după care micșoră pasul și ulterior se opri. Pulsul îi bătea așa de repede, că trebui să inspire și să expire de câteva ori încet și adânc. Nu crezuse el cu câteva minute în urmă că Graves nu va mai reuși să îl ia prin surprindere? Și iată că reușise. Îl scosese din pepeni atât de temeinic, cum nici nu crezuse până acum. Și nu știa nici măcar cum.

Poate că nici nu exista un motiv. Poate că Graves era doar un monstru, căruia îi făcea plăcere să chinuie.

Mogens rămase câteva minute nemișcat, până când pulsul i se mai liniști, iar respirația aproape că îi reveni și ea la normal. Poate că dădea prea mare importanță fiecărui nimic. Erau cu toții nervoși, iar lui îi era cumplit de frică de ce va urma și de ce...

Pământul de sub picioare se cutremură.

Nu fusese un cutremur normal, nu fusese o mișcare reală, ci mai curând fusese ceva ca un răspuns la o mișcare, de parcă adânc sub picioarele lui, în măruntaiele pământului, ceva tresărise, după care readormise imediat. Șocul nu fusese prea mare – Mogens nu era nici măcar sigur că l-ar fi simțit dacă ar fi fost la Graves, ascultându-i vorbele înțelepte, care proveneau probabil din niște cugetări chinezești –, dar într-un anume fel fusese puternic, smulgându-i

un oftat. Nu se întâmplă nimic. Solul nu prezenta crăpături. Cerul nu se prăbușea. Nu auzi nici zgomot de sticlă care se spărgea, nici vuiet de clădiri ce se prăbușeau, nici măcar o pasăre nu își luă zborul din vârf de copac, nici un câine nu lătra. Și totuși, el resimți șocul cu o asemenea forță nimicitoare, încât se frânse în interiorul său și el însuși se simți rănit în umanitatea lui. Poate că în realitate nici nu fusese un cutremur, se gândi neliniștit Mogens. Poate că se cutremurase realitatea, și șocul pe care îl resimțise nu fusese real; era ceva ce se putea doar astfel exprima, pentru că lipseau cuvintele care să descrie ce se întâmplase de fapt.

În spatele lui se auzi zgomotul unei uși deschise. Mogens tresări atât de puternic, încât inima i-o luă din nou la goană. Îi tremurau mâinile. În primul moment zări doar o umbră, apoi licări un ochi roșu, mic, îndreptat spre el.

– Deci ai simțit și tu.

– Bineînțeles. Graves ieși încet, zvârli chiștocul țigării sale și își aprinse o nouă țigară înainte de a fi ajuns la el. Adăugă: Și nu numai eu.

Făcu un gest cu capul către cealaltă parte a terenului. În baraca lui Tom se aprinsese lumina, și după doar câteva clipe din casă răzbătu o rază de lumină. Pentru scurt timp pe chipul lui Graves apăru un zâmbet ciudat, apoi acesta făcu o jumătate de pas înapoi, lăsă capul pe spate și privi cerul.

Mogens îi urmări privirea. Cerul era atât de clar, încât fiecare stea pâlpâia ca o împunsătură de ac într-un carton negru ca smoala, în spatele căruia ardea o sursă de lumină extrem de puternică, și un moment, înainte de a recunoaște constelațiile cunoscute, i se păru că întreg firmamentul se rotea deasupra lui, de parcă stelele dansau imponderabil, pentru a se reorganiza într-o așezare misterioasă și importantă.

Mogens clipi, și stelele reveniră la normal. Poate că el se mișcase prea brusc. Sângele îi pulsa nebunește, lucru valabil nu numai pentru circuitul sanguin. Noaptea trecută fusese grav rănit, și nu era omul obișnuit cu așa ceva. Doar pierderea de sânge suferită l-ar fi ținut la pat în mod normal două, trei zile, ca să nu mai vorbim despre crestăturile adânci pricinuite de ghearele vârcolacilor. Dacă lua în considerație toate acestea, Mogens se simțea aproape nenatural de bine și pus pe fapte mari, dar nu se lăsa înșelat. A coborî acolo, jos, și probabil a se angaja într-o luptă cu vârcolacii – ce spusese miss Preussler? Erau zeci, dacă nu sute? – însemna curată nebunie.

Se apropia Tom. În solul înmuiat, pașii lui scoteau sunete bizare, înfundate. Sunete care într-un mod imposibil de redat prin cuvinte păreau tot atât de *vii* ca așa-zisul cutremur. Fără să scoată un cuvânt, îl salută pe Mogens cu o mișcare a capului, apoi se opri alături de Graves, privind cerul la fel ca acesta.

După un timp spuse încet:

– Începe, nu?

Graves confirmă:

– Da, începe.

Aceste vorbe îi provocară fiori reci lui Mogens. Vocea lui Graves fusese mai mult o șoaptă, dar totuși ea îl sperie pe Mogens. Graves părea... *fericit*. Într-un fel care lui Mogens îi provoca teamă.

Concentrat, mai privi o dată în aceeași direcție ca Tom și Graves. Cerul clar oferea o priveliște de o splendoare maiestuoasă, dar nu putu să descopere acolo sus nimic neobișnuit.

– Despre ce vorbiți? întrebă.

Avea cumva senzația că făcuse ceva greșit. Această clipă specială era atât de prețioasă, că simplul sunet al vocii lui reprezenta un sacrilegiu.

Mogens încercă să se controleze. Ce se petrecea cu el? Se părea că începea să se molipsească de vorbăria pseudofilosofică a lui Graves.

– Te-ai întrebat vreodată ce este acolo sus? întrebă Graves cu același ton bizar, care acum lui Mogens i se păru mult mai mult plin de *venerație* decât de fericire, și fără să desprindă privirea de ceea ce era acolo, sus.

– Stele, răspunse automat Mogens. Infinit de multe stele.

– Sigur, răspunse râzând Graves. Dar printre stele, în spatele lor, Mogens.

– În spatele stelelor? întrebă Mogens fără să priceapă. La ce te referi?

– Viață, Mogens, viață, răspunse Graves. Nu te-ai întrebat niciodată dacă acolo sus există viață? Oameni ca noi sau poate alte ființe mai bizare?

Bineînțeles că Mogens își pusese această întrebare, așa cum fiecare și-o pune cândva, când privește cerul nopții și vede această mulțime imobilă de stele. Niciodată nu găsise un răspuns și nu considera că acum era momentul potrivit să discute despre așa ceva.

Nu apucă să facă o remarcă pe măsură, căci în acel moment o voce spuse în spatele lui:

– Ce blasfemie, doctore Graves!

Mogens se întoarse aproape speriat, în timp ce Graves mai respiră de două, trei ori înainte de a se întoarce calm și a se uita la miss Preussler cu o privire în care sclipea o undă de superioritate ușor amuzată și disprețuitoare.

– Miss Preussler, ce faceți aici, draga mea? Ar trebui să stați la pat și să vă odihniți după cele prin care ați trecut.

Miss Preussler mai făcu doi pași, își înfipse pumnii în șoldurile proeminente și îl măsură pe Graves cu o privire care îl făcu pe acesta să pară brusc mai scund decât ea, deși în realitate era mai înalt cu un picior.

– Da, v-ar fi plăcut. Nu aș fi auzit aceste vorbe de hulă, aruncate de dumneavoastră, nu?

Întoarse capul și îl fulgeră cu privirea nu mai puțin supărată și pe Mogens, care fu sigur că întreaga ei sfântă mânie se va descărca acum asupra lui. Dar, când vorbi din nou, vocea îi era neașteptat de moale, mai mult dezamăgită și îngrijorată decât mânioasă.

– Și dumneavoastră, profesore? Stați acolo și ascultați flecăreala aceasta fără să comentați? Un om cu cultura dumneavoastră? M-aș fi așteptat mai mult de la dumneavoastră!

Mogens nu știa, pe moment, ce să spună. Când o văzuse ultima dată pe miss Preussler, în urmă cu două ore, aceasta era întinsă în pat, palidă ca un cadavru și complet epuizată și înspăimântată, iar el nu ar fi fost sigur nici măcar că ea ar fi avut puterea să se ridice în capul oaselor. Acum nu mai era nici urmă de epuizare sau spaimă. Miss Preussler nu numai că se îmbrăcase, își aranjase părul și se spălase bine, dar acum era din nou acea energică Betty Preussler care nu suporta în preajma ei nimic din ce contravenea concepției ei despre lume, modului ei de a privi lucrurile, simțului ei pentru curățenie și bună-cuviință. Dacă el nu ar fi văzut cu propriii ochi starea jalnică în care se aflase de dimineață, ar fi considerat că este imposibil ca un om să se refacă atât de repede.

– Dar vă rog, dragă miss Preussler, zise Graves. Nu vă vărsați justificata dumneavoastră mânie pe sărmanul profesor. Am purtat o pură discuție academică, asta a fost tot.

– O pură discuție academică, așa? repetă miss Preussler, întorcându-se către Graves. Ochii îi străluceau puși pe harță. Poate că nu înțeleg eu boabă din temele dumneavoastră științifice, dragă doctore, pentru că în cele din urmă sunt doar o femeie proastă și bătrână dintr-un orășel. Dar îmi dau seama foarte bine când cineva își bate joc de

DOMNUL, chiar dacă acel cineva încearcă să prezinte ereziile sub chipul discuțiilor științifice.

Graves păru surprins pentru scurt timp, și Mogens trebui să se străduiască din toate puterile să ascundă un rânjet de satisfacție. El a încercat o singură dată în toți acești ani să poarte acest gen de discuții cu proprietăreasa pensiunii lui și cu înțelepciune nu a mai repetat această încercare niciodată. Graves nu era nici prevenit și nici nu nutrea o simpatie nețărmuită față de miss Preussler, așa că făcu greșeala de a nu lăsa lucrurile cum erau, ci răspunse.

– Dar, miss Preussler, vă rog! zise Graves. Nimeni nu a intenționat să treacă peste dumneavoastră și nici peste credința dumneavoastră, vă asigur. Haideți, draga mea!

Ridică brațul ca pentru a o lua de după umeri, dar prevăzător nu duse gestul la capăt când remarcă privirea ei plină de furie. Păru un moment nesigur, apoi ridică din umeri, afișă un zâmbet și arătă cu mâna spre cer.

– Departe de mine gândul de a mă îndoi cumva de creația Domnului sau de a o minimaliza. Vedeți toate acele stele de sus?

Miss Preussler încuviință din cap.

– Dumneavoastră ce credeți, câte sunt? continuă Graves.

– Multe, mii.

– Sunt mult mai multe, spuse Graves clătinând capul. Milioane, miss Preussler, multe, multe milioane doar în Calea noastră Lactee. Știți ce este Calea Lactee?

Mogens crezu că cu această ultimă întrebare Graves pierduse și ultimul rest de simpatie – dacă avusese vreodată așa ceva – din partea lui miss Preussler. În loc de a se amesteca în discuție, așa cum intenționase, decise spontan să își vadă de treabă și să urmărească cum Graves plătea cu capul.

– Doar în Calea Lactee există mai multe milioane de stele, și multe dintre aceste stele de acolo – și arătă cu capătul aprins al țigării cerul, ca și cum ar fi vrut să facă o gaură în el prin ardere – ni se par simple stele, pentru că sunt extrem de departe, dar în realitate fac parte din Calea Lactee.

– Foarte interesant, spuse rece miss Preussler. Și, mai exact, ce vreți să spuneți cu asta, doctore?

– Că universul este infinit, draga mea miss Preussler. Fiecare dintre aceste minuscule luminițe de sus este în realitate un soare la fel de impunător și de dătător de viață ca al nostru. Iar numărul lor depășește orice imaginație.

– Și? întrebă miss Preussler.

Părea puțin iritată, și Mogens se surprinse dând instinctiv un pas îndărăt. Un anume spațiu de siguranță nu este un lucru rău, atunci când se ciocnesc titanii.

– Eu nu pot să îmi închipui că minunea vieții trebuie să apară doar o singură dată între acești sori nenumărați.

– Iar DUMNEZEU a creat omul după chipul Său, răspunse miss Preussler. Chiar dumneavoastră ați afirmat, doctore Graves: Este o minune. Nici mai mult, nici mai puțin.

– Dar este scris undeva în Biblie că l-a creat *doar* pe om? întrebă plin de amabilitate Graves.

Miss Preussler trase cu putere aer în piept și spuse tăios:

– Doctore Graves, eu nu tolerez o asemenea blasfemie în preajma mea.

– Dar, miss Preussler, eu...

– Destul, îl întrerupse miss Preussler pe un ton mai ridicat. Asta este erezie, doctore Graves! Credeți-mă că dacă acest tânăr nu ar fi fost lângă noi, v-aș fi dat răspunsul pe care îl meritați. Iar acum v-aș ruga să schimbăm tema discuției. Cât timp mai avem?

– Avem? Graves clipi de câteva ori repede. Ce vreți să spuneți prin mai avem, miss Preussler?

– Dar dumneavoastră mai intenționați să coborâți acolo și să îi eliberați pe acei sărmani oameni, cred eu.

– Indiscutabil, răspunse Graves, dar dumneavoastră doar nu vreți...

– ... Să vă însoțesc? îl întrerupse miss Preussler. Desigur că merg cu dumneavoastră.

– Mă tem că nu pot admite așa ceva, zise calm Graves.

– Iar eu mă tem că nu mă puteți împiedica, răspunse miss Preussler.

Mogens trăi o mică minune: chipul lui Graves se întunecă conform așteptărilor și în ochii acestuia se ivi acea expresie, care în urmă cu un deceniu îi determina pe foștii colegi de studenție să îl ocolească la distanță, și Mogens mai văzu cum mușchii maxilarului i se încordau atât de puternic, că îl făceau să creadă că în momentul următor țigara retezată de către dinți va cădea la pământ. Dar în locul exploziei așteptate, Graves rămase deplin imobil două, trei secunde, după care spuse foarte calm:

– Miss Preussler, mă tem că nu prea ați înțeles despre ce este vorba aici. Acolo jos s-ar putea să... fie cam periculos. Și, ca să fiu cinstit, chiar iau în considerație o luptă cu acele creaturi.

– Și de aceea nu vreți să puneți în primejdie o biată femeie bătrână lipsită de apărare. Tonul vocii lui miss Preussler era sarcastic. Cred că am dovedit că pot avea singură grijă de mine, doctore Graves!

Mogens gusta pe deplin expresia de pe fața lui Graves.

– Este imposibil! zise Graves. Este imposibil să îmi asum această responsabilitate și...

– Nimeni nu vă pretinde să vă asumați vreo responsabilitate, spuse miss Preussler. Vocea ei deveni brusc mult mai calmă, aproape catifelată, ceea ce pentru Mogens era semnul că subiectul fusese definitiv închis. Miss Preussler

adăugă: Eu am să vă însoțesc pe dumneavoastră, pe Thomas și pe profesor. Punct!

Graves, disperat, își frângea mâinile înmănușate.

– Miss Preussler, vă rog, fiți rezonabilă! o imploră el. Este posibil ca aceste creaturi să nu reprezinte cel mai mare pericol de care ne vom lovi acolo jos. Circumstanțele nu ne-ar permite să vă protejăm!

– Sunteți de părere că pentru dumneavoastră reprezint doar o povară, zise miss Preussler, scuturând capul. Dar pot să vă liniștesc și în această privință, doctore. Cu ajutorul lui Dumnezeu am mai scăpat o dată de acești demoni și nu îmi pot imagina că acest lucru s-a întâmplat fără un motiv. Acolo jos mai sunt oameni care au nevoie de ajutor.

– Și tocmai de aceea vom merge noi jos, miss Preussler! răspunse Graves pe un ton considerat de el convingător și fără replică, dar care în urechile lui Mogens sună îndoielnic. Vom face tot ce ne va sta în puteri, vă asigur de acest lucru, dar...

– Vin și eu, îl întrerupse miss Preussler, de această dată pe un ton care îl făcu și pe Graves să nu mai îndrăznească să o contrazică. Doar dacă nu veți încerca să mă opriți cu forța...

Graves îngustă ochii.

– Nu mă puneți la încercare, miss Preussler, spuse el.

– În acest caz va trebui să mă duc imediat în oraș, pentru a-l anunța pe șeriful Wilson de descoperirea mea.

Din cauza întunericului era greu să îți dai seama, dar Mogens crezu că *aude* cum de pe chipul lui Graves aluneca și ultima urmă de paloare.

– Asta nu o veți face! spuse el cu respirația tăiată.

– Ba voi fi *nevoită,* îl corectă miss Preussler. Acolo jos există oameni în pericol de moarte, doctore Graves. Eu sunt obligată să îi ajut. Și, dacă nu o pot face eu, cel puțin voi putea să informez autoritățile.

– Un marş pe jos până în oraş? ripostă dispreţuitor Graves, săvârşind în acest fel ultima şi cea mai gravă eroare de care putea da dovadă. Veţi merge până la apusul soarelui doar pentru a ajunge până la biroul şerifului.

Miss Preussler surâse dulce.

– Dar vă rog, dragă doctore, până la tabăra stimabililor dumneavoastră colegi este cel mult o oră de mers, chiar şi pentru o femeie bătrână, care nu se ţine prea bine pe picioare. Sunt sigură că acolo mi se va pune la dispoziţie un mijloc de a ajunge în oraş.

Faţa lui Graves împietri.

– Acesta este şantaj, ştiţi, nu?

– Nu exagera, Jonathan, interveni Mogens. Nu se mai străduia să îşi ascundă rânjetul răutăcios. Aşa cum văd eu lucrurile, miss Preussler face uz doar de toate posibilităţile pe care le are. Rânjetul i se lăţi şi mai mult pe faţă şi adăugă: Cu nu prea mult timp în urmă, o cunoştinţă îmi spunea că, dacă nu poţi câştiga un joc, trebuie câteodată să modifici regulile.

Atât miss Preussler, cât şi Tom îl priviră un moment fără să înţeleagă nimic, dar expresia din privirea lui Graves era asasină. Trase cu atâta putere din ţigară, încât capătul acesteia aproape se albi, apoi o trânti de pământ cu furie şi ridică piciorul pentru a o strivi cu toată puterea. Dar în loc de face acest lucru, se încruntă brusc, făcu o jumătate comică de pas de barză înapoi şi se lăsă pe vine.

– Ce vi s-a întâmplat? întrebă alarmat Tom.

Graves nu răspunse, ci se aplecă şi mai mult şi făcu o mişcare de a se sprijini cu mâinile de pământ, dar în ultimul moment renunţă la gest. Cu toată lumina slabă, Mogens remarcă expresia de groază de pe chipul acestuia.

Se lăsă şi el pe vine şi privi la locul unde se afla chiştocul ţigării lui Graves. Mai era încă aprins şi, când se aplecă şi

mai mult, îi ajunse la nas un miros puternic, ca de carne prăjită. În secunda următoare se autocorectă: nu, nu era ca de. Era chiar miros de carne prăjită, pentru că țigara nu căzuse pe pământul mocirlos, ci pe ceva alb, viu, care se răsucea sub jar, fără să poată să scape de focul mortal care îi ardea carnea.

– Dumnezeule mare! strigă miss Preussler. Ce este asta?

Graves nu răspunse, dar tot pe vine se retrase un pas, și Mogens trebui să facă uz de toată voința pentru a nu face același lucru. Cel din urmă sări în picioare și își înăbuși cu greutate o exclamație de silă. Obiectul pe care căzuse țigara lui Graves era un gen de melc lipsit de ochi, ceva mai gros, dar nu mai mare decât chiștocul. Pielea acestuia era transparentă, așa că se puteau vedea prin ea minusculele organe interne, care se mișcau de zor luptând cu teribila arsură ce mușca din carne, și Mogens trebui să apeleze din nou la întreaga-i voință pentru a se convinge că fâsâitul ușor pe care îl auzea era zgomotul cărnii ce ardea, și nu un strigăt.

– Doctore Graves! Vă implor, izbăviți acea creatură! exclamă cu respirația tăiată miss Preussler.

Graves privea încremenit, și Mogens fu și el surprins, dar nici unul din ei nu îndeplini dorința lui miss Preussler și nici nu făcu nici altceva.

Și Tom îngenunchease, dar se dovedi din nou mai pragmatic decât Graves și Mogens. Fără îndoială că priveliștea era și pentru el la fel de oribilă ca pentru Graves sau Mogens, ceea ce însă nu îl împiedică să scapere un chibrit și să aprindă mica lampă cu carbid ce o avea cu el. În primul moment lumina albă îl făcu pe Mogens să închidă ochii obișnuiți cu întunericul și să ducă mâna la față.

Văzu totuși că melcul nu era singur.

Ba chiar deloc.

Miss Preussler scoase un strigăt strident şi duse ambele mâini la gură, şi chiar autocontrolul lui Mogens cedă. Sări brusc, făcu un pas înapoi, se întoarse, dar numai pentru a înlemni cu un strigăt de oroare pe buze.

Pe toată porţiunea luminată de lampă pământul era plin de viaţă viermuindă, mucilaginoasă. Erau milioane sau cel puţin mii şi mii de trupuri lipsite de păr, minuscule, care se roteau, se răsuceau, se târau şi mişunau, ivite din pământ, şi umpleau urmele lăsate de picioarele lor – Mogens încercă să scape de ele, dar auzi brusc acel zgomot oribil făcut şi mai înainte de paşii lor pe solul pe care îl crezuseră mlăştinos, zgomot care deodată căpătă o altă rezonanţă, oribilă, în urechile lui – se revărsau în urmele de roţi şi de paşi, îngrămădindu-se în structuri groteşti, care se prăbuşeau tot atât de repede cum se înălţau.

– Doamne, profesore, ce este asta? şopti miss Preussler.

Chiar dacă ar fi cunoscut răspunsul la această întrebare, Mogens nu ar fi putut să scoată un sunet. Simţea instinctiv că ei nu erau în pericol, dar privelişte era atât de bizară şi dezgustătoare, că practic simţea că se sufocă. În jurul lor totul colcăia, şi chiar dacă creaturile nu erau în stare să se exprime sonor în vreun fel, masa lor aflată în mişcare producea un anume zgomot: o curgere şi un plescăit gelatinos, gâlgâitor, un sunet asemănător cu pasul făcut în noroiul lipicios, dar incomparabil mai dezgustător, straniu, şi ca şi cum asta nu ar fi fost de ajuns, Mogens era aproape sigur că recunoaşte în mişcarea omniprezentă un desen. Fiecare făptură se părea că se mişca absolut independent, şi totuşi Mogens avu impresia că miss Preussler, Tom, Graves şi el se aflau exact în centrul unui cerc care se rotea încet şi care se închidea în jurul lor, un vârtej ce se învârtea extraordinar de încet, care îi înconjura nemilos şi care fără greş îi va trage în adâncuri dacă vor rămâne în acest loc.

– Să nu vă fie frică, miss Preussler, spuse Graves. Aceştia... sunt doar câţiva melci sau viermi. Dezgustători, dar inofensivi. Trebuie să îi fi alungat cutremurul din pământ.

Dar şi vocea lui tremura, şi el se străduia să o controleze.

Tom ridică lampa ceva mai sus, aşa că cercul tremurat al luminii ei, deşi mai palid, se mări simţitor. Dar şi dincolo de limita întunericului care îi înconjurase până acum nu se vedea altceva decât mocirla noroioasă şi răscolită. Pe jos totul tremura şi vălurea, iar Mogens intui că această imagine se continua şi dincolo de cercul luminos. Zgomotul vâscos se amplifică, şi deodată i se păru că deosebeşte şoapte în el. Ceva tot atât de tainic şi aproape invizibil precum mişcarea oribilelor creaturi, dar şi tot atât de clar.

– Poate că ar fi mai bine să mergem în casă, propuse Tom.

Nu ripostă nimeni. Doar Graves se întoarse cu o mişcare bruscă şi plecă, iar Mogens îl urmă la fel de repede. Dar se opri după doi paşi şi se întoarse către miss Preussler, dar şi de această dată Tom i-o luase înainte: se apropiase de ea, ţinea cu o mână lampa deasupra capului, iar cu cealaltă o luase de braţ pe miss Preussler şi o conducea. O clipă Mogens se simţi împuns de gelozie, lucru pentru care se ruşină imediat. Nu avea nici motiv şi nici dreptul să fie gelos; Tom era singurul care în acest moment se purtase bărbăteşte, deşi încă nu era chiar un bărbat.

Se concentră asupra efortului de a-l urma îndeaproape pe Graves, deşi nu era un lucru simplu. Numărul melcilor era mult mai mare decât avusese impresia în primul moment. Mogens se ferea instinctiv să calce dezgustătoarele creaturi, dar era aproape imposibil să găsească un petic de pământ suficient de mare pentru a pune piciorul. Viermii plesneau cu un zgomot respingător, uşor, atunci când îi călca, şi simţea cum tălpile pantofilor lăsau în urmă fibre lipicioase atunci când ridica din nou piciorul. Stomacul începu să se

revolte, și adânc în interiorul lui se trezi o teamă străveche, mult prea arhaică pentru a o putea combate cu logica sau cu simțul practic. Mogens aproape că își ieșise din minți de teamă, aflat la capătul puterilor și al autocontrolului, când în cele din urmă ajunse la baracă și se salvă făcând un pas mare până pe prima treaptă de lemn din cele trei aflate la intrare. Poate că singurul motiv pentru care nu devenise isteric era că la doar câțiva pași în urmă venea miss Preussler și în prezența ei nu voia să își permită o asemenea slăbiciune.

Între timp Graves deschisese ușa barăcii și dispăruse în interior. Mogens vru să îl urmeze – trebuia să facă asta, pentru că la o distanță de doar câțiva pași venea miss Preussler și aceasta nu lăsa impresia că se va opri doar pentru că un profesor complet tulburat de la universitatea orașului ei natal bloca treptele în mod iresponsabil –, dar șovăi totuși, se așeză pe vine și-și scoase pantofii cât putu de repede.

Nici măcar cu o fracțiune de secundă prea încet. Miss Preussler reacționă la baricada vie reprezentată de el exact cum se așteptase Mogens – adică în nici un fel – și el abia reuși să se salveze cu un salt brusc tocmai în momentul în care năvăli aceasta. Tom o pierduse de mult și venea la patru, cinci pași în spatele ei, dar ca și Mogens se opri pe prima treaptă și se mai întoarse o dată; nu ca să își scoată pantofii, ci ca să ridice lampa mai sus și să lumineze o bună parte din terenul din fața casei.

Ceea ce zări Mogens în lumina palidă a lămpii oferi o cu totul nouă calitate greților care îi răscoleau stomacul și intestinele.

Cât putea cuprinde cu ochii, pământul părea să se fi trezit la o viață fremătândă, mucilaginoasă și târâtoare. Nici urmă de înfiorătoarea mișcare ca de vârtej, dar își corectă în sus aprecierea în privința mulțimii creaturilor. Deodată nu mai fu sigur că fusese într-adevăr un cutremur de pământ

ceea ce simţise mai devreme. Mulţimea vietăţilor oribile i se păru destul de mare pentru a avea în vedere faptul că mişcarea lor era suficientă să facă solul să vibreze.

– Oh, Dumnezeule! murmură miss Preussler. Aceasta privea afară peste umărul lui. Ce este asta? Doctore Graves, ce sunt aceste creaturi oribile?

– Nu ştiu, miss Preussler, răspunse Graves. Se regăsise. Din voce îi dispăruse panica ascunsă cu grijă, şi chiar pe chip îi revenise expresia de superioritate obişnuită. Adăugă: Eu sunt cercetător al antichităţii, nu biolog, draga mea.

– Tocmai aţi spus că aţi şti... Miss Preussler îşi drese glasul şi spuse pe un alt ton: Nu, nu mă păcăliţi dumneavoastră pe mine. Dumneavoastră ştiţi ce înseamnă asta.

– Aş vrea eu, dar vă dau cuvântul meu de onoare că nu ştiu. Cred că sunt un gen de melci sau viermi, sau aşa ceva.

– Într-un număr atât de mare? Miss Preussler scuturâ din cap şi continuă: Nu pot crede asta.

Mai dură ceva până când Graves să răspundă, dar când o făcu, Mogens fu de părere că în vocea lui era o abia perceptibilă urmă de îngrijorare:

– Aşa trebuie să fie, cutremurul i-a scos afară.

– Cutremurul? repetă miss Preussler.

– Da, insistă Graves. Apoi, după câteva secunde, mult mai încet, adăugă: Sau altceva.

Deşi în micul cort ardeau două lămpi, nu era cu adevărat lumină. Lumina rece şi albă a lămpilor făcea întunericul să se retragă, să se ascundă prin colţuri, ca o haită de şobolani speriaţi, să se ghemuiască în crăpături şi în spatele muchiilor, să creeze contururi în umbre ce se sustrăgeau cunoaşterii directe, dar erau

totuşi permanent prezente zgâriind insistent cu ghearele la limita sesizabilului, o senzaţie de dinte ce zvâcneşte pe care îl mai ignori, dar de care niciodată nu poţi uita complet. Dar era prezentă. Pândea de dincolo de limita tremurândă marcată de lumina spălăcită şi aştepta la capătul puţului din imediata apropiere: o lume întreagă plină de întuneric, pregătită să îi absoarbă şi pur şi simplu să îi devoreze. Gândul de a lupta cu întunericul atotcuprinzător şi care exista probabil cu mult înaintea acestei lumi, având la dispoziţie doar o jalnică lampă, era el însuşi jalnic şi înfricoşător.

– La ce vă gândiţi, profesore?

Mogens se smulse din cugetările lui sumbre, dar avu nevoie de o secundă pentru a-şi da seama că ceea ce auzea era vocea lui miss Preussler şi mai avu nevoie de încă o secundă pentru a identifica direcţia din care venea. Se întrebă dacă ea trebuise să îi pună această întrebare de mai multe ori, până când vocea ei să străpungă zidul de teamă clădit de el în jurul gândurilor sale, dar nu putu să îşi răspundă. Întoarse cu greutate capul şi o privi.

Miss Preussler se afla de cealaltă parte a puţului, întâmplător în cel mai îndepărtat punct faţă de el din cort, fără a atinge pânza acestuia cu spatele, şi îl privea îngrijorată. Se schimbase şi acum purta o rochie simplă din bumbac trainic, fără podoabe, dar şi fără pliuri ce ar fi putut să o împiedice la căţărat sau în care să se agaţe, ghete robuste, o pălărie cu boruri largi, care s-ar fi potrivit mai bine la un hipodrom englezesc, decât la o expediţie către centrul pământului. În mod normal ar fi trebuit să arate ilar, dar nu lăsa această impresie, ci dimpotrivă degaja o încredere calmă, care în lumina celor două felinare îi mai anula ceva din duritatea ei.

– La nimic, răspunse el cu oarecare întârziere.

– La nimic? Nimeni nu se gândeşte la nimic, profesore.

– Eu doar... am filozofat puțin, răspunse el încet, după un moment de șovăială.

– Pot participa și eu la filozofatul dumneavoastră?

Mogens aruncă o privire fugară asupra intrării. Unde rămăsese Graves? Plecase de zece minute bune ca să îl caute pe Tom, care întârzia, și nu prima dată Mogens se surprinse dorindu-și ca acesta mai curând să nu se mai întoarcă decât să revină.

Își aminti de ceva ce citise cândva despre soldații aflați în așteptarea unei mari bătălii. Și anume că mulți dintre ei abia așteptau atacul, chiar dacă le era clar că numai puțini vor supraviețui luptei. Pe vremea când citise acest lucru, i se păruse absurd, dar acum îl înțelegea prea bine. Nimic nu era mai rău decât așteptarea. Chiar dacă ceea ce urma era ceva îngrozitor.

– Profesore, voiați să îmi spuneți ceva, zise miss Preussler.

Mogens nu credea că pe miss Preussler o interesau cu adevărat gândurile lui. Dar sesiză buna intenție ce se găsea în spatele întrebării și îi răspunse cu un zâmbet scurt, de mulțumire.

– Mă gândeam la întuneric, spuse el.

– Acela de acolo, de jos? Miss Preussler arătă către scara care ieșea cu trei trepte deasupra marginii puțului. Vă înspăimântă.

– Nu, răspunse repede Mogens, dar miss Preussler nu se mulțumi cu acest răspuns.

– Bineînțeles că vă este teamă. Nu vreți să recunoașteți pentru că sunteți bărbat și nu doriți să îmi lăsați impresia de laș. Dar curajul fără teamă nu este curaj, ci prostie.

Mogens râse ușor.

– Credeam că *dumneavoastră* vreți să luați parte la cugetările *mele* filosofice.

– Privind întunericul? Miss Preussler scutură energic din cap. Ce ar fi de cugetat despre întuneric? Avem felinare.

Mogens privi în direcția din care pândeau umbrele.

– Și totuși, el este aici. Totdeauna este aici, miss Preussler. A fost chiar primul care a existat. Acest lucru este scris și în Biblia dumneavoastră.

Miss Preussler se încruntă și mai dură un moment până când el își dădu seama că o făcuse din cauza cuvântului „dumneavoastră".

– Dar apoi Domnul a spus: Să fie lumină, zise ea dezaprobator.

– Da, dar pentru asta trebuia îndeplinită o condiție. Trebuia să existe El, mă înțelegeți miss Preussler? Asta este diferența. Înainte de Dumnezeu nu era nimic. Doar întuneric.

– Domnul era dintotdeauna, spuse miss Preussler dojenitoare. Și va fi veșnic.

Mogens nu era dispus să poarte o discuție asupra principiilor teologiei, mai ales cu interlocutoarea lui. Dar continuă totuși:

– Se poate, miss Preussler, dar să nu Îl băgăm pe Dumnezeu în joc... Ridică repede și calm mâna când ea vru să intervină. Știu că în conformitate cu părerea dumneavoastră nu este posibil, dar haideți să încercăm numai în acest caz – ce ar mai rămâne? Ceva trebuie să existe, pentru a se face lumină. Energie, mișcare, entropie...

– Dumnezeu? propuse miss Preussler.

– Dumnezeu, confirmă liniștit Mogens. Indiferent ce. Ceva trebuie *să fie totuși*. Și tot ceea ce *există* este vremelnic. Întunericul este veșnic. El reprezintă scena pe care se joacă piesa vieții. Dar după ce cade ultima cortină, întunericul va continua să existe.

Spre surprinderea lui, miss Preussler gândi un moment concentrată asupra acestor vorbe, dar după aceasta dădu din cap cu și mai multă hotărâre.

– Nu este o idee frumoasă. Nu vreau să cred așa ceva. Se învață astfel de absurdități la universitățile dumneavoastră? Atunci, nu mă mai mir că situația tinerilor noștri este atât de proastă.

– Și mai ales în ce privește punctualitatea. Graves intră aplecat prin deschizătura ce folosea ca ușă și, cu un oftat, se așeză pe vine lângă puț. Se auziră trosnindu-i încheieturile. Voi avea o discuție serioasă cu Tom după ce terminăm aici. Nu știu ce face băiatul acesta. Totdeauna când eu sunt aici, el este acolo și invers.

– Poate că tocmai a citit povestea cu iepurele și ariciul, spuse amuzat Mogens.

Graves îl străpunse cu privirea, dar se abținu de la orice comentariu și se aplecă în față și se uită atât de concentrat în puț, de parcă ar fi putut să smulgă toate răspunsurile ascunse în întunericul de acolo, dacă s-ar fi străduit suficient.

– Timpul de care dispunem devine tot mai scurt, zise el în cele din urmă.

Mogens scoase ceasul de buzunar, îi ridică apoi capacul și se sperie:

– Mai sunt doar câteva minute până la miezul nopții.

Graves îi aruncă o privire disprețuitoare.

– Nimeni nu a spus niciodată că trebuie să fim acolo jos exact la miezul nopții.

– Dar am crezut...

– După calculele mele, poarta ar trebui să se deschidă în orele următoare, și va rămâne deschisă până mâine la

prânz. Desigur că nu se pot face precizări la minut, dar sunt aproape sigur de ceea ce spun.

Era o informație interesantă, gândi indispus Mogens. Până acum Graves nu pomenise de vreun calcul, și era și el aproape sigur că și acum vorbele îi scăpaseră doar datorită neatenției. Un alt punct negativ în bilanțul lui Graves. Care și așa arăta catastrofal.

– Care poartă? întrebă suspicioasă miss Preussler. Doar nu vă veți deda din nou unor ritualuri necreștine, doctore!

– Pre... o corectă arogant Graves. *Pre*creștine, draga mea. Nu *ne*creștine.

El nu acceptase încă definitiv faptul că nu reușise să o convingă să renunțe la ideile ei și mai insista în acest sens.

– Pentru mine nu este nici o deosebire, doctore! Erezia rămâne erezie.

Graves păru gata să dea un răspuns plin de furie, dar se limită la a strânge din buze și se ridică în picioare.

– Mă mai duc o dată ca să văd pe unde este Tom, spuse el, ieșind din cort. Și poate că profit de ocazie și caut și niște vreascuri pentru rug.

Mogens îl urmări cu privirea clătinând din cap, apoi se întoarse cu un gest de calmare către miss Preussler. Se bucura de fiecare înțepătură adresată de ea lui Graves, dar era posibil ca în mai puțin de o oră să își încredințeze viața unul altuia.

– Da, știu, este în regulă, îi veni ea în întâmpinare. A fost o prostie. Dar îmi este greu să nutresc simpatie pentru acest om.

– Ca și mie, zise Mogens.

– De ce ați venit cu el?

Mogens știa prea bine că ar fi fost cel mai bine să nu răspundă sau să utilizeze un subterfugiu sau o minciună

nevinovată, dar în același timp avea senzația că îi era dator adevărul măcar acum.

– M-am gândit că ar fi ultima mea șansă, spuse el.

– Ultima dumneavoastră șansă? La ce vă referiți?

– De a reveni la viață, răspunse încet Mogens. Să scap de tot. De acea groaznică universitate. De acel oraș deprimant și limitat. De acea cameră groaznică. De dumneavoastră.

– Oh!

– La asta m-am gândit atunci, continuă calm Mogens. Dar am observat repede cât de mult m-am înșelat. Poate că suntem cu toții nemulțumiți de ceea ce avem. Și poate că abia după ce nu mai avem aceste lucruri ne dăm seama cât de mult am pierdut. Era prea departe pentru a lua mâna lui miss Preussler într-a sa, dar ar fi făcut-o cu plăcere, și avea sentimentul cert că și ea știa. Continuă: V-am mai spus că nu ar fi trebuit să veniți aici. Același lucru este valabil și pentru mine. Nu ar fi trebuit să am niciodată încredere în Graves. Omul acesta este un monstru.

– Și atunci de ce ați făcut-o?

– Este o poveste lungă, răspunse Mogens.

– Și ea este legată și de venirea dumneavoastră în deprimantul și limitatul nostru oraș, presupuse miss Preussler. Își plecă într-o parte capul și întrebă: O femeie?

– Da, răspunse Mogens, spre propria lui surprindere.

– Și nu doriți să vorbiți despre acest lucru.

Dacă pe această lume exista un om cu care putea – da, și cu care *voia!* – să discute despre acea teribilă noapte din urmă cu nouă ani acela era miss Preussler. Dar nu acum.

– Mai târziu, miss Preussler, zise el. Poate că într-o zi voi fi pregătit să discut despre asta.

– Dar dacă v-ați dat seama că a fost o greșeală să vă încredeți în doctorul Graves, de ce îl urmați și acum? Arătă către

puț și continuă: Observ cât de teamă vă este de ceea este acolo jos. De ce nu plecați de aici, pur și simplu? Nimeni nu vă silește să vă întoarceți în acel loc groaznic.

– Tot atât de puțin sunteți silită și dumneavoastră.

Miss Preussler dădu cu înverșunare din cap și spuse cu seriozitate:

– Dacă vă decideți să plecați, vă voi însoți. Indiferent de ce se întâmplă.

Mogens simți o recunoștință profundă, dar în același timp și o mare rușine amintindu-și de tot ceea ce gândise despre miss Preussler. Poate, își zise el, Miss Preussler era unica ființă din lume care îl prețuia.

– Nu am de ales, spuse el cu regret.

Și cu privire la aceasta avusese dreptate Graves. El știa cât de mică era șansa de a o regăsi pe Janice acolo jos, și încă în viață, dar nimeni nu îl putea împiedica să creadă.

Miss Preussler nu mai răspunse, și pentru un timp între ei se așternu o liniște foarte ciudată. Mogens se simți aproape bucuros când prelata de cort de la intrare se dădu în lături, și intră Graves, de această dată nu singur, ci însoțit de Tom.

Când îl văzu pe tânăr, Mogens se încruntă surprins. Ca și Graves, acesta purta îmbrăcăminte tropicală, cu cizme și cască pe care fixase o lampă de miner. Într-un fel arăta stupid, gândi Mogens, dar trebui să accepte imediat că Tom era încă o dată singurul care dovedea simț practic. Pe umeri mai purta un rucsac mare, și în fiecare mână avea câte o pușcă cu repetiție. Nici Graves nu se întorsese cu mâna goală. În dreapta ținea o țigară aprinsă, iar în stânga un borcan cu capac cu filet, în care se afla un melc mic.

– Au dispărut din nou în pământ, spuse el când observă privirea întrebătoare a lui Mogens. Am mai putut să prind un exemplar. Îl vom cerceta mai târziu.

– Şi de ce l-ai adus aici?

– Nu se ştie niciodată unde ia sfârşit o călătorie, nu? spuse Graves, ridicând din umeri. Îi privi pe rând pe Mogens şi pe miss Preussler. Sunteţi pregătiţi?

Mogens se ridică în tăcere, fără a-l învrednici pe Graves cu un răspuns, dar privi jenat la cele două arme ţinute de Tom. Bineînţeles că era bine că Tom lua arme cu el după cele trăite de ei, dar asta nu schimba cu nimic faptul că priveliştea lor îl înspăimânta.

Tom interpretă greşit privirea lui şi îi întinse una din puşti. Mogens scuturâ speriat capul şi chiar se retrase o jumătate de pas. Miss Preussler părea mai curând interesată de rucsacul cel mare purtat pe umeri, pe un cadru, de către Tom. Rucsacul nu numai că depăşea înălţimea lui Tom cu o palmă, ci Mogens credea că era şi foarte greu.

– Ce Dumnezeu cari în el, Thomas? întrebă ea. Ai de gând să pleci într-o expediţie la Polul Nord?

Tom zâmbi strâmb.

– Car ceea ce este nevoie, miss Preussler. Haine de schimb, alimente pentru o săptămână, borcane cu capac pentru probe, instrumentarul fotografic al doctorului Graves, muniţie şi saci de dormit, petrol pentru lămpi...

– ... Un pian? întrebă râzând miss Preussler.

Tom făcu o mutră supărată.

– Ştiam eu că am uitat ceva, zise el. Să dau o fugă să îl aduc?

– Termină cu prostiile, Tom, spuse cu severitate Graves. Se uită la ceasul său şi adăugă: Este vremea să plecăm. Se întoarse către puţ, apoi către Tom şi îi întinse borcanul cu melcul. Ia-l!

Liniştea era atotcuprinzătoare. Ceea ce gândise înainte Mogens despre întuneric, aici jos era valabil în aceeaşi măsură pentru orice gen de zgomot. Aşa cum întunericul era starea primară a lucrurilor, *înainte* ca ele să existe, tot aşa liniştea existase cu mult înainte ca primul zgomot să răsune în univers, şi tot ca întunericul ea va domni din nou, după ce totul va fi trecut, şi scurtul intermezzo pe care oamenii îl denumeau eternitate va fi de mult uitat.

Dar liniştea era mai rea decât întunericul. Întunericul îl puteau alunga cu lumina lămpilor lor, care se grăbea înaintea lor ca mâna pipăindă a unui orb, dar liniştea părea să refuze cu insistenţă să cedeze în faţa zgomotelor produse de ei înşişi.

Mogens se gândi înfiorat că poate nu era vorba despre linişte, ci despre altceva mai ameninţător. Aici, jos, fusese întuneric dintotdeauna înainte ca aceste încăperi şi tuneluri să fi apărut; şi chiar în majoritatea timpului scurs după aceea. Dar liniştea era nouă, şi ea avea o semnificaţie mai amplă decât era pregătit să îi acorde Mogens. Chiar şi atât de adânc în pământ, niciodată nu mai fusese atâta linişte. Se putea auzi trosnetul stâncilor, foşnetul minusculelor fiinţe existente chiar şi aici jos, sunetul făcut de aerul care se strecura prin labirintul de galerii şi respiraţia abia sesizabilă, dar totuşi permanent prezentă a pământului, al cărui ciclu de viaţă nu se deosebea chiar atât de mult de cel al omului, doar că era infinit mai lung.

Nu se simţea nimic din toate acestea. Nu era linişte doar pentru că aici, jos, nu mai era nimic care să poată scoate un zgomot. Dimpotrivă. Aici era ceva. Tăcerea căpătase substanţă şi devenise ceva ce nu mai admitea nimic altceva în apropiere.

Drumul i se părea cu totul deosebit decât fusese până atunci. Niciodată nu îşi dăduse osteneala să numere paşii

făcuți de la intrare până aici, în prima mare cameră, și era totuși aproape sigur că acum numărul acestora fusese cel puțin dublu decât de obicei. Miss Preussler era atât de aproape de el, că uneori umărul îi atingea materialul aspru al rochiei, un reflex omenesc absolut normal în acest mediu tăcut și ostil vieții, și totuși instinctiv Mogens își puse întrebarea dacă ea măcar bănuia câtă putere îi insufla ea prin simpla apropiere și dacă acest lucru era valabil și invers.

Graves și Tom erau cu câțiva pași înaintea lor, dar se opriseră, așa că distanța dintre ei dispăru. Raza de lumină a felinarului lui Graves alunecă încet, șovăielnic, pe pereții din stâncă, ca și cum ar fi căutat ceva anume ce știa cu exactitate că se afla acolo, dar de care se și temea să nu îl treacă cu vederea. Tom făcea cam același lucru, doar că ridicase pușca cu repetiție, pe care o și armase – Mogens își aminti ulterior de clinchetul metalic cu care cartușul alunecase în țeavă, și era sigur că acesta nu produsese nici cel mai mic ecou –, urmărind cu țeava ei cercul luminos ce dansa pe pereți.

– Ce cauți? întrebă el, după ce împreună cu miss Preussler ajunsese alături de ei.

Graves făcu un gest de nemulțumire, cerând liniște, și lăsă raza de lumină să alunece mai departe, cu o încetineală enervantă, pe pereții pe care răsărea o panoplie bizară de forme stâncoase naturale și figuri de zei cioplite în piatră, care tot atât de rapid se topeau apoi în întuneric. Lumina ce aluneca fără zgomot crea iluzia vieții acolo unde aceasta nu exista, dar părea că doar întărea liniștea. Mogens încercă zadarnic să se elibereze de senzația apăsătoare indusă de această tăcere. Inima îi bătea rar, dar foarte apăsat.

– Aici este ceva, murmură el.

Graves, printr-un gest, îi ceru din nou să tacă, ceea ce însă nu îl împiedică să răspundă:

– Chiar vreau să sper că este așa.

Tom coborî țeava armei – nu mult, dar suficient pentru a mai scădea și tensiunea lui Mogens –, făcu un gest aproape imperceptibil cu capul și porni împreună cu Graves; nu în direcția tunelului cu hieroglife, cum se așteptase Mogens, ci în sens invers acestuia. Mogens schimbă o privire întrebătoare cu miss Preussler – fără ca el însuși să știe ce răspuns aștepta – și se grăbi să îi urmeze pe Tom și pe Graves. Atât miss Preussler, cât și el erau dotați cu câte o lampă mică, dar puternică de miner, însă conveniseră ca, atâta timp cât nu era ceva deosebit de văzut, să folosească doar una din cele două, pentru a face economie de petrol.

Se deplasau încet, oprindu-se mereu când se oprea și Graves ca să îndrepte lumina lămpii sale spre pereți, pe podea, și o dată ori de două ori și pe tavan, până ajunseră în uriașa sală subterană. Picturile rupestre se răreau pe măsură ce se îndepărtau de intrare și curând se zărea doar stânca colțuroasă, neatinsă de mână de om. Lumina păru mai puternică într-o trecere joasă, cu forme neregulate, după care aceasta se pierdu într-un întuneric deplin.

– Ce este aici, profesore? șopti miss Preussler.

Mogens mai fusese aici și știa ce se afla de cealaltă parte a trecerii joase, dar nu înțelegea de ce îi adusese aici Graves, așa că ridică doar din umeri și îi urmă pe acesta și pe Tom.

Deși fusese prevenit, se lovi de două ori cu capul de tavanul jos înainte de a se putea îndrepta și, din câte auzi, nici lui miss Preussler nu îi merse mult mai bine în spatele lui; chiar dacă bănuia că ea depusese mai mult efort să nu rămână înțepenită în culoarul îngust.

Ajuns în mica grotă aflată dincolo de trecere, se dădu într-o parte, spre a-i face lui miss Preussler loc să treacă și

rămase pe loc. Cu fiecare moment se simțea tot mai rău. Nu trebuia să fie aici. Nu *voia* să fie aici.

Și Graves se oprise și îndreptă lumina lămpii către peretele din față, cel pe care se aflau desenele dogonilor. După tot ce trăise Mogens aici jos în ultimele zile, desenele scrijelite i se părură primitive și stângace, dar în același timp ele păreau să conțină ceva ce nu se afla în toate celelalte hieroglife, basoreliefuri și sculpturi aflate în alte părți. Mogens nu putea să spună ce anume era, dar era ceva.

Graves mai plimbă încă o dată lumina peste piatră, pentru un scurt moment o îndreptă către un anumit loc, după care stinse lampa. Miss Preussler, lângă Mogens, tresări.

– Tom, spuse Graves, stinge lampa!

Tom se supuse și se făcu deplin întuneric. Miss Preussler trăgea cu putere aer printre dinți, și senzația neplăcută resimțită de Mogens se intensifică și ea.

– Doctore Graves, nu credeți că o idee bună ar fi...

– Liniște! o întrerupse Graves. Mogens îl auzea făcând o mișcare de nemulțumire lângă el. Priviți!

În primul moment, Mogens nu văzu nimic. Întunericul i se părea de nepătruns. Apoi își dădu seama că nu prea era așa.

În fața lor mocnea o lumină albastră-verzuie, plăcută, inconstantă ca strălucirea unei insecte fosforescente și cam tot atât de slabă. Chiar în întunericul deplin ce domnea de jur împrejur, a durat câteva secunde până când ochii i s-au acomodat și a putut urmări dansul aparent incoerent al micilor particule de praf luminoase.

– Asta este, doctore Graves? întrebă Tom, cu vocea tremurând de emoție. Asta este?

– Da, Tom, răspunse Graves, asta este.

Vocea nu îi era emoționată, ci plină de venerație.

– Asta este ce, Jonathan? întrebă Mogens.

Făcu un singur pas, pentru a trece pe lângă Graves, dar acesta îl apucă imediat de braț și îl reținu.

– Nu! zise Graves. Nu te mișca, doar privește. O recunoști, nu?

Mogens se concentră, dar pentru un moment nu îi folosi la nimic: Punctele luminoase rămaseră ceea ce fuseseră, o duzină de scântei cu luminozități și mărimi diferite, care executau un dans asemănător particulelor de praf cu care se juca vântul. Și totuși, i se părea ceva cunoscut, care îl neliniștea.

Apoi înțelese. Mai văzuse acest desen, nu mișcându-se liber, ca joc al unor minuscule puncte luminoase, care se înconjurau unele pe altele părând că se tachinau reciproc, ci îl văzuse întunecat și bidimensional, ca desen rupestru primitiv și totuși foarte precis, zgâriat în roca străveche a grotei.

Dar nu numai acolo.

– Oh, Dumnezeule! exclamă el. Este... este Sirius!

– Așa cum figura pe firmament acum cinci mii de ani, da, confirmă Graves. Vocea îi vibra de mândrie. Vechea patrie a dogonilor.

Mogens se simți brusc cuprins de senzația că întunericul din grotă începe să se învârtă în jurul lui, așa cum minusculele imagini ale constelației de mult apuse se roteau unele în jurul altora. Nu era astronom, dar Sirius era o stea foarte importantă, pe care o recunoșteai pe cer și fără o prea mare cultură științifică. Nu era nici o îndoială. Acum, după ce devenise mai atent, ar fi putut identifica constelația și fără ajutorul lui Graves. Ceea ce dansa imponderabil și tridimensional în fața sa, era o imagine precisă a lui Sirius și a corpurilor cerești ce îl însoțeau.

– Dar asta este... absolut imposibil. Cum poate asta...? șopti el.

– Este lucrarea diavolului! zise miss Preussler lângă el.

În întunericul aproape deplin, Mogens nu o putea vedea nici măcar ca o umbră, dar simți cum aceasta își făcea semnul crucii.

– Este minunat, șopti Graves. Priviți numai la precizia mișcărilor! La eleganța și exactitatea lor! Sunt absolut sigur că, dacă am avea posibilitatea comparării, am descoperi că orbitele nu au o eroare nici măcar de un milimetru!

– Eu rămân la părerea că este lucrătura diavolului! zise miss Preussler. Vocea îi tremura, dar era dură și poruncitoare. Mogens încercă zadarnic să descopere în ea o urmă de panică sau de isterie. Ea continuă: Vom părăsi imediat acest loc funest! Veniți, profesore!

Ea îl apucă pe Mogens de braț și îl smuci. Mogens, instinctiv, încercă să opună rezistență, dar în acel moment miss Preussler primi ajutor de unde nu se aștepta nimeni.

– Aveți dreptate, draga mea, zise Graves. Este timpul să mergem. Dar mai aveți doar puțină răbdare. Pentru ca nimeni să nu fie rănit în cele din urmă.

În întunericul din fața lor zăngăni ceva, apoi auziră un zgomot de chibrit frecat. Mogens avu o senzație de dezamăgire momentană, dar profundă, când o mică flacără desființă dansul stelelor în clipa în care lampa lui Graves se aprinse. Mogens, orbit, ridică mâna în dreptul feței, iar miss Preussler închise și ea ochii și se întoarse cu o mișcare bruscă, speriată. Ea ieși din grotă aproape în fugă, urmată la fel de repede de Mogens, dar mai întoarse o dată capul încercând să arunce peste umăr o privire asupra desenelor de pe stâncă. Dar lumina lămpii lui Graves îl orbise în asemenea măsură, că nu văzu altceva decât fulgerări de lumini multicolore și stele ce aveau o cu totul altă proveniență, ce îi dansau pe retină și îi smulgeau lacrimi.

Ieşit din grotă, Graves mai făcu o duzină de paşi înainte de a se opri şi a-l aştepta pe Tom, care avea oarecare dificultăţi în a trece cu uriaşul lui rucsac prin deschizătura îngustă din stâncă şi era în acelaşi timp ocupat să-şi aprindă şi lampa. Dar reuşi în cele din urmă, însă fu cât pe-aici să cadă, ceea ce îi atrase o altă privire furioasă din partea lui Graves.

– Am avut dreptate! i se adresă Graves lui Mogens pe un ton triumfător. Doamne, de la început am avut dreptate!

Mogens căută degeaba un răspuns ce ar fi putut măcar pe departe să exprime vraişteа din senzaţiile, gândurile şi sentimentele sale, ceea ce se petrecea în capul lui, dar şi de data aceasta miss Preussler i-o luă înainte.

– Să nu cutezaţi să pronunţaţi numele DOMNULUI într-un asemenea loc! zise ea indignată.

– Dar, miss Preussler, vă rog! răspunse Graves. Se întoarse către ea, astfel încât lumina puternică a lămpii o lovi în faţă şi aceasta închise ochii. Înainte de a continua să vorbească, Graves aplecă puţin lampa: miss Preussler, vă rog să îmi daţi crezare că toate cele de aici nu au nici în clin şi nici în mânecă cu Dumnezeu ori cu diavolul. Şi nu reprezintă nici o blasfemie.

– Să nu îndrăzniţi...! ripostă miss Preussler, dar de data aceasta Mogens fu cel care o întrerupse.

– Mă tem că trebuie să îi dau dreptate doctorului Graves. Miss Preussler se întoarse foarte încet către el şi ochii ei căpătară o expresie de uimire neţărmuită. Totuşi, Mogens continuă să vorbească pe acelaşi ton, arătând printr-un gest către grota din care tocmai ieşiseră: Eu înţeleg cât de tare v-a speriat ceea ce am văzut. Vă rog să mă credeţi că acelaşi lucru l-am păţit şi eu. Şi totuşi, mă tem că de această dată greşiţi. Ceea ce a fost acolo nu a avut nici o legătură cu vrăjitoria ori cu lucrarea diavolului.

Dar oare chiar așa era? Însuși Mogens fu surprins de calmul și de puterea de convingere din vocea sa. Și totuși, ceea ce spunea nu era *cu adevărat* ceea ce simțea. Desigur că omul de știință din el rostea acele cuvinte. Acesta nu era doar *convins* de veridicitatea celor spuse, ci *știa* că așa stăteau lucrurile. Mai exista însă o voce, mai ușoară, dar mult mai penetrantă, care nu se adresa rațiunii lui, ci către ceva mult mai vechi și mai puternic.

– Profesore! zise cu respirația tăiată de uimire miss Preussler. Ce spuneți acolo?

– Nu tot ceea ce nu înțelegem și ne sperie este din acest motiv neapărat opera Satanei, zise el.

– Este adevărat, miss Preussler, interveni Graves. Chiar dacă vă înspăimântă gândul la ceea ce tocmai am fost martori, este vorba de dovada incontestabilă că acolo, printre stele, există și alte ființe. Efectul ne poate părea înspăimântător, dar vă rog să mă credeți că aici nu și-a vârât coada încornoratul.

– Încetați!

Vocea lui miss Preussler tremura.

Graves spuse zâmbind:

– Eu vă înțeleg. Chiar dacă dumneavoastră nu mă credeți, eu simt foarte bine prin ce treceți acum, draga mea. Și mie mi s-a întâmplat același lucru când m-am lovit de primele indicii. Și a durat mult până când am fost pregătit să deschid ochii și să văd. Concepția dumneavoastră despre religie și credință se poate deosebi de a mea, și totuși eu cred în atotputernicul creator, care a creat universul și care veghează asupra noastră.

Miss Preussler îl privea deconcertată.

– Nu vă cred, răspunse ea, fără ca vocea ei să exprime aceeași convingere. Nici un creștin adevărat nu ar debita asemenea teze eretice.

– Dar oare creația Domnului nu este cu atât mai minunată, cu cât crezi că El a creat și alte lumi asemănătoare lumii noastre? întrebă blând Graves. Poate mii. Poate milioane, cu milioane de populații care cred în El?

Miss Preussler părea absolut răvășită. Automat vru să răspundă cu îndârjire – i se păru lui Mogens –, dar renunță și dădu doar din cap neajutorată. În loc de a spune ceva, îl privi mânioasă și încurcată pe Graves și cu reproș pe Mogens, după care se întoarse și se îndreptă spre Tom, rămas la câțiva pași de ei.

Graves privi după ea clătinând din cap, de această dată fără mânie și aroganță, după cum i se păru lui Mogens, apoi ridică lampa și se întoarse.

– Hai, Mogens, zise el. Să mai mergem o bucată de drum. Cred că miss Preussler dorește în acest moment să fie singură. Nici o grijă, cu Tom se află în mâini bune.

Mogens ezită, dar apoi îi dădu dreptate lui Graves. Niciodată nu o mai văzuse pe miss Preussler atât de șocată, nici măcar în dimineața în care o adusese șeriful.

Îl urmă în tăcere pe Graves în direcția din care tocmai veniseră. Abia după un timp, și abia după ce aruncase o privire peste umăr pentru a se convinge că Tom și miss Preussler se aflau în urma lor la o distanță la care să nu audă ceea ce vorbeau, reluă discuția anterioară.

– A fost genial, Jonathan! Nu am crezut niciodată că ar putea cineva să o surprindă în acest mod pe miss Preussler.

Oare se înșela, sau într-adevăr la auzul vorbelor sale ochii lui Graves sclipiră scurt, cu amuzament?

– Cine spune că eu am surprins-o?

– Ai modificat iarăși regulile, nu? presupuse Mogens.

Graves negă energic clătinând din cap:

– În nici un caz. A fost sincera mea convingere.

Acum era rândul lui Mogens să îl privească nelămurit.

– Vrei să spui că dintr-odată crezi în Dumnezeu? întrebă el.

– Am zis că toate aceste lumi sunt create de Dumnezeu, confirmă Graves şi brusc vocea lui luă un ton puţin îngrijorat când adăugă: Dar am spus de care?

Mogens îşi ieşise din fire, senzaţie ce devenea mai profundă cu fiecare pas făcut în urma luminii palide lăsate de Graves în întunericul din faţa sa. Dacă ar fi încercat să îşi imagineze anterior această situaţie, s-ar fi aşteptat ca la început să reacţioneze jenat şi neîncrezător, apoi cu îndoială şi în final să se bucure, după ce depăşea un moment meritat de ruşine şi după ce raţiunea lui academică dispusese de suficient timp să invoce toate îndoielile necesare şi să cântărească toate argumentele. Dar se întâmpla exact invers.

Priveliştea stelelor ce dansau îl copleşise pur şi simplu. Nu mai fusese loc de îndoială sau de argumente logice. El văzuse, şi ceea ce văzuse depăşise fulgerător barierele intelectului său, fără a lăsa cea mai mică şansă împotrivirii. În momentul în care aflat în străvechea grotă asistase la dansul fascinant al unei imagini stelare ce nu mai exista în această formă de cinci mii de ani, *ştiuse* că Graves spusese adevărul. *Voise* asta.

Acum urmau îndoielile.

La drept vorbind, şi partea de critică încăpăţânată a raţiunii sale – savantul din el, care în ultimul timp prea des trebuise să decidă – recunoscuse că în grota dogonilor era ceva special. Chiar şi cel mai mare sceptic nu ar putea să pună în discuţie ceea ce tocmai văzuse el cu propriii ochi. Dar desenul de pe stâncă vechi de cinci mii

de ani și o mână de luminițe dănțuitoare erau dovezi suficiente pentru ceea ce afirma Graves? Răspunsul univoc la această întrebare era desigur nu. Mogens cunoștea pericolul care îi pândea tocmai pe oamenii cu o rațiune științific formată prin studiu tocmai când ei *voiau* să creadă ceva. Istorioare de-a dreptul penibile de mari erori, amăgiri și minciuni umpleau volume întregi, dacă cineva și-ar fi dat osteneala să le aștearnă pe hârtie, iar Graves și cu el pierduseră ca studenți nenumărate nopți amuzându-se pe seama erorilor și a interpretărilor greșite cărora le căzuseră victime profesori experimentați și experți respectabili. Luminițele acelea oscilante nu însemnau nimic, absolut nimic.

– Tom!

Vocea lui Graves pătrunse atât de neașteptat peste gândurile sale, încât tresări speriat și se uită alarmat în jur. Ajunseseră la galeria cu hieroglife și erau pe cale de a o părăsi fără că Mogens să își fi dat seama. Acum Graves se oprise și întinsese brațul. Lumina lămpii de miner pe care o ținea în cealaltă mână se pierdea în fața lor, în bezna tunelului, dar Mogens era destul de nervos pentru a sesiza în ntuneric o mișcare care de fapt nu exista.

– Adu-mi pușca! ceru Graves. Tom se grăbi să ajungă la Graves și să îi dea arma, iar Graves adăugă pe un ton nu tocmai convingător, adresându-i-se lui Mogens: Este o simplă măsură de siguranță. Luă pușca sub braț cu o mișcare care trăda o neliniștitoare rutină și continuă: Totuși, ar fi poate mai bine să rămâi puțin în urmă. Și să fii atent la miss Preussler!

Nici aceste cuvinte nu sunară convingător, consideră Mogens. Dacă era vorba de o simplă măsură de siguranță, de ce Graves devenise brusc atât de nervos?

Nu se întoarse la miss Preussler, ci aşteptă până când aceasta ajunse lângă el şi vru să meargă mai departe. Graves făcu încă un semn cu mâna şi zise:

– Vă rog să aprindeţi lămpile, ajungem imediat.

Miss Preussler se supuse pe loc, şi Mogens încercă şi el, dar se dovedi atât de neîndemânatic, încât Tom se întoarse ca să îl ajute. Ţiuitul aproape insesizabil al lămpilor de miner se reuni într-un susur clar şi fu preluat de pereţii cu desene, care păreau că rosteau istorii străvechi, interzise neiniţiaţilor, la care părea că răspundea ceva din întuneric.

– Mulţumesc, îi spuse Mogens lui Tom, când acesta îi întinse lampa.

Tom răspunse cu o înclinare a capului, însoţită de unul dintre obişnuitele-i zâmbete copilăreşti, dar Mogens crezu totuşi că sesizează la el o anume tensiune şi o seriozitate, pe care le mai observase la el doar o singură dată, atunci când povestea despre moartea părinţilor lui.

Tom îi întinse cea de a doua puşcă, dar Mogens dădu înfricoşat din cap şi abia se stăpâni să nu se retragă puţin. Dispreţuia armele la fel ca acum zece minute şi oricum era sigur că tânărul o putea mânui mai bine decât el.

– Cum vreţi, profesore, zise Tom, ridicând din umeri. Rămâneţi în spatele meu, voi avea grijă de dumneavoastră.

– Să rămânem la câţiva paşi în urmă ori să fim chiar în spatele vostru? întrebă miss Preussler încruntată, după ce venise alături de Graves.

Graves aruncă o privire supărată peste umăr, în direcţia ei, ridică scurt din umeri şi plecă mai departe.

Nu erau la mare distanţă de capătul tunelului. Lumina reunită a lămpilor lor tocmai cădea pe halda de dărâmături, pierzându-se în întunericul de dincolo de ea, în camera templului. Mogens se aştepta ca priveliştea să îi trezească amintiri legate de noaptea trecută, dar tot ceea ce simţi fu

doar o frică ce se amplifica. Încă nu își amintea ce văzuse dincolo de poarta deschisă, ci doar că fusese ceva groaznic.

Miss Preussler mergea tot mai încet, așa că distanța dintre Graves și ei se mărea, și, când ea vorbi, Mogens își dădu seama și de ce. Vocea ei era ca o șoaptă, dar asta nu ajuta mare lucru; pereții decorați receptau fiecare sunet și îl reflectau amplificat și deformat. Ca vocea vrăjitoarelor rele din basme, care ademenesc copiii prin ușa deschisă a cuptoarelor.

– Cum a fost posibil ca un bărbat atât de drăguț și tânăr ca dumneavoastră să dea de cineva ca doctorul Graves? întrebă ea.

– Odată eram... începu automat Mogens, dar se opri și tăcu un moment gânditor. Fusese pe punctul de a spune *prieteni,* dar cuvântul nu vru să îi iasă de pe buze, și asta *nu* doar din pricina celor nouă ani trecuți. Miss Preussler îl privi întrebătoare, într-un anume fel, și în cele din urmă el adăugă ridicând din umeri abia schițat: ... Colegi de studii.

– La universitate, bănuiesc, spuse miss Preussler.

Graves îi aruncă din mers o privire clar disprețuitoare, pe care ea o trecu cu vederea tot așa cum făcuse și el cu vorbele ei. Din neobișnuita lui blândețe și neobișnuitul lui calm nu mai rămăsese nimic. Momentul în care se aflaseră în grotă și priviseră fascinantul dans al stelelor îi schimbase pe amândoi pentru o clipă; poate că atât în Mogens, cât și în Graves trezise ceva necunoscut nici de ei, adormit în adâncul lor. Dar clipa trecuse și ei reveniseră la comportamentul obișnuit. În mod ciudat, acest gând mai curând îl liniști pe Mogens, în loc de a-l deranja.

– Lăsați-mă să ghicesc, profesore, continuă miss Preussler. Desigur că și ea observase ca și el cât de lipsit de sens era să vorbească în șoaptă când oricum Graves le auzea cuvintele,

asupra cărora chiar se concentra. Părea că nu o mai deranja, căci vorbea pe un ton normal. Dar acum, acustica bizară a galeriei părea că mai curând îi înăbușea cuvintele. Adăugă: Este vorba despre acea femeie, despre care mi-ați povestit.

Graves nu se mai mulțumi acum cu o privire peste umăr, ci întoarse capul și bustul, în așa fel încât lumina lămpii lui descrise un dans furios pe pereți, tavan și podea și îl fulgeră pe Mogens cu o privire plină de ură, dar se reținu de la orice comentariu și, după o secundă, reveni la vechea poziție.

– Da, Janice, răspunse Mogens încet. Dar nu cum credeți dumneavoastră, miss Preussler.

Nu contase pe această lovitură sub centură, dar ea renunță să îl mai hărțuiască, lucru pentru care Mogens îi rămase foarte recunoscător, așa că el fu cel care continuă, deși nu intenționase:

– A fost o poveste teribilă. Nu aș dori să vorbesc despre ea, vă spun doar atât: Ea a murit atunci. Din vina mea. Doar din vina mea.

Nu mai fu nevoie să o privească, pentru a simți cât de puțin credea ea această versiune. Miss Preussler nu era nici proastă și nici insensibilă. În ultimii ani întrebuințase, în gând, cu generozitate deseori ambele atribute în legătură cu ea, dar de mult își dăduse seama cât de mult o nedreptățise astfel. Ea nu era nici una, și nici alta. Dimpotrivă. Chiar dacă într-un sens pe care abia acum începea să îl înțeleagă și în cadrul regulilor fixe ale unei lumi mici, bine delimitate, ea era o persoană foarte inteligentă și deosebit de sensibilă, chiar dacă se putea transforma într-o scorpie de la o secundă la alta.

– Dacă supraviețuim acestei nopți, profesore, spuse ea, va trebui să avem o discuție.

– Lucru de care mă îndoiesc profund, adăugă Graves ostil și cu o voce atât de ridicată, că vorbele lui părură

absurde. Turturelelor, mă văd silit să vă stric momentul marii voastre concilieri, dar v-aș ruga insistent *să vă țineți gura odată!*

Ultimele cuvinte aproape că le strigase. Miss Preussler clipi mai repede și îl privi concentrată. Nu mai spuse nimic, ceea ce după părerea lui Mogens se datora mai puțin tonului lui Graves și mai mult faptului că ea considera a fi sub demnitatea ei să reacționeze la un asemenea comportament, în timp ce Mogens făcu o mutră îngrozită și se stăpâni o clipă. Graves încuviință satisfăcut din cap, luă o mină înverșunată și continuă drumul cu pași apăsați.

Dar satisfacția lui nu-și avea rostul; nici reacția lui Mogens nu dădea de înțeles că l-ar fi intimidat – de mult nu mai putea face asta –, dar pentru un scurt moment, la limita razei de lumină a lămpii sale, văzuse ceva sclipind. Bineînțeles că Janice fu vizibilă doar pentru el, ea de fapt nici nu fusese acolo – pentru prima dată era absolut conștient de acest lucru –, dar știa totodată că ea îl aștepta undeva acolo, în față, în umbră. Și, tot pentru prima dată, acest gând nu mai fu înspăimântător, ci dimpotrivă profund liniștitor.

– Ce om imposibil, spuse în sfârșit miss Preussler, exact atât de încet cât să audă Graves, dar acesta să nu fie sigur că ar fi trebuit să audă.

De data aceasta nici nu reacționă, ci dimpotrivă grăbi pasul până ajunse la grămada de moloz, unde se opri. Tom dădu să o escaladeze, dar Graves îl opri cu un gest, și în același timp le făcu semn cu cealaltă mână lui Mogens și miss Preussler să se grăbească.

– Vă rog să îmi scuzați tonul grosolan, zise acesta când cei doi ajunseră lângă el. Sunt... puțin cam nervos.

Miss Preussler îl privi inexpresivă și nici nu se gândi să îi ierte greșeala.

– De acum trebuie să păstrăm liniștea, continuă Graves în șoaptă, ușor contrariat. Și să fim foarte atenți.

– Dumneavoastră credeți că într-adevăr avem nevoie de aceea? spuse miss Preussler, arătând cu o mișcare a capului către pușca pe care Graves o ținea sub brațul stâng.

– Sper că nu. Chiar mă tem că, dacă vom avea nevoie de ea, nu ne va fi prea mult de folos. Dădu din cap îmbufnat și adăugă: Dar este mai sigur, nu-i așa?

– Nu-i așa, răspunse miss Preussler.

Mogens se străduise din toate puterile să își ascundă un zâmbet. Într-adevăr, miss Preussler era capabilă de surprize în orice situație.

Graves nu părea să fi considerat răspunsul cât de cât hazliu. Dar era destul de prudent pentru a nu riposta, ci o privi deodată pe miss Preussler cu mare seriozitate și adânc îngrijorat.

– Acum este ultimul moment în care vă mai puteți răzgândi, doamna mea. Încă vă mai puteți întoarce. Trebuie doar să parcurgeți drumul invers și veți ajunge neîntârziat la ieșire.

– Aveți probleme cu auzul, doctore? răspunse miss Preussler, zâmbind cu amabilitate. Credeam că m-am exprimat suficient de clar.

– Dacă mergem mai departe, spuse calm Graves, este posibil să nu ne mai putem întoarce.

În loc de răspuns, miss Preussler îl mai măsură o dată cu o privire lungă, disprețuitoare, apoi își ridică puțin rochia, se întoarse pe călcâie și începu să escaladeze cu o surprinzătoare agilitate grămada de moloz.

Graves se uită blocat la ea o secundă, apoi încercă să întindă brațul, ca să o rețină, dar miss Preussler deja ajunsese la jumătatea urcușului, surprinzându-i încă o dată. Când ajunse în punctul din care putea fi zărită din cealaltă parte,

se lăsă în mâini și în genunchi și parcurse restul pantei în patru labe. Ajunsă în vârf, se întinse pe burtă și, nemișcată, spionă cu privirea în față; dacă ar fi fost cu vreo cincizeci de kilograme mai ușoară, ai fi putut să o iei drept un indian furișat într-un tufiș, pregătind o ambuscadă împotriva invadatorilor albi.

Mogens îl învrednici pe Graves cu o privire triumfătoare, la care ultimul reacționă doar cu expresie și mai îngrijorată.

– Asta nu îmi place. S-ar putea să devină cu adevărat periculos. Făcu o mișcare cu arma și adăugă: Vorbeam serios. Dacă vom avea nevoie de ea, probabil că nu ne va fi de mare folos.

– Atunci, de ce le mai cărăm cu noi? întrebă Mogens.

– Pentru că... ah, uită asta!

Graves o urmă pe miss Preussler, mai rapid și într-o manieră care îi înlătură lui Mogens orice îndoială că ar fi făcut asta pentru prima dată, dar făcând nu mai puțin zgomot decât ea. El se lăsă în patru labe mult mai departe decât o făcuse miss Preussler, așa că pericolul de a fi văzut din cealaltă parte era mult mai mare. Mogens îl văzu făcând un gest de chemare cu capul, și Tom începu și el să urce grămada. În câteva clipe se aflau cu toții în vârf, ca patru soldați care trăgeau cu ochiul din tranșee, urmărind încordați inamicul.

Dar în cealaltă parte, cel puțin în acest moment, nu era absolut nimic deosebit de urmărit. Atât Graves, cât și Tom își îndreptaseră lămpile către marea cameră a templului, dar lumina albă părea că cu fiecare metru parcurs pierdea din putere ca și cum nu ar fi străbătut o încăpere goală, ci apa neagră din străfundurile oceanului, unde nu avea nici un drept la existență și nici o putere. Doar din loc în loc se mai zărea câte un contur, care și el refuza insistent să dobândească un sens sau să ia o formă cunoscută.

Într-un loc o grămadă de resturi exista doar spre a demonstra deşertăciunea oricărei creaţii omeneşti şi lipsa de sens a tuturor eforturilor omului de a se ridica împotriva legii primordiale a universului. Mai departe se vedea jumătatea spartă a statuii unei zeităţi jumătate om, jumătate pasăre, a cărei ruină era în acelaşi timp batjocoritoare şi alarmantă. Mai încolo zăriră o bucată căzută din tencuiala peretelui, pe care hieroglifele sparte se regrupau într-un sens nou, funest. Abia după ce şi miss Preussler, şi Mogens îşi ridicară lămpile, situaţia se mai îmbunătăţi.

Mogens se îngrozi cumplit. Fusese el însuşi aici când catastrofa se abătuse asupra camerei templului, distrugând într-o secundă ceea ce rezistase aproape cinci mii de ani, dar nu îşi amintea ca aceasta să fi fost nici pe departe atât de devastatoare. Se prăbuşiseră şi se spărseseră coloane, minunate statui de zei şi sculpturi fuseseră azvârlite de pe soclurile lor sfărâmându-se. Porţiuni întregi din tencuiala pereţilor zăceau pe jos, grămezi de sfărâmături la baza stâncii negre-cenuşii, iar grandioasa podea-mozaic se transformase în fundul unui lac secat, ars de soare timp de un secol şi plin de un labirint de crăpături de la grosimea unui fir de păr până la cea a unui lat de palmă.

Graves şi Tom deplasau metodic lumina lămpilor lor. Deşi lămpile erau foarte puternice, lumina nu era suficientă pentru întreg spaţiul; totuşi, Mogens putu să îşi dea seama că distrugerile nu se limitau la o mică zonă din dreptul intrării, ci dimpotrivă ele păreau şi mai serioase în partea din spate a încăperii. Acum era sigur că ultima dată starea în care se afla camera nu era aceeaşi ca acum, şi după un timp îi împărtăşi lui Graves impresia lui.

– Mă tem că ai dreptate, zise el. Trebuie să fi avut loc încă o surpare după ce am fost noi aici.

Vocea lui conținea o doză de îngrijorare mai curând legată de starea podelei ce se întindea în fața lor și probabil de sutele de mii de tone de piatră ce le atârnau deasupra capului; nici urmă din părerea de rău resimțită de Mogens. Cu nu mult timp în urmă, această încăpere era neatinsă, împreună cu toate minunile din ea, cu comorile și obiectele ei de preț străvechi, descoperiri ce ar fi revoluționat nu numai istoria arheologiei, ci pentru Mogens reprezentau un dar de la Dumnezeu. Acum totul era distrus. Dacă te gândeai doar la câte urme materiale mai existau încă din mileniile imperiului faraonilor, această cameră devastată reprezenta un imens tezaur; dar acesta era nimic față de ceea ce văzuse cu ochii lui în urmă cu două zile și parțial avusese în mână. Părerea de rău resimțită de Mogens era amestecată cu furia. O furie fără un țel anume și poate din această cauză cu atât mai adâncă. De ce soarta îi făcea un asemenea dar pentru ca apoi să i-l ia imediat înapoi?

– Pare să fie liniște, spuse Graves.

Dar de ce în vocea lui era atâta îngrijorare?

– Credeți că acei monștri nu sunt aici? întrebă miss Preussler.

În loc de a răspunde, Graves mai plimbă o dată lumina lămpii de jur împrejur, făcând un gest către Tom, care procedă la fel cu lampa lui. După câteva momente, Mogens și miss Preussler făcură la fel.

Chiar și luminile reunite ale lămpilor nu reușeau să smulgă întunericului din partea opusă decât vagi năluci. Mogens avu impresia că zărește o reflectare palidă a luminii, ce putea fi de la treptele ce urcau către monstruoasa poartă și către giganticele statui ale paznicilor ei, și ele probabil un morman de dărâmături – dar dacă cutremurul îngropase poarta? Însă dansul luminii detectă mișcare și acolo unde

nu trebuia să existe, și fantezia amenința iarăși să scape de sub control.

Graves orientă lumina din nou într-o parte, testă drumul și apoi se opri asupra celeilalte părți a mormanului de dărâmături. Tom se ridică fără să mai aștepte ordinul corespunzător, alunecă în jos aplecat și aproape fără zgomot și ridică arma îndreptând-o amenințător spre întunericul de dincolo de cercul tremurător al luminii.

– Miss Preussler, spuse Graves.

– Da, știu, este ultima șansă pentru a mă răzgândi, răspunse ea în timp ce se ridica, respirând zgomotos. Tocmai ați spus-o.

Graves păru că cedase definitiv, căci ridică ușor din umeri, după care îl urmă pe Tom, iar miss Preussler întinse mâna pentru a-l ajuta pe Mogens. Acum nu era momentul potrivit pentru mândrie, ca să nu mai spunem că tăietura din partea laterală și din coapsă își alesese cel mai nepotrivit moment să revină cu dureri pulsatorii, așa că acceptă recunoscător oferta și constată fără surprindere cât de puțin efort depuse ea pentru a-l ridica.

– Mi-aș fi dorit să îl fi ascultat pe doctorul Graves, zise el. În mod excepțional, de data aceasta are dreptate, miss Preussler.

– Să vă las singur cu acest om groaznic? Cu siguranță, nu.

– Multe mulțumiri pentru ajutor, Mogens, spuse ironic Graves. Dar acum trebuie să mergem mai departe. Și nu îți face griji: Dacă nu vom putea stăpâni acești monștri cu pușca, pur și simplu o vom asmuți pe miss Preussler asupra lor.

Mogens puse capăt acestei discuții fără sens patinând în jos pe grămadă de moloz, balansându-și brațele întinse și ajungând la bază la fel de repede ca Graves și Tom, dar spre regretul său nu la fel de negălăgios. Mișcările lui declanșară

o avalanșă de pietricele și alte sfărâmături, care îl ajungeau și îl depășeau pe el însuși cu zgomot și care în întunericul apăsător trezeau un ecou fremătător, ce parcă nu mai înceta. Mogens trăi o senzație scurtă, dar puternică de groază când observă o piatră de mărimea pumnului rostogolindu-se într-o crăpătură din podea, în care dispăru fără a scoate cel mai mic sunet. Până acum plecase de la convingerea că templul era cioplit în stâncă masivă, iar podeaua de sub picioare era dură și solidă până în centrul pământului – dar de unde să fi știut asta?

– Rămâi în urmă! Și te rog, liniște! ceru Graves.

Plecară mai departe, și Mogens chiar se strădui să meargă cât mai puțin zgomotos, deși avea senzația că doar bătăile inimii sale și erau suficiente să facă să se prăbușească încăperea.

Și credea că tot nu mai avea importanță. Vârcolacii nu erau aici. Dacă i-ar fi pândit aici jos, i-ar fi atacat de mult.

În fața lor Tom se împiedică de o dărâmătură pe care nu o observase. Își regăsi rapid echilibrul fără să se accidenteze, dar slobozi o înjurătură cu voce tare și aproape în același moment aruncă o privire de scuze către miss Preussler, care părea să fi luat cunoștință de ea tot atât de mult ca de derapajul anterior al lui Mogens. Atenția ei era atrasă mai mult de obiectul de care se împiedicase Tom: jumătatea superioară a unei statui distruse, reprezentând un om cu cap de pasăre de pradă stilizat.

– Asta este... sinistru, zise ea, șovăind. O lucrătură fascinantă, dar pe undeva sinistră. Ce popor a creat așa ceva?

– În nici un caz nu este opera diavolului, miss Preussler, spuse Graves ironic, vă pot asigura de acest lucru, ea aparține unei culturi ce a creat minunate opere atunci când creștinismul nu reprezenta nici măcar o idee.

– Sunt pe deplin la curent cu cultura Vechiului Egipt, doctore Graves, îl informă miss Preussler. Domnul profesor mi-a împărtășit destul din cunoștințele lui, și chiar o femeie proastă ca mine recunoaște o statuie a lui Horus atunci când o are în față.

Graves îi aruncă o privire ușor iritată, iar Mogens fu nu puțin surprins. Singurele situații când discutase cu miss Preussler despre munca lui și despre cultura Vechiului Egipt au fost cele în care ea își exprimase dezaprobarea pentru faptul că un tânăr atât de inteligent și cuminte ca el se îndeletnicea cu astfel de lucruri confuze. Mărturisirea îi păru excesivă, și Mogens presupuse că cunoștințele ei proveneau fără îndoială din cărțile din rafturile camerei sale, pe care ea le răsfoia temeinic în lipsa lui. Mogens se ferea să spună ce era mai neplăcut în această mărturisire – faptul că ea practic recunoștea că în lipsa lui îi umbla prin cameră sau că ea găsea atât de interesant conținutul cercetărilor lui strigătoare la cer, încât reținuse numele cel puțin al uneia dintre aceste zeități păgâne.

– Totuși, continuă ea pe un ton mai mult nesigur decât de îndoială, aici este ceva... ciudat.

– Doar foarte puțini oameni au ținut vreodată în mână o adevărată operă de artă din Vechiul Egipt, miss Preussler, spuse Mogens. Majoritatea celor aflate în muzeele noastre și aproape toate cele văzute de dumneavoastră în cărțile mele sunt copii ale copiilor.

Miss Preussler se declară de acord cu această explicație, dar totuși îl privi și mai încurcată, și chiar Mogens nu mai era absolut sigur că această explicație fusese suficientă. El însuși simțise răsuflarea străină și cumva neumană atunci când coborâse aici prima oară și de fapt o mai simțea și acum; acum poate și mai puternic. Poate că ceea ce emanau aceste statui și imagini nu era doar

fascinația unei origini străvechi. Mogens privi înfiorat în stânga și în dreapta și răsuflă ușurat că nu zărea decât umbre estompate.

Între timp se apropiaseră suficient de poartă pentru a putea să distingă amănunte. Mogens refuzase cu încăpățânare până acum să privească direct spre ea, din teama de a nu retrăi ororile uitate ale nopții trecute. Dar acum nu mai mergea așa. Mogens își adună toate puterile și se sili să privească drept înainte.

Distrugerile nu menajaseră nici această parte a încăperii, chiar dacă pagubele cele mai vizibile și mai grave nu puteau fi puse neapărat pe seama cutremurului. Scara cu treptele ei ciudat de întinse crăpase și era acoperită cu bucăți de rocă și bolovani căzuți peste ea. Una dintre masivele coloane de susținere se prăbușise, cealaltă mai era în picioare, dar părea serios zdruncinată și înclinată. Cei doi uriași paznici demonici care se aflaseră în stânga și în dreapta porții se prăbușiseră de pe socluri și se spărseseră în mii de cioburi, ceea ce pe Mogens îl umplu de o ușurare deloc științifică. Căută să se convingă că explicația acestui sentiment era legat în principal de prezența lui miss Preussler, care la vederea acestor creaturi grotești, cu cap de caracatiță, ar înceta să creadă că are doar de-a face cu artefacte vechi de cinci mii de ani ale imperiului faraonilor. Dar știa că nu era așa. Lui însuși simpla amintire a statuilor monstruoase, de dimensiuni supraomenești, îi crea disconfort fizic. Era bucuros că nu va mai trebui să treacă prin fața lor.

Dar pesemne că nu cutremurul distrusese cele două statui. Era mult mai probabil că poarta, deschizându-se, le lovise cu atâta forță încât pur și simplu le măturase de pe soclurile lor. Mogens nu își putu stăpâni un fior când încercă să își imagineze uriașa forță necesară pentru așa

ceva. Nici măcar vârcolacii cu cap de șacal și cu puterea lor supraomenească nu ar fi fost în stare să o facă.

– Acolo v-au târât? întrebă Mogens.

Întrebarea era adresată lui miss Preussler, care reacționă doar încuviințând din cap fără a scoate un cuvânt și strângând din buze. Graves nici nu mai întoarse capul spre ea, și tăcerea ca răspuns afirmativ îl mulțumi. Îndreptă lumina lămpii scurt spre stânga și spre dreapta, fără ca aceasta să dezvăluie altceva în cadrul general al distrugerii, decât statui sfărâmate și hieroglife crăpate, după care îndreptă lumina direct către poarta deschisă. Inima lui Mogens începu să bubuie.

Dincolo de poartă nu se vedea nimic deosebit, în afara întunericului lacom ce domnea peste tot în jurul lor și care acolo părea parcă și mai intens. Probabil că de acolo venea un suflu negru, tăcut, izvorât din adâncul pământului, care revărsa în acel spațiu.

– Tom! strigă Graves.

Fără să șovăie, Tom urcă în grabă treptele. Lui Mogens i se opri respirația când acesta ajunse la uriașa poartă și se aplecă, dar nu se întâmplă nimic. Tom trecu de poartă cu prudență, dar fără să șovăie, se uită rapid în stânga și în dreapta, după care un moment își concentră privirea în adâncul necunoscut. Avea lampa cu el, dar lumina ei se transformase într-o licărire abia vizibilă, și brusc Mogens avu neplăcuta senzație că însuși întunericul începea să îi șteargă conturul.

Tom mai continuă inspecția câteva secunde, după care se întoarse jumătate spre ei și le făcu semn cu pușca.

– Aici nu este nimic. Doar un fel de scară.

– Un fel de...? Ce înseamnă *un fel de?* întrebă încet miss Preussler.

Mogens își învinse teama și se puse în mișcare.

În spatele monstruoasei porți nu se afla decât un spațiu mare, absolut gol. Lumina lămpilor lor scotea la iveală pereții din rocă neagră, primitiv prelucrați, fără inscripții ori ornamente. Mogens nu era neapărat dezamăgit; după barbara splendoare a porții, s-ar fi așteptat ca de partea cealaltă a ei să fie ceva neobișnuit, dar nu ar fi putut spune exact la ce se aștepta. Platitudinea rece a acestei încăperi din stâncă îl dezorienta. Singurul lucru care îi atrase atenția era ușorul iz de apă sărată ce plutea în aer.

Tom arătă cu lampa către stânga, în direcția în care privise atât de concentrat. Graves se îndreptă fără un cuvânt într-acolo, urmat de Mogens. Inima acestuia încă bătea cu putere și abia acum observă cât de tare îi tremurau mâinile, pe care imediat le strânse în pumn.

Ceea ce descoperise Tom părea a fi începutul a ceva ce cu fantezie și multă bunăvoință putea fi denumit scară: un puț strâmt, cu formă neregulată, care se pierdea în adânc în volte strânse, unele atât de răsucite, că numai vederea lor îl făcea pe Mogens să amețească. Înțelese brusc la ce se referise Tom când spusese „un fel de scară". Nu fusese sigur că era vorba despre așa ceva sau doar despre ceva la care spiritul uman negăsind un termen potrivit îi putea spune, un fel de scară.

– Sunteți sigură că ați fost dusă pe această cale, miss Preussler? întrebă Graves.

Mogens înțelegea și îndoiala din vocea acestuia. Nu era sigur nici dacă el însuși se credea în stare să coboare pe această scară, cu toate că avea sentimentul că în viitorul nu prea îndepărtat va avea ocazia să își dea seama de acest lucru. Dar ca să mai transporte și o victimă care se opunea din toate puterile, în plus cu greutatea și dimensiunile corporale ale lui miss Preussler, nu îi credea în stare nici pe vârcolaci.

Nici miss Preussler nu răspunse imediat, ci privi un moment, cu o expresie de îndoială, puțul cu așa-zisa scară.

– Nu știu, spuse ea ezitant. Totul s-a petrecut atât de repede și... Se opri din vorbit, scutură capul și se corectă pe un ton hotărât: Ba da, sunt sigură. Pe aici am coborât.

– Dacă așa ziceți dumneavoastră... murmură Graves lipsit de entuziasm.

La lumina lămpii sale mai examină o dată, foarte încet, marea încăpere cu forme neregulate. În ea nu se afla nimic – doar stâncă brută, plină de crăpături, pe care din loc în loc străluceau zone umede, poate și niște cristale de sare, dacă țineai cont și de izul marin deosebit ce plutea în aer. Încăperea îi părea lui Mogens tot mai ciudată. De ce să se fi construit această poartă costisitoare, cu cele două statui monstruoase, ce păreau a sta de strajă, dacă dincolo de ea... nu era nimic?

– Avem nevoie de o coardă, spuse Graves.

Tom sprijini arma de perete, dar nu dădu de înțeles că și-ar da jos rucsacul sau că ar căuta cumva în el, ci fără să scoată un cuvânt, cu dinții strânși, începu să coboare în puț.

– Tom? întrebă Graves.

– Un moment, doctore Graves, lăsați-mă să verific ceva.

Graves nu fu entuziasmat, dar tăcu, iar Mogens se abținu și el de la orice comentariu, dar îngrozit trase brusc aer în piept când Tom își pierdu echilibrul și se prăbuși o porțiune bună. Dar reuși să se agațe din nou de neregularitățile stâncii. Se opri un moment, îi zâmbi lui Mogens pentru a-l liniști și continuă să coboare pe peretele de stâncă cu mai multă atenție. După o clipă, capul și umerii dispărură în adânc și după o altă clipă dispăru și rucsacul lui supradimensionat.

– Este așa cum m-am gândit, se auzi vocea lui din puț.

– Poftim? întrebă Graves.

– În continuare este mai uşor.

Cu inima bătând cu putere, Mogens se aplecă şi privi în puţ alături de Graves; la nici doi metri mai jos zări chipul lui Tom, care cu picioarele uşor depărtate şi cu braţele întinse se sprijinea în pereţi ca un alpinist care cobora printr-un horn.

– Aici este un cot, spuse el. După care drumul este mult mai simplu. Poate că miss Preussler coboară prima...?

– Dacă vrea cu adevărat... zise Graves.

Miss Preussler îi aruncă o privire dispreţuitoare, se întoarse, se sprijini în mâini şi în genunchi, apoi începu să testeze sub ea cu piciorul. Mogens nu ştia cum o susţinea Tom, şi mai ales de unde – şi nici nu voia să ştie exact –, dar se bucură când el şi Graves, ţinând-o de braţe, o coborâră treptat în puţ, chiar dacă el simţea că propriile braţe i se smulgeau din umeri. Îl auziră oftând pe Tom, care apoi strigă:

– Este în regulă, puteţi coborî.

Mogens îl ascultă. Rănile îi zvâcniră sălbatic când, epuizat, lăsă braţele jos şi simţi ceva umed şi cald curgând pe piept. Cel puţin una dintre rănile nevindecate se redeschisese. Şi durea îngrozitor.

Graves îl examină critic.

– Faci faţă? îl întrebă el.

– Desigur, răspunse Mogens cu respiraţia tăiată. Am nevoie doar... de o clipă...

Părerea lui Graves părea că este alta, dar se limită la un ridicat din umeri în tăcere şi începu să coboare ca şi miss Preussler. Doar mai repede.

În timp ce se ţinea de proeminenţele stâncii, una din mănuşi îi alunecă pe mână, nu prea mult şi numai pentru

un scurt moment, permițându-i lui Mogens doar o privire rapidă.

Dar fu mai relevant decât ar fi vrut.

Nu putea să spună exact ceea ce văzuse. Nu era piele și cu siguranță nu era nici carne de om. De sub mănușă ieși la iveală ceva alb, ca un snop de legături neurale pulsatorii, care se împleteau între ele.

Înainte ca Mogens să fi putut să vadă mai mult, mâna lui Graves dispăru în puț, și el rămase singur.

Inima îi bubuia. După ce plecase Graves, mai avea o singură lampă, care ar fi trebuit să fie suficientă pentru a lumina micul spațiu în care se afla, dar care pur și simplu nu realiza acest lucru. Întunericul se năpustea asupra lui din toate direcțiile în același timp, lipsindu-l nu numai de vedere, ci și de respirație.

– Hai, Mogens! Vocea lui Graves era atât de înfundată și deformată de parcă venea dintr-o văgăună fără fund și ecoul ei îi alimenta și mai mult teama. Acesta continuă: Tom are dreptate. Aici este mai ușor. Ia arma cu tine!

Mogens apucă pușca cu vârful degetelor și i-o întinse lui Graves, înainte ca el însuși să se sprijine în mâini și în genunchi și să înceapă coborârea cu spatele înainte.

Își făcuse socoteala că Tom sau Graves îl vor ajuta, așa cum procedaseră cu miss Preussler, dar vocile acestora se îndepărtau, și, amintindu-și de geometria amețitoare a puțului, nu cuteză să privească în jos și coborî cu ochii închiși, sprijinindu-se când într-o mână, când în cealaltă, până când simți sub picioare din nou podeaua solidă, ușor înclinată.

– Fii atent, Mogens, auzi el vocea lui Graves în spatele său, fii atent la...

Mogens se întoarse tot cu ochii închiși și cu un oftat de ușurare se îndreptă, dând atât de tare cu capul de stâncă, încât văzu stele verzi.

– ... Cap, încheie Graves.

Mogens era sigur că tonul răutăcios din vocea acestuia nu era doar o închipuire a sa. Duse mâna la cap suspinând, își plimbă degetele prin păr și, spre propria surprindere, nu descoperi sânge, cu toate că lovitura fusese atât de puternică, încât i se făcuse rău.

– Nu îi da atenție, zise Graves vesel. Toți am pățit la fel.

Mogens nu putu să își dea seama ce putea fi atât de hazliu în asta, dar deschise până la urmă ochii, văzu mutra amuzată a lui Graves, își lăsă capul pe spate și, buimăcit, făcu ochii mari.

– V-am mai spus, doctore Graves, că sunteți un om imposibil? întrebă miss Preussler.

– De mai multe ori, draga mea, răspunse Graves. De mai multe ori.

Mogens nici nu auzi replicile, pentru că ceea ce vedea era în același timp uluitor și imposibil, motiv pentru care un moment uită și de durerea ce îi pulsa sub țeastă. Tunelul în care se aflau era din aceeași rocă neagră strălucitoare ca încăperea din spatele porții, iar tavanul se afla la cel puțin doi metri deasupra capetelor lor. Dar când întinse brațul, degetele întâmpinară rezistență aproape imediat.

– Dar asta este... imposibil, murmură el.

Degetele nu se loviseră de un obstacol invizibil, nu, el putea să vadă cum acele degete atingeau stânca la doi metri deasupra capului, deși nu întinsese brațul nici jumătate din lungimea acestuia!

– Interesant? întrebă Graves cu o voce degajând o absurdă mândrie.

– Consider că este mai curând înspăimântător, zise miss Preussler. Ceva nu este în regulă aici.

– Eu cred că mai curând cu *simțurile* noastre nu este în regulă ceva, răspunse Graves.

– Poate cu ale dumneavoastră, doctore, ripostă caustic miss Preussler.

– Nu, nu, insistă Graves. Vorbesc serios, draga mea! Cu acest loc totul este în ordine. Eu presupun că simțurile noastre umane incomplete nu pot percepe geometria lui.

– Ce prostie groaznică! zise miss Preussler.

Graves dădu din cap zâmbind.

– Cum vreți dumneavoastră, spuse el. Dar până vom găsi o explicație mai bună, să ne punem de acord că nu trebuie să ne mai încredem pe deplin în simțurile noastre.

Mogens urmărea disputa doar cu o ureche. După cele constatate cu propriii ochi, era tare tentat să îi dea dreptate lui Graves. Dar nu înțelegea cum de putea doctorul să trateze cu asemenea superficialitate ceva absolut de neimaginat. Mai ridică brațul o dată, ezitant, și observă cu nu mai puțină uimire că, precum prima dată, degetele sale întâmpinară aceeași rezistență, deși nu putea sesiza nici o distorsionare a perspectivei sau vreun alt indiciu de iluzie optică, indiferent de ce gen ar fi fost ea. Era o privelițe profund zguduitoare.

– Din acest motiv nici nu am vrut să utilizeze o coardă, spuse Tom. Nu prea eram sigur de locul în care aș fi putut să o fixez.

– Așadar, ai preferat să te bazezi pe ceea ce îți dezvăluia simțul tău tactil, adăugă Graves cu un gest aprobator. Un lucru foarte inteligent din partea ta, Tom!

Tom zâmbi flatat, iar Mogens trebui și el să recunoască perspicacitatea tânărului; dar în același timp ceva îl deranja în ceea ce spusese acesta.

– Să mergem mai departe, propuse Graves. Cu atenție.

El însuși oferea un exemplu, pentru că se întorsese și plecase cu pași fermi, calmi, dar ținând pregătită pușca în mâna stângă; în cealaltă mână întinsă în față ducea lampa, ca un orb care se mișca într-o încăpere necunoscută. Totodată nu *mergea* în înțelesul clasic, ci târa picioarele pe podea, de parcă nu avea încredere în soliditatea stâncii aparent masive. Părea cam stupid, dar chiar după câțiva pași Mogens constată sensul acestei măsuri de siguranță ce părea exagerată. Mâna întinsă în față a lui Graves se lovi atât de tare de un colț de stâncă, ce părea la un metru distanță de ea, că lampa se clătină zornăind, și un moment păru că era pe punctul de a se stinge. O clipă mai târziu se împiedică de o neregularitate a podelei, pe care Mogens nici nu o văzuse, și nici lui sau celorlalți doi nu le merse mult mai bine. Cu toată atenția de care dădeau dovadă, se loviră de mai multe ori cu putere și dureros de stânci ce păreau că săreau la ei, iar odată Mogens fu gata să cadă când încercă să se sprijine de un pinten de stâncă aflat mult mai departe decât părea.

În acest mod testară o porțiune bună a detestabilului tunel, apoi Graves dispăru brusc după o cotitură ce ar fi trebuit să se afle cel puțin douăzeci și cinci, treizeci de pași mai departe, iar când Mogens îl urmă cu inima bătând puternic, tunelul se lărgi deodată într-o cavitate cu o formă neregulată, în care lumina felinarelor lor se pierdea fără a fi oprită de nimic.

– Și acum? întrebă Graves.

Întrebarea o privea pe miss Preussler, care ieşise din tunel imediat după Mogens şi acum respira uşurată. Dar aceasta nu putu răspunde la întrebarea lui Graves decât ridicând din umeri şi aruncând în jur o privire pe cât de iritată, pe atât de înfricoşată.

– Nu sunt sigură, spuse ea ezitant. Dar nu cred că am trecut pe aici. Sau în orice caz eu nu îmi amintesc.

Graves păru cam enervat, dar se străduí să nu se observe acest lucru, ridică lampa şi întinse cu atenţie mâna către o stalagmită de mărimea unui om, scoasă în evidenţă de lumină la zece paşi în faţa lor. Degetele se opriră în gol, Graves dădu din cap de parcă ar fi fost deosebit de mulţumit de constatare şi se îndreptă foarte prudent, cu arătătorul întins înainte, către roca neagră, pe care o atinse uşor. Când se întoarse, Mogens îi văzu buzele mişcându-se fără a scoate vreun sunet. Probabil că număra paşii făcuţi.

– Cred că s-a terminat, spuse el. Aici se pare că totul este iarăşi normal. Dar trebuie să fim atenţi în continuare.

– Nu acesta este drumul bun, protestă miss Preussler.

– Tocmai spuneaţi că nu ştiţi dacă aţi mai fost sau nu aţi mai fost pe aici, zise Graves.

– Aş putea... începu miss Preussler, dar fu imediat întreruptă de Graves pe un ton cam usturător:

– Miss Preussler, vă rog! Chiar dumneavoastră aţi spus că de câteva ori v-aţi pierdut cunoştinţa şi că eraţi, cu voia dumneavoastră, puţin cam surescitată.

– De ce nu spuneţi isterică, dacă tot credeţi asta? îl întrebă, impertinentă, miss Preussler.

– Pentru că nu am crezut, ripostă Graves şi oftă. Miss Preussler, de mult am renunţat să vreau să vă mai duc de nas. Dumneavoastră sunteţi aici împotriva voinţei mele exprimate, şi eu v-am spus că nu vom fi poate în stare să vă

menajăm; la fel ca pe oricare dintre noi. Așadar, considerați că am luat cunoștință de obiecția dumneavoastră. Poate că este acesta drumul urmat de dumneavoastră sau poate că nu este. Dar mai curând aduce cu un drum care duce jos.

Și cu privire la acest aspect Mogens îi dădea dreptate, dar îi și zgândări neîncrederea. Se întreba ce înțelegea mai exact Graves prin „jos".

De parcă i-ar fi citit gândul, miss Preussler zise:

– Dumneavoastră nu știți ce ne așteaptă acolo jos, doctore Graves!

– Nu, răspunse imperturbabil Graves. Dar cred că vom descoperi dacă mergem mai departe. Dădu energic din cap ca pentru a înăbuși din față o altă ripostă a lui miss Preussler și adăugă: Este prea târziu pentru a ne mai întoarce.

Și, ca pentru a-și întări spusele, se întoarse pe tocuri și făcu următorii pași de-a dreptul furtunos, până când redeveni rezonabil și își impuse un tempo mai potrivit pentru a putea fi urmat și de ceilalți.

Mogens nu ar fi putut ulterior spune cât au mers pe un întuneric aproape deplin, la limitele căruia din când în când apărea o umbră neclară – un pumnal ascuțit de lavă neagră ori obsidian care se întindea trufaș către cerul de piatră invizibil de deasupra capetelor lor sau o siluetă îndesată, ca a unui spiriduș care se îngrijea ca ei să nu se abată de la drum. Și cu toată această companie a întunericului, a bizarilor paznici din piatră și a ecoului persistent și deformat care se întorcea din întuneric la ei, cu toate că toate acestea l-ar fi umplut de groază chiar și pe un bărbat viteaz, el parcă respira mai ușurat. Aici, jos, putea fi neplăcut – Mogens nu putea nici măcar să conteste posibilitatea de a exista aici serioase pericole de a fi pândiți din întuneric sau de a mărșălui fără să bănuiască exact în ghearele acestuia –, în

ciuda a orice era o lume familiară, o frică familiară, şi nu acel imperiu oribil al umbrelor care îţi suceau minţile, prin care trecuseră la început. Aproape disperat, Mogens încercă să găsească o explicaţie logică pentru acest efect şi chiar obţinu un rezultat: probabil că în puţ era un gaz inodor şi incolor, care le distorsiona percepţia, poate era acolo o anomalie gravitaţională ori o excepţie de la legile naturii cărora li se supunea spiritul uman, care în general nu erau sesizabile. Îi treceau prin cap şi alte explicaţii tot atât de convingătoare, dar el simţea că nici una dintre ele nu se apropia măcar de adevăr.

În cele din urmă, lumina tremurândă a lămpilor se lovi de un obstacol. După încă o duzină de paşi se aflau în faţa unui perete de stâncă ce nu prezenta nici cea mai mică crăpătură, cu atât mai puţin o trecere.

– Şi acum, draga mea miss Preussler? întrebă Graves.

– V-am spus că eu nu...

– Daţi-ne o direcţie, o întrerupse Graves.

– Bine. La dreapta.

– Bine, zise Graves şi o luă la stânga. Simţiţi curentul de aer, draga mea? întrebă el, în timp ce mergea fără măcar să fi întors capul să se convingă de faptul că şi ceilalţi îl urmau. Adăugă: Şi acest uşor iz de apă sărată? Aş propune să mergem în direcţia de unde vine, şi nu să ne îndreptăm spre locul în care se duce.

Mogens îi aruncă lui miss Preussler o privire, aproape implorând-o să nu răspundă, iar aceasta, spre uşurarea lui, renunţă să mai dea drumul la ceea ce îi stătea pe limbă. Brusca predispoziţie pentru ceartă a lui Graves îl mira, dar probabil că era şi acesta un mod de a lupta cu nervozitatea.

– Lumina, ceru el. Stingeţi-vă lămpile!

Mogens nu prea era de acord şi o spuse:

– Și dacă bestiile ne pândesc de pe undeva pe aici?

– Atunci, cel mult le vom ademeni cu luminile noastre, răspunse Graves. Oricum sunt convins că, pentru moment, ele sunt ocupate cu altceva.

– Pot să întreb cu ce?

– Cu siguranță că poți întreba, dragă profesore, răspunse ironic Graves și își stinse lampa.

Mogens făcu același lucru și nu mai puse întrebări. Cumva Graves îi era mai simpatic când se purta cu nasul pe sus și se dovedea mai zgârcit cu vorba. După ce și Tom, și miss Preussler își stinseră felinarele, se făcu întuneric, dar nu pentru mult timp. Deja după două, trei secunde silueta lui Graves începu să se profileze descompusă din întuneric, înconjurată de o strălucire verde palidă, bizar de ireală. Mogens merse mai departe șovăind și se opri lângă Graves. Doar la câțiva pași în fața lor, în peretele de stâncă se căscă o crăpătură de vreun metru înălțime, dar de peste zece ori mai lată, la a cărei apariție Mogens se gândi involuntar la botul rânjit al unui dragon. În lumina mată verzuie de dincolo de ea, părea că se mișca ceva, dar Mogens nu putea spune ce anume.

– Tu ai mai fost o dată aici, presupuse el.

– În nici un caz, răspunse Graves. Dar este o concluzie de logică simplă faptul că aici, jos, trebuie să existe lumină. Este posibil ca aceste creaturi să aibă ochi foarte sensibili, dar *au* ochi. Dacă ar fi trăit într-un întuneric deplin, nu ar fi avut nevoie de ochi.

Merse mai departe. Cu o infinită prudență – și cu o mișcare care dovedea evident mai multă teamă decât probabil era el însuși conștient –, se așeză pe vine în fața crăpăturii și privi prin ea.

– Este liniște, puteți veni, zise el.

Nu mai aşteptă reacţia celorlalţi, se ghemui şi cu o mişcare neaşteptat de rapidă trecu dincolo, unde se ridică rapid în picioare. Trecerea nu era deosebit de lungă – avea mai puţin de o jumătate de metru, aprecie Mogens –, aşa că cel trecut dincolo ar fi trebuit să rămână vizibil. Dar silueta lui părea să se fi topit în lumina verzuie din cealaltă parte, ca un înotător care se scufundă într-un bazin cu multe alge.

– Jonathan? strigă alarmat Mogens.

Nu primi nici un răspuns, aşa că se lăsă jos în faţa crăpăturii şi se uită concentrat prin ea. Crezu că distinge o umbră, dar nu era sigur.

– Graves? mai întrebă el încă o dată, acum fără să se mai străduiască să îşi ascundă tonul îngrijorat.

Se auzi un râcâit, apoi se auzi vocea chinuită, pe jumătate sugrumată a lui Graves:

– Mogens, pentru Dumnezeu, ajută-mă!

Mogens se ghemui sub stâncă, se azvârli dincolo şi se ridică atât de brusc în picioare, că se lovi cu capul de ceva înainte de a fi terminat mişcarea şi se prăbuşi în genunchi cu dinţii strânşi.

– Ştiam eu că o să funcţioneze, zise Graves, râzând prosteşte. În tine se ascunde totuşi un băiat bun.

Mogens nu îşi mai ascunse privirea întunecată cu care îl măsura pe Graves în timp ce se ridica şi îşi freca ţeasta dureroasă.

– Eu mă abţin de la a-ţi spune ce se ascunde în tine după părerea mea.

– Foarte rezonabil, răspunse Graves. Apoi rânjetul i se şterse de pe buze. Fii atent, Mogens, nu ne putem permite nici o rană.

Mogens uită de tot ce avusese să îi spună lui Graves când se îndreptă şi privi chipul acestuia.

În spatele lui Graves și sub el se căsca o cavitate imensă, ale cărei dimensiuni nu numai că îi depășeau puterea de imaginație, dar îi suprasolicitau pur și simplu judecata. Nu era nici măcar sigur că era vorba despre o cavitate... și nu mai curând de ceva pentru care ar fi trebuit să inventeze un termen.

Spațiul era de-a dreptul gigantic. Punctul cel mai înalt al amplului firmament de piatră se afla pesemne la patru sute de metri, dacă nu mai mult, deasupra capetelor lor, și Mogens nu îndrăznea măcar să facă o apreciere cu privire la dimensiunile lui. Distanța până la capătul opus al uriașei catedrale din piatră era cu siguranță de șapte sute de metri, dacă nu și mai mult. Și această încăpere imensă se afla adânc sub pământ – dar nu putea fi totuși prea jos, șoptea încet o voce calmă în mintea lui Mogens; coborâseră o bună bucată de drum, și chiar în tunelul umbrelor și în încăperea alăturată continuaseră să coboare, dar nu chiar atât de mult.

Sub ei se întindea cel mai bizar oraș văzut vreodată de Mogens.

În primul moment nici nu putu să spună dacă într-adevăr era vorba despre un oraș ori de un ansamblu arbitrar de forme și formațiuni stâncoase geometrice pe care raționea lui științifică numai astfel îl putea interpreta, pentru a putea aduce cel puțin o aparență de ordine în haosul de neimaginat de acolo, jos. Erau acolo uriașe structuri bizar deformate, ce arătau ca niște obiecte însuflețite, care odată ar fi vrut să fie case, dar încremeniseră la jumătate de drum în niște forme organice ciudate. Existau linii și paralele care se curbau în modalități imposibile, se contorsionau și se intersectau, terminându-se în locuri unde nu ar fi trebuit să o facă, ori se atingeau în unghiuri absolut imposibile. O mare parte a acestor structuri păreau distruse și

ruinate – chiar dacă din cauza geometriei complet absurde acest lucru era foarte dificil de apreciat – și lăsau impresia că niciodată construcția nu a fost dusă până la capăt. Dar cel mai rău lucru era că, în ciuda acestui caracter bizar, în ciuda amețelii provocate de geometria neeuclidiană ce stătea la baza lui, ceva în mod groaznic *familiar* îl făcea pe Mogens să recunoască acest oraș.

– Ei? șopti lângă el Graves. Ți-am promis prea mult, Mogens?

Mogens nu putea să răspundă. Nu putea nici măcar să dea din cap. Cu toate că priveliștea acestui oraș subteran monstruos provoca o groază ca puține altele prin care trecuse în viață, cu toate că simpla lui existență părea să rănească ceva în el și începu să se frământe ca un vierme strivit, slobozind strigăte mute de durere, deși această imagine îngrozitoare îi jignea pur și simplu umanitatea, îi era imposibil să se desprindă de fascinația ei morbidă sau măcar să întoarcă privirea. Îl auzi pe Tom în spatele lui strecurându-se prin crăpătură și apoi tăindu-i-se respirația de groaza inimaginabilei panorame, dar nu mai avu putere să reacționeze în nici un fel. Teribila imagine îl ardea ca acidul și oroarea ce îl cuprinsese începea să se transforme treptat într-o durere fizică, ce îl ținea prizonier cu o forță de fier.

Abia când Graves îi atinse brațul și îi aruncă o privire provocatoare, se smulse din amorțeală și se întoarse brusc. În spatele lor, miss Preussler, ultima dintre ei, avea evidente dificultăți în a se strecura prin deschizătura strâmtă. Mogens și Graves făcură tot posibilul pentru a o ajuta și chiar reușiră să o elibereze cu prețul a doar câtorva mici jurăminte și probabil cu jurirea ceva mai accentuată a mândriei ei. În loc de a le mulțumi, îl onoră mai întâi pe Graves, apoi

și pe Mogens cu câte o privire nimicitoare, ridică mândră capul și se îndreptă.

– Cel puțin acum știm că miss Preussler nu ar fi putut trece *pe aici,* zise amuzat Graves.

Mogens era sigur că miss Preussler auzise afirmația – și ar fi trebuit să o audă – și că replica ei va urma imediat. Dar tot ceea ce auzi a fost un suspin îngrozit. Apoi ea duse mâna la gură. În ciuda luminii verzui, neplăcute, Mogens observă cum chipul ei lua toate culorile posibile și cum ochii i se întunecau de groază.

– Dumnezeule mare! Asta ce este? se bâlbâi ea.

Graves lăsă capul pe o parte. Ochii i se îngustară.

– Să nu spuneți că ați mai fost aici, zise el bănuitor.

– Nu... Miss Preussler îi aruncă o privire lui Mogens ca pentru a-i cere ajutorul, apoi se întoarse încordată și continuă: Cred că nu... aici. Eu nu am...

Și vocea îi cedă.

– Nu ați văzut totul, așa este? întrebă Mogens.

– Am fost... într-o... într-o casă, bâigui miss Preussler. Un *fel* de casă. Cred... mă gândesc că...

– Bine, spuse Mogens când vocea refuză definitiv să o mai asculte.

Miss Preussler dădu din cap neajutorată. Mogens îi aruncă lui Graves, care se pregătea de o replică usturătoare, o privire atât de nimicitoare încât acesta nu mai îndrăzni să scoată nici un cuvânt.

– Ce este asta, profesore? scânci miss Preussler. Vă rog să îmi spuneți ce este asta!

Cu câtă plăcere i-ar fi răspuns Mogens... Cu câtă plăcere și-ar fi răspuns lui însuși... Dar tot ce putu să facă fu un gest de neputință. Chiar și acea parte din el care se străduia neobosită să caute explicații raționale, parte pe care

el – cu o singură excepție îngrozitoare făcută cu mulți ani în urmă – niciodată nu o putuse reduce la tăcere, era acum mută. Se simțea gol. Învins de dimensiunea bizareriei acestui oraș subteran.

Și totuși, într-un mod îngrozitor, simțea că este ceva cunoscut în această panoramă străină.

– Este ceva... ca orașul dumneavoastră? întrebă el întors către Graves, dar fără să îl privească.

– Nu sunt sigur, răspunse Graves. Eu nu am crezut că ei locuiesc în cavități subterane ori în peșteri. În ciuda a orice, mi s-au părut prea civilizați și cu o fiziologie prea dezvoltată. Dar asta... Brusc arăta tot atât de neajutorat pe cât se simțea Mogens. În cele din urmă recunoscu: Nu știu.

– De unde provine lumina? întrebă Tom.

Mogens se uită doar neajutorat la el, dar Graves avea pregătit un răspuns – prea spontan pentru gustul lui Mogens, deși acesta trebui să admită că suna foarte convingător.

– Vedeți petele acelea luminoase de peste tot pe pereți și pe tavan? întrebă el făcând și un gest corespunzător.

Nu numai Tom, dar și Mogens urmări cu privirea locul arătat de Graves. De fapt peste tot, pe piatră, din loc în loc chiar și pe podea, erau pete mari de forme neregulate, ca niște fâșii de vele verzi împrăștiate fără noimă, care emanau acea lumină de un verde pal ce umplea întreaga cavitate. Lumina fiecărei pete în parte abia se observa, dar în totalitatea lor ele împrăștiau o lumină asemănătoare cu cea a lunii pline dintr-o noapte fără nori.

– Cred că este vorba despre ciuperci luminiscente ori de alte organisme necunoscute care emană lumină.

– Și asta *nu* numiți dumneavoastră lucrătura diavolului? întrebă miss Preussler.

În ochii lui Graves se aprinse din nou iritarea, dar Mogens îi aruncă o privire scurtă, prevenitoare. Miss Preussler încă nu depășise șocul pe care i-l produsese această privelişte. Tot așa cum în momente ca acestea el se agăța cu disperare de rațiune și de logică, credința ei de nezdruncinat era cea care o mai făcea să nu piardă contactul cu realitatea. Se pare că în ultimul moment înțelese și Graves acest lucru, căci renunță la răutăcioasele lui remarci și răspunse dimpotrivă pe un ton impersonal, explicativ:

– Așa ceva nu este ceva neobișnuit, draga mea. Știința cunoaște numeroase forme de viață care emană lumină. Nu ați văzut niciodată licurici?

– Bineînțeles că am văzut, răspunse miss Preussler. Dar aici este o deosebire!

– Cum așa? întrebă Graves și clătină capul. În principiu este același lucru. Dacă pe mine nu mă credeți, întrebați-l pe Mogens. El va confirma că așa ceva nu este neobișnuit. Există pești oceanici abisali care dispun de adevărate felinare pentru a momi prada și numeroase plante care fac același lucru pentru a atrage insectele care le polenizează. Ceea ce vedem aici – și arătă către cele mai apropiate pete luminoase – este în principiu același lucru. Este surprinzător, și până acum necunoscut, dar nu este o minune. Și nici o lucrare diavolească.

Mogens nu avu impresia că miss Preussler ar fi mulțumită cu această explicație, dar ea nu ripostă, ci îi aruncă o nouă privire prin care îi cerea ajutor și păru puțin cam rănită când el nu reacționă în forma sperată. În cele din urmă, făcu un gest către cavitate.

– Și acum o să îmi spuneți că ceea ce este acolo jos este opera unor oameni?

– În nici un caz, spuse Graves.

Dădu trist din cap, păru că ar fi vrut să mai spună ceva, dar se opri și se uită la miss Preussler într-un fel care îl determină și pe Mogens să o privească mai atent în față.

Presupusese inițial că întrebarea ei se referea la monstruosul oraș de jos, dar acum, după ce o privise mai atent, își dădu seama că nu era așa. Ea privea cam în acea direcție, dar oripilarea din ochii ei nu se datora bizarelor case și ruine. Privirea îi era ațintită mai mult deasupra povârnișului din fața lor, presărat cu milioane de sfărâmături de piatră ascuțite, mai deschise la culoare. Era a doua eroare săvârșită de Mogens.

Ceea ce luase el drept pietre erau oase. Tigve, coaste, bazine și oase radius, femure și tibii, oase provenite de la mâini și tălpi, coloane vertebrale și molari, omoplați și rotule.

Erau oseminte. Milioane de oseminte umane.

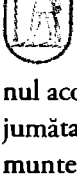

Rezistă tentației de a scoate ceasul de buzunar și a arunca o privire asupra lui – ceea ce nu îi era greu, pentru că Mogens avusese nevoie de toată dibăcia și puterea lui pentru a-și păstra echilibrul pe terenul acoperit cu oase –, dar aprecie că avuseseră nevoie de o jumătate bună de oră pentru a coborî la baza îngrozitorului munte de oseminte. Dar nici aici nu era cu mult mai bine. Aici solul nu mai era acoperit cu un strat gros de aproape un metru de oase umane, dar era instabil. Chiar pășind cu atenție, declanșau mereu mici lavine de tigve ce păreau că îi fixau batjocoritor, și chiar la o distanță de cincizeci de pași de la poalele povârnișului se mai loveau peste tot de resturi umane. Cele mai multe dintre ele erau atât de descompuse

și de vechi, că doar cu greu putea fi bănuită natura lor – și asta numai dacă știai despre ce era vorba –, dar bănuiala aceasta era mai clară decât ar fi vrut Mogens. Nu cu mult timp în urmă, când trecuseră de crăpătura din stâncă și se pregăteau să coboare povârnișul, fusese îngrijorat cu privire la faptul dacă miss Preussler va face față presiunii psihice crescânde. Acum nu mai era sigur dacă el însuși va reuși acest lucru.

În anii studenției, dar și mai înainte, din copilărie, Mogens fusese fascinat de culturile antice și de imperiile apuse, văzuse mai multe morminte și probabil că examinase mai multe cranii decât văzuseră în cărți majoritatea studenților pe care îi pregătise în ultimii ani. Dacă ieri i-ar fi spus cineva că la vederea unui mormânt i se va pune un nod în gât, ar fi râs cu voce tare.

Dar cel de aici nu era un mormânt obișnuit.

Mogens se întrebă fără să poată răspunde în câte secole de-a rândul se așternuse praful pe care călcau acum. Micul cimitir din spatele taberei lui Graves nu avea o sută de ani, iar orașul ai cărui locuitori își îngropau morții în acel loc nu era suficient de mare ca osemintele de acolo să fie exclusiv ale locuitorilor lui decedați. Chiar dacă acolo ar fi existat demult un sanctuar al unor locuitori primitivi, poate un cimitir al indienilor care trăiseră aici înaintea venirii albilor care îi goniseră din patria lor, nu ar fi ajuns milenii să explice această cantitate enormă de oseminte. Monștrii trebuie să își fi adus victimele aici adunându-le de pe un vast teritoriu aflat de jur împrejur.

– Acolo, în față!

Mâna întinsă a lui Graves indica un zid scund, ciudat de diform, aflat la o duzină de pași, care ar fi putut să fie luat și drept o masă împietrită de lavă, dacă nu ar fi avut o

uşă şi mai multe deschizături ca nişte ferestre, care erau fără îndoială de proveniență artificială.

Au discutat un timp cum să procedeze în continuare. Graves ezită un moment când Mogens propuse să se întoarcă pentru a reveni ulterior mai bine pregătiți, dar apoi nici nu făcu efortul de a răspunde. Mogens nu făcuse de fapt în mod serios această propunere. Ceea ce văzuse sus, în camera templului, îl convinsese că probabil nu va mai exista un „ulterior". Încăperea se va prăbuşi la primele cutremure minore, care se vor produce incontestabil având în vedere situarea taberei. Se simţise chiar vinovat că făcuse această propunere şi ar fi fost îngrozit dacă Graves ar fi acceptat-o.

Aşa că nu le mai rămase altă cale decât cea pe care au ales-o în cele din urmă, mai ales că erau speriați în special de perspectiva de a se cățăra din nou peste oasele celor decedați cu mult timp în urmă.

Dar cel puțin dintr-un punct de vedere soarta fusese îngăduitoare cu ei: până acum nu îşi făcuseră apariția nici un vârcolac îngrozitor şi nici alți posibili locuitori ai acestei interzise lumi subterane. Uriaşa cavitate părea moartă. Nu că acest lucru ar fi fost regretat de Mogens, dar îl neliniştea.

Pe de o parte, se bucura că până acum nu se aflaseră față în față cu nici unul dintre acei monştri cu cap de şacal, dar, pe de o altă parte, voia să ştie cu orice preț unde erau aceştia. Îi făcu cu capul semn lui Graves că înțelesese şi se puse în mişcare supus, cu paşi grăbiți. Îi trecu scurt prin minte că se comportau ca nişte luptători, care la adăpostul nopții se strecurau într-o fortăreață ocupată de inamic, dar în acest gând nu era absolut nimic deplasat.

Grăbi şi mai mult pasul şi reuşi să îl ajungă pe Tom, care păşea vârtos, dar sub povara rucsacului său supradimensionat

părea că o să cadă în genunchi. Cu totul alta era situația lui miss Preussler. Aceasta aparent se mișca încet, dar cu o constanță care în cele din urmă conducea la faptul că el era cel care trebuia să țină pasul cu ea, și nu invers. Miss Preussler ajunse înaintea lui la peretele indicat de Graves și tocmai dispărea pe ceea ce considerau ei a fi o ușă. Mogens mări pasul și mai mult și reuși ca pe ultima parte a traseului să nu se lase depășit de Tom.

Cu respirația complet tăiată și cu genunchii tremurând, aproape că se prăbuși prin ușă, trezindu-se într-o încăpere mică, asimetrică și complet goală, unde nu exista nici o pată luminiscentă, astfel că înăuntru era întuneric aproape deplin.

– Aici ar trebui să fim în siguranță, spuse Graves. Și el respira greu, ceea ce îi aduse lui Mogens o ușoară consolare. Cel puțin nu era unicul membru al micii lor expediții, ale cărui forțe erau limitate. Ar trebui să facem o scurtă pauză. Doar câteva minute.

– Păi, nu spuneai că timpul nostru... ar fi limitat? întrebă Mogens, inspirând cu greutate.

În încăpere se năpusti Tom, salvându-l pe Graves de la un răspuns. Ultimul scormoni ceremonios sub haina echipamentului lui tropical, scoase la iveală un ceas de buzunar legat cu un lanț subțire de aur și îi deschise capacul. Mai câștigă câteva secunde încercând zadarnic cu ochii mijiți să stabilească pe întuneric poziția limbilor ceasului. În cele din urmă închise capacul ridicând dezarmat din umeri și băgă ceasul la loc.

– În câteva minute nu se întâmplă nimic, zise el. Nimeni nu are nimic de câștigat dacă alergăm ca orbii.

– Ciudat, spuse Mogens, eu credeam că nu ne mai ajunge timpul.

Reacția lui Graves se reduse la o privire de gheață și la un gest în direcția lui Tom, însoțit de un ordin:

– Fă lumină, Tom!

Tom, care epuizat se rezemase cu spatele de perete și făcea eforturi vizibile să nu cadă în genunchi, se îndreptă cu greu și începu să mestereasc fără mare succes la lampa lui. Această privelişte îl umplu pe Mogens de un amestec de ciudă și oroare. De când îl știa el pe Tom, acesta îndeplinise întocmai toate dispozițiile date de Graves, dar acum era evident că era la capătul puterilor.

– Credeți că este o idee bună? întrebă el.

– Lumina? Fără îndoială, răspunse Graves.

– Și dacă ei o observă?

– Vârcolacii? Graves privi ostentativ în jur. Vezi tu vreunul aici?

– Nu, interveni miss Preussler, dar ei ne pot vedea pe noi.

Graves dădu din cap cu un zâmbet disprețuitor:

– Credeți-mă, draga mea, dacă ei ar fi pe aproape, nu am mai purta această discuție acum. Se întoarse din nou la Tom și întrebă nerăbdător: Ce este cu lampa?

– Imediat, doctore Graves, spuse Tom precipitat.

Se străduia să aprindă fitilul, dar mișcările îi erau atât de imprecise, că fu cât pe-aici să scape lampa. Reuși abia după a treia ori a patra încercare. După lumina blândă, verzuie, care îi însoțise în ultima jumătate de oră, această lumină albă, supărătoare pentru ochi, inundă camera, făcându-i pe toți să clipească des.

Mai mult îl auzi decât îl văzu pe Graves desprinzându-se de lângă perete și deplasându-se în cealaltă parte a încăperii. Mogens încercă să îndepărteze lacrimile apărute din cauza luminii neobișnuit de puternice, dar reuși mai curând contrariul și își șterse fața cu dosul palmei. Era ceva

mai bine, dar nu prea mult. Abia după ce ochii i se mai obișnuiră, îi reveni vederea, dar nu complet. Lumina și umbra erau prea brusc despărțite una de alta și toate liniile păreau să fi dobândit contururi suplimentare, care îi provocau dureri în ochi. Mogens se mai frecă o dată la ochi cu arătătorul, dar nu se schimbă nimic. Poate că nu era vorba de ochii lui, ci de vină era această bizară cameră. Efectul îi amintea de ceea ce trăise, la o intensitate mai mică, în puțul cu trepte.

– Ei, miss Preussler, unde sunt... captivii dumneavoastră? întrebă Graves.

Graves stătea în fața peretelui din partea opusă și părea că examina cu atenție ceva ce Mogens nu putea să vadă.

– Eu... eu nu sunt... sigură, răspunse miss Preussler șovăind. Și ea clipea des, dar senzația de nesiguranță din privirea ei nu era singura cauză. Cred că eu nu am fost... în această parte a orașului.

– Sau poate nici în acest oraș? întrebă calm Graves.

Nu se întorsese către ea, ci părea în continuare interesat de perete și, în cele din urmă, ridică mâna pentru a plimba vârful degetelor pe suprafața pietrei. Înainte ca miss Preussler să fi putut să răspundă, îi făcu un semn lui Mogens.

– Vino aici, Mogens, și privește asta!

Mogens se desprinse cu greutate de locul lui de lângă ușă și se îndreptă către Graves. Abia după ce se apropie la mai puțin de doi pași de perete remarcă faptul că acesta nu era chiar așa de aspru și neprelucrat cum părea. În pietrele fixate în forme bizare se aflau zgâriate linii și forme asemănătoare inscripțiilor rupestre primitive văzute în grota dogonilor, dar incomparabil mai grosolane și mai neîndemânatic făcute. Mogens nici nu putea fi sigur că

era vorba despre inscripții, iar nu de rezultatul unui joc al întâmplării.

Se pare că și Graves le interpreta asemănător, pentru că îl întrebă pe Mogens:

– Tu ce crezi?

– Nu este specialitatea mea, răspunse evaziv Mogens.

– Dar ai și tu ochi, nu? întrebă Graves.

Arătătorul lui urma liniile și contururile, și Mogens avu din nou senzația neplăcută că ceva se mișca sub pielea neagră a mănușii; o pulsare slabă, neritmică, căreia liniile zgâriate în piatră îi provocau mișcarea ciudată.

În loc să se refere în continuare la întrebarea pusă de Graves, făcu ceva ce în urmă cu o jumătate de oră nu ar fi îndrăznit să facă. Se apropie de Graves, ridică mâna și apucă încheietura mâinii acestuia. Instinctiv, Graves încercă să se elibereze, dar Mogens îi ținea mâna atât de tare, încât primul ar fi trebuit să folosească forța. Pentru o frântură de secundă în privire îi fulgeră furia, dar ea se topi înainte ca situația să fie escaladată.

– Nu crezi că ar fi vremea să ne spui despre ce este vorba aici? întrebă Mogens.

Îi ținea mâna lui Graves în așa fel că degetele nu atingeau pielea neagră a mănușii, dar privirea lui fixa evident ciudata structură, iar Graves trebuia să fi fost orb, ca să nu înțeleagă despre ce vorbea el. Mai încercă o dată să se elibereze, dar Mogens îi ținea brațul ca într-un clește și, în cele din urmă, Graves se resemnă. Îi făcu un semn lui Mogens, iar acesta dădu drumul brațului și se retrase o jumătate de pas.

– Chiar nu știi? întrebă el. Ciudat, eu eram convins că descoperiseși de mult.

– Ce? întrebă Mogens. Încetează să te mai exprimi în șarade!

Vocea îi era obosită, aproape resemnată. Ar fi vrut să pară mânioasă, dar mai mult nu putea.

– Tu de ce crezi că te-am adus aici, Mogens?

Mogens îl privi fără să înțeleagă, dar Graves făcu un gest provocator, și atunci răspunse:

– Pentru că ai nevoie de ajutorul meu.

– Ajutorul tău... da, sigur. Dintr-un motiv oarecare, Graves păru amuzat de acest răspuns. Continuă: Ajutorul tău pentru ce? Scutură din cap și, făcând un semn cu mâinile lui înspăimântătoare, opri intervenția lui Mogens. Pentru dezgroparea unui templu vechi de cinci mii de ani? Sau pentru descifrarea scrierii hieroglifice de pe pereți? Râse într-un mod respingător și continuă: Nu mi-o lua în nume de rău, Mogens, dar pentru treaba asta există colegi mai bine calificați. De exemplu, regretata miss Hyams era un corifeu în domeniul ei, ai remarcat fără îndoială acest lucru și tu.

Mogens îl privea plin de ură.

– Atunci pentru ce?

– Pentru că tu crezi, Mogens. Pentru că dintre toți cei pe care îi cunosc ești probabil singurul care știe că credința faraonilor nu era o superstiție prostească! Tu ai văzut asta în acea teribilă noapte din cimitir, dar știai dinainte de ea. Eu am simțit-o imediat, de la prima noastră întâlnire. De aceea am căutat prietenia ta, Mogens.

– Ce păcat că nu ai găsit-o niciodată, spuse Mogens.

Era stupid. Auzea singur cât de idiot sunau aceste vorbe. De prietenie cu acest om, pe care îl disprețuia ca nimeni pe lume și pe care îl ura din adâncul inimii, nici vorbă nu putea fi – și totuși îl rănea profund ideea că eforturile depuse de Graves pentru a-i cuceri prietenia erau de la început calculate.

Graves nici măcar nu făcu efortul de a-i răspunde la afirmație.

– Tu ai simțit permanent că este vorba de mai mult, nu? continuă el.

Ceva se schimbase în vocea lui, ceva ce Mogens nu putu descifra pe moment, dar care îl alarmă. Tonul cu care brusc Graves pronunța cuvintele putea fi luat drept entuziast, dar oare nu era doar un pas mic de la entuziasm la obsesie?

– Adică? întrebă el prudent.

– Cât timp a dăinuit imperiul faraonilor? întrebă Graves și dădu el însuși răspunsul: Trei mii de ani? Patru mii? Nimeni nu știe precis, dar a dăinuit neînchipuit de mult, mai mult decât orice altă cultură ce a existat vreodată pe această lume.

– Și ce este cu asta? întrebă suspicios Mogens.

Începea să aibă o bănuială. Nu, era greșit. Știa. De fapt știuse tot timpul, dar ideea fusese atât de absurdă, că până acum nici nu își permisese să îi dea o formă.

– Tu crezi cu adevărat că un întreg popor se poate înșela atâta timp? Graves începu să gesticuleze agitat cu ambele mâini, dar Mogens avea senzația că mai puțin își vântura el mâinile, și mai mult mâinile erau acelea care se mișcau din proprie inițiativă. Niciodată, Mogens! Este imposibil. O ecuație matematică simplă. Ceea ce ei au căutat există.

– Despre ce vorbește smintitul acesta? se interesă alarmată miss Preussler. Ce căutau faraonii?

Graves nici măcar nu-i aruncă o privire, dar Mogens îi răspunse încet:

– Nemurirea, miss Preussler. Aspirația vechilor egipteni era nemurirea. Viața după moarte.

– Ce prostie! răspunse ea.

Graves îi aruncă o privire supărată, dar se limită să strângă cu dispreţ din buze şi, reîntorcându-se către Mogens, continuă pe acelaşi ton pătimaş:

– Sunt convins că aveau dreptate! Ei se aflau pe calea cea bună, doar că foloseau mijloace greşite.

Mogens reflectă foarte serios asupra cuvintelor pe care avea să le spună. Flacăra din ochii lui Graves se mai amplificase şi, de-asemenea, tonul pe care îl folosea acesta îl alarma tot mai mult. O vorbă greşită ar fi fost suficientă să dea naştere unei catastrofe.

– Am văzut cu ochii mei ceva mai mult decât o mumie, Jonathan, spuse el, folosind intenţionat prenumele, şi crede-mă că în nici una dintre ele nu am găsit ceva viu. Sau nemurirea.

– Pentru că ai utilizat mijloace greşite! Graves făcu un gest, de parcă ar înlătura fizic propriile cuvinte. Ţelul lor era corect, dar calea era greşită. Dar cum ar fi putut ei să ştie asta? Eu însumi am înţeles acest lucru abia după mulţi ani şi după nenumărate eşecuri amare.

Mogens zise ironic:

– Dobândind în acest fel mai multă experienţă decât înalţii preoţi egipteni, care au avut la dispoziţie numai *trei mii* de ani pentru a se ocupa de această problemă.

– Ei erau totuşi nişte primitivi, afirmă Graves. Primitivi care ajunseseră la un surprinzător nivel de cultură, dar totuşi primitivi. Au încercat să rezolve o problemă ştiinţifică cu mijloace ale misticismului.

– În timp ce dumneavoastră încercaţi să rezolvaţi o problemă mistică cu mijloace ale ştiinţei, spuse miss Preussler. Ce original!

Graves continuă să o ignore.

– Trei mii de ani, Mogens, exclamă el entuziasmat. Tu crezi că toate aceste eforturi imense le-au făcut fără a se baza pe cea mai mică *dovadă?* Cu siguranță că nu, Mogens. Faraonii *știau* că zeitățile lor există!

– Ah, de unde știau? întrebă Mogens.

– Pentru că le-au văzut, răspunse triumfător Graves. Ca și mine!

– Ești nebun, șopti Mogens.

– Nebun? Așa? Graves afișă surâsul triumfător, ce nu putea fi combătut prin nimic, al unui smintit. Și dacă aș dispune de o dovadă?

– O dovadă... repetă Mogens. Și cum ar trebui să arate aceasta?

– A durat mult, zise Graves fără a da astfel un răspuns direct, mult prea mult, dar în cele din urmă am înțeles. Și știi unde? În unicul loc din lume creat pentru asta. Îl arătă cu un gest energic pe Tom, care, așezat pe vine, se sprijinea de perete, părând prea epuizat pentru a răspunde cu mai mult de o privire obosită. Adăugă: Tom și cu mine am fost în Africa. Stăteam la umbra marii piramide de la Gizeh, când am înțeles.

– Ce? întrebă Mogens. Că ți-ai pierdut rațiunea? Dumnezeule mare, să nu îmi spui că am venit aici după o himeră!

– Că am căutat într-un loc nepotrivit, răspunse Graves imperturbabil. Este Sirius, Mogens. Știai că piramidele de la Gizeh sunt orientate exact după poziția lui Sirius?

– Nu, răspunse Mogens. Nu sunt. Această teorie a fost respinsă de mult timp.

– Pentru că toți sunt niște ignoranți! se înfierbântă Graves. Este adevărat, Mogens! Nu după Sirius de astăzi, ci după locul în care această stea se afla cu mii de ani în urmă.

De ce încă i se spune lui Sirius „steaua câinelui"? Dogonii știau asta și, de asemenea, vechii egipteni știau! Zeii lor nu erau *himere*. Erau reali, ființe vii, ca tine și ca mine, care veneau din constelația lui Sirius.

Se frânse epuizat. Privirea lui cerea un răspuns și aceasta deveni furioasă atunci când reacția nu fu pe măsura așteptării. Totuși, vorbi calm:

– Nu mă crezi.

– Cum aș putea, eu sunt doar un ignorant tâmpit, răspunse Mogens.

– Am să îți dovedesc, zise Graves și începu să își tragă încet mănușa de pe mână.

Miss Preussler scoate un țipăt strident.

Ceea ce apăru din mănușile lui Graves nu erau mâini. Nu era vorba nici măcar de carne umană. Când Graves își scoase complet mănușile, se ivi ceva care poate în primul moment mai amintea de caricaturizarea oribilă a mâinii omenești; niște funii pulsatoare, de lungimi diferite, răsucite în pachete albe, viermi orbi ce palpitau. Apoi, mai înainte ca groaza provocată de această priveliște oribilă să se estompeze, aceștia explodară cu un zgomot umed respingător, ca o armată de creaturi minuscule, fiecare gândind independent, care năvălesc dincolo de zidurile închisorii lor și se grăbesc spre libertate. Acolo unde ar fi trebuit să fie mâinile lui Graves, erau doar mănunchiuri lungi, alcătuite din milioane și milioane de fibre tremurânde aproape incolore, care unduiau încoace și încolo, ca iarba de mare în curenții unui ocean invizibil.

– Graves, Doamne! Ce... ce ai păţit? spuse cu greu Mogens.

Miss Preussler scoase un alt ţipăt, de data aceasta mai apropiat de un scâncet, şi-şi duse mâinile la gură, în timp ce Tom privea cu oroare reţinută ceea ce rămăsese din mâinile lui Graves. Era evident că nu vedea această oripilantă privelişte pentru prima dată.

– Ai vrut o dovadă, Mogens. Graves ridică braţele în aer, ca un vânzător care făcea reclamă în piaţă unui buchet de flori exotice. Mogens era sigur că în acest moment el trecuse clar pragul nebuniei. Mai strigă o dată: Ai vrut o dovadă? O ai! Îţi ajunge?

– Da, şopti îngrozit Mogens. Îmi ajunge.

– Oh, înţeleg, răspunse Graves, chicotind din nou. Mă consideri smintit, nu este aşa? Crezi că mi-am pierdut minţile, am dreptate? Dădu cu putere din cap şi mai ridică o dată mâinile în aer, după care, brusc, renunţă la comportamentul lui absurd ca la un mantou care îşi trăise traiul şi de care nu mai era nevoie. Poate ca o mască. Întrebă calm: Asta era ceea ce voiai să vezi?

Mogens nici nu recepţionă cu adevărat vorbele şi nici nu fu în stare să răspundă la ele. Privirea i se fixase de groaznicele fibre ce se zvârcoleau la capetele braţelor lui Graves, şi oripilarea lui ajunsese la un nivel când nu îl mai paraliza, ci năruia ceva în sufletul lui.

– Lasă-le jos, murmură el. Lasă braţele jos, Jonathan!

Graves scoase un sunet ciudat, probabil un râs plin de dispreţ sau poate exact contrariul. Lăsă jos braţele foarte încet, ţinând creaturile ciudate în faţa chipului său. Pe faţă îi apăru expresia unei concentrări supreme. În prima clipă nu se întâmplă nimic, apoi însă ceva se modifică în mişcarea până acum dezordonată a fibrelor ce se răsuceau. În rândul

lor păru să apară ceva ca un model, la început încet și aproape în silă, dar care se impunea. Unele după altele nervurile se reuneau, până când părură că oglindesc parodia bolovănoasă a unei mâini umane. Într-un fel priveliștea era aproape mai oripilantă decât înainte, când degetele parcă explodaseră; căci distrugerea a ceva cunoscut, în ciuda oricărei sile ce o însoțea, era mai suportabilă decât această priveliște groaznică a unor... *alcătuiri* neomenești, ce se adunau laolaltă într-o batjocorire satanică a unei mâini omenești.

Mogens nu suportă priveliștea mai mult de o secundă, după care închise ochii gemând. Dar nu folosi la nimic. Continua să vadă la fel de clar în fața ochilor fibrele ce se zvârcoleau. Nu avea să uite niciodată acest lucru.

– Și aceasta este dovada ta? se auzi pe sine însuși vorbind. Parcă nu era a lui nici vocea care rostise aceste cuvinte, pentru că acum nu era în stare nici măcar să lege un gând clar, cu atât mai puțin să formuleze o propoziție logică. Dovada a ce? A faptului că te-ai smintit irevocabil cu mult timp în urmă?

– Îți înțeleg reacția, Mogens, răspunse calm Graves pe un ton aproape amuzat, care îl făcu pe Mogens să redeschidă involuntar ochii. Graves își trăsese deja pe o mână mănușa – și pielea neagră pulsa și tremura de parcă ceea ce se afla în interior încerca cu disperare să se opună închisorii – și tocmai era preocupat să pună și cealaltă mănușă. Zâmbea, dar lui Mogens nu îi scăpă concentrarea intensă din spatele acestui zâmbet, ca și picăturile fine de sudoare apărute pe frunte. Ceea ce făcea, îi solicita lui Graves toate puterile de care dispunea. Probabil că și pe mine m-ar fi înspăimântat de moarte dacă aș fi fost nepregătit pentru confruntarea cu această priveliște, continuă el. Dar slavă Domnului, mi s-a acordat o anumită... perioadă de tranziție, pentru a mă obișnui.

– Așadar, aceasta este dovada ta, repetă Mogens.

Fu aproape surprins să își audă tonul calm al vocii.

– Pe deplin, răspunse Graves.

Își trase și a doua mănușă pe mână, verifică cu două priviri rapide, dar foarte atente, că mănușile erau bine aranjate, apoi i se adresă lui miss Preussler:

– Îmi cer scuze, draga mea. V-aș fi scutit cu plăcere de asta, dar mă tem că nu mai avem timp de explicații. Și, ca să răspund întrebării tale – se întoarse el către Mogens –, mă așteptasem din partea ta, ca om de știință, să tratezi acest lucru ceva mai degajat.

– *Mai degajat?* gemu Mogens. *Asta?*

– Ar fi trebuit să știi că și un eșec poate fi considerat probă științifică. Ce mi s-a întâmplat mie atunci a fost un accident groaznic. Un accident de care sunt exclusiv vinovat, cauzat de nerăbdare și lăcomie, și, dacă ar exista o scuză, aceea ar fi faptul că eram tânăr, neexperimentat și nerăbdător. Ridică demonstrativ mâinile la nivelul feței, și, deși acestea erau acum înmănușate, Mogens se stăpâni cu greu să nu scoată o exclamație de groază. Graves adăugă: Dar am plătit pentru această prostie, Mogens!

– Da, zise Mogens, cu rațiunea ta.

– Am făcut experiențe cu lucruri despre care nu aveam idee, răspunse Graves. Am scăpat cu viață la limită, dar și așa prețul cu care am plătit a fost îngrozitor. Și totuși, a fost dovada incontestabilă a faptului că mă aflam pe calea cea bună.

– De a-ți pierde și restul trupului? întrebă Mogens.

– Dar nu am *pierdut* nimic. Dimpotrivă, mâinile mele sunt tot aici. Doar că... s-au schimbat. Strânse mâna dreaptă în pumn, apoi și cea stângă, deschise pumnii și plimbă degetele de parcă ar fi apăsat pe claviatura unui pian

invizibil. Vezi? Nu îmi sunt străine ori ostile. Mă ascultă. Ba pot face acum cu ele lucruri ce erau înainte imposibile. Mi s-a modificat carnația. Și înțeleg că te îngrozește. Dar nu este nimic în asta care să mă înfricoșeze. Dimpotrivă, aceste mâini sunt de zece ori mai puternice decât mâinile tale, Mogens. De zece ori mai puternice decât ale oricărui om. Și sunt invulnerabile. Pot pipăi cu ele, și simt durerea cu ele ca cu orice mână, dar le pot vârî în apă clocotită, pot atinge cărbuni incandescenți, și orice rană a lor se vindecă în câteva ore sau zile.

– Și... asta este... *nemurirea* dumneavoastră? întrebă miss Preussler.

Vocea îi tremura de silă.

Graves clătină cu putere din cap:

– Dumneavoastră nu înțelegeți! A fost o greșeală! Eram pe o cale greșită, exact cum făcuseră vechii egipteni, dar eu mi-am înțeles greșeala. Această cale – și el întinse degetele către miss Preussler – este greșită. Ea nu este gândită pentru oameni, în mod cert. Dar mi-a arătat drumul cel corect. Iar acum ne aflăm foarte aproape de acest țel.

– Cum așa? întrebă Mogens.

– Pentru că doar peste puțin timp ne vom înfățișa celor care au adus nemurirea pe această lume. Zeii vechilor egipteni.

Cu coada ochiului Mogens observă că miss Preussler se pregătea de o ripostă furioasă, de aceea făcu rapid un gest de calmare în direcția ei.

– De ce crezi asta? întrebă el neliniștit.

– Pentru că în această noapte se deschide poarta către stele. Acum, Mogens. Astăzi. Deja s-a deschis.

– Poarta către stele, repetă Mogens.

S-a străduit ca tonul să fie doar întrebător, dar acesta stârni supărarea lui Graves, care se încruntă şi pe faţă îi apăru o grimasă de furie şi nerăbdare arogantă.

– Tu, smintitule, ce crezi că am făcut eu în ultimii zece ani? Am căutat peste tot în lume dovezi pentru teoria mea, şi le-am găsit. Sunt pretutindeni! Trebuie doar să deschizi ochii ca să le vezi. Strămoşii dogonilor au fost aici, şi încă mai sunt. Şi la fiecare optsprezece ani, când stelele au o anumită configuraţie, se deschide poarta către patria lor, şi ei vin aici ca să îşi vadă copiii. Ne vom întâlni cu ei, Mogens! Nu pricepi? Tu şi cu mine ne vom afla în faţa zeilor din stele! Vom privi istoria în faţă!

Obosit, lăsă mâinile să îi cadă. Fulgerările de nebunie din ochii lui slăbiră, dar nu se stinseră de tot, şi de pe frunte şi de pe tâmple îi mai picura încă sudoarea. Aştepta ca Mogens să riposteze cumva, dar Mogens tăcea.

Ce ar mai fi avut de spus?

– Şi de asta ne-aţi adus aici? întrebă şocată miss Preussler. Aţi făcut toate acestea pentru că dumneavoastră chiar credeţi că veţi întâlni nişte... zeităţi venite din stele?

– Nu m-am aşteptat ca dumneavoastră să mă înţelegeţi, răspunse rece Graves. Şi v-am avertizat că nu ar trebui să veniţi.

Mogens îşi revenea treptat. Acum nu mai avea nici o îndoială că Graves era deplin şi ireversibil smintit – o sminteală extrem de perfidă şi periculoasă, ascunsă în spatele unor aparenţe rezonabile şi a unor vorbe foarte convingătoare –, dar asta nu schimba cu nimic faptul că ei se aflau aici într-un pericol îngrozitor, indiferent de cum va arăta acesta la sfârşit.

– Şi tu eşti absolut sigur că asta se va întâmpla aici şi astăzi? întrebă el.

Graves confirmă.

– În ce privește *astăzi,* sunt convins de multă vreme. Calculele mele sunt exacte. În ce privește *aici*... Ridică din umeri, apoi continuă: Ca să fiu cinstit, nu am fost prea sigur până cu puțin timp în urmă. Dar acum, când ne aflăm aici... da, sunt sigur.

Se întoarse cu o mișcare atât de bruscă, încât Mogens tresări speriat, dar imediat ridică mâna într-un gest ce se voia liniștitor și îi făcu semn să se apropie.

– Aici, privește!

Mogens îl ascultă ezitând, stăpânit de un sentiment neplăcut. Dar Graves gesticula tot mai agitat invitându-l să vină, arătând în același timp cu mâna, precipitat, zidul din fața sa.

– Uite aici! Și aici! Arătătorul lui se lovea la fiecare cuvânt de perete ca un pumnal, marcând liniile și punctele unde zgârieturile din piatră se întretăiau sau se suprapuneau. Tu nu vezi?

Mogens chiar nu vedea nimic. Pentru el liniile care pentru Graves aveau o atât de mare însemnătate nu erau decât zgârieturi lipsite de sens, și poate nici măcar atât. Dădu mut din cap.

– Știi ceva, Mogens? Aveai dreptate: ești un ignorant.

– Și înainte de toate sunt arheolog, Jonathan, răspunse Mogens cât putu de calm. Dacă vrei să știi părerea mea pur personală, ceea ce este aici nu reprezintă nimic.

În mod ciudat, răspunsul lui păru că pe Graves mai mult îl amuza, în loc de a-l înfuria, așa cum socotise el.

– Dacă așa stau lucrurile, este poate momentul să îți arăt ceva care te va convinge cu adevărat. Și mai este și timpul ca tu să faci ceva pentru exorbitantul salariu pe care ți-l plătesc.

– Şi ce ar fi asta?

Graves rânji deodată cu toată figura.

– Ai uitat de ce am venit aici? întrebă el. Cred că draga ta prietenă miss Preussler mai arde de nerăbdare să se joace de-a valkiria, să îi elibereze pe sărmanii prizonieri. Planurile mele prevăd în această chestiune altceva. Nici o grijă, nu voi mai avea nevoie mult timp de ajutorul tău. Şi nici nu îţi voi pretinde să te pui în pericol, nici în ce priveşte preţiosul tău trup, nici în ce priveşte nemuritorul tău suflet. Aştept din partea ta doar ca o dată sau de două ori să îmi pui la dispoziţie aptitudinile tale. Ce faci după aceea este treaba ta. Făcu o întoarcere demonstrativă şi se îndreptă spre uşă. Dar înainte de a părăsi încăperea, mai adăugă: În ce mă priveşte, am o întâlnire cu zeii.

Dacă exista ceva cu care Mogens putea compara situaţia sa, atunci se simţea ca un şobolan într-un labirint aparţinând laboratorului unui cercetător nebun. De mult încetase să mai socotească de câte ori nimerise într-o fundătură, de câte ori se aflase în faţa unor abisuri fără fund, de câte ori îi apăruseră brusc în faţă ziduri şi de câte ori făcuse înapoi drumul pe care îl urmase cu atâta efort. Nu mai era sigur nici măcar dacă se apropiaseră cu adevărat de ţelul lor sau dacă se îndepărtaseră de el.

De fapt îi era indiferent.

Partea ştiinţifică a raţiunii sale – în mod surprinzător încă clară în oarecare măsură – renunţase de mult să mai caute un sistem în labirintul subteran, şi Mogens nu ar mai fi fost deloc surprins să constate că împrejurimile se modificau în timp ce ei treceau pe acolo. I se părea că rătăceau

prin arterele și venele împietrite ale unei creaturi subterane care dormea aici, jos, de milioane de ani.

Dar își păstrase cel puțin percepția timpului – chiar dacă cu ajutorul ceasului de buzunar pe care îl consulta la intervale mai mult ori mai puțin regulate. Era trecut de ora două noaptea, ceea ce însemna că trecuse mai mult de o oră de când trecuseră de poarta din camera templului. După percepția subiectivă a timpului a lui Mogens, se scursese cel puțin de zece ori mai mult timp și din punct de vedere al oboselii se scursese mult mai mult timp. Una dintre tăieturile de sub braț se redeschisese și sângera, nu prea tare, dar constant – cămașa și pantalonul deja erau umede și grele în partea dreaptă din cauza sângelui scurs și, dacă se oprea mai mult de câteva secunde într-un loc, lăsa pe podea o pată roșie, lipicioasă.

Miss Preussler i se adresase deja de două ori pe această temă, dar de fiecare dată el răspunsese temerilor ei cu câte o remarcă superficială. Era posibil să mai poată face asta încă o dată, dar cu certitudine nu mai mult.

Undeva în fața lor, Graves se opri brusc, mișcându-se nesigur și furios și privind în jur. Se opri și Mogens. Între ei distanța era de vreo zece pași, și în cazul în care vor stabili că intraseră într-o fundătură și trebuiau să se întoarcă, ar fi însemnat douăzeci de pași dus-întors.

Când deveni conștient de ceea ce gândea, Mogens se îngrozi: făcea economie de pași. Oare peste o oră sau peste două ore cum se va simți?

– Nu vă simțiți bine, profesore?

Vocea lui miss Preussler avu și ea nevoie de câteva secunde pentru a pătrunde prin ceața epuizării și a fricii, care se așternuse peste gândirea lui. Cu o mișcare care spunea mult mai mult decât ar fi vrut el să spună despre starea

în care se afla, se întoarse pe jumătate către ea, dădu din cap și se sili să abordeze și un zâmbet oarecum convingător.

Cel puțin asta crezu el că face. Dar când o privi în față pe miss Preussler, înțelese că mai curând reușise o grimasă.

– Nimic deosebit, spuse el, în loc să spună adevărul. Mai rezist, nici o grijă!

– Bineînțeles că rezistați, zise miss Preussler și îl amenință cu degetul, nu tocmai în joacă. Știu, faceți parte dintre cei care afirmă că se simt bine și când se află în mijlocul oceanului, fără colac de salvare, cu un bolovan legat de picioare. De ce voi, tinerii, trebuie să confundați totdeauna vitejia cu îndărătnicia? Nu este o rușine să recunoști că te simți rău, tinere!

– Nu sunt chiar așa de tânăr, miss Preussler.

– În comparație cu mine, sunteți.

Mogens se apropia mai mult de patruzeci decât de treizeci de ani, dar nu mai făcu efortul de a se referi la ceva ce ea oricum știa. În loc de asta, dădu din umeri și se salvă cu un zâmbet strâmb, care nu putea înșela pe nimeni.

– Aveți dreptate, recunoscu el. M-am simțit și mai bine.

– Vi s-a redeschis rana.

Având în vedere că între timp cămașa i se lipea de piept ca o cârpă umedă roșie-maronie, nici nu era greu de observat acest lucru. Confirmă cu o mișcare a capului.

– Lăsați-mă să văd, ceru miss Preussler.

Mogens aruncă o privire rapidă către Graves și Tom înainte de a încuviința vrând-nevrând și, mai mult de nevoie, începu să dezbrace și haina. Ceilalți doi nu se clintiseră din loc și erau prinși într-o discuție însoțită de gestică agitată.

Și haina era grea de sânge. O așeză lângă el pe o piatră, își scoase și cămașa și strânse din dinți când miss Preussler,

fără multe fasoane și chiar fără a-i cere permisiunea, începu să îi desfacă și bandajul.

– Arată rău? întrebă el când ea termină și lăsă să cadă cârpa plină de sânge.

Mai bine nu i-ar fi văzut expresia de pe față.

– Dacă eram acasă, aș fi răspuns cu nu, zise miss Preussler, dar scutură capul și adăugă cu un zâmbet încurajator: Dar ne descurcăm noi.

– Este așa de rău?

– Cine v-a pus bandajul acesta nu se pricepea deloc, spuse ea.

– Cred că a fost Tom.

– Atunci a fost un nepriceput care a făcut-o cu cele mai bune intenții. Dar nu pare chiar așa de rău. Am nevoie doar de ceva cu care să leg bine rana, apoi va merge.

Ea cugetă un moment, apoi se aplecă și cu puțin efort rupse o fâșie lată de o palmă din marginea rochiei.

– Poate că ar fi trebuit să îl întrebăm pe Tom, zise Mogens. Cu siguranță că are bandaje în rucsac.

– Da, cu siguranță, răspunse miss Preussler și se ridică pufnind. Sus brațele și strângeți din dinți. S-ar putea să doară.

Mogens o ascultă. *A durut,* exact cum spusese ea, dar a fost o durere care în mod ciudat făcea bine și care, deși în primul moment îi aduse lacrimi în ochi, promitea în același timp alinarea. În plus, miss Preussler strânse atât de tare bandajul, că abia mai putea respira. Rezultatul fu totuși încurajator. Deși bandajul improvizat începu să se coloreze aproape imediat, Mogens simți și că sângerarea se diminua și apoi chiar încetă chiar înainte ca miss Preussler să își fi terminat treaba.

– Așa, spuse ea, câteva ore de somn și o masă bună, și sunteți ca mai înainte.

– Mă tem că la una din cele două trebuie renunțat, răspunse zâmbind Mogens. Dar vă mulțumesc; deja mă simt mult mai bine.

– Ce dracului se întâmplă acolo? răsună vocea lui Graves în spatele lor.

– Miss Preussler mi-a schimbat bandajul, răspunse Mogens în timp ce se întorcea spre el intenționat mai lent.

– Și la ce ar folosi asta? Că doar nu mergem la o prezentare de modă! se repezi Graves.

Mogens își înghiți replica ce îi stătea pe limbă și se aplecă pentru a-și ridica haina. Mișcarea îi cerea efort, dar el o execută și mai încet decât ar fi putut-o face, pentru că simțea că asta îl va supăra pe Graves. Era o prostie, dar îi făcea uimitor de bine.

– Și acum încotro mergem? întrebă el și strânse din dinți, încercând să bage un braț pe mâneca hainei fără a deschide din nou rana. Ne mai întoarcem încă o dată?

Fața lui Graves se mai întunecă puțin, dar acesta cel puțin se strădui să se controleze.

– Tom a găsit un loc de trecere. Pe aici se pare că nu se poate înainta.

Păru că ar fi vrut să spună mai mult, dar se încruntă privind dezaprobator bandajele însângerate, pe care Mogens le lăsase neglijent pe jos.

– Consideri că este o idee bună? Mirosul ar putea ademeni vârcolacii.

„Dacă aici ar exista vârcolaci, gândi Mogens, aceștia ar fi fost de mult aici." În cele câteva ore de când se aflau aici, jos, nu dăduseră peste nici o astfel de creatură. Zise cu voce tare și pe un ton ușor superior:

– Sunt necrofagi, Jonathan. Nu cred că sunt atrași de mirosul sângelui.

– Ce specialitate ziceai că ai? întrebă Graves, încercând fără succes să împingă cu piciorul bandajul însângerat sub o piatră. Arheologia? Atunci limitează-te la vorbitul despre pietre vechi.

Mogens renunță din nou la răspunsul ce îi stătea pe limbă, iar miss Preussler tăcu și ea, deși era clar că îi venea greu. Nu mai schimbase nici o vorbă cu Graves de la neplăcuta ieșire a acestuia și ea nici nu avea de gând să schimbe situația. Mogens aproape că își dorea să fie la fel de înțelept ca ea.

– Mergem?

Graves se întoarse pe călcâie și porni repede, așa că Mogens abia îl putea urma. Între timp Tom dispăruse la capătul ulicioarei mărginite de pereții negri ce se înălțau perpendicular. Mogens căută zadarnic să zărească o altă poartă sau orice alt gen de trecere. Abia după ce au ajuns la capătul ulicioarei, apăru în fața lor, ca din senin, o deschizătură înaltă cam de un metru și jumătate. Dincolo se vedea lumina albă a lămpii lui Tom.

Ca un simplu test, Mogens făcu un pas înapoi, și deschizătura dispăru. După ce se puse din nou în mișcare, ea reapăru. Era un alt mister, pe care nimeni nu îl va dezlega.

Peste ceea ce dădu în spatele acestei neobișnuite treceri – îi venea greu să o numească *ușă* – era mai mult decât un mister. Aducea a minune.

Mogens se opri șocat și privi camera mare, dreptunghiulară. Prima surpriză era însăși ușa. Era imposibil de explicat cum de privită din această parte ușa părea normală, dar vizibil mai mare decât privită din exterior, având un format dreptunghiular, ca de altfel tot ce se afla înăuntru și se supunea unei clare geometrii și unei linearități severe. Așa cum acestea îi erau cunoscute din mormintele și

ruinele templelor vechiului Egipt. Pasul făcut prin această uşă era nu numai pasul făcut într-o altă lume, ci şi pasul făcut într-o altă vreme. Mogens rămase înmărmurit.

– Surprinzător, nu? întrebă Graves. Cred că treptat ne apropiem de ţelul nostru.

Surprinzător, gândi Mogens, nu era neapărat cuvântul potrivit. Ceea ce vedea era mai mult derutant şi în acelaşi timp neliniştitor. Încăperea era evident mai mare decât se aşteptase el, şi doi dintre cei patru pereţi care se îmbinau într-un ciudat unghi *fals* erau pictaţi minunat în spiritul Vechiului Egipt şi acoperiţi în întregime cu hieroglife în culori strălucitoare.

– Nu este fantastic? întrebă Graves. Sper că cu asta pot repara câte ceva. Vreau să spun că majoritatea colegilor tăi şi-ar da mâna dreaptă pentru a putea să vadă o singură dată ceea ce este aici.

Mogens trecu fugar cu privirea peste mâinile înmănuşate în piele neagră ale lui Graves şi tăcu. Era încă perplex, dar mai era ceva. Ceva nu corespundea aici, dar nu putea să îmbrace în cuvinte această senzaţie. Făcu un pas pe lângă Graves şi se opri din nou pentru a privi încă o dată atent în jur. Senzaţia că aici ceva nu era cum ar fi trebuit să fie deveni mai intensă, dar încă nu o putea desluşi. Încăperea măsura cam douăzeci de paşi pătraţi şi la prima vedere părea pătrată, deşi aici nu exista nici un unghi cât de cât amintind de unul drept. Tavanul era atât de jos, încât nici Graves nu putea sta chiar drept, şi Mogens se întrebă automat cum se mişcau aici vârcolacii, care erau mult mai înalţi. Când ridică privirea, găsi şi răspunsul: şi tavanul era acoperit cu imagini şi scrieri, dar unele erau şterse şi murdare, şi în nenumărate locuri plafonul era cojit. De el se loviseră mai multe capete de vârcolaci.

Treimea din spate a camerei era în umbră, aici nu mai ajungea lumina lămpilor lor, dar Mogens crezu că zărește contururile unor trepte de piatră ce coborau în adânc. Ușorul iz de mare, care până aici îi însoțise permanent și discret, abia sesizabil, era aici mult mai tare și se părea că și aerul era și ceva mai răcoros. Lângă el, pe podea, era o urmă mare, dreptunghiulară, pe care se aflase odată un altar sau un alt obiect greu, având o utilitatea necunoscută.

– Ei, Mogens, ce zici? întrebă Graves cam pisălog, evident dezamăgit că Mogens nu părea să prețuiască descoperirea pe măsura ei.

Mogens continua să tacă. În loc de a răspunde, se apropie de perete și își plimbă atent privirea peste misterioasele picturi și inscripții. Apoi înțelese: nimic din ce se afla aici nu aparținea Vechiului Egipt. *Părea,* dar nu era așa. Limbajul figurat nu era cel al vechilor faraoni, iar hieroglifele nu erau hieroglife. Tot ceea ce vedea în jur lăsa impresia că cineva cu un talent artistic deosebit și depunând mari eforturi –, dar prea puțin competent științific – încercase să imite un templu din vremea faraonilor.

– Ce scrie acolo? întrebă Graves agitat. Tradu, Mogens!

– Mă tem că nu pot, răspunse Mogens.

– Ce este asta, „nu pot"? Pentru ce dracului te-am mai luat cu mine?

– Pentru a descifra scrierile vechi, răspunse calm Mogens. Dar acestea nu sunt hieroglife, doar par a fi.

Graves se înfurie.

– Asta ce prostie este? Gesticula cu ambele mâini către perete. Este foarte clar că sunt...

– ... Simboluri și limbaj figurat care amintesc îndeaproape de scrierea hieroglifă egipteană, îl întrerupse Mogens încet, dar pe un ton atât de hotărât, încât Graves nu mai

îndrăzni să îl întrerupă la rândul lui, ci îl privea doar încremenit și în același timp puțin speriat. Mogens continuă: Nu știu cui aparțin aceste inscripții. Dacă te interesează prima mea impresie, subiectivă, aș zice că era cineva care a încercat să scrie hieroglife fără a ști să le citească. Ceva de genul unui analfabet, care copiază de-a valma litere dintr-un lexicon și pe urmă se miră că nu au sens.

Pentru un moment Graves păru foarte încurcat, apoi deveni gânditor.

– Părerea ta este că cineva ar fi încercat să scrie cu hieroglife, fără a ști să citească hieroglife?

– Cam așa ceva, confirmă Mogens.

– Și dacă a fost exact invers? întrebă Graves. Dacă *cel de aici* este originalul?

Mogens îl privi înmărmurit. Ideea era atât de absurdă – și totuși atât de simplă – că se întrebă fără rezultat cum de nu se gândise el însuși la asta. Dacă la această scriere ciudată era ceva de care era foarte sigur, acest ceva era vechimea ei inimaginabilă. Picturile erau nealterate, iar culorile aveau o intensitate și o luminozitate de parcă ar fi fost ieri așternute pe fondul stâncos, dar putea parcă atinge cu mâna mileniile văzute de aceste imagini.

În spatele lor se auzi un zgomot, apoi vocea lui Tom răzbătu din adânc:

– Doctore Graves! Profesore!

Mogens și Graves alergară îngroziți și ajunseră în același timp la trepte. Mogens fu destul de precaut să îl lase pe Graves să coboare primul, pentru că ultimul lăsa impresia că va trece peste el, dacă nu va fi suficient de rapid. Dar îl urmă cât putu de aproape.

Scara cobora ceva mai mult de douăsprezece trepte, cu coturi strânse. Bizarele trepte erau atât de abrupte, încât în

condiții normale și cu o iluminare corespunzătoare Mogens ar fi avut reținere să pună și piciorul pe ele, dar Graves sărea câte două, trei deodată, ceea ce făcea ca distanța dintre ei să crească, dar se opri atât de brusc, că Mogens reacționă prea târziu și se lovi de el. Pentru a-și recăpăta echilibrul, Graves făcu un pas brusc la dreapta, iar Mogens reuși să câștige și el lupta pentru echilibru și se pregăti să își ceară automat scuze.

Cuvintele îi rămaseră însă pe buze când văzu ce se afla dincolo de Graves.

Încăperea în care dădea scara era impunătoare – nu avea pereți ziditi, ci era o grotă creată pe cale naturală, de al cărei tavan boltit atârnau formațiuni calcaroase bizare, și din loc în loc picura apă. Nici podeaua nu era netedă, ci plină de crăpături și obstacole periculoase, dar acestora Mogens le acordă doar o privire fugară și nu se gândi la ele decât *în treacăt*. Privea uluit obiectul bizar aflat chiar în fața lui Graves, pe undele întunecate ale unui canal îngust, care împărțea grota în două sectoare inegale.

Era o barcă. Cu ambele capete arcuite în sus, amintea de o barcă din trestii, din acelea care și astăzi se mai folosesc pe unele râuri din Africa de Nord, dar era confecționată în întregime din lemn negru ca abanosul, lustruit; avea șase-șapte metri lungime, iar cele două capete ridicate erau ornate cu vârfuri din metal strălucitoare ca aurul pur. În mijloc, sprijinit de stâlpi meșteșugit lucrați, se ridica un baldachin splendid colorat, sub care se odihnea un bloc negru ceva mai lung decât un om, pe a cărui parte superioară era gravat conturul unei siluete bizare.

Era un sarcofag. Ceea ce aveau în față, pe apă, era o barcă mortuară egipteană.

Mogens simți un fior de venerație când își dădu seama că după mii de ani el era primul om care vedea cu ochii

lui acest obiect, ce nu mai era o poză într-o carte, nu era o copie de mărimea unei jucării în vitrina unui muzeu, ci originalul, care probabil se afla de mii de ani pe apa acestui canal. Nu arăta exact așa cum știa el. Anumite detalii arătau altfel – barca era mai mare decât se credea în general și decât arătau reconstituirile actuale, arăta mai elegant în general, dar avea și amănunte mai grosolane. Și lipsea ceva. Deși era evident, până când Mogens se dumiri mai trecură câteva secunde.

– Vâslele, murmură el.

Graves îl privi fără să înțeleagă.

– De fapt, la proră și la pupă ar fi trebuit să se afle câte o statuie a lui Anubis în mărime naturală, explică Mogens. Una la vâsle și a doua ca navigator la proră. Dar poate că barca nu este însoțită de statui, ci...

„Ci de model însuși", vru să spună, dar lăsă afirmația neterminată.

În cele din urmă reuși să își stăpânească starea de perplexitate. I se alătură lui Graves, lângă malul micului canal, cu inima bătând puternic. Sentimentul de venerație îi rămase, dar simțea tot mai intens că și cu această barcă era aceeași situație ca la picturile și inscripțiile de pe pereți. Și ea arăta precum ceva despre care el credea că știa ce era, fără a fi în realitate așa.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Graves spuse exact în acel moment:

– Poate că și aceasta este originalul după care au fost făcute alte copii.

– Ar fi de preferat să nu ne dorim asta, zise Tom.

Mogens se întoarse alarmat. Tom apăruse la doar câțiva pași de el, lângă canal, și se aplecase în față. Privea concentrat sarcofagul. Expresia de pe chipul lui nu îi plăcu deloc lui Mogens.

– De ce crezi asta? întrebă el. Ce...?

Se opri în mijlocul propoziției când ajunse lângă Tom și își plimbă privirea pe suprafața de un negru-mat a sarcofagului. Nu mai fu nevoit să îi răspundă. Sentimentul de venerație încă existent la Mogens se transformă în... altceva.

Imaginea gravată pe suprafața sarcofagului reprezenta silueta întinsă a unui bărbat înalt, musculos, care purta îmbrăcămintea tipică pentru un faraon egiptean sau cel puțin pentru un nobil de rang înalt: o haină până la genunchi, vărgată, sandale cu șireturile până deasupra gambei și o centură minunată, împodobită cu aur. Brațele îi erau încrucișate pe piept, iar în mâini ținea un gen de sceptru, care nu avea însă nici o asemănare cu ceva ce Mogens văzuse vreodată.

Capul era un coșmar.

Dacă imaginea reprezenta cu adevărat capul ființei din interiorul sarcofagului, și nu o mască bizară, atunci această ființă nu trăise pe pământ.

Capul era mult mai mare decât al unui om, crescut direct din umeri, fără un gât vizibil. Nu avea un chip adevărat, ci doar o suprafață solzoasă, cu mai multe crestături subțiri ce reprezentau gura și nasul și niște ochi ficși, imenși. Ceva ca un cioc de papagal mai scurt, dar neobișnuit de puternic lipsea oribila arătare de ultima urmă de omenesc. Creatura nu avea păr, ci doar un gen de creastă ca o aripioară care începea în mijlocul scăfârliei și se pierdea spre ceafă și ceva ca o barbă în smocuri în jurul gâtului, care părea că nu era din păr, ci dintr-un vălmășag de tentacule cărnoase.

– Ce... este... asta? întrebă Graves, care îi urmase.

Mogens nu răspunse, ci își smulse cu greutate privirea de pe oribilul chip și mai cercetă o dată mâinile care țineau ciudatul sceptru. Remarcă acum că acestea aveau doar patru degete în loc de cinci și în plus între ele era o pieliță solzoasă. Mai erau și alte deosebiri între fiziologia acestei creaturi și cea a unui om, dar ceva din interiorul lui Mogens îl făcea să se lipsească cu groază de la a o privi mai îndeaproape.

– Cine știe, poate tot originalul după care au fost creați vechii egipteni, spuse el cu voce voalată, în spatele căreia ascundea inutil un ton sarcastic.

– Nu este hazliu, răspunse Graves.

Nici nu trebuia să fie hazliu. Mogens se îngrozi de propriile cuvinte, căci spusese ceva ce nu voise să spună:

– Sper că nu sunt zeii cu care ai tu întâlnire, Jonathan!

Graves inspiră zgomotos, dar în acel moment se făcu auzită din capătul de sus al scării vocea lui miss Preussler:

– Profesore? Tom? Totul este în regulă?

– Desigur, răspunse precipitat Mogens. Rămâneți sus, miss Preussler. Scara este periculoasă. Tom a descoperit doar un canal. Urcăm și noi imediat.

Graves îi aruncă o privire rapidă, în semn de mulțumire. Chiar dacă din motive complet diferite, celor doi nu le convenea ca miss Preussler să coboare aici și să vadă neplăcuta imagine a zeului. Mogens ar fi preferat să nu o fi văzut nici el.

– Mă întreb unde duce acest canal, șopti Tom.

Se lăsă gânditor pe vine și întinse brațul stâng către apă, în timp ce cu celălalt se ținea de barcă pentru a nu își pierde echilibrul. Lui Mogens nu prea îi plăcu ceea ce văzu, dar tăcu.

Tom bägă mâna în apă şi cu limba atinse cu atenţie vârful degetelor după ce se ridică în picioare. Lui Mogens îi plăcu cu atât mai puţin *asta*.

– Sărată, spuse Tom. Este apă sărată. Îşi şterse de pantaloni degetele şi adăugă: Canalul trebuie să aibă legătură cu marea.

– Aici? Atât de adânc în uscat? întrebă neîncrezător Mogens.

– Nu este chiar aşa departe, răspunse Graves, care se gândi puţin, apoi continuă: Este vorba despre trei, patru kilometri. Pentru că nu îi scăpă privirea neîncrezătoare a lui Mogens, adăugă: Drumul pe care aţi venit merge o bucată de-a lungul coastei, dar marea nu se observă din cauza dealurilor.

Mogens nici nu se îndoise de spusele lui Graves. Era mai marcat de umbra unei amintiri legate oarecum de mare, dar care se topi înainte de a lua o formă definitivă. Nu fusese o amintire plăcută, dar cu totul altceva îl surprinsese acum. De când cu o oră şi jumătate în urmă coborâseră pe scară, se pare că parcurseseră o parte a lumii în care nimic plăcut sau liniştitor nu se mai petrecuse.

– Ce este acolo, în apă?

Graves arătă spre suprafaţa neagră, aproape nemişcată a canalului, dincolo de barcă. Ceva plutea la suprafaţă, având o parte scufundată în apă; o împletitură subţire, ca iarba de mare sau un mănunchi de păr subţire, care se mişca odată cu curentul. Tom vru să se aplece ca să îl apuce, dar Graves îl reţinu cu un gest involuntar.

– Iarbă-de-mare, repetă el. După cum ziceam: Canalul trebuie să aibă o legătură cu marea. Hai, să nu o lăsăm pe miss Preussler să aştepte mai mult decât este necesar.

Fără a mai aştepta răspunsul lui Mogens, se îndreptă grăbit către scară. Mogens mai aruncă o ultimă privire nesigură asupra monstruoasei siluete de pe capacul sarcofagului. Deşi mai era încă speriat de moarte de cumplita privelişte, se întreba aproape fascinat ce ar fi văzut dacă ar fi deschis capacul cutiei negre. Capacul părea greu, dar nu chiar atât de greu, ca să nu fie biruit de puterile comune ale lui Tom, Graves şi a lui.

Alungă îngrozit aceste gânduri şi porni grăbit să i se alăture lui Graves.

Miss Preussler aştepta nerăbdătoare în capul scării. Numai privind expresia de pe chipul ei, şi Mogens îşi dădu seama cum privea ea afirmaţia lui, conform căreia acolo jos nu ar exista nimic neobişnuit, şi, cu toate că Graves ajunsese de câteva secunde, ea nu îi acordase nici măcar o privire. Când miss Preussler lua o decizie, în general rămânea fidelă acelei decizii.

– Deci? întrebă ea.

– Apă, răspunse Mogens. Tom a descoperit un canal. Şi veni în întâmpinarea întrebării ce se impunea: Dar nu este apă de băut.

– Noi ce mai facem aici? întrebă ea.

Cu un gest al mâinii, Graves îl împiedică pe Mogens să răspundă.

– Hai să mai privim încă o dată imaginile, spuse el. Mi-a atras ceva atenţia. Vino! O luă grăbit înainte, îşi plimbă nerăbdător privirea de două ori pe peretele pictat, după care îndreptă degetul arătător către un loc din treimea inferioară a năucitoarei picturi. Acolo, vezi?

Mogens înţelese imediat la ce se referea Graves. Fragmentul asupra căruia îl făcea acesta atent nu îi sărise în ochi anterior, în contextul întregii opere de artă, dar acum

îi atrase și lui atenția. Într-un mod grosolan, stilizat până la limita neinteligibilului, dar totuși ușor de recunoscut, necunoscutul artist pictase un canal, pe care plutea o barcă mortuară. Într-o perspectivă complet falsă figura și încăperea în care se aflau acum. Pentru o fracțiune de secundă Mogens avu senzația oribilă de a recunoaște și patru siluete mici aflate în fața unui perete pictat, pe care era o imagine cu o minusculă barcă mortuară și cu patru siluete și mai mici, care stăteau în fața unui perete pictat, pe care... dar desigur că era doar o închipuire. În primul moment Mogens râsese de festa pe care i-o juca fantezia, dar apoi această întâmplare îl îngrijoră. Trebuia să fie atent, ca în final să nu se descopere pe sine însuși ca cel mai mare pericol ce îl amenința.

– Asta ar putea fi un fel de hartă, spuse Graves în timp ce îi arunca lui Mogens o privire din care rezulta că de la el așteptase această constatare.

– Posibil, răspunse Mogens.

Graves se înfurie și mai tare, și Mogens trebui să îi dea dreptate. Acum, atenționat și cu un punct de referință după care să se poată orienta, nu mai exista îndoială în ce privea corectitudinea concluziilor lui Graves. După ce a refăcut drumul străbătut și s-a acomodat cu topografia acestei hărți, ce părea supusă unor legi total străine, el recunoscu chiar câteva dintre clădirile și străzile pe unde trecuseră, dacă le putea denumi astfel.

Și îi mai atrase ceva atenția. La început a existat doar bănuiala, nu mai mult decât o vagă senzație. Pe măsură ce aceasta devenea mai nesigură, cu atât mai intens încerca el să o clarifice, dar era ca și imaginea: cu cât se uita mai mult, cu atât recunoștea mai multe simboluri și semne. Încă nu se lega un sens, dar brusc deveni sigur

că aceasta se va întâmpla dacă va dispune de puțin timp pentru a le studia.

– Ai descoperit ceva? întrebă Graves.

După cum Mogens trebuia să recunoască prost dispus, Graves a fost și rămânea un bun observator. Dădu afirmativ din cap, după care făcu imediat o mișcare, care mai curând indica indecizia.

– Nu sunt sigur, spuse el evaziv. Dar s-ar putea să descifrez câteva dintre aceste hieroglife.

– Și ce mai aștepți?

– Nu este chiar așa de simplu, răspunse Mogens. Graves vru să riposteze, dar de această dată Mogens continuă pe un ton atât de ferm, încât nu mai admitea contraziceri: Aici nu este vorba pur și simplu despre un vechi dialect, care poate fi tradus. Eu nici nu sunt sigur că nu mă înșel. Este o anumită asemănare cu scrierea hieroglifică a egiptenilor, dar asta nu înseamnă nimic. Și chiar și hieroglifele nu au fost până acum descifrate decât parțial.

– Și ce vrei să spui cu asta, Mogens? întrebă Graves.

– În condiții normale aș fi avut nevoie de luni de zile până să pot oferi o primă prognoză prudentă.

– Din păcate condițiile nu sunt normale, zise Graves.

– Tocmai. Așa că nu cred că pretind prea mult cerându-ți câteva minute. Făcu un gest de nerăbdare și întrebă: De ce tu și Tom nu studiați puțin harta? Dacă este într-adevăr o hartă, ne-ar putea fi de folos.

Se pare că Graves era prea surprins de neobișnuitul ton energic, pentru a mai riposta. Îi aruncă doar o privire mirată, apoi ridică din umeri și se întoarse pentru a executa ceea ce îi ceruse Mogens.

Dar Mogens deja regreta cele spuse. Era foarte posibil să îl fi luat gura pe dinainte – pentru că o asemănare oarecare era și între un text scris în limba engleză și o pagină dintr-o carte în portugheză. Literele păreau identice, și chiar unele cuvinte se asemănau. Și totuși, aveau prea puține în comun. Cineva care voia să facă o traducere dintr-o limbă în altă limbă, fără a le cunoaște pe amândouă, va eșua inevitabil. Dar și dacă lucrurile nu stăteau așa, el nu era sigur că *voia* să înțeleagă textul de pe acel perete.

Și, pentru a fi sincer, nu voia nici măcar să fie aici.

Cu toate acestea, treaba începu să meargă după câteva secunde. Era așa cum se temuse – credea că înțelegea ceva, dar totul era fără nici o legătură, și trebuia să își revizuiască părerea și să o ia de la început. Și totuși, când și când cele citite *aveau* un sens. Cel puțin era ceva ca o presimțire, o umbră slabă a contextului ce se ascundea în spatele acestor cuvinte și simboluri de neînțeles, și cu cât se concentra mai mult asupra lor, cu atât devenea mai intensă senzația că nu le înțelegea cu adevărat pentru că ceva din el se înfricoșa în fața importanței conținutului lor.

După un timp cedă. Era posibil ca sarcina să fie de neîndeplinit sau el aștepta prea mult de la el însuși într-un timp atât de scurt.

– Nu are nici un sens, spuse el resemnat.

– Și știi asta după câteva minute? îl întrebă ironic Graves. Nu spuneai tu că ar fi necesare luni de zile pentru a oferi o primă evaluare prudentă?

– Și rămân la cele spuse, răspunse Mogens. Tocmai din acest motiv nu îți pot spune nimic după câteva minute. Unele îmi par cunoscute. Dar nu au sens.

Graves îl privea ostil și provocator, și, deși Mogens simțea că făcea o greșeală, se simți dator cu o explicație în plus:

– De exemplu, acest simbol de aici ar putea fi semnul vechi egiptean pentru stăpân ori chiar rege. Cel de lângă el ar putea semnifica recoltă, dar tot atât de bine s-ar putea traduce printr-o boală diareică foarte răspândită în Vechiul Egipt. Semnul de aici este pentru apă, dar poate fi și pentru stradă sau viață. Toate acestea nu au nici un sens. Este poate o poezie sau poate fi un avertisment, sau doar numele străzii, dacă chestiunea aceea chiar este o hartă.

– Poate că chiar îți lipsește doar puțin timp și liniște, răspunse Graves pe un ton neașteptat de înțelegător, sau pur și simplu un text mai amplu, pentru a-l compara cu ce îți amintești tu. Poate te va consola faptul că măcar Tom și cu mine am avut succes. Acum sunt sigur că este vorba despre o hartă. Zâmbi brusc, și adăugă: Nu mai suntem foarte departe de țelul nostru.

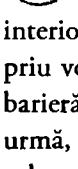

Părăsiră clădirea pe aceeași cale pe care intraseră, apoi cotiră la stânga, făcură câțiva zeci de pași pe lângă pereții cu un ciudat aspect organic, înainte de a se fi deschis brusc o deschizătură în ei, în interiorul căreia Graves dispăru fără nici o ezitare, la propriu vorbind: deschizătura îl înghiți de parcă depășise o barieră invizibilă, iar când Mogens își adună curajul și îl urmă, avu o altă surpriză: deschizătura prin care intrase orbește nu era doar complet în beznă, dar era și rece ca infernul. Era lungă de doar câțiva pași, dar pielea îi ardea ca focul când trecu de ea, iar îmbrăcămintea îi era înghețată ca scândura și trosnea la fiecare mișcare. Spera că lui

miss Preussler şi lui Tom, care veneau în urma lui, le va trece prin cap ideea de a-şi ţine răsuflarea, pentru a-şi proteja plămânii.

După cum se vedea, Graves avusese dreptate. Dacă până acum traversaseră un peisaj subteran ce amintea mai mult de un coşmar, acum în urma lor rămăsese oraşul al cărui plan Graves îl studiase atât de atent şi în faţa căruia Mogens încremenise cu veneraţie.

Deşi prima impresie dură numai câteva secunde, el avu din primul moment senzaţia că păşise într-un trecut aflat cu mii de ani în urmă. Un pas în cel mai important vis al lui.

Aveau la picioare vechea Theba, Karnak în perioada lui de înflorire, Achenaton, aşa cum îl visaseră întemeietorii lui, dar într-o splendoare la a cărei desăvârşire niciodată nu fuseseră martori – totul la un loc şi încă ceva în plus: un oraş de o maiestate şi o frumuseţe cum nisipurile deşertului egiptean nu putuseră vreodată să acopere. Erau acolo temple şi minunate alei mărginite de rânduri nesfârşite de statui uriaşe din piatră, clădiri de locuit şi sanctuare bogat ornamentate, şi în mijlocul acestui oraş măreţ, care se întindea pe cel puţin şapte sute de metri în jur, trona o piramidă gigantică, simetrică, cu vârful sclipind auriu. Era o priveliştе care îi tăia răsuflarea, îi accelera pulsul şi îl umplea cu un sentiment de fericire ameţitoare cum nu mai cunoscuse niciodată.

În acelaşi timp era şi absolut înspăimântător.

Dar după doar câteva secunde apărură primele fisuri în valul euforic care îl cuprinsese pe Mogens. Lacom, parcă cu disperare, sorbea fiecare imagine, neputând să treacă cu privirea de la o minune la alta aşa de repede cum ar fi vrut, ca un înfometat incapabil de a-şi astâmpăra foamea având în faţă o tavă plină oferită de un rege

şi care în primul moment se aruncă asupra bunătăţilor râzând şi ţipând.

Însă unele din aceste bunătăţi erau otrăvite.

În primul moment, Mogens nu putu să spună ce era. Ceva ca o umbră părea că pluteşte deasupra tuturor acestor minunăţii, ca un uşor miros de putregai, pe care zadarnic încercai să îl acoperi cu cele mai scumpe parfumuri şi esenţe. Aici era o umbră care nu ar fi trebuit să existe, dincolo o linie care se frângea într-un mod imposibil de imaginat pentru mintea umană, ceva mai încolo un ornament care devenea o gheară întinsă cu lăcomie. Parcă nu ar fi fost lumea neapărat, o *realitate* dislocată ce începea să se sfarme, precum o pictură extrem de veche, printre ale cărei splendide culori se ivea treptat una şi mai veche, mai întunecată, pictată cu vopselele demenţei.

Mogens abia îi remarcă pe Tom şi mai târziu pe miss Preussler, care apărură lângă el. Tom nu scotea nici o vorbă, ci rămăsese ca o stană de piatră, în timp ce miss Preussler scoase un sunet ciudat, al cărui sens îi scăpa lui Mogens, şi duse mâna la gură.

– Eşti foarte sigur, Jonathan, că vrei să mergi acolo? întrebă el.

– Sigur? Graves râse strident. Ţi-ai pierdut minţile, Mogens? Acum nu m-ar mai putea împiedica nici o forţă din lume!

Poate că nici o forţă din *această* lume, gândi Mogens. Nu mai spuse nimic, deoarece ar fi fost inutil. Dintr-o privire aruncată pe faţa lui Graves, Mogens se convinse de această inutilitate.

Graves se întoarse spre miss Preussler, cu un zâmbet pe cât de fericit, pe atât de dement:

– Acesta este locul în care aţi fost? Locul în care aţi fost adusă de ei?

– Eu... nu sunt foarte sigură, răspunse aceasta, dar tot întoarsă către Mogens, nu către Graves. Era... Îşi căută zadarnic cuvintele, şi în cele din urmă ridică din umeri şi continuă: Eram... arăta altfel, dar acolo am fost.

– Unde, mai precis? întrebă Mogens. Prizonierii despre care vorbeaţi... în care clădire sunt ţinuţi?

– Nu... nu sunt prea sigură, repetă ea ezitant. Dar dacă o văd, o recunosc cu siguranţă.

Îşi trecu nervoasă dosul palmei peste faţă. Cristale de brumă îi sclipeau în păr, iar hainele erau îngheţate şi trosneau la fiecare mişcare. Dar răceala din ochii ei avea alt motiv.

– Nu vreau să merg acolo, spuse ea încet. Acest loc este... iadul.

– Dar vă rog, draga mea! zise Graves. Fără îndoială că vă înspăimântă ceea ce vedeţi. Ca să fiu sincer, mă înspăimântă şi pe mine. Dar nu este nimic rău acolo, vă rog să mă credeţi. Ceea ce vedeţi este o parte a unei lumi absolut străine! Ea este atât de diferită de a noastră, încât noi nu o vom înţelege niciodată. Nici măcar simţurile noastre nu sunt capabile să o perceapă cu adevărat. Este normal să vă înfricoşeze. Dar nu este absolut deloc necesar. Dimpotrivă! Nu înţelegeţi ce cadou ni s-a făcut? Noi suntem poate primii oameni ai acestei lumi, cărora le este permis să vadă *asta*.

Miss Preussler, după privirea cu care îl măsură, se îndoia profund de judecata lui. Fu gata să răspundă, dar păru că în ultimul moment îşi reaminti că încetase definitiv şi irevocabil orice comunicare cu el şi se întoarse către

Mogens aruncându-i o privire care oglindea neputință și implorare.

– Înțeleg că nu vreți să vă mai întoarceți acolo. Tom și cu mine putem să încercăm singuri să găsim prizonierii. Dar dumneavoastră trebuie să ne spuneți unde...

– Nu am spus că nu merg, îl întrerupse ea. Am spus doar că nu vreau.

– Ce emoționant, spuse Graves. Cinstit să fiu, mi se rupe sufletul în fața a atât de mult curaj și altruism. Numai că în ce îl privește pe Tom trebuie să vă dezamăgesc. Mă tem că voi avea nevoie de serviciile lui.

Mogens renunță la replică, dar nu se putu abține să nu arunce o privire rapidă, întrebătoare, către Tom. Ceea ce văzu îl dezorientă. Dar îl și alarmă puțin. Tom încă mai privea încremenit orașul subteran. Chipul lui exprima același amestec de uimire și oroare, simțit și de Mogens, doar că aportul de oroare părea evident mai mare. Dar mai era ceva. Privirea lui reflecta o hotărâre atât de profundă, că pe Mogens îl trecu un fior rece.

– Tom?

În primul moment Tom nu reacționă. Apoi își reveni încet, își desprinse privirea de ansamblul de case, străzi și construcții bizare și pe buze îi apăru un zâmbet chinuit.

– Totul este în regulă, profesore, zise el. Eram doar surprins. La asta... nu mă așteptam.

– Nici unul dintre noi nu se aștepta, îi răspunse Mogens.

– Iar acolo, jos, ne așteaptă mult mai mult, niște minuni și mai mari, adăugă Graves. Dar probabil că nu le vom vedea niciodată, dacă mai stăm mult aici și discutăm.

„Ceea ce nu ar însemna cel mai rău lucru", adăugă în gând Mogens. Se mira tot mai mult de el însuși. O parte din el se mai găsea încă în stare de pură euforie. Cercetătorul

din el jubila, şi lui îi era absolut indiferent ce secrete sumbre se ascundeau sub aspectul exterior a ceea ce vedeau şi că era posibil să plătească cu viaţa pentru dezvelirea lor. Şi totuşi, îi era tot mai frică. Cu fiecare bătaie a inimii înţelegea tot mai bine ce tocmai voise să spună miss Preussler. Probabil că nu aveau de ales, trebuia să coboare acolo, indiferent de motiv, dar el nu voia. Cu nici un preţ nu voia. O parte tot mai mare din el se zvârcolea de oroare la simpla idee de a face un pas în acest oraş abominabil.

– Dar unde sunt toate acele... creaturi? şopti miss Preussler. Când am fost eu aici, ieri, erau sute. Unde au dispărut?

– Are vreo importanţă? întrebă Graves. Ar trebui să ne bucurăm că nu le vedem. Privi concentrat în jur, după care, cu braţul întins, făcu un semn către dreapta şi adăugă: Acolo este un pod.

Mogens găsise, fără nici un efort, pentru ceea ce Graves denumise pod o jumătate de duzină de alte denumiri, dar trebuia să îi dea dreptate lui Graves. Oraşul se găsea la un nivel aflat la cincisprezece, douăzeci de metri sub ei, ca şi cum ar fi fost construit într-un crater ce se căsca adânc în interiorul pământului. În ciuda stării lui fizice proaste, Mogens se credea în stare să coboare povârnişul plin de crăpături, dar drumul descoperit de Graves era fără îndoială mai uşor. Şi probabil că era şi mai sigur. În acelaşi timp cu miss Preussler îşi pusese şi el întrebarea: Unde erau vârcolacii care ar fi trebuit să mişune acolo?

Dar fără alte cuvinte se puseră în mişcare.

Până să ajungă la podul lui Graves, au avut de parcurs o mică distanţă căţărându-se periculos printre pietre şi muchii ascuţite ca briciul. Apoi a fost şi mai rău. Mogens îşi retrase aprecierea că acest drum ar fi cel mai uşor, dar

nu îi putea imputa ceva lui Graves, deși i-ar fi făcut plăcere să o facă. Arcada din piatră îndrăzneț aruncată până la nivelul orașului făcea impresia că ar fi solidă și deosebit de lată, dar imediat ce păși pe ea, situația se schimbă fundamental. Nu numai Mogens se luă cu mâinile de cap când atinse solul format din lespezi ciclopice din piatră, îmbinate incredibil de greșit. Ochii îi spuneau că podul era solid și masiv, dar simțul echilibrului afirma contrariul. Avea permanent senzația că ar trebui să întindă brațele ca să nu cadă, iar podul părea că își schimba neîntrerupt atât lățimea, cât și forma. Încerca să se liniștească gândindu-se că lucrurile stăteau așa cum tocmai îi explicase Graves lui miss Preussler: nu era ceva în neregulă la ceea ce se afla în jur, ci doar simțurile lor omenești erau neîndestulătoare și le jucau feste, pentru că nu înțelegeau ceea ce li se oferea.

Dar era acest gând într-adevăr liniștitor?

În cele din urmă au reușit, și Graves – desigur că Graves, care niciodată nu ar permite asta altcuiva – a fost primul care a pus piciorul pe pământul orașului. El folosi momentul pentru ca timp de câteva clipe să se oprească cu ochii închiși, așa că ceilalți au fost obligați să aștepte până când s-a dat deoparte și le-a făcut loc să treacă.

Mogens o privi întrebător pe miss Preussler.

– Încotro?

Aceasta se uită neajutorată în jur. În final, șovăind, arătă către o clădire mare, în culori minunate, pătrată, aflată doar la patruzeci, cincizeci de metri distanță.

– Acolo, spuse ea. După câteva momente adăugă încet: Cred.

– Nu mai avem timp de asta, spuse Graves posomorât. Mai avem doar câteva ore.

– Pentru ce? vru să știe Mogens.

– Nu m-ai auzit, smintitule? Poarta este deschisă, Mogens! Drumul spre Sirius este liber!

– Și? întrebă calm Mogens.

Din nou simți un fior rece pe spinare. Că într-un anume mod Graves era nebun înțelesese definitiv între timp. Dar poate că adevărata dimensiune a acestei nebunii – și a periculozității ei! – nu îi fusese prea clară.

– Și? suflă greu Graves. Mogens! Îi putem întâmpina, nu pricepi? Acest drum este deschis doar de două ori într-o viață de om! Nu putem irosi această șansă!

– Și ce anume intenționezi, mai precis? repetă Mogens

Era aproape sigur de răspuns, după cum și Graves trebuia să știe că el cunoștea acest răspuns. Și totuși, pentru el era important să îl silească pe Graves să se exprime clar.

– În acest moment suntem relativ siguri, spuse Graves. Nu îmi era clar dacă am înțeles corect vechile scrieri, dar acum sunt sigur. Atâta timp cât poarta este deschisă, se pare să servitorii dorm. Dar ei se vor trezi imediat ce poarta se reînchide și, dacă dau de noi aici, ne omoară.

– Servitorii?

Pe fața lui Graves apăru o grimasă de nerăbdare.

– Vârcolacii. Sau numește-i cum vrei. Important este că nu ne aflăm în primejdie atâta timp cât nu facem greșeli.

– Acum avem ocazia de a-i elibera pe prizonieri, spuse Mogens.

Reacția lui Graves fu exact cea la care se așteptase.

– Ești sărit? Mai avem două ore, cel mult trei! Nu avem timp de o prostie romantică!

– Eu nu aș zice că salvarea de vieți omenești ar fi prostie romantică, răspunse calm Mogens.

Graves a fost pe punctul de a-şi ieşi din pepeni, dar îşi recăpătă în ultimul moment autocontrolul şi, după o pauză sesizabilă, răspunse clătinând din cap cu regret:

– Comportarea ta te onorează, Mogens. Dar acum nu este momentul pentru gesturi mari. Mai ales atunci când sunt lipsite de sens.

– Salvarea oamenilor nu este nici lipsită de sens, insistă Mogens.

– Ba da, atunci când încercarea este sortită eşecului, răspunse Graves. Se întoarse către miss Preussler şi continuă pe un ton mai jos: Draga mea, îmi pare tare rău, dar realitatea este că aceşti oameni nu mai pot fi ajutaţi. Credeţi-mă, ei sunt pierduţi din momentul în care ajung în puterea acestor creaturi.

– Şi de unde ştiţi asta? întrebă miss Preussler.

Oroarea ce o cuprinse privind cele auzite era evident mai puternică decât mândria ei, care până acum o împiedicase să vorbească direct cu Graves.

– Eu ştiu multe despre aceste creaturi, mărturisi Graves. Sunt şi multe lucruri pe care nu le cunosc, dar o parte dintre ele le-am descoperit în ultimii zece ani. Nu avem timp pentru a vă explica, iar dumneavoastră probabil că nu veţi înţelege, dar credeţi-mă: Aceşti sărmani oameni nu mai pot fi ajutaţi. Nimeni dintre cei care au încăput pe mâna lor nu poate fi salvat.

– Nimeni? repetă ironic miss Preussler.

Graves confirmă şi mai convins:

– Dumneavoastră sunteţi prima care le-a scăpat, din câte ştiu eu. Şi nu înţeleg cum s-a întâmplat.

– Acolo unde a existat o dată o excepţie mai pot fi şi altele, insistă miss Preussler. Făcu un gest mânios cu mâna când Graves vru să riposteze, şi continuă pe un ton mai

ridicat: Destul, doctore Graves! Dumneavoastră sunteţi un monstru! Cum de puteţi crede că eu aş fi capabilă să risc viaţa unui singur om, doar pentru a mă întâlni cu aceşti... *monştri?* Eu am să îi caut pe aceşti prizonieri, dacă va trebui şi singură!

– Riscând totul? întrebă Graves. Dacă dumneavoastră treziţi servitorii, totul este pierdut. Nu numai că nu îi veţi salva pe prizonieri, dar ne pecetluiţi şi soarta noastră.

– Îmi voi asuma acest risc, răspunse miss Preussler hotărâtă.

– Nu pot să permit acest lucru, ripostă Graves.

– Şi cum vreţi să mă împiedicaţi? se interesă miss Preussler pe un ton amical. Poate folosind forţa?

– Dacă va trebui, confirmă Graves.

Mogens nu spuse nimic, dar făcu altceva: Cu un pas se aşeză demonstrativ alături de miss Preussler şi îşi încrucişă braţele pe piept. Ochii lui Graves se îngustară. Se încordă. Un moment încercă doar să îi înfrunte privirea. Nereuşind, aruncă o privire în direcţia lui Tom.

Tom coborî ochii şi privi în lături.

– Mogens, fii rezonabil! Vocea lui Graves deveni rugătoare, aproape imploratoare. Încearcă cel puţin să înţelegi despre ce vorbesc!

– Mă tem că înţeleg prea bine, răspunse trist Mogens.

– Ba deloc! Acum ni se oferă probabil cea mai mare şansă oferită oamenilor de când există lumea. Nu pricepi ce am putea învăţa de la ei? Ce ne pot ei da?

Mogens îl privea în continuare trist. Ştia că pierduseră. Discuţia aceasta nu mai avea rost. În loc să răspundă, privi semnificativ *mâinile* lui Graves înmănuşate în piele neagră şi dădu din cap.

– Dar eu trebuie să mă duc acolo! Graves aproape că striga gesticulând furtunos cu ambele mâini către monstruoasa piramidă din centrul oraşului. Tu nu înţelegi! Totul este exact aşa cum apare în vechile scrieri. Şi am văzut mai înainte, pe hartă! Poarta este acolo, în acea piramidă! Şi este deschisă!

Deşi nu ar fi vrut, Mogens înălţă capul şi privi în direcţia indicată de oribilele mâini ale lui Graves. Doar vederea monstruoasei construcţii îi provocă o greaţă resimţită fizic. De parcă cu fiecare pas cu care se apropiau de această obscenitate zidită se simţea tot mai rău. Mogens corectă cu un plus aprecierea făcută privind dimensiunile ei şi în acelaşi timp se întrebă cum de nu observase acest lucru din primul moment. Această piramidă nu era o simplă copie a piramidei lui Keops din Gizeh. Era acelaşi lucru ca hieroglifele, barca şi toate celelalte de aici. Aceasta era originalul după care fuseseră construite piramidele de lângă Cairo. Dimensiunile ei şi proporţiile erau exact cele ale piramidei lui Keops, iar eventualele diferenţe aveau la bază faptul că toate mileniile care se scurseseră nu putuseră să îi pricinuiască nici un rău înfăţişării *acesteia.* Totul era aici. Chiar şi vârful acoperit cu aur pur, care la piramidele Egiptului căzuse demult pradă atacurilor timpului şi lăcomiei oamenilor, pe ea sclipea minunat şi dispreţuitor.

Însă totodată această construcţie monstruoasă era atât de *diferită,* atât de respingătoare şi de înspăimântătoare în imensitatea ei, încât Mogens avea senzaţia că va pieri dacă o va mai privi mult.

– Deci, aşa... pufni Graves. Atunci am să mă duc singur. Sunt profund dezamăgit de tine, Mogens. Şi de tine la fel, Tom. După tot ce am făcut pentru tine, mă aşteptam la mai multă loialitate.

Mogens nu răspunse; nu răspunse nici Tom, care se îndepărtă puțin și strânse buzele.

– Nici nu știți ce vi se dăruiește, mormăi Graves, mai dădu o dată din cap și se întoarse pe călcâie pentru a se îndrepta cu pași repezi către piramidă. Mogens vru să îl urmărească cu privirea, dar bizareria amețitoare și sucită a acestui loc îi jucă încă o festă. Cu toate că Graves nu alerga, doar după câțiva pași silueta lui se micșoră, apoi dispăru complet.

– Mulțumesc, Tom, zise miss Preussler. Vocea i se îmblânzi: A fost un gest de cutezanță din partea ta.

– Nu, o contrazise Tom. Făcu o mișcare cu capul în direcția piramidei, fără a o privi. Aș fi fost cutezător dacă l-aș fi însoțit pe doctorul Graves. Dar nu pot face acest lucru. Nu mă duc acolo. Acest loc este *rău*.

Nici Mogens nu s-ar fi putut exprima mai bine. Acesta trebui să recunoască în sinea lui că în felul său simplu și direct Tom exprimase mult mai exact ceea ce într-o avalanșă de simțăminte și gânduri el nu putuse să puncteze. Tot ceea ce simțea la vederea monstruoasei piramide era rezumat în acest cuvânt firesc, cu toate că acesta nu avea ce să caute în lumea lui dominată de știință și logică. Era rea.

Mogens era zguduit de simplitatea acestui gând. Nu mai era nevoie de explicații, de fundamentări, de nici un „dacă" și „însă", pentru că implica un adevăr fundamental, care nu făcea loc dubiilor. Amuți chiar și omul de știință din el, deși în urmă cu mai puțin de o oră ar fi contestat vehement existența unei noțiuni ca „rău absolut" sau chiar „bine absolut". Acestea erau totuși noțiuni din lumea omenească a sentimentelor și a ideilor, care nu se pierduseră în lumea explicabilă pur logic a științei. Dar poate că lucrurile stăteau exact invers. Poate că nu știința era aceea care se

afla la baza de neclintit a structurii universului, ci tocmai noțiunile de bine și rău, corect și greșit, credință și îndoială țineau universul unit, și poate că nu era o întâmplare faptul că creaturilor lui le fusese dată mai întâi simțirea și abia apoi gândirea.

Avu nevoie de ceva timp pentru a alunga aceste gânduri și pentru a se concentra asupra a ceea ce se petrecea la fața locului.

– Atunci ar trebui să pornim la drum, spuse el. Nu știu de cât timp dispunem, dar mă tem că oricum acesta devine tot mai scurt.

Îi aruncă o privire întrebătoare lui Tom, de la care și de data aceasta primi ca răspuns un clătinat șovăielnic din cap. Dar tânărul se puse primul în mișcare, în direcția indicată de miss Preussler, și abia făcu primii doi, trei pași, că se și repetă efectul tocmai observat la Graves: deși Tom nu se deplasa repede, părea că se depărta extrem de rapid, de parcă la fiecare pas ar fi parcurs o distanță de zece ori mai mare. Mogens se grăbi să o apuce de braț pe miss Preussler și amândoi îl urmară pe Tom. Ceva îi spunea că perspectivele de a se regăsi în acest mediu ireal și ostil, în cazul că s-ar fi pierdut din ochi, erau îndoielnice.

Cu fiecare pas făcut în oraș, devenea tot mai apăsătoare senzația că săvârșeau o mare greșeală. Nu se vedea nici urmă de locuitor al acestei necropole subterane și nici nu auzeau nici cel mai slab zgomot, deși se simțeau urmăriți de ochi invizibili și lacomi; cu fiecare pas lui Mogens i se părea tot mai puternic că se sufocă. Nu mai cuteza de mult timp să privească în direcția monstruoasei piramide, care trona în oraș ca un dumnezeu din piatră, dar nu îi folosea la nimic. *Își* putea interzice lui însuși să nu mai privească acea construcție grotescă, dar nu îi putea interzice *acesteia* să îl fixeze

la rândul ei. Ideea era absolut absurdă, dar era exact ceea ce simțea nu numai Mogens în acel moment: acea construcție îi urmărea. Nu cineva din interiorul sau din apropierea ei, nu creaturile ce o construiseră și care poate și astăzi locuiau acolo, ci această oribilă... *arătare.*

Intrară pe una dintre aleile late care împărțeau orașul în sectoare regulate și care duceau toate către piramida din centru. Fără să își fi dat seama, păstrau instinctiv distanța cea mai mare posibilă până la sinistrele construcții care mărgineau străzile, făcând în acest fel o mare prostie: se deplasau fără nici o acoperire pe mijlocul drumului, vizibili de departe pentru oricine. Dacă în acest moment numai unul dintre locuitorii acestui oraș ieșea din casă și privea întâmplător către ei, *trebuia* să îi vadă, gândi Mogens. Și totuși, continuă să meargă mai departe, preferând să își asume pericolul unei descoperiri timpurii, în loc de a se apropia doar o secundă mai mult decât era necesar de aceste construcții făcute din piatră și teamă.

Din nou miss Preussler îi citi parcă gândurile; deși adevărul era mai curând că gândurile ei urmau același sens cu ale lui. Privea în jur din ce în ce mai des și tot mai nervoasă și, în cele din urmă, șopti:

– Nu înțeleg, unde sunt ei oare?

– Poate că Graves a avut dreptate cu bănuiala lui, răspunse Mogens. Tom, tu ce zici?

Nu contase pe un răspuns. Dar după ce mai făcu câțiva pași – și tot fără a-l privi în ochi – Tom spuse:

– Chiar nu știu, profesore. Doctorul Graves nu mi-a relatat niciodată prea multe despre rezultatele muncii lui. Câte ceva am mai furat și eu, am mai făcut câte o legătură, dar...

– ... Dar nu ai crezut, nu? îi continuă ideea Mogens, după ce Tom coborî privirea și își mușcă buza inferioară. Cum să o fi făcut? Nici mie nu îmi vine să cred chiar și acum, când văd cu ochii mei.

Tom îi aruncă o privire scurtă, recunoscătoare, dar rămase la fel de necăjit.

– Dar ar fi trebuit să o fac, insistă el. Doctorul Graves... a făcut foarte multe pentru mine. Știu că dumneavoastră, profesore, nu prea țineți la el, și bănuiesc că aveți și motive temeinice. Dar mie mi-a salvat viața și a... Căută cuvintele potrivite, dar în cele din urmă ridică din umeri și adăugă: Îi sunt oricum dator mai mult decât aș putea vreodată să mă compensez.

– Este o prostie, Thomas, zise miss Preussler. Acest om s-a înfrățit cu diavolul. Tu nu îi ești dator nimic. Orice ar fi făcut pentru tine, a făcut doar din interes propriu. Te rog să nu îți faci reproșuri! Apoi schimbă brusc subiectul: Acolo!

Arăta cu mâna către o clădire monstruoasă, care în mod absurd lui Mogens îi amintea de o mastaba detonată și care de la distanță părea colorată divers și făcea o impresie plăcută. Acum culorile erau șterse și transmiteau privitorului o senzație de praf care îngreuna respirația. Indispoziția lui Mogens crescu atunci când văzu și cele două statui uriașe aflate în stânga și în dreapta ușii deschise. De la depărtare îi lăsaseră impresia că ar reprezenta sfinxul, dar realitatea era alta. Cei doi paznici care flancau intrarea reprezentau tot atât de puțin un sfinx, pe cât de puțin silueta de pe sarcofag reprezentase un om.

– Poate că... ar fi trebuit să acceptați arma oferită de Graves, profesore, spuse nervoasă miss Preussler.

Mogens se opri scurt și o privi surprins. Miss Preussler avea oroare de arme cel puțin tot atât de mult ca el; era un

lucru pe care îl știa. Totuși, ea întări ideea cu un gest făcut din cap, când îi observă privirea uimită, și, arătând către țelul deplasării lor, adăugă:

– Înăuntru sunt foarte mulți dintre ei.

– Dacă doctorul Graves are dreptate, ei dorm, zise Tom. Și eu cred că are dreptate.

– Toți? vru să se asigure Mogens.

– Doctorul Graves mi-a spus că ei sunt doar servitorii vechilor zei, zise Tom în timp ce continuau să meargă. Și părerea lui era că este vorba despre niște creaturi inferioare.

– Nu există *creaturi inferioare,* Thomas, îl corectă miss Preussler dojenitoare.

– Doctorul Graves era de părere totuși că nu ar fi nimic mai mult decât animale capabile doar de munci inferioare, insistă Tom. Sau poate ceva în genul războinicilor lor. Nu mi-a vorbit des despre asta, și nici eu nu prea am înțeles tot, ca să fiu cinstit. Dar cred că el era de părere că ei într-un fel... adorm atunci când se deschide poarta.

– În ce scop ar sta lucrurile astfel? întrebă miss Preussler.

– Asta nu știu, răspunse Tom, dar adăugă încet: Poate că și zeilor le este teamă de ei.

Tonul vocii lui miss Preussler deveni aspru:

– Termină odată cu prostiile acestea de „zei" și „ființe formidabile", Thomas! Nu există zei, Tom! Există un unic Dumnezeu, și acela cu siguranță că nu se teme de momâile acestea.

– Dar doctorul Graves...

– ... Este smintit, simplu! îl întrerupse miss Preussler. Și nu mai vreau să aud de acest om și de prostiile debitate de el!

Era greu de prevăzut reacția lui Tom. În prima clipă o privi împietrit pe miss Preussler, și Mogens avu impresia

că surprinde în ochii lui o strălucire de ostilitate. Dar acesta afișă un zâmbet sfios și se pregăti să răspundă, când răsună brusc o împușcătură.

Tom se întoarse ca înțepat de o tarantulă. Chipul i se făcu alb ca varul.

– *Doctorul Graves!*

Mogens bănui ce avea să se întâmple, dar șovăi o fracțiune de secundă prea mult. Tom privea agitat în jur, încercând zadarnic să stabilească direcția din care se auzise focul de armă.

– Doctorul Graves! repetă el cu respirația tăiată.

– Tom, nu! strigă Mogens, dar era deja prea târziu.

Tom se răsucise ca un vârtej și o luase la fugă cu pași mari, așa că mâna întinsă a lui Mogens nu îl mai putu reține. Din doi pași, Tom dispăruse, înghițit de ciudata perspectivă a acestei lumi schimonosite. Un timp i se mai auziră doar pașii, înainte de a înceta și zgomotul lor.

– Pentru numele lui Dumnezeu, profesore, faceți ceva! Opriți-l! abia șopti miss Preussler.

Dar cum? Mogens făcu o jumătate de pas în direcția în care dispăruse Tom, dar se opri imediat. Tom dispăruse de parcă nu ar fi existat niciodată. Pe Mogens îl trecu un fior rece când își dădu seama că nici măcar nu ar putea să spună cu certitudine în ce direcție fugise Tom. Poate că aici noțiunea de *direcție* nici nu exista.

– Lăsați-l, miss Preussler, spuse el încet. Nu cred că am putea să îl aducem înapoi. Chiar dacă am ști unde se află.

– Probabil că aveți dreptate, se dădu ea bătută. Sărmanul tânăr! Inspiră și expiră cu greutate, apoi se întoarse cu umerii lăsați spre Mogens. Veniți, profesore, aici mai sunt și alții care au nevoie de ajutorul nostru. Să îi căutăm pe acești sărmani oameni.

După ce trecură de poartă, nu dădură de nimic din grozăviile pe care se aşteptase să le întâlnească în interiorul clădirii. Dimpotrivă, realitatea era banală: o încăpere complet goală, dreptunghiulară, cu tavan înalt, cu pereţii zugrăviţi prost şi aflaţi într-o stare la fel de proastă. Tencuiala era cojită pe porţiuni mari, dând la iveală zidăria aflată dedesubt, şi ea în stare foarte proastă. Unul dintre stâlpii care sprijineau tavanul era distrus şi, ca urmare, structura tavanului atârna dând aspectul răvăşit al întregii construcţii. Automat, Mogens se întrebă dacă ceea ce vedea aici nu era valabil şi pentru celelalte clădiri ale oraşului. Ceea ce el considera dovada existenţei unei dimensiuni necunoscute, de neconceput, să fie în cele din urmă doar o ruină profană? Nu credea în această explicaţie, dar nici nu o putea exclude a priori. Oricare ar fi fost secretul acestui oraş subteran – fie el construit de creaturi din jurul stelei Sirius, fie de oameni ai acestei lumi – un lucru era cert: era inimaginabil de vechi. Până acum nimeni nu mai cercetase un oraş cu o vechime de cinci mii de ani şi deci nimeni nu ştia la ce să se aştepte.

Şi se mai întâmpla ceva neaşteptat: în măsura în care ruina generală îl surprindea, în aceeaşi măsură aceasta acţiona calmant asupra lui. Gândul că în cele din urmă nici măcar aceste mărturii ale unei culturi exotice nu rezistaseră timpului avea în el ceva ce îl liniştea. Marii strămoşi de care vorbea Graves vor fi fost ei zei din punct de vedere omenesc, dar erau zei muritori.

– Şi acum? întrebă el.

Miss Preussler tresări imperceptibil când cuvintele lui Mogens tulburară liniştea. În întuneric, dincolo de intrare, ceva capta răsunetul vocii şi îl înapoia aşa de distorsionat

şi fragmentat, că Mogens ridică din umeri. *Ecourile* nu se modificau doar pentru că ceea ce le crea era *vechi.*

– Nu sunt sigură, răspunse ea şoptind, nu pentru că i-ar fi fost teamă să fie auzită, presupuse Mogens, ci pentru a nu mai crea acest ecou care înfiora. Adăugă: Cobora o scară. Destul de lată.

În loc de a răspunde, Mogens puse lampa jos şi începu să caute prin buzunarele hainei până găsi un plic cu chibrituri. Fu cât pe-aici să dea greş în ce privea simpla sarcină de a aprinde lampa cu carbid. Până acum această mică obligaţie o preluase Tom, iar acum Mogens avu nevoie de aproape un minut doar pentru a descoperi mecanismul simplu datorită căruia putea să ridice balonul de sticlă pentru a ajunge la fitil. Cu lampa lui miss Preussler totul dură mai puţin.

Nici în lumina rece a celor două felinare, încăperea nu pierdu nimic din vechimea ei evidentă. Mogens nu zări nicăieri o urmă de praf – un alt mister, pe care el nu îl va rezolva probabil niciodată –, în schimb, descoperi vizibile indicii de ruină. Pereţii erau crăpaţi peste tot, şi stâlpul de susţinere distrus nu era singurul; cam o jumătate dintre stâlpii de susţinere a tavanului erau mai mult ori mai puţin afectaţi. Gândul îl duse pe Mogens la cutremurele puternice care pustiiseră camera templului de deasupra. Nu se pricepea prea bine la statică şi inginerie, dar era sigur că clădirea nu va mai rezista unui cutremur puternic.

Trecură de mai multe uşi, care dădeau în încăperi goale asemănătoare, dar de dimensiuni mai mari, după care se opriră în faţa unei uşi încuiate. Aceasta se deosebea de toate cele anterioare, dar pentru Mogens aspectul ei nu era nou.

Era mai mică decât monstruoasa ei soră de sus, din camera templului, şi era făcută din lemn, care pe parcursul

mileniilor aproape că se prefăcuse în piatră, și avea un singur canat, dar asemănarea nu putea fi trecută cu vederea. Pe suprafață avea gravate aceleași semne și simboluri, de care acum Mogens era sigur că nu erau altceva decât avertismente, iar în stânga și în dreapta ei se înălțau doi monștri din piatră, îngrozitoare corcituri de om, animal și urâciune stranie, care îl îngrozeau până în adâncul sufletului, deși nu îi vedea prima dată.

– Ce oribili, murmură miss Preussler lângă el. Ce creier bolnav naște așa ceva?

– Probabil... este doar un avertisment, spuse Mogens tărăgănat.

Îi venea tot mai greu să suporte priveliștea acestor oribile chipuri, și probabil că nu din cauza obsesiei pentru detalii cu care fuseseră sculptați în piatră acești monștri cu capete de caracatiță. Deși se opunea cu disperare, în el se trezi brusc amintirea unei alte imagini: o ființă aproape identică, mai mică, sculptată în lemnul negru al unui sarcofag...

– Un avertisment. Miss Preussler scoase un sunet ciudat. Poate că ar trebui să ascultăm de el? întrebă ea și, pășind hotărâtă, trecu printre cele două statui ale paznicilor, ridică lampa și puse degetele celeilalte mâini pe ușă.

Mogens tresări ca la un șoc electric. Pentru o fracțiune de secundă fu pe deplin convins că se va întâmpla ceva groaznic, ceva ce va trezi brusc la viață paznicii din piatră, care se vor prăvăli peste ea, pământul se va deschide și o va înghiți pe nefericita miss Preussler sau că ciudatele simboluri și linii de pe ușă vor prinde deodată viață și se vor înfășura pe ea pentru a o sugruma, ca un ghem de șerpi sau de viermi.

Cel mai dramatic lucru care se petrecu a fost desprinderea unui norișor de praf...

Miss Preussler împinse ușa, care în ciuda enormei sale greutăți se întredeschise fără a-i solicita un efort vizibil, mai ridică puțin lampa și privi prin crăpătură înainte de a se întoarce către Mogens cu intenția de a spune ceva. Dar ridică doar din sprâncene, lăsă capul pe o parte și îl privi pe acesta întrebătoare și în același timp alarmată.

– Profesore?

Mogens își trecu nervos vârful limbii peste buze. Nu putu să răspundă. Brusc își dori să fi acceptat pușca lui Tom. Nu pentru că deodată i s-ar fi redus repulsia ce o resimțea față de arme, ci pentru că stă în natura omului să se apere în clipe de primejdie – scop în care o armă este mai potrivită decât o lampă.

– Profesore? mai întrebă o dată miss Preussler, după ce nu primise un răspuns în câteva secunde. Este totul în regulă?

În sfârșit, Mogens reuși să se desprindă de imaginea îngrozitoarelor statui.

– Sigur, zise el nervos. Eram doar... Își căuta cuvintele și se salvă cu un răspuns ce se apropia de adevăr: Priveliștea acestor... *lucruri* m-a înfricoșat mai mult decât aș vrea să recunosc.

Făcu un gest către statui. Se înșela, ori una din ele întorsese puțin capul către stânga? Și mâna prevăzută cu pieliță înotătoare între degete nu se ridicase imperceptibil, pregătindu-se parcă să îl apuce?

Miss Preussler nu remarcă același lucru, cu toate că și privirea ei se plimbă încă o dată, cu mare atenție, pe cei doi coloși din piatră, dar unica ei reacție fu un zâmbet ironic în direcția lui.

– Nu ar trebui să fie exact invers, profesore? Nu *eu* ar fi trebuit să reacționez isteric, iar *dumneavoastră* să încercați să mă liniștiți?

– Totul este gândit, miss Preussler, răspunse el, zâmbind nervos. Dându-vă senzația că trebuie să mă liniștesc, de fapt vă liniștesc pe dumneavoastră. În acest fel vă veți gândi mai puțin la propria dumneavoastră frică, nu?

– Ce rafinament! răspunse ea. Sunt necesare studii pentru a elabora o astfel de aiureală?

– Cel puțin zece ani, confirmă Mogens.

Râseră și, spre surprinderea lui, Mogens trebui să recunoască faptul că funcționa, pentru că râsul, cel puțin pe moment, îi mai eliberă o parte a apăsării sufocante. Miss Preussler împinse fără multe fasoane ușa atât cât să poată trece prima, și își continuară drumul.

În prima parte a sa, coridorul pe care mergeau nu se deosebea de sala cea mare prin care veniseră, căci avea aceeași structură și era în aceeași stare proastă. Dar la fiecare pas această asemănare se pierdea din ce în ce mai mult. În ciuda urmelor lăsate de trecerea timpului, sala fusese curată aproape ca o farmacie. Aici se îngrămădeau tot mai multe dărâmături. Aerul era plin de praf și puțea.

După numai câțiva zeci de pași, au trebuit să se cațăre pe mormane de moloz, și chiar lumina puternică a celor două lămpi refuza să scoată la iveală mai mult decât niște contururi vagi din întunericul ce părea că îi asedia din toate direcțiile. Cu toate acestea, pașii lui miss Preussler deveniseră tot mai iuți, și, deși își dădea toată silința să nu se observe, Mogens nu se îndoia că numai din considerație pentru el nu mergea și mai repede.

Ajunseră la scara de care pomenise ea, înainte ca situația să devină penibilă, și miss Preussler se opri și încercă, cu ajutorul felinarului, să scruteze întunericul din față. Nu se putea vedea mare lucru, dar mirosul neplăcut se ridica evident de jos, și lumina rece și albă nu bătea decât până la

următoarele trei, patru trepte în față. Acestea se deosebeau foarte mult de geometria severă a clădirii și păreau săpate de cineva cu mâna goală.

– Lăsați-mă pe mine să merg înainte, zise el, ceea ce reprezenta exact inversul a ceea ce voia de fapt.

Miss Preussler scutură din cap.

– Scara aceasta este foarte abruptă, tinere domn, spuse ea ironic. Dacă eu îmi pierd echilibrul și cad peste dumneavoastră, abia de mă veți putea opri, nu?

Nu îi mai oferi lui Mogens ocazia să facă pe gentlemanul, ci porni să coboare și dispăru în adânc respirând sacadat; mergea cu greu și cu mare atenție, dar totuși mergea atât de repede, încât Mogens trebui să se grăbească pentru a nu o pierde din vedere.

După cum rezulta, ea mai mult subapreciase situația decât o supraapreciase. Scara era extrem de periculoasă și părea să nu se mai sfârșească. Mogens socoti că deja coborâseră cel puțin zece, doisprezece metri, când treptele inegale de sub picioarele lui se transformară din nou în teren plan. Se opri, închise ochii și inspiră și expiră adânc, așteptând să îi treacă amețeala. Să cobori o scară ce se rotește în jurul axei ei precum casa unui melc și care are treptele inegal de înalte și de late nu face prea bine simțului echilibrului.

Nu făcea bine nici să inspiri aerul pestilențial de aici. Duhoarea, un amestec de apă stricată, de secreții umane și animale, de putregai și un iz pătrunzător de animal de pradă, aproape că îi tăia răsuflarea, și avea să simtă o ușoară senzație de greață în stomac, pe care dacă nu ar fi avut-o, s-ar fi simțit mai bine.

– Acolo, în față, spuse miss Preussler. Acum îmi amintesc, nu mai este departe!

Însemna asta că până acum nu își amintise, gândi aproape isteric Mogens, și că merseseră la noroc?

Avu prevederea de a nu pune întrebarea cu voce tare.

După ce continuară mersul, orice asemănare cu o construcție realizată de mâna omului sau de o altă creatură dotată cu rațiune luă sfârșit. Scara condusese la nimic altceva decât la un labirint de grote arbitrar așezate. La respingătoarea duhoare ce părea să devină cu fiecare pas mai intensă, acum se adăuga un adevărat concert de sunete nu mai puțin neplăcute: un gâlgâit și niște plesnituri ritmice, care nu păreau a fi făcute de apă, ci de un lichid mult mai vâscos, lipicios; un urlet înăbușit și un geamăt care refuzau să se supună aprecierii lui Mogens că ar fi zgomotul vântului ce se spărgea în muchii și asperități; din când în când un zgomot precum cel făcut de o piatră care se rostogolește de pe acoperiș sau care este împinsă de un picior prevăzut cu gheare; și uneori ceva ca un oftat înăbușit. Reapăruseră petele luminiscente de pe pereți: bacterii, ciuperci, spori sau organisme microscopice, dar putea fi vorba și despre altceva cât se poate de diferit de explicațiile pe care și le dădea Mogens.

Pe miss Preussler nu o irita nimic din toate acestea, dimpotrivă pașii ei deveneau tot mai fermi. Cu o hotărâre despre care Mogens se străduia să creadă că se baza pe date sigure, și nu doar pe încrederea în norocul propriu, ea o luă înainte și traversă mai multe grote și pasaje de diferite forme, înainte de a se opri pe neașteptate, făcându-i speriată semne să se oprească și el.

– Liniște! îi șopti ea.

Totodată puse lampa jos și, folosind rotița corespunzătoare, îi micșoră fitilul. Mogens, cu o senzație rău prevestitoare, îi urmă imediat exemplul, dar nu se făcu întunericul

la care se așteptase. Este adevărat că ochii lui avură nevoie de câteva secunde pentru a trece de la lumina albă a lămpii cu carbid la iluminatul verzui care topea toate contururile, dar apoi putu să vadă aproape mai bine ca înainte.

– Priviți acolo! îi șopti din nou miss Preussler. Cred că este camera în care am fost eu.

Un singur cuvânt din cele rostite de ea nu îi plăcu chiar deloc lui Mogens, dar se abținu și acum să dea expresie îndoielilor lui cu privire la calitățile ei de ghid. Era oricum prea târziu. Fără o vorbă, făcând doar semn cu capul, el îi ceru să meargă mai departe.

Miss Preussler se ascunse după o ieșitură a stâncii și încremeni în mijlocul unei mișcări. Mogens o văzu ridicând mâna la gură pentru a-și înăbuși un strigăt și dintr-un singur salt fu lângă ea.

Și el își stăpâni cu greu un strigăt, când văzu creatura de care mai că se împiedicase miss Preussler.

Era un vârcolac într-o poziție ciudată, ghemuit, aplecat în față cu capul cu urechi ascuțite și bot de șacal înclinat, cu ambele brațe întinse înainte. Poziția îi amintea lui Mogens de cea în care se rugau majoritatea musulmanilor, doar că *această* creatură cu siguranță că nu îngenunchease pentru a se ruga. Lumina verzuie care se oglindea în ochii ficși și larg deschiși ai creaturii îi conferea acesteia un aspect complet inuman.

– Pentru Dumnezeu, profesore, fiți atent! șopti miss Preussler când Mogens se apropie precaut de creatura îngenuncheată.

Mogens îi făcu un semn, dar continuă să se apropie și se așeză pe vine alături de vârcolac. Inima îi bătea să îi sară din piept și mâinile îi tremurau atât de puternic, că inconștient

le strânse în pumn, deşi instinctiv simţea că vârcolacul nu prezenta nici un pericol; cel puţin pe moment.

– Este... mort? şopti miss Preussler.

– Nu. Dar ceva... Mogens ridică din umeri şi întinse mâna către umărul cu păr ţepos al creaturii, dar nu îndrăzni să îl atingă. În cele din urmă recunoscu: Nu ştiu, pare să doarmă, dar nu sunt sigur.

De fapt acest lucru nu era adevărat. Era aproape sigur că creatura nu dormea, ci era amorţită. Avea ochii larg deschişi, aceştia clipeau din când în când, şi lui Mogens i se păru că îi simte şi răsuflarea grea, ca un horcăit. Mai era aproape sigur că putea şi să o răstoarne la pământ fără ca aceasta să se trezească.

Ambiţia lui de om de ştiinţă nu mergea totuşi până la a verifica experimental această supoziţie. Se ridică în picioare.

– Poate că Graves are dreptate, dorm cu toţii. Haideţi, dar cu atenţie! zise el.

Avertismentul lui era inutil, pentru că miss Preussler ocoli creatura cât mai mult posibil, şi Mogens crezu că aceasta îşi reţinu şi respiraţia când trecu de vârcolac.

Această primă creatură adormită nu rămase unica. Dădeau de tot mai mulţi vârcolaci înţepeniţi în aceeaşi poziţie de rugăciune, pe măsură ce pătrundeau mai adânc în labirintul subteran. Mogens se opri de două, trei ori, ca să arunce câte o privire asupra vârcolacilor adormiţi, dar fără să îndrăznească să îi atingă. Îi atrase atenţia că aceştia priveau cu toţii în aceeaşi direcţie. Dar putea fi o întâmplare.

– Este funest, şopti miss Preussler. M-aş fi simţit mai bine dacă ar fi fost treji.

Nu şi Mogens. Acesta tocmai se pregătea să îi răspundă, când în spatele lui se auzi un zgomot uşor, ca un oftat.

Mogens se întoarse alarmat, şi inima i se opri.

Nu se înșelase. Fusese un oftat. În fața lor se mișca o siluetă fantomatică, palidă, ce părea că se descompune în lumina verzuie pâlpâitoare. Mogens își dădu totuși seama că era vorba despre o femeie. Aceasta era înfășurată în zdrențe pline de murdărie, iar părul îi cădea peste față în șuvițe lungi, îmbâcsite.

Cu toate acestea, Mogens o recunoscu imediat.

Era Janice.

Mogens se trezi stând pe o parte, ghemuit și cu tot trupul tremurând. Inima îi bubuia, și primul lucru pe care îl simți fu o sete teribilă. Îl durea gâtul și, când încercă să deschidă ochii, nu reuși. Apoi, la fel de exploziv cum își pierduse controlul asupra corpului și asupra simțurilor, își reveni pe deplin.

– Stați întins, profesore!

Cel puțin memoria părea că totuși nu îi revenise complet, pentru că în primul moment vocea i se păru absolut străină. După care, în fracțiunea de secundă ce a urmat deschiderii ochilor, o recunoscu.

– Totul este în regulă? îl întrebă miss Preussler.

Mogens dădu să răspundă, dar vocea nu îl ascultă. Gâtul îl durea și mai tare. Îngăimă doar ceva ininteligibil.

– Un moment.

Preț de o clipă miss Preussler dispăru din câmpul lui vizual, apoi se întoarse și îi duse la buze un recipient plat, metalic. Mogens înghiți automat și în următorul moment tuși, și, sufocat, trase aer în piept cu putere. Ceea ce el luase drept apă, nu era apă.

– Nu așa de grăbit, spuse miss Preussler și retrase recipientul.

Era posibil ca Mogens să se fi înșelat, dar crezu că sesizează în tonul ei o ușoară nuanță de bucurie față de necazul lui. Miss Preussler adăugă:

– Vă mai dau, dar nu beți atât de repede.

– Asta... nu este apă.

Cel puțin îi revenise vocea.

– Bineînțeles că nu este. Cel mai bun whisky din Kentucky, garantat doisprezece ani vechime – aproape de o vârstă cu mine, spuse ea, făcând cu ochiul. Dar zâmbetul ironic dispăru din ochii ei tot atât de repede precum apăruse. V-ați revenit?

Mogens încercă să răspundă, dar în loc de un chițăit pe jumătate înfundat nu îi reuși decât o tuse chinuitoare. Cu excepția vreunui ocazional păhărel de vin de Porto – și acesta doar foarte rar, la ocazii speciale –, el nu bea niciodată alcool, pe care îl detesta. Dar trebuia să recunoască faptul că senzația de căldură răspândită rapid în stomac era extrem de plăcută. Și, cu toate că gâtul îi ardea, de parcă ar fi sorbit din greșeală acid diluat, se pare că durerea îi lecuise corzile vocale.

– Da, reuși el să spună cu mare greutate.

Miss Preussler îl mai privi o dată cu neîncredere, apoi ridică din umeri, duse la gură sticla de voiaj și trase o înghițitură simțitor mai consistentă decât cea a lui Mogens.

– Ce s-a întâmplat? murmură el. Eu... îmi pare rău. Nici nu știu... cred că... vă rog să mă scuzați pentru că...

– Ar trebui să vă decideți dacă nu vă puteți aminti sau dacă ceea ce nu vă puteți aminti este pentru dumneavoastră doar penibil, zise miss Preussler ușor batjocoritoare, în timp ce punea capacul recipientului pe care îl făcu să

dispară într-una dintre cutele veşmântului, unde se ascundea probabil un buzunar.

Pe cât de batjocoritoare îi era vocea, pe atât de serioasă îi era privirea cu care îl măsura în acest timp.

În loc să riposteze, Mogens se ridică pe jumătate şi întoarse capul. Nu erau singuri. La numai câţiva paşi de ei, o siluetă tremurândă se ghemuia lângă perete. Avea genunchii strânşi la piept, stând aproape în aceeaşi poziţie în care stătuse el pe podea, dar avea braţele ridicate şi îşi ferea capul cu mâinile. Avea chipul ascuns după un paravan de păr murdar negru, căzând în laţe, dar Mogens îi simţea fizic frica din privire, deşi ochii aproape că nu i se vedeau.

Încet, pentru a nu o speria şi mai tare printr-o mişcare bruscă, el se ridică, se duse către tânăra femeie, şi la o jumătate de pas de ea se lăsă pe vine. Întinse mâna cu nemăsurată prudenţă, o prinse de braţ şi i-l trase în jos cu grijă. Femeia încercă speriată să se îndepărteze de el, ceea ce nu era posibil pentru că deja presa cu toată puterea stânca din spatele ei şi din această cauză îşi strânse cu mai multă putere genunchii la piept. Tremura puternic. Ochii îi erau întunecaţi de teamă.

Nu erau ochii lui Janice. În aceeaşi măsură nici silueta nu era a ei. Nici măcar nu aducea cu ea. Era mult prea tânără – nu avea nici măcar vârsta lui Janice atunci când o văzuse ultima dată, dar era atât de slăbită şi de epuizată încât lăsa impresia unei bătrâne – şi, în măsura în care putea să îi vadă faţa sub toată murdăria şi pecinginea de pe ea, avea trăsături uşor asiatice. Buzele îi erau crăpate şi umflate, şi Mogens mai observă că îi lipseau aproape toţi dinţii de pe maxilarul inferior. Pentru că haina de pe ea era practic o zdreanţă, mai remarcă şi că aproape tot corpul se găsea în aceeaşi stare jalnică. Tânăra nu era doar pe

jumătate moartă de foame, ci fusese evident și molestată timp îndelungat.

– Mă înțelegeți? o întrebă el.

Nu se așteptase cu adevărat la un răspuns, dar avu parte de o reacție care îl făcu să i se taie răsuflarea. Fata începu să tremure și mai puternic. Încercă încă o dată să se îndepărteze de el, iar spaima din privirea ei se transformă parcă într-un pumnal incandescent care îi perfora pieptul. Brusc nu mai putut să găsească cuvinte și își umezi buzele cu limba.

– Dumneavoastră... dumneavoastră nu trebuie să vă temeți, murmură el. Nu vă fac nimic.

Și de această dată nu făcu decât să înrăutățească situația. Tânăra începu să geamă ușor și își ascunse din nou fața în spatele brațelor.

– Nu are sens, spuse încet, din spatele lui, miss Preussler. Mă tem că sărmana nu pricepe nimic din ce vreți să îi spuneți. Am încercat și eu. Probabil că nu vorbește limba noastră.

Mogens se întrebă cât timp își pierduse cunoștința, dar își ținea în acest timp privirea îndreptată spre chipul tinerei. Nu mai spunea nimic – teoria lui miss Preussler nu i se părea convingătoare, dar avea senzația că însuși sunetul vocii lui o înfricoșa aproape de moarte pe fată –, doar că ridică brațul mult mai încet decât prima dată, întinse mâna cu grijă în direcția ei, o întoarse de câteva ori pentru a-i arăta că era goală și că nu era strânsă în pumn pentru a lovi. Gemetele fetei se amplificară și brusc începu să tremure din tot trupul. Deodată Mogens pricepu că el o înspăimânta de moarte.

Deși se depărtase la mai mulți pași de fată și nici măcar nu mai privea în direcția ei când vorbea cu miss Preussler, ea se vâra tot mai mult în perete și ridicase brațele deasupra

capului ca un copil care fusese pedepsit și îi era teamă că acum va fi și lovit.

– Eu nu cred... începu el prudent, dar fu întrerupt imediat de miss Preussler.

– Lăsați-mă să mai încerc o dată. Poate că între timp s-a mai liniștit.

Mogens nici nu mai trebuia să o privească, pentru a ști că lucrurile nu stăteau așa. Dar ce ar fi putut să spună? Că pe această sărmană ființă nu ar fi putut să o ia cu ei, pentru că i-ar fi împovărat și probabil i-ar fi pus și în pericol? Fără îndoială că asta era situația, și că miss Preussler știa la fel de bine ca și el, dar nu mai faptul de a *exprima* acest lucru l-ar fi pus pe aceeași treaptă cu Graves atât în ochii lui miss Preussler, cât și în propriii ochi. Așa că ridică doar din umeri, se întoarse demonstrativ – dar tot foarte încet, pentru a nu înspăimânta și mai mult fata cu o mișcare bruscă – și se îndreptă către cealaltă ieșire a grotei. Și dincolo sclipea bine cunoscuta fantomatică lumină verzuie, dar își luă lampa și scotoci prin buzunare după chibrituri.

Nu avu nevoie de ele. Trecerea înaltă de nici un metru și jumătate dădea într-o galerie îngustă, care se lățea și se înălța pe măsură ce se apropia de capătul ei aflat la cincisprezece, douăzeci de pași și care pierdea treptat și din neregularitățile ei naturale, până când în cele din urmă trecu într-o arhitectură precisă. Pe ultima parte petele luminiscente verzui fuseseră îndepărtate, dar Mogens putea să vadă clar picturile rupestre care împodobeau monstruoasele plăci de piatră; dincolo de ușa îngrijit construită în care se termina galeria ardeau lumini roșii și galbene. Când se apropie, mirosul tipic lemnului ars se amesteca cu duhoarea omniprezentă care infesta aerul.

Cu inima bătând ca un ciocan și ghemuit, deși ușa avea cel puțin doi metri, Mogens trecu în următoarea încăpere și ridică fără nici un rost lampa atunci când se îndreptă și se uită repede în jur.

Încăperea era la fel de goală ca marea sală prin care trecuseră sus, dar se afla într-un stadiu de ruină mult mai avansat. O parte din tavan era prăbușită, oferind privirii un puț îngust, cu formă neregulată, care ducea evident la suprafață, și de asemenea peretele din față expunea urme clare de distrugere violentă. O crăpătură cam cât o jumătate de palmă se căsca din podea până la tavan, și, în lumina tremurătoare care umplea spațiul, Mogens remarcă nori de praf care dansau. Când se apropie de crăpătură, observă că un curent de praf și particule mici de murdărie se prelingea pe podea. Orice s-ar fi petrecut aici nu se petrecuse cu mult timp în urmă. Mogens se gândi la cutremurul de mică intensitate pe care îl simțise aseară. Nu avea nici cea mai vagă idee cu privire la adâncimea la care se afla, dar ceea ce păruse acolo sus doar un tremurat ușor, aici jos putuse fi resimțit ca un șoc puternic.

Mogens privi gânditor în direcția din care venise. Îi ajungea foarte slab la ureche vocea lui miss Preussler. Nu înțelegea ce spunea, dar percepea tonul liniștitor, calm al vorbelor ei. Poate că avea succes și reușea să câștige încrederea fetei. Chiar și așa fata putea reprezenta o enormă greutate pentru ei, dar totuși nu în aceeași măsură în care ar fi fost silită să îi urmeze.

Deodată se îngrozi de propriile gânduri. Veniseră aici pentru a găsi oameni ca ea și ca alții, care împărtășeau cu ea aceeași soartă. Cum de în sufletul lui căuta acum motive pentru a o lăsa aici? Alungă aceste gânduri și se strădui să continue investigarea acestei încăperi, deși

mare lucru nu era de văzut. În privința picturilor rupestre și a frescelor care rezistaseră cumplitelor distrugeri era tot atât de nedumerit ca în privința a tot ce văzuse în partea superioară a orașului.

Lui Mogens nu îi surâdea ideea de a continua pe cont propriu cercetările și de a se îndepărta de miss Preussler și de fată, dar vrând-nevrând trebuia să le mai acorde ceva timp și cel puțin până acum nu existase pericolul de a se rătăci. Încăperea mai avea o singură ieșire, și Mogens își propuse să se întoarcă dacă va ajunge la o răscruce, la care ar fi trebuit să hotărască în ce direcție să continue drumul.

Dar a fost scutit să mai ia această hotărâre. Exact când vru să plece, auzi în spatele său un sunet și, când se întoarse speriat, dădu cu ochii doar de miss Preussler și de fata cu părul negru, care intraseră după el în încăpere. Mogens ridică din sprâncene surprins. Miss Preussler o ținea pe fată de mână, dar nu pentru a o trage cu forța după ea, ci pentru a o conduce. Fata se agățase cu cealaltă mână de braț și din toată atitudinea ei rezulta clar că era încă foarte speriată, dar că dovedea totuși o anume încredere.

– A mers repede, zise el uimit.

– Nici eu nu am crezut, mărturisi miss Preussler, lucru ce nu o opri să îl privească cu superioritate. În clipa următoare, în expresia feței ei se schimbă ceva. Păru mai curând gânditoare, dar și puțin ironică atunci când continuă: De fapt s-a liniștit imediat după ce ați plecat dumneavoastră, profesore.

– Așa?

Zâmbetul lui miss Preussler se lărgi, transformându-se mai curând într-un rânjet răutăcios, iar Mogens renunță precaut să mai adâncească tema. În loc de asta afișă un zâmbet liniștitor, și făcu un pas către fată.

– Nu trebuie să te mai temi, noi suntem... începu el.

Dar nu mai continuă. Fata suspină înfricoşată, dădu drumul braţului lui miss Preussler şi cu un pas rapid se ascunse în spatele ei, ca un copil care se ascunde speriat în spatele unui adult. Mogens se opri surprins, şi chiar miss Preussler păru pentru un moment neajutorată. Apoi îi ceru cu o privire să nu se mai apropie şi se întoarse. Sau în orice caz asta încercă să facă. Fata se agăţă brusc de ea cu atâta putere, încât aceasta cu greu reuşi să nu cadă.

– Dar ce este cu tine? strigă ea. Nu trebuie să te temi. Nimeni nu îţi face nimic!

Tendinţa de apărare a fetei fu şi mai violentă; ea se apucă cu ambele mâini de rochia lui miss Preussler şi în acelaşi timp încercă să ghemuiască în spatele ei, iar efectul a fost că miss Preussler trebui să lupte ca să-şi păstreze echilibrul şi să nu cadă. În mod automat Mogens mai făcu un pas şi întinse mâinile; fata scoase un ţipăt şi se agăţă şi mai tare de ea.

– Profesore, plecaţi de aici! Repede!

Mogens era prea perplex pentru a face altceva. Făcu doi, trei paşi înapoi şi fata se linişti. De fapt rămase atât de puternic agăţată de miss Preussler, că aproape îi tăia răsuflarea, dar cel puţin încetă să mai ţipe.

El mai făcu un pas înapoi şi lăsă jos mâinile. Fata se linişti mai ales după ce miss Preussler, reuşind să se elibereze, o luă în braţe.

– Rămâneţi acolo, profesore, spuse miss Preussler fără a se mai întoarce spre el.

În acelaşi timp începu să o mângâie pe păr pe fată, ţinând-o strâns cu cealaltă mână. Fata nu îl pierdea o clipă din ochi pe Mogens. Neliniştit, Mogens se gândi că era

posibil ca remarca lui miss Preussler să nu fi fost chiar atât de glumeață cum o socotise el.

– Cred că avem o problemă, zise el.

Miss Preussler reacționă exact cum se temuse el că va reacționa: nu spuse nimic, dar mânia din privirea ce i-o aruncă peste umăr spunea destul.

Mogens dădu dovadă de răbdare cu ea sau cel puțin încercă. Și probabil că îi făcea o nedreptate lui miss Preussler, căci rapiditatea cu care ea reușise să liniștească fata complet înspăimântată era neobișnuită. Trecură mai mult de două, trei minute până când ea să se întoarcă din nou către el, dându-i de înțeles cu un gest al capului că puteau să își continue drumul, dar lui i se păru că trecuseră ore.

– V-am spus că avem o problemă? întrebă Mogens.

– Da, răspunse rece miss Preussler.

Mogens așteptă zadarnic ca ea să mai spună ceva, apoi se întoarse ridicând din umeri îmbufnat.

– Atrăgeți-mi atenția dacă mă apropii prea mult de dumneavoastră, mormăi el.

Era o prostie, o știa și el, dar trebuia să i-o spună. Miss Preussler era suficient de dibace să nu răspundă direct, dar lui Mogens nu îi scăpă faptul că ea plecă abia după ce el se îndepărtase deja la patru, cinci pași. Îi stătea pe limbă o remarcă usturătoare, dar renunță la ea.

Părăsiră încăperea prin unica ieșire și nu apucară să facă nici zece pași când ajunseră la prima răscruce. Aici trebuia ca Mogens să se oprească pentru a o aștepta pe miss Preussler. Rămase nehotărât pe loc și privi mai întâi la dreapta, apoi la stânga. Coridorul pictat se continua cam la fel în ambele direcții, fără a se întrezări vreo altă trecere.

– Și acum? întrebă el întorcându-se către miss Preussler și către fată. Dăm cu banul sau aveți o direcție preferată?

Se oprise și miss Preussler. Trase fata lângă ea, punându-i protectoare mâinile pe umeri, și în primul moment Mogens nu își dădu seama de ceea ce vedea. Era greu de spus ce era mai intensă, teama ce se reaprinsese în ochii întunecați ai fetei când aceasta îl văzu oprindu-se și întorcându-se sau expresia de hotărâre înverșunată de pe chipul lui miss Preussler de a-și apăra fiica adoptivă de orice pericol, chiar și de el. Poate că în mod special de el.

Nu știa ce îl înfricoșa mai mult.

Negăsind un răspuns, ridică din nou din umeri, se întoarse spre stânga fără a mai alege, și porni la drum. După cum se așteptase, mai trecură câteva secunde până când să audă pași în urma sa, dar după câteva secunde zgomotul acestora încetă. Când privi în urmă, stabili că miss Preussler se oprise. Fata se desprinsese din brațele ei și o trăgea cu putere de mână. Nu scotea nici un sunet, dar dădea din cap și gesticula cu mâna liberă arătând în cealaltă direcție.

– Se pare că îi este frică de ceea ce se află în față, spuse miss Preussler. Poate că ar fi mai bine să o ascultăm.

Un moment, Mogens privi la lumina verzuie de la capătul coridorului. Aici, jos, lui îi inducea frică totul, dar în lumina din față nu distingea nimic deosebit. Ceea ce nu trebuia să însemne neapărat că așa și era. Această lumină îi spunea totul cuiva obișnuit cu ea. Și oricine ar fi fost această fată, ea cunoștea mai bine decât ei cum stăteau lucrurile pe aici. Totuși, în Mogens totul se împotrivea ideii de a-și pune viețile în mâna unei fete nu numai complet necunoscute, dar care se pare că nu era nici în toate mințile.

Pământul îi tremura sub picioare; foarte încet, nu părea să fie un adevărat cutremur. Dar în următoarea secundă din pământ pătrunse un scrâșnet, un zgomot care în imaginația lui Mogens ilustra imensele plăci continentale ce se

frecau unele de altele cu o forță primordială, măcinându-se între ele, făcând să se prăbușească munți în fluvii de foc subteran și împroșcând lava incandescentă. Cu un enorm efort de voință reuși să alunge înspăimântătoarele viziuni aproape la fel de repede cum apăruseră, și probabil că ar fi reușit să trateze totul ca pe un rod al imaginației, dar realitatea nu ținea cu el. În spatele lui, miss Preussler trăgea aer în piept cu disperare, iar din tavan se prelinseră unde de praf. Undeva, foarte departe, ceva se prăbuși cu zgomot.

– Bine, spuse el, mergem prin celălalt tunel.

Vru să plece imediat, dar se opri după primul pas, când fata făcu ochii mari de teamă și căută protecție în spatele lui miss Preussler. Abia după ce cele două se aflau deja în celălalt tunel și distanța dintre ei se mărise, se puse și el în mișcare.

– Poate că ar fi mai bine să mergem *noi* înainte, zise miss Preussler. Se pare că dintr-un anume motiv îi este frică de dumneavoastră, profesore.

– Nici nu se discută, decise Mogens.

Înainte că miss Preussler să fi avut ocazia să riposteze verbal – ori după cum îi stătea în fire să facă ceva, ceea ce era totuna –, trecu pe lângă ele. Nici mișcarea aceasta nu era prea inteligentă, după cum trebui să constate. Propunerea lui miss Preussler fusese cât se poate de rezonabilă. Doar cu mare greutate puteau să repete această complicată manevră la fiecare bifurcație, pentru că, de fiecare dată când se apropia de ea, fata intra în panică. Totuși, Mogens purcese la drum. Îi era indiferent dacă procedase inteligent sau nu. Oricum, venind aici fusese deja oricum, numai *inteligent* nu.

Încetini abia când ajunse la capătul tunelului, unde ridică brațul stâng, pentru ca miss Preussler și însoțitoarea

ei să încetinească și ele pasul. Se părea că dincolo de ușă nu mai era o altă cameră, ci un spațiu enorm, iluminat exclusiv de lumina vie verzuie. Obișnuita duhoare care îi însoțise pas cu pas, între timp nu îi mai surprindea, dar acum pe Mogens putoarea îl izbi cu atâta putere, încât stomacul i se revoltă. Mogens se opri din mers, inspiră și expiră de nevoie adânc – ceea ce se dovedi a nu fi fost o idee bună, căci gustul amar ca de fiere pe care îl simțea sub limbă se intensifică – și făcu semn cu mâna către miss Preussler să se oprească și ea. Nu se întoarse spre ea, dar plecă mai departe abia după ce zgomotul pașilor din urma lui încetă.

Nu se înșelase. Dincolo de ușă nu se afla o cameră cu pereți pictați cu grijă, ci era un spațiu imens. Din ce putea să vadă, lățimea avea cel puțin treizeci, patruzeci de metri și ceva mai mult măsura lungimea.

Era o apreciere aproximativă, pentru că sala subpământeană era aproape complet distrusă.

Pereții erau crăpați peste tot, piatra fusese supusă unor presiuni imense și cedase. Tavanul, odată minunat pictat și sprijinit de o adevărată pădure de coloane din piatră groase de un metru, atârna în nenumărate locuri ca o prelată prea subțire de cort în care se adunase apa de ploaie, iar în cealaltă parte a sălii părea că se prăbușise complet; Mogens nu putea să se pronunțe cu certitudine, pentru că lumina verzuie era tot mai slabă pe măsură ce distrugerile erau mai grave, ca și cum ciudatele plante își pierduseră luminiscența naturală în momentul în care fuseseră desprinse cu forța de suportul lor.

Pe lângă acestea, atenția îi fusese captată aproape total de ceva care în primul moment îl înspăimântă mai mult decât urmele lăsate de cutremur. În această sală nu existau doar dărâmături...

Chiar imediat dincolo de ușa prin care Mogens privea erau cam o jumătate de duzină de vârcolaci. Nici unul dintre ei nu se mișca. Cei mai mulți dintre ei erau ghemuiți pe podea în aceeași poziție de rugă aproape absurdă ca și prima dintre aceste creaturi peste care dăduseră, dar cel puțin doi dintre ei aveau o poziție ciudat de contorsionată.

– Profesore? se auzi vocea îngrijorată a lui miss Preussler.

– Rămâneți pe moment acolo, răspunse Mogens.

Cu inima bătându-i puternic, înaintă în sală. Regretă că nu își aprinsese lampa, dar nici nu cuteza să facă lucrul acesta acum, pentru că, deși ținea în mână plicul cu chibrituri, ar fi însemnat să îi scape din ochi, fie și numai pentru o secundă, pe vârcolacii încremeniți. Nu îndrăznea să o facă pentru că în ciuda oricărei logici era absolut sigur că în fracțiunea de secundă în care nu îi va mai privi, monștrii se vor năpusti asupra lui. Ceea ce făcea era de fapt o prostie. În imediata lui apropiere putea să numere șase, opt, ba chiar zece asemenea creaturi, și și mai mulți se aflau în partea mai prost iluminată. Genunchii îi tremurau atât de tare, că avea dificultăți cu pășitul.

Dar continuă să meargă. Nici una dintre oribilele creaturi nu îl băgă în seamă, deși Mogens făcu aceeași remarcă neliniștitoare ca anterior: vârcolacii nu păreau să doarmă ori să fie fără cunoștință. Aveau ochii deschiși, și le auzea respirația grea, iar uneori și câte un gâfâit.

– Profesore? Este totul în regulă? se auzi vocea lui miss Preussler din tunel.

– Încă un moment, îi răspunse Mogens.

Ar fi preferat să nu fi fost silit să vorbească. Rațiunea îi spunea că nu avea nici o importanță, dar acest lucru nu schimba faptul că era din ce în ce mai convins că, la cea mai

mică neatenție din partea lui, vârcolacii vor ieși din amorțeala lor și se vor năpusti asupra lui. Se străduia să își ignore frica și să meargă mai departe. Îl interesa mai puțin starea de amorțeală inexplicabilă de care erau cuprinși vârcolacii, și mai mult alți doi vârcolaci.

Aceștia erau fără îndoială morți. Unul din ei avea o poziție nenatural contorsionată, pe care nici măcar un organism atât de rezistent ca al lor nu o putea avea în viață. Mogens nu putea să spună ce îi produsese acestuia moartea, lucru în privința căruia nu exista îndoială în ce privea moartea celui de al doilea. Poziția lui era mai puțin sucită, stătea rostogolit pe o parte, și ai fi putut zice că dormea, dacă nu s-ar fi aflat într-o baltă de sânge și dacă ar mai fi avut cap. Pe locul în care ar fi trebuit să fie capul era o lespede de piatră groasă de o jumătate de metru.

Mogens îngenunche nesigur lângă creatura ucisă, pentru a o examina mai atent, dar nu îndrăzni să o atingă. Deși din partea acesteia nu mai era nici un pericol, ea îi insufla mai multă teamă decât frații ei vii din jur.

Mogens se ridică în picioare și lăsă capul pe spate, pentru a privi tavanul din care aici se desprinseseră doar câteva blocuri de piatră, o parte din ele risipindu-se sparte pe jos. Probabilitatea ca aceste sfărâmături să fi lovit mortal în același timp doi vârcolaci nu era prea mare. Soarta nu fusese deosebit de blândă cu acești posesori de capete de șacal.

Poate chiar mai puțin blândă decât crezuse...

Mogens se întoarse fulgerător când auzi în spatele lui un gâfâit înfundat.

Dacă vârcolacul ar fi vrut cu adevărat să îl atace, reacția lui Mogens ar fi venit prea târziu. Dar vârcolacul nu avusese această intenție. Acesta se sprijinise în genunchi și în brațul drept, și rămăsese tremurând în această poziție. Apoi, cu un oftat înăbușit, alunecă pe o parte și înțepeni așa.

Inima lui Mogens bubia să-i sară din piept. Îl cuprinse panica. Dar nu se întâmplă nimic. Bestia rămase nemişcată în poziţia în care căzuse. Din pieptul ei musculos mai ieşea câte un oftat chinuit, şi membrele îi tremurau uşor, dar nu întreprinse nici o tentativă de a se mişca ori a se ridica.

În acest moment, Mogens făcu ceva foarte curajos dacă avem în vedere atitudinea lui faţă de temeritate: în loc de a se pune în siguranţă atâta timp cât mai putea, se duse la vârcolac şi se aplecă deasupra lui pentru a-l examina mai amănunţit.

Creatura era evident conştientă, şi inima lui Mogens dădu să-i sară din piept când el întâlni privirea ochilor ei, în care citi clar că era recunoscut, că ea *îl privea*, şi că *ştia exact* ce vedea!

Dar continuă să se aplece şi simţi un nou fior ca de gheaţă când zări rana groaznică ce se căsca într-o parte a creaturii. Şi ea trebuia să fi provenit de la un bolovan căzut, care aproape că o omorâse. Şi totuşi, cu toate durerile teribile şi conştient de moartea ce îl aştepta, vârcolacul făcea tot efortul de care era în stare pentru a-şi înăbuşi orice sunet şi pentru a rămâne nemişcat.

– Profesore, ce...? Paşii lui miss Preussler se apropiau rapid şi tot atât de brusc se opriră. Dumnezeule mare, ce este asta?

Mogens îşi desprinse cu greu privirea de pe vârcolacul muribund, pentru a o îndrepta către ea. Miss Preussler stătea la nici un pas de el şi privea cu ochii larg deschişi creatura care tremura. Îşi dusese mâna la gură, ca pentru a suprima un strigăt, şi în lumina verzuie care umplea sala, chipul ei era şi mai palid, şi mai înspăimântat.

– Cred că Graves avea dreptate, murmură Mogens. Pare să fi căzut într-o stare de... amorţeală. Nu ştiu de ce, dar noi...

Solul tremură. De data aceasta nu mai fu doar un şoc scurt, ci o lovitură dură, bubuitoare, care aproape că îi doborî pe amândoi la pământ şi care nu provocă doar un ecou de durată reflectat de pereţii înconjurători, ci şi o grindină, din fericire măruntă, formată din pietre ce căzeau din tavan. Ca prin minune, nici el şi nici miss Preussler nu avură nimic de suferit. Aerul deveni deodată atât de plin de praf, încât abia mai puteau să respire.

– Trebuie... să ieşim de aici, zise el, tuşind. Toată construcţia aceasta se prăbuşeşte!

Miss Preussler îşi desprinse cu greu privirea de la vârcolacul muribund şi îl privi fix pe Mogens. Părea că vrea să spună ceva, dar buzele i se mişcau fără a scoate un sunet şi poate că pentru prima dată Mogens văzu în ochii ei nu doar o teamă vagă, ci frica intensă în faţa morţii. Se întrebă cu un ciudat calm glacial ce ar trebui să facă dacă ea va intra în panică şi făcea vreo prostie. Miss Preussler atârna dublu cât el şi, în ciuda vârstei înaintate, avea o excelentă constituţie fizică. Nu credea că ar putea să o stăpânească dacă ea şi-ar pierde controlul.

Dar periculosul moment trecu tot atât de repede precum apăruse. Flăcările ameninţătoare din ochii ei se stinseră, şi pentru un moment păru penibil marcată de faptul că fusese pe punctul de a-şi pierde autocontrolul. Dar totul trecu, ea se retrase un pas, scutură demonstrativ umerii doar pentru a reveni pe vechiul loc şi pentru a-i lua din mână lui Mogens plicul cu chibrituri. Cu o îndemânare neaşteptată aprinse un chibrit şi îl apropie de fitilul lămpii ei. Mogens închise ochii orbit.

– Dumneavoastră mi-aţi explicat amănunţit că acest oraş există de cinci mii de ani, profesore. Va mai exista doar câteva ore.

Mogens se abținu să îi explice și că probabilitatea producerii unei catastrofe crește nu doar proporțional cu vechimea acestor ruine, ci și cu fiecare mișcare seismică. În loc să facă asta, privi atent în jur, pentru ca ochii să i se obișnuiască cu lumina albă intensă. Se împotrivea și gândului că miss Preussler avusese probabil dreptate, chiar dacă din cu totul alte motive. Chiar dacă găseau drumul de înapoiere din prima încercare – lucru de care Mogens se îndoia –, vor avea nevoie de cel puțin o oră pentru a ajunge la suprafață. Nu aveau alternativă, trebuiau să își asume acest risc.

– Cinci mii de ani! adăugă miss Preussler pe un ton mustrător. Când oricine știe că Dumnezeu a creat lumea abia acum patru mii de ani! Când ieșim de aici, profesore, va trebui să avem o lungă și serioasă discuție.

Mogens se întrebă în sinea lui dacă în aceste condiții chiar și-ar mai dori să iasă, dar alungă acest gând absurd și recuperă chibriturile de la miss Preussler, pentru a aprinde propriul felinar.

– Unde este fata? întrebă el.

Miss Preussler îl fixă cu privirea o jumătate de secundă, exclamă: „Oh!" și dispăru fulgerător.

Mogens se aștepta să trăiască cel puțin o ușoară satisfacție răutăcioasă, dar nu fu cazul și alungă și acest gând. Acum ardea și lampa lui, împrăștiind în sală un cerc luminos alb strident. În acest cerc putea să vadă mult mai bine decât înainte și se gândi cât de surprinzător era că simțurile umane se mulțumeau atât de rapid cu ceea ce aveau la dispoziție, dându-i senzația de suficient. Nori de praf pluteau înșelător și fără zgomot în lumina lămpii.

Mogens mări încet cercul de lumină și încercă să deslușească mai multe amănunte în partea din spate a sălii, dar nu reuși. Putu doar să își facă o impresie generală asupra

distrugerilor, ce păreau mai serioase decât crezuse. Întreg tavanul aflat deasupra părții din spate a încăperii căzuse. Stâlpii din piatră groși de un metru erau frânți ca niște trestii, zăceau rupți în bucăți ori se ridicau precum catargele unor vase scufundate din valurile împietrite ale unui ocean de moloz. La mai puțin de treizeci, patruzeci de pași de el se prăbușiseră sute, dacă nu mii de tone de stâncă și blocuri de piatră. Dacă și în acea parte a sălii se aflaseră vârcolaci în momentul producerii catastrofei, aceștia nu avuseseră nici cea mai mică șansă să supraviețuiască.

Ceva mai deschis la culoare străfulgeră în raza de lumină ce se deplasa; o mișcare ce era altfel decât dansul norilor de praf. Mogens readuse raza de lumină la locul respectiv și, într-adevăr, ceva se mișca la baza unei grămezi de moloz. Să fi supraviețuit catastrofei vreuna dintre creaturi?

Mogens se apropie ezitant. Deși logica îi spunea că un vârcolac rănit era foarte probabil să nu fie periculos, se mișca cu deosebită prudență; în definitiv, animalele de pradă rănite erau cele mai periculoase.

Dar nu era vorba despre un vârcolac. Ceea ce se răsucea în lumina lămpii cu carbid îi aminti lui Mogens în primul moment de acel gen de melci respingători pe care călcase în tabără; numai că acesta era sensibil mai mare și mai respingător. Blocurile de piatră căzute îl zdobiseră parțial, așa că Mogens putea doar să presupună care erau dimensiunile lui inițiale, dar partea rămasă întreagă era mai mare decât o mână de bărbat și era evident secționată; era posibil ca creatura să fi avut și ceva ca un cap. Dar asemănarea cu melcii nu era de trecut cu vederea. Și carnea îi era transparentă, așa că puteau fi observate pulsațiile dezordonate ale ciudatelor organe interne.

Mogens ridică piciorul pentru a zdrobi definitiv oribila creatură, dar se răzgândi şi roti lampa în jur. Mai descoperi şi alte astfel de creaturi respingătoare, vătămate mai mult ori mai puţin, apoi raza de lumină se opri asupra unei mâini ce ieşea din dărâmături.

O mână de *om*.

Din nou avu loc un duel îndârjit între raţiunea şi instinctele lui arhaice, în timp ce deja îngenunchease şi începuse să sape cu ambele braţe. Oricine s-ar fi aflat sub această grămadă de moloz nu ar fi avut şanse de supravieţuire mai mari decât mult mai robustul vârcolac, dar acest lucru nu schimba cu nimic faptul că în faţa lui se afla un om îngropat.

Mogens săpa tot mai repede, dădea de o parte pietre şi moloz, înlătura sfărâmături pe care în condiţii normale nu ar fi putut să le clintească un milimetru. Săpă cu mâinile goale până când de sub grămada de moloz se iviră un braţ şi un antebraţ, un umăr şi, în cele din urmă, o parte a unei feţe. Apoi lăsă pe lângă el să îi atârne mâinile tot aşa de brusc cum începuse să sape.

Nu mai putea face nimic. Cu excepţia câtorva julituri şi zgârieturi mai curând superficiale, nu putu să descopere răni serioase, dar ochii larg deschişi ai femeii cu păr negru erau goi.

– Noi suntem, profesore, se auzi vocea lui miss Preussler în spatele lui. Închipuiţi-vă că bietul copil era...

Se opri scoţând un sunet ce exprima groaza, când fu destul de aproape ca să vadă ceea ce tocmai dezgropase Mogens, şi la rândul lui acesta tresări când ridică privirea şi descoperi că miss Preussler nu se întorsese singură. Şi acum fata se agăţase de umărul lui miss Preussler, şi Mogens se temu de ce era mai rău când aceasta va descoperi moarta aflată sub dărâmături. Dar privirea şi faţa ei rămaseră

indiferente. Dacă o cunoştea pe acea străină, ea nu însemna nimic pentru ea.

Totuşi, Mogens spuse repede:

– Poate că ar fi mai bine dacă...

Miss Preussler înţelese ce voia să spună, deşi nu dusese fraza până la capăt. Cu o mişcare uşoară, dar totuşi energică, ea luă mâinile fetei de pe braţ şi o prinse de după umeri şi încercă să o împingă puţin într-o parte, exact atât cât să nu mai vadă toate amănuntele îngrozitoarei privelişti. Fata făcu ascultătoare un pas lateral, după care se opri şi încercă să apuce cu mâna stângă lampa lui miss Preussler, cu cealaltă mână gesticulând către vârful haldei de moloz. Miss Preussler încercă să o împingă şi mai înapoi, dar fata se împotrivi, gesticulând şi mai aprins.

– Se pare că vrea să meargă acolo, zise miss Preussler, aruncând o privire peste umăr.

Mogens dădu cu hotărâre din cap:

– Este prea periculos. Acolo totul este praf şi pulbere.

Doar la gândul de a pătrunde mai adânc în acest labirint de resturi, capcane periculoase şi lame de piatră ascuţite ca un brici aproape că i se făcu rău.

Dar fata nu încetă să gesticuleze şi să se smucească, o trăgea cu tot mai multă putere pe miss Preussler de braţ, cu toate încercările ei de a-i vorbi şi a o linişti. În cele din urmă se smulse de lângă ea şi începu să escaladeze muntele de moloz folosindu-se de mâini şi de genunchi, dar totuşi cu o surprinzătoare îndemânare.

Miss Preussler privi îngrozită o clipă în urma ei, după care pe chipul ei se ivi expresia unei hotărâri dârze. Cu mâna stângă ridică lampa deasupra capului, cu cealaltă mână suflecă rochia şi o urmă pe fată. Mogens simţi un gen de groază înăbuşită, care nu dură decât un moment,

după care interveni resemnarea. Renunță s-o mai strige pe miss Preussler sau să o readucă la rațiune în orice alt mod, și porni să escaladeze și el mormanul de dărâmături.

Urcușul se dovedi mai dificil decât se temuse. Muntele de sfărâmături și de blocuri de piatră sparte nu era nici pe departe atât de masiv cum apreciase el. Bucăți din el se desprindeau mereu sub mâinile și picioarele lui, câteodată chiar câte un întreg segment se prăvălea cu zgomot, și Mogens nu era nicidecum așa de sigur cum ar fi vrut să fie că trosniturile și pocniturile care se auzeau din tavanul invizibil de deasupra lui ar fost chiar imaginare. De două ori căzu și alunecă o bucată de drum îndărăt, și ar fi fost surprins dacă nu ar fi ajuns ultimul în vârf.

Miss Preussler îi întinse binevoitoare mâna și, dacă epuizarea și frustrarea lui Mogens ar fi fost doar nițel mai mari, iar mândria doar puțin mai mică, ar fi acceptat cu siguranță oferta. Dar așa îi aruncă încăpățânat numai o privire supărată, se târî de-a bușilea ultimul metru și jumătate, ocazie cu care nu numai că își rupse o unghie de la un deget – ceea ce era surprinzător de dureros –, dar se lovi atât de tare la coapsa dreaptă, că rana reîncepu să îi sângereze sub pansament și, în cele din urmă, gâfâind de oboseală și strângând din dinți, dar cu mândria oarecum intactă, ajunse lângă ele. Miss Preussler îl măsură cu o privire ciudată, despre care el nu putea să spună dacă era depreciativă sau într-un anume fel dezaprobator-amuzantă, dar nu zise nimic.

Efortul lor se părea că a fost fără nici un rost. Tânăra dispăruse, chiar dacă nu putea fi prea departe – Mogens putea să îi audă respirația agitată și zgomotul pașilor nu departe în întuneric, însoțit de zgomotul neîntrerupt al pietrelor ce se rostogoleau sub pașii ei, dar mai dură puțin până când reuși să o localizeze în lumina lămpii.

O jumătate de secundă mai târziu pe ea căzu și lumina lămpii lui miss Preussler, și fata întoarse speriată capul privindu-i cu ochii mijiți. Se părea că lumina îi provoca dureri, poate că și teamă, ceea ce nu o împiedica să se avânte în continuare cu o surprinzătoare agilitate și rapiditate, de parcă toată viața nu ar fi făcut altceva decât să escaladeze ruine și să evite obstacole invizibile. Se îndepărta de ei incredibil de repede. Încă vreo câteva clipe, gândi Mogens, și nici lumina reunită a celor două lămpi nu ar mai fi fost suficientă pentru a o localiza.

Miss Preussler se pare că gândea la fel, căci era pe punctul de a se ridica și a o urmări, dar de data aceasta Mogens o prinse de braț și o reținu.

– Vreți să vă sinucideți? întrebă el.

– Dar...

– Nici un „dar"! o întrerupse Mogens. Miss Preussler, căreia nu îi mai vorbise niciodată pe un asemenea ton, făcu ochii mari și îl privi înmărmurită. Mogens continuă pe un ton ceva mai jos, dar tot atât de decis: Trebuie să plecăm de aici! Grota se poate oricând prăbuși, nu pricepeți?

Mogens se simți oarecum ușurat când în ochii ei văzu ceva aducând a teamă. Pe durata unei respirații ea îl privi întrebătoare, apoi aruncă capul pe spate și ridică lumina lămpii către tavan.

Mogens și-ar fi dorit ca ea să nu fi făcut asta. În opinia lui, fusese prea optimist în privința stabilității acestei săli. Tavanul odinioară minunat pictat le atârna deasupra capetelor ca o pânză de cort udă și în nenumărate locuri din el se scurgea praful. Doar un singur stâlp aflat în apropierea lor, ce părea deosebit de solicitat, părea că îl mai susținea de la prăbușirea totală, și Mogens nici nu îndrăznea să se gândească la stabilitatea lui. Se gândi însă cuprins de teamă

cât trecuse de la ultima mișcare seismică. Cu siguranță, nu mai mult de cinci ori șase minute. Între această mișcare și cea anterioară ei se scursese evident mai mult timp și între aceasta și cea dinaintea ei încă o dată pe atât. Bineînțeles că nu exista nici o dovadă că va avea loc un alt cutremur, dar, dacă mișcările se succedau, ele aveau loc la intervale tot mai scurte. Dacă pământul se cutremura încă o dată – acest lucru se putea întâmpla în orice moment –, sala se va prăbuși ca un castel din cărți de joc.

– Dar nu o putem lăsa... începu miss Preussler.

– Ce? o întrerupse din nou Mogens. Dădu cu regret din cap: Credeți-mă, miss Preussler, ca și dumneavoastră eu nu vreau să o părăsesc la nevoie pe această sărmană, dar trebuie să plecăm. Oricum nu o mai ajungem,

De fapt zgomotul pașilor aproape încetase și, când Mogens orientă lumina în direcția în care se îndepărtase fata, nu mai zări decât un amestec de dărâmături și de praf dansând în aer.

– Chiar vreți să vă duceți acolo? întrebă el.

Miss Preussler tăcea. Însă pe fața ei se putea citi. Mogens se simți într-un mod absurd laș și aproape trădător; mai puțin față de tânăra necunoscută, pentru care oricum aparențele nu puteau să însemne mare lucru, și mult mai mult față de miss Preussler, care contase pe ajutorul și sprijinul lui, și față de el însuși.

Totuși, după câteva secunde spuse încet:

– Miss Preussler... Betty... vă rog! Trebuie să plecăm de aici. Repede.

– Da, șopti ea. Oare se înșela Mogens sau avea ochii umeziți? Aveți dreptate, profesore.

Mogens respiră ușurat. În același timp din întunericul aflat în fața lor răzbătu un țipăt strident, îndelungat.

Miss Preussler sări atât de repede în picioare, încât propria mişcare bruscă o făcu să cadă în genunchi. Dar se ridică imediat şi se avântă înainte clătinând lampa într-o parte şi într-alta, parcă pentru a tăia cu lama ei de lumină întunericul ameninţător. Câteva secunde Mogens rămase atât de speriat, că nu putu să facă altceva decât să se ridice şi el şi să privească în urma ei. După care o luă la fugă după ea.

Deşi alerga din toate puterile, distanţa dintre el şi miss Preussler creştea mereu. Încercă să mărească pasul, dar nu reuşi decât să îşi iasă din ritm şi era cât pe-aici să cadă. Când îşi recăpătă echilibrul, miss Preussler deja ieşise din raza de lumină a lămpii lui, şi poate că în următoarele câteva clipe ar fi pierdut-o complet din vedere, dacă aceasta nu s-ar fi oprit brusc. Lumina lămpii ei încetă să se mai agite şi se orientă către un punct pe care Mogens nu îl putea vedea. Încercă din nou să alerge mai repede, dar se împletici. În cele din urmă, ajunse totuşi lângă ea, cu respiraţia tăiată.

– Ce dracului aţi vă...?

Restul întrebării îi rămase pe buze când văzu spre ce era orientată lumina lămpii acesteia.

Exact în faţa lui miss Preussler, tavanul era complet căzut, dar lângă ea, o mică bucată se proptise de resturile unei coloane distruse care răsărea din moloz, în aşa fel încât forma o boltă protectoare de vreo doi metri înălţime.

Care se transformase într-o capcană a morţii. În primul moment Mogens numără o jumătate de duzină de siluete scăldate în propriul sânge, cu corpurile zdrobite. Erau femei – fără excepţie femei, din câte putu să îşi dea seama în prima clipă –, care se refugiaseră aici atunci când în jurul lor totul începuse să se prăbuşească. Coloana le adăpostise

de tavanul care căzuse peste tot ca pistonul unei imense prese, dar nu le putuse salva. Aici tavanul nu se prăbușise complet, dar era străpuns peste tot, așa că peste nefericitele femei căzuse o ploaie de pietre și praf. Soarta le mai dăruise doar două, trei secunde de viață, însă doar pentru a le lovi mai groaznic.

– Sunt... femeile pe care le-ați văzut? întrebă el șocat, cu vocea aproape pierdută.

– Cred că da... răspunse miss Preussler tot atât de pierdută ca și el. Își trecu mâna peste bărbie și peste buze și zise: Dar... nu sunt sigură dacă...

Vocea îi cedă definitiv. Mogens îi înțelegea nesiguranța. Moartea coborâse cu siguranță rapid peste aceste femei, dar nu fusese ușoară. Fuseseră practic lapidate și ofereau o priveliște înspăimântătoare. Singura ființă vie de sub bolta asimetrică era fata cu părul negru, așezată în genunchi, care se clătina ușor în față și în spate. Cel puțin încetase să mai țipe.

– Ocupați-vă de ea, zise Mogens, vă rog!

În timp ce miss Preussler își învingea șocul și se îndrepta spre fată, Mogens își adună tot curajul și se aplecă lângă primul cadavru. Mișcarea fu însoțită de un pocnet ușor, dar penetrant, și Mogens speră că sunetul provenea de la încheieturile genunchilor lui, și nu de la plafonul de deasupra capului.

Nu se înșelase. Femeia era moartă, lovită de nenumărate fragmente căzute din tavan și, după expresia mai mult surprinsă decât chinuită de pe chipul ei, totul se petrecuse repede. Lui Mogens îi era greu să îi stabilească vârsta. Nu era atât de tânără ca fata, dar mult mai apropiată de vârsta lui decât a lui miss Preussler, dar părea trecută, ca și cum

viața ar fi împovărat-o mai mult decât pe altele chiar mai în vârstă.

– Profesore!

Mogens o ignoră pe miss Preussler și trecu la următorul cadavru. Apoi la următorul. Și la următorul.

Era probabil cel mai înfiorător lucru pe care îl făcuse vreodată, dar se strădui să examineze fiecare cadavru, cel puțin fugar, pentru a stabili dacă vreuna dintre femei mai dădea semne de viață – deși se surprindea gândindu-se panicat cum ar reacționa dacă ar da de o supraviețuitoare ori poate chiar de mai multe.

– Profesore! insistă miss Preussler.

Vocea devenise mai stridentă. Dar Mogens își continuă verificările până când se convinse că nimeni nu mai trăia, ceea ce trezi în el un sentiment contradictoriu: un amestec de regret amar și furie, dar și ușurare, de care îi era rușine.

– Profesore! strigă a treia oară miss Preussler, și de data aceasta Mogens sesiză un ușor ton de panică.

Ridică alarmat privirea, și ochii i se măriră incredibil.

Fata încă mai era îngenuncheată, legănându-se încet. Avea ochii închiși și strângea la piept o legătură de cârpe. Scotea un sunet ușor, ritmic.

Cuprins de un sentiment neplăcut, Mogens se ridică, se îndreptă spre ea, și sentimentul neplăcut se transformă în groază când văzu ce conținea legătura pe care fata o strângea disperată.

Un copil.

Și în același timp nu era copil.

Fără îndoială era un sugar de cel mult trei ori patru luni, dar tot atât de neîndoielnic nu era un sugar *uman*. Avea pielea acoperită cu un puf des, de un maro-deschis, care mai târziu s-ar fi transformat într-o blană țepoasă.

Mâinile lui, cât erau ele de mici, aduceau deja mai mult a gheare decât a degete de om, iar acolo unde ar fi trebuit să fie faţa, Mogens zări ţeasta triunghiulară a unui şacal.

Era un vârcolac.

Cu siguranţă că timp de o jumătate de minut, dacă nu chiar mai mult, Mogens privi pur şi simplu oribila creatură din braţele fetei. Avea senzaţia că îi fuge pământul de sub picioare, dar fără să fie vorba despre un cutremur. În el totul se întorcea pe dos. Oroarea resimţită era de un fel cu totul nou, cu rădăcinile mai puţin în ceea ce vedea şi mai mult în ceea ce *semnifica* ceea ce vedea – chiar dacă acest gând era prea grotesc şi în acelaşi timp prea înspăimântător faţă de ceea ce îi era îngăduit.

Şi nici nu era cel mai rău lucru...

– Este mort, profesore, spuse miss Preussler încet, pe un ton neutru. Uitaţi-vă!

Ea se apropie cu nesfârşită atenţie de fată şi întinse mâna către legătura însângerată din mâinile ei, dar nu o atinse. Fata se retrase speriată şi strânse şi mai tare sugarul la piept. Dacă Mogens nu ar fi fost în primul moment prea şocat, ar fi remarcat imediat că vârcolacul era la fel de mort ca toţi ceilalţi de aici, lovit de tavanul prăbuşit sau poate sufocat de moloz şi de praf. Cârpele sfâşiate în care era învelit erau grele şi musteau de sânge, şi din botul uşor întredeschis, în care sclipeau deja două rânduri de dinţi mici, dar ascuţiţi ca nişte ace, se scursese sânge acum închegat.

Solul se cutremură, dar de data aceasta atât de încet încât Mogens abia sesiză. Totuşi, din tavan se scurse praf, şi doar un moment mai târziu auziră un bubuit profund,

provenit mai puțin din pământul de sub picioarele lor, cât mai mult din aer.

– Trebuie să ieșim de aici, spuse nervos Mogens. Vă rog, miss Preussler, trebuie să o liniștiți cumva. Convingeți-o să arunce acea... *arătare.*

După cum se aștepta, miss Preussler îi aruncă o privire mustrătoare, și el își regretă spusele, dar pur și simplu nu era capabil să vorbească despre oribila creatură ca despre un *copil.* În timp ce încerca să își împartă atenția între miss Preussler și fata cu teribila ei povară, și totodată între un trosnet suspect al stâncii și un tremur al podelei, gândurile îi fugeau prin minte. Ceea ce vedea îl aducea în pragul isteriei. Dacă rațiunea încerca să îi explice că existau o duzină de alte explicații logice pentru ceea ce vedea, ceva îi spunea în același timp cu o certitudine de nezdruncinat că nici una dintre ele nu corespundea și că pentru această privelițte oribilă exista o unică explicație, la fel de absurdă precum suna.

– Aveți dreptate, profesore, spuse un pic nesigură miss Preussler. Eu... încerc.

Se vedea clar cât de rău se simțea când se apropie pentru a doua oară de fată, cu și mai multă grijă decât înainte, și când întinse mâna. I se citea pe față spaima și compătimirea, dar și oroarea crescândă.

– Tu... trebuie să îl lași aici, înțelegi? șopti ea. Știu cum te simți... Îmi pare cumplit de rău, dar... nu putem lua copilul cu noi.

Fata se ghemui plină de teamă, dar nu mai încercă să se retragă. Chiar îi permise lui miss Preussler să o îmbrățișeze, dar strânse și mai tare legătura sângerândă.

Pământul tremură ușor. Bubuitul nu se mai repetă, dar din tavan se scurse și mai mult praf, și nu departe de ei un bolovan de mărimea unui cap se dislocă și se izbi de podea.

– Miss Preussler! zise nervos Mogens.

– Trebuie să îl lași aici, mă înțelegi? continuă încet miss Preussler.

O mângâie ușor pe față pe păr. Aceasta suportă atingerea, dar când miss Preussler încercă să apuce cu cealaltă mână legătura din brațele ei, se smulse și sări un pas înapoi. Prin ochii ei trecu un fulger și scoase un sunet asemănător celui scos de o pisică furioasă.

– Miss Preussler! repetă Mogens.

Ea făcu un gest de revoltă către el și continuă să îi vorbească fetei cu calm. Mogens știa că nu mai avea sens.

– Nu are nici un rost, spuse el.

Nu era momentul pentru răbdare ori pentru discursuri blânde. Dacă nu ieșeau de aici în câteva minute, erau pierduți. Se duse hotărât la miss Preussler, o trase într-o parte și întinse mâna către copil.

Fata țipă strident. Unghiile ei rupte și crestate, dar ascuțite ca niște lame, lăsară pe dosul mâinii lui Mogens urme usturătoare, și el reuși în ultimul moment să întoarcă și capul, când ea încercă să procedeze la fel și cu fața lui. Se trase neîndemânatic într-o parte și se lovi de stâlp, care vibră. Din tavan se scurse praf. Podeaua se cutremură, și de această dată vibrațiile nu încetară după câteva secunde și se repetară bubuiturile. Acum Mogens era sigur că nu era vorba despre zgomotul scos de masele de rocă ce se frecau unele de altele, ci era vorba despre aerul care gemea sub niște forțe de neimaginat, care se concentrau adânc sub ei, în inima pământului.

Mogens înțelese cu un gen ciudat de spaimă la care nu lua parte că nu lovitura lui făcuse coloana să tremure. Se confirma lucrul de care se temuse: era cutremurul următor și, cu toate că sub ei solul tremura încet, simțea că șocurile

nu încetau şi că ce era mai rău abia urma să se producă. Scurgerile izolate de praf şi de pietricele crescură în intensitate şi se auzeau ca o cascadă de nisip în centrul căreia se aflau, şi simţea aproape fizic presiunea necruţătoare ce devenea tot mai puternică, suportată de coloana din piatră din spatele lui.

– *Afară de aici!* strigă el.

Miss Preussler îl privea cu ochi mari, şi fata încremeni în poziţia ei de apărare, strângând cu o mână copilul mort, iar cu cealaltă mână ridicată ameninţător, cu degetele ca nişte gheare. Undeva căzu cu zgomot o piatră. Ceva îi şterse umărul lui Mogens şi se înfipse în pământ, lângă el, cu atâta putere, că picioarele îi fură lovite de o grindină de aşchii de rocă; lăsă deoparte orice menajamente şi dintr-un salt fu din nou lângă fată. Unghiile ei îi ţintiră ochii, dar frica morţii îi conferi lui Mogens nu numai puteri supraomeneşti, dar şi o agilitate pe măsură. Îi prinse încheietura mâinii aproape fără nici un efort, se întoarse pe călcâie şi o luă din loc în fugă, trăgând fata pur şi simplu după el. Cu coada ochiului o văzu şi pe miss Preussler ieşind în cele din urmă din amorţeala ei şi urmându-l, dar nu putu decât să se roage ca şi de data aceasta ea să dovedească aceeaşi agilitate şi rapiditate ca înainte.

Pe jumătate orbit se năpusti în direcţia în care bănuia că se afla ieşirea. Uşorul tremurat al solului se transformă în şocuri puternice, cărora restul sălii nu le rămase datoare cu răspunsul. Din tavan ploua tot mai intens cu pietre şi moloz, şi de frică stomacul lui Mogens se strânse ca o minge atunci când crezu că vede cu coada ochiului cum una dintre ultimele colane rămase în picioare începu să se încline, ca un halterofil care, în ciuda tuturor eforturilor depuse, începea să îngenuncheze. Disperat, încercă să

alerge mai repede. Mai înainte, când le urmase pe fată și pe miss Preussler, drumul i se păruse foarte scurt; acum i se părea fără sfârșit. Poate că alergau într-o direcție greșită, spre adâncul sălii ce se prăbușea, în loc de a se îndrepta spre ieșirea salvatoare. Lampa nu mai era de nici un folos. Lumina ei zbura dintr-o parte într-alta ca lumina de poziție a unui mic vas nimerit din întâmplare în taifunul cel mai puternic și ceea ce vedea în caleidoscopul absurd de străfulgerări albe și umbre ale nopții negre mai mult îl năucea decât să îi indice drumul. În jurul lor se prăvăleau bolovani, provocând niște sunete bubuitoare de parcă s-ar prăbuși un întreg perete al sălii, iar negreala de deasupra capului se apropia tot mai mult. Apoi călcă brusc în gol. Încercă instinctiv să se arunce înapoi, pentru ca poate în acest fel să își regăsească echilibrul, dar prea târziu.

În cădere dădu drumul fetei și se lovi atât de puternic la umeri și în partea din spate a capului, că expiră zgomotos. Lampa îi scăpă din mână, făcu un dublu salt în aer cu încetinitorul și se sparse lovindu-se de sol. Mogens se așteptă să aibă loc o explozie ori un jet de flăcări, dar lumina se stinse pur și simplu.

Dar nu se făcu întuneric deplin. Prin întuneric, doar puțin în fața lui licărea un verde slab.

Năucit, se răsuci pe o parte, se sprijini în mâini și genunchi, se ridică și încercă să scape de praful ce îi intrase în ochi. Își făcu doar rău. Praful era aspru ca șmirghelul și de durere îl podidiră lacrimile. Ca și cum s-ar fi aflat sub apă, zări o rază de lumină ce se clătina parcă beată în partea cealaltă a haldei de moloz, reflectată și în tavan – Dumnezeule mare, *se mișca!* – și în haosul de sunete bubuitoare, pocnituri, ciocăneli și trosnituri auzi lângă el ceva ca niște

gemete chinuite, dar nu văzu decât o mişcare generală către el, din toate direcţiile.

Ceva de mărimea unei colibe se desprinse din tavan şi căzu lângă el cu atâta forţă, că Mogens fu luat pe sus şi zbură într-o parte. Se lovi de ceva moale, care scoase un geamăt de durere, apucă instinctiv acel ceva şi, când sări în picioare, o trase după el şi pe fată. În spatele lor, cu mişcări pe cât de neîndemânatice, pe atât de rapide, cobora alunecând miss Preussler, şi, împotriva a tot ce crezuse, Mogens descoperi chiar şi ieşirea salvatoare, aflată doar la distanţă de câţiva paşi.

Reuşiseră cumva. Mogens nu ar fi putut să spună cum – a durat doar secunde pentru a face clătinându-se cei mai puţin de zece paşi până la ieşire, trăgând cu forţa după el şi fata care se zbătea, dar în acelaşi timp a fost şi o eternitate în haos, când raţiunea lui se decuplase, şi controlul asupra corpului fusese preluat de instincte şi de o voinţă primordială de a supravieţui.

Probabil că asta i-a salvat viaţa. Ulterior, Mogens nu a mai putut spune câte lovituri suportase, care în condiţii normale ar fi fost mai mult decât suficiente pentru a-l doborî. Trăgând-o după el cu o mână de fier pe fata care se zbătea, urmat îndeaproape de miss Preussler, care pe un ton isteric îi striga ceva ce el nu înţelegea, ajunse clătinându-se în coridorul salvator, şi după ce făcu încă doi-trei paşi se lovi de perete şi căzu neputincios pe jos.

Trebuie să îşi fi pierdut pentru un moment cunoştinţa, pentru că următorul lucru de care îşi amintea era că stătea pe jumătate întins, cu umerii şi capul sprijinit de perete, şi când deschise ochii văzu faţa lui miss Preussler, care îl scutura de umeri, strigând acelaşi cuvânt, pe care îl înţelese abia după câteva secunde:

– Profesore!

– Este bine, bâigui el aproape neinteligibil.

Limba nu mai voia să îl asculte și gura îi era plină de praf. Cu puțin efort reuși să îi îndepărteze mâna și să se așeze pe jumătate. Cel puțin ea încetă să îl scuture de umăr ca ieșită din minți, ceea ce avea ca efect faptul că de fiecare dată se lovea cu capul de perete.

– Vă simțiți bine, profesore? întrebă miss Preussler cu vocea tremurându-i de îngrijorare.

Mogens vru să răspundă, nu putu, și încercă să tușească, fiind pe punctul de a reuși să se înece. Își simțea gâtlejul de parcă era jupuit pe dinăuntru.

– Chiar vă simțiți bine? vru să se asigure miss Preussler.

Mogens, chinuindu-se cu tusea și luptându-se să respire, reuși să facă ceva care în interpretarea lui trebuia să fie un gest afirmativ cu capul, și în mod surprinzător ea se mulțumi cu această puțin convingătoare minciună. După o ultimă privire evaluatoare, ea se întoarse și se duse la fata care în cealaltă parte a tunelului strângea la piept legătura însângerată. Bubuielile și zdrăngănitul din urechi încetară treptat, și acum Mogens auzi că fata îngâna niște sunete urcătoare și coborâtoare, în al căror tact clătina înainte și înapoi bustul. Această privelițte îl mișcă atât de profund, că îi fu imposibil să mai suporte și își mută privirea de la ea.

Dar nici ceea ce se vedea în alte direcții nu era mai încurajator.

În primele momente, Mogens mai că se bucură că nu își mai putea aminti exact ultimele secunde. Nici tunelul nu trecuse nevătămat prin cutremur. O rețea încâlcită de crăpături care se întretăiau străbătea tavanul și mai departe, spre ieșire, pereții erau comprimați vizibil. Sala care ar fi trebuit

să existe dincolo de ieșire nu mai exista. Ușa fusese acoperită de o masă compactă de bolovani și moloz. Pe Mogens îl trecu un fior ca de gheață când înțelese cât de aproape au fost de o moarte groaznică. Și pericolul nu trecuse.

Mogens tuși, de data aceasta mai atent, și spuse cu o voce răgușită:

– Trebuie să mergem mai departe. Nu sunt sigur dacă acest tunel mai rezistă unui șoc seismic.

– Și cu ea ce se întâmplă? întrebă miss Preussler. Nu va lăsa copilul aici.

– În ce mă privește, poate să îl ia cu ea, oftă resemnat Mogens. Ne vom ocupa de asta mai târziu.

Acum era important să iasă din această capcană a morții, în măsura în care mai puteau să o facă.

Se ridică cu greu în picioare, sprijinindu-se de perete, și în gând, cu ochii închiși, și analiză timp de câteva momente starea de spirit. Nu își putea aminti să se fi simțit vreodată atât de rău, nici măcar după atacul celor doi vârcolaci. Dar trebuia să facă față.

– Veniți?

Fără să mai aștepte o reacție de la miss Preussler ori de la fată, se întoarse și începu să se clatine cu pași mici și grei înaintând prin tunel. Se opri abia la răscruce și privi îndărăt. Cele două femei îl urmau, chiar dacă erau la o distanță mare și mergeau mai încet decât ar fi dorit el. Mogens își interzise să se mai gândească cât timp mai aveau până la următoarea mișcare seismică și cât de puternică avea să fie aceasta.

Aceasta i-a surprins când aproape că ajunseseră la scară și a fost cea mai puternică de până acum. Tot tunelul se zbătea răsucindu-se ca un uriaș șarpe din piatră, și din adâncul labirintului răzbăteau bubuieli care nu se mai

terminau. Mogens era prea obosit pentru a se mai înspăimânta cu adevărat. Pur şi simplu aşteptă ca podeaua să se stabilizeze, să nu îl mai scuture precum îşi scutura călăreţul un cal nărăvaş, apoi îi făcu semn lui miss Preussler să o ia înainte.

Ea ezită.

– Dar mai sunt acolo...

– Ştiu, o întrerupse Mogens pe un ton resemnat, şi poate tocmai de aceea atât de convingător. Dar nu ne putem întoarce. Să vă bucuraţi dacă o putem salva pe ea.

Miss Preussler o măsură cu o privire lungă şi tristă pe fata cu părul negru şi îngrozitoarea ei povară şi, în cele din urmă, răspunse cu un gest afirmativ. Fără să mai scoată un cuvânt o apucă de braţ şi vru să treacă în faţa lui Mogens, dar fata se blocă imediat şi îl privi pe acesta înspăimântată, cu ochii măriţi. Probabil că pierduse şi ultimul rest de încredere din partea ei, atunci când încercase să îi ia copilul. În tăcere, începu să urce primul treptele.

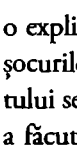

Nu, nu era imaginaţia lui. Scara se lungise, şi avu nevoie de mult mai mult efort pentru a o urca decât se aşteptase, luând în consideraţie şi starea în care se afla. Şi nu trecură decât câteva clipe până când găsi o explicaţie pentru această aparentă imposibilitate: datorită şocurilor seismice repetate, întreaga parte subterană a labirintului se scufundase mai mulţi metri, şi o toană a întâmplării a făcut ca galeria cu trepte să nu fie distrusă, ci să se dilate ca un uriaş tub de cauciuc, dar cu consecinţe catastrofale. Unele trepte se spărseseră ori se îndepărtaseră între ele atât de

mult, că Mogens nu îndrăznea să se lase cu toată greutatea pe ele. Aşa că drumul la urcare se dovedea mai obositor decât se temuse el. Lui Mogens nu-i veni să-şi creadă ochilor când în cele din urmă trecu de ultima treaptă şi ajunse la poartă.

Complet epuizat căzu la podea. Îl istoveau chiar şi micile mişcări, cum ar fi de a-şi întoarce capul pentru a se uita după miss Preussler şi după fată.

Cele două femei rămăseseră în urmă, chiar dacă nu atât de mult cum se aşteptase el. Fata escalada treptele cu o abilitate surprinzătoare, mai ales dacă Mogens lua în consideraţie că ea se putea ajuta doar cu o singură mână, în timp ce miss Preussler se mişca cu un gen de impetuozitate gravă, ce nu părea să înceteze când va ajunge la el.

Dar pe Mogens nici nu îl obseda ideea de a afla asta. Deşi scurta pauză durase doar câteva secunde, se simţea suficient de refăcut pentru a se ridica şi a continua drumul.

Însă ca prin minune primul pas nu a fost şi ultimul.

Poate că ceea ce i-a salvat viaţa a fost faptul că îşi supraapreciase puterile; când trecu prin poartă, se simţi ameţit, se clătină pe picioare, şi astfel scăpă milimetric de ghearele vârcolacului care îl pândise de dincolo de uşă. Ghearele acestuia lăsară şanţuri adânci în lemnul negru al uşii şi îl împroşcară pe Mogens cu o grindină de aşchii, şi, în timp ce se întorcea bălăbănindu-se, observă cu coada ochiului o mişcare şi instinctiv se ghemui, evitând miraculos cea de a doua lovitură şi mai puternică.

Dar nu şi pe a treia.

A avut noroc că nu a fost lovit de ghearele înfiorătoare, ci de dosul labei monstrului, în mişcarea ei ascendentă. Totuşi, lovitura îl făcu să zboare prin aer un metru şi se lovi de perete cu atâta putere, că văzu negru în faţa ochilor. Monstrul scoase un răcnet triumfător, îl urmări şi

din nou fu salvat doar de instinct. Mogens mai mult presimți decât văzu lovitura, se răsuci și evită la un fir de păr lovitura executată nimicitor cu piciorul de către vârcolac. Ghearele ascuțite ca bisturiul îi despicară hainele, dar ca prin minune nu îi atinseră și pielea, și Mogens se rostogoli disperat pe spate, apucă cu ambele mâini glezna vârcolacului și împinse în sus.

Efectul nici măcar nu se apropie de speranțele lui. Deși împinsese cu toată puterea în piciorul monstrului, acesta nici nu băgă de seamă, astfel că piciorul ridicat al lui Mogens greși ținta dintre membrele inferioare ale vârcolacului, unde chiar și el ar fi trebuit să fie foarte sensibil, și îi șfichiui șoldul. Ceea ce păru că îl duru pe acesta, căci urlă de durere și de furie și îi aplică o lovitură cu piciorul atât de puternică, încât Mogens se rostogoli pe podea și se opri încercând să își recapete respirația. Totul i se șterse din fața ochilor și probabil că singurul motiv pentru care nu își pierdu cunoștința a fost acela că își dădea seama că nu o va mai recăpăta niciodată.

Dar puterile nu îl mai ajutară. Vru să se ridice, dar brațele îi cedară sub greutatea propriului corp.

Vârcolacul se apropie, dar fără a se grăbi în mod deosebit, ca și cum ar fi fost sigur că victima nu îi mai putea scăpa, ceea ce era foarte aproape de adevăr. Mogens nu mai era în stare nici măcar să se ridice în picioare, cu atât mai puțin să și fugă.

Și unde să fi fugit? Dacă vârcolacii își reveniseră din ciudata amorțeală, atunci aici, jos, nu mai exista nici un loc în care Mogens și însoțitoarele lui să se afle în siguranță.

În spatele lui răsună un țipăt strident. Mârâind, vârcolacul se întoarse, Mogens întoarse și el capul și le văzu pe

miss Preussler și pe fată, care treceau prin poartă una în urma celeilalte.

Miss Preussler privea monstrul cu ochii larg deschiși, în timp ce tânăra nu părea nici măcar înspăimântată, ci doar ușor surprinsă. Era și speriată, dar era vorba despre o cu totul altă teamă decât cea la care se așteptase Mogens.

– Miss Preussler! strigă el. Fugiți!

Dar era mult prea târziu. Miss Preussler ieși din șoc, dar vârcolacul se afla deja lângă ea, cu un simplu salt. Ghearele lui sclipiră și se îndreptară către gâtul lui miss Preussler.

Ceea ce nu realizase frica de propria moarte, realiză această priveliște. Mogens sări în picioare, se năpusti asupra monstrului și se propti în el cu umerii. De această dată lovitura fu prea puternică și pentru vârcolac. Mogens avu impresia că aude cum îi trosnește încheietura umărului, și durerea resimțită fu atât de puternică, încât i se făcu rău și căzu în genunchi, însă și vârcolacul se clătină și căzu.

Dar din nefericire se puse pe picioare la fel de repede.

În timp ce Mogens se ridica cu dinții strânși și clipind des în încercarea de a scăpa de lacrimile ce i se iviseră în ochi din cauza durerii, creatura se apropia aplecată și cu brațele pendulând. Din fălci îi picurau bale, și în ochi îi sclipea dorința de a ucide. Cel puțin un lucru înțelese Mogens în acest ultim moment pe care îl mai avea la dispoziție: aceste creaturi nu erau animale. El nu mai auzise despre un animal care ucidă de plăcere, adică lucrul pe care îl vedea acum.

Monstrul aproape că se afla lângă el și ridicase ghearele. Cu o curiozitate rece, științifică, Mogens se întreba cum îl va omorî creatura – cu teribilele ei gheare sau îi va sfârteca gâtlejul cu o mușcătură rapidă – și în mod ciudat, nu simțea

frică; poate îi era frică cel mult de durerea pe care i-o va pricinui vârcolacul, dar nu îi era frică de moarte.

Vârcolacul scoase un urlet furios şi sări la el; în acelaşi timp, în spatele lui răsună un bubuit asurzitor, şi capul bestiei explodă. Vârcolacul se răsuci în zbor şi se prăbuşi la podea zvâcnind necontrolat, iar Mogens făcu un pas înapoi şi privi agitat în jur.

Un al doilea vârcolac, vizibil mai mare, pe care nu îl văzuse până acum, se aruncă urlând asupra lui. Mogens duse îngrozit mâinile la faţă şi, şchiopătând, se mai retrase un pas.

– Profesore, jos!

Mogens se aruncă la pământ, şi în spatele lui răsună al doilea foc de armă. Glonţul trecu atât de aproape de el, că simţi aerul fierbinte împins de acesta, şi îl nimeri pe vârcolac în umăr. Mai înainte ca bestia să se fi prăbuşit, un al treilea glonţ îl lovi cu precizie în piept şi îl ucise pe loc.

Mogens rămase câteva secunde paralizat, uitându-se la vârcolacul nemişcat. Nu înţelese ce se întâmplase nici când miss Preussler veni în fugă şi încercă să îl ajute să rămână în picioare. Abia când din spatele lui se auziră paşi, începu să îşi revină. Nesigur, ignorând mâna întinsă ca să îl ajute a lui miss Preussler, se îndreptă şi se întoarse pe jumătate. Făcu ochii mari.

– Acum puteţi să vă ridicaţi, profesore, spuse Tom, zâmbind larg, tinereşte. Au fost doar aceştia doi. Pentru moment suntem siguri de asta.

– Thomas, dragul meu băiat! oftă miss Preussler. Vocea îi exprima o nesfârşită uşurare. Dumnezeu te-a trimis, sunt sigură! Nu ai fi putut să întârzii nici măcar o secundă!

– Oh, dar eu mă aflu aici de ceva timp, răspunse Tom pe un ton aproape vesel. Îl privi pe Mogens: Am vrut să văd

cum se comportă profesorul. Cred că pentru un bărbat ca el nu a lovit deloc rău.

Mogens răspunse cu un zâmbet chinuit, nefiind sigur dacă nu cumva Tom glumise. De fapt, nici nu voia să știe.

– Mulțumesc, spuse el simplu.

– Nici o problemă, răspunse Tom râzând, pentru ca imediat să devină serios: Sunteți rănit?

– Nu grav, răspunse Mogens.

Cel puțin spera să fie adevărat și, poate în principal pentru a se convinge singur de adevărul afirmației sale, se ridică fără ajutor. Nu reuși să o facă atât de lejer cum i-ar fi plăcut, dar nici nu căzu la loc cum se temea.

Tom îl examină critic, după care păru să fi ajuns la o concluzie care îl satisfăcea și se întoarse către miss Preussler. Când văzu fata, pe chipul lui apăru o expresie de surprindere insuficient mimată:

– Cine este?

– Nu știm cum se numește, spuse repede Mogens, înainte ca miss Preussler să apuce să răspundă. Era jos, acolo.

Arătă cu capul spre ușă. În privirea lui Tom se citea o întrebare mută, la care Mogens răspunse tot cu un gest al capului.

– Tu de unde vii, Thomas? întrebă miss Preussler. Profesorul și cu mine nu mai speram să te vedem în viață.

– Nici nu a lipsit mult, răspunse Tom pe un ton care lăsa să se înțeleagă că nu voia să mai dezvolte subiectul. Ton pe care îl mai înmuie cu un nou zâmbet tineresc. Acolo, jos, mai sunt? întrebă el.

De data aceasta Mogens răspunse intenționat repede, pentru a nu îi da lui miss Preussler șansa de a i-o lua înainte:

– Acolo, jos, totul este distrus. Noi tocmai am ieșit de acolo.

– Atunci ați avut un noroc al naibii de mare, profesore, spuse Tom.

Ceva îi pâlpâi nesigur în privire când dădu cu ochii de legătura zdrențuită din brațele fetei, dar se reținu de la orice comentariu.

– Ce este cu Graves? întrebă Mogens. Știi ceva despre el?

– A fost surprins cam neplăcut, răspunse Tom, dar își va reveni, sunt sigur de asta. A trecut peste situații mai dificile.

– Graves trăiește? întrebă neîncrezător Mogens. Nu mai spera să mai audă vreodată de Graves, cu atât mai puțin să îl revadă în viață. Unde este?

– În față, în mica încăpere din stânga intrării, răspunse Tom arătând și cu mâna, după care se corectă rapid: Din dreapta cum privim de aici. Dar să nu îl surprindeți când vă apropiați. Este cam nervos, și are armă.

– Mai bine mergem împreună, propuse miss Preussler. Nu trebuie să rămân mai mult decât este absolut necesar în compania acestor... – privirea îi alunecă peste vârcolacii morți – ... creaturi.

– Atunci să mergem. Profesore? spuse Tom.

Mogens dădu afirmativ din cap. Prezența celor doi vârcolaci, fie ei morți sau vii, îi crea și lui o senzație tot mai neplăcută.

– Să mergem, zise Tom. Își agăță de umăr pușca cu o mișcare exagerată, care nu ieși chiar atât de bine cum o dorise el, gândi Mogens. Ca și cum scopul principal era de a-și face singur curaj. Adăugă: Dar fiți atenți. Eu i-am văzut numai pe acești doi monștri, dar nu se știe niciodată.

Tom părea că așteaptă ca Mogens să o ia înainte. Când acesta nu se clinti, ridică din umeri și se întoarse cu o aparentă nonșalanță, pentru a prelua conducerea. Și miss Preussler, și fata se puseră în mișcare, dar după ce Mogens făcu

câțiva pași lateral. Evident fetei îi mai era frică de el; iar distanța de siguranță devenise acum vizibil mai mare – poate din simplul motiv că aici era mai mult loc.

În ce îl privește pe Mogens, acesta studie foarte atent chipul tinerei, când ea trecu la patru, cinci pași prin fața lui. Până acum evitase să o fixeze cu privirea, pe de o parte, dintr-un tact absurd, pe de altă parte, pentru că simțea că într-adevăr îi provoca teamă. Eticheta părea că nu avea nici un sens aici jos, și arsura provocată de unghiile ei pe dosul mâinii lui îl făcea să își controleze conștiința încărcată.

Priveliștea copilului mort pe care ea îl strângea cu toată puterea îi mai provoca încă fiori reci, dar pentru moment considera mult mai concludente privirile aruncate de ea vârcolacilor morți. Atât Tom, cât și miss Preussler descriseseră involuntar o voltă, pentru a nu se apropia de monștrii uciși, dar se părea că fata nu avea asemenea rețineri. Ba dimpotrivă, ea călcă la numai câțiva centimetri de mâna unuia dintre vârcolacii morți. Mogens știa mult prea puține despre ea, pentru a-și explica expresia din ochii ei, dar își văzu totuși confirmată prima impresie: fata nu manifesta nici cea mai mică teamă față de vârcolaci. Îi era frică de ei, dar ceea ce o înfricoșa la aceste ființe nu era oroarea pe care orice om trebuia să o resimtă la simpla *cunoaștere* a existenței unei asemenea corcituri între om și animal. Ceea ce simțea tânăra privind aceste ființe era frică, dar acel gen de frică resemnată, pe care un om o simțea în fața unei forțe a naturii, care putea să îl nimicească cu indiferență, dar care în principiu nu îi era ostilă – și care nu era nici cu adevărat periculoasă dacă știai cum să te porți cu ea.

Dar în orice caz, gândi Mogens, se părea că de aceste creaturi fata se temea evident mai puțin decât de el.

Mogens părăsi aceste gânduri neplăcute și își plimbă privirea peste pereții și tavanul marii încăperi boltite. Nu putea spune dacă urmele de distrugere pe care le vedea și aici la fiecare pas erau vechi sau erau provocate de recentele cutremure. Oricum, sala nu fusese afectată atât de grav ca labirintul subteran. Mai sus, unde cerul nu mai era din piatră, se simțise probabil numai un ușor tremurat, poate nici atât. Brusc Mogens înțelese cât de străină și necunoscută era această lume prin care cutreierau ei. Se găseau probabil la cincizeci de metri de suprafață, poate chiar mai puțin, și totuși se mișcau într-o lume atât de străină și bizară, încât tot atât de bine se puteau afla pe suprafața unei alte planete, ceea ce oricum era valabil în oarecare măsură. Mogens se întrebă câte secrete se mai aflau încă sub picioarele lor, așteptând să fie descoperite.

Brusc, Tom se opri și strigă:

– Doctore Graves! Sunt eu, Tom. I-am găsit pe profesor și pe miss Preussler. Intrăm la dumneavoastră!

Nu primi nici un răspuns, dar asta păru să îl mulțumească. Făcu semn lui miss Preussler și fetei să rămână în urmă și își luă și arma de pe umăr, dar intră pe ușă fără să ezite. Îl urmă miss Preussler și, când se puse în mișcare și Mogens, se grăbi și fata să li se alăture – mai mult pentru a nu micșora distanța dintre ea și Mogens.

Sala în care intrară era doar puțin mai mică decât încăperea anterioară, dar era mai joasă și se păstrase mai bine. Pereții și tavanul erau aproape nevătămați, iar frescele și picturile rupestre erau mai puțin afectate de timp. Câteva făclii – cele mai multe doar puțin folosite, pe care Mogens bănuia că le aprinsese Tom – asigurau o lumină pâlpâitoare, dar surprinzător de puternică, însă răspândeau în aer un iz pătrunzător, care provoca tuse.

Graves stătea pe vine lângă peretele opus, şi lui Mogens îi ajunse să îi arunce o privire fugară, pentru a înţelege prudenţa ce părea exagerată manifestată de Tom. Graves ţinea cu amândouă mâinile puşca pe genunchi. Starea lui era deplorabilă, era starea în care oamenii sunt înclinaţi să reacţioneze pripit şi să facă greşeli.

Era ud din cap până în picioare. Părul, lipit de cap, îi cădea în şuviţe neregulate pe faţă, şi din haine îi picura apă, care deja se strânsese sub el într-o băltoacă. Tremura din tot trupul, şi, când Mogens se apropie cu grijă de el, văzu că faţa îi era suptă şi cenuşie, de parcă în ultimele douăzeci de minute îmbătrânise cu acelaşi număr de ani.

– Dumnezeule mare, Jonathan, şopti el, ce ai păţit?

În primul moment Graves părea să nu îl fi auzit. Abia după mai multe secunde ridică încet şi tremurând capul şi îl privi pe Mogens. Dar în ochii lui nu prea se citea că l-ar fi recunoscut, în ei era mai curând o groază profundă.

– Apă, bâigui el, este... plin de apă.

– Ce este plin de apă? întrebă Mogens.

Mâinile lui Graves se încleştară pe patul şi pe ţeava armei. Pur şi simplu simţea nevoia să se agaţe de ceva pentru a nu pierde contactul cu realitatea.

– Apă, Mogens, mormăi el din nou. Ei trăiesc în apă!

– *Cine* trăieşte în apă? întrebă nedumerit Mogens. Dar apoi începu să înţeleagă şi întrebă: Piramida? Ai fost în piramidă? I-ai văzut?

Graves clătină intermitent din cap. Tremura şi mai tare.

– Am fost acolo, Mogens. Poarta. Este deschisă.

Mogens făcu ochii mari şi repetă:

– Poarta? Ai fost acolo? I-ai văzut?

Graves confirmă. Expresia de groază din privire i se amplifică.

– Totul este plin de apă, șopti el. În ea sunt... orașe. Lucruri uriașe. I-am văzut, Mogens.

– Pe vechii zei ai egiptenilor?

Mișcările dezordonate cu care răspunse Graves erau neinteligibile. Puteau să reprezinte fie o negare, fie o confirmare sau orice altceva.

– Locuitorii lui Sirius... nu sunt zei, Mogens. Sunt...

Înghiți cu greu, ridică mâna de pe țeava armei și o duse la gură.

– Ce sunt? întrebă Mogens tulburat. Ce sunt, Jonathan?

Văpaia din privirea lui Graves se amplifică un moment, și pentru foarte scurt timp Mogens fu sigur că acesta depășise limita demenței. Dar se petrecu ceva neașteptat: ochii lui Graves se limpeziră. Demența și teroarea dispărură din ei după o fracțiune de secundă, și superioritatea lui disprețuitoare reveni.

– Nimic, spuse el. Vom discuta despre asta mai târziu, cu calmul cuvenit. Acum consider că este mai potrivit să dispărem de aici. Nu mai adăugă „atâta timp cât mai putem", dar Mogens parcă auzi și asta.

– S-au trezit, nu? întrebă încet Mogens.

– Vârcolacii? Graves păru că meditează puțin asupra întrebării, apoi clătină din cap. Nu. Doar câțiva, puțini, care ne-au urmărit până aici. Dar mă tem că nu mai dispunem de mult timp.

Luă și cealaltă mână de pe pușcă, ca să scoată ceasul din buzunarul hainei și, cu o mișcare sigură a degetului mare, îi ridică capacul.

– Avem mai puțin de o oră.

– O oră? repetă Mogens șovăitor. Ce se întâmplă pe urmă?

– Poarta a început deja să se închidă, răspunse Graves. Mă tem că cel târziu atunci ei se vor...

Se opri în mijlocul frazei. Ridică sprâncenele, care îi dispărură sub șuvițele de păr, atunci când observă silueta subțire, brunetă, de lângă miss Preussler. Cele două femei se opriseră la oarecare distanță de el. Miss Preussler îl măsură pe Graves în genul ei dezaprobator, care părea să nu fi suferit modificări în urma celor prin care trecuse, în timp ce expresia din ochii fetei oscila între curiozitate și teamă reținută cu mari eforturi.

– Văd că ai avut succes, continuă Graves pe un alt ton, și adăugă: Chiar dacă nu prea mare.

Mogens își spuse în sinea lui că Graves redevenise în întregime cel dinainte.

– Pentru ceilalți nu am putut face nimic, răspunse el. Am fost jos, într-un fel de labirint. Cutremurul l-a distrus aproape în întregime. Noi am ieșit cu chiu, cu vai.

– Da, mă temeam de asta, zise Graves. În mod evident deschiderea și închiderea porții are efecte secundare. Ceea ce nu este de mirare, dacă te gândești ce forțe uriașe sunt necesare pentru... Se opri din nou. Ochii i se îngustară și întrebă: Ce cară cu ea?

Fără a mai aștepta răspunsul lui Mogens, se ridică și se îndreptă cu pași grăbiți către fată. Ea reacționă exact așa cum se așteptase Mogens: sări înapoi, strânse mai tare legătura cu ambele brațe și căută adăpost în spatele lui miss Preussler. Graves se încruntă, dar se opri abia când miss Preussler făcu un gest foarte clar și i se așeză în drum.

– Mai bine renunțați, doctore Graves, zise ea rece.

– De ce?

– Pentru că această sărmană copilă este complet șocată și înspăimântată. Și pare să se teamă de bărbați.

– Aha! exclamă Graves. Mai făcu totuşi un pas către ea şi întinse mâna poruncitor: Arată-mi ce ai acolo!

– Ce om imposibil sunteţi, doctore Graves, spuse miss Preussler, clătinând din cap. Nu vă puteţi imagina prin ce a trecut această sărmană copilă? Îl fulgeră cu privirea pe Graves şi, deoarece nu primi nici un răspuns de la el, adăugă: Dar probabil că dumneavoastră vă este indiferent.

– Ceea ce trebuie să ne spună poate fi de importanţă vitală. Şi pentru dumneavoastră, miss Preussler, răspunse Graves.

– Dacă este aşa, avem o problemă, interveni Mogens. Graves se întoarse indispus spre el, ridică sprâncenele întrebător, iar Mogens trebui să se controleze, pentru ca vorbele să nu sune răutăcios: Şi anume că ea nu poate să vorbească.

– Ce practic! exclamă ironic Graves. Şi ce duce cu ea?

Ridică din nou mâna, şi tânăra se ghemui şi mai tare în spatele lui miss Preussler.

– Lăsaţi-mă pe mine să mai încerc încă o dată, zise miss Preussler. Poate că o determin să vorbească. Dar numai dacă nu continuaţi să o intimidaţi ca un bădăran.

Cuvintele acesteia mai curând îl amuzară pe Graves.

– Cinci minute, zise el, cel mult. Tom, Mogens, veniţi cu mine!

Le făcu semn celor doi şi se întoarse spre uşă, dar mai făcu un mic ocol, pentru a lua puşca pe care o lăsase rezemată de perete. Mogens simţi un uşor iz de praf de puşcă atunci când acesta trecu pe lângă el şi se gândi la acel foc de armă pe care îl auziseră cu puţin înainte ca Tom să îi fi părăsit. Ceea ce se petrecuse în piramidă – prima întâlnire dintre un om modern şi locuitorii constelaţiei Sirius –, se pare că nu decursese neapărat paşnic.

Aşteptă până când depăşiră distanţa de la care îi putea auzi miss Preussler, după care nu îşi mai putu stăpâni nerăbdarea.

– Nu vrei să îmi spui ce ai păţit? întrebă el.

– Poate mai târziu, răspunse Graves. Când Mogens vru să riposteze, făcu un gest destinat să îl oprească şi adăugă: Doar nu te aştepţi să îţi vorbesc pe fugă despre evenimentul care este posibil să fie cel mai important din istoria omenirii!

De fapt, Mogens nu se aşteptase ca Graves să îi relateze *ceva* – în orice caz nimic ce el să nu bănuiască cu totul întemeiat. Totuşi, continuă:

– Am vrut doar să îmi exprim uşurarea pentru faptul că te revăd viu şi nevătămat. Miss Preussler şi cu mine eram cumplit de îngrijoraţi.

– Da, sigur, vi se rupea inima, îl puse la punct Graves. Te înţeleg, Mogens! Pentru Dumnezeu, în locul tău eu aş fi încercat să obţin adevărul cu forţa! Dar trebuie să te rog să mai ai puţină răbdare. Trebuie să... mai meditez la ceva. Mai târziu vei afla totul, îţi dau cuvântul meu.

– Şi dacă nu vom reuşi să ieşim de aici? întrebă Mogens.

– Dacă nu ieşim într-o oră, răspunse calm Graves, atunci în mod cert vom muri toţi. Şi atunci nu va mai avea nici o importanţă, nu?

Mogens se reţinu să îi spună că nu avea nici o importanţă şi dacă i-ar fi dezvăluit înainte ce se petrecuse. Graves nu voia să vorbească despre momentele prin care trecuse, lucru care nu avea nici în clin şi nici în mânecă cu factorul timp. Poate că pur şi simplu trăise ceva peste măsură de îngrozitor. Chiar dacă revenise la aroganţa normală pentru el, încordarea prin care trecuse îl marcase.

Ajunseră la ieşire. Tom, care preluase conducerea, luă arma de pe umăr şi cu cealaltă mână le făcu semn să rămână pe loc.

– Am să văd ce este dincolo, spuse pe un ton scăzut. Cred că i-am lichidat pe toţi, dar nu se ştie niciodată. Aşteptaţi aici.

– Fii atent! îi spuse Graves şi adăugă: Grăbeşte-te!

Băgă cartuş pe ţeava armei înainte de a se îndepărta, ceea ce mai reduse din impresia de siguranţă pe care voia să o lase. Deja dispăru după ce făcu câţiva paşi, dar asta nu se petrecu din cauza ciudatei perspective distorsionate ce domnea în oraş; mai curând Tom se mişca cu o eleganţă şi cu o rapiditate care i-ar fi făcut cinste oricărui cercetaş indian. Se strecura dintr-un loc de acoperire într-altul atât de repede, că privirea abia îl putea urmări, şi, în cele din urmă, dispăru complet.

– Bun băiat, zise Graves. Cam simpluţ, dar foarte destoinic. Fără el nu aş mai fi în viaţă.

– Nici eu, spuse Mogens, apoi se corectă: Nici noi.

– Vorbeşti de cei doi vârcolaci care te spionau de după uşă, presupuse Graves.

Mogens confirmă mecanic. Abia ulterior înţelese la ce referise Graves.

– De unde ştii că erau doi? întrebă el. Graves nu răspunse, şi Mogens continuă după câteva secunde cu vocea tremurând de furie: I-ai văzut. Ai văzut că ne păndeau de dincolo de uşă, dar nu ai considerat necesar să ne vii în ajutor!

– Tom este un ţintaş excepţional, după cum şi tu poţi confirma, răspunse rece Graves. Iar eu eram în acel moment puţin cam... ocupat. Se întoarse pe călcâie şi adăugă: Hai să vedem cât de departe sunt miss Preussler şi pupila ei.

– Nu ar fi mai bine să îl aşteptăm pe Tom?

– De ce? Graves deja pornise. Tom poate să aibă singur grijă de el. Dacă dă de vreun pericol căruia să nu îi poată face faţă, nici noi nu l-am mai putea ajuta.

– Un motiv în plus ca să încercăm.

– Prostii, noi suntem oameni de ştiinţă, Mogens, nu soldaţi! Ce este cu tine? Ţi-ai descoperit brusc stofă de aventurier?

– Dacă chiar crezi aşa, de ce porţi o armă? îl întrebă Mogens.

– Pentru că face impresie, mai ales când sunt şi femei de faţă. Am uitat oare să îţi spun că eu sunt iremediabil îndrăgostit de miss Preussler?

– La fix, spuse Mogens, pentru că şi miss Preussler mi-a mărturisit că nutreşte aceleaşi sentimente pentru tine. Doar că nu ştia cum să ţi le destăinuiască. Îl privea pe Graves cât putea de franc. Dacă vrei, sunt gata să îmi asum rolul de *Postillon d'Amour*.

– În baza vechii noastre prietenii, accept.

Mogens râse încet, dar nu continuă o hărţuială lipsită de sens. Ajunseră deja în sală. Miss Preussler îi vorbea încă fetei pe un ton liniştitor, gesticulând în acelaşi timp. Expresia de teamă de pe faţa ei părea să mai fi cedat. Dar când le auzi paşii, miss Preussler ridică mâna, iar Mogens îl apucă pe Graves de braţ şi îl opri.

– Este mai bine să o asculţi, zise el. Eu mă bucur că fata manifestă cel puţin faţă de ea puţină încredere. Se pare că are o frică panicardă faţă de străini.

Graves îl fulgeră supărat cu privirea, îşi smulse braţul de care îl apucase Mogens, dar rămase pe loc şi aşteptă până când miss Preussler se întoarse în cele din urmă către el şi confirmă cele spuse.

– Apropiați-vă, spuse ea. Dar nu prea aproape și nu o speriați.

Pe chipul lui Graves apăru o grimasă, și chiar Mogens consideră grija arătată de miss Preussler cam exagerată. Dar Graves se mișcă foarte atent și se opri din nou când printr-un încruntat dezaprobator miss Preussler îi dădu de înțeles că distanța la care se afla era suficientă. Acum era destul de aproape pentru a vedea ce se afla în legătură.

– Este... un copil? întrebă el șovăind.

– Dacă așa vreți să îl denumiți... răspunse miss Preussler și dădu deoparte cârpa ce acoperea fața acestuia.

Reacția lui Graves îl surprinse pe Mogens. Crezuse că Graves va face un acces de isterie, dar el practic nu reacționă în nici un fel. Nu păru nici măcar surprins, poate doar interesat.

– În orice caz, eu i-aș zice copil *mort,* spuse el. De ce îl cară cu ea?

– De ce nu încerci tu să i-l iei, Jonathan? întrebă Mogens și își privi mâinile. Zgârieturile nu mai sângerau, dar ardeau ca focul. Imediat ce vor ajunge în tabără, gândi el, o va ruga pe miss Preussler să îi dezinfecteze temeinic rănile. Naiba știe câți agenți patogeni se ascundeau sub unghiile murdare ale fetei. Dar după o clipă râse el însuși de gândurile lui. Dacă se concentra puțin, poate că descoperea două ori trei puncte asupra cărora merita să își facă prioritar griji...

– Ați făcut progrese? i se adresă Graves lui miss Preussler. Vreau să spun, comunicați cu ea?

– Nu, răspunse miss Preussler puțin abătută. Ori nu poate vorbi, ori nu vrea. Cred că mai curând nu poate. Singurul lucru pe care îl știu despre ea în mod sigur este că

îi este foarte frică de bărbați. Ridică resemnată din umeri și adăugă: Și că refuză să se despartă de acest copil mort.

– Poate din cauză că este al ei, spuse calm Graves.

Miss Preussler se făcu albă ca creta.

– Ce spuneți dumneavoastră? Acest... *arătarea* aceasta nu este nici măcar om!

– Cu certitudine că parțial nu este, confirmă Graves. Dar pe de altă parte... Nu, miss Preussler, eu mă tem că această tânără este mama acestei oribile creaturi.

– Este absurd! insistă miss Preussler.

Dar privirea cu care o măsură pe fată era mai curând nesigură decât temătoare.

– Confirmă ceea ce am bănuit eu, murmură Graves. Deși trebuie să mărturisesc că aș fi preferat să mă înșel.

– *Ce* ai bănuit, Jonathan? întrebă Mogens.

Graves îl ignoră. O secundă o privi concentrat pe fată, apoi se întoarse către miss Preussler:

– Vă rog să mă scuzați, draga mea, dar mă tem că trebuie să vă pun o întrebare cam necuviincioasă.

– Nu îmi pot imagina ce ar fi mai... *necuviincios* decât ceea ce este aici.

Graves ezită un moment.

– Dumneavoastră nu ați fost măritată niciodată, așa este?

– Nu.

– Dar desigur că... adică... hm... vreodată ați...

– Da? întrebă miss Preussler.

Graves își drese glasul privind oriunde, numai în direcția ei nu.

– Puteți avea copii, miss Preussler? se decise el în cele din urmă să întrebe.

– Poftim?! exclamă cu respirația tăiată miss Preussler.

– Știți dacă sunteți aptă să naşteți copii? întrebă Graves. Dacă ați fi căsătorită, bineînțeles, adăugă el repede.

Chiar și în lumina pâlpâitoare a făcliilor, Mogens putu să constate că miss Preussler se înroși foarte tare. Dar răbufnirea la care se aşteptase nu avu loc.

– Nu, recunoscu ea după un timp. A existat... un tânăr, în urmă cu mulți ani. Avea intenții onorabile. Am vrut să ne căsătorim, dar el era dintr-o familie foarte avută și influentă din sud, fiind ultimul vlăstar pe linie bărbătească. Familia lui se temea că își va înceta existența, dacă el nu avea urmași.

– Deci familia a insistat ca dumneavoastră să vă supuneți unei examinări corespunzătoare, presupuse Graves.

– Da, confirmă miss Preussler. Dar rostind acest cuvânt ea îl privi pe Mogens, și el văzu cât de greu îi era să vorbească despre acest detaliu extrem de intim din viața ei. Rezultatul examinării nu a corespuns aşteptărilor noastre. Nu pot să am copii. Dumnezeu nu a pogorât acest har asupra mea.

– Să îi fiți recunoscătoare pentru asta, răspunse Graves. Domnul a avut milă de dumneavoastră. Probabil că sterilitatea dumneavoastră este motivul pentru care mai sunteți în viață printre noi.

– Adică? întrebă Mogens.

Întorcându-se către miss Preussler, Graves continuă:

– Vă amintiți ce mi-ați povestit? Vârcolacii v-au examinat și în... hm... locurile intime. Cred că v-au lăsat să plecați doar pentru că nu puteți procrea.

– Este o prostie! zise Mogens. Dar a fost aproape un reflex, de fapt doar expresia oripilării la auzul vorbelor lui Graves. Totuși, continuă pe un ton strident: De unde știu aceste creaturi așa ceva?

– Nu am idee, răspunse Graves, poate că miros. Poate că simt cumva. Multe animale dispun de simțuri foarte fine, Mogens, iar aceste ființe nu sunt din lumea noastră. Totul corespunde cu ceea ce am aflat eu în ultimii ani.

Mogens încă refuza să accepte ceea ce auzea, cu toate că în sinea lui înțelesese de mult că așa stăteau lucrurile. Totuși, nu se putu reține:

– Doar nu vrei să ne convingi în mod serios că...

– ... Că acești monștri răpesc pământene pentru a se înmulți? îi continuă Graves ideea. Ceea ce știu este că niciodată nu am văzut la față vreo femelă între aceste bestii. Și mai știu că de mult timp ei răpesc femei, despre care apoi nu se mai știe nimic. Fă și singur legătura.

– Dar este absolut imposibil! insistă Mogens. Este o specie complet străină. Cum se pot împerechea cu oamenii?

– Chiar tu ai spus, Mogens, că sunt o specie complet străină. Nu știm de ce sunt în stare și de ce nu sunt. Nu știm nici măcar dacă creaturile cu care am făcut cunoștință sunt de fapt aceleași care au venit aici cu mult timp în urmă. Poate că acelea pe care le cunoaștem acum sunt doar rezultatul amestecului celor două rase.

Mogens simțea că asta nu era tot. Era posibil să fie tot ce voia să spună Graves, dar cu certitudine nu era tot ce *știa*. Înainte de a putea să pună o întrebare pe măsură, interveni miss Preussler:

– Vă rog să mă scuzați, doctore Graves, eu desigur că nu sunt un om de știință și nu înțeleg tot ce spuneți dumneavoastră, dar ceea ce spuneți mi se pare o absurditate.

– Da? întrebă Graves.

Părea ușor amuzat.

– Eu judec așa: Chiar dacă dumneavoastră aveți dreptate în privința originii acestor creaturi, cum este posibil

să existe o specie compusă doar din masculi? Zâmbi nesigură şi adăugă: Chiar dacă nu am mare experienţă în aceste lucruri, mi se pare... că lipseşte ceva.

– Un argument foarte inteligent, răspunse Graves. Şi ca să fiu cinstit: nu ştiu. Nimeni nu ştie de ce aceste fiinţe au fost aduse aici. Poate că nici nu fusese planificată procrearea lor. Este foarte posibil ca ei să fi fost obţinuţi artificial.

– Artificial? repetă miss Preussler neîncrezătoare.

– Poate. Sau au fost aduşi aici pentru a îndeplini o anumită sarcină. Poate au fost aduşi doar ca muncitori ori ca paznici... nici nu cred că ar fi trebuit să rămână aici. Ceva a dat greş. Poate că nişte exemplare au evadat şi au găsit o cale de a se înmulţi.

– Şi toate astea le cunoşteai? şopti Mogens îngrozit.

– Nu le cunoşteam, îl corectă Graves. Bănuiam sau, ca să fiu mai exact, mă temeam că ar fi aşa.

– Şi nu ai spus nimănui?

Vocea lui Mogens începea să tremure. Dacă ar mai fi avut forţa necesară, ar fi ţipat la Graves.

– Să spun? repetă Graves în timp ce se întorcea complet către el şi îl privea curios şi compătimitor în acelaşi timp. Cui să spun?

– Tuturor! ripostă Mogens. Poliţiei! Militarilor! Autorităţilor! *Mie!*

Graves zâmbi amar.

– Şi ce să le fi spus? Că am bănuiala că nişte creaturi din altă lume se vântură printre noi de ani de zile? Că eu cred că ele răpesc femei care să le facă copii, că trăiesc sub cimitire şi se hrănesc cu cadavre? Clătină uşor din cap şi adăugă: Cine m-ar fi crezut?

– Eu, răspunse Mogens. Brusc vocea îi cedă. Îi era tot mai greu să îl privească pe Graves şi îi era şi mai greu să gândească clar. Şopti încă o dată: Eu!

– Ştiu, zise Graves. Ai fi fost probabil singurul, prietene. Pentru că tu i-ai văzut. Dar nu puteam să îţi spun.

– De ce? murmură Mogens.

Ochii parcă îi ardeau, dar de aceste lacrimi nu îi era ruşine.

– Ce să îţi fi spus? Că ştiu ce s-a întâmplat cu Janice? Dădu cu putere din cap şi adăugă: Ai fi fost distrus, Mogens. Nu *puteam* să îţi spun.

Mogens nu mai ripostă; cum ar fi putut să o facă? Vocea îi cedă definitiv, şi lacrimile îi curseră şiroaie pe obraji. În piept i se zbătea o furtună de sentimente. Încercă zadarnic să identifice măcar o urmă de ură sau de mânie la adresa lui Graves. Graves avea dreptate. Chiar de l-ar fi crezut, ar fi fost doborât de ceea ce i s-ar fi spus. Poate că singurul lucru care îl ţinuse în viaţă în ultimii nouă ani fusese speranţa că Janice ar fi putut să mai trăiască şi ar putea într-o zi să o reîntâlnească. Şi totuşi, simpla idee a acestui mod de viaţă şi a sorţii oribile ce o ameninţa era de o mie de ori mai teribilă decât ideea morţii ei.

În loc de a-i mai spune ceva lui Graves, întoarse capul şi o privi pe fată. Ea răspunse privirii cu un gen de curiozitate prudentă, dar îngrozitorul gol nu dispăru complet din ochii ei. Mogens nu ştia nimic despre această fată, nu îi cunoştea nici numele, nici originea, nu ştia nimic din soarta ei, cum de ajunsese în mâinile vârcolacilor. Un singur lucru îi spunea cu o certitudine de neclintit această privire în ochii ei: dacă avusese vreodată ceva uman în ea, acel ceva îi fusese răpit. Ceea ce vârcolacii făceau victimelor lor depăşea simpla violenţă fizică. Această fiinţă demnă

de compătimire se compunea doar din frică și durere, iar Mogens mai simțea că nu exista nimic care să o mai salveze, să îi restituie umanitatea pierdută.

– Deci aceștia sunt zeii dumneavoastră din stele, doctore, zise amar miss Preussler. Aceste ființe, cărora le-ați dedicat năzuințele și activitatea dumneavoastră. Toată viața nu ați făcut altceva decât le-ați căutat, am dreptate? Și? A meritat?

Graves nu răspunse imediat. Deși Mogens îl vedea doar din profil, sesiză lupta mută ce avea loc sub fruntea lui.

– Poate că m-am înșelat, spuse el foarte încet. Poate că ei nu sunt zei.

– De unde până unde această bruscă modificare de concepție? întrebă miss Preussler.

– Eu niciodată nu am avut o părere despre ei, miss Preussler, răspunse serios Graves. Eu sunt om de știință și în această calitate am fost curios.

– Ah! exclamă miss Preussler și își coborî privirea asupra mâinilor lui. Nimic mai mult?

Graves rămase dator cu răspunsul la această întrebare și se întoarse către Mogens:

– Ar trebui să discutăm mai târziu despre asta. În afara acestei sărmane fete, mai existau supraviețuitori?

– Nu, zise Mogens tărăgănat.

Se străduise să se concentreze asupra răspunsului la această întrebare simplă. Gândurile i se frângeau. Avea senzația că îi fugea pământul de sub picioare.

– Cutremurul, presupuse Graves.

– Acolo jos s-a prăbușit totul, răspunse miss Preussler în locul lui Mogens. Ceea ce nu înseamnă că nu mai există și alții. Când am fost acolo noaptea trecută...

– Se poate, o întrerupse Graves. Eu sunt de părere că aproape sigur mai sunt și alții. Dar mă tem că pentru moment nu putem face nimic pentru ei. Și nici nu mai dispunem de mult timp pentru a fugi de aici. Scoase ceasul de buzunar și îi ridică capacul. Adăugă apoi: O jumătate de oră, ca să fiu mai exact.

– Eu nu voi pleca de aici atâta timp cât un singur om se mai află în puterea acestor bestii, spuse hotărâtă miss Preussler.

– Atunci veți muri, răspunse Graves, și nu veți salva pe nimeni. Nici măcar pe această biată fată. Miss Preussler vru să intervină, dar Graves continuă clătinând din cap și ridicând ușor tonul, care rămase totuși moderat: Fiți rezonabilă, miss Preussler! Nimeni nu are de câștigat dacă noi murim, și exact asta se va întâmpla când poarta se închide și când se trezesc vârcolacii.

– Dar nu îi putem pur și simplu lăsa baltă, spuse miss Preussler nesigură, dar și hotărâtă în același timp, chiar dacă într-o modalitate mai curând îndărătnică.

– Ne putem întoarce, răspunse Graves. Arătă spre fată: Având-o pe ea și copilul ca dovadă, trebuie să fim crezuți. Am putea reveni și am putea pune capăt întregii povești. Dar asta doar dacă supraviețuim orei ce urmează.

Miss Preussler tăcu câteva secunde ce păreau că nu se mai sfârșesc. Se vedea pe fața ei că se frământa. Mogens își dădea seama de lupta pe care o purta cu sine însăși. Pentru nimic în lume nu ar fi părăsit măcar un om aici, dar cuvintele lui Graves se sprijineau pe o logică solidă, căreia ea nu îi putea opune mult. Se uită neajutorată la fată, ca și cum ar fi așteptat decizia de la ea, decizie pe care ea însăși nu cuteza să o ia, dar în cele din urmă fu de acord:

– Bine, dar să nu vă închipuiți, doctore Graves, că v-ați putea sustrage printr-un subterfugiu. Vreau să am cuvântul dumneavoastră de onoare că intenționați într-adevăr să revenim și să lichidăm această sămânță a diavolului.

– Îl aveți, răspunse Graves.

Mogens avea propria părere în ce privea *cuvântul de onoare* la Graves, dar avea senzația că în acest moment acesta vorbea foarte serios. Doamne, oare prin ce trecuse Graves în interiorul piramidei?

– Atunci să mergem, spuse miss Preussler.

Tom reveni exact când ei se apropiau de ieșire. Mogens nu ar fi putut spune dacă motivul îl reprezenta optica ametitoare a orașului subteran sau în mod intenționat Tom se furișase până lângă ei, dar acesta apăru atât de brusc din neant, încât însuși Graves tresări speriat.

În primul moment grija lui Mogens se îndreptă mai ales către fată, care împreună cu miss Preussler îi urma pe Graves și pe el la distanță de câțiva pași. Ea nu reacționă în nici un fel la neașteptata apariție a lui Tom, dar Mogens se întrebă ce va face ea când toți vor părăsi aceste construcții. Sau acest oraș.

– Cum stau lucrurile? se interesă Graves înainte ca Tom să fi putut spune un cuvânt.

– Nu stau bine, răspunse Tom deschis.

De data aceasta Graves tresări mai puternic.

– Ne-au găsit?

– Cine să ne găsească? întrebă Mogens.

Atât Graves, cât și Tom îl ignorară.

– Nu direct, răspunse Tom. Dar mă tem că nu putem folosi pentru a ieși drumul pe care am venit aici. Am văzut câțiva dintre *ei* pe drumul spre intrare.

– Despre cine vorbești? întrebă Mogens. Graves, ziceai că toate bestiile astea dorm!

– Asta așa este, răspunse Graves calm. Mă tem că este vorba despre un fel de... paznici.

– Pe care dumneavoastră i-ați alarmat când ați pătruns în piramidă, spuse miss Preussler.

– Atribuirea de vinovății nu schimbă din păcate nimic în situația noastră, răspunse calm Graves. Apoi i se adresă lui Tom: Câți sunt? Crezi că cu armele noastre am putea curăța calea la nevoie?

Tom aruncă o privire rapidă asupra lui Mogens și a celor două femei și clătină din cap tăcut.

– Atunci avem nevoie de o altă cale pentru a ieși, spuse îngrijorat Graves.

– Ce este cu canalul? întrebă Mogens.

– Ce canal? întrebă și miss Preussler.

– Apă sărată, spuse Tom, când Graves nu răspunse pe loc, ci îl privi nehotărât. Sunt sigur că are legătură cu marea.

– Despre ce canal vorbiți? insistă miss Preussler. Doctore Graves! Profesore!

– Iar barca este destul de mare pentru noi toți, continuă Tom fără să fie impresionat.

– Ce *barcă?* întrebă miss Preussler și mai insistentă. *Profesore!*

– Tom a descoperit o barcă, răspunse Mogens fără chef. Și un canal care probabil că duce în exterior.

Miss Preussler îl privea fix. Ca totdeauna, Mogens citea pe fața ei cât o înfuria faptul că această descoperire i se ascunsese.

– Și bănuiesc că până acum asta nu m-a interesat pe mine, zise ea.

– Nu am vrut să vă neliniștim fără rost, draga mea, spuse Graves pe tonul lui obișnuit, ușor arogant. Și, în afară de asta, până acum acest canal nu ni s-a părut de mare folos. Apoi i se adresă din nou lui Tom: Drumul până acolo este lipsit de pericole?

Tom ridică doar din umeri.

– Și atunci ce mai așteptăm? întrebă miss Preussler pe același ton supărat. Dacă tot dispunem de atât de puțin timp, nu ar trebui să îl irosim cu discuții inutile.

Judecând după expresia feței lui Graves, ar mai fi avut de adăugat ceva la această temă, dar se mărgini să ridice din umeri și reveni la Tom.

– Bine. Noi doi mergem înainte. Mogens, tu ne urmezi cu femeile, după ce vezi semnul pe care ți-l vom face.

Mogens vru să întrebe care semn, dar Graves și tânărul deja trecură de ușă. Și de data aceasta Tom se transformă parcă într-o altă persoană, deplasându-se cu abilitatea de pisică admirată anterior de Mogens, în timp ce Graves îl urma rapid, dar mai stângaci. După cum mai remarcase de atâtea ori, cei doi păreau că se depărtează mai repede decât era posibil. Chiar dacă Mogens ar fi îndrăznit să îl mai întrebe pe Graves, acesta nu l-ar mai fi auzit în clipa următoare. Amândoi se îndepărtau în aceeași direcție din care veniseră cu toții, și Tom dispăru după una din monstruoasele statui de animale care mărgineau ampla alee; probabil că optica bizară din acest funest oraș îl absorbi și pe el.

– Îmi pare rău de chestiunea cu barca, zise Mogens jenat. Ar fi trebuit să vă spunem, dar și mie mi s-a părut lipsită de importanță.

Dar acesta să fi fost adevărul? se întrebă el. Un răspuns cinstit ar fi sunat nu. Pentru că această barcă *era importantă*. Dar ceva din acea grotă îl speriase profund.

– Nu-i nimic, răspunse miss Preussler pe un ton neașteptat de blând, aproape matern, care sugera că indignarea din vocea ei fusese îndreptată doar împotriva lui Graves, nu și împotriva lui. Eu... eu trebuie să vă mulțumesc, profesore.

Mogens se întoarse spre ea cu o expresie întrebătoare:

– Pentru ce?

Miss Preussler se codi o clipă, dar în cele din urmă răspunse fără a-l privi în ochi:

– Ceea ce ați făcut mai devreme a fost foarte curajos.

– Nu înțeleg... zise Mogens.

Și acesta era adevărul. Nu pricepea la ce se referea ea.

– Acel monstru care mă atacase, explică ea. M-ar fi omorât dacă nu ați fi intervenit. V-ați riscat viața pentru a mă salva.

Mogens ridică încurcat umărul stâng și simți și el cum pe buze îi apărea un zâmbet cam prostesc. Cuvintele lui miss Preussler îl impresionaseră, și acestea corespundeau tot atât de mult realității pe cât în același timp nu corespundeau. Fără îndoială că își riscase viața atunci când atacase vârcolacul, dar gestul lui aparent altruist nu avea nici o legătură cu curajul. Realitatea era că nici nu se gândise la ce face.

– De fapt am făcut-o...

– ... Nu pentru mulțumiri, știu, îl întrerupse miss Preussler. Tocmai de asta vă este atât de greu. Ea clătină din

cap, și în ochi îi apăru o expresie ciudat de duioasă, care nu mai avea nevoie de interpretări. Sunteți un om atât de bun, profesore, dar cred că v-am nedreptățit mult timp.

– În ce privință? întrebă Mogens.

Înainte de a răspunde, miss Preussler întoarse capul și o măsură pe fată cu o privire lungă, foarte tristă.

– Fata de care mi-ați povestit, prietena dumneavoastră.

– Janice.

– Janice. Acești monștri au răpit-o?

– Da, confirmă cu amărăciune Mogens. Eram acolo. A fost vina mea.

– Prostii, nu vă cred.

– Dar este adevărat, murmură Mogens. Au răpit-o sub ochii mei și eu nu am făcut nimic ca să îi împiedic.

Miss Preussler făcu cu mâinile un gest de respingere a cuvintelor lui.

– Și ce ar fi trebuit să faceți? Să atacați aceste creaturi cu mâinile goale? Ați fi fost ucis.

– Știu, răspunse Mogens.

Dar nu aceasta era problema. Poate că afurisita lui de obligație ar fi fost să moară încercând să o salveze pe Janice. Dar el nu făcuse decât să asiste la ce se întâmpla, încremenit de groază și paralizat de oroare – da, și de frică – și nu făcuse nimic. De ce în urmă cu nouă ani nu reacționase ca în urmă cu nouă minute? Rău în ce trăise nu fusese eșecul. Aici miss Preussler avea deplină dreptate: el nu ar fi schimbat nimic. Ar fi fost ucis sau în cel mai bun caz ar fi fost rănit, iar vârcolacul tot ar fi târât-o după el pe Janice. Dar nici măcar nu încercase.

– Nu vă mai faceți reproșuri, profesore!

Probabil că în această clipă nu era greu să îi fie citite gândurile.

Miss Preussler continuă:

– Nu ajută nimănui. Ea se străduiește să zâmbească, dar dădu greș la fel ca în privința tonului încurajator pe care încerca să îl folosească: Dacă vreți să mai faceți ceva pentru această sărmană fată, atunci ajutați-mă să îl supraveghez pe doctorul Graves.

– Dar nu aveți încredere în el, presupuse Mogens.

Ce mai întrebare!

– Bineînțeles că nu am. Probabil că în acest moment el crede ce spune. Dar lucrurile nu vor rămâne astfel. Cunosc bine oamenii ca Graves. Când ieșim de aici, se va răzgândi. Cineva ca el nu va admite niciodată ca tot ce este aici să fie distrus. Ceea ce nu admit *eu* este exact invers.

Nu numai că vorbele ei sunau al naibii de convingător, dar Mogens simți că erau chiar gândite astfel. Avea dreptate. Ceva îl îngrozise profund pe Graves și îl tulburase până în adâncul sufletului, iar acum, în această clipă, credea fără îndoială ceea ce spunea. Dar lucrurile nu vor rămâne așa. Jonathan Graves nu ar permite niciodată ca acest oraș să fie distrus.

Chiar și Mogens simțea în aceste momente un adânc regret că aceste artefacte fantastice și acest tezaur inepuizabil de cunoștințe primordiale trebuiau distruse, și el însuși simțea cât ar fi de ușor să cedeze vocii ademenitoare care îi șoptea să cedeze. Trecând peste toate spaimele pe care le trăiseră, trecând peste toate lucrurile înspăimântătoare ce se mai ascundeau aici, jos, descoperiseră totuși o comoară de valoare incomensurabilă; un artefact dintr-o lume absolut străină, complet diferită, care nu numai lor, ci probabil întregii umanități le va permite să facă un pas către un viitor la care până acum nici nu îndrăzniseră să viseze. Poporul care ridicase acest oraș de neînțeles depășise abisul

dintre stele, în timp ce oamenii abia începeau timid să se ridice de la suprafața propriei planete, pentru câteva clipe, cu aripi fragile din pânză și lemn. A distruge tot ce se afla aici, a sparge doar o singură piatră, a șterge un singur desen reprezenta mai mult decât o lovitură de pumnal în inima unui arheolog, era o crimă la adresa omenirii, a secolelor, dacă nu a mileniilor ce i se furaseră.

Și totuși, așa trebuia procedat. În spatele a tot ce era de neînțeles, în spatele covârșitoarelor cunoștințe, a binelui pe care aplicarea lor ar aduce-o oamenilor, pândea ceva. Mogens simțise asta tot timpul, nu numai de când coborâseră aici, ci cu mult înainte – poate din acea îngrozitoare zi în care o pierduse pe Janice – și abia acum, exact în acest moment, era pregătit să își mărturisească sie însuși că dăduseră peste răul absolut. Mogens nu se îndoia că monștrilor și tuturor celorlalte pericole care pândeau de aici, de jos, le-ar putea reuși să devină stăpâni. Nu se îndoia că ei puteau să șteargă vârcolacii de pe fața pământului, să învingă toate celelalte pericole și capcane și, în final, să închidă poarta către stele sau chiar să o utilizeze în scopurile lor. Ei, trei oameni slabi, vulnerabili, care nu dispuneau decât de propriile brațe și de dorința de supraviețuire, reușiseră până acum să sfideze pericolele. Simplul fapt că încă mai trăiau dovedea că dușmanii lor nu erau invincibili. Îi puteau învinge și puteau să salveze tezaurul lăsat lor de vizitatorii din Sirius. Dar prețul pe care ar fi trebuit să îl plătească ei și poate întreaga lume era prea mare.

– Dumneavoastră credeți că îi sunteți dator acestei fete, continuă miss Preussler, și aveți dreptate, profesore. Îi sunteți dator să puneți capăt acestui coșmar. Mai mult nu putem face pentru ea. Dar putem să facem în așa fel ca soarta ei să nu mai fie împărtășită și de alți nevinovați.

Mogens vru să răspundă, dar Graves se întoarse în acel moment și, cu toate că era imposibil să fi auzit un singur cuvânt din cele spuse de miss Preussler, trebuie să îi atras ceva atenția, pentru că vru să zică ceva, dar se mărgini să se încrunte și să o privească cu o expresie întunecată, pentru ca în final să ridice din umeri, ca și cum și-ar fi pus o întrebare și ar fi considerat că posibilul răspuns ar fi lipsit de importanță.

– Drumul pare să fie liber, zise el. Dacă v-ați putea întrerupe pentru o clipă discuția, acum ar fi momentul să plecăm.

Mogens trecu tăcut pe lângă el. Avea senzația că se făcuse mai răcoare; când expiră, în fața chipului se formară aburi. Miss Preussler clipi surprinsă, și Mogens observă că i se făcuse pielea de găină pe antebrațul gol.

– Trebuie să aibă legătură cu poarta, spuse Graves. Cu cât te apropii mai mult de piramidă, cu atât se face mai frig. Făcu un gest cu capul în direcția în care dispăruse Tom și adăugă: Să ne grăbim!

Plecară în mare grabă, și Mogens respiră ușurat când fata li se alătură fără să șovăie. Și miss Preussler se arătă mulțumită; era evident că și ea se așteptase să aibă dificultăți cu fata. Poate că era un avantaj că tânăra practic era lipsită de voință. Dar Mogens nu credea că starea acesta era de durată.

Lăsară fără probleme în urmă aleea și restul orașului, dar când ajunseră la pod, tânăra se opri brusc. Miss Preussler o apucă de braț și încercă să o tragă cu atenție după ea pe pod, dar ea se smulse și făcu un pas îndărăt.

– Miss Preussler, vă rog! spuse Graves. Timpul ne este limitat.

– Stați liniștit, îi răspunse miss Preussler și cu un zâmbet liniștitor se întoarse către fată. Nu trebuie să te temi, te vom duce în siguranță. Tu nu vrei să ieși de aici? Să pleci de la acești monștri îngrozitori?

Ridică mâna ca să o liniștească, dar efectul gestului fu contrar: fata mai făcu o jumătate de pas îndărăt și strânse mai tare la piept legătura în care se afla copilul mort. Dădea din cap cu putere. Pe față îi apăru o expresie speriată, chiar îngrozită.

– Da, îți este frică, oftă miss Preussler. De aș ști cel puțin că mă înțelegi...

Lăsă capul pe o parte și o privi întrebătoare pe fată, dar nu obținu nici o reacție interpretabilă drept răspuns.

– Miss Preussler, vă rog! spuse Graves.

De data aceasta ea îl ignoră complet.

– Trebuie să ai încredere în noi, continuă să vorbească miss Preussler, pe un ton în același timp impunător, dar și blând. Acești monștri se vor trezi în curând. Dacă vom fi aici, ei ne vor omorî, iar pe tine te vor lua din nou la ei. Nu dorești asta, nu?

Nici acum nu obținu nici un răspuns, iar Graves își pierdu răbdarea. Înjurând cu voce joasă, trecu pe lângă miss Preussler și întinse mâna către fată. Miss Preussler făcu o mișcare pentru a-l opri, dar Graves o împinse într-o parte.

– Nu avem timp de prostii! mârâi el.

Fata reacționă așa cum se așteptase Mogens: cu copilul mort strâns la piept, mai făcu un pas înapoi și cu mâna liberă lovi. Mogens, care făcuse cunoștință cu unghiile ei, îi dori în sinea lui Graves să repete acea experiență dureroasă, dar Graves nu avea deloc intenția să se lase zgâriat pe față sau să pățească poate ceva și mai rău. Apucă fulgerător încheietura mâinii fetei, i-o răsuci și cu cealaltă mână o

lovi în față atât de tare, că fata se clătină. Miss Preussler țipă indignată, și Mogens trase cu putere aer printre dinții strânși, dar Graves nu se lăsă impresionat de nici unul din ei, ci făcu repede un pas înainte și smulse copilul.

Tânăra strigă strident și vru să se arunce asupra lui cu brațele ridicate, dar Graves o împinse atât de brutal, încât aceasta se clătină și căzu în genunchi. Dar sări imediat în picioare și îl atacă din nou. Graves o trimise la podea pentru a doua oară, scutură capul supărat și la al treilea atac al fetei o făcu să îngenuncheze din nou, aplicându-i un dos de palmă peste față. Tânăra se încovoie, duse ambele mâini la gură și începu să scâncească încet.

– Graves, ce v-a apucat? strigă miss Preussler, respirând greu.

Graves nu îi răspunse. Fără urmă de compătimire privea fata care scâncea și aștepta până când ea înălță capul și îl privi. Ținea copilul mort cu brațul întins spre ea.

– Îl vrei? o întrebă el. Nici o problemă! Îl primești după ce trecem în partea cealaltă.

– Graves... începu miss Preussler, dar fu întreruptă imediat de vocea pe un ton ridicat a lui Graves.

– Țineți-vă gura, stimabilă doamnă! interveni el plin de dispreț. Nu am nici un chef să mă las ucis numai pentru că dumneavoastră țineți seama de starea sufletească a unei străine pe jumătate cretină! Dacă își vrea copilul, vine cu noi. Dar dacă doriți, puteți să rămâneți aici și să o consolați. Eu plec în orice caz. Mogens, tu vii?

Nu aștepta răspunsul, ci se întoarse pe călcâie și începu să traverseze podul cu pași grăbiți. Miss Preussler privea în urma lui furioasă și îngrozită, în timp ce Mogens șovăi un moment. Lipsa de scrupule a lui Graves îl indigna ca și pe miss Preussler, dar trebuia și să recunoască

vrând-nevrând că acesta avea dreptate. Fiecare minut pierdut îi putea costa viața.

Decizia o luă fata. Aceasta respiră de două, trei ori adânc, privi în urma lui Graves cu ochii larg deschiși, apoi sări în picioare cu un suspin și alergă după el. Graves, care îi auzise pașii, aruncă o privire ironică peste umăr și grăbi mai mult pasul. Nu alerga, dar păși atât de grăbit, că fata îl ajunse abia la celălalt capăt al podului.

– Bărbatul acesta este un monstru, șopti miss Preussler.

– Da, mărturisi Mogens, dar adăugă făcând un semn cu capul în direcția lui Graves: Dar se pare că funcționează.

Miss Preussler îl privi atât de furioasă, încât el fu aproape sigur că sfânta ei mânie se va descărca asupra lui. Dar ea scuturâ doar dispreţuitoare din cap, și se grăbi să îi urmeze pe Graves și pe fată. Și Mogens păși pe bizara construcție, care imediat ce fu atinsă cu piciorul începu să își bată joc de simțurile lui ca și data trecută. Aruncă o privire peste umăr. Orașul era liniștit, ca mort, însă imediat simți prezența a ceva străin ce îl pândea cu ochi invizibili și părea că înregistrează cu atenție fiecare pas al lui. Involuntar privirea îi alunecă de la monstruoasele statui ce mărgineau aleea până la imensa piramidă aproape neagră din centru. Acum, când știa ce adăpostea aceasta, îi părea amenințătoare: conturul unui monstru ghemuit, pregătit de salt spre a se năpusti asupra lui cu uriașa sa forță. Vârful de aur capta într-un mod ciudat lumina verzuie ce umplea enormul dom de stâncă, părea că o amplifica și simultan o transforma în altceva, altceva rău.

De acolo pândea ceva. Simțea asta. Și era sigur că acest... *ceva* simțea tot atât de pregnant prezența lor.

Mogens alungă aceste gânduri și grăbi pasul, pentru a i se alătura lui miss Preussler, deși nu se simțea bine. Graves,

care în final parcursese o distanță scurtă într-un trap lejer, ajunsese între timp la capătul podului, iar fata îl urma îndeaproape. Cruzimea lui Graves nu se îndrepta către alte culmi – puțin înainte ca fata să îl ajungă, se lăsă pe vine și puse jos, cu grijă, copilul. Apoi sări în picioare, făcu trei pași repede înapoi, și se așeză în așa fel încât să taie calea de retragere pe pod a fetei, dacă i-ar fi trecut cumva prin cap să se întoarcă în oraș. Ea ridică doar copilul, îl strânse protector la piept cu ambele brațe și se ghemui lângă o stâncă neagră de înălțimea unui om, aflată ca capul podului.

Miss Preussler îl copleși pe Graves cu un val de reproșuri și ocări, pe care acesta le primi cu o expresie de stoicism și fără un cuvânt de apărare, iar când ajunse și Mogens lângă ei, se întoarse și făcu un pas către fată. Acum fata reacționă așa cum se aștepta Mogens – se sprijini cu toată puterea de stâncă și pentru un scurt moment pe chip îi apăru o expresie de teamă puternică. Privirea îi fugea de colo-colo, rămase o clipă pironită asupra lui Graves, care îi tăia singura cale de retragere, și chiar schiță o mișcare ușoară de a se furișa pe lângă el, dar în aceeași clipă se retrase iarăși în nișa în care se aflase.

– Te rog, copilă, ai încredere în mine! spuse miss Preussler pe un ton implorator.

Ea întinse cu grijă mâna către fată, dar nu ajunse la ea, acesta strângând și mai tare copilul și făcând tot posibilul să se contopească cu stânca. Încetase să mai suspine, și fața ei exprima doar frică.

Furioasă, miss Preussler i se adresă lui Graves.

– Priviți ce ați realizat! spuse ea revoltată. Violența este singurul lucru de care sunteți capabil?

Graves ridică disprețuitor sprânceana stângă. Fără a reacționa la cuvintele lui miss Preussler, își părăsi locul, se

îndreptă spre ea și o împinse din calea lui, ignorând fățiș noile ei proteste, după care întinse brațul stâng spre fată.

Tânăra scânci de frică, și Mogens încetă și să mai respire, când observă fața lui miss Preussler. Expresia ei arăta clar că nu va mai tolera să-l vadă purtându-se ca în celălalt capăt al podului.

Însă Graves nu încercă să mai smulgă încă o dată copilul fetei. Simulă doar mișcarea, făcu demonstrativ un pas îndărăt și cu cealaltă mână indică direcția în care trebuiau să meargă. Nu spuse nimic, dar fata înțelese ce voia de la ea. Fără să piardă o clipă din ochi fața lui Graves, aplecată și scâncind de frică, dar ascultătoare, ieși din nișă și plecă încet în direcția arătată de Graves.

– Vedeți? Funcționează, spuse Graves cu un surâs arogant.

– V-am mai spus, doctore Graves, că vă consider un monstru? întrebă miss Preussler disprețuitoare.

– De mai multe ori, confirmă Graves. Dar, draga mea, îmi veți putea mulțumi în voie ceva mai târziu. Acum vă rog să mergeți. Pierdem timp.

Bineînțeles că miss Preussler îi dădu ascultare abia după ce îi aruncă o privire nimicitoare, apoi se întoarse și se grăbi să ajungă fata. Mogens văzu cum aceasta vru să o ia de după umeri pe fată, care se feri speriată. El spera ca Graves să nu fi făcut o greșeală, în ciuda succesului aparent. Dacă tânără se decidea într-un moment nepotrivit să facă ceva nechibzuit, i-ar putea fi fatal.

– De cât timp mai dispunem? întrebă el în timp ce le urmau pe cele două femei la o distanță sigură.

Graves ridică din umeri. Când răspunse, nu îl privi pe Mogens în față:

– Mă tem că nu de mult timp. Sper doar ca Tom să aibă dreptate și acest canal să ducă într-adevăr afară.

– Şi dacă nu?

– Trebuie, pur şi simplu, ripostă Graves. Privi suspicios în jur şi continuă: Pe drumul către piramidă am văzut al naibii de multe astfel de bestii. Se străduí să afişeze un zâmbet încurajator. Dar nu îţi face griji, Mogens!

– Pentru că tu deja ai scăpat din situaţii mai grave?

Graves îi aruncă o privire ciudată.

– Nu mai grave, dar au fost unele care nu au fost mult mai puţin periculoase.

Prevăzător, Mogens renunţă să pună întrebarea ce s-ar fi impus. Deja regreta că intrase în vorbă cu Graves. Deşi străbătuseră cea mai mare parte a drumului lor, avea neplăcuta senzaţie că *pericolul* cel mai mare abia urma. Dar unde rămăsese Tom?

De parcă acest gând ar fi fost o parolă, tânărul se ivi brusc dintre stânci, la treizeci, patruzeci de metri în faţa lui miss Preussler. În ciuda terenului nesigur, acesta alerga. Miss Preussler se opri şi, de asemenea, Graves încremeni un moment, dar imediat porni în fugă.

– Tom! strigă el. Ce s-a...

– Linişte! exclamă speriat Tom. Ascundeţi-vă! Repede!

Mai uşor de spus decât de făcut. Poteca pe care mergeau era flancată de o parte de stânci mai înalte decât un om, iar de cealaltă parte de un povârniş adânc de vreo zece metri. În piatra neagră se căscau nenumărate crăpături, dar nici unul dintre ei nu era destul de subţirel pentru a se ascunde într-o asemenea crăpătură. Panica păru că pune stăpânire pe Graves, care întorcea capul rapid în toate direcţiile. Dar imediat arătă în sus, către un punct aflat doar la câţiva paşi în spatele lui miss Preussler şi al fetei, şi strigă:

– Acolo! Trebuie să ne cătărăm!

Urmărind direcția indicată de brațul lui Graves, pe Mogens îl trecu un fior rece. La trei sau patru metri deasupra lor se afla o fisură orizontală în stâncă, suficient de lată pentru a-i adăposti pe toți. Dar i se păru imposibil să se cațăre acolo. Tocmai în acel loc peretele era neted aproape ca oglinda, cu minuscule crăpături și neregularități care poate că pe un alpinist experimentat, cu dotări corespunzătoare și mai ales având destul timp la dispoziție, l-ar fi ajutat să îl escaladeze, dar nu probabil și pe ei și cu siguranță nu pe miss Preussler și pe fata care mai ducea și copilul mort.

– Vin! Tom se opri gâfâind lângă ei și se sprijini cu umerii de roca neagră. În ciuda răcorii, era scăldat de transpirație. Vin încoace!

– I-ai văzut? îl întrebă Graves.

Tom dădu cu greutate din cap. Respira atât de greu, că se strădui de două ori să răspundă:

– Nu... cred că nu. Dar sunt aproape în spatele meu.

Graves nu mai puse alte întrebări și, cu o dexteritate de care Mogens nu l-ar fi crezut niciodată capabil, începu să urce pe peretele aproape vertical. După câteva clipe ajunsese deja la prag, se trase în sus cu un geamăt și o clipă dispăru. Apoi îi apărură capul și umerii, și începu să gesticuleze agitat:

– Aici este o grotă. Repede!

Mogens ridică brațele fără prea mult optimism, dar le lăsă imediat jos și privi neajutorat la miss Preussler, la Graves și înapoi. Privirea ei exprima nu neajutorarea, ci de-a dreptul groaza, dar și un gen de resemnare ciudată.

– Duceți-vă dumneavoastră, spuse ea. Eu nu pot. Dar nu există nici un motiv ca ei să ne vrea pe toți.

– Nu afirmați așa ceva, spuse supărat Graves. Am venit împreună aici, vom pleca împreună de aici!

– Nu sunt o capră de munte, doctore Graves, dacă v-a scăpat cumva lucrul acesta.

– Nu v-aș compara niciodată cu una dintre ele, stimată doamnă, răspunse Graves, și continuă: Tom, ajut-o!

Tom? Mogens îl privi zăpăcit pe tânăr. Tânărul era mai scund decât el cu o jumătate de palmă, și chiar dacă nu se îndoia că Tom s-ar dovedi mai puternic și cu siguranță mai rezistent decât el, asta nu schimba faptul că tânărul avea jumătate din greutatea lui miss Preussler. Și gândul ei era asemănător căci privea buimacă, dar Tom nu mai pierdu timp cu asemenea cugetări. Hotărât îi întinse lui Mogens pușca, se sprijini cu spatele de stâncă, cu picioarele ușor flexate, și își împreună mâinile la nivelul abdomenului.

– Ce intenționezi să faci, Thomas? întrebă nesigură miss Preussler.

Tom îi făcu un gest de încurajare cu capul.

– Urcați-vă pe mâinile mele, am să vă ridic.

– Ești nebun? ripostă miss Preussler.

– Fir-ar să fie, faceți odată ce vă spune! strigă Graves.

Probabil că datorită tonului lui poruncitor, ea, perplexă, execută automat ce i se ceruse sau poate că în ultima clipă frica de moarte precumpăni – Miss Preussler ridică marginea rochiei, puse piciorul drept în mâinile împreunate ale lui Tom și își făcu vânt. Tom gemu, i se înmuiară genunchii și începu să se încline în față, iar miss Preussler fu pe punctul de a-și pierde echilibrul. Începu să bată dezordonat aerul cu brațele, ceea ce bineînțeles că îi înrăutăți situația; Mogens se repezi și cu palmele o împinse de spate. În primul moment nu fu doar sigur că această încercare nu era sortită eșecului și că în următoarea secundă miss Preussler

nu se va prăbuși peste el cu forța unui arbore retezat, și îl va omorî. Dar se petrecu minunea: miss Preussler nu căzu, ci se lovi de perete cu brațele desfăcute, iar degetele-i răschirate găsiră pe undeva un sprijin. Tom icni și genunchii îi mai coborâră câțiva centimetri, când ea își ridică și celălalt picior și îl puse pe umărul lui, iar Mogens se simți atât de surprins și de neajutorat, că aproape îi dădu drumul când ea își făcu vânt, iar palmele lui ajunseră de pe spate pe impresionatul șezut. Dacă și-ar fi dezlipit palmele, ea s-ar fi prăbușit cu siguranță, așa că nu făcu acest gest, ci doar tastă zadarnic după un alt loc mai puțin penibil, în timp ce Graves se aplecă și mai mult și întinse mâinile sale în mănuși negre.

– Mâinile! Întindeți mâinile! ceru Graves.

Mâinile lui miss Preussler alunecară cu zgomot pe roca aspră în sus, dar ea începu să șovăie și Mogens fu sigur că nu va avea tăria să atingă oribilele mâini ale lui Graves.

În cele din urmă o făcu totuși, iar Graves o apucă zdravăn de încheieturi și începu să o tragă.

– Ajutați-mă! spuse el abia respirând. Tom! Mogens! Împingeți!

Mogens își mai mobiliză încă o dată toate puterile, și Tom realiză cumva acrobația de a se întoarce și a-și vârî mâinile sub călcâiele lui miss Preussler, pentru ca, gemând și cu fața înroșită ca un halterofil care își supraevoluase forțele, să o împingă și mai sus. Lui Mogens i se păru că se realizase o minune – și nu una mică –, dar reușiră. Graves trăgea, Mogens și Tom împingeau, în timp ce miss Preussler părea că face tot ce îi stătea în puteri ca să le anuleze eforturile, când brusc îi dispăru greutatea. Mogens scoase un oftat de ușurare și, clătinându-se, se întoarse la timp pentru a vedea dispărând în crăpătura din stâncă chiloții

cu garnitură de dantelă, lungi până la genunchi, ai lui miss Preussler, urmați de picioare, după care el se prăbuși în genunchi. Și Tom alunecă epuizat pe lângă perete, rămase pe vine, dar numai pentru câteva secunde, după care se ridică și îl privi pe Mogens.

– Acum este rândul dumneavoastră, profesore, zise el.

Mogens clătină obosit capul. Inima îi bătea să îi spargă pieptul, iar spatele și mușchii umerilor îl dureau atât de tare, de parcă ar fi încercat să jongleze cu două capace de sarcofag.

– Tu... mai întâi, răspunse el cu respirația tăiată.

– Eu pot să ajung singur sus. Dumneavoastră puteți?

Era un argument căruia cu greu Mogens i-ar fi putut obiecta, deși nu prea era convins că Tom ar fi în stare să se cațăre fără ajutor. Nu se mai opuse, ci făcu efortul de a se ridica în picioare, puse la fel ca miss Preussler piciorul în palmele împreunate ale lui Tom, apoi se urcă pe umerii acestuia. Admirația față de miss Preussler îi crescu când își dădu seama cât de greu îi era să se lipească de perete doar prin efortul propriilor mușchi și să își țină astfel echilibrul. Mai pierdu două secunde prețioase rămânând ca paralizat și neîndrăznind nici măcar să respire, după care cu o ultimă urmă de curaj ridică, cu grijă, brațele. Graves i le apucă cu o forță care îl făcu să geamă, și Tom, aflat sub el, se răsuci și pur și simplu îi făcu vânt în grotă. Mogens reveni asupra aprecierilor lui referitoare la puterea lui Tom. Băiatul nu era atât de puternic cum era el; era mult mai puternic. Mogens se simți pur și simplu catapultat în deschizătura din stâncă și abia își putu feri capul de roca ce părea că făcuse un salt spre el. Șoldul îi șterse un colț de piatră, apoi el alunecă încă un metru și jumătate și se opri izbindu-se de ceva care îi împinse afară aerul și așa

puțin rămas în plămâni. Totul începu să se învârtească în jur. Simți că era pe cale de a-și pierde din nou cunoștința, și-o menținu totuși printr-un disperat efort de voință, și se sprijini în coate. Miss Preussler era întinsă undeva în întuneric, lângă el. Îi distinse fața doar ca pe o pată luminoasă, dar ea se retrase pripită când o privi.

– Mogens, fir-ar să fie, ajută-mă! se auzi vocea lui Graves în spatele lui.

Mogens se întoarse, se târî pe coate și genunchi și când ajunse lângă Graves, luă aceeași poziție ca acesta. Când scoase capul și umerii peste pragul de stâncă, i se oferi o priveliște surprinzătoare: abia acum își dădu seama că nici unul dintre ei – nici măcar miss Preussler – nu se gândise la fată, și după toate cele făcute de aceasta până acum, ar fi trebuit să le treacă prin cap că aceasta va folosi prilejul pentru a fugi. Dimpotrivă, dând dovadă chiar de îndemânare, ea tocmai se cățăra rapid mai întâi pe palmele unite ale lui Tom, apoi pe umerii acestuia, ținând cu o mână copilul și ajutându-se la cățărat numai de cealaltă mână. Cu toate acestea dădea dovadă de o abilitate incomparabil mai mare decât dovedise el ori miss Preussler. Și nu șovăi nici o clipă să ridice brațul. Când Graves vru să îi apuce încheietura mâinii, ea o deplasă într-o parte. Lui Mogens îi luă încă o neprețuită secundă până să priceapă ce urmărea această mișcare. Se aplecă mai mult, îi apucă brațul cu ambele mâini și o trase cu greutate sus. Deși efortul îi solicita toate puterile și nu era sigur că va reuși să o ridice, Graves îl privea doar ironic, fără a mișca un deget ca să îl ajute.

Imediat ce fata fu în siguranță, ea se smulse și se afundă în grotă sprijinindu-se în genunchi și într-o mână. Mogens

rămase gemând pe podea și avu nevoie de puțin timp ca să poată articula câteva cuvinte.

– Mulțumiri... pentru ajutorul tău... Jonathan, gâfâi el.

– Te-ai descurcat foarte bine singur, răspunse Graves. Și nici nu aveam nici un chef să fiu zgâriat pe ochi. Se uită în jos și zise: Tom, grăbește-te!

Drept răspuns, de jos zbură arma lui Tom, pe care Graves o prinse cu o mișcare îndemânatică, după care se aplecă iarăși, dar Tom dovedi că îndoiala lui Mogens nu era justificată nici de această dată. Rapid și abil ca o muscă, acesta se cățăra pe peretele aparent neted ca oglinda și după cinci secunde se afla lângă ei.

Așteptarea nu dură prea mult.

Mai întâi Mogens nu văzu creaturile. El mai mult le *simți* apropierea într-un fel care îi era complet străin, de parcă deodată și-ar fi descoperit un simț nou, suplimentar. Simți brusc faptul că se apropia de el ceva străin, ceva total *fals*.

Totuși, aproape că îi scăpă un strigăt atunci când le *văzu*.

Erau cam o duzină, și din cele povestite de Tom convingerea lui era că ar fi vorba despre vârcolaci. Însă numai primii trei ori patru erau vârcolaci. Restul erau... *altceva*.

Mogens nu găsea cuvintele potrivite pentru a descrie ciudățenia înfricoșătoare a creaturilor. Erau complet diferite chiar între ele, și nici una dintre ele nu era om, deși la prima vedere parcă ar fi avut vagi asemănări cu oamenii – adică se deplasau pe două picioare, aveau corp, brațe și cap. Dar ceea ce la prima vedere părea mai familiar, la cea de a doua privire se transforma într-o oribilă batjocorire a vieții.

Mogens crezuse că prin încrucișarea omului cu șacalul se realizase tot ce era imaginabil mai oribil, și probabil că

așa și era – dar cel mai rău lucru *imaginabil* nu era și cel mai rău lucru *posibil*.

Chiar deloc.

Procesiunea monștrilor absurzi, care se deplasau încet pe cărarea abruptă, părea să fie compusă fără excepție din hibrizi oribili dintre om și animal. Aceasta era probabil și ceea ce o făcea insuportabil de urmărit; dacă Mogens nu ar fi fost atât de profund oripilat și atât de... indignat în esența umanității lui, acestea ar fi fost doar niște creaturi absolut străine și de neînțeles. Dar nu era așa, și ceea ce îl făcea pe Mogens să nu mai suporte privelișteа lor erau tocmai așa-zisele lucruri familiare din înfățișarea lor. Erau acolo ființe cu aripi și oribile ciocuri de păsări de pradă, creaturi acoperite de blană, solzi, țepi, îngrozitori hibrizi de om și șarpe, crocodil și femeie, copil și scorpion, șoim și om. Erau și...

Mogens parcă primi o lovitură de pumn.

Cei care defilau acolo jos nu erau niște monștri creați aleatoriu de către o soartă oarbă.

Erau vechii zei egipteni.

Mogens nu recunoscu toate creaturile. Unele nu își găsiseră poate niciodată locul în panteonul lumii zeităților egiptene. Pe unele dintre ele omul poate că nu le întâlnise niciodată, altele probabil că apăreau abia după ce poporul faraonilor dispăruse demult, în timp ce altele erau probabil prea oribile pentru a continua să existe chiar ca demoni în legendele oamenilor, dar pe multe dintre ele le recunoscu. Iată-i pe Horus și Thot, Seth și Ra, Bastet și Sobek, ca și zeități mai mici, ale căror nume nu le reținuse nimeni, dar ale căror imagini erau cunoscute. Era o privelișteа care pentru un moment îl situă la limita demenței, ba chiar un pas dincolo de ea.

Nu știa cum își revenise. Poate că nici nu și-a revenit cu adevărat. Ceva din el a fost distrus și a rămas irevocabil și fără putință de salvare în acea lume cenușie a clarobscurului ce exista între lumină și întuneric, în care își au originea nu doar demența, ci și toate speranțele și spaimele.

Și totuși, cel mai rău lucru nu era acesta. Cât de înspăimântătoare era priveliștea acestor oribile creaturi, mai înspăimântător era ceea ce *simțea*. Ceva – ba nu, se corectă el în gând; nu ceva, ci *totul* – la aceste creaturi era *fals*. Nu se deplasau normal, ci cumva cum nu putea cuprinde în cuvinte; nu *erau* pur și simplu, într-un mod de neredat în cuvinte pentru că în nici o limbă din lume nu existau cuvinte care să descrie acest lucru, pentru că totul era fals, fals, *fals*.

– Tu ce părere ai? îl întrebă Graves.

Mogens îl privi fără să îl înțeleagă.

– Ai spus „nu de aici", stărui Graves. Ce voiai să zici?

Mogens nu își amintea să fi spus așa ceva, dar dacă nu pleca de la premisa că Graves putea să îi citească gândurile, așa trebuia să fi fost. Aproape tangențial și cu o întârziere de două, trei secunde, îl îngrozi faptul că Graves spusese ceva înainte ca el să își fi dat seama că procesiunea monștrilor depășise de mult ascunzătoarea lor.

– Aceștia nu sunt de aici, răspunse în final cu o voce moale, răgușită, neutră.

– Da, la concluzia aceasta s-ar putea ajunge având în vedere cum arată, nu? întrebă Graves.

Întrebarea suna inadmisibil de amuzant, consideră Mogens în sinea lui.

Graves adăugă:

– Şi mă tem că în ceea ce fac sunt la fel de neplăcuţi, pe cât le este aspectul. Dar, oricum, asta este o problemă de punct de vedere.

– Găseşti ceva ilar aici? întrebă rece Mogens.

Graves clătină energic din cap.

– Nu. Nici nu ar trebui. Scuză-mă, te rog, dacă m-am exprimat neclar. Nu am vrut să râd de tine. Îmi închipui ce simţi la vederea lor. Nici mie mi s-a întâmplat la fel când i-am văzut prima oară. Sunt îngrozitori şi sunt sigur că sunt şi foarte periculoşi. Dar tocmai tu, ca savant, nu ar trebui să uiţi ce sunt.

– Şi ce sunt ei, în opinia dumneavoastră, doctore Graves?

Nu Mogens fusese cel care pusese întrebarea, ci miss Preussler. Ea nu se mişcase de la locul ei, dar era evident că auzise fiecare cuvânt, şi, chiar dacă nu văzuse monştrii şi era de bănuit că crezuse că ei vorbeau despre vârcolaci, cele auzite o înfuriaseră.

– Creaturi aparţinând unei alte lumi, miss Preussler, răspunse calm Graves.

– Mie mi se par mai curând creaturi ale Satanei, zise ea.

– Dumneavoastră nu înţelegeţi, zise Graves. Nu este vorba pur şi simplu despre o specie necunoscută, despre un animal necunoscut adus din Africa sau din Asia de către un cercetător sau despre o oarecare pată albă de pe hartă. Dădu energic din cap pentru da mai multă greutate vorbelor lui, dar continua să zâmbească imperturbabil. Vocea îşi pierduse tonul de superioritate şi suna mai curând ca aceea a unui profesor care le explică elevilor săi cu răbdare şi pentru a nu ştiu câta oară o chestiune complicată, chiar dacă în sinea lui ştia foarte bine cât de puţin era înţeles. Adăugă: Aceste fiinţe sunt rezultatul unei evoluţii complet

diferite, miss Preussler. Ele nu pot fi comparate cu nimic din ce există în lumea noastră.

– Şi unde vreţi să ajungeţi? se interesă, suspicioasă, miss Preussler.

– La faptul că nu este necesar să ne temem de ele. Nu avem nimic de reproşat. Este de înţeles, dar este greşit. Aceste fiinţe ne sunt absolut străine. Noi, oamenii, nu putem să trăim în pace nici măcar unul cu altul, aşa că în ce fel v-aţi aştepta să întâmpinăm fără rezerve creaturi ale unei lumi atât de străine.

– Eu nu am rezerve, spuse miss Preussler. Mie îmi ajunge ce am văzut.

Aruncă o privire semnificativă asupra fetei, care se ghemuise în cel mai îndepărtat colţ al grotei, cu genunchii strânşi. Avea privirea goală şi intona încet ceva lipsit de melodie în timp ce legăna inertul copil-şacal, dar după cele tocmai trăite de Mogens, el nu mai era la fel de sigur că ea înţelegea atât de puţin din ce se petrecea în jur, cum crezuse anterior.

Şi Graves urmărise privirea lui miss Preussler, şi dădu trist din cap:

– Da, aveţi dreptate, miss Preussler. Este groaznic ce i s-a făcut acestui sărman om. Dar aceste fiinţe nu trebuie apreciate în baza valorilor noastre.

– Dar nici nu fac asta, răspunse miss Preussler. Nu le condamn, doctore Graves. Vreau doar să le omor.

Zâmbetul lui Graves îngheţă. Nu ripostă, dar Mogens văzu cât îi era acestuia de greu să îşi păstreze cumpătul şi înţelese definitiv că miss Preussler avusese dreptate. Graves nu va admite niciodată ca tot ce se afla aici să fie distrus.

– Cred că acum putem pleca mai departe, interveni Tom. S-au dus.

Graves îl privi încruntat. Părea supărat, dar Mogens avea impresia că supărarea îi era pricinuită mai mult de faptul că Tom cutezase să se bage în vorbă decât de *ce* spusese acesta. Când confirmă, deveni clar că era supărat pe Tom că avea dreptate.

– Fie, zise el mohorât. Dar poate că este mai bine să o iei înainte şi să te convingi că nu ne aşteaptă nimeni.

Pe drumul de întoarcere pământul se mai cutremură de două ori. Dar au fost şocuri slabe, ultimul fiind mai mult un tremur, ca fiorul final al unei febre depăşite. Din pământ nu mai ieşiră viermi, şi nici pietre sau blocuri de stâncă nu mai căzură din tavan. Totuşi, nu numai Mogens respiră uşurat când ajunseră la crăpătura din stâncă rece şi întunecată prin care trecuseră la venire. Drumul nu mai era lung, doar câteva sute de paşi, pe care îi făcură rapid, dar pe ultima parte Graves deveni tot mai nervos şi scoase de două ori ceasul din buzunar pentru a-şi arunca privirea pe cadranul orar. Probabil că ştia mai multe despre timpul ce îl mai aveau la dispoziţie sau poate că pur şi simplu îi era frică. Mogens renunţă să îl mai întrebe.

Fără nici o ezitare, Graves trecu primul prin crăpătură, înghiţit de întunericul ce domnea înăuntru, şi, aşa cum se aşteptase Mogens, miss Preussler gesticulă şi îi vorbi fetei destul până când o convinse să treacă prin crăpătura îngustă în care o aştepta ceva mai mult decât absenţa căldurii şi întunericul. În cele din urmă trecură cu bine şi mai repede decât se aşteptaseră de acest ultim obstacol şi în câteva clipe ajunseră la încăperea sub care se afla canalul şi barca. Mogens era cu ochii mai ales pe însoţitoarea

lor cu părul negru, și Tom întorcea capul mereu ca să îi arunce câte o privire. Acum fata îi urma ascultătoare, dar comportarea nu i se modificase din cauză că ar fi avut încredere în ei ori pentru că ar fi înțeles că ei voiau doar să o ajute. Cedase. În cele din urmă ceea ce îi făcuse Graves o speriase atât de tare, că nu mai îndrăznea să se opună. Dar asta nu va rămâne așa. Era mai bine să fie cu ochii în patru, gândi Mogens.

Mogens trecu ultimul prin intrarea joasă care acum îi amintea mai mult de botul căscat al unui monstru amorf, de cealaltă parte se îndreptă din nou și duse mâna la ochi, clipind des în lumina albă neașteptat de puternică. Graves și Tom aprinseseră felinarele, și tânărul tocmai era preocupat să facă același lucru și cu lampa lui miss Preussler. Având în vedere pericolul care îi pândea ca și mai înainte, Mogens se așteptase ca Graves să se îndrepte imediat către scara ce ducea jos, pentru a ajunge cât mai repede posibil la barcă. În loc de asta, el se dusese la peretele din față și ridicase lampa ca să studieze semnele și imaginile.

– Ce Dumnezeu faci acolo, Jonathan? mormăi Mogens și arătă aproape îngrozit spre scară. Hai să mergem! Sau crezi că este momentul potrivit să admiri picturi rupestre?

Graves nu își desprinse privirea de la perete. Dimpotrivă, ridică lampa și mai mult și-și apropie cealaltă mână de perete pentru a pipăi cu vârful degetelor conturul unei hieroglife care amintea de combinația bizară dintre o pasăre și ceva complet necunoscut.

– Mogens, ești un încuiat, spuse el. Dacă nu acum, atunci când este momentul potrivit? Poate că niciodată nu vom mai revedea aceste desene. Poate că niciodată nu le va mai vedea vreun om.

– Poate că ar fi fost mai bine ca ele să nu fi fost văzute niciodată de vreun om, ripostă Mogens.

Graves își desprinse privirea de pe imagini, întoarse foarte încet capul și îl măsură cu o privire lungă, exprimând un infinit dispreț.

– Trebuie să îți cer scuze. Tocmai te-am făcut încuiat, Mogens, ceea ce nu este adevărat. Tu ești ceva mai mult, ești un ignorant.

Mogens înghiți tot ce îi stătea pe limbă să zică. Din punctul lui de vedere Graves avea probabil dreptate – dar ce conta asta în fața punctului de vedere al unui nebun? În loc de a-i da lui Graves răspunsul pe care îl merita, ridică doar din umeri și mai întrebă o dată:

– Acum putem să mergem mai departe?

– Încă un moment doar, răspunse Graves. Vreau să fac o fotografie a acestui perete. Slavă Domnului că am fost destul de prevăzător ca să îi cer lui Tom să ia cu el dotările pentru fotografiat.

– O fotografie?

Mogens aproape că strigase. Smintitul acesta se aștepta cu adevărat ca ei să aștepte liniștiți ca Tom să despacheteze, să asambleze aparatul și să facă toate pregătirile necesare executării unei *fotografii* a peretelui? Mogens nu se pricepea la fotografiere și nici nu îl interesa domeniul, dar asistase la așa ceva destul de des, ca să știe că era nevoie de timp. Timp de care ei nu dispuneau.

Graves îi prevăzuse obiecția, așa că ridică mâna și îi opri intervenția.

– Nu te teme, durează cel mult două, trei minute. Am presupus că vom avea la dispoziție puțin timp și am pregătit totul. Tom trebuie doar să instaleze aparatul. Dă științei

și restului lumii cel puțin șansa de a arunca o unică privire asupra acestei imagini.

„Chiar dacă această privire ne-ar costa viața", gândi Mogens. Dar ciudat, nu reuși să rostească aceste cuvinte. În ciuda fricii, în sufletul lui încă îi mai dădea dreptate lui Graves. Era doar o fotografie care nu putea să dăuneze. Și care putea fi infinit de importantă.

Graves îi interpretă corect tăcerea și făcu un gest de nerăbdare spre Tom.

– Tom, ai auzit. Montează camera. Și grăbește-te!

– Ne riscați viața pentru o *fotografie?* întrebă miss Preussler, căreia nu îi venea să creadă.

– Alții ne riscă viața din cauza unei idioate care își va petrece restul zilelor într-un ospiciu, murmură Graves supărat, dar nu o privi pe miss Preussler, ci adresă remarca sa peretelui pictat. Este incredibil, șopti el cu vocea tremurând de venerație și cu ochii plini de o însuflețire care îl înfricoșă pe Mogens. Abia acum înțeleg! De aș fi știut mai demult!

– Despre ce vorbești? îl întrebă Mogens, deși nu ar fi vrut.

Totul în el striga că era mai bine să nu îi mai vorbească lui Graves, pentru ca nu cumva neintenționat să îi pună întrebarea decisivă care să îl împingă pe acest bărbat capricios dincolo de pragul îngust pe care se balansa de la coborârea lor aici. Deoarece Graves nu răspunse imediat, repetă totuși întrebarea:

– Ce să fi știut mai demult?

– Imaginea aceasta, răspunse Graves și începu să gesticuleze febril cu mâna liberă. Atinse lampa pe care o ținea în mâna cealaltă, așa că lumina ei începu să danseze peste fresce și desene, dându-le o viață ciudată. Ceea ce vezi aici

este mult mai mult decât o imagine, Mogens! Este o hartă! O hartă a patriei lor!

– Este un plan al oraşului, asta ştiu, răspunse Mogens, dar Graves scutură şi mai febril din cap.

Mişcarea amplifică jocul luminii şi al umbrei pe desen. Parcă în adâncul peretelui se trezea ceva la viaţă.

– Este o hartă a oraşului, confirmă Graves, dar în acelaşi timp este o hartă ţării lor, nu vezi?

Mogens clătină din cap.

– Nu.

– Dar cum ai putea? ripostă Graves, zâmbind ciudat. Tu nu ai văzut ceea ce am văzut eu. Eu am fost în piramidă. Am văzut minuni pentru care tu ţi-ai da viaţa ca să le vezi măcar o dată, Mogens! Se retrase o jumătate de pas înapoi şi arătă spre perete cu braţul întins. Şi-au construit oraşul după modelul patriei lor, nu înţelegi? Asta... – şi arătă către piramidă – ... este soarele lor. Sirius. Această clădire şi aceasta, şi aceasta... – arătă alte trei simboluri, şi spre spaima sa Mogens recunoscu presupusa mastaba în care fuseseră el şi miss Preussler – ... trebuie să fie lumile care se rotesc în jurul lui Sirius. Aceste clădiri mai modeste reprezintă probabil sateliţii mai mici. Este o minune, Mogens! Doar această imagine singură va schimba din temelii concepţia noastră despre univers şi despre legile care îl guvernează!

– O teorie frumoasă, spuse Mogens. Dar colegii noştri astronomi te vor lapida când o vei susţine în faţa lor.

– Ba nu o vor face! răspunse disprețuitor Graves. Vor râde de mine, fără îndoială. Dar râsul li se va opri în gât atunci când vor vedea asta.

– Ce? întrebă miss Preussler pe un ton tensionat. Când vor vedea *ce*, doctore Graves?

Graves se stăpânise excepțional, dar nu până la capăt. Dacă miss Preussler nu văzu, Mogens, care era mult mai aproape de el, observă ușoara licărire mirată ce își făcuse apariția scurt în ochii lui Graves. Dar acesta clătină doar din cap și zise:

– Fotografia, draga mea miss Preussler, ce altceva? Apoi se întoarse spre Tom: Ce dracului mai aștepți? Montează aparatul! Nu avem timp!

De fapt, până acum Tom nu mișcase un deget și nici acum nu reacționă, ci îl privea doar încurcat pe Graves.

– Tom! ridică tonul Graves.

– Mă... mă tem că nu voi putea, doctore Graves, bâigui băiatul.

Mogens nu își amintea să îl mai fi văzut pe acesta atât de nesigur.

– Ce înseamnă asta? pufni Graves. Tom, fir-ar a dracului de treabă, montează camera! Sau dă-mi blestematul acela de rucsac, și o fac eu însumi!

Făcu un pas spre Tom și întinse mâna spre a da curs vorbelor lui tocmai spusese, dar tânărul se retrase și el un pas și ridică mâinile ca pentru a se apăra. Graves se opri.

– Tom? întrebă el neștiind ce să creadă.

– Îmi... pare rău, doctore Graves, răspunse chinuit Tom. Dar l-am... uitat.

– L-ai uitat? gemu Graves.

– Și ce Dumnezeu cari după tine în acel rucsac uriaș? întrebă nedumerită miss Preussler.

– Și eu aș fi interesat să aflu, adăugă Graves.

– Chiar îmi pare rău, bâigui Tom, îl pregătisem, dar în grabă...

– Rucsacul, Tom! îl întrerupse Graves. Arată ce ai în rucsac!

Tom strânse din dinți. Privea hăituit.

– Îmi pare...

– Rucsacul! îl întrerupse din nou Graves pe un ton mai ridicat, dar nu îi dădu posibilitatea lui Tom să mai reacționeze, ci din doi pași rapizi ajunse lângă el, i-l smulse cu o mișcare violentă și începu să îi deschidă cataramele; Tom încercă să se apere, dar Graves îi împinse mâinile și trase nerăbdător de curelele din piele atât de puternic, încât una dintre catarame se rupse și zbură lateral. Scoțând un strigăt triumfător își vârî mâinile în raniță – și făcu ochii mari. Exclamă: Dar ce...?

Tom se smulse și se întoarse strigând. Graves făcu o mișcare instinctivă pentru a-l reține, dar Tom îl evită fulgerător, sări într-o parte și îi aplică acestuia o lovitură care îl făcu să se clatine. Graves se lovi de perete și se prăbuși la pământ. Înainte ca Mogens să fi înțeles ce se petrecea, Tom trecu pe lângă el cu un salt și ieși pe ușă.

– Dar ce...? abia putu să articuleze Mogens și făcu niște ochi incredibili de mari când văzu ce ținea Graves în mână: un rulou învelit în hârtie de împachetat roșie-maronie, cu diametrul de două ori mai mare decât al unui deget gros, ceva mai lung de o palmă, cu un fitil subțire la un cap.

– Pentru Dumnezeu, ce... ce este asta? șopti miss Preussler.

Graves privea înmărmurit la ceea ce descoperise.

– Dinamită, rosti el cu greu. Tot... rucsacul este plin cu dinamită!

– Dinamită? repetă miss Preussler uimită. Cum așa? Adică... ce vrea să...?

– Nătărău blestemat!

Cu un strigăt Graves sări în picioare și aruncă bucata de dinamită. Instinctiv Mogens trase capul între umeri și

aşteptă să aibă loc explozia, dar dinamita se lovi inofensiv de perete, în timp ce Graves se întorsese şi deja era la uşă.

– Du femeile la barcă, Mogens! strigă el. Voi încerca să îl opresc! Dacă nu revin în zece minute, salvaţi-vă voi!

Ultimele cuvinte Mogens mai mult le ghici decât le auzi, căci Graves deja se năpustise afară.

– Dinamită? mai întrebă încă o dată miss Preussler. Dar... dar nu înţeleg... ce intenţiona să facă cu ea?

– Mă tem că o mare prostie, răspunse Mogens. Apoi se întoarse complet spre ea cu o mişcare hotărâtă, arătând în acelaşi timp către scări: Graves are dreptate. Nu avem timp. Haideţi, miss Preussler, am să vă explic totul pe drum!

Porni în grabă spre scară, abia stăpânindu-şi pornirea de a o lua de braţ pe fată; în loc să facă asta, se mai întoarse o dată spre uşă. Atât Tom, cât şi Graves îşi lăsaseră lămpile aici. Luă una din ele, iar pe cealaltă o orientă cu lumina către scară. Mai mult nu putea să facă pentru Graves şi nici nu voia să facă mai mult. Înainte de a porni din nou, îşi scoase ceasul şi se uită la cadran. Graves îi ceruse să aştepte zece minute şi nu îi va acorda acestuia nici o secundă în plus!

Între timp miss Preussler şi fata ajunseseră la scară şi coborâseră două, trei trepte, dar tânăra se oprise şi refuza să continue coborârea. Miss Preussler îi vorbea încercând să o liniştească, dar ea doar dădea din cap şi probabil că s-ar fi întors dacă Mogens nu s-ar fi aflat în spatele ei, barându-i calea.

– Ce mai aşteptaţi? întrebă, nerăbdător, Mogens.

– Nu vrea să meargă mai departe, răspunse miss Preussler. Se pare că o înfricoşează cumplit ceva de acolo, de jos.

Ceea ce Mogens nu îi putea lua în nume de rău. Poate că de vină era scara în sine. Pentru că în definitiv ducea în

adânc, înapoi în lumea în care trebuie să fi trecut prin cel mai rău lucru pe care și-l putea imagina ea.

El nu spuse nimic, dar privi demonstrativ ceasul, și miss Preussler reîncepu să îi vorbească fetei cu vocea ei calmă. Își irosiră astfel o bună parte din prețiosul lor timp – vreo trei minute –, dar în final fata fu convinsă să continue coborârea.

Dar numai până când ajunse la ultima treaptă. Miss Preussler se opri și ea îngrozită când fu îndeajuns de aproape ca să vadă barca, dar fata reacționă cuprinsă de panică. De data aceasta îi era indiferent faptul că Mogens se afla în spatele ei. Se întoarse scurt pe călcâie și, dacă scara ar fi fost mai lată, l-ar fi aruncat la pământ.

Se izbi de el suficient de puternic pentru ca acesta să fie pe punctul de a-și pierde echilibrul. Mogens se lovi de peretele tunelului îngust al scării, dar reuși să o apuce pe fată, fără să își dea seama dacă o făcuse intenționat sau numai ca să nu cadă din picioare. În prima clipă ea se apără cu o surprinzătoare putere, apoi el o simți că renunța. Pentru o fracțiune de secundă trebui chiar să o sprijine, ca aceasta să nu cadă.

– Profesore! strigă alarmată miss Preussler.

– Este în regulă, răspunse repede Mogens, sperând că era adevărat. O apucă atent de după umeri pe fată, o întoarse cu puțin efort și o împinse trei trepte mai jos. Iat-o, preluați-o acum dumneavoastră! Cred că doar s-a speriat.

– Nu i-aș putea reproșa asta, spuse miss Preussler, dar o apucă bine de încheietura mâinii și o trase spre ea într-o îmbrățișare ușoară.

Acum ea nu se mai apără, dar îl alarmă totuși pe Mogens. Din încrederea precaută manifestată de ea față de miss Preussler nu mai rămăsese nimic. Pur și simplu se lăsa acum în voia sorții.

– Ce este... chestiunea aceasta oribilă? continuă miss Preussler cu privirea pe barcă. Să nu îmi spuneți că este barca despre care vorbea Graves!

– Mă tem că asta este, răspunse Mogens în vreme ce prudent i-o luase înainte și se apropia de mal.

Înțelegea bine reacția lui miss Preussler. Mai înainte, când și el ajunsese aici pentru prima dată, fiind copleșit de descoperirea în sine, nu sesizase cât de funest arăta barca. Ca și la locuitorii acestei lumi subpământene, deosebirea nu putea fi exprimată în cuvinte, dar exista: totul la acest vehicul era așa cum trebuia să fie, dar în același timp, într-un mod înspăimântător, era *fals*. Barca nu era nici măcar completă. Mogens se întrebă ce va spune miss Preussler când va vedea cele două statui în mărime naturală ale lui Anubis, aflate la pupa și la prora bărcii.

– Doar nu credeți că eu voi pune piciorul pe această făcătură, zise miss Preussler în spatele lui.

– Mă tem că nu avem de ales, răspunse Mogens absent, fără să își ia măcar o clipă privirea de pe barcă; poate că înțelegea atât de bine neliniștea lui miss Preussler, pentru că pe el însuși privelișteа îl neliniștea mai mult decât ar fi trebuit.

Ceva... se modificase. Dar nu putea să spună ce anume. Privirea îi aluneca necontenit pe suprafața întunecată a bărcii, de-a lungul conturului bizar, se oprea asupra unghiurilor și marginilor, care erau atât de țipător de false. Simțea ceva, și nu era doar pentru că privea barca cu alți ochi. O... prezență. Acolo era un pericol care până acum nu existase. Dar îi era imposibil să îl identifice.

Mogens renunță la aceste gânduri și privi ceasul. Termenul dat de Graves aproape că trecuse. Mai avea mai puțin de trei minute, chiar dacă se îndoia că acest timp

ar fi suficient să le convingă pe miss Preussler și pe fată să urce în barcă.

– Chiar nu există altă cale de a ieși de aici? întrebă miss Preussler cu vocea tremurândă.

– Mă tem că nu, răspunse Mogens.

Se întoarse pe jumătate către ea, de fapt doar pentru a-i arunca o privire liniștitoare, dar se încruntă când văzu fața fetei. Aceasta era și mai înspăimântată decât până acum. Ochii i se întunecaseră de frică, și degetele ei se înfipseseră atât de adânc în legătura strânsă la piept, încât dacă ar mai fi trăit, copilul ar fi fost rănit cu siguranță. Miss Preussler și el nu erau singurii cărora priveliștea bărcii le insufla o teamă groaznică.

Nu era un lucru nou. Și totuși, ceva îl irita, și mai trecu o secundă până când descoperi despre ce era vorba. Ochii fetei nu erau ațintiți asupra bărcii. Privirea îi alunecase peste acest obiect monstruos de parcă ar fi fost cel mai obișnuit lucru din lume, ceea ce probabil că pentru ea chiar era așa. Ea priva fix apa.

Se uită și Mogens la suprafața neagră și aproape neclintită, dar nu putu să descopere nici o deosebire față de ceea ce văzuse anterior. Era doar un curent ușor, insuficient pentru a mișca barca, și poate că numărul algelor subțiri ca firul de păr crescuse puțin. Dar asta era tot.

Mogens îi sugeră din priviri lui miss Preussler să fie atentă la fată și cu un pas mare urcă în barcă, înregistrând ușurat că sub greutatea lui aceasta se clătină ușor. Era bucuros că nu se confirmase posibilitatea la care se gândise, și anume că nu ar fi vorba de o barcă adevărată, ci de o sculptură în piatră făcută după un model autentic.

– Veniți! spuse el. Trebuie să ne grăbim!

– Dar doctorul Graves... începu nesigură miss Preussler.

– Doctorul Graves, o întrerupse Mogens în timp ce se întorcea ca să se uite după vâsle, mai are cam două minute. Dacă în aceste două minute nu se întoarce, plecăm. A spus-o el însuși.

– Dar nu îl putem părăsi pur și simplu! protestă miss Preussler.

Mogens o privi surprins. După tot ce se petrecuse, se așteptase din partea ei la o cu totul altă reacție. Sămânța de bunătate ascunsă sub proverbiala coajă dură a lui miss Preussler trebuia să fie mult mai mare decât își imaginase el până acum. Și ea avea dreptate fără nici o îndoială. Totuși, Mogens mai dădu o dată din cap hotărât și respiră ușurat când găsi ceea ce căuta: nu vâsle, ci două prăjini solide, ceva mai lungi decât statura unui om, cu care barca putea fi împinsă.

– A spus chiar el, zise Mogens în timp ce se apleca să ia una din prăjini. Era neașteptat de grea, și în mână părea atât de netedă și de masivă, de parcă ar fi fost din metal ori din piatră, și nu din lemn. Trebui să își folosească ambele mâini pentru a o ridica și a-i băga capătul în apă. Adăugă: Poate că în mod excepțional ar trebui să îl ascultăm o dată.

Prăjina se opri după ce capătul ei intră în apă surprinzător de puțin. În mod evident canalul era exact atât de adânc cât barca să poată naviga pe el. De probă, Mogens se lăsă pe prăjină cu toată greutatea corpului său. În primul moment nu se petrecu nimic, apoi barca se desprinse de mal încet, tremurând și parcă împotrivindu-se ca o ființă vie care nu era de acord cu ceea ce i se cerea, și începu să se rotească ușor pe loc.

– Haideți, este timpul, zise el încă o dată.

Miss Preussler nu ar fi fost miss Preussler dacă nu ar fi lăsat să se mai scurgă câteva secunde, interval în care privea ba la el, ba la barcă, apoi cu un pas brusc și hotărât urcă, trăgând-o după ea și pe fată. Mogens fusese convins că tânăra se va opune, dar se pare că rezistența ei era definitiv învinsă. O urmă pe miss Preusssler lipsită de voință, cu legătura strânsă la piept, cu privirea goală, rămasă insistent pe suprafața apei. Brusc Mogens înțelese ce avea în față: un om care își încheiase socotelile cu viața. Depășise momentul în care o înspăimânta de moarte ceea ce văzuse în apa neagră. Cedase supunându-se sorții, poate pentru că nu mai avea putere să lupte sau poate pentru că nu învățase niciodată să se apere.

Privirea lui Mogens o urmări pe cea a tinerei. Ea nu se uita doar la barcă acum. Cea mai mare teamă i-o inspira evident sarcofagul negru, poate chiar silueta monstruoasă gravată pe capac, și Mogens se întrebă dacă ea văzuse vreodată *în realitate* o asemenea ființă monstruoasă. În urmă cu mai puțin de o oră ar fi alungat acest gând ca fiind ilar, dar acum simți un fior rece pe spinare.

– Vă rog, luați dumneavoastră prăjina, miss Preussler, spuse el.

– Termenul fixat de doctorul Graves nu a expirat încă, zise ea sec.

Mogens o fulgeră furios cu privirea, dar nu spuse nimic. Ea avea dreptate, deși era vorba doar de câteva clipe; de fapt nu despre Graves era atât de mult vorba. Miss Preussler înțelesese mult mai repede decât el că el se va întreba tot restul vieții dacă Graves nu își făcuse apariția tocmai în acel ultim moment. El părăsise o dată în viață pe cineva la nevoie și nu o va mai face încă o dată. Fără un cuvânt îi puse prăjina în mână și se duse să o ridice pe a doua, aflată

la proră. Când trecu pe lângă sarcofagul negru, i se păru că îl atinse un curent de aer rece, dar putea fi o închipuire. Nu era prima dată când îl înșelau simțurile, de când se urcase la bordul acestei bărci.

Deși miss Preussler ținea în mână prăjina lejer, barca se întoarse încet pe loc, până când prora ridicată se orientă exact în direcția în care canalul se pierdea în întuneric, și cu un slab tremurat se opri. O altă coincidență care îl făcu pe Mogens să simtă un fior de gheață. Dar poate că barca se întorsese pur și simplu din cauza curentului. Nu l-ar fi surprins prea mult dacă în acest moment barca s-ar fi pus singură în mișcare, dar ea vibră încă o dată domol și se opri, iar Mogens băgă prăjina lui în apă și se uită la ceas. Termenul dat de Graves se epuizase. Dacă plecau acum, nu își mai putea reproșa nimic. Nici Graves nu ar fi procedat altfel. Ba dimpotrivă – Mogens nici nu era sigur că acesta ar fi așteptat până se scurgea tot timpil, și cu fiecare secundă pe care o pierdea punea mai mult în pericol viața sa și a celor două femei.

– Ce voia... Thomas să facă cu dinamita? întrebă miss Preussler.

– O mare prostie, răspunse Mogens. Și îmi este teamă că vina este a mea.

– Cum așa?

– Ar fi trebuit să îmi dau seama, răspunse el cu jumătate de voce. Cel târziu atunci când am văzut acel rucsac imens.

– De văzut l-am văzut cu toții, spuse miss Preussler. Și cu toții ne-am întrebat ce avea în el, eu chiar am glumit pe tema asta. Dar nimeni nu l-a întrebat. Nici eu.

– Dumneavoastră nu știați că părinții lui Tom au fost uciși de acești monștri. Cred că nu v-a povestit, nu? Se întoarse pe jumătate către ea și continuă: I-au răpit mama,

iar pe tatăl lui l-au omorât practic sub ochii lui. Băiatul avea de încheiat o socoteală cu bestiile acestea, miss Preussler.

– Şi dumneavoastră credeţi că acum vrea să se răzbune, zise ea, clătinând din cap.

– Nu ştiu de ce ar fi avut nevoie pentru altceva de un rucsac plin cu exploziv, spuse Mogens.

Privi către scară. Lumina pâlpâindă a felinarului îl înşela cu mişcări care nu existau. Nici urmă de Graves. Mogens se gândi la procesiunea monştrilor înspăimântători care defilaseră prin dreptul ascunzătorii lor, şi speranţa lui de a-l revedea în viaţă pe Tom sau măcar numai pe Graves scăzu. Privi ceasul. Trecuseră trei minute peste termen. Nu mai puteau aştepta. El nu avea nici măcar dreptul să facă asta. Nu punea în joc doar propria viaţă, ci şi a celor două femei.

Mâna lui strânse prăjina cu mai multă putere, dar în loc de a face barca să plece, închise doar cu un păcănit capacul ceasului său de buzunar şi îl vârî la locul lui.

– Ei nu ar fi pregetat niciodată, spuse miss Preussler încet.

– Poftim?

– Să îl lase. Este corect să aşteptăm. Şi, de parcă i-ar fi citit gândurile, adăugă cu un zâmbet subţire: Tocmai pentru că el probabil nu ar fi făcut asta.

– Totuşi, nu putem să aşteptăm mult, răspunse Mogens şi adăugă: Doar câteva minute.

Miss Preussler nu mai răspunse, dar pentru un moment privirea ei deveni blândă, ceea ce pentru el însemna mai mult decât orice ar fi putut să spună.

Se aplecă iarăşi peste bord şi orientă lumina lămpii către apă. Sub suprafaţa ei se mişcă ceva, dar nu putu să îşi dea seama ce fusese. Curios şi neliniştit, se aplecă şi mai mult şi orientă lumina către apa aflată lângă bord. Ceea ce

se mişca domol în apă erau algele sau ceea ce considerase el până acum a fi alge, pentru că acum îi părea mai curând o textură de păr fin ce se mişca într-un alt tact decât cel al curentului. Mogens îngenunche şi întinse mâna pentru a atinge ciudata textură, dar ceva îl avertiză să nu o facă. Era poate vorba despre ciudata mişcare, acum mai clară, chiar dacă aparent nepericuloasă, dar care era inexplicabilă.

Se ridică în picioare fără a fi atins apa cu degetele, şi tocmai voia să apuce lampa pentru a inspecta ceva mai amănunţit malul canalului, când auzi zgomote.

Se îndreptă brusc şi orientă lumina spre scară exact când Graves cobora împiedicându-se. Acesta făcu doi, trei şi în cele din urmă patru paşi, unul mai mare şi mai neîndemânatic decât celălalt, se prăbuşi în genunchi şi în mâini şi încercă să folosească inerţia propriei căzături pentru a sări în grotă, apoi se rostogoli către malul canalului, pe podeaua zgrunţuroasă.

În urma lui năvăli un vârcolac.

Monstrul trecu peste ultimele trei, patru trepte dintr-un salt, aterizând şi el în mâini şi în genunchi, dar sări imediat în picioare. Mârâind furios, se uită în jur căutându-şi prada. Colţii îi sclipeau în lumina lămpii, şi ochii îi scânteiau ameninţător. Ceea ce îi picura de pe canini era oare sânge?

Urlând înspăimântător, vârcolacul se aruncă înainte aplecat puternic, cu sărituri groteşti de maimuţă absurd de mare. Ghearele îi scoteau scântei pe piatră, şi ratară pe puţin faţa lui Graves. Graves se aruncă într-o parte strigând; vârcolacul zvârli piciorul lui puternic, dotat cu gheare, către faţa bărbatului. Şi de data aceasta Graves îl evită cu o mişcare disperată, dar piciorul uriaşei bestii îi sfâşie cu o forţă teribilă mâna stângă.

Graves urlă de durere:

– Mogens, trage!

Dar Mogens nu avea cu ce să tragă. Graves își pierduse propria armă pe undeva, iar puşca lui Tom rămăsese sprijinită de peretele sălii de sus, acolo unde o lăsase acesta. Mogens nu putea decât să privească neajutorat, în timp ce miss Preussler balansa lampa îndreptându-i lumina direct către faţa monstrului. Vârcolacul urlă de parcă l-ar fi durut, duse braţele la faţă pentru a-şi proteja ochii sensibili şi se retrase puţin. În ciuda groaznicei sale răni, Graves profită de ocazie pentru a-şi aduna puterile şi a se apropia şchiopătând de barcă. Vârcolacul urlă furios şi se năpusti după el. Ghearele îi sclipeau ca nişte periculoase lame de cuţit. Mogens auzi zgomotul făcut de materialul sfâşiat, acoperit de ţipătul ieşit din gâtlejul lui Graves, care şchiopătă totuşi mai departe, ajunse la mal şi făcu un salt disperat. Aterizâ neîndemânatic şi chiar lângă Mogens cu atâta forţă încât barca se aplecă pe o parte şi reveni apoi cu un plescăit greu. Mişcarea bruscă o făcu pe tânără să îşi piardă echilibrul. Se lovi de sarcofag şi căzu. Mogens, cu picioarele depărtate, luptă şi el un moment să nu se prăbuşească şi câştigă lupta datorită prăjinii în care se sprijinea cu ambele mâini. Doar miss Preussler îşi păstrase sângele rece: monstrul se năpustise urlând înainte şi, când ajunse la doi paşi de mal, ea se aplecă în faţă şi smuci prăjina într-o parte. Vârcolacul înregistră pericolul în ultimul moment şi încercă să schimbe direcţia, dar era prea târziu. Se lovi în plină viteză de prăjina al cărei capăt se sprijinea în noroiul de pe fundul canalului. Mogens crezu că aude cum trosneau coastele monstrului, şi urletul de furie al vârcolacului se transformă într-un horcăit. Monstrul căzu în genunchi, îşi cuprinse pieptul cu braţele şi începu să se încline încet într-o parte,

Mogens sperând că va continua să se încline și va cădea în apă. Spre groaza lui, în ultimul moment vârcolacul dădu să se ridice clătinându-se.

– *Miss Preussler! Prăjina! Împingeți!* strigă Mogens.

În același timp se propti disperat în prăjină. Barca începu să vibreze. Timp de o secundă plină de groază aceasta nu păru că s-ar clinti, apoi se puse cu greutate în mișcare.

Între timp vârcolacul se ridicase în picioare de-a binelea, dar părea rănit mai grav decât crezuse Mogens în primul moment. Se clătina. Din botul pe jumătate deschis se scurgea sânge. Era rănit, dar nu destul de rău. Mogens observă plin de spaimă că monstrul se pregătea să sară. Barca se îndepărtase puțin de mal și începuse să plutească mai repede, dar nu suficient de repede. Chiar și Mogens ar fi fost în stare, cu o săritură curajoasă, să ajungă de pe mal pe barcă, iar pentru un vârcolac distanța nu reprezenta mai mult decât un pas mare.

Bestia își făcu vânt și ateriză în barcă, chiar lângă Graves, cu atâta forță că barca începu să se legene și se aplecă periculos pe o parte. Mogens trebui să se agațe cu toată puterea de prăjină pentru a nu fi aruncat peste bord, și chiar vârcolacul se luptă urlând și agitând sălbatic brațele pentru a-și regăsi echilibrul. Ghearele îi șuierau prin aer ca niște cuțite și ratară pe puțin fața lui Graves, dar atinseră copilul mort ținut în brațe de tânără. Pur și simplu i-l smulse; botul de carne făcu o boltă înaltă prin aer și căzu în apă cu zgomot la un metru distanță.

Tânăra țipă de parcă ghearele ar fi atins-o pe ea, întinse disperată brațele ca pentru a-l prinde, și Mogens fu convins că va sări în apă după copil. În loc de asta, țipând și mai strident, se întoarse și cu brațele întinse se aruncă spre vârcolac. Unghiile ei îi brăzdară fața, lăsând urme adânci

pe botul lung de șacal, scoțându-i și unul din ochii roșii, iar lovitura ei fu atât de puternică, încât colosul care încă se clătina își pierdu echilibrul definitiv și căzu pe spate peste bord. Dar în ultima clipă o cuprinse între brațele lui puternice pe fată, luând-o cu el.

Mogens întinse mâinile pe cât de speriat, pe atât de inutil, pentru că era mult prea departe pentru a face ceva. Într-un uriaș val de stropi, monstrul și tânăra dispărură sub apă.

Cu un salt, Mogens ajunse la mijlocul bărcii, și miss Preussler părăsi și ea prăjina și veni balansându-se vârtos pe podeaua nesigură. Mogens se aplecă disperat peste bord, dar în primul moment nu văzu decât apă înspumată și două umbre vag conturate ce păreau că se luptau între ele. Canalul părea că fierbe.

Miss Preussler se aplecă și ea mult în față și încercă să apuce fata, dar Mogens o trase înapoi. Fără a se putea justifica, *știa* pur și simplu că ei nu trebuiau să atingă această apă.

Brusc din apă ieși o mână. Mogens o apucă automat, trase cu toată puterea și reuși să ridice deasupra capul și umerii tinerei, o apucă și cu cealaltă mână, dar fata nu făcea nici o încercare de a-l ajuta, ci dimpotrivă, cu aceeași forță irațională cu care cei care se înecă îl trag la fund pe salvator, încercă să se opună. Mogens se lupta acum să nu cadă el însuși din barcă. Abia după ce miss Preussler apucă și ea brațul din apă, cei doi, cu forțe reunite, reușiră să o tragă pe fată pe jumătate în barcă.

Brusc fata fu smulsă violent. De pe buzele ei scăpă un strigăt de durere, iar Mogens și miss Preussler au fost trași în față. O labă puternică apucase gamba fetei și o trăgea brutal.

– Jonathan, ajută-ne! icni Mogens.

Graves își adunase între timp puterile și se agita pe undeva prin spatele lor, dar nu îi trecea prin cap să îi ajute. Era probabil prea grav rănit. Mogens își dublă eforturile pentru a trage fata în barcă, și miss Preussler trăgea cât putea. Vârcolacul încă strângea gamba fetei cu înverșunare, dar puterea lui nu era atât de irezistibilă cum se temuse Mogens. Se pare că ceda. În jurul capului acestuia apa parcă fierbea, dar spuma se colorase în roz. Sângele îi curgea șiroaie din orbita goală, iar mișcările îi erau tot mai confuze și la întâmplare, în ciuda forței lui. Era posibil să se fi lovit cu capul de peretele canalului sau rănile îi erau mai grave decât păruseră.

Totuși, forțele reunite ale lui și ale lui miss Preussler nu erau suficiente pentru a trage fata în barcă. Dimpotrivă, fata se agățase cu atâta putere de bordul jos al bărcii, încât își rupsese unghiile și apa începea să ia nuanțe de roz și aici. În cele din urmă, încet, fata a fost trasă înapoi în apă. Barca începu să se aplece și Mogens simți cum îl părăseau puterile în aceeași măsură în care puterile monstrului păreau că revin. Monstrul slobozi un urlet lung, îngrozitor, în care se amestecau furia, durerea și încă ceva mai rău, și, când instinctiv Mogens privi în direcția lui, fu scuturat de un nou fior de gheață. Abia acum băga de seamă că monstrul era acoperit de fire subțiri și strălucitoare de alge, care în afara apei sclipeau mai curând în culoarea pielii și în alb, în loc de negru, și care acum îi aminteau și mai mult de păr. Atingerea lor pesemne că era usturătoare, pentru că folosea o singură mână pentru a o ține pe fată, în timp ce cu cealaltă încerca tot mai agitat să rupă textura strălucitoare de pe față și de pe umeri. Strângea totuși încăpățânat piciorul fetei. Barca se înclina în continuare, și Mogens înțelese că

vârcolacul mai curând va răsturna barca sau va rupe piciorul tinerei, dar nu va ceda.

– Graves! strigă el disperat. Ajută-ne!

Nici acum nu se baza pe faptul că Graves va întreprinde ceva pentru a-i ajuta; pesemne că nu *putea*. Dar în secunda următoare Graves apăru în spatele lor. Ținea în mână una din cele două prăjini. Era prea lungă pentru a lovi cu ea, dar el nici nu încercă să facă așa ceva. În schimb, îi împinse vârcolacului capătul bont în față cu atâta putere că îi rupse câțiva colți și oribila creatură scoase un urlet chinuit.

Totuși, nu dădu drumul piciorului fetei.

Ghearele îi pătrunseră și mai adânc în carne, așa că piciorul începu să sângereze și mai tare. Graves scoase o înjurătură și de această dată ținti gâtul monstrului. Nu nimeri atât de bine cum intenționase – mâna rănită îl stânjenea, ca să nu mai discutăm despre durerile înfiorătoare pe care le suporta fără nici o îndoială –, dar lovitura avu efect. Monstrul dădu în sfârșit drumul piciorului victimei lui, ridică în aer ambele brațe și se scufundă cu un gâlgâit puternic, în timp ce Graves îl împingea în continuare cu prăjina, pentru a-l îneca.

– Acum, repede! strigă el. Trage! Nu știu cât îl mai pot ține!

Mogens trase cu disperare și, împreună cu miss Preussler, reuși să tragă peste bord o parte a tinerei. Dar nu pe toată. Nici măcar atât cât se așteptase. Deși bestia dăduse drumul piciorului, se părea că o mai reținea ceva.

Prăjina din mâinile lui Graves tremura tot mai puternic, smucindu-se într-o parte și într-alta. El reușise să îl apese pe vârcolac până pe fundul canalului și să îl fixeze acolo, dar bestia se apăra cu disperare. Fața lui Graves era schimonosită de efort, și era doar o problemă de secunde

până când va da drumul prăjinii sau aceasta îi va fi smulsă din mâini.

Mogens își dublă din nou efortul, dar îi venea tot mai greu să țină fata. Respirând cu greutate, se aplecă și văzu în cele din urmă ce reținea fata: picioarele îi fuseseră prinse de algele unduitoare, care deși subțiri ca firul de păr, i se înfășuraseră în mari cantități pe picioare.

Cu o mișcare hotărâtă se aplecă mai mult și încercă să rupă cu ambele mâini textura strălucitoare.

Dar s-a dovedit a fi o simplă încercare.

Mogens strigă de durere și de surpriză, se retrase și căzu neajutorat pe podea, alături de miss Preussler. Mâinile îl ardeau de parcă le-ar fi băgat în acid, și acolo unde atinsese așa-zisele alge pielea se înroșise. Fata striga nu din cauza fricii, ci de durere.

– Las-o! pufni Graves.

Acesta mai aplică o lovitură dură, finală, vârcolacului ținut la fundul apei, apoi aruncă prăjina lângă el în barcă și scoase din buzunarul hainei un briceag. Se putea ajuta doar cu mâna dreaptă și cu dinții pentru a scoate lama briceagului, așa că fu cât pe-aici să cadă în apă, dar își recăpătă echilibrul în ultimul moment și se aplecă mult în exteriorul bărcii pentru a ajunge la picioarele fetei. Mogens îl privea cu ochii mari. Să își fi pierdut Graves mințile? Lama briceagului era lungă cât degetul lui mic și nu părea ascuțită. Va avea nevoie de o oră pentru a tăia hățișul de alge.

În spatele lor apa începu să bolborosească, și Mogens fu pe punctul de a scoate un strigăt când îl văzu pe vârcolac ieșind la suprafață în mijlocul unei explozii de spumă albă și roz.

Creatura oferea o priveliște de groază. Era acoperită peste tot cu fire subțiri de un alb spălăcit care i se înfășurau

pe membre, îi acopereau botul și ghearele, și cu ramificațiile fine, lacome, îi pătrunseseră în orbitele goale ale ochilor. Ceea ce se mai putea vedea din pielea și în special din fața lui părea o unică rană sângerândă, de parcă fibrele îi devorau pielea.

Pe Mogens îl cuprinse panica. Deși durerea arzătoare ce o simțea în mâini îi demonstra că bănuiala lui nu era chiar atât de absurdă cum rațiunea încerca să îl facă să creadă, se aruncă încă o dată înainte, își fixă mâinile de îmbrăcămintea sfâșiată a tinerei și începu să tragă cu toată puterea. Spre surprinderea lui, Graves tăiase deja o bună parte a firelor mucilaginoase. Cât părea de ineficientă micuța lamă a briceagului, secționa firele aproape fără efort, și cu fiecare pachet tăiat de Graves le era mai ușor să o tragă pe fată în barcă. În cele din urmă ultimele fire cedară cu un sunet sec, și fata alunecă peste marginea joasă a bărcii aproape îngropându-i sub ea pe miss Preussler și pe Mogens.

Graves lăsă briceagul din mână, căzu lângă ei în genunchi și cu mâinile goale începu să rupă fibrele care rămăseseră înfășurate pe picioarele fetei. Pielea ce se ivea de sub ele era roșie și sângera în numeroase locuri. Mogens se ridică cu greu și întinse mâinile ca să îl ajute, dar Graves îl împinse atât de brutal înapoi, încât își pierdu iarăși echilibrul și se lovi dur de sarcofag cu umerii și cu partea din spate a capului.

– Ești smintit? Mai bine ai grijă să plecăm de aici!

Mogens așteptă să îi treacă punctele luminoase care îi dansau în fața ochilor. Durerea pe care o simțea în partea din spate a capului era atât de intensă, că i se făcu rău, dar rezistă și, strângând din dinți, se ridică în picioare. Prăjina lui miss Preussler căzuse în apă și plutea irecuperabilă la trei, patru metri în urma lor; chiar de ar fi fost mai aproape,

Mogens nu ar fi avut curajul să bage mâinile în apă ca să o apuce. Milioane de fire strălucitoare alcătuiau un covor viu în jurul lor, pe suprafața apei. Vârcolacul dispăruse, dar acolo unde se dusese la fund apa încă mai bolborosea și făcea spumă.

Mogens ignoră teama, apucă prăjina pe care Graves o lăsase jos și plecă balansându-se către pupă. Barca pesemne că nimerise un curent, căci deja se îndepărtaseră la oarecare distanță de locul în care vârcolacul căzuse în apă, dar se deplasau exagerat de încet. Dacă mai apărea un vârcolac, erau pierduți. Canalul nu era deloc lat!

Acest gând îl impulsionă pe Mogens. Se sprijini cu toată hotărârea în prăjină și împinse. În primul moment, nu se întâmplă nimic. Barca tremură pe loc și păru că se deplasează chiar mai încet, și o mișcare oarecum vie cuprinse masa algelor. Testând precum o mână curioasă, două, trei din mănunchiul de sute de fire din jurul prăjinii se cățărară pe ea pe o porțiune, spre spaima lui Mogens, după care căzură înapoi în apă cu un plescăit sonor, ca și cum ar fi supus intrusul în imperiul lor umed la o examinare sumară, după care și-ar fi pierdut interesul pentru el.

Poate pentru că intrusul nu se dovedise a fi viu, gândi înfiorat Mogens. Orice ar fi fost aceste fibre, ele nu erau alge sau o altă plantă necunoscută. Erau vii și în mod evident dispuneau de o voință proprie. Poate că nu era vorba despre o conștiință propriu-zisă, dar urmau cel puțin un puternic instinct, poate lipsit de rațiune, dar prin asta nu era un mai puțin periculos animal de pradă, care își căuta victima orbește.

– Mai repede, pentru Dumnezeu! zise Graves în spatele lui. Imediat vor fi aici!

Prudent, Mogens nu întrebă la cine se referea Graves. Dar împinse disperat prăjina, şi în fine barca se puse treptat în mişcare. La început chinuitor de încet, apoi mai repede, cu prora orientată înainte, intră în curent şi porni. Nu se mişca cu adevărat repede, dar se mişca.

– Mogens! Vino aici! ceru Graves.

Mogens se propti şi mai insistent în prăjină, dar fără să poată mări substanţial viteza bărcii. Privi înapoi peste umăr şi o văzu pe miss Preussler, care cu faţa uşor palidă se îndrepta spre el. Îi luă din mâini prăjina fără să scoată o vorbă şi împinse atât de tare, că barca nu numai că tremură sesizabil, dar îşi mări şi viteza substanţial.

– Duceţi-vă, nu vreau să rămâneţi prea mult singur cu el, îi strecură ea încet.

Mogens şovăi.

– Sunteţi sigură că... începu el o frază.

Miss Preussler băgă încă o dată prăjina în apă, şi de data aceasta barca se urni mai repede. Nu spuse nimic, şi Mogens plecă fără să mai scoată nici el un cuvânt.

Graves îi făcea nerăbdător semne să se grăbească, în timp ce jumulea cu vârful degetelor câteva fire care îi rămăseseră prinse pe mănuşi, pe care apoi le aruncă în apă. Mogens simţi că i se face rău când văzu mâna stângă a lui Graves. Vârcolacul practic i-o zdrobise. Cusăturile mănuşii negre crăpaseră, şi ceva alb, umed se revărsa din ea. Graves părea că nici nu observase.

Uimit, trăgea spre el mâinile lui Mogens, le întorcea pe o parte şi pe alta şi dădea fără întrerupere din cap:

– Absurd, ce absurditate... repeta el neîncetat.

Mogens nu putea să facă altceva decât să suporte cu dinţii strânşi tortura. Mâinile încă îl mai ardeau ca focul. Atingerea lui Graves îi provoca dureri în urma cărora în

ochi îi apărură lacrimi. Cu greu își înăbuşea un geamăt de durere.

– La ce dracului te-ai gândit? i se adresă Graves. Compasiunea lui avea evident limite. Nu ştii ce ți se poate întâmpla dacă atingi drăcoveniile astea?

– Nu, de unde să ştiu?

Graves strânse dispreţuitor buzele, îi prinse o mână şi Mogens ţipă de durere când îi smulse de pe dosul palmei un fir alb unduitor şi îl aruncă peste bord. Imediat rana începu să sângereze, dar Graves nu se mulţumi cu asta, ci îi examină atent ambele mâini a doua oară şi chiar a treia oară înainte de a le da drumul. Furia din privirea lui nu scăzu în nici un caz, ci mai curând se accentuă.

– Tu ai mai mult noroc decât minte, spuse el clătinând din cap. Râvneşti la nişte mâini ca acestea?

Ridică mâinile sale înmănuşate şi depărtă degetele. Sub pielea neagră ceva parcă pulsa. Ceva ce voia să iasă.

În loc să răspundă – şi ca să fie cinstit, pentru a scăpa de oribila priveliştе a mâinii zdobite a lui Graves –, se aplecă spre fată şi întinse mâna spre picioarele ei, pe care însă nu îndrăzni să le atingă; nu numai pentru că aceasta tresări înspăimântată şi se ghemui cât mai departe de el, ci mai ales din cauza priveliştii îngrozitoare pe care o ofereau. Labele picioarelor, pulpele şi fluierul piciorului păreau jupuite. Oribilele tentacule lăsaseră pe pielea ei urme adânci, sângerânde, şi răni mici care sângerau şi ele.

– Nici o grijă, zise ironic Graves, se va alege poate cu câteva cicatrice, nimic mai mult. Cred că i-am îndepărtat toate firele.

– *Crezi?*

Graves ridică din umeri şi se corectă:

– Bine, sunt sigur. Acum eşti mulţumit?

– Nu. Mogens se ridică și adăugă: Poate că ne-ar fi ajutat dacă ne-ai fi spus de la început cât de periculoase sunt drăciile acestea.

– Nu puteam să bănuiesc cât de aproape ne vom lovi de el, răspunse Graves imperturbabil. Dacă te-aș fi informat cu privire la fiecare pericol ce ne-ar fi așteptat aici, jos, atunci ne-am fi aflat și acum sus, în tabără. Cu o mișcare energică a mâinii, îl opri pe Mogens să riposteze și continuă: Acum ajunge. Nimeni nu a fost vătămat în mod serios, asta este principalul.

– Cu excepția ta.

Mogens făcu un gest cu capul către mâna zdrobită a lui Graves. Graves se încruntă și îl privi cu o expresie complet lipsită de înțelegere. Îi urmări privirea interlocutorului și tresări ușor.

– Ah, asta, zise el. Nu este atât de grav. În câteva zile nu va mai rămâne nici o urmă.

Stomacul lui Mogens se revoltă când Graves ridică brațul și răsuci palma în fața ochilor, ca pentru a acorda mai multă credibilitate cuvintelor sale. Mănușa se mișcă precum un sac ud umplut cu terci vâscos. Pe la cusăturile crăpate se scurgea o mucozitate albă în fire subțiri, sclipitoare.

– Vezi? continuă Graves cu un rânjet larg, amuzat de reacția lui Mogens la vederea mâinii. Totul este în ordine.

Mogens își concentră iarăși atenția asupra lui miss Preussler și asupra fetei, pentru că se temea că în clipa următoare va trebui să verse. Și miss Preussler îl privea pe Graves, și expresia din ochii ei oglindea cel puțin aceeași scârbă pe care o simțea Mogens însuși, chiar dacă greața era pricinuită mai puțin de mâinile lui Graves, și mai mult de el însuși și de comportamentul lui.

– Dumneavoastră ne datorați o explicație, doctore Graves, spuse ea brusc.

Deși mișcările ei erau precaute, la fiecare manevrare a prăjinii săreau în barcă stropi de apă în care se aflau fibre negre strălucitoare. Până acum nimeni nu le acordase atenție, dar Mogens nu se putea apăra de senzația groaznică a unei mâini cu mii de degete, care se apropia de ei încet, dar cu mare grijă. Și ea observase neplăcuții intruși și, deși se străduia să plescăie cât mai puțin, nu își putea ascunde frica provocată de imaginea lor.

– Privind ce? întrebă Graves.

– Privind asta, răspunse miss Preussler, făcând un gest hotărât cu capul către textura mișcătoare din apă.

Graves strânse dispreţuitor din buze.

– Nu există motiv de îngrijorare. Această... substanță nu este periculoasă, dacă manifești o anumită prudență.

– Nu este periculoasă?

Mogens își privi demonstrativ mâinile. Acestea nu arătau nici pe departe atât de rău ca picioarele fetei, dar în ce îl privea era de ajuns.

– În mod normal nu manifestă nici un interes față de proteina umană, răspunse Graves. Nu știu de ce ne-a atacat. Poate că de vină a fost apropierea vârcolacului.

– Asta sună lămuritor, zise ironic Mogens.

Graves ripostă furios:

– Mogens, mă surprinzi iar și iar. Și tot mai des negativ. *Ar trebui* să sune lămuritor, cel puțin pentru tine.

Mogens tăcu și îl privi doar cu un amestec de furie și neînțelegere, dar Graves reacționă cu totul altfel decât sperase el, respectiv cu o mișcare furioasă a mâinii.

– Ce este cu tine? Ți-ai lăsat toate cunoștințele sus, în tabără? Ce crezi tu că este asta?

– Un vas, răspunse Mogens, dar Graves îi tăie din nou vorba cu un gest de supărare.

– Nu este un vas *oarecare,* Mogens. Este o barcă mortuară. Iar asta... – lăsă mâna zdrobită să alunece cu un zgomot respingător pe blocul negru de lângă el – ... asta este un sarcofag. Ei sunt originari din mare, Mogens. Vin din apă, și după moarte se întorc acolo. Poate că aceasta este forma lor primară. Din ce au provenit și ce devin ei după moarte, asta nu știu. Și, ca să fiu cinstit, nici nu mă interesează. Cu puțin noroc, peste o oră ieșim de aici, și acest coșmar se încheie.

Mogens vru să răspundă, dar ochii îi căzură pe sarcofag și se încruntă gânditor. Ciudat, ar fi putut să jure că puțin mai înainte ceva din mucilagiul alb scurs prin crăpăturile mănușii lui Graves picase pe capacul sarcofagului. Dar lemnul negru era perfect curat. Probabil că se înșelase. Dar rămase cu o senzație neplăcută care se accentuă când și Graves, încruntat, își opri un moment privirea pe sarcofag. Apoi, cu un efort vizibil, schimbă tema discuției.

– Mai târziu poți să îmi faci câte reproșuri vrei, dar acum avem altă problemă. Ajută-mă!

Puse mâna pe unul din cei patru suporți care susțineau baldachinul sculptat de deasupra sarcofagului și începu să tragă de el cu toată puterea. Stâlpul lustruit, mai înalt decât un stat de om, nu se clinti, cu toate că îl trăgea mai să îi sară ochii din cap.

– Ce dracului, binevoiește să mă ajuți odată! spuse el cu răsuflarea tăiată.

– Știi cu adevărat ce încerci să distrugi în acest moment? întrebă Mogens fără să miște.

– Da... un artefact... unic... vechi de milenii, spuse gâfâind Graves. Nu ar fi fost... necesar... dacă... nu ai fi scăpat... prăjina. Și acum ajută-mă totuși... sau vei...

descoperi... cum s-a simțit un faraon... în mormântul lui din piramidă... sub un milion de tone de rocă. Avem nevoie de ceva... să împingem.

Mogens îl mai privi o secundă. Graves era pe punctul de a distruge ceva unic, dar în același timp avea dreptate: fantastica lor descoperire nu folosea la nimic dacă nu puteau să vorbească cuiva despre ea. Omul de știință din el îl va urî tot restul vieții, dar inimos, decise totuși să îl ajute pe Graves.

Fără rezultat. Stâlpul nu se clinti, deși îl scuturară și îl traseră din toate puterile. După două, trei minute renunțară ajunși la capătul puterilor și scăldați de sudoare, fără să reușească să clintească câtuși de puțin suportul ce părea atât de fragil. Mogens se sprijini de sarcofag suflând din greu, în timp ce Graves se aplecă sprijinindu-și palmele pe coapse și trăgând aerul în piept ca un astmatic.

– De fapt... de cine... fugim? De vârcolaci? întrebă Mogens abia trăgându-și sufletul.

– Poate, răspunse Graves nu mai puțin afectat decât el. Deși nu cred că îndrăznesc să ne urmărească până aici. Ei se tem de ceea ce este în apă.

– Cel puțin unuia nu pare să îi fi fost tare frică, interveni miss Preussler, dar Graves dădu doar din cap.

– Mă tem că de vină am fost eu, mărturisi el. L-am rănit. Aceste creaturi reacționează extrem de violent dacă le produci o durere.

– Ah, da? întrebă sarcastic miss Preussler. Altfel nu?

Graves se îndreptă, trase cu zgomot aer în piept și își șterse cu dosul mâinii sudoarea de pe frunte. Câteva secunde fixă cu privirea apa, aparent gânditor, apoi scoase ceasul din buzunar, îi ridică capacul și încruntat studie cadranul ceva mai mult timp. Apoi zise:

– Lăsați-o așa, miss Preussler!

Miss Preussler se propti și mai tare în prăjină.

– Cum așa? întrebă ea. Tocmai contravin... vreunei obligații sindicale?

Graves închise capacul ceasului.

– Acest canal este limpede că are legătură cu marea, spuse el.

– Și? Sperați cumva ca paza de coastă să ne vină în ajutor?

Graves se aplecă, luă lampa și îi îndreptă lumina către malul zidit.

– Vedeți linia întunecată lată de două degete, aflată deasupra nivelului apei, draga mea? întrebă el. Nivelul apei a scăzut. Afară trebuie să fi început refluxul.

Miss Preussler încetă să mai împingă la prăjină.

– Și?

– Asta înseamnă că refluxul ne trage în exterior, răspunse Graves.

Miss Preussler clipi des. Fața îi strălucea de sudoare.

– Este adevărat? i se adresă ea lui Mogens.

– *Este* adevărat, spuse nemulțumit Graves. Deci încetați să vă mai risipiți energia și ocupați-vă mai bine de fată. Cred că are nevoie de puțină asistență.

Miss Preussler îl fulgeră cu privirea. Dar nu spuse nimic, ci trase prăjina din apă cu o mișcare supărată, o aruncă la picioarele lui Graves cu o energie exagerată și se îndreptă către fată. Graves privi încruntat în urma ei, dar și cu o strălucire ironică în ochi incomplet stăpânită. După un moment ridică din nou capul și examină, evident îngrijorat, pereții ce alunecau încet pe lângă ei. Lăsaseră mult în urmă grota și străbăteau fără nici un zgomot un tunel zidit, al cărui tavan se ridica la doar câțiva centimetri deasupra baldachinului. Se întreba dacă această ciudată barcă fusese construită pe măsura tunelului, ori invers, dar nu

ajunse la un răspuns clar. În acest coşmar logica nu avea mare importanţă.

Mogens ridică şi el privirea şi examină tavanul. Şi aici erau peste tot imagini, fresce şi basoreliefuri, dar şi alte reprezentări care îl înspăimântară peste măsură, dar îl şi fascinară într-un fel morbid. Dacă le priveai îndelung, imaginile păreau că se mişcă, regrupându-se într-un sens nou, funest, şi aproape că socoti că aude şi şoapte mute, o voce fantomatică aflată adânc sub gândurile lui, care povestea istoria interzisă a unei perioade aflate în urmă cu milioane de ani.

– Cât mai avem... până la coastă? întrebă miss Preussler, şovăind.

Graves ridică din umeri.

– În orice caz prea mult, murmură el. Nu ştiu. Suntem la şase, şapte kilometri de coastă, dar nu am idee despre viteza bărcii acesteia. Trase zgomotos aer în piept şi adăugă: Mă tem că Tom va fi mai rapid.

– Dinamita, presupuse miss Preussler. Vrea să arunce cine ştie ce în aer cu ea. Dar noi vom fi prea departe când explozia...

– Tom nu vrea să arunce în aer *cine ştie ce,* miss Preussler, o întrerupse Graves. El se află în drum spre piramidă, pentru a o distruge.

– Dar este ilar, răspunse ea. Chiar dacă sunt doar o femeie proastă, doctore Graves, ştiu că nici măcar de o sută de ori mai mult exploziv nu va fi suficient pentru a distruge imensa construcţie.

Graves zâmbi trist.

– Mă tem că el intenţionează să arunce în aer poarta.

– Legătura cu Sirius? îi scăpă lui Mogens.

– El nu ar fi trebuit să o vadă niciodată. Nu ar fi trebuit niciodată *să afle* despre ea. Vina este a mea. Cum de mi-o fi venit ideea să îl iau cu mine!

– Şi ce se întâmplă dacă reuşeşte? întrebă, cu vocea tremurândă, miss Preussler.

– Asta nu ştiu, recunoscu Graves. Nimeni nu poate să spună ce se întâmplă atunci când un astfel de instrument formidabil scapă de sub control. Poate că nimic. Dar eu mă tem...

Nu mai continuă ideea, ci ridică doar mâinile într-un gest de neputinţă şi Mogens simţi un fior de groază. Fantezia lui nu cuteza să prefigureze ce s-ar putea întâmpla dacă Tom ajungea măcar în *apropierea* porţii, cu rucsacul lui plin de explozivi. Aşa ceva nu văzuse niciodată, şi nu era nici fizician sau astronom, dar îi era clar ce forţe inimaginabile – fie ele fizice, psihice sau poate de altă natură – erau necesare pentru învingerea imenselor distanţe dintre stele şi ce se putea întâmpla dacă aceste forţe scăpau de sub control.

– Nu ştiu ce se va întâmpla, miss Preussler, mai spuse încă o dată Graves. Poate nimic, poate ceva de neînchipuit.

– S-ar putea prăbuşi întreaga peşteră, murmură miss Preussler impresionată.

– S-ar putea întâmpla asta, răspunse serios Graves. Dar ar putea să fie şi sfârşitul întregii noastre lumi.

Dacă afirmaţia lui Graves, conform căreia se aflau la aproximativ cinci kilometri de coastă, era corectă, ar avea nevoie de cel puţin o oră pentru parcurgerea distanţei; poate mai mult, pentru că, deşi barca înainta ceva mai rapid, se deplasa totuşi prea încet. Uriaşele blocuri de piatră din care era construit tunelul şi fibrele tremurătoare din apă făceau dificilă stabilirea vitezei, dar Mogens nu credea că se deplasau mai repede decât

un drumeț care mergea agale. Probabil că aveau nevoie de două ore, nu de o oră, dar acest lucru nu mai avea importanță, pentru că oricum nu vor putea scăpa.

După cuvintele lui Graves, se așternuse o tăcere apăsătoare. Chiar și miss Preussler părea să fi înțeles în ce pericol teribil se aflau și probabil că pricepuse și consecința acestor vorbe, pe care nici unul dintre ei nu cuteza să o expună, dar care plutea în aer pe cât de neexprimată, pe atât de inexorabilă: aveau o singură speranță, oricât ar putea ea să fie de groaznică. Și anume ca monștrii să îl prindă pe Tom înainte ca acesta să se apropie de piramidă. Gândul era atât de neuman, că lui Mogens aproape că îi era rușine că îi trecuse prin cap, și totuși acest gând nu îl mai părăsea; deși în același timp bănuia că Tom nu se va lăsa oprit.

După ce trecuseră atât de aproape de moarte, între ei începuse să se aștearnă o tăcere apăsătoare, rea. Singurul zgomot era permanentul foșnet mătăsos în care Mogens credea că recunoaște un ritm ascuns, chiar dacă nu îl putea identifica, și care în timp începea să aibă un efect adormitor. Stătea rezemat cu spatele de bordul bărcii, cu ochii închiși. Dar numai pentru un moment. Întunericul din spatele pleoapelor sale îl înspăimânta. Redeschise grăbit ochii și îl privi pe Graves, aflat la proră. Așa cum stătea acolo, cu un picior sprijinit de proră, și cu lampa în mâna ridicată, îi amintea lui Mogens de căpitanul Ahab, care pândea balena albă. Ideea era într-un fel amuzantă, dar îi provocă totuși un fior. Nu doar din cauza simbolisticii ei, ci pentru că ea îi redeștepta o amintire pe care o crezuse uitată. Amintirea a ceva... *mare*.

– Unde se termină acest canal, Jonathan? întrebă, gânditor, Mogens.

– Cred că în mare, răspunse Graves pe un ton ușor ironic. Dacă ai în vedere că este vorba despre apă sărată, presupunerea este la îndemână. De ce întrebi?

Mogens nu putea da un răspuns direct. Ideea era încă prea vagă, și amintirea nu era suficient de clară, dar avea legătură cu Tom.

Apoi își dădu seama despre ce era vorba. Se întâmplase în prima zi, atunci când Tom îl luase cu mașina de la San Francisco. O bucată de drum merseseră de-a lungul coastei, iar el *simțise* ceva, ceva imens și străin, ce pândea de departe, în larg, necunoscut și ascuns, cu răbdarea unei ființe pentru care timpul nu are nici o însemnătate. Ce spusese Graves atunci când se întorsese din piramidă? *Este plină de apă.*

– Vă admir, profesore, spuse miss Preussler încet. Nu știu dacă în locul dumneavoastră aș fi avut forța.

– Ce forță?

– De a nu întreba, răspunse miss Preussler.

– Să întreb? Ce?

– Profesore, știți că eu nu sunt entuziasmată de lucrurile cu care vă ocupați, dar totuși îmi dau seama că tot ce este aici trebuie să reprezinte împlinirea vieții dumneavoastră, indiferent de părerea mea. Trebuie să aveți mii de întrebări.

Se înșală, gândi Mogens. Nu sunt mii, sunt milioane. Și ce era aici, jos, nu reprezenta împlinirea vieții sale. El și-ar fi *dat* viața doar ca să poată arunca o singură privire în acea fantastică lume. Totuși, clătină din cap:

– Există răspunsuri care nu sunt probabil destinate oamenilor.

– Și să auzi asta din gura unui om de știință! oftă Graves.

Ei discutaseră încet, dar el înțelesese fiecare cuvânt.

Mogens renunță la răspuns, dar nu și miss Preussler.

– Tocmai unui om al științei i se potrivește puțină smerenie, doctore Graves, spuse ea.

– Așa este cum ziceți, draga mea, oftă Graves.

Evident, nu avea nici un chef să discute mai departe acest subiect, mai ales cu *ea*.

Dar miss Preussler nu părea de acord să cedeze atât de ușor. Se pregăti de un răspuns mai dur, când din sarcofag se auzi un râcâit ușor.

Mogens înlemni drept ca o lumânare, iar Graves se întoarse și privi sarcofagul cu ochii cât cepele.

– Ce... articulă miss Preussler, dar imediat fu întreruptă de Graves.

– Liniște! Tăceți!

În mod surprinzător miss Preussler nu mai zise nimic, dar îi dădu cu grijă drumul fetei din brațele sale și se îndreptă.

Mogens asculta cu inima bătând ca un clopot. Zgomotul nu se mai repetă, dar nu mai era necesară reacția celorlalți pentru a se convinge că nu fusese doar închipuirea lui. Zgomotul nu a fost puternic, dar pătrunzător ca o lamă de cuțit: sunetul unor gheare ca de oțel pe lemnul nu mai puțin dur. Și nu se mai auzise și ceva ca o respirație grea?

– Ce a fost asta? mai întrebă o dată miss Preussler.

– Nimic, răspunse Graves.

– Dar s-a auzit ceva, insistă ea.

– Nu a fost nimic! Graves se înfurie. Lemnul lucrează sau așa ceva. Vă rog, miss Preussler, situația noastră este destul de proastă și fără ca noi înșine să o luăm razna.

Încercă să mai înmoaie duritatea vorbelor lui cu un zâmbet, ceea ce nu reuși deloc; în primul rând pentru că reveni la ei ocolind sarcofagul la o distanță cât mai mare.

Nici miss Preussler nu mai spuse nimic, dar privirea cu care măsura silueta sculptată pe capacul sarcofagului vorbea de la sine. După o clipă se întoarse și ea la locul ei. Barca se clătină îngrijorător când se așeză pentru a o lua protector în brațe pe fată.

Misteriosul zgomot nu se mai repetă, cel puțin nu în următoarea jumătate de oră, cât barca pluti calm, într-un tempo moderat. Nimeni nu vorbea. Ciudatul fâșâit care îl neliniștise atât de mult pe Mogens deveni tot mai ușor și cândva dispăru cu totul, fără ca el să îi fi descoperit proveniența, și treptat se făcu mai răcoare. Când și când câte o undă ușoară trecea plescăind peste bordul bărcii, amenințând să o umple cu apă, fără ca ei să poată face ceva. Nu aveau nimic cu care să scoată apa, și ca să încerce cu mâinile goale era de la sine înțeles că nu se putea. Mlaștina care devenea tot mai largă era plină de fibre ce se mișcau și, chiar dacă Graves afirmase că în principiu acestea ar fi inofensive, nici unul nu era dispus să îi verifice spusele. Nici măcar el însuși.

Mogens se gândi îngrijorat că vor fi nevoiți să verifice fie că vor, fie că nu vor.

Din când în când barca se lovea de câte un obstacol ascuns în apă sau aluneca pe fundul canalului, ocazii, rare de altfel, care pentru Mogens păreau a fi indicii clare că barca fie se afunda mai mult în apă devenind mai grea din cauza lichidului din ea, fie adâncimea canalului scădea. Mogens, care toată viața nu părăsise uscatul și nu avea nici o experiență pe mare, își bătea de o vreme zadarnic capul – de fapt ca să-și găsească o ocupație – încercând să își dea seama cât mai putea să scadă nivelul apei când refluxul va atinge nivelul minim. Atunci când plecaseră, între fundul bărcii și fundul canalului era cel mult o jumătate de

metru, iar acum să tot fie cam o palmă, iar judecând după zgomotul și tremurul bărcii în unele locuri adâncimea era și mai mică. Fără îndoială că aceia care construiseră canalul ținuseră cont și de acest aspect, dar avuseră ei oare în vedere și faptul că barca putea fi împovărată cu greutatea suplimentară a patru oameni?

– În față este ceva!

Vocea lui Graves îl smulse pe Mogens din gândurile lui. Se ridică și privi în direcția indicată, dar nu văzu altceva decât ceea ce vedea tot timpul: întuneric. Se ridică și miss Preussler, care îl privi întrebător, dar răspunsul a fost doar un ridicat din umeri sugestiv.

Graves agita mâna în care ținea ridicată lampa. Bineînțeles că lumina ei le intra în ochi, așa că în primul moment Mogens văzu doar fulgere albe, apoi imagini verzui, tot mai palide rămase pe retină. Îi mai acordă, în gând, lui Graves un punct în minus, dar se abținu de la orice comentariu și aștepta răbdător să poată să vadă din nou normal.

În primul moment nici nu a fost sigur dacă propriii ochi nu îi joacă o festă, pentru că tot ceea ce vedea era doar o pată cenușie spălăcită, ce părea că își schimba neîntrerupt forma și uneori dispărea complet.

– Și? întrebă miss Preussler.

– Am reușit, răspunse agitat Graves.

– Am reușit? repetă amar miss Preussler. Adică vreți să spuneți că Thomas nu și-a atins țelul?

– Probabil, răspunse rece Graves. De nu ar fi așa, acum nu am mai fi în viață, la fel ca mulți alți oameni. Ați fi preferat asta?

– Bineînțeles că nu, răspunse sfidătoare miss Preussler. Dar eu nu vreau să îmi fac astfel de socoteli. Mi-ar părea rău de băiat.

– Şi mie, miss Preussler, răspunse Graves, părând foarte sincer. Apoi făcu un gest dispreţuitor cu mâna şi continuă pe un ton entuziast: Nu înţelegeţi? Acolo, în faţă, trebuie să fie ieşirea! Este lumina zilei!

De fapt, licărirea cenuşie semăna mai mult cu lumina mată a înserării decât cu fantomatica lumină verzuie a lumii subpământene. Dar miss Preussler îl privi cu îndoială şi spuse:

– Lumina zilei? Dar asta...

– ... Ar însemna că afară deja s-a luminat, o întrerupse Graves emoţionat. Am umblat mai mult decât am crezut, dar ce importanţă mai are? În câteva minute vom fi afară. Am reuşit!

Lui Mogens îi era greu să nu se lase molipsit de entuziasmul lui Graves. Desigur că se simţea uşurat, dar socotind în minte rezulta că s-au putut scurge cel mult două ore de când trecuseră de poarta încăperii templului. Chiar dacă timpul avusese ciudata proprietate de a se scurge aparent mai încet pe măsură ce evenimentele erau tot mai periculoase, afară nu putea să fie zi.

– Se pare că regulile noastre nu mai sunt valabile aici, spuse Graves, observându-i privirea plină de îndoieli şi interpretând-o corect. Cu treaba aceasta poţi să îţi baţi capul mai târziu, Mogens! Tot ce contează acum este faptul că am reuşit.

Mogens nu prea era sigur de asta. Pata cenuşie de o luminozitate spălăcită se mărea treptat şi devenea mai clară acum, când Graves nu mai agita lampa în direcţia ei. Dar ceva nu era în regulă.

Schimbă din nou o privire rapidă cu miss Preussler, şi acum Mogens fu sigur că în ochii ei vede ceva mai mult decât nelinişte. Şi deodată începu să se îndoiască de faptul

că fata se ghemuia atât de strâns în ea doar din dorința de mai multă căldură și siguranță. Poate că gestul nu era unilateral. Cel puțin din dimineața anterioară înțelesese definitiv cât de puternică era această femeie –, dar asta nu însemna că uneori ea însăși nu ar fi avut nevoie de protecția și forța pe care era în stare să le ofere atât de generos.

Barca plutea mai departe chinuitor de încet. Pata cenușie de la capătul tunelului se apropia treptat, de parcă barca se deplasa tot mai încet, pe măsură ce se apropia de țel. Mogens încă nu putea să spună ce îl deranja la acea priveliște, dar senzația simțită nu scădea în amploare, ci din contră, se amplifica.

În timp ce se lupta cu senzația tot mai păcătoasă că viteza de deplasare scădea pe măsură ce se apropiau de sursa luminii cenușii, Mogens privi pentru prima dată după mai mult timp lateral. Până acum acolo nu fusese mare lucru de văzut. Aproape pe tot timpul călătoriei, Graves orientase lumina lămpii sale în față, pentru a observa obstacolele ce s-ar fi ivit – oricum nu le-ar fi fost de mare folos, căci nu aveau nici vâsle și nici altă posibilitate de a influența viteza sau cursul bărcii –, dar acum orientase lumina lateral, pentru a nu eclipsa licărul palid din capătul tunelului, așa că Mogens putu să vadă cât de mult se schimbase mediul.

Dacă nu ar fi văzut orașul subteran, nu i-ar fi trecut prin cap gândul că se afla în altceva decât într-o grotă naturală: timpul făcuse să dispară fără urmă frescele, hieroglifele și desenele vechi de mii de ani și nivelase lucrările în piatră. Blocurile odinioară finisate cu grijă, din care se compuneau pereții și tavanul, erau acoperite cu depuneri de milenii, mâncate timp de mii de ani de sare și umiditate, îmbibate și cicatrizate de mucegai, putregai

şi de răbdătoarea acţiune a microorganismelor. Din loc în loc se desprinseseră blocuri întregi din tavan şi căzuseră în apă, porţiuni din pereţi se prăbuşiseră sau se deformaseră în aşa hal încât simplul fapt că mai rezistau părea că sfidează legile naturii.

Şi, pe măsură ce se apropiau de sursa luminii cenuşii, era tot mai rău. În timp ce capătul călătoriei lor era tot mai aproape, voiajul lor părea ca o întoarcere în timp: după ce trecuseră de poarta din camera templului, ajunseseră coborând scara într-un trecut milenar aproape integru. Acum mileniile treceau pe lângă ei în ritmul în care plutea barca pe apă; forţa de neînţeles care păzea oraşul de sub pământ de efectul mileniilor slăbea pe măsură ce se apropiau de capătul tunelului. Însuşi Mogens putea recunoaşte pe ultima porţiune numai forme abia schiţate – pentru că el ştia ce să caute – o linie prea dreaptă pentru a fi trasată de natură, un unghi doar puţin prea exact, o rotunjime ce părea puţin prea precisă. Totuşi, nici unui vizitator mai atent care ar fi nimerit aici din întâmplare nu i-ar trece prin cap că s-ar afla în altceva decât într-o grotă apărută pe cale naturală. Nici suprafaţa apei nu mai era netedă, ci străpunsă de un labirint de pietre, colţi de stâncă şi mici cataracte, printre care barca îşi urma drumul condusă parcă de un spirit, fără să se lovească măcar o dată de ceva.

Apoi auzi hârâitul. Lui Mogens i-au trebuit trei, patru secunde pentru a se convinge pe sine că fusese doar sunetul scos de o piatră de care se frecase barca, dar imediat îşi dădu seama că nu era aşa. Ştia de unde provenea zgomotul.

De la sarcofag.

Hârâitul şi zgârietura veneau din sarcofag. Nu erau mai sonore decât înainte, dar într-un mod greu de explicat

erau... *mai prezente, mai agresive* – și acum era altceva: nu fantezia lui completa zgomotul, era râcâitul pe care imaginile corespunzătoare le treziseră în mintea lui.

Situația era prea gravă pentru a li se fi părut, dar realitatea nu era nici ea mai îmbucurătoare, căci le răpea și ultima posibilitate de a se minți pe ei înșiși: el nu era singurul care auzise zgomotul. Și miss Preussler se ridicase și privea atentă la sarcofag și era foarte alarmată. Graves se întorsese și se holba la blocul de culoare neagră. Expresia de chipul lui nu era clară, dar oricum plăcută nu era.

– Deci lemnul lucrează, nu? întrebă miss Preussler.

Cuvintele ar fi trebuit fără îndoială să sune ironic, dar vocea îi tremura prea tare, și ea era prea palidă.

Graves își frecă nervos bărbia cu mâna nevătămată.

– Păi, ce altceva să fie? murmură el.

Din sarcofag se auzi un nou hârșâit puternic și Mogens zise:

– Poate că ar fi trebuit să te gândești la asta înainte de a ne fi urcat într-o barcă mortuară.

Era nedrept, și el știa asta, iar Graves reacționă indignat pe bună dreptate.

– Dacă îți mai amintești cumva, prietene, nu prea aveam din ce alege, răspunse el înțepat. Și așa, tangențial: Tu la ce te aștepți? Nu este nimic. Drăcușorul săltăreț care apare din cutiuță pentru a-l duce la pieire pe eroul cel viteaz există doar în romanele proaste.

Din interiorul sarcofagului se auzi un hârșâit aprobator, și Graves își frecă și mai nervos bărbia. De data aceasta se folosi de mâna rănită, și ceva din această mișcare îi atrase atenția, chiar dacă mai dură un moment până să își dea seama despre ce era vorba: mâna lui Graves mai era încă strivită și deformată oribil, dar totuși nu mai arăta chiar

atât de rău cum arătase mai înainte. Dacă nu ar fi fost mănușa cu crăpăturile ei, deosebirea nu ar fi fost vizibilă.

– Poate... că ar trebui să aruncăm peste bord obiectul acesta îngrozitor, zise miss Preussler nervoasă.

– Numai că are o tonă, dacă nu mai mult. Dar nu vă mai bateți capul cu asta, răspunse Graves.

Miss Preussler aruncă o privire furioasă în direcția lui, dar nu mai repetă propunerea, și Graves se întoarse și el și privi atent în față. Din sarcofag se auzea un sunet înfundat, sacadat, care lui Mogens îi amintea de sunetul făcut de o foarfecă.

Aproape că ajunseseră la capătul canalului. Pe ultimii metri curentul se intensificase perceptibil, barca plutea mai rapid, dar ocolea totuși fiecare obstacol cu o siguranță ciudată. Aveau în față ceva asemănător unei mici cataracte, unde apa se zbătea în spume albe lovindu-se de stânci ascunse imediat sub suprafață; era o priveliște care în mod normal l-ar fi speriat de moarte pe Mogens, dar acum abia dacă o băga în seamă. Pentru că știa că barca va trece și de acest obstacol. Frică îi provoca ceea ce se afla dincolo de cataractă.

Canalul se vărsa într-un lac circular, aflat într-o grotă imensă, ca o cupolă, și în sfârșit Mogens își dădu seama ce îl iritase tot timpul la această priveliște. Lumina din grotă era de fapt lumina zilei. Dar venea dintr-o direcție falsă. Deasupra lor se ridica o cupolă uriașă, din rocă cenușie și neagră, fără nici un orificiu. Lumina venea din apă.

Graves oftă adânc.

– Cred că avem o problemă, zise el.

În timp ce se întorcea cercetând cu atenție malul îngust, începu să își frământe cu mâna dreaptă mâna strivită, de parcă ar fi încercat să îi redea forma normală. Barca începu

să se rotească încet pe loc. Zgomotul provenit din interiorul sarcofagului se intensifică. *Se întâmpla* ceva.

– Profesore! exclamă, neliniștită, miss Preussler.

– Știu, răspunse nervos Mogens. Jonathan...

Graves îi făcu poruncitor semn cu mâna să tacă. Mogens vedea că acesta se gândea. Privirea lui cerceta tot mai confuz și mai grăbit malul, și Mogens își dădu seama că acesta căuta ceva anume.

Și tot atât de bine își dădea seama că nu găsea ceea ce căuta.

– Jonathan, mai zise el o dată.

Din sarcofag se auzi un râcâit, apoi o bătaie puternică.

– Noi... va trebui să înotăm, spuse Graves.

Tonul vocii sale era disperat.

Mogens spuse gâfâind:

– Ești nebun?

– Este singura cale. Mă gândeam că ar exista aici...

Se opri. În privirea lui se citea panica, în timp ce se învârtea în loc agitat, căutând pe mal ceva ce *nu era acolo.* În ciuda formei de cupolă aproape perfectă, grota nu era altceva decât o peșteră, nu o construcție artificială. Poate că pe malurile înguste cândva existaseră statui, dar acestea trebuie să fi căzut victime timpului cu mult înainte. Ceea ce se mai vedea erau pietre roase și forme fără nici un sens din rocă neagră. Nici urmă de o ieșire.

– Jonathan! spuse el pentru a treia oară, și de data aceasta vocea avea accente isterice.

Din sarcofag îi răspunse un zgomot ca de oțel frecat pe piatră.

– Trebuie să înotăm, insistă Graves. Este singura cale! Arătă către lumina cenușie din apă. Grota trebuie să aibă o legătură cu exteriorul! Privește și tu!

Să înoate? În Mogens totul se revolta numai la gândul fibrelor. Graves își pierduse mințile! Chiar neluând în considerație perdeaua de fibre unduitoare din apă, ar fi fost imposibil să părăsească grota pe această cale. Neîndoielnic, *exista* o legătură subterană cu marea, după cum dovedea și lumina, dar aceasta putea fi și la zece metri sub apă!

Barca începu să se rotească tot mai repede, ca și cum ar fi nimerit într-un vârtej ce o trăgea necruțător în adâncuri. Dar nu era un vârtej. Suprafața lacului era absolut liniștită și netedă, singurele valuri mici erau cele create de mișcarea bărcii.

Apoi Mogens observă că se înșelase. *Exista* o mișcare, dar nu în apă. Era vorba despre textura de fibre, care brusc se aduna într-un model. Asemănarea cu un vârtej nu se impusese degeaba în mintea lui Mogens. Ceea ce până acum fusese o testare nesigură, o căutare, o alunecare, se transforma treptat într-o mișcare circulară, mare, în care se implicau milioane și milioane de mănunchiuri de fibre strălucitoare, care începeau să se rotească tot mai repede – și în centrul acestei mișcări se afla barca!

– Săriți! Înotați la mal! urlă Graves.

Era deja prea târziu. Se auzi un șuierat asemănător cu cel făcut de milioane de picături de apă ce cad pe o plită încinsă, și brusc în jurul lor răsări din apă o pădure de fibre unduitoare subțiri. Graves se trase înapoi, ridică la față mâinile într-un gest de apărare absolut lipsit de sens și se îndreptă împleticit către sarcofagul care în ciuda enormei lui greutăți tremura vizibil din cauza șocului. Capacul alunecă hârșâind și căzu peste bord.

Și de sub el se ivi o ființă de coșmar.

Era varianta vie a sculpturii de pe capacul sarcofagului, doar că era incomparabil mai mare, un colos, față de

care chiar vârcolacii erau niște pitici, avea mai mult de doi metri înălțime și era monstruos de masiv; un gigant, care abia avusese loc în uriașul sarcofag. Trupul lui aducea cu cel omenesc, doar că fiind fantastic de musculos avea un aspect grotesc. În loc de mâini avea doi cleşti uriaşi de crab, iar capul un coşmar: o harababură de mii şi mii de tentacule subțiri și tremurânde, o anemonă de mare cu mult prea multe brațe, din care priveau doi ochi imenşi, de o răutate nepotolită, ce păreau cu atât mai înspăimântători cu cât aveau în mod ciudat ceva omenesc. Sub ei trona un cioc de papagal enorm, periculos curbat, în care se mişca o limbă cărnoasă. Dar toate acestea la un loc erau nimic față de ceea ce simțea Mogens la vederea monstrului. Creatura emana ostilitate ca pe un miros otrăvitor, care îi tăia respirația lui Mogens. Nu înfățişarea lui îl îngrozea până în adâncul sufletului. Văzuse creaturi mai oribile şi incomparabil mai detestabile, dar niciodată ființe atât de *străine*. În el totul se împotrivea acestei apariții. Înfățişarea absurdei creaturi era atât de *falsă*, încât şi ultima părticică din umanitatea lui refuza pur şi simplu să îi accepte existența.

Graves scoase un strigăt, se întoarse şi aruncă lampa asupra monstrului, nu într-un atac conştient ori premeditat, ci dintr-un reflex orb –, dar cu urmări catastrofale. Lampa se lovi de una din mâinile-cleşti ridicate ale monstrului şi se sparse. Țâşni un sânge de o culoare falsă, urâtă, şi înainte ca lampa să se fi stins definitiv, o parte a coroanei de tentacule ce înconjura capul creaturii de coşmar luă foc. Monstrul urlă, un sunet strident, gâlgâitor, mai curând asemănător trilurilor unei păsări decât sunetelor scoase de creaturile mării, făcu un pas greoi către Graves şi întinse oribilii cleşti într-o mişcare ce părea greoaie şi înceată, dar în realitate era atât de rapidă că ochii abia o puteau urmări. Graves ridică

brațele în fața capului, ca pentru a se apăra, și teribilii clești îi retezară ambele mâini imediat sub articulație.

Graves scoase un singur țipăt, ascuțit, care se întrerupse tot atât de brusc cum începuse, își privi cioturile brațelor din care țâșneau pulsând două șuvoaie de sânge de un roșu aprins, se aplecă pe spate peste bord, și monstrul se întoarse către Mogens și cele două femei și pași greoi spre ei, cu tentaculele biciuind aerul și clămpănind cu cleștii. O parte a capului și umărul stâng îi ardeau, și în ochi îi pâlpâia un amestec de durere, furie și nețărmuită ură față de tot ce trăia și simțea, care îl paraliză pe loc pe Mogens. Apoi...

Totul a început cu un tremur resimțit nu mai puternic ca un fior, care străbătu apa. Șocul nu reuși nici măcar să încrețească suprafața lacului ori să tulbure urma îngustă lăsată de chila bărcii.

– Thomas, spuse încet miss Preussler.

Ca pentru a-i sublinia intervenția, un al doilea șoc, mai puternic, străbătu lacul. Monstrul se opri și privi iritat – sau neliniștit – către tunelul de unde venea șocul. Apa începu pe ici, pe colo să fiarbă, ca și cum temperatura i-ar fi crescut fulgerător până la punctul de fierbere, iar acum barca nu se învârtea doar, ci începuse și să se clatine. Instinctiv, Mogens trase aer în piept și întinse mâinile ca să se țină de ceva, dar clătinatul încetă, și imediat se opri și fierberea. Fibrele se mai mișcară un moment neliniștite, precum trestiile peste care trece vântul și se liniștiră.

Liniștea care urmă era și mai înspăimântătoare. Ea era absolută, de parcă șocul neutralizase toate zgomotele din lume.

Aceasta dură o singură secundă nesfârșită, de parcă timpul se oprise pur și simplu, apoi ceva se sparse în urechile lui Mogens, creatura mai făcu un pas greoi în direcția lor

şi scoase un urlet monstruos. Nivelul apei scăzu pentru o fracţiune de secundă cu mai mult de o palmă şi barca se aplecă pe o parte, dar nu se răsturnă, acesta pentru că pădurea de fibre unduitoare o susţinu. După care nivelul apei reveni la normal tot atât de brusc. Barca fu pur şi simplu catapultată în sus, monstrul căută să îşi menţină echilibrul cu picioarele îndepărtate şi dând din braţe, după care lumina dispăru.

Nu ca atunci când li s-ar fi stins lămpile, sau când ceva ar fi acoperit lumina cenuşie a zilei, chiar dacă în primul moment Mogens crezu că aşa s-a întâmplat. Dispăru şi lumina verzuie. Se făcu fulgerător întuneric deplin, un întuneric nemaitrăit de Mogens până acum. Aşa cum primul şoc neutralizase toate sunetele lumii, acest al doilea şoc stinsese orice lumină. Şi aşa cum reveniseră zgomotele, brusc reveni şi lumina lămpilor lor. Acestea nu fuseseră stinse, ci doar se făcuse întuneric, ca şi cum pentru o clipă se pierduseră în hăul dintre realităţi în care nu mai exista nici măcar lumina, şi Mogens se trezi lungit pe spate pe fundul bărcii, încercând cu disperare să tragă aer în piept. Nu numai lumina şi zgomotele dispăruseră pentru un moment, ci şi tot oxigenul.

Barca dansa sălbatic pe apa lacului, care de la o clipă la alta se transformase într-un torent subteran. Lumina felinarelor dansa fretic pe tavan şi pe pereţi, şi de jur împrejur apa clocotea, scuipa spumă fierbinte şi în aer se ridicau ca în agonie mii de fibre subţiri ca firul de păr. Urletele şi bubuiturile nu numai că nu scăzură, dar chiar se amplificară, dacă mai era posibil acest lucru, ca zgomotul infernal al unei explozii extraordinare care nu mai voia să se oprească, care venea în valuri prin tunel şi părea să le spargă timpanele.

Monstrul dispăruse, ca și Graves.

Miss Preussler striga ceva ce el nu reușea să înțeleagă. Aerul părea că fierbe. Mogens se agăță de ceva cu disperare, dar nu îi folosi la nimic. Barca se zbătea ca un cal nărăvaș, care încearcă din toate puterile să își arunce călărețul, iar Mogens era zvârlit de peretele bărcii și de sarcofag. Apoi barca ce încă tremura și se apleca sălbatic într-o parte și în cealaltă începu să se învârtă pe loc, ca și cum ar fi fost prinsă într-un vârtej. Ultima lampă se răsturnă, săltă ca o minge argintie pe punte și zbură peste bord în clipa în care barca se ridică în urma unui nou șoc, și deodată începu să plouă cu pietre și fragmente de rocă. Întregul dom din piatră tremura, se sucea și se răsucea ca o uriașă ființă vie aflată în chinuri insuportabile, începând să se fragmenteze din loc în loc. Asupra bărcii cădeau bucăți de piatră care zdrobeau lemnul, lăsând să pătrundă apa. Un bloc de o tonă lovi prora, pe care o reteză ca o ghilotină de piatră, și brusc apa dispăru. Barca se lovi cu o forță pustiitoare de fundul format din nămol presărat cu pietre al lacului și se aplecă scrâșnind pe o parte, pentru a se ridica din nou tremurând, când tot atât de neașteptat reveni apa.

Mai ploua încă cu pietre. Mogens încetase să mai numere de câte ori fusese lovit. Nu știa dacă era rănit grav sau ce se întâmpla cu ceilalți. Totul se petrecu, se pare, într-o singură secundă fără de sfârșit, chiar dacă concomitent timpul părea că zboară nebun, reducând mișcările lui neajutorate la o pantomimă grotesc de înceată. Era în centrul unui haos, al unui uragan de lumini fulgerătoare, apă clocotindă și zgomot infernal, și totul se amplifica. Un val de presiune devastă tunelul distrugând ultimele structuri rămase din puntea bărcii și îi alungă tot aerul din plămâni. Petele de lumină de pe pereți și tavanul se

înroșiră ca funinginea adunată în interiorul unui cămin când este atinsă de niște flăcări invizibile după care se stinge, apoi un nou șoc, de o forță aproape de neimaginat zgâlțâi domul de piatră. Pământul oftă ca și cum ceva i-ar fi zguduit temelia, și ploaia de pietre și blocuri de stâncă crescu în intensitate. Aerul vibra atât de puternic, încât nici să respire nu mai putea și își simțea fiecare os din corp. Mai rău nu putea să fie.

Dar a fost și mai rău. Urletul atinse un volum ce depăși granița suportabilului și încetă. Mogens era surd, poate pentru totdeauna – și atunci barca se răsturnă.

Mogens zbură prin aer și se lovi de suprafața apei, pe care o resimți dură și inflexibilă ca o suprafață din sticlă. Încercă instinctiv să își țină respirația și se încordă pentru a mai amortiza din forța loviturii, dar nu reuși nici una, nici alta. Șocul îi scoase aerul din plămâni și aproape că îl lăsă fără cunoștință. Fu împins la doi, trei metri sub apă și vâltoarea îl făcu să-și piardă simțul orientării. Îl părăsi și simțul echilibrului. Chiar când reuși să facă câteva mișcări de înot, nu știa dacă înota spre suprafața sau spre fundul lacului. Plămânii îl ardeau ca și cum ar fi fost plini cu foc lichid, și fiecare oscior din trup parcă se zdrobise.

A fost un noroc faptul că a ajuns la suprafața apei.

Își umplu lacom plămânii cu aer. Dar aproape imediat fu prins de un vârtej de apă, care îl trase din nou în adânc, dar gura de aer ce tocmai o luase a fost probabil cea care i-a decis viața sau moartea. Plămânii continuau să îl ardă insuportabil, și fiecare mișcare cât de mică devenea un chin, dar își recăpătă simțul echilibrului și reuși să facă și câteva mișcări de înot care îl readuseră la suprafață.

Ceva îl apucă de picior, o mână moale, dar în același timp neîndurătoare, care voia să îl tragă înapoi. Mogens

intră în panică, începu să se miște necontrolat și în ultimul moment înțelese că nu își făcea decât rău încercând să se apere. Deși acest lucru contravenea oricăror instincte ale sale, Mogens se liniști, își învinse instinctul de a inspira și atent își scoase piciorul prins în textura fibrelor. Era liber. O secundă mai târziu ajungea la suprafața apei din grotă.

Deși i se păruse că trecuse o veșnicie, se aflase probabil doar câteva secunde sub apă. Grota încă se clătina. O crăpătură uriașă, în zigzag, împărțea cupola de deasupra capului său în două părți inegale. Din canalul prin care veniseră ieșeau nori deși de fum, străbătuți permanent de fulgere de un alb orbitor și roșii-portocalii. Tot lacul se zguduia. Barca, cu chila în sus și făcută bucăți, plutea aproape de el. Nu se vedea nici o urmă de miss Preussler ori Graves.

Atunci zări pe mal o siluetă.

Dreaptă și absolut nemișcată, aparent netulburată de haosul pricinuit de stâncile ce se prăvăleau și de apa care țâșnea, părând mai mult o umbră, silueta îi făcea semne și, deși Mogens nu îi putea distinge măcar aproximativ chipul, o recunoscu imediat.

Era Janice.

Era bineînțeles imposibil. Chiar în starea de isterie în care se afla, Mogens își dădu seama că avea halucinații. Janice era moartă, murise acum nouă ani, la sute de kilometri depărtare, și, chiar de nu ar fost așa, ea în nici un caz nu putea să fie tocmai aici și nici tocmai acum. Ceva din el voia să o vadă, asta era tot.

Și totuși, Mogens nu ezită nici o clipă să înoate în direcția fantomei.

Distanța până la mal era de douăzeci și cinci, treizeci de metri, și chiar pentru un înotător neantrenat ca el nu reprezenta o distanță de neparcurs. Dar în jurul lui cădeau pietre

din tavan pretutindeni. Cutremurul propriu-zis se terminase de mult. Cutremurele de pământ, chiar și cele foarte puternice, rareori durează mai mult de câteva secunde, și de la primul șoc ce lovise lacul trecuseră minute. Totuși, apa în care înota tremura neîncetat, iar domul din piatră de deasupra sa se mișca. Un foșnet și un geamăt ciudat umpleau aerul și din când în când se desprindeau pietre din structura devenită instabilă și se prăvăleau în apă. Poate că întreaga grotă se va prăbuși. Deși Mogens nu se pricepea prea mult la geologie, el aprecia că cutremurul fusese suficient de puternic pentru a zdruncina din temelii domul din piatră.

Mogens ar fi vrut să înoate mai repede, dar nu îndrăznea. Apa era plină de fibre subțiri ca părul, unduitoare. Deși se părea că textura ciudată nu îl băga în seamă, atingerea ei era neplăcut de dureroasă, ca a tentaculelor urzicătoare ale unei meduze monstruos de mari. De asemenea, îi era frică să nu se încurce în fibre și să se înece. Apa era groaznic de rece și cu fiecare secundă petrecută în ea părea să fie și mai rece. Mogens se străduia să înainteze cu mișcări calme și chiar reuși să ignore loviturile blocurilor de rocă și ale pietrelor care cădeau cu zgomot în jurul lui. Dacă îl lovea una dintre perfidele proiectile, era pierdut.

Nevătămat, dar complet epuizat, ajunse la mal și urcă pe acesta exact cât să nu mai ajungă cu capul în apă, apoi se prăbuși și nu mai făcu altceva decât să stea întins, să respire și să guste minunata plăcere de a nu mai fi silit să facă neîncetat mișcări chinuitoare și de a nu mai se simți tras în adâncuri.

Dar mai știa că nu avea voie să se lase pradă acestui lux. Era atât de epuizat, încât acest fapt aproape că îl durea, iar răceala apei storsese din el și ultima picătură de putere.

Oricât de absurd i se părea, exista pericolul să adoarmă dacă mai rămânea mult aşa şi să nu se mai trezească niciodată.

Dar era peste măsură de obosit.

Nu trebuia să adoarmă. Poate că era suficient să închidă ochii doar câteva secunde, să ofere corpului său doar un moment de destindere, să răsufle de două, trei respiraţii cât să mai prindă puţină putere, de care avea nevoie pentru a se târî cei câţiva paşi până la crăpătura salvatoare din stâncă. O secundă sau două era tot ce îi mai trebuia.

Cineva îi strigă numele, şi, când el nu reacţionă imediat, o mână rece îi atinse obrazul şi îi mângâie faţa.

Mogens ridică capul îngrozit. Inima începu să îi bată ca un ciocan când privi în jur.

Nu era nimeni acolo, şi nimeni nu îi strigase numele. La o palmă de el căzuse în apă un bolovan cât un cap, iar atingerea simţită de el fusese cea a apei reci ca gheaţa sărită pe faţa lui. Îl străbătu un nou fior rece când înţelese ce se întâmplase *în realitate: adormise,* şi subconştientul lui alesese această cale pentru a-l trezi.

Mogens se ridică strângând din dinţi şi mai întoarse o dată capul. Din tunel încă ieşeau nori de fum deşi, dar fără fulgerele anterioare. Încet, norii se întindeau deasupra lacului, lăţindu-se şi în acelaşi timp subţiindu-se; erau soli muţi ai distrugerii căreia-i căzuse victimă oraşul subteran. Imensa explozie auzită de ei nu putea să provină doar de la dinamita din rucsacul lui Tom. Grota împreună cu oraşul subpământean şi cu toate minunile şi misterele de acolo erau distruse, şi fără îndoială că şi camera templului şi întregul şantier de săpături al lui Graves avuseseră aceeaşi soartă, poate că şi tabăra aflată deasupra.

Dar nu simţea sentimentul de regret la care se aştepta. Doar o tristeţe trecătoare când se gândi la Tom, care îşi

sacrificase o viață atât de tânără unei cauze atât de lipsite de sens ca răzbunarea, dar și acest sentiment rămase vag, ca și cum în adâncul sufletului ar fi simțit că în fond nu avea dreptate. Dacă vreodată a existat pentru un om un motiv pentru care să își sacrifice viața, atunci acel om era Tom. Și poate că Tom fusese ultima victimă a acestui război ce se desfășura de cinci mii de ani.

Un bloc de piatră de câteva tone se prăbuși nu departe de el, ceea ce îl făcu pe Mogens să își corecteze imediat aprecierea: dacă mai rămânea mult aici, va mai exista cu siguranță încă o victimă, ceea ce chiar ar fi lipsit de sens.

Se ridică în picioare gemând, făcu un singur pas și căzu din nou în genunchi și în mâini când pământul se mișcă sub el.

Gemu de durere când încheieturile mâinilor îi cedară sub greutatea trupului. În primul moment a fost sigur că și-a rupt mâinile, dar durerea era aproape prea mare pentru asta. Se rostogoli pe spate oftând, și ochii i se măriră de groază când văzu tavanul. Acesta *se mișca*. Imensa cupolă se deplasase, și crăpa în tot mai multe locuri. Lumina soarelui își croia drum prin roca despicată, făcând ca praful din aer să se coloreze în toate culorile curcubeului, o priveliște de o frumusețe tot atât de bizară pe cât de ucigătoare. Numărul razelor de lumină creștea cu o viteză ametitoare, și domul din rocă, o perfectă cupolă cu câteva minute în urmă, a cărei exactitate nu i-ar fi putut-o depăși nici un Michelangelo, devenea tot mai bizară. Răsună un zgomot profund, ca un oftat ciudat, mai puțin ca bubuitura unei explozii ori ca sunetul biciuitor al stâncilor ce se sfărâmă, care însoțesc un cutremur de pământ, și mai mult ca un suspin, ca ultima suflare a unei enorme ființe primordiale

care murea. Cutremurul se terminase, dar grota se prăbușea. *Acum.*

Fără să se mai ajute de mâini, care îl dureau cumplit, Mogens sări în picioare și porni șchiopătând. Deasupra lui domul de stâncă continua să se miște scrâșnind îngrozitor, piatra masivă începea să tremure și să facă valuri precum cupola cortului unui circ biciuită de rafalele unei furtuni. Se mișca iarăși pământul de sub el, nu cu șocurile brutale anterioare, ci într-un mod unduitor, incomparabil mai groaznic, de parcă ar fi fost vorba despre ceva viu, care se răsucea în chinuri. Lumina puternică a soarelui părea că îi înțeapă ochii, atunci când se îndreptă împleticit către fisura în formă de zigzag din perete. Era aproape orbit. Ceva se prăbuși lângă el și îl împroșcă cu o ploaie de pietricele ascuțite ca lama de cuțit, iar în peretele cupolei apăru o a doua fisură, mai îngustă, prin care pătrundea lumina aurie, strălucitoare ca oțelul incandescent.

Simți cum întreaga grotă se înclină. Cerul vărsă stânci și bolovani ucigători, și brusc licărirea cenușie care până acum răzbătuse din adâncul apei dispăru; se întrerupsese legătura subterană cu marea.

Teama de moarte îi insuflă noi puteri. Mogens sprintă, fu lovit de ceva în umăr și în coapsă, țipă de durere, dar disperat încercă să alerge și mai repede. În cel mai fericit caz mai avea doar câteva secunde – erau o duzină de pași, distanță pe parcursul căreia trebuia să aibă încredere în norocul lui și să spere că nu va fi strivit de un bloc de rocă și că nu va fi înghițit de crăpăturile ce se căscau în pământ.

Făptura apăru brusc. Acolo unde fusese calea salvatoare către libertate se ridică deodată o umbră suplă, o siluetă fără chip în lumina strălucitoare din spatele ei, nimic ce ar

fi avut o materialitate ori o realitate, ci încă o nălucă cu care îl tortura fantezia lui lăsată liberă. Janice nu era aici. Era moartă, nu fusese aici niciodată, era doar expresia propriei lui neputințe. Dar Mogens nu mai era capabil să gândească logic. Minuscula parte din el, care poate că mai păstrase un rest de rațiune, striga panicată când în plin avânt schimbă direcția și se îndreptă către locul arătat de brațul întins al fantomei, și nu către ieșirea salvatoare, ci către cea de a două fisură nou apărută în stâncă, aflată incomparabil mai departe, în spatele a tone de stânci prăbușite unele peste altele, și poate că nici suficient de lată pentru a-i permite să treacă prin ea. Dar logica nu mai juca nici un rol. Mogens șchiopătă mai departe, se lovi de o stâncă, fu lovit din nou, își recăpătă ca prin minune echilibrul agitând dezordonat brațele exact atunci când credea că avea să cadă și să își spargă capul în nenumăratele lame ascuțite din piatră ce împânzeau podeaua. Ceva îl lovi în genunchi cu forța unei lovituri de ciocan, apoi simți că umărul drept îi era despicat de o lamă incandescentă și că sângele cald îi șiroia pe spinare, dar nimic din acestea nu îl determină să se oprească. Janice stătea încă acolo și îi arăta cu brațul întins fisura din stâncă. Era o aberație, știa, dar a doua oară nu o va mai părăsi la nevoie, iar dacă ea îi indica drumul către pieire, poate că în fine putea să plătească prețul pe care i-l datora de zece ani.

În spatele lui se prăbuși un fragment al tavanului din piatră, și fisura în dreptul căreia se afla silueta zveltă se închise cu un scrâșnet înfundat, exact în momentul în care Mogens ar fi ajuns acolo, dacă ar fi urmat drumul pe care o apucase inițial.

După câteva clipe ajunse la ieșirea salvatoare, se strecură prin ea cu un ultim efort disperat, și se trezi buimăcit

pe plaja inundată de lumina soarelui. În spatele lui se prăbuși un întreg fragment din coasta stâncoasă, alunecând în mare cu un zgomot infernal, pe care însă Mogens nu îl mai auzi.

Se prăbuși și el pierzându-și cunoștința încă înainte să atingă cu capul nisipul ud.

De această dată nu era o închipuire: mâna de pe fruntea lui era tot atât de reală ca vocea care i se adresa liniștitor, monoton. Încă îi era frig, căci zăcea până la șold în apa ca de gheață, care îi scălda picioarele cu valuri mici, fiecare dintre ele luând cu sine câte puțină căldură când se retrăgea. Aștepta să se anunțe durerea, ultima lui amintire, dar tot ceea ce simțea era un fel de febră musculară în tot corpul.

Deschise cu greu ochii, dar îi închise imediat scoțând un sunet șuierător, pentru că privise direct în soare. Trebuia să fie dimineața devreme, dar soarele era exact deasupra lui și lumina sa era insuportabil de puternică. Mogens se surprinse punându-și acum în mod foarte serios aberanta întrebare dacă văzuse soarele pe care îl știa sau era Sirius.

Dar era absurd. *Este plin cu apă,* spusese Graves, dar el putea să respire.

Întoarse cu grijă capul până când nu mai simți lumina soarelui, și pentru a doua oară deschise ochii. Ca și mai înainte, lumina era neplăcut de puternică și din cauza nisipului alb al plajei care o reflecta, dar nu mai era chiar insuportabilă. O umbră vagă se desena pe nisip alături de el, și la o oarecare distanță mai distinse o altă siluetă

de asemenea vagă, de un verde liniștitor. Mogens clipi de câteva ori, și privirea i se mai limpezi.

– Acum nu vă mai dați așa de gingaș, profesore, spuse o voce lângă el, că sunteți încă în viață și, din câte văd, sunteți și întreg.

Ceea ce îl făcu să excludă posibilitatea de a fi mort, în paradis. Mogens scoase și un oftat ușor și întoarse capul în cealaltă parte, spre chipul lui miss Preussler. Ochii nu i se obișnuiseră cu lumina, dar își dădu totuși seama că expresia de pe chipul ei nu se prea potrivea cu ironia din voce. Dacă vreodată privise figura unui om aproape bolnav de îngrijorare, atunci acel om se afla în fața lui.

– Cel puțin nu mă aflu în iad, murmură el.

– Dacă trageți această concluzie din faptul că sunt și eu aici, vă cam pripiți, profesore, îi răspunse miss Preussler. După tot ce am văzut în ultimele ore, fără ca să fac ceva împotrivă, ar trebui să ard la foc mic în purgatoriu câteva secole. Pronunțând aceste cuvinte luă o mină foarte serioasă, dar ochii îi sclipeau ironic, și, când Mogens se sprijini în coate pe nisip pentru a se ridica, ea clătină capul și făcu un gest menit să îl oprească. Adăugă: Nu fiți atât de grăbit, profesore, ați fost leșinat mai mult de zece minute. Cu asta nu este de glumit.

– Inconștient, o corectă Mogens, în timp ce se ridicase cu grijă pe jumătate.

Miss Preussler avusese dreptate: ameți pe loc.

– Inconștient? Și care este deosebirea? întrebă miss Preussler clipind des.

– Femeile leșină, miss Preussler, răspunse el și își trase picioarele din apa rece. Bărbații își pierd cunoștința.

– Aha, se pare că vă reveniți, spuse miss Preussler și se ridică.

Mogens afișă un rânjet chinuit și încercă și el să se ridice, dar căzu imediat moale pe nisip și se întinse neîndemânatic pe spate.

– Fiți atent, profesore, zise cu ironie miss Preussler, să nu vă pierdeți din nou cunoștința!

– Mă voi strădui, oftă Mogens.

Cu mai multă grijă se ridică din nou și cu ochii închiși se reculese un moment. Nu părea să aibă vreo fractură sau o altă rană gravă, dar persista senzația de febră musculară, și cea mai mică mișcare îl solicita considerabil. Mogens strânse din dinți. Se surprinse din nou în mod absurd bucurându-se de această stare, care îi dovedea că încă mai era viață.

Când se întoarse, o umbră alunecă repede și fără zgomot prin câmpul lui vizual, iar Mogens se opri un moment și clipi în lumina puternică a soarelui din sud. Undeva departe, în spatele liniei frânte a litoralului abrupt, se ridicau către cer nori de fum negri și cenușii. Acolo ardea ceva, și această priveliște îi crea același simțământ ca durerea surdă care încă îi mai însoțea orice mișcare. Fumul negru semnifica fără îndoială o nenorocire și posibil suferință ori moarte pogorâtă asupra oamenilor, dar era și o parte a vieții, așa cum durerea din oasele lui dovedea că el încă mai trăia.

– Acolo arde ceva, spuse el.

Miss Preussler confirmă cu un gest. Nu spuse nimic, dar în tăcerea ei era ceva care îl neliniști pe Mogens.

– Aș vrea să știu ce s-a întâmplat, continuă el. Se gândi încordat un moment, dar nu ajunse la nici un rezultat. Nu

observase drumul pe care îl adusese Tom. Adăugă şovăitor: Este... tabăra noastră?

În loc de a-i răspunde, miss Preussler îl privi într-un fel care îl făcu să simtă fiori reci pe şira spinării mai mult decât crezu el că s-ar cuveni, apoi ea ridică mâna şi arătă către o potecă îngustă, care la oarecare depărtare urca pe coasta abruptă.

– Am fost sus.

„Vocea ei suna... ciudat", gândi Mogens.

– Deci este vorba despre tabăra noastră, murmură el.

Bineînţeles. Cutremurul fusese suficient de puternic pentru a fi resimţit şi la suprafaţă şi să distrugă nu numai tabăra, ci probabil şi...

Mogens se îngrozi.

– Oh, Dumnezeule! şopti el. Nu oraşul! O fixă îngrozit cu privirea pe miss Preussler. Adăugă: Acolo trebuie să... Doamne, acolo trăiesc sute de oameni. Nu îmi spuneţi că este vorba despre oraş!

– Nu, răspunse miss Preussler. Dar o făcu într-un mod deloc liniştitor, care îi accentuă frica. Nu oraşul. Este San Francisco, el arde.

Mogens se holbă la ea.

– Nu se poate vedea mult, zise miss Preussler. Ne aflăm la cel puţin cincizeci de kilometri distanţă. Dar parcă întregul orizont este în flăcări. Incendiul trebuie să fie puternic dacă se vede fumul de aici.

– San Francisco? repetă neîncrezător Mogens. Dar asta... asta nu este posibil. Suntem mult prea departe...

San Francisco! Nu se putea. Explozia fusese puternică, dar nici chiar aşa... *Cincizeci de kilometri!* Imposibil! *Nu se putea* să fie aşa!

Mogens își alungă aceste gânduri și cu întârziere își duse la sfârșit mișcarea începută. La mai puțin de o duzină de pași în spatele lor întreaga faleză se prăbușise. Fâșia îngustă de nisip alb care despărțea de apă faleza înaltă de cincisprezece metri dispăruse într-un vălmășag de pietre și bucăți de rocă de dimensiuni ciclopice, care se întindea mai departe în mare treizeci, patruzeci de metri, ca un dig proaspăt construit, înainte de a deveni plat și a dispărea complet. Încă se mai ridica praf în aer, și, cu toate că vântul adia către mare, Mogens simțea un iz ca de piatră măcinată și alge putrede. Departe în larg, la limita vizibilului, în apă era ceva ce părea a fi părul unduitor al unei sirene care se reîntorcea încet în adâncurile lipsite de lumină de unde apăruse. Dar agitația mută de sub suprafața apei scădea treptat, așa cum și praful se rărea treptat. Peste puțin timp vălmășagul de rocă nu se va mai deosebi de locurile din jur, care alcătuiau această parte a coastei.

– S-a terminat? întrebă încet miss Preussler.

O auzise venind lângă el, dar tresări totuși atât de puternic, încât miss Preussler îl privi vinovată și se îndepărtă un pas de el.

– Aș vrea, șopti el, căznindu-se să mijească și un zâmbet încurajator. Da, cred că s-a terminat!

– Și de unde această convingere, profesore? insistă ea.

Abia acum remarcă Mogens cât de rău arăta ea. Lumina soarelui văzută ultima dată pe fața ei acum o mie de ani îi conferea trăsăturilor o vivacitate care în primul moment îl înșelase cu privire la oboseala și epuizarea ei. Ca și el, ea era udă până la piele. Părul și hainele i se lipeau ude de corp, și sub bronzul pielii tenul avea tenta palidă a unui mort. Chipul ei până acum atât de neted

era brăzdat de linii întunecate, adânci, și, când Mogens o privi în ochi înțelese ce însemna când se spunea că un om își pierduse nevinovăția. Miss Preussler își pierduse nevinovăția. În această noapte și-o pierduseră cu toții. Iar unii dintre ei pierduseră și mai mult.

– Este foarte simplu, miss Preussler, răspunse el pe un ton silit relaxat. Eu nu cred că un om poate să treacă de două ori în viață prin așa ceva. Și, deoarece nu intenționez să mor atât de curând, trebuie să se fi terminat.

Miss Preussler își păstră seriozitatea.

– Sunt atât de ușurată că mai sunteți în viață, profesore! Când am văzut cum se prăbușea muntele, am fost sigură că peste dumneavoastră se va prăbuși. Cum Dumnezeu ați ieșit de acolo? Îngerii și-au întins mâna protectoare asupra dumneavoastră.

– Probabil, răspunse zâmbind Mogens. Deși cred că era un singur înger.

Privirea ei deveni întrebătoare, chiar puțin suspicioasă, dar Mogens i-o luă înainte punându-i întrebarea:

– Cum ați ieșit dumneavoastră? Atunci când barca s-a răsturnat...

– ... M-am gândit că s-a sfârșit cu mine, îi continuă ideea miss Mogens. Am avut pur și simplu noroc. Eu... Căută un moment să găsească cuvintele și, când reîncepu să vorbească, nu îl mai privi pe Mogens în ochi, ca și cum s-ar fi jenat de propriile vorbe: Eh, ca să fiu sinceră... nu știu să înot.

– Nu știți să înotați? vru să se convingă Mogens.

Tonul lui exprima mai curând surpriza că ea se afla acum vie în fața sa făcând această mărturisire, dar miss Preussler îl înțelese total greșit și se simți obligată să se apere:

– Nu am învățat niciodată să înot. Și? Nu mi s-a oferit niciodată ocazia. Iar până acum eram de părere că nici nu era nevoie.

Mogens încercă să și-o imagineze pe miss Mogens în costum de baie și deodată avu motivația concretă de ce nu i se ivise niciodată ocazia de a învăța să înoate. Natural că se feri să lase să se înțeleagă ceva, dar miss Preussler îl privi în față atât de furioasă de parcă i-ar fi citi gândul. Când vorbi din nou, vocea îi era cu mai multe grade mai rece.

– M-am gândit în acel moment că eram terminată. Nu a fost o experiență plăcută.

– În vâltoarea din grotă nici nu v-ar fi fost de folos să știți să înotați, spuse el precipitat.

Suna stângaci chiar în propriile urechi, dar brusc avu sentimentul că trebuia să se apere – probabil pentru că o rănire nu era cu adevărat mai puțin rea doar pentru că nu era exprimată cu voce tare.

– Probabil că nu, spuse ea pe jumătate împăcată. Nu știu ce s-a întâmplat pe urmă. Când mi-am revenit, noi eram întinse aici, pe plajă.

– Noi?

– Biata fată și cu mine, confirmă miss Preussler. Cred că ea m-a...

– Trăiește? o întrerupse agitat Mogens. Trebui să se controleze ca să nu strige: Unde? Unde este?

– La câțiva pași de aici, într-o grotă. Sărmana copilă era complet debusolată. Cred că nu mai văzuse niciodată cerul. Cerul se pare că îi provoacă o spaimă cumplită și...

– *Unde?* o întrerupse Mogens, de data aceasta strigând cu adevărat.

Privirea lui miss Preussler se mai răci cu câteva grade, și voce îi deveni casantă ca sticla:

– Nu aveți nici un motiv să deveniți nepoliticos, profesore, sau să uitați de bunele dumneavoastră maniere.

Ea îi mai aruncă o privire mustrătoare, dar se întoarse supusă și cu pași neașteptat de rapizi și cu capul ridicat mândru plecă de-a lungul plajei. Mogens trebui să se grăbească, pentru a nu o pierde din vedere.

Cei câțiva pași de care vorbise ea se dovediră a fi o porțiune de o sută de metri sau chiar mai mult. Mogens încercă pe drum de două ori să îi vorbească lui miss Preussler, fie și numai pentru a se scuza pentru comportamentul lui grosolan, dar ea se învălui într-o tăcere jignită, și, în cele din urmă, el renunță și așteptă cu răbdare să ajungă la grotă.

De fapt nu era o grotă, ci doar o stâncă suspendată, sub care forța răbdătoare a apei săpase vreme de sute de ani. Tânăra, speriată, era ghemuită în colțul cel mai îndepărtat, la distanță cât mai mare de lumina soarelui și de imensa perspectivă ce se deschidea dincolo de intrarea în așa-zisa grotă, iar Graves ședea lângă ea cu o față inexpresivă.

Mogens sări înapoi și strigă uimit:

– Jonathan!

Dar cum de mai trăia? El *văzuse* cum *îl omorâse monstrul!* Nu, de fapt nu văzuse asta, văzuse ce îi făcuse creatura, după care el căzuse peste bord și dispăruse sub apă. Dar nici un om nu putea să supraviețuiască unor răni atât de grave cum erau rănile lui Graves.

– Cum...? șopti el uimit.

– Era pe plajă când mi-am revenit, spuse încet miss Preussler. M-am gândit că este mai simplu dacă vă arăt, profesore. Ea încercă zadarnic să zâmbească și în cele din

urmă ridică din umeri și continuă: Nu știu de unde a venit sau cum se face de mai trăiește. Singura care ne-ar putea răspunde la întrebare este această sărmană femeie și ea nu poate să vorbească.

Mogens o privi fugar pe tânără, apoi se concentră asupra lui Graves. Nu numai că era în viață, dar părea și conștient – dacă se putea numi așa starea în care se afla. Stătea cu brațele strânse în poală, și cineva – probabil miss Preussler – îi pusese o cârpă udă pe locul în care ar fi trebuit să fie palmele. Își sprijinise spatele și partea dinapoi a capului de stâncă, iar ochii îi ținea deschiși și clipea foarte încet; era mai mult o ridicare și o coborâre regulată, conștientă a pleoapelor, decât un clipit normal. Avea privirea îndreptată în gol, dar Mogens nu credea că voia să știe ce vedea Graves.

– Jonathan?

Nu primi nici un răspuns.

– Doctore Graves?

De data aceasta Graves reacționă, dar nu imediat. Privirea lui mai insistă un moment asupra acelui punct din infinit, apoi treptat reveni în realitate.

– A durat al naibii de mult, spuse el.

Vocea îi era un falset fără nici o asemănare cu vocea lui reală, așa cum o știa Mogens.

– Ce?

– Până te-ai convins să mi te adresezi cu titlul meu. Graves scânci ușor. Suntem buni prieteni acum?

– Cum dracului de mai trăiești? întrebă Mogens. Cum ai reușit să scapi?

– Asta ți-o iau totdeauna în nume de rău, zise Graves. Tuși, o tuse uscată, chinuită, care îi scutură tot trupul. Avu

nevoie de o jumătate de minut pentru a-și recăpăta respirația și adăugă: Cum de mai trăiesc?

Ridică brațele și cârpa căzu de pe ele. Mogens se încordă instinctiv pentru a rezista la oribila priveliște, dar era cu totul altceva decât se așteptase el. Era groaznic, dar în locul cioturilor însângerate la care se așteptase, văzu doar două suprafețe albicioase, netede, sub care părea că se mișca ceva; o mișcare asemănătoare celei a viermilor ori a larvelor, care îi întoarse stomacul pe dos. Își mută privirea imediat.

– Nu ți-am spus că nu pot fi omorât atât de ușor? întrebă Graves.

Râse, de data aceasta fără să mai tușească, răsuci cioturile brațelor în fața ochilor și le examină un moment gânditor. Miss Preussler scoase un sunet înăbușit și se lăsă jos lângă fată, nu întâmplător întorcându-i spatele lui Graves și în același timp blocând vederea tinerei către brațele acestuia.

– Suntem o echipă grozavă, nu este așa? chicoti Graves. Ți-a povestit miss Preussler despre San Francisco?

– Nu putem ști dacă este vorba cu adevărat de San Francisco, zise Mogens.

– Ba da, așa este. Noi am făcut toată treaba. Dar tu nu îți face probleme, Mogens. Tu nu ai nici o vină. Mai devreme sau mai târziu trebuia să se întâmple. Știai că orașul a fost construit într-o zonă seismică? Administrația orașului știe, dar preferă să țină informația pentru ea și concomitent ridică prețurile terenurilor la nivele astronomice. Ei sunt de vină dacă acum cerul li se prăbușește în cap.

– Ce fel de om sunteți dumneavoastră?! murmură miss Preussler.

Graves îi aruncă o privire dispreţuitoare, dar nu replică în nici un fel şi, spre uşurarea lui Mogens, lăsă braţele jos. Şi se întoarse iarăşi către el. Expresia sarcastică îi dispăru de pe chip, făcând loc unei nesfârşite amărăciuni.

– Vrei să ştii cum am scăpat, Mogens? Făcu un semn cu capul către cele două femei şi continuă: Cum am scăpat cu toţii? Nu ne-au vrut, de aceea mai trăim.

Miss Preussler întoarse capul şi îl privi neîncrezătoare şi în acelaşi timp îngrozită; şi fata cu părul negru privi spre el. Pentru o fracţiune de secundă, pe care Mogens nu o va uita toată viaţa, privirile li se încrucişară şi ceea ce citi el în aceşti ochi, în acel moment infinit de scurt şi totuşi fără de sfârşit, îl zgudui până în adâncul sufletului. Era teamă şi groază, şi o frică profundă, pe care abia o mai suporta; la toate acestea se aşteptase, dar mai era ceva. Vreme de o fracţiune de secundă văzu în ochii lor ceva apropiat, cunoscut de el, la care tânjea ca la nimic altceva pe lumea aceasta.

Dar momentul trecu, privirea fetei se plimbă mai departe, şi Graves continuă încet şi amar:

– Nu au vrut să ne omoare, Mogens, înţelegi? Râse uşor, dar râsul putea fi interpretat şi ca un suspin. Cred că noi nu merităm să fim omorâţi de ei. Ne sunt atât de superiori, că nici măcar nu ne bagă în seamă. Suntem... ceva mai puţin decât praful. Poate că pentru ei nici măcar nu existăm!

– Oricum, i-am învins, răspunse Mogens tărăgănat.

Îi era greu să se concentreze asupra cuvintelor lui Graves.

– I-am învins? Graves râse strident. Oh, nu, Mogens! Nu i-am învins. Nimeni nu îi poate învinge. Poate că le-am atras atenţia că existăm, şi poate că era mai bine să nu facem

asta. Intensitatea vocii îi scăzu: Acolo mai sunt, Mogens. Mai sunt nenumărați.

– Da, răspunse Mogens, poate.

Dar pentru el totul se sfârșise. O privi din nou pe față, și, deși ochii ei erau iarăși îngroziți și plini de teamă ca totdeauna și deși ceea ce el tocmai citise în ei acum nu mai era acolo, știa că totuși exista. Va exista mereu și chiar dacă nu va mai ieși la iveală, doar a ști că exista era un motiv îndestulător pentru toate ororile trăite și depășite.

– S-a terminat, spuse el încet.

Apoi se întoarse încet și nu fu surprins să vadă o siluetă fantomatică pe plajă, în fața grotei. Pentru prima oară nu se mai sperie când dădu cu ochii de Janice, lucru pentru care nici nu mai exista motiv, căci atunci când o privi în ochi, ea începu să zâmbească, și el pricepu nu numai că își îndeplinise misiunea, dar o făcuse chiar bine.

*****